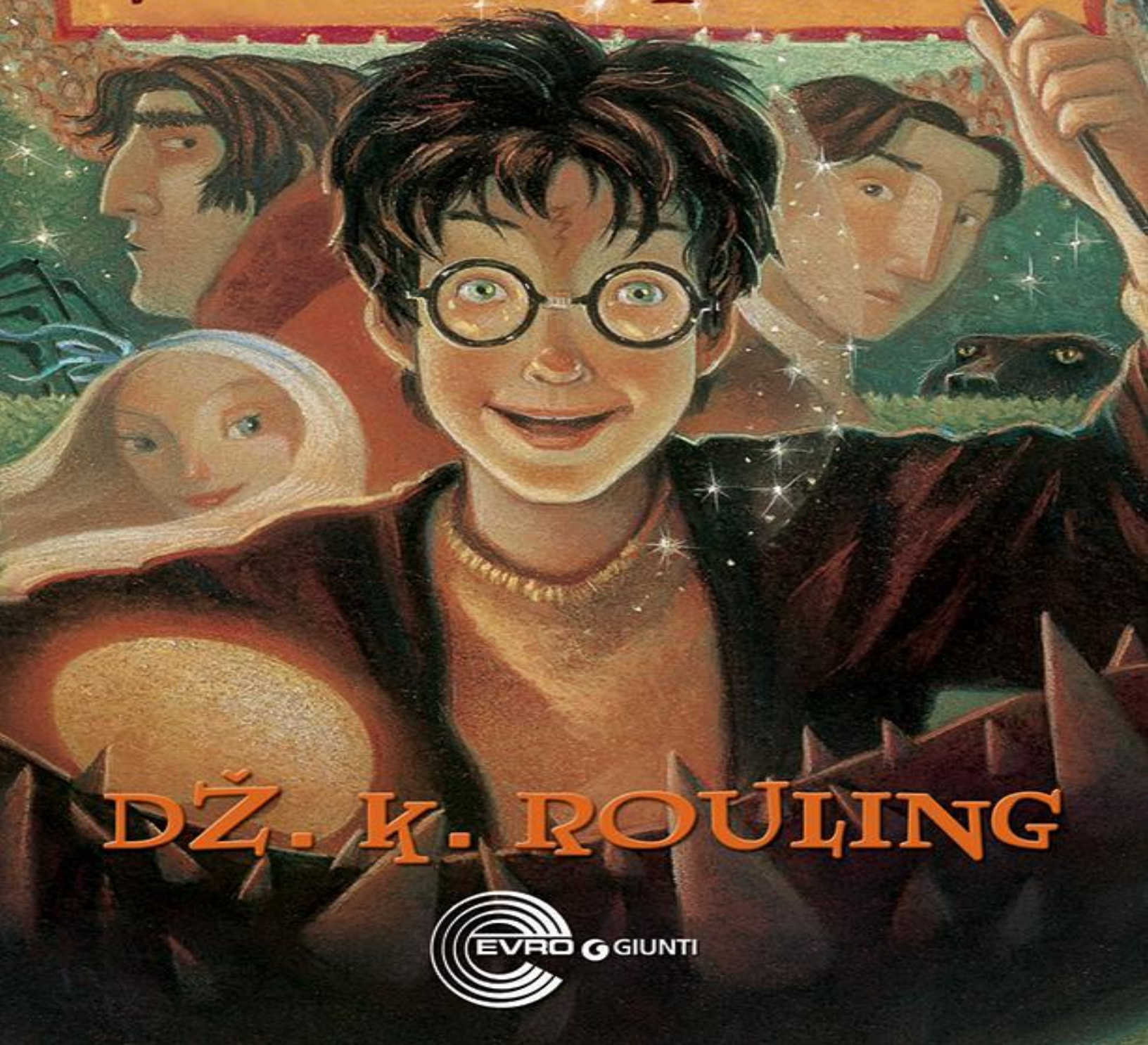

Harry Potter

I VATRENI PEHAR

DŽ. K. ROULING

Dž. K. Rouling

Harry Potter

i Vatreni pehar

Ilustracije
Meri Grandpre

Naslov originala
Harry Potter & The Goblet of Fire
2000

S engleskog preveli
Vesna Roganović i Draško Roganović

*Piteru Roulingu,
u spomen na gospodina Ridlija
i Suzan Sleden,
koja je pomogla Hariju da izađe iz ostave*

1. Kuća Zagonetki

Meštani Malog Hengltona još uvek su je zvali „Kuća Ridlovih“, iako je prošlo mnogo godina otkad je tu živela porodica Ridl.¹ Uzdigala se na bregu koji je nadvisio celo selo, s nekoliko zamandaljenih prozora, krovom kome su nedostajali crepovi, obrasla bršljanom koji se neukrotivo širio preko pročelja kuće. Nekad lepo zdanje, možda i najveća i najveličanstvenija zgrada miljama naokolo, Kuća Ridlovih sada je bila vlažna, zapuštena i nenastanjena.

Malohengltonci su se mahom slagali da je stara kuća 'jeziva'. Pre pola veka u njoj se desilo nešto čudno i užasno, o čemu stariji meštani sela i dan-danas vole da raspravljaju kad im ponestane tema za ogovaranje. Priča je toliko puta preživakana i preuveličana, da više niko nije bio siguran šta je od toga istina. Ipak, svaka verzija priče počinjala bi od istog mesta: pre pedeset godina, u svitanje lepog letnjeg jutra, dok je Kuća Ridlovih još uvek bila dobro održavana i impresivna, služavka je ušla u dnevnu sobu i pronašla sve troje Ridlovih mrtve.

Služavka je vrišteći strčala nizbrdo u selo i probudila koga god je stigla.

– Eno, leže tamo izbečenih očiju! Hladni kao led! Još uvek su u večernjim odelima!

Pozvali su policiju, a ceo Mali Henglton je, u šoku, ključao od znatiželje i loše prikrivanog uzbuđenja. Niko nije trošio reči pretvarajući se da tuguje zbog Ridlovih, jer su bili izuzetno neomiljeni. Postariji gospodin i gospođa Ridl bili su bogati, snobovi i osioni, a njihov odrasli sin, Tom, sve to čak i više od njih. Meštane je zanimao jedino identitet njihovog ubice – očigledno, troje naizgled zdravih ljudi nije moglo umreti prirodnom smrću iste noći.

Te noći je seoska krčma *Obešeni čovek* imala sjajan promet – celo selo se okupilo da raspravlja o ubistvima. Kada je kuvarica porodice Ridl dramatično ušetala do njih i iznenada objavila tihoj krčmi da je čovek po imenu Frenk Brajs upravo uhapšen, ljudi su dobili zadovoljštinu za noćno napuštanje svojih ognjišta.

– Frenk! – uzviknulo je nekoliko ljudi. – Nikako!

Frenk Brajs je bio baštovan kod Ridlovih. Živeo je sâm u oronuloj kolibi na njihovom imanju. Frenk se vratio iz rata s ukočenom nogom i velikom averzijom prema gužvi i galami, i otad pa nadalje radio je za Ridlove.

Svi počеше da se utrkuju ko će kuvaricu častiti pićem, ne bi li čuli što više detalja.

– Uvek sam mislila da je čudak – ispričala je, posle četvrtog šerija, nestrpljivim meštanima koji su je pomno slušali. – Nekako neprijateljski. Znam da sam ga nutkala čajem ne jednom, neg' stotinak puta. Nikad nije hteo da se meša ni sa kim.

– E pa sad – reče žena za šankom – preživeo je težak rat, taj Frenk, i voli miran život. To nije razlog da...

– Ama, ko je drugi imao ključ od zadnjih vrata? – zakevta kuvarica. – Otkad pamtim, rezervni ključ stoji u baštovanovoj kolibi! Niko sinoć nije razvalio vrata! Nema razbijenih prozora! Bilo je dovoljno samo da se Frenk ušunja u veliku kuću dok smo svi spavali...

Seljani razmeniše smrknute poglede.

– Uvek sam mislio da izgleda nekako opako, vala baš – zahropta čovek za šankom.

– Ako mene pitate, biće da je od rata pošasavio... – reče krčmar.

– Rekoh ti da nikako ne bih želela da se zamerim Frenku, zar ne, Dot? – reče uzbuđena žena u uglu.

– Kakva užasna narav – složi se Dot, grčevito klimajući glavom. – Sećam se, kad je bio dete...

Do sledećeg jutra, jedva da je iko u Malom Hengltonu sumnjao da je Frenk Brajs ubio Ridlove.

Ali u susednom gradu, Velikom Hengltonu, u mračnoj i sumornoj policijskoj stanici, Frenk je stalno iznova tvrdoglavo ponavljao da je nevin, i da je jedina osoba koju je video u blizini kuće na dan smrti Ridlovih bio nepoznati tinejdžer, tamnokos i bled. Niko drugi u selu nije video takvog dečaka, i policija je bila posve sigurna da ga je Frenk izmislio.

A onda, baš kada su stvari počele da bivaju vrlo ozbiljne za Frenka, stigao je izveštaj o telima Ridlovih koji je sve promenio.

Policija nikada nije pročitala čudniji izveštaj. Tim doktora je pregledao tela, i zaključio da niko od Ridlovih nije otrovan, proboden, upucan, zadavljen, ugušen niti na bilo koji način (koliko su mogli da procene) povređen. Zapravo, nastavljalno se u izveštaju, izgledalo je da su svi Ridlovi savršenog zdravlja – izuzev činjenice da su svi bili mrtvi. Doktori su ipak primetili (kao da su bili čvrsto rešeni da nađu nešto što nije u redu s telima) da je svako od Ridlovih imao užasnut izraz na licu, ali – kako je frustrirana policija izjavila – ko je još čuo da troje ljudi može biti na smrt *preplašeno?*

Pošto nije postojao nikakav dokaz da su Ridlovi ubijeni, policija je bila primorana da pusti Frenka na slobodu. Ridlovi su sahranjeni u malohengltonskom crkvenom dvorištu, i njihovi grobovi su neko vreme bili predmet znatiželje. Na sveopšte iznenađenje, i dalje pod senkom sumnje, Frenk Brajs se vratio u svoju kolibu na imanju Kuće Ridlovih.

– Što s' mene tiče, on ih je ubio, i baš me briga šta policija kaže – izjavila je Dot u *Obešenom čoveku*. – A da ima iole pristojnosti u sebi, otiš'o bi odavde, znajući da se znade šta je počinio.

Ali Frenk nije otišao. Ostao je da se brine o bašti sledeće porodice koja je živela u Kući Ridlovih, i one posle nje – jer nijedna porodica nije ostajala dugo. Možda je delom bila i Frenkova zasluga što je svaki novi vlasnik govorio kako se oseća neko zlokobno zračenje oko kuće, koja je, u odsustvu stanara, oronula.

* * *

Sadašnji vlasnik Kuće Ridlovih, bogataš, niti je živeo u njoj niti ju je koristio. U selu se pričalo kako je drži samo zbog 'poreskih razloga', iako nikome nije bilo sasvim jasno kakvi bi to razlozi mogli biti. Ipak, bogati vlasnik je nastavio da plaća Frenku za održavanje bašte. Frenk se bližio svom sedamdeset sedmom rođendanu, i bio je poprilično gluv, noga mu je bila ukočenija nego ikad, ali su ga po lepom vremenu i dalje viđali kako se bakće oko cvetnih leja, iako im se sve više prikradao korov.

Korov nije bio jedini problem s kojim se Frenk borio. Dečacima iz sela već je prešlo u naviku da ubacuju kamenje kroz prozore Kuće Ridlovih. Vozili su se biciklima preko travnjaka oko čijeg se ravnanja Frenk toliko mučio. Jednom ili dvaput provalili su u oronulu kuću zbog oplade. Znali su da je stari Frenk privržen kući i imanju, i zabavljalo ih je da ga vide kako ćopa kroz baštu vitlajući svojim štapom i promuklo urlajući na njih. Frenk je verovao da ga dečaci maltretiraju zato što, kao i njihovi roditelji, babe i dede, misle da je on ubica. I kada se jedne avgustovske noći probudio i video da se nešto vrlo čudno dešava u staroj kući, Frenk je samo pretpostavio da su dečaci otišli korak dalje u svojim pokušajima da ga kazne.

Frenka je, zapravo, probudila njegova povređena noga. Bolela ga je jače nego ikad. Ustao je i odšepao niza stepenice u kuhinju, s namerom da ponovo napuni termofor

toplom vodom, kako bi smanjio ukočenost u kolenu. Kad se nadneo nad sudoperu, puneći čajnik, pogledao je prema Kući Ridlovih i spazio svetlucaje u gornjim prozorima. Frenk je odmah shvatio šta se dešava: Dečaci su opet provalili u kuću, i sudeći po treperavosti svetla, zapalili vatru.

Frenk nije imao telefon, ali je ionako gajio duboko nepoverenje prema policiji još otkad su ga priveli radi ispitivanja u vezi sa smrću Ridlovih. Odmah je odložio čajnik i požurio nazad uza stepenice, brzo koliko mu je povređena noga dozvoljavala. Ubrzo se vratio u kuhinju, potpuno obučen, i skinuo stari zardali ključ s klina pored vrata. Pokupio je štap, koji je stajao oslonjen o zid, i izgubio se u noći.

Na ulaznim vratima Kuće Ridlovih nije bilo tragova obijanja, kao ni na prozorima. Frenk hramljući krenu okolo, do zadnje strane kuće, sve dok ne naiđe na vrata gotovo potpuno skrivena bršljanom, izvuče stari ključ, stavi ga u bravu i bešumno otvori vrata.

Zatim kroči u kuhinju koja je delovala poput pećine. Dugo, dugo godina Frenk nije ni kročio u nju. Ipak, iako je bilo veoma mračno, setio se gde su vrata za hol, i napipao put ka njima, dok mu se u nozdrve uvlačio miris raspadanja, načulivši uši ne bi li čuo bilo kakav zvuk koraka ili glasova odozgo. Dospeo je u hol, koji je bio malo osvetljeniji, zahvaljujući velikim prozorima s nosačima s obe strane prednjih vrata, i počeo da se penje uza stepenice, blagosiljajući prašinu koja se u debelim naslagama skupila na kamenom stepeništu, jer je prigušivala zvuk njegovih stopala i štapa.

Kad se popeo na sprat, Frenk skrenu desno i istog trenutka vide gde su uljezi. Vrata na samom kraju bila su odškrinuta, i kroz njih je sijala treperava svetlost, bacajući zlatan trag preko crnog poda. Frenk se privlačio sve bliže i bliže, čvrsto stežući svoj štap. Na metar i nešto od ulaza, kroz uzani prorez mogao je da vidi u sobu.

U kaminu je, kako se sada videlo, bila zapaljena vatra. To ga je iznenadilo. Zastao je i počeo napregnuto da osluškuje, jer je iz sobe dopirao neki muški glas: zvučao je stidljivo i plašljivo.

– Ostalo je još malo u flaši, gospodaru, ako ste još gladni.

– Kasnije – reče drugi glas, koji je takođe pripadao muškarcu, ali je bio čudnovato piskav i hladan poput iznenadnog naleta ledenog vetra. Nešto u tom glasu učini da se Frenku naježi ono malo proređenih dlaka iznad vrata. – Pomeri me bliže vatri, Crvorepu.

Frenk okrenu desno uvo ka vratima, ne bi li bolje čuo. Začu se zveckanje, kao da neko stavlja flašu na čvrstu površinu, a zatim tup, grebav zvuk povlačenja teške stolice preko poda. Frenk na tren spazi onizeg čoveka, leđima okrenutog ka vratima, koji je gurao stolicu na rečeno mesto. Nosio je dug crn plašt, i bio ćelav na temenu. Onda je opet nestao iz vidokruga.

– Gde je Nagini? – začu se hladni glas.

– N–ne znam, gospodaru – reče prvi glas nervozno. – Mislim da je otišla da ispita kuću...

– Pomušćeš je pre nego što se povučemo, Crvorepu – reče drugi glas. – Trebaće mi hrane preko noći. Putovanje me je izuzetno umorilo.

Namrštenih obrva, Frenk primače svoje zdravo uvo još bliže vratima, napregnuto osluškajući. Nastade tajac, a zatim čovek po imenu Crvorep ponovo progovori.

– Gospodaru, smem li pitati koliko dugo ostajemo ovde?

– Nedelju dana – reče hladni glas. – Možda i duže. Ovo mesto je donekle udobno, a još nije vreme za naš plan. Bilo bi budalasto delati pre nego što se završi Svetsko prvenstvo u kvidiču.

Frenk ubaci kvrgavi prst u uvo i provrte ga. Bez sumnje, zbog nagomilanog voska u ušima, čuo je reč „kvidič“, a ta reč uopšte ne postoji.

– S-svetsko prvenstvo u kvidiču, gospodaru? – reče Crvorep. (Frenk još žešće pročačka uvo.) – Oprostite, ali ne razumem zašto bismo čekali kraj svetskog prvenstva?

– Zato, budalo, što u ovom trenutku čarobnjaci iz celog sveta dolaze u našu zemlju, i svaka šeprtlja iz Ministarstva magije biće na dužnosti, na oprezu kako bi uočila i najmanji znak neobičnih događanja, dvaput proveravajući svačiji identitet. Biće opsednuti i obezbeđenjem, kako Normalci ne bi ništa primetili. Zato čekamo.

Frenk prestade da čisti uvo. Jasno je čuo reči „Ministarstvo magije“, „čarobnjaci“ i „Normalci“. Bilo je očigledno da svaka od ovih reči označava nešto tajno, a Frenk je mogao da se seti samo dva soja ljudi koji govore u šiframa – špijuna i kriminalaca. Frenk još čvršće steže svoj štap i još pažljivije oslušnu.

– Dakle, vaše gospodstvo je još uvek odlučno? – reče tiho Crvorep.

– Naravno da sam odlučan, Crvorepu – u hladnom glasu sada se već razaznavao i ton zlobe.

Nastade kratka pauza, a zatim Crvorep progovori, užurbano sipajući reči, kao da primorava sebe da to izusti pre nego što mu nestane hrabrosti.

– To bi se moglo izvesti i bez Harija Potera, gospodaru.

Usledi još jedna pauza, otegnutija, a zatim...

– Bez Harija Potera? – prodahla drugi glas meko. – Ah, vidim...

– Gospodaru, ne kažem ovo zbog brige za dečaka! – reče Crvorep, cijukavo dižući glas. – Taj dečak mi ništa ne znači, baš ništa! Ali, ako bismo iskoristili neku drugu vešticu ili čarobnjaka... bilo kog čarobnjaka... stvar bi mogla da se izvede mnogo brže! Ako mi dozvolite da vas napustim nakratko – znate da se mogu maskirati izuzetno ubedljivo – mogao bih da se vratim za manje od dva dana s prikladnom osobom...

– Mogao bih da iskoristim i drugog čarobnjaka – reče drugi glas meko. – To je istina...

– Gospodaru, to ima smisla – reče Crvorep, s prizvukom osetnog olakšanja – bilo bi vrlo teško dočepati se Harija Potera, toliko je dobro zaštićen...

– I ti se dobrovoljno javljaš da mi dovedeš zamenu? Pitam se ... možda ti je postalo

prenaporno da me neguješ, Crvorepu? Znači li to da tvoj predlog da odustanemo od plana nije ništa drugo doli pokušaj da me napustiš?

– Gospodaru! Ja... Ja nemam ni najmanju želju da vas napustim, nipošto...

– Ne laži me! – prosikta drugi glas. – Umem da prepoznam takve stvari, Crvorepu! Zažalio si što si mi se uopšte vratio. Gadim ti se. Vidim kako se trzaš kada me pogledaš, osećam kako se streseš kada me dodirneš...

– Ne! Moja odanost Vašem gospodstvu...

– Tvoja odanost nije ništa drugo do kukavičluk. Da imaš gde drugde da odeš, ne bi ni bio ovde. Kako ću preživeti bez tebe, kada me treba hraniti na svakih nekoliko sati? Ko će da muze Nagini?

– Ali, gospodaru, izgledate mnogo snažnije...

– Lažove – prodahta drugi glas. – Nisam nimalo jači, a nekoliko dana samoće bilo bi dovoljno da mi oduzme i ovo malo zdravlja koje sam povratio zahvaljujući tvojoj trapavoj nezi. *Tišina!*

Crvorep, koji je nešto nepovezano mrmljao, odmah ućuta. Dve-tri sekunde Frenk nije mogao čuti ništa osim pucketanja vatre. Onda drugi čovek progovori još jedanput, šapatom, gotovo siktanjem.

– Kao što sam ti već objasnio, imam svoje razloge da iskoristim dečaka, i neću da uzimam nikog drugog. Čekao sam trinaest godina. Još koji mesec ne znači ništa. Što se tiče obezbeđenja koje dečaka okružuje, verujem da će moj plan biti delotvoran. Samo još kad bi i ti, Crvorepu, pokazao malo više hrabrosti – hrabrosti koju ćeš prikupiti sem ukoliko ne želiš da osetiš pun gnev Lorda Voldemora...

– Gospodaru moj, moram nešto da kažem! – reče Crvorep, sada već paničnim glasom. – Tokom čitavog našeg putovanja u glavi mi se vrteo ovaj plan. Gospodaru, nestanak Berte Džorkins neće dugo ostati neprimećen, i ako nastavimo, ako ja bacim kletvu...

– Ako? – prošaputa drugi glas. – *Ako?* Ako se budeš pridržavao plana, Crvorepe, Ministarstvo ne mora ni da sazna da je još neko nestao. Učinićeš to tiho i bez gužve. Jedino žalim što ne mogu sâm to da uradim, ali u mom trenutnom stanju... hodi, Crvorepu, još jedna prepreka je uklonjena, i utrli smo put do Harija Potera. Ne tražim od tebe da to sâm učiniš. Do tada će nam se već pridružiti i moj *verni* sluga...

– *Ja sam verni sluga* – reče Crvorep, s blagim prizvukom durenja u glasu.

– Crvorepu, treba mi neko ko ima pameti u glavi, neko čija lojalnost nikada nije bila poljuljana, a ti, nažalost, ne ispunjavaš nijedan od zahteva.

– Ja sam vas pronašao – reče Crvorep, s već jasno primetnim prizvukom durenja u glasu. – Ja sam taj koji vas je pronašao. Doveo sam vam Bertu Džorkins.

– To je istina – reče drugi čovek očito se zabavljajući – i to je bio briljantan potez, za koji nisam mislio da si sposoban, Crvorepu – iako, istini za volju, nisi bio svestan koliko bi mogla da nam koristi onda kada si je uhvatio, zar ne...

– Pomislio... pomislio sam da bi mogla biti korisna, gospodaru...

– Lažove – reče drugi glas ponovo, beskrajno uživajući u surovoj razonodi. – Ipak, ne poričem da su njene informacije bile neprocenjive. Bez njih nikada ne bih skovao naš plan, i zbog toga ćeš biti nagrađen, Crvorepu. Dozvoliću ti da izvedeš zadatak od presudnog značaja za mene, zadatak za koji bi mnogi moji sledbenici dali desnu ruku da ga izvedu...

– Z–zaista, gospodaru? Kakav...? – Crvorep je opet zvučao prestrašeno.

– Ah, Crvorepu, ne želiš valjda da ti pokvarim iznenađenje? Tvoj deo posla dolazi na samom kraju... ali, obećavam, imaćeš čast da budeš koristan bar koliko i Berta Džorkins.

– Vi... vi... – Crvorepov glas iznenađa zazvuča promuklo, kao da su mu se usta skroz osušila. – Vi... ćete i mene... ubiti?

– Crvorepu, Crvorepu – reče hladni glas medno – zašto bih te ubio? Ubio sam Bertu zato što sam morao. Nije bila ni za šta posle mog ispitivanja, već sasvim beskorisna. U svakom slučaju, da se vratila nazad u Ministarstvo s vestima da je srela tebe na svom prazničnom odmoru, tamo bi se postavila neugodna pitanja. Čarobnjaci za koje se veruje da su mrtvi ne bi trebalo da naleću na veštice iz Ministarstva magije po drumskim krčmama...

Crvorep promrmlja nešto veoma tiho, što Frenk nije mogao čuti, ali što je, očito, zasmejalo drugog čoveka – bio je to sasvim kiseo smeh, hladan kao i njegov govor.

– *Mogli smo da joj izmenimo pamćenje?* Ali moćni čarobnjaci su u stanju da razbiju i te Memorijske čini, kao što sam već dokazao dok sam je ispitivao. Bila bi uvreda za njeno *pamćenje* da ne iskoristimo informacije koje sam izvukao iz nje, Crvorepu.

Napolju, u hodniku, Frenk iznenađa postade svestan da mu je ruka kojom je stezao štap klizava od znoja. Čovek hladnog glasa ubio je ženu. Pričao je o tome bez ikakvog kajanja – s *veselošću*. On je bio opasan – pravi ludak. I planirao je nova ubistva – taj dečak, Hari Poter, ko god bio – u opasnosti je...

Frenk je znao šta mora da učini. Sada je kucnuo čas da se ode u policiju. Išunjaće se iz kuće i uputiti se pravo ka telefonskoj govornici u selu... ali hladni glas ponovo progovori, i Frenk ostade tamo gde je i bio, ukopan u mestu, oslušujući iz petnih žila.

– Još jedna kletva... moj verni sluga na Hogvortsu... Hari Poter mi je dolijao, Crvorepu. To je gotova stvar. Nema više rasprave. Ali tiho... mislim da čujem Nagini...

I glas drugog čoveka se promeni. Poče da ispušta zvuke kakve Frenk nikada ranije nije čuo: siktao je i pljuvao kao bez daha. Frenk pomisli da taj tip sigurno ima nekakav napad.

A onda, Frenk začu kretanje iza sebe, u mračnom hodniku. Osvrnu se da pogleda iza sebe, i ukoči se od straha.

Po mračnom podu hodnika, nešto je gmizalo prema njemu, a kada se približilo zraku svetlosti od vatre, on s užasom shvati da je to divovska zmija, dugačka najmanje

dvanaest stopa. Užasnut i prestravljen, Frenk je zurio u nju dok je njeno valovito telo ostavljalo širok, krivudav trag u debelom sloju prašine na podu, približavajući se sve bliže, i bliže – šta bi mogao da učini? Jedini put za bekstvo bila je soba u kojoj su ona dvojica sedela i kovala planove za ubistvo, pa ipak, ako ostane tu gde je, zmija će ga sigurno ubiti...

Ali pre nego što je uspeo da se odluči, zmija je već bila kraj njega, a onda, neverovatno i čudesno, prođe pored njega. Sledila je pljuckave, siktave zvuke koje je proizvodio hladni glas iza vrata, i za nekoliko sekundi vrh njenog dijamantski išaranog repa nestade kroz odškrinuta vrata.

Niz Frenkovo čelo slivao se hladan znoj, a ruka sa štapom je drhtala. U sobi, hladni glas nastavi da sikće i Frenku pade na pamet čudna misao, nemoguća misao... *Ovaj čovek može da priča sa zmijama.*

Frenk nije mogao da shvati šta se dešava. Više od svega želeo je da se ponovo nađe u svom krevetu, s termoforom punim tople vode. Problem je bio u tome što njegove noge izgleda nisu mogle da se pomere s mesta. Dok je stajao tamo, tresući se i pokušavajući da zagospodari sobom, hladni glas se iznenada ponovo vrati na engleski:

– Nagini ima interesantne vesti, Crvorepu – reče.

– Za-zaista, gospodaru? – uzvratu Crvorep.

– Da, zaista – reče glas. – Kako tvrdi Nagini, ispred vrata ove sobe nalazi se jedan stari Normalac, koji sluša svaku našu reč.

Nije bilo šanse da se Frenk bilo gde sakrije. Začuše se koraci, a zatim se vrata sobe širom otvoriše.

Pred Frenkom je stajao nizak čovek prosede kose, proćelav, sa šiljatim nosom i sitnim vodnjikavim očima, a na licu mu se videla mešavina straha i zbunjenosti.

– Pozovi ga unutra, Crvorepu. Gde su ti maniri?

Hladni glas dopirao je iz drevne fotelje ispred vatre, ali Frenk nije mogao da vidi govornika. Zmija je, s druge strane, ležala smotana na istrulelom sagu ispred kamina, kao kakva užasna parodija psa ljubimca.

Crvorep pokaza Frenku da uđe u sobu. I dalje duboko uzdrman, Frenk još čvršće zgrabi štap i odšepa preko praga.

Jedini izvor svetlosti u sobi bila je vatra. Bacala je duge, paukolike senke po zidovima. Frenk je zurio u pozadinu fotelje. Čovek u njoj bio je izgleda manji čak i od svog sluga, jer Frenk nije mogao u fotelji da mu vidi ni teme.

– Sve si čuo, Normalče? – upita hladni glas.

– Kako si me to nazvao? – Frenk je bio prkosan jer se sada, kada je već bio u sobi i kada je došlo vreme za akciju, osećao hrabrije. Uvek je tako bilo u ratu.

– Zovem te Normalcem – reče glas hladno. – To znači da ti nisi čarobnjak.

– Ne znam šta podrazumevaš pod čarobnjakom – reče Frenk, sve sigurnijeg glasa. – Znam samo da sam večeras čuo dovoljno da zainteresujem policiju, vala baš. Počinio si ubistvo i planiraš još jedno! A reći ću ti i ovo – dodade, u naletu inspiracije – moja

žena zna da sam ovde, i ako se ne vratim...

– Ti nemaš ženu – reče hladni glas, vrlo tiho. – Niko ne zna da si ovde. Nikome nisi rekao da dolaziš. Ne laži Lorda Voldemora, Normalče, jer on zna... on uvek zna...

– Je l' tako? – odvrati Frenk grubo. – Lord, je li? Pa, nemam visoko mišljenje o tvojim manirima, *moj gospodaru*. Zašto se ne okreneš i ne suočiš se sa mnom licem u lice, kao čovek.

– Ali ja nisam čovek, Normalče – reče hladni glas, sada već jedva čujan od pucketanja vatre. – Ja sam mnogo, mnogo više od čoveka. Međutim... zašto da ne? Suočiću se s tobom licem u lice... Crvorepu, dođi, okreni mi stolicu.

Sluga zacvile.

– Čuo si me, Crvorepu.

Polagano, s mrgodnim izrazom lica, kao da bi radije učinio bilo šta nego da se približi svom gospodaru i tepihu ispred kamina na kome je ležala zmija, mali čovek zakorači napred i poče da okreće stolicu. Kada noge od stolice potkačiše njen tepih zmija podiže svoju ružnu trouglastu glavu i blago zasikta.

A tada se stolica najzad našla okrenuta tačno ka Frenku, i on vide šta sedi u njoj. Štap mu ispade na pod uz klepet. On otvori usta i ispusti krik. Vrištao je tako glasno da nije ni čuo reči koje je stvor u fotelji izgovorio, dok je podizao štapić. Blesnu zelena svetlost, ču se užurban zvuk i Frenk Brajs se sruši. Bio je mrtav pre nego što je udario o pod.

Dve stotine milja dalje, dečak zvani Hari Potter naglo se probudio.

2. Ožiljak

Hari je ležao na leđima, dišući ubrzano, kao da je trčao. Probudio se iz živopisnog sna šaka čvrsto stisnutih uz lice. Stari ožiljak na njegovom čelu, u obliku munje, goreo mu je pod prstima, kao da mu je neko upravo prislonio usijanu žicu na kožu.

On ustade, i dalje držeći jednu ruku na ožiljku, a drugom posežući u tminu za svojim naočarima, koje su bile na noćnom stočiću. Stavi ih, i slika njegove spavaće sobe se izoštri, osvetljena slabom, magličasto-narandžastom svetlošću koja je prodirala kroz zavese, iza kojih se nalazila ulična lampa.

Hari opet prevuče prstima preko ožiljka. I dalje ga je bolelo. Upali lampu pored sebe, izvuče se iz kreveta, pređe preko sobe, otvori orman i pogleda u ogledalo s unutrašnje strane vrata. Mršavi dečak od četrnaest godina uzvрати mu pogled svetlozelenim očima koje su začuđeno virile ispod crne neuredne kose. On izbliza pregleda munjasti ožiljak. Izgledao je normalno, ali je i dalje pekao.

Hari pokuša da se seti šta je sanjao pre nego što se probudio. Izgledalo je tako stvarno... bila su dvojica ljudi koje je poznavao, i jedan koga nije... koncentrisao se, mršteći se, pokušavajući da se seti...

Prikaza mu se bleđa slika zamračene sobe... na tepihu pored kamina beše zmija...

niski čovek po imenu Piter, zvani Crvorep... i hladan piskav glas... glas Lorda Voldemora. Hari oseti kao da mu se na samu tu pomisao kockica leda spustila pravo u stomak...

On čvrsto zatvori oči i pokuša da se seti kako je Voldemor izgledao, ali to je bilo nemoguće... znao je samo to da je u trenutku kada se Voldemorova stolica okrenula, i on, Hari, video šta sedi u njoj, osetio grč užasa koji ga je probudio... ili je to bio bol u njegovom ožiljku?

A ko li je bio onaj starac? Jer tamo je definitivno bio neki starac. Hari ga je video kako pada na zemlju. Sve ga je to zbunjivalo. Hari šakama pokri lice, zaklonivši pogled na svoju spavaću sobu, u pokušaju da zadrži sliku one slabo osvetljene prostorije, ali bilo je to kao da pokušava da zadrži vodu među prstima. Detalji su nestajali, istom brzinom kojom je pokušavao da ih zadrži... Voldemor i Crvorep su pričali o nekome koga su ubili, iako Hari nije mogao da se seti imena... i kovali su zaveru da ubiju još nekoga... *njega*...

Hari skloni ruke s lica, otvori oči i pogleda po sobi, očekujući da vidi nešto neobično. Zapravo, u njegovoj sobi nalazio se pozamašan broj neobičnih stvari. Veliki drveni kovčeg stajao je otvoren u podnožju kreveta, otkrivajući kovanice, metlu, crnu odoru i raznovrsne knjige čini. Svici pergamenta prekrivali su slobodan deo stola, dok je ostatak zauzimaio veliki, prazan kavez u kome je obično sedela njegova snežnobela sova Hedviga. Na podu pored kreveta ležala je otvorena knjiga. Čitao ju je sinoć, pre nego što je zaspao. Slike u toj knjizi su se pomerale. Ljudi u svetlonarandžastim odorama na metlama zujali su unutar i izvan vidokruga, dobacujući se crvenom loptom.

Hari priđe knjizi, uze je i pogleda kako jedan čarobnjak daje spektakularan gol probacivanjem lopte kroz obruč visok petnaestak metara. Onda snažno zalupi knjigu. Čak ni kvidič – po Hariju, najbolji sport na svetu – nije više mogao da mu odvuče pažnju. Zato stavi *Letenje s Topovima* na noćni stočić, priđe prozoru i raširi zavese ne bi li osmotrio ulicu ispod njega.

Šimširova ulica je izgledala upravo onako kako i priliči otmenoj ulici u predgrađu u ranim jutarnjim časovima u subotu. Sve zavese su bile navučene. Koliko je Hari mogao da vidi kroz pomrčinu, nije bilo živog stvora na vidiku, čak ni mačke.

A ipak... a ipak... Hari se uznemiren vrati u krevet i sede na njega, ponovo prelazeći prstom preko ožiljka. Nije mu smetao bol. Hariju nisu bili nepoznati ni bol ni povrede. Jednom je izgubio sve kosti desne ruke, koje su mu, uz bolove, ponovo izrasle za jednu noć. Nedugo zatim mu je tu istu ruku probio stopu dugačak otrovni očnjak. Prethodne godine Hari je pao s leteće metle s visine od petnaestak metara. Već se navikao na bizarne nezgode i povrede. Bile su neizbežne ukoliko pohađate Hogvortsku školu za veštičarenje i čarobnjaštvo i imate dara za upadanje u velike nevolje.

No Harija je brinulo što je poslednji put kad ga je ožiljak zboleo to bilo zato što je

Voldemort u blizini... ali Voldemort ne može biti ovde, sada... sama ideja da bi se Voldemort mogao šunjati Šimširovom ulicom apsurdna je, nemoguća...

Hari pažljivo oslušnu tišinu oko sebe. Da li je potajno očekivao da čuje škripu stepenika ili šuštanje ogrtača? A zatim blago poskoči kada njegov rođak Dadli iznenada glasno zahrka u susednoj sobi.

Hari pokušava da razbistri mozak. Ponašao se budalasto: u kući nema nikoga osim teče Vernona, tetke Petunije i Dadlija, a oni očigledno spavaju, sanjajući bezbrižne i bezbolne snove.

Hari je Darslijeve najviše voleo dok spavaju. Nije baš imao neke vajde od njih kad su budni. Teča Vernon, tetka Petunija i Dadli bili su Harijevi jedini živi rođaci. Oni su bili Normalci (nečarobnjaci) i prezirali su magiju u bilo kom obliku, što znači da je Hari u njihovoj kući bio dobrodošao koliko i neka gnjilež. Protekle tri godine, dok je Hari bio na Hogvortsu, oni su objašnjavali Harijeva odsustva govoreći svima da pohada Sent Brutusov popravni zavod za neizlečive maloletne prestupnike. Savršeno dobro su znali da Hariju, kao maloletnom čarobnjaku, nije dozvoljeno da koristi magiju izvan Hogvortsa, ali su i dalje bili spremni da ga okrive za sve naopako što bi se u kući desilo. Hari nikada nije mogao da im se poveri, niti da im ispriča bilo šta o svom životu u čarobnjačkom svetu. Bila mu je smešna i sama pomisao da ode kod njih kad se probude, požali im se na bol u ožiljku i otkrije im svoje strepnje zbog Voldemorta.

A ipak, Hari je i došao da živi s Darslijevima baš zbog Voldemorta. Da nije bilo Voldemorta, Hari ne bi imao na čelu taj ožiljak u vidu munje. Da nije bilo Voldemorta, Hari bi još imao roditelje...

Hari je imao godinu dana kada je Voldemort – najmoćniji mračni čarobnjak u poslednjem veku, čarobnjak koji je proteklih jedanaest godina uporno prikupljao snagu – došao u njegovu kuću i ubio Harijevog oca i majku. Zatim je Voldemort svoj čarobni štapić uperio u Harija. Bacio je kletvu kojom se, dok je bio u usponu moći, uspešno otarasio mnogih odraslih čarobnjaka i veštica – i, za divno čudo, ona nije delovala. Umesto da ubije malog dečaka, kletva se odbila i pogodila Voldemorta. Hari je preživeo bez povreda, osim malog ožiljka na čelu u obliku munje, a Voldemort je jedva davao znake života... Ostavši bez svojih moći, jedva preživевši, Voldemort je pobegao. Strah, u kome je tajno društvo veštica i čarobnjaka živelo toliko dugo, iščileo je, Voldemortovi sledbenici su se rasturili, a Hari Potter je postao slavan.

Za Harija je bilo dovoljno iznenađenje to što je na svoj jedanaesti rođendan otkrio da je čarobnjak. Još je šokantnije bilo otkriće da svi u skrivenom čarobnjačkom svetu znaju njegovo ime. Kada je Hari došao na Hogvorts, otkrio je kako se svi za njim okreću, a šapat ga je pratio kud god pošao. Ali do tada se već navikao na to: krajem leta krenuće u četvrtu godinu na Hogvortsu. Već je brojao dane do povratka u zamak.

Ali, od Hogvortsa su ga delile još dve nedelje. Hari baci još jedan beznadežan pogled po sobi, i primeti rođendanske čestitke koje mu je dvoje najboljih prijatelja

poslalo krajem jula. Šta bi oni rekli kada bi im pisao i rekao da ga boli ožiljak?

Istog trenutka glavu mu ispuni glas Hermione Grejndžer, piskav i uspaničen.

– *Boli te ožiljak? Hari, to je zaista ozbiljno... Piši profesoru Dambldoru! A ja ću otići i pogledati Opšte magijske bolesti i tegobe... Možda tu piše nešto o ožiljcima od kletvi...*

Da, to bi bio Hermionin savet: idi pravo kod direktora Hogvortsa, a u međuvremenu konsultuj knjigu. Hari je zurio kroz prozor u mastiljavo plavo nebo. Sumnjao je da bi mu knjiga sada bila od velike pomoći. Koliko zna, on je jedina živa osoba koja je preživela kletvu poput Voldemorove. Stoga je bila mala verovatnoća da će u *Opštim magijskim bolestima i tegobama* naići na simptome slične svojim. Što se obaveštavanja direktora tiče, Hari nije imao nikakvu ideju kuda Dambldor odlazi za vreme letnjeg raspusta. Za trenutak se malo zabavi zamišljajući Dambldora, s dugom srebrnastom bradom, u dugačkoj čarobnjačkoj odori i sa šiljatom kapom, opruženog na nekoj plaži, kako utrljava losion za sunčanje na svoj dug kriv nos. Ipak, gde god se Dambldor zatekao, Hari je bio siguran da bi Hedviga bila u stanju da ga pronađe. Harijevoj sovi se dotad nijedanput nije desilo da nekome ne uspe da isporuči pismo, čak i bez adrese. Ali, šta bi napisao?

Dragi profesore Dambldor,

Izvinite što vas uznemiravam, ali jutros me je zboleo ožiljak.

Iskreno vaš,

Hari Poter

Čak i u njegovim mislima, te reči su zvučale glupo.

Zato pokušava da zamisli reakciju svog drugog najboljeg prijatelja, Rona Vizlija, i za trenutak pred Harijem kao da ispliva Ronovo dugonosno pegavo lice, zamišljenog izraza.

Boli te ožiljak? Ali... ali Znaš-Već-Ko nikako ne može biti u tvojoj blizini, zar ne? Mislim... znao bi, je l' da? Ponovo bi pokušao da te sredi, zar ne? Ne znam, Hari, možda ožiljci od kletvi uvek malo peckaju... pitaću tatu...

Gospodin Vizli je bio potpuno kvalifikovan čarobnjak zaposlen u Odseku za zloupotrebu normalskih predmeta u Ministarstvu magije ali, koliko je Hariju bilo poznato, nije bio stručnjak za oblast kletvi. U svakom slučaju, Hariju se nije sviđala ideja da cela porodica Vizli zna da se on, Hari, unervozio zbog trenutnog bola. Gospođa Vizli bi napravila veću frku nego Hermiona, a Fred i Džordž, Ronova šesnaestogodišnja braća blizanci, mogli bi da pomisle kako Hari počinje da gubi petlju. Vizlijevi su bili Harijeva najomiljenija porodica. Nadao se da će ga pozvati u goste ovih dana (Ron je spominjao nešto o Svetskom prvenstvu u kvidiču), i nije želeo da ga tokom te posete zasipaju radoznalim pitanjima o njegovom ožiljku.

Hari stade da masira čelo pesnicom. On je zapravo želeo (i skoro se stideo da

samom sebi prizna) da ima nekoga – nekoga ko bi mu bio kao *roditelj*: odraslog čarobnjaka od koga bi mogao da traži savet a da se ne oseća glupo, nekoga ko bi brinuo o njemu, ko ima iskustva s Mračnom magijom...

A onda mu se rešenje ukaza samo od sebe. Bilo je tako jednostavno, i tako očigledno, nije mogao da veruje da mu je trebalo tako dugo da se seti – *Sirijus*.

Hari skoči s kreveta, pohita preko sobe i sede za svoj sto. Privuče bliže parče pergamenta, umoči svoje orlovsko pero u mastilo, napisa *Dragi Sirijuse*, a zatim zastade, razmišljajući kako najbolje da formuliše svoj problem, još uvek se čudeći kako se odmah nije setio Sirijusa. Uostalom, možda to i nije toliko iznenađujuće – na kraju krajeva, tek je pre dva meseca saznao da mu je Sirijus kum.

Postojao je jednostavan razlog za Sirijusovo potpuno odsustvo iz dotadašnjeg Harijevog života – Sirijus je bio u Askabanu, zastrašujućem čarobnjačkom zatvoru koji čuvaju stvorenja zvana dementori, slepe utvare koje isisavaju duše. Došli su na Hogvorts u potrazi za Sirijusom, kada je ovaj pobjegao. Ipak, Sirijus je bio nevin – ubistva za koja je bio osuđen počinio je Crvorep, Voldemorov sledbenik, za koga su skoro svi verovali da je sada mrtav. Hari, Ron i Hermiona su, međutim, znali da nije tako – susreli su se sa Crvorepom prošle godine. Doduše, u njihovu priču poverovao je jedino profesor Dambldor.

Tokom čitavog jednog veličanstvenog sata, Hari je verovao da će konačno napustiti Darslijeve, jer mu je Sirijus ponudio svoj dom, ali tek kada bude skinuo ljagu sa svog imena. Tu šansu su mu oteli ispred nosa – Crvorep je zbrisao pre nego što su uspeali da ga odvedu u Ministarstvo magije, i Sirijus je morao da nestane da bi ostao u životu. Hari mu je pomogao da umakne na leđima hipogrifa zvanog Bakbik, i od tada je Sirijus u bekstvu. Čitavo leto Harija je progonila pomisao na dom koji je mogao imati da Crvorep nije pobjegao. Bilo je dvostruko teže vratiti se Darslijevima sa saznanjem da im je zamalo zauvek izmakao.

Svejedno, iako Sirijus nije mogao biti s njim, Hari je ipak imao neke vajde od njega. Zahvaljujući Sirijusu, mogao je da drži svoje školske stvari kod sebe u spavaćoj sobi. Darslijevi mu to ranije nisu dozvoljavali. Njihova uobičajena želja da Harija čine što nesrećnijim, pojačana strahom od njegovih moći, navodila ih je da svakog leta zaključavaju njegov školski prtljag ispod stepeništa. Ali ovoga leta su promenili mišljenje kad su saznali da Hari ima kuma, opasnog ubicu – a Hari je, što mu je baš odgovaralo, zaboravio da im kaže da je Sirijus nevin.

Otkad se vratio u Šimširovu ulicu, Hari je primio dva pisma od Sirijusa. Oba su mu bila dostavljena ne po sovama (kao što je običaj kod čarobnjaka), već po velikim tropskim pticama jarkih boja. Hedviga nije odobravala te šarene uljeze. Bila je krajnje nevoljna da im dopusti da piju vodu iz njenog čančeta pre nego što bi ponovo odletele. Hariju su se, pak, one baš dopadale. Podsećale su ga na palme i beli pesak, i nadao se da Sirijus, gde god da je (iako Sirijus to nikad nije spominjao, za slučaj da neko presretne pisma), uživa tamo. Hariju je, nekako, bilo teško da zamisli da

dementori mogu dugo da izdrže na jakom suncu – možda je to razlog zbog kojeg je Sirijus otišao na jug. Sirijusova pisma, koja su sada bila skrivena ispod izuzetno korisne odvaljene daske pod Harijevim krevetom, zvučala su veselo, i u oba je podsticao Harija da mu se obrati ukoliko mu ikad zatreba. E pa, sada mu je baš bio potreban...

Harijeva lampa svetlela je sve bleđe, dok se siva svetlost koja prethodi svitanju polako uvlačila u sobu. Konačno, kada je sunce izašlo a zidovi njegove spavaće sobe postali zlatni, i kada se iz sobe teče Vernona i tetke Petunije začulo kretanje, Hari je raščistio sto od zgužvanih listova pergamenta, i ponovo pročitao pismo koje je već napisao.

Dragi Sirijuse,

Hvala ti na prethodnom pismu, ona ptica je bila ogromna, jedva da je mogla da prođe kroz moj prozor.

Stvari ovde teku po običaju. Dadlijeva dijeta ne ide baš najbolje. Moja tetka ga je juče uhvatila kako švercuje krofne u svoju sobu. Rekli su da će morati da mu ukinu džeparac ako nastavi to da radi, pa se on naljutio i bacio svoj plejstejšn kroz prozor. To je neka vrsta kompjutera na kome možeš da igraš igrice. Pomalo glupo od njega, sada više ne može da igra svoju omiljenu igricu Megasakaćenje, treći deo, da ne bi mislio na klopu.

Ja sam dobro, uglavnom zato što se Darslijevi boje da se ti možeš pojaviti i sve ih pretvoriti u slepe miševе ako te ja lepo zamolim da to učiniš.

Ipak, jutros mi se desila čudna stvar. Ožiljak me je opet zboleo. Poslednji put kada se to dogodilo bilo je stoga što je Voldemor bio na Hogvortsu. Ali ne bih rekao da bi sada mogao da bude u mojoj blizini, zar ne? Da li znaš mogu li kletve izazvati bolove posle mnogo godina?

Poslaću ovo po Hedvigi kada se vrati, trenutno je otišla u lov. Pozdravi Bakkika u moje ime.

Hari.

Da, pomisli Hari, to je u redu. Nema smisla ubacivati u pismo san, nije želeo da izgleda kao da je previše zabrinut. Presavio je pergament i odložio ga na sto, spremnog za Hedvigu kada se vrati. Onda je ustao, protegao se i još jedanput otvorio orman. Ne gledajući u svoj odraz, počeo je da se oblači pre nego što će da siđe na doručak.

3. Poziv

Dok je Hari stigao u kuhinju, troje Darslijevih već su posedali za sto. Niko nije ni podigao pogled dok je on ulazio i sedao. Teča Vernonovo veliko crveno lice bilo je skriveno iza jutarnjeg izdanja *Dejli mejla*, a tetka Petunija je sekla grejpfrut na četvrtine, napućivši usne preko svojih konjastih zuba.

Dadli je izgledao razjareno i nadureno, čak je nekako uspeo da zauzme više prostora nego obično. To je već samo po sebi dovoljno govorilo, pošto je on i inače sâm zauzimao celu jednu stranu četvrtastog stola. Kada je tetka Petunija stavila četvrtinu nezaslađenog grejpfruta na Dadlijev tanjir, uz primedbu drhtavim glasom: – Evo ti, Didi, dušo – Dadli ju je mrko pogledao. U njegovom životu desio se krajnje neprijatan zaokret otkad je, proletos, došao kući sa svedočanstvom za kraj školske godine.

Teča Vernon i tetka Petunija su, kao i obično, uspeali da nađu izgovore za njegove loše ocene. Tetka Petunija je oduvek insistirala na tome da je Dadli veoma nadareno dete koje nastavnici ne razumeju, dok je teča Vernon insistirao na tome da on „ionako nije želeo nekog malog pekmezavog štrebera za sina“. Takođe su prešli i preko optužbi za maltretiranje, napisanih u svedočanstvu: – *On je bučan mali dečko, ali ne bi povredio ni muvu!* – rekla je tetka Petunija plačno.

Međutim, u samom dnu svedočanstva bilo je nekoliko vrlo dobro sročениh komentara školske bolničarke, za koje čak ni teča Vernon i tetka Petunija nisu odmah

mogli da nađu objašnjenje. Bez obzira na to što je tetka Petunija cvilela kako Dadli ima krupne kosti, i da je za njegovu težinu odgovorno bezopasno bebeće salce, te da je on dečak koji raste i kome treba mnogo hrane, ostala je činjenica da školski magacini više nisu imali dovoljno velike pantalone za njega. Školska bolničarka je videla ono što su tetka-Petunijine oči – tako oštre kada je u pitanju opažanje otisaka prstiju na njenim bleštavim zidovima i osmatranje dolaženja i odlaženja komšija – jednostavno odbijale da vide: da je Dadli, daleko od potrebe za dodatnom hranom, otprilike dostigao veličinu i težinu mladog kita ubice.

I tako – posle mnogo besnih ispada, posle svađa koje su potresale pod Harijeve spavaće sobe, i mnogo suza tetka Petunije – počeo je novi režim ishrane. Prepisana dijeta, koju je napisala i poslala školska medicinska sestra iz Smeltingsa, bila je nalepljena na frižider, iz koga su izbačene sve Dadlijeve omiljene stvari – gazirana pića i kolači, čokoladice i hamburgeri – a umesto toga je napunjen voćem i povrćem i vrstom hrane koju je teča Vernon zvao „zečjom hranom“. Da bi se Dadli malo bolje osećao, tetka Petunija je insistirala da cela porodica drži dijetu. Sada je Hariju dala četvrtinu grejpfruta. Primetio je da je mnogo manji od Dadlijevog. Tetka Petunija je izgleda smatrala da je najbolji način da podigne Dadlijev moral taj da se pobrine da makar dobije veću porciju nego Hari.

Ali tetka Petunija nije znala šta je sakriveno ispod odvaljene daske u podu. Nije imala pojma da se Hari uopšte ne pridržava dijete. Čim je naslutio da se od njega očekuje da preživi leto na štapićima šargarepe, Hari je poslao Hedvigu svim svojim prijateljima s molbom da mu pomognu, i oni su se pokazali i više nego dostojnim tog zadatka. Hedviga se vratila iz Hermionine kuće s velikom kutijom pretrpanom slatkišima bez šećera (Hermionini roditelji bili su zubari). Hagrid, hogvortski čuvar imanja udovoljio mu je poslavši mu pun džak svojih domaćih mramornih kolačića (Hari ih nije ni pipnuo, imao je i previše iskustva s Hagridovim kvanjem). Gospođa Vizli je pak poslala porodičnu sovu, Erola, s ogromnom voćnom tortom i raznoraznim pitama. Sirotom Erolu, onako vremešnom i slabašnom, trebalo je punih pet dana da se oporavi od puta. A onda je Hari za svoj rođendan (koji su Darslijevi potpuno ignorisali) primio četiri veličanstvene rođendanske torte, po jednu od Rona, Hermione, Hagrida i Sirijusa. Hariju su ostale još dve, i stoga je, željno iščekujući pravi doručak kada se vrati gore u sobu, bez prigovora počeo da jede svoj grejpfrut.

Teča Vernon je odložio novine, žestoko frknuvši od negodovanja i pogledao sopstvenu četvrtinu grejpfruta.

– Je l' to sve? – progunda on tetka-Petuniji.

Tetka Petunija ga strogo pogleda, i klimnu glavom ka Dadliju, koji je već pojeo svoju četvrtinu grejpfruta, i osmatrao Harijevu vrlo ogorčenim pogledom u svojim prasećim očicama.

Teča Vernon duboko uzdahnu, protresajući time svoje velike guste brkove, i uze svoju kašiku.

Oglasi se zvono. Teča Vernon se pridiže iz stolice i uputi se niz hodnik. Brz kao munja, dok mu je majka bila zauzeta čajnikom, Dadli ukrade ostatak teča-Vernonovog grejpfruta.

Hari začu razgovor na vratima, nečiji smeh i teča-Vernonov osoran odgovor. Onda se ulazna vrata zatvoriše i niz hodnik dopre zvuk cepanja papira.

Tetka Petunija spusti čajnik na sto i pogleda radoznalo oko sebe, da vidi kuda je teča Vernon morao da ode. Nije dugo čekala da to otkrije. Vratio se za manje od minuta. Bio je modar.

– Ti – zaurla na Harija. – U dnevnu sobu. Odmah.

Zbunjen, pitajući se šta je, za ime sveta, ovoga puta navodno uradio, Hari ustade i pođe za teča-Vernonom iz kuhinje u susednu sobu. Teča Vernon naglo zatvori vrata iza njih dvojice.

– Pa – reče, marširajući do ognjišta i okrećući se da se suoči s Harijem, kao da će mu saopštiti da je uhapšen. – *Pa!?*

Hari je zaista želeo da mu uzvрати: – *Pa šta?* – ali mu se učini da ne treba da isprobava živce teča-Vernona ovako rano izjutra, pogotovo ne sada kada je ovaj već pod izuzetnim stresom usled nedostatka hrane. Stoga se zadovoljio time da izgleda učtivo zbunjen.

– Ovo je upravo stiglo – reče teča Vernon. Uperi list ružičastog papira za pisanje ka Hariju. – Pismo. O tebi.

Harijeva zbunjenost se uvećala. Ko bi pisao teča Vernonu o njemu? Poznaje li Hari ikoga ko šalje pisma preko poštara?

Teča Vernon je zurio u Harija, a onda je pogledao dole u pismo, i počeo da čita naglas:

Dragi gospodine i gospođo Darsli,

Mi se nikad nismo upoznali, ali sam sigurna da ste od Harija čuli mnogo o mom sinu Ronu.

Kao što vam je Hari možda rekao, finale Svetskog prvenstva u kvidiču održava se sledećeg ponedeljka naveče, i moj muž Artur je upravo uspeo da dobije najbolje karte preko svojih veza u Odseku za magijske igre i sportove.

Iskreno se nadam da ćete nam dopustiti da povedemo Harija na utakmicu, pošto je ovo zaista prilika koja se javlja jednom u životu. Britanija poslednjih trideset godina nije bila domaćin prvenstva, i do karata je izuzetno teško doći. Naravno, bilo bi nam zadovoljstvo da Hari ostane kod nas do kraja letnjeg raspusta, i da ga bezbedno ispratimo na voz nazad u školu.

Najbolje bi bilo da nam Hari pošalje vaš odgovor što je pre moguće, na normalan način, pošto normalski poštar nikad nije dostavljao pisma na našu kuću, čak nisam sigurna ni da zna gde je.

Nadam se da ću uskoro videti Harija,

Iskreno Vaša,

Moli Vizli

P.S. Nadam se da sam stavila dovoljno poštanskih markica.

Teča Vernon je završio sa čitanjem, gurnuo ruku nazad u džep od košulje, i izvukao još nešto.

– Pogledaj ovo – zareža.

Izvukao je koverat u kome je došlo pismo gospođe Vizli, i Hari je morao da se upinje da obuzda smeh. Svaki njegov centimetar bio je pokriven poštanskim markama, osim par kvadratnih centimetara spreda, u koje je gospođa Vizli sitnim rukopisom zgurala adresu Darslijevih.

– Pa, znači ipak je stavila dovoljno markica – reče Hari, trudeći se da zvuči kao da je grešku gospođe Vizli svako mogao da napravi. Oči njegovog teče blesnuše.

– Poštar je primetio – reče kroz stisnute zube. – Veoma ga je zanimalo da sazna odakle je ovo pismo došlo, da znaš. Zato je i zazvonio na vrata. Izgleda da mu se to učinilo *smešnim*.

Hari ne reče ništa. Drugi ljudi ne bi razumeli zašto teča Vernon pravi toliku larmu oko viška poštanskih markica, ali Hari je živeo s Darslijevima dovoljno dugo da bi morao znati koliko su oni osetljivi u vezi sa svim iole neuobičajenim. Najviše od svega su strahovali da će neko otkriti da su povezani (ma koliko daleko) s ljudima poput gospođe Vizli.

Teča Vernon je i dalje zurio u Harija, koji se trudio da održi neutralan izraz lica. Ukoliko ne učini ili ne kaže nešto glupo, možda mu predstoji najveći provod u životu. Čekao je da teča Vernon nešto kaže, ali je ovaj samo nastavio da zuri. Hari odluči da prekine tišinu.

– Pa, mogu li, onda, da idem? – upita.

Blag grč prođe teča-Vernonovim velikim ljubičastim licem. Brkovi se nakostrešiše. Hari pomisli kako zna šta se dešava iza brkova: žestoka bitka, pošto su se upravo sukobila dva teča-Vernonova osnovna instinkta. Dopustiti Hariju da ide usrećilo bi ovog dečaka, a to je nešto protiv čega se teča Vernon bori već trinaest godina. S druge strane, dopustiti Hariju da ide kod Vizlijevih do kraja leta pomoglo bi mu da ga se otarasi dve nedelje ranije nego što je bilo ko mogao i da se nada, a teča Vernon je mrzeo da mu Hari boravi u kući. Da bi sebi dao vremena da razmisli, činilo se, pogledao je ponovo dole u pismo gospođe Vizli.

– Ko je ova žena? – upita buljeći u potpis s odvratnošću.

– Videli ste je – reče Hari. – Ona je majka mog prijatelja Rona, dočekivala ga je sa Hog... Sa školskog voza, na kraju prošlog polugodišta.

Umalo nije rekao *Hogvorts ekspres*, a to je bio siguran način da isprovocira tečinu plahovitu narav. U domaćinstvu Darslijevih niko nije naglas spominjao ime Harijeve

škole.

Teča Vernon iskrivi svoje ogromno lice, kao da pokušava da se seti nečeg vrlo neprijatnog.

– Zdepasta žena? – konačno zareža. – Sa gomilom crvenokose dece?

Hari se namršti. Pomisli kako je smešno da teča Vernon bilo koga nazove „zdepastim“ kada je njegov sin Dadli postao širi nego duži.

Teča Vernon opet pregleda pismo.

– Kvidič – promrmlja ispod daha. – *Kvidič*... kakva je to koještarija?

Hari oseti drugi napad nerviranja.

– To je sport – reče kratko. – Igra se na met...

– U redu, u redu! – reče teča Vernon glasno. Hari vide, s malim zadovoljstvom, da njegov teča izgleda blago uspaničeno. Očigledno, njegovi nervi nisu mogli da podnesu zvuk reči „metla“ u njegovoj dnevnoj sobi. Stoga potraži spas u ponovnom iščitavanju pisma. Hari vide kako njegove usne oblikuju reči „*pošalje vaš odgovor, što je pre moguće, na normalan način*“. Potom se teča namršti.

– Kako to misli, *na normalan način*? – procedi on.

– Normalan za nas – i pre nego što je teča stigao da ga zaustavi, dodade – znaš, sovina pošta. To je normalno za čarobnjake.

Teča Vernon je izgledao zgranuto, kao da je Hari upravo izrekao odvratnu psovku. Drhteći od besa, on baci nervozan pogled kroz prozor, kao da očekuje da vidi nekog od komšija uha prislonjenog uza staklo.

– Koliko puta treba da ti kažem da ne spominješ te neprirodnosti pod mojim krovom? – prosikta, lica sada već modrog kao šljiva. – Stojiš tu, u odeći koju smo Petunija i ja stavili na tvoja nezahvalna leđa...

– Tek pošto je Dadliju dosadila – reče Hari hladno. I zaista, bio je obučen u duksericu koja mu je bila toliko velika da je morao pet puta da zavrne rukave da bi bio u stanju da koristi šake, i koja je padala preko kolena njegovih izuzetno vrećastih farmerki.

– Nećeš sa mnom tako da razgovaraš! – reče teča Vernon, drhteći od besa.

Ali Hari to više nije mogao da trpi. Prošli su dani kada je bio primoran da poštuje svako glupo pravilo Darslijevih. Nije držao Dadlijevu dijetu, i sigurno neće dopustiti teči Vernonu da ga spreči da ode na Svetsko prvenstvo u kvidiču, ne ako se i on, Hari, nešto pita o tome.

Hariju se ote dubok, umirujuć uzdah, pa onda reče: – Okej, ne mogu da gledam Svetsko prvenstvo. Mogu li sada da idem? Imam pismo za Sirijusa koje hoću da dovršim. Znaš... moga kuma.

Uspeo je. Rekao je čarobne reči. Sada je posmatrao kako se ljubičasta boja postepeno, u flekama, povlači s teča-Vernonovog lica, zbog čega je ono izgledalo kao loše promešan sladoled od kupine.

– Ti... njemu pišeš, zar ne? – reče teča Vernon lošom imitacijom staloženog glasa,

ali Hari je video kako se zenice njegovih sitnih očiju sužavaju od iznenadnog straha.

– Pa da – reče Hari, nonšalantno. – Odavno nije čuo novosti od mene i, znaš, ako ih ne bude čuo, može pomisliti da nešto nije u redu.

Tu stade, da bi uživao u utisku koji su ostavile njegove reči. Gotovo je mogao da vidi zupčanike kako rade ispod teča-Vernonove guste, tamne, brižljivo počesljane kose. Ukoliko pokuša da spreči Harija da piše Sirijusu, Sirijus će pomisliti da se s Harijem loše postupa. Ako kaže Hariju da ne može da ide na Svetsko prvenstvo u kvidiču, dečak će pisati Sirijusu, i ovaj će onda *znati* da se s Harijem loše postupa. Teča Vernon je mogao da učini samo jednu stvar. Hari je takoreći mogao da vidi kako mu se zaključak postepeno formira u glavi, baš kao da je veliko brkato lice providno. Hari se trudio da se ne smeje, da zadrži na licu što je moguće isprazniji izraz. A onda...

– Pa dobro, onda. Možeš ići na to proketo... to glupo... svetsko prvenstvo u toj stvarčici. Piši i reci tim – tim *Vizlijevima* da te pokupe. Nemam ja vremena da te vozam po celoj zemlji. I možeš tamo provesti ostatak leta. I možeš reći svom – svom kumu... reci mu... reci mu da ideš.

– U redu, onda – reče Hari veselo.

Okrenu se i uputi se prema vratima dnevne sobe, boreći se protiv nagona da poskoči i usklikne. Ide... ide kod Vizlijevih, i moći će da gleda Svetsko prvenstvo u kvidiču!

Napolju, u hodniku, umalo nije naleteo na Dadlija, koji je vrebao iza vrata, očito se nadajući da će čuti kako Hari dobija grdnju. Izgledao je zaprepašćeno kad je video širok osmeh na Harijevom licu.

– Baš je bio *izvrstan* doručak, zar ne? – reče Hari. – Osećam se baš sito, a ti?

Smejući se zapanjenom izrazu na Dadlijevom licu, Hari pođe preskačući po tri stepenika odjednom, i stušti se natrag u svoju sobu.

Prvo što je video bilo je da se Hedviga vratila. Sedela je u svom kavezu, zurila u Harija ogromnim ćilibarskim očima i klepećući kljunom pokazivala da joj nešto smeta. Odmah je postalo očigledno i šta joj smeta.

– JAO! – reče Hari.

Nešto što je ličilo na malu, sivu pernatu tenisku lopticu tog trenutka se sudari s Harijevom glavom. Hari stade žustro da trlja svoju glavu, gledajući naviše da vidi šta ga je klepilo. Vide majušnu sovu, dovoljno malu da mu stane na dlan, kako nekontrolisano leti po sobi kao vatrometna raketa. Hari tada shvati da mu je sova bacila pismo pod noge. On se sagnu, prepozna Ronov rukopis, zatim pocepa koverat. Unutra je bila u žurbi napisana poruka.

Hari — TATA JE DOBIO KARTE — Irska protiv Bugarske, ponedeljak uveče. Mama je pisala Normalcima s molbom da te puste da dođeš. Možda su već dobili pismo, ne znam koliko je brza normalska pošta. Rekoh, da ti ovu

poruku pošaljem po Prasetu, za svaki slučaj.

Hari je buljio u reč „Prase“, a zatim pogleda ka sićušnoj sovi koja je sad obletala oko lusteru uz tavanicu. Nikada nije video nešto što manje liči na prase. Možda nije dobro pročitao Ronov rukopis. Vрати se pismu.

Dolazimo po tebe, svidelo se to Normalcima ili ne, Ne smeš da propustiš Svetsko prvenstvo, samo mama i tata misle da je bolje da se pretvaramo da im kao tražimo dozvolu. Ako kažu DA, pošalji Prase nazad hitno sa svojim odgovorom, i mi ćemo doći po tebe u nedelju u pet po podne. Ako kažu NE, pošalji Prase nazad hitno, i mi ćemo svejedno doći po tebe u nedelju u pet po podne.

Hermiona dolazi danas popodne. Persi je počeo da radi — u Odseku za međunarodnu magijsku saradnju. Ne spominji ništa u vezi sa inostranstvom dok si ovde, inače će te udaviti dosadnom pričom o tome.

Vidimo se uskoro,

Ron

– Smiri se – reče Hari, dok je mala sova preletela iznad njegove glave, ludački cvrkućući od, Hari je pretpostavljao, ponosa što je pismo dostavila pravoj osobi. – Dođi ovamo, treba da odneseš moj odgovor!

Sova doleprša na vrh Hedviginog kaveza. Hedviga je hladno pogleda, kao da je čika da joj priđe bliže.

Hari zgrabi svoje orlovsko pero još jedanput, dohvati novo parče pergamenta, i napisa:

Rone, sve je u redu, Normalci kažu da mogu da dođem. Vidimo se sutra u pet. Jedva čekam.

Hari.

Presavio je nekoliko puta ovu poruku, dok se nije sasvim smanjila, i na jedvite jade je svezao za nogu majušne sove, dok je ptičica cupkala u mestu od uzbuđenja. Čim je poruka bila bezbedno svezana, sova je opet odletela. Prozujala je kroz prozor i nestala iz vidokruga.

Hari se okrenu Hedvigi:

– Da li si za jedno dugo putovanje? – upita je.

Hedviga dostojanstveno zahukta.

– Možeš li da mi učiniš uslugu i odneseš ovo Sirijusu? – reče, uzimajući svoje pismo. – Pričekaj, hteo bih da ga najpre završim.

On odvi pergament i žurno dodade post skriptum.

*Ako želiš da me kontaktiraš, biću kod mog prijatelja Rona do kraja leta.
Njegov tata nam je nabavio karte za Svetsko prvenstvo u kvidiču!*

Kada je završio, vezao je pismo za Hedviginu nogu. Ona se držala neobično kruto, kao da je rešena da pokaže kako prava poštanska sova treba da se ponaša.

– Biću kod Rona kad se vratiš, u redu?– reče joj Hari.

Ona mu štipnu prst u znak naklonosti, a zatim, uz mek i fijukav zvuk, raširi svoja ogromna krila i odjezdi kroz otvoren prozor.

Hari ju je gledao kako nestaje s vidika, a zatim se podvuče ispod kreveta, odglavi odvaljenu podnu dasku, i izvuče veliko parče rođendanske torte. Sedeo je na podu i jeo je, naslađujući se srećom koja ga je obuzimala. Imao je tortu, a Dadli ništa osim grejpfruta, bio je vedar letnji dan, već sutra odlazi iz Šimširove ulice, ožiljak je prestao da ga boli i ide da gleda Svetsko prvenstvo u kvidiču. U takvom trenutku bilo mu je teško da brine zbog bilo čega – pa čak i zbog samog Lorda Voldemora.

4. Ponovo u Jazbini

Do sutradan u podne Harijev sanduk bio je pun školskih stvari i svega najvrednijeg što je imao: bili su tu Nevidljivi ogrtač koji je nasledio od oca, metla koju je dobio od Sirijusa i čarobna mapa Hogvorts, koju je prošle godine dobio od Freda i Džordža Vizlija. Isprazio je hranu iz svog skrovišta ispod odvaljene daske, dvaput proverio da nije kojim slučajem zaboravio koju knjigu čini ili pero, i skinuo sa zida kalendar sa označenim danima do prvog septembra, na kome je voleo da prekrižuje dane koji su mu preostali do povratka na Hogvorts.

Atmosfera u Šimširovoj ulici broj četiri bila je izuzetno napeta. Predstojeći dolazak velikog broja raznih čarobnjaka u njihovu kuću učinio je Darslijeve nervoznim i krutim. Teča Vernon je delovao vrlo uzrujano kad ga je Hari obavestio da će Vizlijevi doći sutradan u pet popodne.

– Nadam se da si im rekao da se pravilno obuku, tim ljudima – odjednom zarezha. – Video sam šta vi sve nosite. Bolje bi im bilo da se upristoje i da obuku normalnu odeću, ništa više.

Harija obuze nekakav loš predosećaj. Retko kad je video da gospodin ili gospođa

Vizli nose bilo šta što bi Darслиjevi nazvali „normalnim“. Njihova deca bi ponekad tokom raspusta i obukla odeću Normalaca, ali gospodin i gospođa Vizli nosili su uglavnom duge odore različitog stepena ofucanosti. Harija nije brinulo šta će komšije da pomisle, ali pribojavao se da bi Darслиjevi mogli biti baš grubi ukoliko bi se izgled Vizlijevih poklopio s onim kako Darслиjevi zamišljaju čarobnjake u najcrnjem vidu.

Teča Vernon je obukao svoje najbolje odelo. Nekim ljudima to bi moglo izgledati kao gest dobrodošlice, ali Hari je znao da je to zato što teča Vernon želi da izgleda impresivno i zastrašujuće. Dadli je pak izgledao kao da se malčice smanjio. Ali ne zbog toga što je dijeta konačno delovala, već zbog straha. Dadli je iz prethodnog susreta s odraslim čarobnjakom izašao s uvijenim prasećim repićem koji mu je virio iz pantalona, pa su tetka Petunija i teča Vernon morali da plate da mu se repić ukloni u privatnoj bolnici u Londonu. Zato nije bilo čudno što je Dadli neprekidno nervozno prelazio rukom preko stražnjice i postrance hodao po sobi, kako ne bi opet okrenuo istu metu neprijatelju.

Ručak je prošao takoreći u tišini. Čak se ni Dadli nije bunio zbog hrane (kozji sir i rendani celer). Tetka Petunija nije ni jela. Ruke su joj bile prekrštene, usne napućene i izgledalo je kao da žvaće sopstveni jezik, a zubima zadržava žestoke kletve koje je čeznula da baci na Harija.

– Dolaze kolima, naravno? – lanu teča Vernon preko stola.

– Ovaj... – zausti Hari da odgovori.

Na to nije mislio. *Kako* će ga Vizlijevi pokupiti? Više nemaju auto. Stari ford englija, koji su ranije imali, trenutno divlje vileni kroz hogvortsku Zabranjenu šumu. Ali gospodin Vizli je prošle godine pozajmio kola iz ministarstva. Moguće je da će i ove godine učiniti isto?

– Rekao bih – odgovori Hari.

Teča Vernon frknu u svoje brkove. Obično bi ga, u ovakvoj situaciji, teča Vernon upitao kakva kola gospodin Vizli vozi. Bio je sklon da procenjuje ljude na osnovu toga koliko su im velika i skupa kola. Ali Hari je sumnjao da bi teča Vernon prihvatio gospodina Vizlija, čak i da ovaj vozi ferari!

Veći deo popodneva Hari je proveo u svojoj spavaćoj sobi. Nije mogao podneti da gleda kako tetka Petunija viri kroz mrežaste zavese na svakih par sekundi, kao da je izdato javno upozorenje o odbeglim nosorozima. Najzad, u petnaest do pet, Hari je sišao niza stepenice i stupio u dnevnu sobu.

Tetka Petunija je mahinalno ispravljala zavese. Teča Vernon se pretvarao da čita novine, ali se njegove sitne oči nisu pomerale, i Hari je bio siguran da on zapravo napregnuto osluškujе ne bi li čuo zvuk automobila koji dolazi. Dadli se zgurao u fotelju, držeći svoje svinjske ručice ispod sebe, čvrsto stisnute uza stražnjicu. Hariju je teško padala ta napetost, pa stoga napusti sobu i sede na stepenice u hodniku, očiju uprtih u sat na ruci, dok mu je srce brzo lupalo od uzbuđenja i nerviranja.

Ali pet sati dođe i prođe. Blago se znojeći u svom odelu, teča Vernon otvori ulazna

vrata, baci pogled uz i niz ulicu, a zatim hitro ponovo uvuče glavu unutra.

– Kasne! – zagrme na Harija.

– Znam – reče Hari. – Možda je... ovaj... gužva u saobraćaju, ili nešto slično.

Pet i deset... zatim pet i petnaest... Hari je i sâm počinjao da se brine. U pola šest, čuo je teču Vernona i tetka Petuniju kako razgovaraju, mrmljajući, u dnevnoj sobi.

– Nemaju obzira.

– Šta da smo imali nešto zakazano?

– Možda misle da ćemo ih pozvati da ostanu na večeri ako dođu kasnije.

– E pa, sasvim sigurno nećemo – reče teča Vernon, i Hari začu kako teča ustaje i počinje da se šetka po dnevnoj sobi. – Uzeće dečaka i otići, neće se zadržavati. To jest, ukoliko uopšte dođu. Verovatno su pogrešili dan. Rekao bih da *njihova vrsta* baš ne ceni tačnost. Biće da je to, ili voze neku krtiju od kola, koja se slupa...
AAAAAAAAAAAAAH!

Hari poskoči. Iz susedne prostorije, kroz vrata dnevne sobe, dopreše uskomešani zvuci uspaničenih Darslijevih. Sledećeg trenutka Dadli ulete u hodnik, sav užasnut.

– Šta se dogodilo? – reče Hari. – Šta je sad?

Ali Dadli izgleda nije bio u stanju da govori. Šaka i dalje stegnutih preko guzova, odgega se što je brže mogao, u kuhinju. Hari požuri u dnevnu sobu.

Iz zazidanog kamina Darslijevih, koji su imali električni kamin s lažnim ugljem uključen ispred pravog kamina, dopiralo je glasno treskanje i grebanje.

– Šta je to? – zabezknuto će tetka Petunija, koja se u međuvremenu povukla do zida, i sada zurila, prestrašena, prema vatri. – Šta je to, Vernone?

Ali nedoumica je potrajala samo za trenutak. Iz blokiranog kamina začuše se glasovi.

– Jao! Frede, ne... idi nazad, idi nazad, desila se neka greška... reci Džordžu da ne...
JAO! Džordže, ne, nema mesta, idi brzo nazad i reci Ronu...

– Možda Hari može da nas čuje, tata – možda će moći da nas pusti napolje...

A onda odjeknu glasan tresak pesnica po pločama iza električnog kamina.

– Hari? Hari, možeš li da nas čuješ?

Darslijevi u tili čas opkoliše Harija kao par gladnih žderavaca.

– Šta je ovo? – riknu teča Vernon. – Šta se dešava?

– Oni... pokušali su da dođu ovamo koristeći flu-prašak – reče Hari, boreći se protiv lude želje da se nasmeje. – Oni mogu da putuju uz pomoć vatre... samo, vi ste blokirali kamin... sačekajte...

On priđe kaminu i poče da ih doziva kroz ploče.

– Gospodine Vizli? Čujete li me?

Lupanje prestade. Neko unutar dimnjaka reče: – Psssst!

– Gospodine Vizli, ovde Hari... kamin je blokiran. Nećete moći tuda da prođete.

– Prokletstvo! – reče glas gospodina Vizlija. – Za ime sveta, zašto bi neko uopšte hteo da blokira kamin?

– Imaju električnu vatru – objasni Hari.

– Zaista? – reče glas gospodina Vizlija uzbuđeno. – *Eklektičnu*, kažeš? *S utikačem?* Gospode, moram to da vidim... da razmislim... jao, Rone!

Sada se i Ronov glas pridružio ostalima.

– Šta radimo ovde? Da nije nešto pošlo naopako?

– Oh, ne, Rone – začu se Fredov glas, vrlo sarkastičan. – Ne, stigli smo tačno tamo gde smo i hteli.

– Da, provodimo se kao nikad dosad – reče Džordž, čiji je glas zvučao prigušeno, kao da je dečak sabijen uza zid.

– Dečaci, dečaci... – reče gospodin Vizli tiho. – Pokušavam da smislim šta da radimo... da... to je jedini način... odmakni se, Hari.

Hari se povuče do sofe. Teča Vernon se pak pomerio napred.

– Samo trenutak! – zaurla on na vatru. – Šta ćete tačno da...

BENG.

Zagrađeni kamin se rasprsnu, a električna vatra se razlete po sobi, izbacujući gospodina Vizlija, Freda, Džordža i Rona u oblaku krša i raspadnutih parčića. Tetka Petunija vrisnu i pade unazad preko stočića za kafu. Teča Vernon je prihvati pre nego što je pala na pod i nemo zinu kad spazi Vizlijeve, koji su svi odreda imali svetlocrvenu kosu, uključujući Freda i Džordža, koji su bili identični do poslednje pege.

– Tako je bolje – prodahta gospodin Vizli, otresajući prašinu sa svoje dugačke zelene odore i ispravljajući naočare. – Ah, vi mora da ste Harijevi tetka i teča!

Visok, mršav i proćelav, on pođe ka teči Vernonu, ispružene ruke, ali teča Vernon ustuknu par koraka, vukući za sobom tetka Petuniju. Teča Vernon nije bio u stanju da izusti ni reč. Njegovo najbolje odelo bilo je potpuno prekriveno belom prašinom, koja mu se slegla svuda po kosi i brkovima, i učinila da izgleda kao da je upravo ostario trideset godina.

– Ovaj... da... izvinite zbog toga – reče gospodin Vizli, spuštajući ruku i osvrćući se preko ramena, u pravcu raznesenog kamina. – Ja sam kriv, nije mi palo na pamet da nećemo moći da izađemo s druge strane. Ja sam priključio vaš kamin na Flu-mrežu, vidite – samo na jedno popodne, znate, da bismo mogli da pokupimo Harija. Normalni kamini ne bi trebalo da budu povezani, strogo govoreći – ali imam korisnu vezu u Kontrolnom centru Flu-mreže, i on mi je to sredio. Mogu odmah da vam osposobim kamin, ne brinite. Zapaliću vatru da bih mogao da pošaljem dečake nazad, a onda vam mogu popraviti i kamin, pre nego što iščeznem.

Hari je mogao da se kladi da Darslijevi nisu razumeli ni jednu jedinu reč od toga. I dalje su blenuli u gospodina Vizlija, kao gromom pogođeni. Tetka Petunija se opet pridigla i sakrila iza teče Vernona.

– Zdravo, Hari! – reče gospodin Vizli vedro. – Da li si spakovao kovčeg?

– Gore je – reče Hari, uzvraćajući mu osmeh.

– Mi ćemo ga doneti – reče Fred hitro. On i Džordž napustiše sobu, namigujući Hariju. Oni su znali gde je Harijeva spavaća soba, pošto su ga jednom spasili iz nje u sitne noćne sate. Hari je posumnjao da se Fred i Džordž nadaju da će videti Dadlija. Naslušali su se svačega o njemu od Harija.

– Pa – reče gospodin Vizli, blago klataći ruke dok se trudio da nađe reči kojima bi prekinuo vrlo neprijatnu tišinu. – Vrlo, ovaj, vrlo vam je lep dom, ovo ovde.

Pošto je dnevna soba, inače besprekorna, sada bila pokrivena prašinom i parčićima cigle, Darslijevi nisu baš najbolje primili ovu primedbu. Međutim, izgledali su previše uplašeno da bi bilo šta zucnuli.

Gospodin Vizli pogleda oko sebe. Obožavao je sve što ima veze s Normalcima. Hari primeti da jedva čeka da ode i ispita televizor i video rikorder.

– Rade na *ekeltricitet*, zar ne? – reče znalački. – Ah, da, vidim utikače. Ja sakupljam utikače – dodade on teča-Vernonu. – I baterije. Imam veliku kolekciju baterija. Moja žena misli da sam lud, ali eto.

Teča Vernon je takođe bio siguran da je gospodin Vizli lud. Sasvim polako, on se pomeri malčice udesno, gledajući tetka-Petuniju krajičkom oka, kao da misli da bi gospodin Vizli naglo mogao da pojuri ka njima i napadne ih.

Izenada, Dadli se ponovo stvori u sobi. Hari je mogao da čuje svoj kovčeg kako treska niza stepenice, i znao je da su ti zvuci isterali Dadlija iz kuhinje. Dadli je išao uza zid, piljeći u gospodina Vizlija preplašenim očima, i pokušavao da se sakrije iza svojih majke i oca. Nažalost, teča Vernonov obim, iako sasvim potaman da zakloni koščatu tetka-Petuniju, nije bio ni izbliza dovoljan da sakrije Dadlija.

– Aaa, ovo je tvoj rođak, zar ne, Hari? – reče gospodin Vizli, čineći još jedan hrabar pokušaj da uspostavi razgovor.

– Aha – reče Hari – to je Dadli.

On i Ron razmeniše poglede, a onda brzo pogledaše na drugu stranu. Iskušenje da se zacene od smeha bilo je skoro nepodnošljivo. Dadli je i dalje stezao zadnjicu, kao da se boji da bi mogla da mu otpadne. Gospodin Vizli se pak činio zbilja zainteresovan za Dadlijevo čudnovato ponašanje. Odista, kada je ovaj sledeći put progovorio, Hari je bio siguran, po tonu njegovog glasa, da gospodin Vizli smatra Dadlija bar toliko ludim koliko i Darslijevi njega, samo je gospodin Vizli obuzet sažaljenjem, a ne strahom.

– Lepo provodiš raspust, Dadli? – upita on blago.

Dadli zadrhta. Hari primeti kako rukama još čvršće steže masivnu stražnjicu.

Fred i Džordž se vratiše u sobu, noseći Harijev školski kovčeg. Baciše pogled po sobi dok su ulazili, i spaziše Dadlija. Lica im se razvukoše u identičan, zao smeh.

– Aha, eto – reče gospodin Vizli. – Pa onda, bolje da se bacimo na posao.

On zavrnu rukave svoje odore i izvuče čarobni štapić. Hari vide da se Darslijevi povlače uza zid kao jedan.

– *Insendio!* – reče gospodin Vizli, uperivši svoj štapić ka rupi u zidu iza njega.

Iz kamina odmah liznu plamen, veselo pucketajući, kao da gori već satima. Gospodin Vizli izvuče malu torbicu s konopčićem, odreši je, uze mrvicu praha iz nje, i baci ga u plamen, koji postade smaragdnozelen i podiže se uvis više nego ikad.

– Hajde, onda, Frede – reče gospodin Vizli.

– Stižem – reče Fred. – Oh, ne... pričekaj...

Iz Fredovog džepa prosu se kesica s bombonama i sadržaj poče da se kotrlja u svim pravcima – velike, debele karamele u jarko obojenim omotačima.

Fred se promuva okolo, trpajući ih nazad u svoje džepove, a onda veselo mahnu Darslijevima, i zakorači u vatru, govoreći: – *Jazbina!* – Tetka Petunija zadrhta i zabrekta. Začu se šištanje i Fred nestade.

– Dobro, Džordže – reče gospodin Vizli – sad ti i kovčeg.

Hari pomože Džordžu da odnese kovčeg do plamena, i prevrne ga na stranu kako bi ga lakše držao. Onda, čim se ponovo začu šištanje, Džordž uzviknu: – *Jazbina!* – i takođe nestade.

– Rone, ti si na redu – reče gospodin Vizli.

– Vidimo se – reče Ron vedro Darslijevima. Hariju uputi širok osmeh, a zatim koraknu u vatru, povika: – *Jazbina!* – i nestade.

Sada su ostali još samo Hari i gospodin Vizli.

– Pa... zdravo onda – reče Hari Darslijevima.

Oni ne rekoše baš ništa. Hari krenu prema vatri, ali baš kad je došao do ivice ognjišta, gospodin Vizli pruži ruku i zadrža ga. Gledao je Darslijeve u čudu.

– Hari vam je rekao zbogom – reče. – Zar ga niste čuli?

– Nije važno – promrmlja Hari gospodinu Vizliju. – Iskreno, baš me briga.

Gospodin Vizli zadrža ruku na Harijevom ramenu.

– Nećete videti svog nećaka do sledećeg leta – reče teči Vernonu s blagim ogorčenjem. – Sigurno ćete se pozdraviti?

Teča-Vernonovo lice iskrivi se od besa. Sama pomisao da mu čovek koji mu je upravo razneo pola zida dnevne sobe drži lekciju pričinjavala mu je neverovatnu patnju.

Ali, gospodin Vizli je i dalje držao svoj čarobni štapić u ruci, te ga teča Vernon prostrela svojim sitnim očima pre nego što reče, vrlo odbojno: – Zbogom, onda.

– Vidimo se – reče Hari, zakoračivši jednom nogom u zeleni plamen, koji je u njemu izazivao prijatan osećaj, poput toplog daha. U tom trenutku iza njega se začu užasan zvuk gušenja, a tetka Petunija poče da vrišti.

Hari se okrenu. Dadli više nije stajao pored svojih roditelja. Klečao je kraj stočića za kafu, gušio se i davio ljubičastom ljigavom stvari, stopu dugačkom, koja mu je virila iz usta. Posle trenutnog čuđenja, Hari shvati da je ta, stopu dugačka stvar, zapravo Dadlijev jezik – i da na podu pored njega leži jarko obojeni papirić od karamele.

Tetka Petunija se baci na zemlju pored Dadlija, zgrabi kraj njegovog nadutog jezika

i pokuša da mu ga iščupa iz usta. Dadli poče da se dere i bacaka još više, kao što se i moglo očekivati, pokušavajući da je se otrese. Teča Vernon je rikao i mahao rukama naokolo, i gospodin Vizli je morao da se prodere ne bi li ga čuli.

– Ne treba brinuti, mogu ja da ga sredim! – zaurla, krenuvši ka Dadliju s ispruženim štapićem, ali tetka Petunija zavrišta gore no ikad i baci se preko Dadlija, štiteći ga od gospodina Vizlija.

– Ne, zaista! – očajno zavapi gospodin Vizli. – To je jednostavan proces... bila je to karamela... moj sin Fred... pravi šaljivdžija... ali to su samo Čini rasta... bar mislim da jesu... molim vas, mogu da ispravim...

Umesto da ih to razuveri, Darslijevi se, naprotiv, još više uspaničiše. Tetka Petunija je histerično jecala, cimajući Dadlijev jezik, kao da je rešena da ga iščupa. Dadliju se činilo da se guši usled udruženog dejstva svog naduvenog jezika i svoje majke, a teča Vernon, koji je potpuno izgubio kontrolu, zgrabi porcelansku figurinu sa stočića, i silovito je baci ka gospodinu Vizliju, koji se sagnu, te se ornament razbi od udarca u razrušeni kamin.

– E pa, stvarno! – reče gospodin Vizli ljutito, vitlajući svojim čarobnim štapićem. – Pokušavam da *pomognem!*

Urlajući kao ranjeni nilski konj, teča Vernon zgrabi još jedan ukras.

– Hari, idi! Samo idi! – povika gospodin Vizli, uperivši štapić u teču Vernona. – Ja ću ovo da sredim!

Hari nije želeo da propusti zabavu, ali kad teča Vernonova druga figurina za dlaku promaši njegovo levo uvo, on ipak pomisli da je, uzimajući sve u obzir, najbolje da situaciju prepusti gospodinu Vizliju. Koraknu u vatru, osvrćući se preko ramena, dok je izgovarao: – *Jazbina!* – gledajući u dnevnu sobu koja nestaje. Poslednje što je video bilo je kako gospodin Vizli izbija treći ukras iz teča Vernonove ruke svojim čarobnim štapićem, dok tetka Petunija vrišti i leži preko Dadlija, a Dadlijev jezik se bacaka okolo kao veliki ljigavi piton. Već sledećeg trenutka Hari poče ubrzano da se okreće oko sebe, i dnevna soba Darslijevih nestade mu s vidika u naletu smaragdnazelenih plamenova.

5. Vizlijevske čarobnjačke ludorije

Hari se okretao sve brže i brže, laktova čvrsto pribijenih uz telo, dok su kraj njega promicala zamagljena ognjišta, sve dok nije počeo da oseća mučninu i zatvorio oči. Potom, kada je konačno osetio da usporava, ispruži ruke i zaustavi se taman na vreme da ne izleti iz kuhinjske vatre Vizlijevih i ne padne ničice.

– Da li ju je pojeo? – upita Fred uzbuđeno, pružajući ruku da Harija ponovo podigne na noge.

– Da – reče Hari, uspravljajući se. – Šta to *bi*?

– Jezivo-velik-jezik-karamela – reče Fred vedro. – Džordž i ja smo ih izmislili, celo leto smo tražili nekoga na kome ćemo ih isprobati...

Malom kuhinjom zaori se smeh. Hari pogleda naokolo i vide da Ron i Džordž sede za izribanim drvenim stolom s dvojicom crvenokosih ljudi koje Hari dotad nikad nije video, iako je odmah znao ko bi morali da budu: Bil i Čarli, dva najstarija sina Vizlijevih.

– Kako si, Hari? – reče bliži od njih dvojice, cereći se i pružajući ogromnu šaku, koju Hari protrese osećajući pod prstima žuljeve i plikove. On mora da je Čarli, koji

se bavi zmajevima u Rumuniji. Čarli je bio slične građe kao i blizanci, niži i zdepastiji od Persija i Rona, koji su bili visoki i mršavi. Imao je široko, preplanulo dobroćudno lice, i toliko pegavo da je izgledao skoro kao da je pocrneo. Ruke su mu bile mišićave, a na jednoj je imao veliku, sjajnu opekotinu.

Bil se pridiže, smešeći se, i takođe se rukova s Harijem. Bil je bio pravo iznenađenje. Hari je znao da radi za čarobnjačku banku Gringots, da je bio glavešina dečaka na Hogvortsu, i uvek je Bila zamišljao kao stariju verziju Persija, sitničavog kada se radi o bilo kakvom kršenju pravila, željnog da svima zapoveda. Međutim, Bil je bio – ne postoji druga reč za to – *kul*. Bio je visok i imao dugu kosu vezanu u konjski rep. Takođe je nosio mindušu, na kojoj je visilo nešto što je izgledalo kao očnjak. Njegova odeća ne bi delovala čudno na rok koncertu, osim čizama, za koje je Hari zapazio da su napravljene, ne od kože, već od zmajeve krljušti.

Pre nego što je iko stigao išta da kaže, začu se blag praskav zvuk, i gospodin Vizli se stvori, niotkuda, iza Džordžovih leđa. Izgledao je bešnje no ikad.

– To *nije bilo smešno*, Frede! – viknu. – Šta si za ime sveta dao tom normalskom dečaku?

– Nisam mu ništa dao – reče Fred, s još jednim zlobnim osmehom. – Samo sam je *ispustio*... sâm je kriv što ju je uzeo i pojeo, ja mu nisam rekao da to uradi.

– Namerno si je ispustio! – urlao je gospodin Vizli. – Znao si da će je pojesti, znao si da je na dijetei...

– Koliko mu se nadio jezik? – upita željno Džordž.

– Bio je metar i više dugačak pre nego što su mi njegovi roditelji dopustili da ga smanjim!

Hari i Vizlijevi opet se glasno nasmejaše.

– To *nije smešno*! – vikao je gospodin Vizli. – Takvo ponašanje ozbiljno podriva čarobnjačko-normalske odnose! Proveo sam pola svog života boreći se protiv zlostavljanja Normalaca, a moji rođeni sinovi...

– Nismo mu je dali zato što je Normalac! – reče Fred ogorčeno.

– Ne, dali smo mu je zato što je on jedna velika nasilnička kretenčina – reče Džordž. – Zar nije, Hari?

– Jeste, zaista, gospodine Vizli – reče Hari iskreno.

– Nije u tome stvar! – besneo je gospodin Vizli. – Samo čekajte da kažem vašoj majci...

– Šta da mi kažeš? – upita glas iza njega.

Gospođa Vizli je upravo ušla u kuhinju. Bila je to niska, punačka žena vrlo nežnog lica, mada su joj oči trenutno bile sumnjičavo sužene.

– Oh, zdravo, Hari dušo – reče kada ga vide, i nasmeja se. Onda ponovo prikova pogled za svog muža. – *Šta* da mi kažeš, Arture?

Gospodin Vizli je oklevao. Hari je video da ovaj, koliko god se ljutio na Freda i Džordža, nema zaista nameru da kaže gospođi Vizli šta se dogodilo. Sve zamuknu dok

je gospodin Vizli nervozno posmatrao svoju suprugu. Zatim se na kuhinjskim vratima pojaviše dve devojčice, tik iza gospođe Vizli. Jedna, s izuzetno gustom smeđom kosom i povećim prednjim zubima, bila je Ronova i Harijeva prijateljica Hermiona Grejndžer. Druga, niska i crvenokosa, bila je Ronova mlađa sestra Džini. Obe se osmehnuše Hariju, koji im uzvрати osmeh, zbog čega Džini pocrvene – bila je očarana Harijem još od njegove prve posete *Jazbini*.

– Šta da mi kažeš, Arture? – ponovi gospođa Vizli, pretećim glasom.

– Ma nije to ništa, Moli – promrmlja gospodin Vizli – Fred i Džordž su... ali ja sam upravo popričao s njima...

– Šta su ovoga puta uradili? – upita gospođa Vizli. – Ako to ima bilo kakve veze s *Vizlijevskim čarobnjačkim ludorijama*...

– Zašto ne pokažeš Hariju gde će da spava, Rone? – reče Hermiona s vrata.

– On zna gde će da spava – reče Ron. – U mojoj sobi, spavao je tamo prošli...

– Možemo svi tamo da pođemo i vidimo – reče Hermiona značajno.

– Oh – reče Ron, kapirajući. – U redu.

– Da, poći ćemo i mi – reče Džordž.

– *Vi ostanite tu gde ste!* – zareža gospođa Vizli.

Hari i Ron se izvukoše iz kuhinje, i zajedno s Hermionom i Džini uputiše se kroz uski hodnik, pa uz škriputave stepenice, koje su išle u cik-cak kroz kuću do gornjih spratova.

– Šta su *Vizlijevske čarobnjačke ludorije*? – upita Hari, dok su se penjali.

Ron i Džini se nasmejaše, ali ne i Hermiona.

– Mama je pronašla veliki štos narudžbenica dok je čistila Fredovu i Džordžovu sobu – reče Ron tiho. – Dugačke cenovnike za stvari koje su izmislili. Šaljive stvari, znaš. Lažni čarobni štapići i trik slatkiši, svašta. Neverovatno, nisam imao pojma šta su sve izmislili...

– Godinama smo slušali eksplozije iz njihove sobe, ali nikad nismo ni pomislili da oni zapravo *spravljaju* neke stvari – reče Džini – mislili smo da im se samo dopada buka.

– Samo, većina stvari – pa, dobro, sve zapravo – bila je pomalo opasna – reče Ron.

– Znaš, planirali su da ih prodaju po Hogvortsu da bi zaradili neke pare, i mama se razbesnela na njih. Rekla je da im više nije dozvoljeno da ih prave, spalila sve narudžbenice... ionako je bila ljuta na njih. Nisu dobili baš onoliko O.Č.N.-a koliko je očekivala.

O.Č.N. su bili Obični čarobnjački nivoi, ispiti koje su hogvortski učenici polagali s petnaest godina.

– I onda je nastala ta velika frka – reče Džini – pošto mama hoće da i oni idu u Ministarstvo magije kao tata, a momci su joj rekli da oni samo žele da otvore prodavnicu šaljivih stvari.

U tom trenutku, vrata na drugom odmorištu se otvoriše, i kroz njih proviri lice s

rožnato uokvirenim naočarima i vrlo iznerviranog izraza.

– Zdravo, Persi – reče Hari.

– O, zdravo Hari – reče Persi. – Baš sam se pitao ko pravi tu silnu buku. Pokušavam da radim ovde, znate – treba da završim izveštaj za ministarstvo – a teško je koncentrisati se kada ljudi non-stop dumbaraju uza i niza stepenice.

– Mi ne *dumbaramo* – reče Ron iznervirano. – Mi hodamo. Izvini ukoliko smo poremetili supertajna istraživanja Ministarstva magije.

– Na čemu radiš? – reče Hari.

– Na izveštaju namenjenom Odseku za međunarodnu magijsku saradnju – reče Persi samozadovoljno. – Pokušavamo da standardizujemo debljinu kazana. Neki od uvoznih su za dlaku pretanki – šanse da procure povećavaju se skoro tri procenta godišnje...

– To će promeniti svet, taj izveštaj – reče Ron. – Mogli bi dospeti na naslovnu stranu *Dnevnog proroka*, rekao bih, ti bušni kazani.

Persi blago porumene.

– Možeš se rugati, Rone – reče gorljivo – ali ukoliko se ne donese neki međunarodni zakon, tržište će biti preplavljeno izlizanim, plitkim proizvodima s tankim dnom, što ozbiljno ugrožava...

– Da, da, u redu – reče Ron, zaputivši se ponovo uz stepenice. Persi zalupi vrata svoje spavaće sobe. Dok su Hari, Hermiona i Džini pratili Rona još tri sprata naviše, do njih su dopirali uzvici iz kuhinje. Zvučalo je kao da je gospodin Vizli rekao gospođi Vizli za karamele.

Soba na vrhu kuće, gde je Ron spavao, izgledala je manje-više isto kao i prošli put kada je Hari bio u njoj: isti poster Ronovog omiljenog kvidičkog tima, *Čadlijskih topova*, vijorili su se na zidovima i nakrivljenoj tavanici, a akvarijum na prozorskom simsu, u kome je pre bilo leglo punoglavaca, sad je sadržao samo jednu izuzetno veliku žabu. Ronov stari pacov Krastica više nije bio tu, ali njegovu ulogu preuzela je malena siva sova koja je dostavila Ronovo pismo Hariju u Šimširovu ulicu. Skakutala je gore-dole u malom kavezu, ludački krešteći.

– *Umukni*, Prase – reče Ron, provlačeći se između četiri kreveta stešnjena jedan uz drugi u sobi. – Fred i Džordž su ovde gore s nama, zato što su Bil i Čarli u njihovoj sobi – reče Hariju. – Persi ima svoju sobu samo za sebe, zato što mora da *radi*.

– Ovaj... zašto tu sovu zoveš Prase? – upita ga Hari.

– Zato što je Ron glupak – reče Džini. – Njegovo pravo ime je Prasvidžen.

– Da, a to uopšte nije glupo ime – reče Ron sarkastično. – Džini ga je krstila – objasni Hariju. – Ona misli da je cakano. A ja sam pokušao da ga promenim, ali bilo je prekasno, ne odaziva se ni na šta drugo. Zato je sada Prase. Moram da ga držim ovde gore, jer dosađuje Erolu i Hermesu. Zapravo, dosađuje i meni.

Prasvidžen je radosno leteo po svom kavezu, kreštavo hukćući. Hari je i suviše dobro poznao Rona da bi ovo shvatio ozbiljno. Ron je ranije neprekidno gundao na svog starog pacova, Krasticu, ali se veoma potresao kada se činilo da ga je Hermionin

mačak, Krukšenks, pojeo.

– Gde je Krukšenks? – upita Hari Hermionu.

– Napolju u bašti, pretpostavljam – reče. – Mnogo voli da juri baštenske patuljke, nikad ih ranije nije video.

– Persi, znači, uživa u svom poslu? – reče Hari, sedajući na jedan od kreveta i posmatrajući *Čadlijske topove* kako uleću i izleću s postera na tavanici.

– Uživa? – reče Ron smrknuto. – Ne verujem da bi uopšte i došao kući da ga tata nije naterao. Opsednut je. Nemoj samo da ga navedeš da priča o svom šefu. *Prema gospodinu Čučnju... kao što sam govorio gospodinu Čučnju... gospodin Čučanj misli da... gospodin Čučanj mi je govorio...* Uskoro će verovatno objaviti svoju veridbu s gospodinom Čučnjem.

– Da li si se lepo proveo letos, Hari? – upita Hermiona. – Jesi li dobio naše pakete s hranom i ostalo?

– Da, mnogo vam hvala – reče Hari. – Te torte su mi spasile život.

– A da li si čuo nešto o...? – počeo Ron, ali začuta posle Hermioninog pogleda. Hari je znao da bi Ron hteo da pita za Sirijusa. Ron i Hermiona su se do te mere upleli pomažući Sirijusu da pobjegne iz Ministarstva magije da su, maltene kao i Hari, bili zabrinuti za zdravlje njegovog kuma. Međutim, nije baš bila dobra ideja da o njemu pričaju pred Džini. Niko osim njih i profesora Dambldora nije znao kako je Sirijus pobegao, niti je verovao u njegovu nevinost.

– Mislim da su prestali da se svađaju – reče Hermiona, da bi prekinula neprijatnu situaciju, jer je Džini radoznalo prelazila pogledom s Rona na Harija. – Hoćemo li da siđemo i pomognemo vašoj mami oko večere?

– Važi – reče Ron. Njih četvoro napustiše Ronovu sobu i siđoše nazad u prizemlje, gde zatekoše gospođu Vizli samu u kuhinji, i izuzetno zlovoljnu.

– Ješćemo u bašti – reče dok su ulazili. – Ovde jednostavno nema dovoljno mesta za jedanaestoro ljudi. Možete li da iznesete tanjire, devojke? Bil i Čarli postavljaju stolove. Noževe i viljuške, vas dvojica, molim vas – reče Ronu i Hariju, uperivši štapić u gomilu krompira u sudoperi, koji poiskakaše iz svojih kora tako brzo da se odbiše o zidove i plafon.

– Oh, za *ime* boga – obrecnu se ona, uperivši namah štapić ka đubrovniku, koji poskoči i počeo da se kliza po podu, skupljajući krompire. – Njih dvojica! – prasnu ona divlje, izvlačeći pri tom šerpe i tiganje iz kredenca, i Hari je znao da misli na Freda i Džordža. – Ne znam šta će biti s njima, zaista ne znam. Nemaju nikakvih ambicija, izuzev da prave što više nevolja...

Ona tresnu o sto velikim bakrenim tiganjem i počeo da maše štapićem po njemu. Kremasti sos isticao je iz vrha njenog štapića kako je mešala.

– Nije baš da nemaju mozga – nastavi iznervirano, noseći tiganj do pećnice, koju upali jednim dodiranjem svog štapića – ali oni ga traće na gluposti, i ukoliko se uskoro ne dozovu pameti, biće zbilja u pravoj nevolji. Iz Hogvortsa sam dobila više sova o

njima dvojici nego o svim ostalima zajedno! Ako ovako nastave, završiće pred komisijom Odseka za nepropisnu upotrebu magije.

Gospođa Vizli taknu svojim štapićem fioku s priborom za jelo, koja se odmah otvori. Hari i Ron poskočiše kad iz nje uzlete nekoliko noževa, koji zatim preleteše preko kuhinjskog stola i počеше da seckaju krompire, koje je đubrovnik upravo vratio u sudoperu.

– Ne znam gde sam pogrešila s njima – reče gospođa Vizli, odlažući štap i izvlačeći nove tiganje. – Ovako je već godinama, jedna stvar vuče drugu, a oni neće da poslušaju... OH, NE *OPET!*

Ona pokupi sa stola štapić, koji ispusti glasan cijuk i pretvori se u džinovskog gumenog miša.

– Opet jedan od njihovih lažnih štapića! – vikala je. – Koliko sam im puta rekla da ih ne ostavljaju svuda po kući?

Zgrabila je svoj pravi štapić i okrenula se taman da vidi kako se sos na ringli dimi.

– Hajde – reče Ron užurbano Hariju, grabeći punu šaku escajga iz otvorene fioke – idemo da pomognemo Bilu i Čarliju.

Oni ostaviše gospođu Vizli i izađoše kroz zadnja vrata u dvorište.

Nisu prešli ni dva koraka kad Hermionin krivonogi, riđkasti mačak Krukšenks dotrča iz bašte bacajući se, nakostrešenog, visoko uzdignutog repa, jureći nešto nalik na blatnjavi krompir s nogama. Hari odmah prepozna baštenskog patuljka. Jedva trideset centimetara visok, brzo je trupkao svojim rožnatim nogama jureći preko dvorišta, a onda je uskočio naglavačke u jednu od gumenih čizmi velingtonki, koje behu razbacane oko vrata. Hari je čuo baštenskog patuljka kako se ludački kikoće, dok je Krukšenks gurao šapu u čizmu, pokušavajući da ga se dočepa. U međuvremenu, prolomiše se vrlo glasni zvuci sudaranja s druge strane kuće. Uzrok meteža pak otkriše tek kada priđoše bašti i spaziše Bila i Čarlija s isukanim štapovima kako guraju dva trošna stola da lete preko travnjaka, pri čemu je svako od njih pokušavao da obori sto onog drugoga. Fred i Džordž su navijali, Džini se smejala, a Hermiona se šetkala pored živice, očigledno rastrzana između zabavljenosti i zebnje.

Bilov sto zakači Čarlijev s velikim praskom, i izbi mu jednu nogu. Začu se čangrljanje odozgo, te svi podigoše pogled i ugledaše Persijevu glavu kako viri kroz prozor na drugom spratu.

– Hoćete li biti malo tiši? – ječao je.

– Izvini, Pers – reče Bil cereći se. – Kako napreduju kazani?

– Vrlo loše – reče Persi zlovoljno i zalupi prozor. Kikoćući se, Bil i Čarli usmeriše stolove bezbedno na travu, jedan uz drugi, a onda, laganim udarcem svog čarobnog štapića, Bil vrati otpalu nogu na mesto, i stvori stolnjake – niotkuda.

Sve do sedam sati, oba stola su stenjala pod gomilama tanjira punih sjajnih jela gospođe Vizli, a devetoro Vizlijevih, zajedno s Harijem i Hermionom, spremali su se da jedu pod vedrim, tannoplavim nebom. Za nekoga ko je celog leta živeo na sve

bajatijim tortama ovo je bio raj, i Hari je u početku više slušao nego govorio, lativši se pite od piletine i svinjetine, kuvanih krompira i salate.

Na začelju stola, Persi je pričao ocu sve u vezi sa svojim izveštajem o debljini dna kazana.

– Rekao sam gospodinu Čučnju da će biti gotov do utorka – reče Persi uobraženo. – To je znatno ranije nego što je očekivao, ali ja volim da držim sve konce u rukama. Mislim da će mi biti zahvalan što ću to uraditi u tako kratkom roku. Hoću reći, naš odsek je trenutno izuzetno zauzet, zbog svih tih priprema za Svetsko prvenstvo. Jednostavno ne dobijamo dovoljno podrške iz Odseka za magijske igre i sportove. Ludo Torbar...

– Meni se sviđa Ludo – reče gospodin Vizli blago. – On mi je i nabavio tako dobre karte za prvenstvo. I ja sam njemu učinio uslugu: njegov brat Oto upao je u neke nevolje – u vezi sa kosilicom za travu s natprirodnim moćima – a ja sam izgadio celu stvar.

– Oh, Torbar je dovoljno *dopadljiv*, naravno – reče Persi nehajno – ali kako li je uspeo da postane šef odseka... kada ga uporedim s gospodinom Čučnjem! Ne mogu da zamislim da gospodin Čučanj izgubi jednog službenika odseka a da i ne pokuša da otkrije šta mu se desilo. Da li shvataš da Berte Džorkins nema već više od mesec dana? Otišla je na odmor u Albaniju, i nikad se nije vratila...

– Da, pitao sam Luda o tome – reče gospodin Vizli, mršteći se. – On tvrdi da je Berta dosad mnogo puta nestajala – iako, moram priznati, da je to neko iz moga odseka, zabrinuo bih se...

– O, Berta je *beznadežan slučaj*, dabome – reče Persi. – Čujem da su je prebacivali iz odseka u odsek godinama, stvarala im je mnogo više problema nego što im je koristila... ali, svejedno, trebalo je da Torbar pokuša da je pronađe. Gospodin Čučanj je lično zainteresovan – jedno vreme je radila u našem odseku, znaš, i mislim da ju je gospodin Čučanj baš zavoleo – ali Torbar se samo smeje i govori da je verovatno pogrešno pročitala mapu i završila u Australiji umesto u Albaniji. Međutim – Persi ispusti još jedan impresivan uzdah, i otpi veliki gutljaj vina od starog cveća – imamo i više nego dovoljno posla u Odseku za međunarodnu magijsku saradnju, i bez da pronalazimo zaposlene iz drugih odseka. Kao što znaš, treba da organizujemo još jedan veliki događaj, odmah posle Svetskog prvenstva.

On značajno pročisti grlo i pogleda ka onom kraju stola gde su sedeli Hari, Ron i Hermiona. – *Znaš* o čemu govorim, oče. On nezanatno povisi glas. – O onom supertajnom događaju.

Ron prevrnu očima i promrmlja Hariju i Hermioni: – Još otkako je počeo da radi pokušava da nas navede da ga pitamo kakav je to događaj. Verovatno izložba kazana s debelim dnom.

Na sredini stola, gospođa Vizli se svađala s Bilom oko njegove minduše, koja je, kako se činilo, bila novina.

– ... s tim groznim ogromnim očajnikom, zaista, Bile, šta ti na to kažu u banci?

– Mama, nikoga u banci ne zanima kako se oblačim dok god im donosim gomile blaga – reče Bil strpljivo.

– A i kosa ti deluje smešno, dušo – reče gospođa Vizli, upirući nežno u nju svojim štapićem. – Volela bih kada bi mi dopustio da ti je skratim...

– Meni se dopada – reče Džini, koja je sedela pored Bila. – Tako si staromodna, mama. A ionako, nije ni upola dugačka kao kosa profesora Dambldora...

Pored gospođe Vizli, Fred, Džordž i Čarli su vatreno raspravljali o Svetskom prvenstvu.

– Sigurno će biti Irska – Čarli nerazgovetno promrmlja ustiju punih krompira. – Pregazili su Peru u polufinalu.

– Ipak, Bugarska ima Viktora Kruma – reče Fred.

– Krum je jedan odličan igrač, dok ih Irska ima čak sedam – reče Čarli kratko. – Voleo bih, ipak, da se Engleska plasirala. To je baš bila sramota.

– Šta se dogodilo? – upita Hari željno, žaleći više no ikad zbog svoje izolovanosti iz čarobnjačkog sveta tokom svog zatočeništva u Šimširovoj ulici. Hari je bio strastveni ljubitelj kvidiča. Još od svoje prve godine na Hogvortsu igrao je kao Tragač u kvidičkom timu kuće Grifindor, i bio vlasnik *Vatrene strele*, jedne od najboljih trkačkih metli na svetu.

– Ispala od Transilvanije, trista devedeset prema deset – reče Čarli smrknuto. – Šokantan učinak. A Vels je izgubio od Ugande, dok je Škotsku iskasapio Luksemburg.

Gospodin Vizli stvori sveće da bi osvetlio mračnu baštu pre nego što su počeli da jedu dezert (domaći sladoled od jagode), a kada su završili, moljci su obletali oko stola u niskom letu, dok je topao vazduh vonjao mirisom trave i biljke po imenu orlovi nokti. Hari se osećao izuzetno sitim i pomirenim sa čitavim svetom, dok je posmatrao nekoliko baštenskih patuljaka kako trčkaraju kroz ružino grmlje, smejući se ludački, dok su bežali od Krukšenksa.

Ron pažljivo pogleda oko stola, kako bi se uverio da je ostatak porodice zauzet razgovorom, a zatim vrlo tiho reče Hariju – Pa... *da li* si skoro dobio vesti od Sirijusa?

Hermiona se osvrnu oko sebe, pažljivo slušajući.

– Jesam – reče Hari nežno – dvaput. Zvuči okej. Pisao sam mu prekjuče. Možda mi odgovori dok sam ovde.

Odjednom se seti razloga što je pisao Sirijusu, i za trenutak samo što ne zausti da se poveri Ronu i Hermioni kako ga je ožiljak ponovo zboleo, i o snu koji ga je probudio... ali zaista nije hteo da ih zabrinjava, bar ne sad, kad se i sâm osećao tako srećnim i smirenim.

– Pogledaj samo koliko je sati – reče gospođa Vizli iznenada, pogledavši na svoj ručni sat. – Zaista bi trebalo da ste svi već u krevetu, ustaćete u cik zore da biste stigli na prvenstvo. Hari, ako mi ostaviš spisak školskih potrepština, kupiću ti ih sutra u

Dijagon-aleji. Kupovaću svima ostalima. Možda ne bude vremena za to posle Svetskog prvenstva, poslednji put je utakmica trajala pet dana.

– Au, nadam se da će i ovoga puta! – reče Hari oduševljeno.

– E pa, ja se nadam da neće – reče Persi gotovo pobožno. – *Zadrhtim* na pomisao u kakvom stanju bi mi bilo sanduče kada bih pet dana izostao s posla.

– Da, možda bi neko opet ubacio zmajski izmet, Pers, a? – reče Fred.

– To je bio uzorak đubriva iz Norveške! – reče Persi, pocrvenevši u licu. – Nije bilo ništa *lično!*

– Bilo je lično – Fred prošaputa Hariju, dok su ustajali od stola. – Mi smo ga poslali.

6. Teleportacioni ključ

Hariju se činilo da je tek legao da spava kada ga razbudi drmusanje gospođe Vizli.

– Vreme je da se krene, Hari dušo – prošaputa ona, udaljavajući se da bi probudila Rona.

Hari opipa naokolo tražeći svoje naočare, stavi ih i podiže se u sedeći položaj. Napolju je i dalje bilo mračno. Ron nešto nerazumljivo promrmlja dok ga je majka budila. U dnu svog ležaja Hari spazi dve velike raščupane spodobе kako se dižu iz upetljane ćebadi.

– Već je vreme? – reče Fred ošamućeno.

Obukoše se u tišini, previše sanjivi da bi pričali, a zatim, zevajući i protežući se, sva četvorica se zaputiše dole u kuhinju.

Gospođa Vizli je mešala sadržaj velikog lonca na peći, dok je gospodin Vizli sedeo za stolom i proveravao debeo štos velikih ulaznica od pergamenta. Podiže pogled dok su dečaci ulazili i raširi ruke kako bi bolje mogli da mu vide odeću. Nosio je nešto što je ličilo na veliki golferski džemper, kao i vrlo stare farmerice, malčice prevelike i stegnute debelim kožnim kaišem.

– Šta mislite? – upita, željno čekajući odgovor. – Treba da putujemo inkognito... ličim li na Normalca, Hari?

– Da – reče Hari, smešeći se – veoma.

– Gde su Bil, Čarli i Per... Per... Persi? – upita Džordž, ne uspevajući da priguši zevanje.

– Pa, oni se Prebacuju, zar ne? – reče gospođa Vizli, donoseći veliki lonac do stola i kutlačom sipajući ovsenu kašu u činije. – Zato mogu i da se uspavaju.

Hari je znao da je Prebacivanje vrlo teško, da je značilo nestajati s jednog mesta i pojavljivati se istog trenutka na drugom.

– I zato još spavaju? – reče Fred mrgodno, primičući svoju činiju s kašom bliže sebi. – Zašto i mi ne možemo da se Prebacimo?

– Zato što ste još maloletni i još niste položili test – obrecnu se gospođa Vizli. – I gde su se dele one dve devojčice?

Ona požuri iz kuhinje, i čuše je kako se penje uza stepenice.

– Moraš da položiš test da bi se Prebacivao? – upita Hari.

– O, da – reče gospodin Vizli, gurajući karte na sigurno mesto u zadnji džep farmerica. – Odsek magijskog transporta morao je da kazni nekoliko njih pre neki dan zbog Prebacivanja bez dozvole. Nije to lako, Prebacivanje, i kada se ne uradi kako valja, može dovesti do gadnih komplikacija. Ta dvojica o kojima govorim su probali, i Pričvrljili se.

Svi za stolom, osim Harija, trgoše se.

– Ovaj... *Pričvrljili se?* – reče Hari.

– Ostavili su jednu polovinu za sobom – reče gospodin Vizli, sipajući kašikom velike količine melase u svoju kašu. – I stoga su, naravno, bili zaglavljani. Nisu mogli da se pomere ni tamo ni ovamo. Morali su da čekaju da ih Odred za poništavanje efekata slučajne magije sredi. Bilo je potrebno mnogo papirologije, mogu ti reći, pored svih tih Normalaca koji su videli delove tela što su ih ovi ostavili za sobom...

Hariju se odjednom ukaza slika para nogu i jednog oka kako leže napušteni na trotoaru Šimširove ulice.

– Je li sve bilo u redu? – upita preneraženo.

– O, da – reče gospodin Vizli suvoparno. – Ali su morali da plate popriličnu kaznu, i ne bih rekao da će ponovo pokušati u skoroj budućnosti. S Prebacivanjem se ne treba zafrkavati. Ima mnogo starijih čarobnjaka koji se time ne bakću. Više vole metle – sporije su, ali bezbednije.

– Ali Bil, Čarli i Persi, svi oni mogu to da urade?

– Čarli je dvaput polagao test – reče Fred cereći se. – Prvi put je pao, Prebacivši se pet milja južno od mesta gde je hteo, pravo na leđa neke sirote starice koja je išla u kupovinu, sećate se?

– Pa da, ali je drugi put položio – reče gospođa Vizli, marširajući nazad u kuhinju, dok su se oni veselo kikotaali.

– Persi je položio tek pre dve nedelje – reče Džordž. – Od tada se svako jutro Prebacuje u prizemlje, samo da pokaže da može.

Začuše se koraci u hodniku, i Hermiona i Džini uđoše u kuhinju, obe blede i pospane.

– Zašto moramo da ustajemo tako rano? – reče Džini, trljajući oči i sedajući za sto.

– Moramo malo da pešačimo – reče gospodin Vizli.

– Pešačimo? – Hari je bio iznenađen. – Šta, zar ćemo peške na Svetsko prvenstvo?

– Ne, ne, to je kilometrima udaljeno – reče gospodin Vizli, osmehujući se. – Moraćemo samo malčice da pešačimo. Teško je velikoj grupi čarobnjaka da se okupi a da ne privuče pažnju Normalaca. Moramo uvek biti vrlo pažljivi kad putujemo, a na manifestaciji kakva je Svetsko prvenstvo...

– Džordže! – reče gospođa Vizli oštro, i svi poskočiše.

– Šta je? – reče Džordž, nevinim tonom koji nikoga nije zavarao.

– Šta ti je to u džepu?

– Ništa!

– Nemoj da me lažeš!

Gospođa Vizli uperi svoj čarobni štapić ka Džordžovom džepu i reče – *Asio!*

Nekoliko malih, svetlo obojenih predmeta izlete iz Džordžovog džepa, on pokuša da ih pohvata, ali promaši, i oni uleteše pravo u ispruženu ruku gospođe Vizli.

– Rekli smo ti da ih uništiš! – reče gospođa Vizli besno, držeći u ruci ono što je nepogrešivo ličilo na jezivo-velik-jezik-karamele. – Rekli smo vam da ih se otarasite! Ispraznite džepove, obojica!

Bila je to neprijatna scena, blizanci su očigledno pokušavali da prokrijumčare iz kuće što je moguće više karamela, i gospođi Vizli je tek uz pomoć Prizivajućih čini pošlo za rukom da ih sve pronađe.

– *Asio! Asio! Asio!* – vikala je, a karamele su doletale s raznih neverovatnih mesta, uključujući postavu Džordžove jakne i zavrnutе nogavice Fredovih farmerki.

– Proveli smo šest meseci praveći ih! – vikao je Fred na svoju majku, dok je bacala karamele u đubre.

– Oh, sjajan način da utrošite šest meseci! – krešala je ona. – Nije ni čudo što niste dobili bolje O.Č.N.-e!

Sve u svemu, atmosfera prilikom odlaska nije bila nimalo prijatna. Gospođa Vizli je i dalje bila smrknuta kad je poljubila gospodina Vizlija u obraz, ali ni upola koliko su to bili blizanci, koji su nabacili rance na leđa i pošli bez reči.

– Pa, lepo se provedite – reče gospođa Vizli – i *lepo se ponašajte* – povika, ali se blizanci ne okrenuše, niti odgovoriše. – Poslaću Bila, Čarlija i Persija oko podneva – reče gospođa Vizli gospodinu Vizliju, kad se on, Hari, Ron, Hermiona i Džini zaputiše preko mračnog dvorišta za Fredom i Džordžom.

Bilo je prohladno i mesec je još bio na nebu. Samo je bleđa, zelenkasta nijansa duž horizonta zdesna pokazivala da se približava dan. Razmišljajući usput o hiljadama

čarobnjaka koji hrle na Svetsko prvenstvo u kvidiču, Hari ubrzano pređe napred kako bi hodao uz gospodina Vizlija.

– Pa *kako* onda svi dospeju tamo a da Normalci ništa ne primete? – upita.

– To je bio veliki organizacioni problem – uzdahnu gospodin Vizli. – Problem je u tome što se stotinu hiljada čarobnjaka pojavi na Svetskom prvenstvu, a mi, naravno, nemamo dovoljno veliku magijsku lokaciju da ih sve smestimo. Postoje mesta u koja Normalci ne mogu da prodru, ali zamisli da pokušaš da strpaš sto hiljada čarobnjaka u Dijagon-aleju ili na peron devet i tri četvrtine. Stoga smo morali da nađemo neko lepo napušteno vresište, i da preduzmemo što je moguće više antinormalskih mera predostrožnosti. Celo ministarstvo već mesecima radi na tome. Prvo, naravno, moramo da rasporedimo dolaske. Ljudi s jeftinijim ulaznicama moraju da dođu dve nedelje pre početka. Ograničen broj koristi normalski transport, ali ne sme ih biti previše da im ne bi zakrčili autobuse i vozove – ne zaboravi da čarobnjaci stižu ovamo iz celog sveta. Neki se, naravno, Prebacuju, ali moramo da im postavimo bezbedne punktove gde će se pojaviti, podalje od Normalaca. Mislim da postoji zgodna šuma u blizini, koju koriste kao mesto odakle se Prebacuju. Za one koji ne žele, ili ne mogu da se Prebacuju, koristimo teleportacione ključeve. To su predmeti koji se koriste da prenose čarobnjake s jednog mesta na drugo u prethodno određeno vreme. Mogu se prenositi i veće grupe odjednom, ako je potrebno. Na strateškim mestima širom Britanije postavljeno je preko dve stotine teleportacionih ključeva, a nama najbliže je na vrhu Brda lasičije glave, te smo se stoga tamo uputili.

Gospodin Vizli pokaza ispred njih, gde se crno obličje uzdizalo iza sela Oteri Sent Kečpol.

– Kakvi su to predmeti, ti teleportacioni ključevi? – upita Hari radoznalo.

– Pa, mogu biti bilo šta – reče gospodin Vizli. – Neupadljive stvari, očigledno, kako ih Normalci ne bi pokupili i igrali se s njima... stvari za koje mogu da pomisle da su otpaci...

Pešačili su mračnom, vlažnom stazom koja se diže iznad sela, samo su njihovi koraci razbijali tišinu. Nebo se polako razdanjivalo: dok su napredovali prema selu, njegovo mastiljavo crnilo rastvaralo se u tamnoplavu boju. Hariju su zeble šake i stopala. Gospodin Vizli je neprekidno proveravao svoj sat.

Dok su se peli uz Brdo lasičije glave nestajalo im je daha, te su pazili da ga ne rasipaju na pričanje. Povremeno bi nabasali na skrivene zečje rupe, ili bi se okliznuli o debelo crno busenje trave. Svaki uzdah izazivao je u Harijevim grudima probadanje, a noge stadoše da mu otkazuju i pre nego što konačno stiže na ravan teren.

– Auh – dahtao je gospodin Vizli, skidajući naočare i brišući ih o svoj džemper. – Pa, stigli smo baš na vreme – imamo još deset minuta...

Hermiona poslednja stiže uzbrdo, zbog grča u boku.

– Sada nam samo još treba teleportacioni ključ – reče gospodin Vizli, ponovo stavljajući naočare i čkiljeći naokolo. – Neće biti veliki... hajdemo...

Raštrkaše se i krenuše u potragu. Međutim, nisu tragali ni nekoliko minuta kada se vazduhom razleže povik.

– Ovamo, Arture! Ovamo, sine, imamo ga!

Dve visoke siluete ocrtavale su se preko zvezdanog neba, s druge strane brda.

– Amose! – reče gospodin Vizli smešeći se, dok je krupnim koracima grabio prema čoveku koji je vikao. Ostali pođoše za njim.

Gospodin Vizli pruži ruku čarobnjaku rumenog lica obraslog gustom smeđom bradom, koji je držao olinjalu staru čizmu u drugoj ruci.

– Ljudi, ovo je Amos Digori – reče gospodin Vizli. – Radi u Odseku za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja. Mislim da znate njegovog sina Sedrika?

Sedrik Digori je bio izuzetno lep dečak, star oko sedamnaest godina. On je bio kapiten i Tragač u kvidičkom timu kuće Haflpaf, na Hogvortsu.

– Čao – reče Sedrik, zagledajući ih.

Svi mu uzvratihše: – Čao – osim Freda i Džordža, koji samo klimnuše. Nikad mu nisu sasvim oprostili što je pobedio njihov tim, Grifindor, u prvom prošlogodišnjem kvidičkom meču.

– Duga šetnja, Arture? – upita Sedrikov otac.

– Ne preterano – odgovori gospodin Vizli. – Mi smo odmah tu, s druge strane sela. A vi?

– Morali smo da ustanemo u dva, zar ne Sed? Biće mi drago kad konačno položi test iz Prebacivanja, mogu ti reći. Ipak... ne žalim se... ne bih propustio Svetsko prvenstvo u kvidiču čak ni da mi date vreću punu galeona – a toliko i karte koštaju. Međutim, gledajući tebe, izgleda da sam dobro prošao... – Amos Digori se dobroćudno zagleda u tri Vizlijeva dečaka, kao i u Harija, Hermionu i Džini. – Svi su tvoji, Arture?

– Oh, ne, samo crvenokosi – reče gospodin Vizli, upirući prstom u svoju decu. – Ovo je Hermiona, Ronova prijateljica – i Hari, još jedan prijatelj...

– Merlinove mi brade – reče Amos Digori, razrogačenih očiju. – Hari? Hari *Poter*?

– Ovaj... da – reče Hari.

Hari se već navikao da ga ljudi radoznalo gledaju kad ga upoznaju, navikao se na njihov pogled koji bi se odmah usmerio prema ožiljku u obliku munje na njegovom čelu, ali se i dalje osećao neprijatno.

– Sed mi je pričao o tebi, naravno – reče Amos Digori. – Pričao nam je kako je igrao protiv tebe prošle godine... Rekao sam mu, doslovno: „Sed, to je nešto što ćeš pričati svojim unucima, da si... *pobedio Harija Potera!*“

Hari nije bio u stanju da smisli odgovor, pa učuta. Fred i Džordž se opet namrštiše. Sedrik je izgledao malo postideno.

– Hari je pao s metle, tata – promrmlja. – Rekao sam ti... bila je to nezgoda...

– Da, ali *ti nisi* pao, zar ne? – grmeo je Amos srdačno, tapšući svoga sina po leđima. – Uvek je skroman, naš Sed, uvek džentlmen... ali najbolji je pobedio, siguran

sam da bi se i Hari složio sa mnom, zar ne? Jedan padne s metle, drugi ostane na svojoj, ne treba biti genije da bi se videlo ko je bolji letač!

– Mora da je već vreme – reče gospodin Vizli brzo, opet gledajući na sat. – Da li čekamo još nekoga, Amose?

– Ne, Lavgudovi su tamo već nedelju dana, a Fosetovi nisu uspeali da nabave karte – reče gospodin Digori. – Nema više naših u ovom okrugu, zar ne?

– Koliko znam, ne – reče gospodin Vizli. – Da, ostao je još samo minut... bolje da se spremimo...

On pogleda naokolo ne bi li spazio Harija i Hermionu. – Treba samo da dodirnete teleportacioni ključ, to je sve, makar i prstom...

Teškom mukom, zbog ogromnih ranaca, njih devetoro se okupiše oko stare čizme koju je držao Amos Digori.

Stajali su u uskom krugu, dok je hladan povetarac duvao preko brda. Niko nije progovarao. Odjednom Hariju sinu koliko bi ovo čudno izgledalo Normalcima kada bi slučajno sada naišli... devetoro ljudi, među njima i dva odrasla čoveka, stežu ofucanu čizmu u polumraku, čekajući...

– Tri... – promrmlja gospodin Vizli, gledajući i dalje jednim okom na sat – dva... jedan...

Tog momenta Hari oseti kao da mu neko zabija kuku malo ispod pupka, da bi je odjednom naglo povukao napred. Stopala mu se odvojiše od zemlje. Mogao je da oseti Rona i Hermionu pored sebe, njihova ramena kako udaraju u njegova: zajedno su brzali napred u vihoru vetra i kovitlacu boja, kažiprst mu se prilepi uz čizmu kao magnetom privučen, a onda...

Stopala mu udariše u zemlju. Ron se zatetura ka njemu i on pade. Uz tup zvuk, teleportacioni ključ tresnu o zemlju pored njegove glave.

Hari pogleda naviše. Gospodin Vizli, gospodin Digori i Sedrik i dalje su stajali, iako su izgledali iznureno, a svi ostali bili su na zemlji.

– Teleportacioni u pet i sedam – začu se glas – s Brda lasičije glave.

7. Torbar i Čučanj

Hari se ispetljao, odvojio od Rona i pridigao na noge. Obreli su se na nečemu nalik napuštenom magličastom vresištu. Ispred njih su bila dva naizgled razdražljiva čarobnjaka, jedan je držao veliki zlatan sat, a drugi debeo svitak pergamenta i pero. Obojica su bili obučeni kao Normalci, mada vrlo nespretno: čovek sa satom je nosio odelo od tvida s čizmama do butina, a njegov kolega – kilt i pončo.

– 'Bro jutro, Bazile – reče gospodin Vizli, uzimajući čizmu i dodajući je čarobnjaku s kiltom, koji je ubaci u veliku kutiju sa iskorišćenim teleportacionim ključevima. Hari je mogao da vidi stare novine, praznu limenku od soka i probušenu fudbalsku loptu.

– Zdravo, Arture – reče Bazil iznureno. – Nisi na dužnosti, a? To je u redu za neke... mi ovde dreždimo celu noć... bolje se sklonite s puta, imamo veliku grupu iz Crne šume u pet i petnaest. Pričekajte, dok vam pronađem vaše mesto za kampovanje... Vizli... Vizli... – proveravao je u spisku na pergamentu. – Oko četvrt milje peške onamo, prva poljana na koju naidete. Za tu lokaciju je zadužen gospodin Roberts. Digori... drugo polje... potraži gospodina Pejna.

– Hvala, Bazile – reče gospodin Vizli, i pokaza ostalima da ga prate.

Uputiše se preko napuštenog vresišta, ne razaznajući baš put kroz maglu. Posle dvadesetak minuta, pred njima iskrsnu malena kamena koliba pored kapije. Iza nje, Hari je jedva razaznao avetinjska obličja stotina i stotina šatora uzdignutih uz blagu kosinu velike livade prema mračnoj šumi na horizontu. Pozdraviše se s Digorijevima i priđoše vratima kolibe.

Na do vratku je stojao neki čovek i gledao prema šatorima. Hari odmah primeti da je to jedini pravi Normalac u krugu od nekoliko ari. Začuvši njihove korake, okrenu se da ih pogleda.

– 'Bro jutro – reče gospodin Vizli vedro.

– 'Bro jutro – reče Normalac.

– Da li ste vi gospodin Roberts?

– Dabome, ja sam – reče gospodin Roberts. – A ko ste vi?

– Vizli... dva šatora, rezervisana pre neki dan?

– Aha – reče gospodin Roberts, proveravajući u spisku prikačenom na vrata. – Imate mesta tamo pored šume. Samo na jednu noć?

– Tako je – reče gospodin Vizli.

– Dakle, plaćate sada? – reče gospodin Roberts.

– Da... tako je... naravno – reče gospodin Vizli. Malo se odmače od kolibe i pozva Harija k sebi. – Pomozi mi, Hari – mrmljao je, vadeći svežanj normalskih novčanica iz džepa, a zatim počeo da odvajava novčanice. – Ova je... je... deset? Ah, da, vidim mali broj na njoj... dakle ova je pet?

– Dvadeset – ispravi ga Hari tiho, svestan neprijatne činjenice da se gospodin Roberts trudi da uhvati svaku reč.

– Ha, da, u pravu si... ne znam, svi ovi parčići papira...

– Vi ste stranci? – primeti gospodin Roberts, kad se gospodin Vizli vratio s potrebnim novčanicama.

– Stranci? – ponovi gospodin Vizli zbunjeno.

– Niste prvi koji imate problema s novcem – reče gospodin Roberts, pomno proučavajući gospodina Vizlija. – Dvojica su čak pokušala da mi plate velikim zlatnicima, veličine radkapni, pre samo deset minuta.

– Zaista? – reče gospodin Vizli nervozno.

Gospodin Roberts je čeprkao po konzervici, tražeći sitninu za kusur.

– Nikada nije bilo ovako puno – reče iznenada, ponovo pogledavši preko magličastog polja. – Stotine rezervacija. Ljudi se obično samo pojave...

– Ma nemojte? – reče gospodin Vizli, pruživši ruku za kusur, ali mu ga gospodin Roberts ne dade.

– Dabome – reče zamišljeno. – Ljudi sa svih strana. Gomile stranaca. I ne samo stranaca. Čudaka, znate? Ima jedan tip koji se šeta u kiltu i pončou.

– Zar ne bi smeo? – upita gospodin Vizli zabrinuto.

– To je kao neko... ne znam... kao neko okupljanje – reče gospodin Roberts. – Izgleda da se svi poznaju. Kao velika žurka.

U tom trenutku, pred njih iskrsnu čarobnjak u čakširama, takoreći niotkuda, odmah pored vrata blizu gospodina Roberts.

– *Obliviate!* – reče oštro, upirući čarobnim štapićem u gospodina Roberts.

Istog momenta oči gospodina Roberts se zamutiše, obrve podigoše i na licu mu se pojavi izraz sanjive bezbrižnosti. Hari je prepoznao simptome osobe kojoj su upravo izmenili sećanje.

– Mapa kampa za vas – reče gospodin Roberts mirno gospodinu Vizliju. – I vaš kusur.

– Hvala lepo – reče gospodin Vizli.

Čarobnjak u čakširama otprati ih prema kapiji kampa. Izgledao je iscrpljeno. Brada mu se plavela od neobrijanih čekinja, a ispod očiju je imao tamnoljubičaste senke. Kada ih gospodin Roberts više nije mogao čuti, on promrmlja gospodinu Vizliju: – Imali smo velike probleme s njim. Treba da dobija Memorijske čini najmanje desetak puta dnevno da bi bio miran. A Ludo Torbar nimalo ne pomaže. Kaska okolo i priča o Bladžerkama i Kvaflovima iz sveg glasa, ne brinući o antinormalskoj bezbednosti. Tako mi svega, biće mi drago kada se sve ovo završi. Vidimo se kasnije, Arture.

On se Prebaci nazad odakle je i došao.

– Mislila sam da je gospodin Torbar šef Odseka za magijske igre i sportove? – reče Džini iznenađeno. – Trebalo bi da zna da ne sme da priča o Bladžerkama u blizini Normalaca, zar ne?

– Trebalo bi – reče gospodin Vizli smešeći se, dok ih je vodio kroz kapije kampa – ali Ludo je uvek bio pomalo... pa... *nonšalantan* što se tiče obezbeđenja. Ali zato nikad ne biste poželeli boljeg šefa Odseka za Sportove. I on je igrao za reprezentaciju Engleske, znate. I bio je najbolji Jurišnik kog su *Vimburnski obadi* ikad imali.

Oni odgacaše preko magličastog polja, između dugih redova šatora. Većina je delovala gotovo sasvim obično. Njihovi vlasnici su očigledno pokušavali da ih naprave što sličnije normalskim, ali bi im se ponešto omaklo, te bi dodavali dimnjake, ulazna zvonca ili vetrokaze. Međutim, tu i tamo moglo se naići na šatore toliko očigledno čarobnjačke da Harija nimalo nije iznenađivalo što gospodin Roberts postaje sumnjičav. Nasred polja stajala je ekstravagantna šatra od prugaste svile, nalik na minijaturnu palatu, s nekoliko živih paunova privezanih kod ulaza. Malo dalje prodoše pored šatora koji je imao tri sprata i nekoliko tornjeva, a još malo iza njega nalazio se šator kome je prikačena bašta, sve s pojilom za ptice, sunčanim satom i fontanom.

– Uvek ista priča – reče gospodin Vizli, smešeći se – ne možemo da odolimo da se ne razmećemo kada se sretnemo. Ah, evo nas, pogledajte, tu smo.

Upravo behu stigli do same ivice šume, na vrhu poljane, gde se nalazilo prazno mesto, s malim znakom pobodenim u zemlju, na kome je pisalo „*Vezli*“.

– Nismo mogli da nađemo bolje mesto! – reče gospodin Vizli radosno. – Teren je odmah s druge strane šume, blizu smo da bliže ne možemo biti. – On skinu ranac s ramena. – U redu – reče uzbuđeno – magija nije dozvoljena, strogo govoreći, ne dok smo u ovolikom broju na normalskoj zemlji. Šatore ćemo postavljati ručno! Ne bi trebalo da bude previše teško... Normalci to stalno rade... evo, Hari, šta misliš, odakle da počnemo?

Hari nikada u životu nije kampovao. Darslijevi ga nikad nisu povelili sa sobom ni na kakav odmor, već su ga radije ostavljali s gospođom Fig, staricom iz komšiluka. Ipak, on i Hermiona brzo shvatiše gde treba da se postavi većina šipki i klinova. Iako im je gospodin Vizli u tome više smetao, nego pomagao, pošto se poprilično uzbuđio kad je trebalo da upotrebe malj, ipak su uspeli da podignu par ofucanih šatora za po dve osobe.

Odmakoše se da bi se divili svojim ruku delu. Niko ne bi pogodio da ti šatori pripadaju čarobnjacima, pomisli Hari, ali je problem što će ih, kada dođu Bil, Čarli i Persi, biti desetoro. Izgleda da je i Hermiona uočila ovaj problem. Zbunjeno je pogledala Harija u trenutku kad je gospodin Vizli kleknuo i upuzao u prvi šator.

– Bićemo malo stišnjeni – reče on odatle – ali mislim da ćemo se svi ugurati. Uđite i pogledajte.

Hari se sagnu, prođe kroz zastor i zinu od čuda. Ušao je u starinski, trosoban stan, sa sve kupatilom i kuhinjom. Da stvar bude čudnija, bio je namešten u istom stilu kao i stan gospođe Fig: s mnoštvom heklanih navlaka na rasparenim stolicama, a osećao se i jak miris mačaka.

– Pa, nije zadugo – reče gospodin Vizli, obrisavši ćelu maramicom, merkajući četiri kreveta na sprat u spavaćoj sobi. – Pozajmio sam ovo od Perkinsa iz kancelarije. On ne kampuje više tako često, sirotan, ima lumbago.

Zatim pokupi prašnjavi čajnik i gvirnu u njega. – Trebaće nam vode...

– Na mapi koju nam je dao Normalac obeležena je i česma – reče Ron, koji je pošao za Harijem u šator, nimalo impresioniran njegovim neverovatnim unutrašnjim proporcijama. – Nalazi se na drugoj strani polja.

– Pa, zašto ne biste onda ti, Hari i Hermiona otišli i doneli nam malo vode – reče gospodin Vizli dodajući mu čajnik i par šerpi – a mi ostali ćemo prikupiti drva za vatru.

– Ali imamo rernu – reče Ron – zašto ne bismo jednostavno...

– Rone, antinormalsko obezbeđenje! – reče gospodin Vizli, dok mu se lice sijalo od iščekivanja. – Kad pravi Normalci kampuju, oni kuvaju napolju na vatri, video sam ih!

Posle kratkog obilaska šatora za devojčice, koji je bio malčice manji od momačkog, iako bez mirisa mačaka, Hari, Ron i Hermiona se zaputiše kroz kamp s čajnikom i šerpama.

Dok se sunce promaljalo a magla dizala, mogli su da vide grad od šatora koji se

protezao u svim pravcima. Polako su se probijali kroz redove šatora, željno gledajući unaokolo. Hariju tek tad sinu koliko veštica i čarobnjaka ima na svetu: nikada, zapravo, nije ni pomišljao na one iz drugih zemalja.

Njihove kolege kamperi upravo su se budili. Prvo počеше da ustaju porodice s malom decom. Hari nikada nije video tako mlade veštice i čarobnjake. Maleni dečak, ne stariji od dve godine, čučao je ispred velikog šatora u obliku piramide držeći čarobni štapić i njime veselo čačkao puža u travi, koji se polako nadimao do veličine salame. Dok su prolazili pored njega, njegova majka užurbano istrča iz šatora.

– *Koliko sam ti puta rekla, Kevine? Ne smeš – da dirraš – tatin – štapić – fuj!*

Nagazila je džinovskog puža, koji se rasprsnuo. Njena grdnja se nastavi dok su se udaljavali, mešajući se s uzvicima dečaka: – Ti razbila puža! Ti razbila puža!

Malo dalje spaziše dve male veštice, jedva starije od Kevina, kako jašu metle-igračke, izdignute nad zemljom tek toliko da devojčice prstićima mogu da dodirnu rosnu travu. Čarobnjak iz ministarstva ih je već opazio. Dok je jurio pored Harija, Rona i Hermione, mrmljao je smeteno: – Usred bela dana! Roditelji su se uspavali, reklo bi se...

Tu i tamo, odrasli čarobnjaci i veštice izlazili su iz šatora i spremali doručak. Neki su, zaverenički gledajući okolo, pravili vatru uz pomoć čarobnih štapića. Drugi su kresali šibice sa sumnjičavim izrazom lica, kao da su sigurni da to neće upaliti. Tri afrička čarobnjaka su sedela, udubljena u ozbiljan razgovor, i pekla na ražnju iznad svetloljubičaste vatre nešto nalik na zeca, dok je grupa sredovečnih američkih veštica veselo tračarila sedeći ispod barjaka posutog zvezdama i prugama, razapetog između šatora, s natpisom: *Institut veštica iz Salema*. Hari bi, tu i tamo, uhvatio delove razgovora na čudnim jezicima, iz unutrašnjosti šatora pored kojih su prolazili, i mada nije razumeo nijednu reč, ton tih glasova odavao je uzbuđenje.

– Ovaj... da li me oči varaju, ili je sve pozelenelo? – upita Ron.

Oči ga nisu varale. Zađoše u grupicu šatora koji svi behu prekriveni debelim slojem deteline, tako da su ličili na mala brdašca čudnovatog oblika iznikla iz zemlje. Tamo gde su zastori bili dignuti mogla su se videti ozarena lica. Onda, iza sebe, začuše svoja imena.

– Hari! Rone! Hermiona!

Bio je to Šejmus Finigan, njihov drug iz Grifindora, s četvrte godine. Sedeo je ispred svog detelinom prekrivenog šatora, zajedno sa ženom kose boje peska, koja mora da mu je bila majka, i svojim najboljim prijateljem, Dinom Tomasom, takođe grifindorcem.

– Sviđa vam se dekoracija? – upita Šejmus cereći se, kad su Hari, Ron i Hermiona prišli da se pozdrave s njim. – Ministarstvo nije baš oduševljeno.

– Ah, pa zašto da ne pokazujemo svoje boje? – reče gospođa Finigan. – Da samo vidite šta su Bugari okačili po *svojim* šatorima. Navijaćete za Irsku, naravno? – dodade, prodorno posmatrajući Harija, Rona i Hermionu.

Kada su je uverili da će zaista navijati za Irsku, produžiše, mada, kao što Ron reče:
– Šta drugo i da im kažemo, u njihovom okruženju.

– Pitam se, šta to Bugari drže na šatorima? – reče Hermiona.

– Hajde da pogledamo – reče Hari, pokazujući na veliku grupu šatora uzbrdo, gde se bugarska zastava, crveno-zelena-bela, vijorila na povetarcu.

Šatori nisu bili prekriveni biljkama, ali su svi bili oblepljeni istim plakatom, sa slikom vrlo mrzovoljnog lica s gustim crnim obrvama. Slika se, naravno, pomerala, ali samo je treptala i mrštila se.

– Krum – reče Ron tiho.

– Šta? – upita Hermiona.

– Krum! – reče Ron. – Viktor Krum, bugarski Tragač!

– Izgleda baš mrzovoljno – reče Hermiona, gledajući oko sebe gomilu Krumova koji su treptali i mrštili se na njih.

– *Baš mrzovoljno?* – Ron podiže oči ka nebesima. – Koga je briga kako izgleda? On je neverovatan. A i strašno mlad, pride. Tek je napunio osamnaest ili tako nešto. On je *genije*, čekajte do večeras, videćete.

Ispred česme na uglu poljane već se formirao mali red. Hari, Ron i Hermiona stali su u njega, odmah iza dvojice ljudi koji su se žučno raspravljali. Jedan je bio stari čarobnjak u dugoj spavaćici sa cvetićima. Drugi je očigledno bio čarobnjak iz ministarstva. U ruci je držao par prugastih pantalona, i maltene plakao od očajanja.

– Samo ih obući, Arči, budi dobar momak, ne možeš tako da se šetaš, Normalac na kapiji već postaje sumnjičav...

– Ovo sam kupio u normalskoj radnji – reče stari čarobnjak tvrdoglavo. – Normalci ih nose.

– Normalne žene ih nose, Arči, ne muškarci, oni nose *ovo* – reče čarobnjak iz Ministarstva, i mahnu prugastim pantalonama.

– Ja to neću obući – reče stari Arči ogorčeno. – Meni prija blag povetarac u međunožju, hvala lepo.

Hermionu obuze tako nezaustavljiv napad kikotanja da je morala da izađe iz reda, i vratila se tek kada je Arči zahvatio vodu i odšetao dalje.

Hodajući sporije, zbog težine vode, uputiše se nazad kroz kampište. Tu i tamo videli bi poznata lica: druge hogvortske učenike sa svojim porodicama. Oliver Drvce, bivši kapiten kvidičkog tima Harijeve kuće koji je upravo napustio Hogvorts, odvuče Harija do šatora svojih roditelja da ih upozna, ali i da mu saopšti da je upravo potpisao ugovor za rezervni tim *Padlmor junajteda*. Zatim ih je zaustavio Erni Makmilan, haflpafski učenik sa četvrte godine, a malo dalje su videli Čo Čang, veoma lepu devojkicu koja je igrala Tragača u timu Rejvenkloa. Ona mahnu i nasmeši se Hariju, koji prosu dosta vode dok joj je uzvraćao pozdrav. Čisto da bi prekinuo Rona koji se kezio, Hari brzo pokaza na veliku grupu tinejdžera koje dotad nikad nije video.

– Šta misliš, ko su? – reče. – Ne idu na Hogvorts, zar ne?

– Verovatno idu u neku stranu školu – reče Ron. – Znam da ih ima još po svetu, mada nikad nisam upoznao nikoga ko ih je pohadao. Bil je imao prijatelja u školi u Brazilu, s kojim se dopisivao... to je bilo pre mnogo godina... hteo je da ide tamo, preko razmene učenika, ali mama i tata nisu mogli to da mu priušte. Njegov dopisni prijatelj se strašno naljutio kada je saznao da ne može da dođe, pa mu je poslao ukleti šešir. Od njega su mu se uši smežurala.

Hari se nasmeja, ali prećuta čuđenje koje ga je obuzelo kada je čuo za druge čarobnjačke škole. Pretpostavio je, pošto je video predstavnike raznih nacionalnosti u kampu, da je glupa i sama pomisao da je Hogvorts jedina čarobnjačka škola. On baci pogled na Hermionu, koja uopšte nije bila iznenađena tom informacijom. Nema sumnje da je u nekoj od knjiga naletela na podatak o drugim čarobnjačkim školama.

– Nema vas celu večnost – reče Džordž, kada su se konačno vratili do šatora Vizlijevih.

– Sreli smo neke poznanike – reče Ron, spuštajući vodu. – Još niste zapalili vatru?

– Tata se zabavlja sa šibicama – reče Fred.

Gospodin Vizli je uzalud pokušavao da upali vatru, iako se svojski trudio. Po zemlji oko njega bile su razbacane polomljene šibice, ali se on, izgleda, ludo provodio, dok mu konačno nije uspelo da zapali šbicu, i odmah je ispusti od iznenađenja.

– Dođite ovamo, gospodine Vizli – reče Hermiona ljubazno, uzimajući mu kutiju da bi mu pokazala kako se to zapravo radi.

Napokon upališe vatru, mada je prošlo najmanje sat vremena, pre nego što je bila dovoljno vrela da se na njoj nešto skuva. Ipak, imali su šta da gledaju dok su čekali. Izgleda da se njihov šator nalazio pored puta ka uzbrdici, tako da su radnici ministarstva neprekidno žurno prolazili uzbrdo i nizbrdo, srdačno pozdravljajući gospodina Vizlija. Gospodin Vizli ih je usput komentarisao, uglavnom radi Harija i Hermione. Njegova deca su već i suviše znala o Ministarstvu da bi ih te stvari interesovale.

– To je bio Katbert Mokridž, šef Kancelarije za odnose s goblinima... evo stiže Gilbert Vimpl, iz Komiteta za eksperimentalne čini, već duže vreme nosi te rogove... Zdravo, Arni... Arnold Dobromir, on je Zaboravljač – pripadnik Odreda za poništavanje efekata slučajne magije, znate već... a ono su Boud i Kreštavko... oni su Neizrecivi...

– Šta su oni?

– Iz Odeljenja misterija, najstroža tajna, nemam pojma šta oni rade...

Napokon, vatra je bila spremna, i taman kada su počeli da prže jaja s kobasicama, Bil, Čarli i Persi se došetaše do njih iz pravca šume.

– Upravo smo se Prebacili, tata – reče Persi glasno. – Ah, ručak, odlično!

Već su napola smazali jaja i kobasice iz tanjira kad gospodin Vizli naglo ustade, mašući i cereći se čoveku koji je koračao ka njima. – Aha! – reče. – Čovek koji je sve

ovo organizovao! Ludo!

Ludo Torbar je bio verovatno najupadljivija osoba koju je Hari ikad video, uključujući i starog Arčija u cvetnoj spavaćici. Nosio je dugačku odoru za kvidič sa širokim horizontalnim žuto-crnim prugama. Grudi mu je ukrašavala ogromna slika obada. Izgledao je kao čovek moćne građe, pomalo već oronuo. Odora mu je bila zategnuta oko velikog trbuha, koji sigurno nije imao u danima kada je igrao kvidič za reprezentaciju Engleske. Nos mu je bio spljeskan (verovatno mu ga je slomila zalutala Bladžerka, pomisli Hari), ali je zbog svojih okruglih plavih očiju, kratke plave kose i ružičastog tena izgledao kao neki prerasli školarac.

– Pozdrav tamo! – veselo odvrati Torbar. Hodao je kao da su mu prikačili federe na pete, i očigledno je bio u stanju žestokog uzbuđenja.

– Arture, stari moj – reče zadihano kada je došao do logorske vatre – kakav dan, a? Kakav dan! Da li smo mogli da tražimo savršenije vreme? Dolazi noć bez oblaka... i skoro bez problema u organizaciji... nema baš mnogo posla za mene!

Iza njega projuri grupa već iznurenih čarobnjaka iz ministarstva, pokazujući na neku magijsku vatru u daljini, koja je slala ljubičaste varnice dvadeset stopa uvis.

Persi hitro istupi s ispruženom rukom. Očigledno ga to što nije odobravao način na koji Ludo Torbar upravlja odsekom nije sprečavalo da pokuša da ostavi dobar utisak.

– Ah, da – reče gospodin Vizli, cereći se. – Ovo je moj sin, Persi, tek je počeo da radi u ministarstvu... a ovo je Fred... ne, Džordž, izvini... *ovo* je Fred... Bil, Čarli, Ron... moja ćerka, Džini... i Ronovi prijatelji, Hermiona Grejndžer i Hari Poter.

Torbar neprimetno, s malim zakašnjenjem odreagova na spomen Harijevog imena, i na Hariju već dobro poznat način podiže pogled ka ožiljku na njegovom čelu.

– Slušajte, svi – nastavi gospodin Vizli – ovo je Ludo Torbar, znate ko je, njemu treba da zahvalimo za tako dobre karte...

Torbar se ozari i odmahnu rukom, stavljajući im do znanja da to nije ništa.

– Hoćeš li da se kladimo kako će meč da se završi, Arture? – reče željno, zveckajući, činilo se, velikom količinom zlata u džepovima svoje žuto-crne odore. – Već sam se kladio s Rodijem Pontnerom, koji tvrdi da će Bugarska prva da postigne pogodak – baš sam mu pružio lepu kvotu, uzimajući u obzir da je napadačka trojka Irske najjača koju sam video u proteklih nekoliko godina – a mala Agata Tims je polovinu deonica svoje farme jegulja uložila na opkladu da će meč trajati bar nedelju dana.

– Pa hajde – reče gospodin Vizli. – Da vidimo... jedan galeon na pobedu Irske?

– Galeon? – reče Ludo Torbar, naizgled razočarano, ali se brzo povratio. – U redu, u redu... da li je još neko zainteresovan?

– Malo su mladi da bi se kockali – reče gospodin Vizli. – Moli se ne bi dopalo...

– Ulažemo trideset sedam galeona, petnaest sikla i tri knuta – reče Fred, dok su on i Džordž brže-bolje skupljali svoj novac – da će Irska da pobedi, ali će Viktor Krum da uhvati Skrivalicu. Oh, ubaćićemo pride i lažni čarobni štapić.

– Ne biste smeli da pokazujete gospodinu Torbaru to đubre – prosikta Persi, ali izgleda da Torbar čarobni štapić nije uopšte smatrao đubretom; naprotiv, njegovo dečačko lice zasija od uzbuđenja kad ga uze od Freda, a kada je čarobni štapić ispustio glasan krik i pretvorio se u gumeno pile, Torbar se gromko nasmeja.

– Odlično! Godinama nisam video nešto toliko ubedljivo! Platilo bih za njega pet galeona!

Persi se zapanjen ukoči, s neodobravanjem.

– Momci – reče gospodin Vizli tiho – ne želim da se kladite... to vam je cela ušteđevina... vaša majka...

– Ne kvari nam zabavu, Arture! – ječao je Ludo Torbar, uzbuđeno zveckajući svojim džepovima. – Dovoljno su odrasli da znaju šta hoće! Kažete da će Irska da pobeđi, a Krum će da uhvati Skrivalicu? Ni u snu, momci, ni u snu... Daću vam odličnu kvotu... dodaćemo još pet galeona za smešni štapić, onda...

Gospodin Vizli je bespomoćno gledao kako Ludo Torbar izvlači sveščicu i pero, i zapisuje imena blizanaca.

– Hvala – reče Džordž, uzimajući parče pergamenta koji mu je Torbar dodao, da bi ga gurnuo u prednji deo svoje odore.

Torbar se izuzetno veselo okrenu ka gospodinu Vizliju. – Bi l' mi učinio uslugu? Pokušavam da nađem Bartija Čučnja. Moj bugarski parnjak mi pravi probleme, a ja ne razumem ni reč od onoga što mi govori. Barti bi mogao to da sredi. On govori jedno sto pedeset jezika.

– Gospodin Čučanj? – reče Persi, iznenada promenivši stav ukrućenog žarača, dršćući od uzbuđenja. – On ih govori preko dve stotine! I sirenski i brbljarski i trolski...

– Svako može da govori trolski – reče Fred zlobno – samo treba da upireš prstom i mumlaš.

Persi uputi Fredu izuzetno opak pogled i poče besno da raspiruje vatru, kako bi čajnik što pre proključao.

– Ima li vesti o Berti Džorkins, Ludo? – upita gospodin Vizli kad se Torbar smestio na travu pored njih.

– Ni reči – reče Torbar nehajno. – Ali pojaviće se ona. Sirota stara Berta... pamćenje poput bušnog kotla, i nikakav osećaj za orijentaciju. Izgubila se, verujte mi na reč. Ušetaće se u kancelariju sredinom oktobra, misleći da je još uvek jul.

– Nije li vreme da nekoga pošalješ da je potraži? – predloži gospodin Vizli oklevajući, dok je Persi dodavao Torbaru čaj.

– Barti Čučanj mi to neprekidno govori – reče Torbar, nevino šireći svoje okruglaste oči – ali trenutno zaista ne možemo da priuštimo nikoga. Oh... mi o vuku! Barti!

Jedan čarobnjak se upravo Prebacio baš pred njihovu logorsku vatru. Teško da je mogao biti veća suprotnost Ludu Torbaru, opruženom na travi u svom starom ruhu

Obada. Barti Čučanj je bio uštogljen, uspravan stariji čovek odeven u izuzetno uredno odelo sa kravatom. Razdeljak na njegovoj kratkoj sedoj kosi je bio skoro neprirodno prav, a njegovi uski brkovi poput četkice za zube izgledali su kao da ih je štucovao koristeći lenjir i uglomer. Cipele su mu bile izuzetno uglancane. Hari odmah shvati zašto ga Persi toliko idealizuje: Persi je bio veliki pobornik strogog poštovanja pravila, a gospodin Čučanj je do te mere poštovao pravila normalskog oblačenja da je lako mogao da prođe kao direktor banke. Hari je verovao da bi ga čak i teča Vernon prihvatio kao takvog.

– Privuci parče trave, Barti – reče Ludo vedro, tapkajući zemlju pored sebe.

– Ne, hvala, Ludo – reče Čučanj, s primetnim nestrpljenjem u glasu. – Svuda sam te tražio. Bugari insistiraju da dodamo još dvanaest sedišta u gornjoj loži.

– A, znači *to* bi hteli? – reče Torbar. – Mislio sam da tip hoće da mu pozajmim pincetu. Pomalo jak akcenat.

– Gospodine Čučanj! – reče Persi bez daha, napola se naklonivši, zbog čega je ličio na grbavca. – Hoćete li šolju čaja?

– Oh – reče gospodin Čučanj, gledajući u Persija s blagim iznenađenjem. – Da, hvala ti, Vederbi.

Fred i Džordž se zagrcnuše. Persi, vrlo crven oko ušiju, stade da petlja oko čajnika.

– O, hteo sam i s tobom da popričam, Arture – reče gospodin Čučanj, bacajući prodoran pogled na gospodina Vizlija. – Znaš, Ali-Bašir je spreman za kavgu. Hoće da popriča s tobom o tvom embargu na leteće ćilime.

Gospodin Vizli duboko uzdahnu. – Baš prošle nedelje, poslao sam mu sovu s porukom o tome. Rekao sam ne jednom, već stotinu puta: u registru propisanih predmeta za čaranje tepisi su definisani kao normalski predmeti, ali da li me je saslušao?

– Sumnjam – reče gospodin Čučanj, prihvatajući šolju od Persija. – Očajnički pokušava te stvari da izveze ovamo, u Englesku.

– Pa, nikada neće zameniti metle u Britaniji, zar ne? – reče Torbar.

– Ali-Bašir misli da na tržištu postoji potražnja za porodičnim vozilima – reče gospodin Čučanj. – Sećam se da je moj deda imao jedan takav, aksminsterski sag, na koji je moglo da stane dvanaestoro – ali to je bilo pre nego što su zabranili ćilime, naravno.

Rekao je to kao da želi da odagna svaki tračak sumnje da su svi njegovi preci strogo poštovali zakon.

– Dakle, imaš posla, Barti? – upita Torbar opušteno.

– Uglavnom – reče gospodin Čučanj suvo. – Organizovati teleportacione ključeve preko pet kontinenata nije mali poduhvat, Ludo.

– Očekujem da će vam biti drago kada se sve završi – reče gospodin Vizli.

Ludo Torbar je izgledao zgranuto. – Drago! Ne pantim kada sam se ovoliko bavljao... ipak, nije baš da nemamo čemu da se radujemo uskoro, Barti, je l' da?!

A?! Ima još mnogo toga da se organizuje, je l' da?

Gospodin Čučanj podiže obrve i pogleda Torbara. – Dogovorili smo se da ništa ne najavljujemo dok se svi detalji...

– Ma, detalji! – reče Torbar, odmahujući rukom kao da tera oblak muva. – Potpisali su, zar ne? Složili su se, zar ne? Kladim se u šta hoćeš da će ova deca to već uskoro znati. Mislim, dešava se na Hogvortsu...

– Ludo, moramo sada da se sastanemo s Bugarima, znaš već – reče gospodin Čučanj oštro, presecajući Torbareve primedbe. – Hvala ti na čaju, Vederbi.

On odgurnu svoj nepopijeni čaj ka Persiju i sačeka da se Ludo dignu. Torbar se iskobelja i uspravi na noge, zatim cugnu ostatak čaja, dok mu je zlato u džepovima veselo zveckalo.

– Vidimo se kasnije! – reče. – Bićete u gornjoj loži sa mnom – ja sam komentator! – On im mahnu, Barti Čučanj učtivo klimnu glavom, i obojica se Prebaciše.

– Šta se to događa na Hogvortsu, tata? – upita Fred. – O čemu su pričali?

– Saznaćete uskoro – reče gospodin Vizli, smešeći se.

– To je poverljiva informacija, dok ministarstvo ne odluči da je objavi – reče Persi kruto. – Gospodin Čučanj je bio u pravu što je nije odao.

– Oh, ućuti, Vederbi – reče Fred.

Dok se popodne bližilo kraju, oko kampišta se već osećao dah uzbuđenja, poput nekog opipljivog oblaka. Do sumraka, ustajali letnji vazduh već je treperio od uzbuđenja, i dok se tama, poput zastora, prostirala preko hiljada nestrpljivih čarobnjaka, nestade i poslednji tračak pretvaranja: ministarstvo se, izgleda, pokorilo neizbežnom, i prestalo da potiskuje očigledne znakove magije koji sada počеше posvuda da izbijaju.

Prodavci bi se prebacivali na svakih par stopa sa poslužavnicima i kolicima punim čudesne robe. Tu su bile svetleće rozete – zelene za Irsku, crvene za Bugarsku – koje su ciktavo uzvikivale imena igrača, šiljati zeleni šeširići prekriveni plešućim detelinama, bugarski šalovi ukrašeni lavovima koji zaista riču, zastave obe zemlje koje su svirale njihove himne kad bi se njima mahalo. Bilo je malenih modela *Vatrene strele*, koji su zaista leteli, i kolekcija figurica poznatih igrača, koji su se šetali po vašem dlanu, šepureći se.

– Celog leta sam čuvao džeparac za ovo – reče Ron Hariju, dok su s Hermionom obilazili prodavce, kupujući suvenire. Iako je Ron već kupio šešir s plešućom detelinom i veliku zelenu rozetu, takođe je kupio i figuricu Viktora Kruma, bugarskog tragača. Minijaturni Krum šetao se napred-nazad preko Ronove šake, mršteći se na zelenu rozetu iznad njega.

– Opa, vidi ove! – reče Hari, žureći ka kolicima punim nečega što je ličilo na mesingane dvoglede, samo što su bili prekriveni raznoraznim uvrnutim dugmićima i brojčanicima.

– Omniokulari – reče čarobnjak-prodavac nestrpljivo. – Možete ponovo pogledati

napade... usporiti sve... a puštaju i trenutni komentar, za slučaj da vam zatreba. Bagatela – deset galeona svaki.

– Da samo nisam kupio ovo – reče Ron, pokazujući na šešir s plešućom detelinom, željno merkajući omniokulare.

– Tri para – odlučno reče Hari čarobnjaku.

– Ne... nemoj da se trošiš – reče Ron pocrvenevši. Uvek je bio osetljiv na činjenicu da Hari, koji je nasledio malo blago od svojih roditelja, ima mnogo više novca od njega.

– Nećeš ništa dobiti za Božić – reče mu Hari, bacajući omniokulare u njegove i Hermionine ruke. – Bar jedno deset godina.

– Pošteno – reče Ron, cereći se.

– Ooooh, hvala, Hari – reče Hermiona. – A ja ću da nam kupim par programa, vidi...

Uputiše se nazad ka šatorima, znatno olakšanih kesa s novcem. Bil, Čarli i Džini takođe su nosili zelene rozete, a gospodin Vizli – irsku zastavu. Fred i Džordž nisu kupili suvenire, pošto su dali Torbaru sve svoje zlato.

Negde iz šume, oglasi se dubok, zvonak gong, i odjednom zelene i crvene svetiljke uliše život drveću, osvetljavajući stazu ka visoravni.

– Vreme je! – reče gospodin Vizli, podjednako uzbuđen. – Hajde, idemo!

8. Svetsko prvenstvo u kvidiču

Grčevito stežući suvenire, pod vođstvom gospodina Vizlija, oni se žurno uputiše u šumu, prateći put osvetljen svetiljkama. Oko sebe su čuli zvuke i komešanje reklo bi se bar hiljade ljudi, povike i smeh, isprekidane delove pesama. Atmosfera grozničavog oduševljenja bila je izuzetno zarazna. Hari se bez prestanka cerekao. Hodali su kroz šumu dvadesetak minuta, pričajući i glasno se šaleći, sve dok konačno ne izbiše na drugu stranu, i ne nađoše se u senci džinovskog stadiona. Iako je Hari mogao da vidi samo delić ogromnih zlatnih zidova koji su okruživali teren, procenio je da bi između njih moglo komotno da se smesti deset katedrala.

– Sto hiljada sedišta – reče gospodin Vizli, primetivši zapanjenost na Harijevom licu. – Operativna grupa ministarstva od pet stotina čarobnjaka pravila ga je čitavih godinu dana. Na svakom centimetru su postavljene Normaloodbijajuće čini. Tokom cele protekle godine, svaki put kad bi se neki Normalac našao bilo gde u blizini ovog mesta, iznenada bi se setio nekih važnih obaveza i odmah odjurio... Sirotani – dodade razneženo, vodeći ih ka najbližem ulazu, koji je već bio okružen rojem veštica i čarobnjaka koji su galamili na sav glas.

– Prva klasa! – reče veštica iz Ministarstva na ulazu, dok im je proveravala karte. – Gornja loža! Pravo uza stepenice, Arture, sve do samog vrha.

Stepenice ka stadionu bile su pokrivene jarkoljubičastim tepisima. Popeše se uza stepenice zajedno s ostalom ruljom, koja se polako filtrirala kroz vrata i šandove, s leve i desne strane. Grupica gospodina Vizlija nastavila je da se penje, dok nisu došli na vrh stepenica i našli se u maloj loži postavljenoj na najvišoj tački stadiona, tačno između dve zlatne gol-stative. Dvadesetak ljubičastih i pozlaćenih stolica bilo je

podeljeno u dva reda, i Hari, sedajući u prednji red s Vizlijevima, pogleda nadole i vide scenu kakvu nije mogao ni da zamisli.

Stotinak hiljada veštica i čarobnjaka zaposeli su sedišta, stepenasto raspoređena duž dugog ovalnog terena. Sve je bilo obasjano misterioznim zlatnim svetlom, koje kao da je izviralo iz samog stadiona. Teren je, s njihove uzvišene pozicije, izgledao gladak poput somota. Na oba kraja stadiona stajala su tri gol-obruča, na visini od petnaestak metara. Tačno preko puta njih, skoro u visini Harijevog pogleda, nalazila se džinovska tabla. Na njoj se svaki čas pojavljivao zlatan rukopis, kao da ga je ruka nekog nevidljivog džina ispisivala, a zatim brisala. Bile su to reklame koje su svetlucale preko terena:

Plava mušica: metla za celu porodicu — bezbedna, pouzdana, s ugrađenim alarmom protiv provalnika...

Univerzalni magični odstranjivač nereda gospođe Skover: svaka fleka ima leka!...

Veselokrpa – odeća za Čarobnjake – London, Pariz, Hogsmid...

Hari pogleda preko ramena da vidi ko još deli ložu s njima. Za sada je bila prazna, sem jednog majušnog stvorenja koje je sedelo na pretposlednjem sedištu u redu iza njih. Stvorenje, čije su noge bile toliko kratke da su jedva provirivale sa stolice, nosilo je krpu za brisanje sudova pripasanu kao togu, dok je lice sakrilo rukama. Ipak, te duge uši poput onih u slepog miša Hariju su bile čudnovato poznate...

– *Dobi?* – reče Hari s nevericom.

Malo stvorenje pogleda nagore i raširi prste, otkrivajući ogromne smeđe oči i nos iste veličine i oblika povećeg paradajza. To nije bio Dobi, ali je nesumnjivo bio kućni vilenjak, baš kao i Harijev prijatelj Dobi. Hari je oslobodio Dobija od njegovih prethodnih vlasnika, porodice Melfoj.

– Da li me je gospodin upravo nazvao Dobi? – zacijuka vilenjak radoznalo, kroz prste. Glas mu je bio tanji čak i od Dobijevog, majušan, drhtav pisak od glasa, i Hari posumnja – iako se to teško može utvrditi kod kućnih vilenjaka – da bi ovaj mogao biti žensko. Ron i Hermiona se okrenuše da bi ga osmotrili. Iako su od Harija mnogo slušali o Dobiju, nikada ga nisu upoznali. Čak se i gospodin Vizli zainteresovano okrenuo.

– Oprosti – reče Hari vilenjaku – mislio sam da si neko koga poznajem.

– Ali i ja znam Dobija, gos'n! – propišta vilenjakinja. Krila je lice, kao da ju je svetlost zaslepela, iako gornja loža nije bila jarko osvetljena. – Zovem se Vinki, gospodine – a vi, gos'n... – njene tamnosmeđe oči raširiše se do veličine tacni kad spaziše Harijev ožiljak – vi ste sigurno Hari Poter!

– Da, jesam – reče Hari.

– Pa Dobi stalno priča o vama, gos'n! – reče ona, neznatno spuštajući ruke, s izrazom strahopoštovanja.

– Kako je on? – reče Hari. – Kako mu prija sloboda?

– Ah, gos'n – reče Vinki, vrteći glavom – ah, gos'n, bez uvrede, gos'n, ali nisam baš sigurna da ste Dobiju učinili uslugu kad ste ga oslobodili.

– Zašto? – reče Hari, iznenađeno. – Šta nije u redu s njim?

– Sloboda mu je, Dobiju, udarila u glavu, gos'n – reče Vinki tužno. – Neumesne ideje mu padaju na pamet, gos'n. Ne mož' da si nađe nov pos'o, gos'n.

– Zašto ne može? – upita Hari.

Vinki spusti glas za pola oktave i prošaputa: – *'Oće plaćanje za svoj pos'o, gos'n.*

– Plaćanje? – reče Hari tupo. – Pa, zašto ne bi bio plaćen?

Vinki se užasnu na tu pomisao i malčice skupi prste, tako da opet napola zakloni lice.

– Kućne vilenjake niko ne plaćaju, gos'n! – reče ona prigušenim cijukom. – Ne, ne, i ne. Kažem ja Dobiju, kažem, idi, nađi si sebi neku finu porodicu i skrasi se, Dobi. Na pamet mu padaju raznorazne ludorije, gos'n, koje ne priliče kućnom vilenjaku. Ako tako nastaviš, Dobi, kaže mu ja, ubrzo će da te izvedu pred Odsek za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja, k'o nekog običnog goblina.

– Pa, i red je da se malo zabavi – reče Hari.

– Kućni vilenjaci ne treba da se zabavljaju, Hari Poteru – reče Vinki odlučno kroz šake. – Kućni vilenjaci radidu šta im se kaže. Ja uopšte ne volim visinu, Hari Poteru... – ona se okrenu prema ivici lože i proguta knedlu – ali moj gospodar me pošalje u gornju ložu, i ja idem tamo, gos'n.

– Zašto te je poslao ovde gore, ako zna da ne voliš visinu? – reče Hari mršteći se.

– Gospodar... gospodar želi da mu sačuvam mesto, Hari Poteru, on je vrlo zauzet – reče Vinki, pokazujući glavom na prazno mesto pored nje. – Vinki želi da bidne natrag u gospodarevom šatoru, Hari Poteru, ali Vinki radi šta joj se kaže, Vinki je dobar kućni vilenjak.

Ona baci još jedan prestrašen pogled ka ivici lože, a zatim potpuno sakri oči. Hari se okrenu ka ostalima.

– Znači to je kućni vilenjak? – promrmlja Ron. – Čudnovata stvorenja, zar ne?

– Dobi je bio još čudniji – reče Hari gorljivo.

Ron izvuče svoje omniokulare i poče da ih isprobava zureći u gomilu na drugom kraju stadiona.

– Ovo je sumanuto! – reče, čeprkajući dugme za ponavljanje snimka. – Mogu da namestim da onaj čiča dole opet čačka svoj nos... i opet... i opet...

Hermiona je u međuvremenu željno listala svoj baršunasti program s kićankama.

– *Utakmici će prethoditi paradiranje maskota timova* – pročitla ona naglas.

– Oh, to uvek вреди videti – reče gospodin Vizli. – Nacionalni timovi dovode stvorenja iz svojih zemalja, znate već, da se malo razmeću.

U narednih pola sata loža se napunila. Gospodin Vizli se neprekidno rukovao s ljudima koji su očigledno bili vrlo važni čarobnjaci. Persi je toliko često skakao na noge da se činilo kao da pokušava da sedne na ježa. Kada stiže Kornelijus Fadž lično, Persi se tako duboko pokloni da mu naočare spadoše i razbiše se. Posramljen, popravi ih čarobnim štapićem i ostade na svom mestu, bacajući ljubomorne poglede na Harija, koga je Kornelijus Fadž pozdravio kao starog prijatelja. Oni su se već upoznali, te Fadž očinski stisnu Harijevu ruku, upita ga kako je, i upozna ga s čarobnjacima koji stajahu s obe njegove strane.

– Hari Potter, znate već – glasno reče bugarskom ministru, odevenom u predivnu odoru od crnog somota oivičenu zlatom, koji kao da nije razumeo ni reč engleskog. – *Hari Potter...* ma dajte, sigurno znate ko je on... dečak koji je preživeo *Znate-Već-Koga...* znate ko je *on...*

Bugarski čarobnjak iznenada uoči Harijev ožiljak i poče glasno i uzbuđeno da toroče, upirući prstom u njega.

– Znao sam da ćemo na kraju doći do toga – reče Fadž Hariju iscrpljen. – Ja nisam baš jak u stranim jezicima, za to mi je potreban Barti Čučanj. Ah, vidim da mu njegov kućni vilenjak čuva mesto... dobar potez, ovi bugarski bilmezi pokušavaju da ugrabe sva najbolja mesta... ah, evo i Lucijusa!

Hari, Ron i Hermiona se brzo okrenuše. Duž drugog reda prema tri još prazna sedišta iza gospodina Vizlija kretali su se bivši vlasnici Dobija, kućnog vilenjaka – Lucijus Melfoj, njegov sin Drako i žena za koju Hari pretpostavi da je Drakova majka.

Hari i Drako su bili neprijatelji još od svog prvog putovanja u Hogvorts. Bledunjav, šiljatog lica i gotovo bele kose, Drako je izuzetno ličio na oca. Majka mu je takođe bila plavokosa, visoka i mršava, i bila bi prilično zgodna da nije imala izraz lica kao da joj nešto zaudara ispod nosa.

– Oh, Fadž – reče gospodin Melfoj, pružajući ruku ministru magije. – Kako ste? Mislim da niste upoznali moju suprugu Narcisu? Ni našeg sina, Draka?

– Kako ste, kako ste? – reče gospodin Fadž, smešeći se i naklonivši se gospođi Melfoj. – Dozvolite mi da vas upoznam s gospodinom Oblansk... Obalonsk... gospodinom... ma, on je bugarski ministar magije, i svejedno ne razume ni reč od onoga što govorim, stoga nije ni bitno. I da vidim, koga još... Artura Vizlija znate, rekao bih?

Beše to napet trenutak. Gospodin Vizli i gospodin Melfoj se pogledaše, i Hari se živo priseti njihovog poslednjeg susreta. Bilo je to u knjižari *Kitnjavko i Mrljavko*, kada su se i potukli. Hladne sive oči gospodina Melfoja odmeriše gospodina Vizlija, a zatim preleteše preko sedišta.

– Bože dragi, Arture – reče Lucijus Melfoj svilenim glasom. – Šta li si sve morao da prodaš da bi nabavio karte u gornjoj loži? Ovoliko sigurno nisi mogao da dobiješ za svoju kuću?

Fadž, koji ih nije ni slušao, reče: – Lucijus je upravo dao *vrlo* velikodušan prilog

bolnici Svetog Munga za magijske bolesti i povrede, Arture. Ovde je kao moj gost.

– Baš... baš lepo – reče gospodin Vizli s vrlo ukočenim osmehom.

Oči gospodina Melfoja vratiše se na Hermionu, koja malčice pocrvene, ali nastavi odlučno da ga gleda. Hari je tačno znao zbog čega se gospodin Melfoj mršti. Melfojevi su se ponosili time što su Čistokrvni. Drugim rečima, svakoga ko je normalnog porekla, poput Hermione, smatrali su drugorazrednim. Ipak, u prisustvu ministra magije gospodin Melfoj se nije usuđivao da bilo šta kaže. Klimnuo je nadmeno gospodinu Vizliju, i produžio ka svojim sedištima. Drako uputi Hariju, Ronu i Hermioni prezriv pogled, a zatim se skradi između majke i oca.

– Ljigavi kreteni – promrmlja Ron, dok su se on, Hari i Hermiona ponovo okretali prema visoravni. Sledećeg trenutka, Ludo Torbar utrča u ložu.

– Svi spremni? – upita, a okruglo lice mu je sijalo kao veliki uzbuđeni edamer. – Ministre... spremni za početak?

– Spreman kad i ti, Ludo – reče Fadž ležerno.

Ludo izvuče čarobni štapić, uperi ga ka svom grlu i reče – *Sonorus!* – a zatim počeo da govori, zaglušujući graju na stadionu. Njegov glas je odjekivao, dopirući do svakog ćoška: – Dame i gospodo... dobro došli! Dobro došli na finale četiri stotine dvadeset i drugog Svetskog prvenstva u kvidiču!

Gledaoci su vrištali i tapšali. Hiljade zastava se vijorilo, pridodajući svoje neusklađene himne opštoj buci. S ogromne table preko puta njih upravo nestade poslednja poruka (*Berti-Botove bombone svih aroma – rizik sa svakim zalogajem!*), i sada je na njoj pisalo BUGARSKA : NULA, IRSKA : NULA.

– A sada, dozvolite da vam predstavim bez odlaganja... Maskote bugarske reprezentacije!

Desna tribina, koja je sada već delovala kao ogromna crvena kocka, zaurla u znak odobravanja.

– Pitam se šta su doveli? – reče gospodin Vizli. Naginjući se napred iz svoga sedišta. – Aaaaaah! – on iznenada skinu svoje naočare i obrisa ih žurno o svoju odoru. – *Vile!*

– Šta su vil...?

Ali stotinu vila već je isklizavalo na teren, kao odgovor na Harijevo pitanje. Vile su bile žene... najlepše žene koje je Hari ikada video... osim što nisu bile – nikako nisu mogle biti – ljudska bića. Ovo je Harija zaintrigiralo na trenutak, dok je pokušavao da pogodi šta bi tačno mogle da budu, od čega li to njihova koža sija bledim mesečevim sjajem, ili im se zlatno-bela kosa vijori bez vetra... Ali onda zasvira muzika, i Hari prestade da brine o tome da li su one ljudska bića ili nisu – zapravo, prestade da brine o bilo čemu.

Vile počeo da plešu, i Harijev um se potpuno i blaženo isprazni. Jedino mu je bilo važno da nastavi da gleda vile, jer ako bi prestale da plešu, strašne stvari bi se dogodile...

I dok su vile plesale sve brže i brže, Harijevim ošamućenim umom počеше da struje divlje, napola formirane misli. Hteo je da učini nešto izuzetno impresivno, ovog trenu. Činilo se da je skok iz lože na stadion dobra ideja... ali da li je dovoljno dobra?

– Hari, šta to radiš? – reče Hermionin glas iz daljine.

Muzika prestade. Hari zatrepta. Stajao je jednom nogom na ivici lože. Pored njega, Ron je stajao u pozi kao da se upravo sprema da skoči sa skakaonice.

Besni povici ispuniše stadion. Masa nije želela da vile odu. I Hari je bio među njima. On će, naravno, podržavati Bugarsku, i nejasno se pitao zašto je prikačio veliku zelenu detelinu na grudi. Ron je, u međuvremenu, rasejano čupkao deteline sa svog šešira. Gospodin Vizli se, smeškajući se, nagnu ka Ronu i ote mu šešir iz ruku.

– Trebaće ti ovo – reče on – kada Irska bude rekla svoje.

– Ha? – reče Ron, zureći širom otvorenih usta u vile, koje su se upravo poredale uz jednu stranu terena.

Hermiona glasno zacokta. Ona se nagnu i povuče Harija nazad u njegovo sedište. – *Zaista!* – reče.

– A sada – zagrme glas Luda Torbara – molimo vas da podignete svoje čarobne štapiće u znak pozdrava... za maskote irskog nacionalnog tima!

U tom trenutku, nešto nalik na veliku zeleno–zlatnu kometu ulete na stadion. Ona obiđe jedan krug oko celog stadiona, a zatim se podeli na dve manje komete, od kojih je svaka išla ka jednoj od gol–stativa. Iznenada, teren natkrili duga spajajući dve svetlosne lopte. Gomila je vikala – *Uuuuuu* – i – *Aaaaaaah* – kao da gledaju vatromet. Onda duga nestade, a dve svetlosne kugle se sastaše i spojiše, formirajući veliku drhtavu detelinu, koja se diže u vazduh lebdeći nad stadionom. Iz nje stade da kaplje nešto poput zlatne kiše...

– Sjajno! – povika Ron, dok je detelina preletala iznad njihovih glava, i dok su iz nje ispadali teški zlatni novčići, odbijajući se o njihove glave i sedišta. Žmirkajući ka detelini, Hari shvati da je ona sastavljena od hiljada malih bradatih čovečuljaka u crvenim prslucima, i da svaki nosi u ruci zelenu ili zlatnu lampu.

– Leprikoni! – reče gospodin Vizli kroz bučni aplauz gomile, u kojoj su se neki još uvek svađali i preturali oko svojih stolica tražeći zlatnike.

– Evo ti – veselo povika Ron, gurajući šaku punu zlatnika u Harijevu ruku. – Za omniokulare! Sada ćeš morati da mi kupiš poklon za Božić, ha!

Velika detelina se raspade, i leprikoni se stušitiše na teren, nasuprot vilama i sedoš prekrštenih nogu da gledaju utakmicu.

– A sada, dame i gospodo, pružimo toplu dobrodošlicu – bugarskoj reprezentaciji u kvidiču! Predstavljam vam – Dimitrova!

Skerletnocrvena figura na metli munjevitom brzinom izjuri na teren iz donjeg ulaza, dok ju je pratio divlji aplauz bugarskih navijača.

– Ivanova!

Prozujia i drugi igrač u skerletnoj odori.

– Zograf! Levski! Vulčanov! Volkov! Iiiiiiii – *Krum!*

– To je on, to je on! – vikao je Ron, prateći Kruma svojim omniokularima. Hari brzo usmeri svoje.

Viktor Krum je bio mršav, tamnokos, žućkastosivog tena, s velikim kukastim nosom i gustim crnim obrvama. Izgledao je kao prerasla ptica grabljivica. Bilo je teško poverovati da ima samo osamnaest godina.

– A sada, molimo vas, pozdravite – irsku reprezentaciju kvidiča! – urlao je Torbar.

– Predstavljamo ih – Konoli! Rajan! Troj! Malet! Moran! Kvigli! Iiiii – *Linč!*

Sedam zelenih mrlja izlete na teren. Hari okrenu mali zupčanik sa strane svojih omniokulara, i uspori igrača dovoljno da može da pročita reči *Vatrena strela* na svakoj od metli, kao i imena igrača, izvezena srebrom, na njihovim leđima.

– A evo ga i naš sudija, čak iz Egipta, čuveni predsedavajući čarobnjak Međunarodne kvidičke asocijacije, Hasan Mustafa!

Omanji mršav čarobnjak, potpuno ćelav, ali sa brkovima koji su mogli da se mere s teča-Vernonovim, u odori od čistog zlata, u tonu sa stadionom, došeta se na teren. Ispod brkova mu je virila srebrna pištaljka. Nosio je veliki drveni sanduk pod jednom rukom, a metlu pod drugom. Hari vrati zupčanik za brzinu na svojim omniokularima na normalu, pomno posmatrajući Mustafu kako zajahuje metlu i nogom otvara sanduk – četiri lopte pojuriše u vis: skerletni Kvafl, dve crne Bladžerke i (Hari ju je ugledao samo na trenutak, pre nego što je odjurila iz vidokruga), sićušna, krilata Zlatna skrivalica. Uz oštar pisak svoje pištaljke, Mustafa polete u vazduh za loptama.

– Iiiiiiiiiiiiiii KRENULI SU! – vrištao je Torbar. – I sada loptu ima Malet! Troj! Moran! Dimitrov! Nazad do Maletove! Troj! Levski! Moran!

Bio je to kvidič kakav Hari nije video. Pritiskao je omniokulare na oči toliko jako da naočare počеше da mu se usecaju u nos. Brzina igrača bila je neverovatna – Goniči su se međusobno dobacivali Kvaflom takvom brzinom da je Torbar jedva imao vremena da izgovara njihova imena. Hari ponovo okrenu prekidač „usporeno“ na omniokularima, pritisnu dugme „napad-po-napad“, i sada je sve posmatrao na usporenom snimku, dok su ljubičasta svetlucava slova treperila preko sočiva, a graja publike mu dobovala po bubnim opnama.

– *Napadačka formacija sokolove glave* – pročitao on, gledajući trojicu irskih Goniča kako proleću jedan uz drugoga, s Trojem u centru, malčice ispred Maletove i Morana, jurišajući na Bugare. – *Porskovina smicalica* – zasvetle na tabli, dok je Troj naizgled leteo naviše s Kvaflom, odvrćajući bugarskog Jurišnika Ivanovu, i dobacujući Kvafl Moranu. Jedan od bugarskih Jurišnika, Volkov, zamahnu iz sve snage svojom malom palicom na Bladžerku u prolazu, izbacivši je na Moranovu putanju, Moran se sagnu da izbegne Bladžerku i ispusti Kvafl: Levski ga, proletevši ispod njega, uhvati...

– TROJ POSTIŽE POGODAK! – grmeo je Torbar, i stadion zadrhta od gromoglasnog aplauza i povika. – Deset prema nula za Irsku!

– Šta? – Hari zaurla, divlje zverajući kroz omniokulare. – Ali Kvafl je kod Levskog!

– Hari, ako ne gledaš normalnom brzinom, propustićeš mnogo toga! – vikala je Hermiona, koja je pocupkiivala gore-dole, mašući rukama dok je Troj leteo počasni krug oko terena. Hari brzo pogleda preko svojih omniokulara, i vide da su se leprukoni, koji su dotad igru posmatrali sa ivica terena, ponovo podigli u vazduh i formirali ogromnu svetleću detelinu. S druge strane terena vile su ih kiselo posmatrale.

Besan na sebe, Hari prebaci prekidač za brzinu nazad na normalu.

Hari je znao dovoljno o kvidiču da bi shvatio kako su irski Goniči neverovatni. Dejstvovali su kao celina, praveći formacije kao da čitaju jedan drugome misli, i rozeta na Harijevim grudima neprekidno je cijukala njihova imena: – *Troj – Maletova – Moran!* – U roku od dvadeset minuta, Irska je još dvaput postigla pogodak, došavši do vođstva od trideset prema nula, izazivajući gromoglasnu plimu uzvika i aplauza svojih navijača, obučenih u zeleno.

Utakmica je postajala sve brža, ali i brutalnija. Volkov i Vulčanov, bugarski Jurišnici, bacali su Bladžerke što su jače mogli ka irskim Goničima i tako ih sprečavali da izvedu neke od svojih najboljih poteza. Dvaput su bili primorani da se pregrupišu, a onda, konačno, Ivanova uspe da se probije kroz njihove redove, izbegne čuvara, Rajana, i postigne prvi pogodak za Bugarsku.

– Prste u uši! – hućao je gospodin Vizli, a vile zaigraše slavljenički ples. Hari zatvori oči. Želeo je da misli još zadrži na igri. Posle par sekundi, prihvati rizik i pogleda na teren. Vile su prestale da igraju, a Bugarska je ponovo bila u posedu Kvafla.

– Dimitrov! Levski! Dimitrov! Ivanova – oh, gospode! – grmeo je Torbar.

Stotinu hiljada čarobnjaka i veštica ispusti uzdahe pune zebnje kada dva tragača, Krum i Linč, prozujaše pravo kroz Goniče takvom brzinom kao da su iskočili iz aviona bez padobrana. Hari je pratio njihov pad kroz omniokulare, žmirkajući da bi video gde je Skrivalica...

– Razbiće se! – vrisnu Hermiona tik pored Harija.

Bila je delimično u pravu – u poslednjem trenutku, Viktor Krum skrenu i polete uvis u spiralnom luku. Linč pak udari u zemlju s tupim zvukom koji se mogao čuti širom stadiona. Sa irskih sedišta začu se snažno negodovanje.

– Budala! – kukao je gospodin Vizli. – Krum je folirao!

– I sada je tajm-aut! – vikao je Torbarev glas. – Stručni doktor-čarobnjaci žure na teren da pregledaju Ejdana Linča!

– Biće on u redu, samo su ga malo pokosili! – reče Čarli, ohrabrujući Džini, koja se, užasnuta, nagnula preko ivice lože. – Što je Krum i hteo, naravno...

Hari žurno pritisnu dugmiće „premotati“ i „napad-po-napad“ na svojim omniokularima, pročačka oko prekidača za brzinu, i prisloni ih nazad na oči.

Ponovo je posmatrao Kruma i Linča kako poniru, na usporenom snimku. – *Vronski finta – rizična diverzija Tragača* – pisalo je sjajnim ljubičastim slovima preko njegovih sočiva. Video je Krumovo lice izobličeno od usredsređenosti, i kako se izvlači tačno na vreme, dok se Linč spljeskao, i shvati – Krum uopšte nije video Skrivalicu, već je samo namamio Linča da ga prati i oponaša. Hari nikada nije video da neko tako leti. Izgledalo je da se Krum uopšte ne koristi metlom. S lakoćom se kretao kroz vazduh kao da ni nema težinu ni oslonac. Hari vrati omniokulare na normalu, i uperi ih u Kruma. On je kružio visoko iznad Linča, koga su doktor-čarobnjaci upravo pokušavali da povrate šoljama odgovarajućeg napitka. Usredsredivši se na Krumovo lice, Hari spazi njegove tamne oči kako sevaju po zemlji dvadesetak i više metara niže. Koristio je vreme dok se Linč ne povрати da nesmetano traži Skrivalicu.

Linč se konačno pridiže, uz glasno navijanje zelenih navijača, zatim uzjaha svoju *Vatrenu strelu* i odrazi se u vazduh. Njegov oporavak kao da je Irskoj dao novu snagu. Kada je Mustafa ponovo dunuo u zviždaljku, irski Goniči stupišu u akciju s veštinom koja nije mogla da se meri ni sa čim što je Hari video.

Posle još petnaestak brzih i napetih minuta, Irska postiže još deset pogodaka. Sada su vodili sa sto trideset prema deset, i igra je postajala sve prljavija.

Kada Maletova još jedanput krenu prema gol-stativama, čvrsto stežući Kvafl pod miškom, bugarski Čuvar, Zograf, polete joj u susret. Šta god da se desilo, desilo se tako brzo da Hari nije stigao da vidi, ali besni povici irskih navijača, i Mustafin dugačak, prodoran zvižduk, rekoše mu da je faul.

– I Mustafa kažnjava bugarskog čuvara zbog nedozvoljene upotrebe laktova! – obavesti Torbar bučne gledaoce. – I... da, to je penal za Irsku!

Leprikoni, koji su se kada je Maletova bila faulirana besno pridigli u vazduh, poput roja svetlucavih obada, sada se skupišu i formiraše reči – HA HA HA! – Vile, s druge strane visoravni, skočiše na noge, besno zabaciše kose i počеше ponovo da plešu.

Kao po komandi, Vizlijevi momci i Hari gurnuše prste u uši, ali Hermiona, koja nije ni pokušala, uskoro povuče Harija za ruku. On se okrenu, a ona mu nestrpljivo izvuče prste iz ušiju.

– Pogledaj sudiju! – reče ona, kikoćući se.

Hari pogleda dole prema terenu. Hasan Mustafa je sleteo baš ispred plešućih vila, i ponašao se zaista čudno. Napinjao je mišiće i uzbuđeno sukao brkove.

– E pa sad, toga ne sme biti! – reče Ludo Torbar, iako je zvučao vrlo veselo. – Neka neko ošamari sudiju!

Doktor-čarobnjak dotrča preko terena, prstiju čvrsto nabijenih u uši, i iz sve snage šutnu Mustafu u potkolenicu. Mustafa iznenada dođe k sebi. Hari, koji je opet posmatrao kroz omniokulare, primeti da je ovaj izuzetno posramljen, i da viče na vile, koje su u međuvremenu prestale da plešu i ponašale se buntovnički.

– I, ukoliko ne grešim, Mustafa zapravo pokušava da izbací bugarske maskote! –

začu se Torbarev glas. – E pa, *to* je nešto što do sada nismo videli... Oh, ovo bi moglo da postane gadno...

I postalo je: bugarski Jurišnici, Volkov i Vulčanov, sleteše pored Mustafe i počеше žestoko da se svađaju s njim, gestikulirajući prema leprikonima, koji su sada veselo formirali reči – HIIHHI. Mustafa pak nije bio impresioniran argumentima Bugara. Pokazivao je prstom nagore, očigledno im govoreći da se vrate u vazduh, a kada odbiše, on dvaput kratko pisnu svojom zviždaljkom.

– *Dva* penala za Irsku! – vikao je Torbar, i gomila bugarskih navijača zaurla od besa. – Volkovu i Vulčanovu bilo bi bolje da se vrate na svoje metle... da... eno ih... i Troj uzima Kvafl...

Igra postade još krvožednija. Jurišnici s obe strane bili su nemilosrdni: Volkov i Vulčanov pogotovu, kao da ne mare da li njihove palice stupaju u dodir s Bladžerkama ili s ljudima, dok njima grubo vitlaju kroz vazduh. Dimitrov pojuri pravo ka Moranovoj, koja je držala Kvafl, skoro je zbacivši s metle.

– *Faul!* – vikali su irski navijači kao jedan, dižući se poput velikog zelenog talasa.

– *Faul!* – odjekivao je magijski pojačan glas Luda Torbara. – Dimitrov je okrznuo Moranovu – namerno je poleteo da se s njom sudari – i biće to još jedan penal – da, evo zviždaljke!

Leprikoni su se ponovo digli u vazduh i, ovoga puta, formirali džinovsku šaku koja je pravila izuzetno bezobrazan gest preko terena, prema vilama. Na to vile izgubiše kontrolu. Pojuriše preko terena, i počеше da bacaju nešto poput pregršti vatre prema leprikonima. Posmatrajući kroz omniokulare, Hari vide da više nisu tako lepe. Naprotiv, lica im se izdužiše u ptičje glave okrutnih izraza i oštrih kljunova, dok im iz ramena počеше da izbijaju dugačka, krljuštima prekrivena krila...

– E, *zato*, momci – vikao je gospodin Vizli kroz graju gomile odozdo – nikada ne smete da se zanosite samo lepotom!

Čarobnjaci iz ministarstva navališe na teren, ne bi li razdvojili vile i leprikone, ali bezuspešno. U međuvremenu, borba koja se odvijala dole nije se mogla meriti s onom iznad. Hari se okretao na sve strane, zureći kroz omniokulare, dok je Kvafl prelazio iz ruke u ruku brzinom metka...

– Levski – Dimitrov – Moran – Troj – Maletova – Ivanova – opet Moran – Moran – MORAN POGAĐA!

Ali zvuci odobravanja irskih navijača bili su jedva čujni zbog povika vila, eksplozija koje su dolazile iz čarobnih štapića čarobnjaka iz ministarstva i besnih povika Bugara. Igra se ubrzo nastavi. Čas je Levski imao Kvafl, čas Dimitrov...

Irski Jurišnik Kvigli zamahnu snažno ka Bladžerki u letu, i hitnu je iz sve snage ka Krumu, koji nije uspeo dovoljno brzo da se sagne. Loptica ga svom snagom udari posred lica.

Začu se zaglušujuć roptaj publike. Krumov nos je delovao slomljeno, krvi je bilo svuda, ali se Hasan Mustafa ne oglasi zviždaljkom. Bio je smeten i Hari nije mogao

ništa da mu prebaci. Jedna vila ga je gađala vatrom i zapalila mu rep metle.

Hari je pozeleo da neko shvati da je Krum povređen. Iako je Hari navijao za Irsku, Krum je bio najuzbudljiviji igrač na terenu. Ron je očigledno osećao isto.

– Tajm-aut! Oh, stvarno, ne može tako da igra, pogledajte ga...

– *Pogledajte Linča!* – zaurla Hari.

Irski tragač iznenada počeo da ponire, i Hari je bio siguran da to nije Vronski finta, ovo je bila prava stvar...

– Video je Skrivalicu! – povika Hari. – Video ju je! Vidi ga kako ide!

Polovina gledališta shvati šta se dešava, irski navijači se digoše u ogromnom zelenom talasu, urlajući ime svog Tragača... Ali Krum mu je bio za petama. Kako je mogao da vidi kuda ide, Hari nije imao pojma. Kapljice krvi letele su kroz vazduh za njim, ali on gotovo sustiže Linča, kad se obojica ponovo stušitiše ka zemlji...

– Srušiće se! – vrisnu Hermiona.

– Neće! – zaurla Ron.

– Linč hoće! – viknu Hari.

I bio je u pravu – po drugi put, Linč udari u zemlju neverovatnom silinom, i istog časa ga pregazi stampedo ljutih vila.

– Skrivalica, gde je Skrivalica? – brundao je Čarli, nešto dalje u istom redu.

– Ima je... Krum ju je uhvatio... sve je gotovo! – vikao je Hari.

Krum je, dok mu se crvena odora caklila od krvi iz nosa, nežno uzleteo, visoko podignute ruke, dok mu je u šaci bio vidljiv zlatni odblesak.

Na tabli za rezultate je svetlucalo BUGARSKA – STOTINU ŠEZDESET, IRSKA – STOTINU SEDAMDESET, ali publika izgleda još nije shvatila šta se dogodilo. Onda, polako, kao kad se uključi motor kakvog ogromnog džambo-džeta, grmljavina irskih navijača počeo da biva sve glasnija i glasnija, i dostiže vrhunac u kricima radosti.

– IRSKA JE POBEDILA! – vikao je Torbar, koji je, poput irskih navijača, bio zatečen naglim krajem meča. – KRUM JE UHVATIO SKRIVALICU, ALI IRSKA JE POBEDILA – bože dragi, mislim da niko od nas nije ovo očekivao!

– Zašto je uopšte uhvatio Skrivalicu? – ječao je Ron dok je skakao gore-dole, tapšući rukama iznad glave. – Rešio je utakmicu u trenutku kada je Irska bila u vođstvu od sto šezdeset poena, idiot!

– Znao je da ih nikad ne bi stigli – uzvрати mu Hari, pokušavajući da nadjača buku, takođe glasno aplaudirajući – irski Goniči bili su previše dobri, hteo je da završi sve pod svojim uslovima, to je sve...

– Bio je vrlo hrabar, zar ne? – reče Hermiona, naginjući se napred da vidi Kruma kako sleće, i jato doktor-čarobnjaka koji su probijali put kroz metež lepriona i vila, još uvek zaokupljenih tučom, ne bi li došli do njega. – Izgleda da je u lošem stanju...

Hari ponovo stavi omniokulare na oči. Bilo je teško razaznati šta se dole dešava, zato što su leprioni razdragano jurcali preko celog terena, tako da jedva spazi

Kruma, okruženog doktor-čarobnjacima. Izgledao je mrgodniji no ikad, i nije dozvoljavao da ga srede. Njegovi saigrači se okupiše oko njega, vrteći glavama i delujući razočarano. Nedaleko odatle, irski igrači su veselo plesali kroz kišu zlata koju su pravile njihove maskote. Zastave se zavijoriše širom stadiona, irska himna zatrešta sa svih strana. Vile ponovo poprimiše svoj uobičajen, lep izgled, iako su izgledale snuždeno i očajno.

– Pa, makar zmo ze vrlo požžteno borili – reče snuždeni glas iza Harija. On se okrenu. Bio je to bugarski ministar magije.

– Vi govorite engleski! – reče Fadž zgranuto. – A pustili ste me da vam ceo dan pantomimišem!

– Pa, bilo je vrlo zmešno – reče bugarski ministar, sležući ramenima.

– I dok irski tim obilazi počasni krug, okružen maskotama, pehar Svetskog prvenstva u kvidiču upravo je donet u gornju ložu! – grmeo je Torbar.

Harijeve oči naglo zaslepi jaka bela svetlost, a gornja loža blesnu čarobnim sjajem, kako bi svi na stadionu mogli da vide unutrašnjost lože. Žmirkajući prema ulazu, on vide dva zadihana čarobnjaka kako u ložu unose veliki zlatni pehar, koji predadoše Kornelijusu Fadžu, i dalje uzrujanom zbog toga što je ceo dan koristio jezik znakova ni zbog čega.

– Hajdemo, jedan veliki aplauz za galantne gubitnike – Bugarska! – vikao je Torbar.

Sedmorica pobeđenih bugarskih igrača stepenicama se popeše u ložu. Masa ispod njih aplaudirala je u znak priznanja. Hari je primetio kako hiljade sočiva omniokulara blešte u njihovom pravcu.

Jedan po jedan, Bugari se poređaše između redova sedišta u loži, i Torbar poče redom da ih proziva, da bi se rukovali sa svojim ministrom, a zatim i s Fadžom. Krum, koji je bio poslednji u redu, baš je bio u gadnom stanju. Njegova dva crna oka spektakularno su kolotala na krvavom licu. Još uvek je držao Skrivalicu. Hari primeti da je nesiguran na zemlji. Hodao je jedva primetnim pačjim hodom, i imao je obla ramena. Ali kada se začu Krumovo ime, ceo stadion mu uputi velik, zaglušujuć pozdrav.

A zatim dođe na red irski tim. Ejdana Linča su pridržavali Moranova i Konoli. Drugi pad ga je očigledno ošamutio, a oči su mu delovale izuzetno unezvereno. Ipak, veselo se cerio dok su Troj i Kvigli dizali pehar u vis, a masa ispod njih zagrme u znak odobravanja. Hariju utruše ruke od pljeskanja.

Napokon, kad irski tim napusti ložu da bi obišao još jedan počasni krug na svojim metlama (Ejdan Linč je bio iza Konolija, čvrsto se držeći oko njegovog struka, još uvek se rasejano cereći), Torbar uperi svoj čarobni štapić ka svom grlu, i promrmlja – *Utihnus*.

– Pričaće se o ovome još godinama – reče promuklo – zaista neočekivan obrt, to... šteta što nije trajalo duže... ah, da... da, dugujem vam... koliko?

A Fred i Džordž su se već bili uspenrali preko sedišta, i sada su stajali ispred Luda Torbara sa širokim osmesima na licima, ispruženih ruku.

9. Mračni znak

– *Nemojte reći majci da ste se kockali* – preklinjao je gospodin Vizli Freda i Džordža, dok su se polako spuštali niza stepenice pokrivena ljubičastim tepihom.

– Ne brini, tata – reče Fred veselo – imamo velike planove s ovim novcem, ne želimo da nam ga zapleni.

Na trenutak je izgledalo kao da će gospodin Vizli da ih priupita kakvi su to veliki planovi ali, kada je bolje razmislio, shvatio je da ne želi da zna.

Uskoro ih zahvati masa koja je kuljala ka izlazu iz stadiona prema svojim kampištima. Dok su se vraćali fenjerima osvetljenom stazom kojom su došli, do njih je dopiralo bučno pevanje, a iznad glava su im neprekidno proletali leprikoni, cerekajući se i mašući svojim svetiljkama. Kad najzad stigoše do šatora, nikome više nije bilo do spavanja i, s obzirom na količinu buke oko njih, gospodin Vizli se složi da svi popiju poslednju šolju kakaoa pre spavanja. Nešto kasnije već su veselo raspravljali o utakmici. Gospodin Vizli i Čarli su se sporečkali oko toga ko je koga laktom faulirao, i tek kada je Džini zaspala za malenim stolom, i prosula svoj kakao po podu, gospodin Vizli prekinu razgovor o igri, insistirajući da svi idu na spavanje. Hermiona i Džini pođoše u susedni šator, a Hari i Vizlijevi se presvukoše u pidžame i uzveraše se do svojih ležajeva. S druge strane kampa još su mogli da čuju pesmu i

pokoji gromki prasak.

– Oh, što mi je drago što nisam na dužnosti – promrmlja gospodin Vizli pospano – Ne bi mi prijalo da sada idem i ubeđujem Irce da prestanu sa slavljem.

Hari koji je bio na gornjem ležaju, poviše Rona, zurio je u platnenu tavanicu šatora, posmatrao svetlucanja prolazećih leprikona i iznova zamišljao neke od Krumovih spektakularnih poteza. Bio je nestrpljiv da sedne na sopstvenu *Vatrenu strelu* i isproba Vronski fintu... Oliver Drvce, sa svim svojim dijagramima nikada nije sasvim uspeo da im objasni kako taj potez treba da izgleda... Hari zamisli sebe u odori sa svojim imenom na leđima, i zamisli da čuje krike stotinu hiljada ljudi, dok glas Luda Torbara odjekuje preko stadiona: – Predstavljam vam... *Potera!*

Hari nije bio načisto da li je zaista zaspao, ili ne – njegova maštanja da leti poput Kruma možda su čak prešla i u njegov san – jedino je znao da je, sasvim iznenada, gospodin Vizli počeo da viče.

– Ustajte! Rone – Hari – hajde, ustajte, ovo je hitno!

Hari se brzo pridiže, i glavom udari o platno.

– Šta bi? – reče.

U magnovenju primeti da nešto nije u redu. Buka iz kampa nije više bila ista. Pevanje je prestalo. Mogao je da čuje vriske i zvuke ljudi kako trče.

On skliznu s ležaja, i posegnu za svojom odećom, ali gospodin Vizli, koji je obukao svoje farmerke preko pidžame, reče: – Nema vremena, Hari – samo zgrabi jaknu i izađi napolje – brzo!

Hari učini kako mu je rečeno, i požuri da izađe iz šatora, dok mu je Ron bio za petama.

Pri bleđoj svetlosti nekoliko vatri koje su još gorele mogao je da vidi ljude kako trče u šumu, bežeći od nečega što se kretalo preko polja prema njima, nečega što je zračilo čudnim bleskovima svetlosti i ispuštalo zvuke poput puščane paljbe. Ruganje, eksplozije smeha i pijani povici su im se približavali. Zatim usledi prasak jake zelene svetlosti, koji osvetli čitav prizor.

Gomila tesno zbijenih čarobnjaka kretala se zajedno, čarobnih štapića uperenih naviše, marširajući preko polja. Hari začkilji u njihovom pravcu... izgledalo je kao da nemaju lica... a onda shvati da na glavama imaju kukuljice, a na licima maske. Visoko iznad njih, lebdeći u vazduhu, četiri zgrčene figure bile su izvitoperene u groteskna oblička. Izgledalo je kao da su maskirani čarobnjaci na zemlji lutkari, a ljudi iznad njih marionete, kojima su lutkari upravljali pomoću nevidljivih niti. Dve figure su bile vrlo male.

Još neki čarobnjaci priključiše se grupi u maršu, smejući se i upirući prstima ka lebdećim telima. Šatori su se raspadali i rušili, a marširajuća gomila se povećavala. Jednom ili dvaput, Hari spazi jednog od čarobnjaka kako čarobnim štapićem uklanja šator koji mu se našao na putu. Nekoliko šatora se zapalilo. Vriska je postajala sve glasnija.

Lebdeći ljudi odjednom izbiše na svetlo, pored šatora u plamenu i Hari prepozna jednog od njih – gospodina Roberts, upravnika kampa. Ostale tri figure ličile su na njegovu ženu i decu. Jedan od čarobnjaka koji su marširali ispod okretao je gospođu Roberts naglavačke svojim štapićem: haljina joj spade, otkrivajući prostrane gaće. Ona se otimala, pokušavajući da se pokrije, dok je gomila ispod nje vrištala i huktala od radosti.

– To je bolesno – promrmlja Ron, gledajući majušno normalsko dete, kako se vrti kao čigra dvadesetak metara iznad zemlje, dok mu se glava mlitavo bacaka levo-desno. – To je zaista bolesno...

Hermiona i Džini žurno dođoše do njih, navlačeći mantile preko svojih spavaćica, a gospodin Vizli stiže odmah za njima. Istog trenutka, Bil, Čarli i Persi izadoše iz muškog šatora, potpuno obučeni, zavrnutih rukava i isukanih štapića.

– Mi idemo da pomognemo Ministarstvu – vikao je gospodin Vizli kroz svu tu galamu, zavrćući rukave. – Vi pođite – svi skupa, u šumu i *držite se zajedno*. Doći ću po vas kada ovo raščistimo!

Bil, Čarli i Persi već su trčali prema grupi koja je marširala. Gospodin Vizli pohita za njima. Čarobnjaci iz Ministarstva su nadolazili iz svih pravaca prema izvoru pometnje. Masa ispod porodice Roberts bila je sve bliže.

– Ajmo – reče Fred, hvatajući Džini za ruku i vukući je prema šumi. Hari, Ron, Hermiona i Džordž pođoše za njima. Kada su stigli do drveća, osvrnuše se. Rulja ispod Robertsovih bila je veća no ikad. Mogli su da vide čarobnjake iz Ministarstva kako pokušavaju da se probiju kroz nju do maskiranih čarobnjaka u centru, ali uz velike poteškoće. Činilo se da se boje da upotrebe bilo koju čin koja bi izazvala pad nekog od Robertsovih.

Šareni fenjeri koji su osvetljavali stazu ka stadionu bili su pogašeni. Između drveća su promicale mračne siluete. Deca su plakala. Kroz hladan noćni vazduh oko njih odjekivali su nestrpljivi povici i uspaničeni glasovi. Hari oseti kako ga guraju tamo-amo ljudi čija lica nije mogao da vidi. Onda začu Rona kako vrišti od bola.

– Šta se dogodilo? – upita Hermiona nestrpljivo i naglo zastade tako da Hari udari u nju. – Gde si, Rone? Oh, ovo je glupo – *Lumos!*

Ona osvetli svoj štapić i uperi njegov tanak snop svetlosti ka stazi. Ron je ležao ispružen po zemlji.

– Spotakao sam se o koren drveta – reče on ljutito, ponovo se pridižući na noge.

– Pa, s tolikim stopalima, teško da se ne bi spotakao – reče otegnuti glas iza njih.

Hari, Ron i Hermiona naglo se okrenuše. Drako Melfoj je stajao sâm nedaleko od njih, oslanjajući se na drvo, naizgled potpuno smiren. Prekrštenih ruku, mirno je posmatrao dešavanja u kampu kroz drveće.

Ron reče Melfoju da uradi nešto što, Hari je bio ubeđen u to, nikada ne bi smeo da izgovori pred gospođom Vizli.

– Pazi kako se izražavaš, Vizli – reče Melfoj, a blede oči mu zasvetlucaše. – Bolje

bi vam bilo da požurite, zar ne? Ne biste želeli da *nju* primete, je l' tako?

On glavom pokaza ka Hermioni, ali u tom trenutku se iz kampa začu eksplozija slična bombi, a zeleni blesak na trenutak osvetli drveće oko njih.

– Šta to treba da znači? – reče Hermiona prkosno.

– Grejndžerova, oni jure *Normalce* – reče Melfoj. – Bi li i ti htela da pokazuješ svoje gaćice u vazduhu? Jer, ako želiš, onda ostani... krenuli su ovamo, a to bi nas sve nasmejalo.

– Hermiona je veštica – zareža Hari.

– Neka ti bude, Poteru – reče Melfoj, cereći se zlobno. – Ako misliš da oni ne umeju da opaze Blatokrvne, onda ostani gde si.

– Pazi ti kako se izražavaš! – povika Ron. Svi prisutni su znali da je „Blatokrvni“ vrlo uvredljiv izraz za vešticu ili čarobnjaka normalskog porekla.

– Nema veze, Rone – reče brzo Hermiona, grabeći Rona za ruku da ga smiri, kad on krenu prema Melfoju.

Začu se još jedan prasak s druge strane drveća, glasniji od prethodnih. Nekoliko ljudi u blizini vrisnu.

Melfoj se blago zakikota. – Baš su plašljivi, zar ne? – reče lenjo. – Pretpostavljam da vam je tata svima rekao da se sakrijete? A gde je on – pokušava da spasi Normalce?

– A gde su *tvoji* roditelji? – reče Hari, sve više besneći. – Tamo, nose maske, zar ne?

Melfoj se okrenu licem ka Hariju, i dalje se smešeći. – Pa... i da jesu, ne bih ti rekao, je l' tako, Poteru?

– Oh, hajdemo – reče Hermiona, gadljivo pogledavši Melfoja – idemo da nađemo ostale.

– Drži tu tvoju veliku žbunastu glavu nisko, Grejndžerova – odbrusi Melfoj prezrivo.

– *Idemo* – ponovi Hermiona, i povuče Harija i Rona nazad uz stazu.

– Kladio bih se u šta hoćete da njegov tata *jeste* jedan od maskiranih! – reče Ron ljutito.

– Pa, uz malo sreće, Ministarstvo će ga uhvatiti! – reče Hermiona živahno. – Oh, ne mogu da verujem, gde su ostali nestali?

Freda, Džordža i Džini nije bilo na vidiku, iako je na stazi bilo dosta spodoba, koje su se sve do jedne nervozno okretale preko ramena u pravcu halabuke koja je dopirala iz kampa.

Grupica tinejdžera u pidžamama žučno se raspravljala malo niže na stazi. Kada su ugledali Harija, Rona i Hermionu, devojka sa gustom kovrdžavom kosom okrenu se ka njima i reče brzo: – *Où est Madame Maxime? Nous l'avons perdue...*

– Ovaj – šta? – upita Ron.

– Oh... – devojka koja je to izgovorila okrenu mu leđa, i dok su se udaljavali, čuli

su je kako kaže: – 'Ogvorts.

– Bobatons – promrmlja Hermiona.

– Molim? – reče Hari.

– Sigurno pohađaju Bobatons – reče Hermiona. – Znaš već... Bobatonska magijska akademija... čitala sam o njoj u *Studiji o magijskom obrazovanju u Evropi*.

– Oh... da... naravno – reče Hari.

– Fred i Džordž nisu mogli da odmaknu daleko – reče Ron, izvlačeći štapić i zapalivši ga kao Hermiona, pa poče da čkilji niz stazu. Hari gurnu ruku u džepove svoje jakne da uzme svoj štapić – ali njega nije bilo. Jedino što je našao bili su njegovi omniokulari.

– O, ne, ne mogu da verujem... izgubio sam svoj štapić!

– Šališ se?

Ron i Hermiona podigoše svoje štapiće dovoljno visoko da uskim zracima svetlosti pokriju što veći prostor na zemlji. Hari pogleda svud oko sebe, ali njegovog štapića nije bilo.

– Možda je ostao u šatoru – reče Ron

– Možda ti je ispao iz džepa dok smo trčali? – nagađala je Hermiona brižno.

– Da – reče Hari – možda...

Obično se nije odvajao od svog štapića kad god je bio u čarobnjačkom svetu, i sada kad se našao bez njega u ovakvoj situaciji, osetio se vrlo ranjivo.

Šuškanje iza njih natera sve troje da poskoče. Vinki, kućna vilenjakinja, probijala se kroz obližnje grmlje. Kretala se izuzetno čudno, očigledno s velikim poteškoćama. Kao da ju je neka nevidljiva sila vukla unazad.

– U okolini ima loših čarobnjaci! – ciknu smeteno, naginjući se napred kako bi nastavila da trči. – Čoveci visoko – visoko u vazduhu! Vinki se sklanja s puta!

A zatim nestade među drvećem na drugoj strani staze, dahćući i cijućući, kao da se bori s nekom nevidljivom silom.

– Šta je s njom? – upita Ron, gledajući radoznalo za Vinki. – Zašto ne može normalno da trči?

– Kladam se da nije zatražila dozvolu da se sakrije – reče Hari. Setio se Dobija: svaki put kada bi pokušao da učini nešto što se ne bi dopalo Melfojevima, bio je primoran da počne da bije samoga sebe.

– Znae, kućni vilenjaci *zaista* žive u lošim uslovima! – reče Hermiona besno. – To je ropstvo, eto šta je! Taj gospodin Čučanj ju je naterao da se popne na sam vrh stadiona, te je bila skroz preplašena, a sada je drži začaranu, tako da ne može ni da beži, i to baš sada kada su počeli da ruše i gaze šatore! Zašto neko ne *učini* nešto povodom toga?

– Pa, kućni vilenjaci su srećni, zar ne? – reče Ron. – Čuli ste Vinki na utakmici... 'Kućni vilenjaci ne treba da se zabavljaju'... to ona voli, da joj se zapoveda...

– Ljudi poput *tebe*, Rone – poče Hermiona žustro – podržavaju trule i nepravde

sisteme, samo zato što su previše lenji da...

S ivice šume odjeknu još jedan prasak.

– Hajdemo, samo napred, hoćemo li? – reče Ron, i Hari primeti kako ovaj baca kratak nervozan pogled ka Hermioni. Možda je i bilo istine u onome što je Melfoj rekao: možda je Hermiona *bila* u većoj opasnosti nego oni. Ponovo krenuše dalje, dok je Hari još uvek preturao po džepovima, iako je znao da mu štapić nije tamo.

Zalazili su mračnom stazom sve dublje u šumu, i dalje tražeći Freda, Džordža i Džini. Prošli su pored grupe goblina, koji su likovali nad vrećom zlata koju su nesumnjivo dobili kladeći se na rezultat utakmice, i koji se nisu dali omesti dešavanjima u kampu. Još dalje stazom, naiđoše na potez obasjan srebrnastom svetlošću, i kada pogledaše kroz drveće, ugledaše tri visoke, prelepe vile kako stoje na proplanku okružene čoporom mladih čarobnjaka, koji su pričali izuzetno glasno.

– Ja obrnem oko sto vreća galeona godišnje – urlao je jedan od njih. – Ja sam zmajoubica Komiteta za zbrinjavanje opasnih stvorenja.

– Nije tačno, nisi – povika njegov prijatelj – ti si sudopera u *Probušenom kotlu*... Ali JA sam lovac na vampire, ubio sam ih oko devedeset do sada...

Treći mladi čarobnjak, čije su bubuljice bile vidljive čak i pri prigušenoj, srebrnkastoj svetlosti vila, takođe se ubaci u razgovor: – Ja treba da postanem najmlađi ministar magije do sada, nego šta.

Hari zahropta od smeha. Prepoznao je bubuljičavog čarobnjaka. Zvao se Sten Stranputica, i zapravo je bio konduker u trospratnom Noćnom viteškom autobusu.

Okrenu se da to kaže Ronu, ali Ronovo lice odjednom se neverovatno opusti i već sledećeg trenutka on povika: – Da li sam vam rekao da sam izmislio metlu koja može da odleti do Jupitera?

– *Zaista!* – reče Hermiona sarkastično, i ona i Hari zgrabiše čvrsto Rona za ruke, okrenuše ga na suprotnu stranu i odvukoše dalje. Kada su zvuci vila i njihovih obožavalaca potpuno nestali, već su bili u samom srcu šume. Izgledalo je da su sasvim sami. Sve je bilo mnogo tiše.

Hari se osvrnu oko sebe. – Pretpostavljam da bismo mogli ovde da sačekamo, znate, čućemo izdaleka svakoga ko naiđe.

Jedva da je to izgovorio kada Ludo Torbar iskrсну pred njima iza jednog drveta.

Čak i pri nejasnoj svetlosti dvaju štapića, Hari je mogao da primeti veliku promenu na Torbaru. Više nije delovao veselo i rumeno. Nije više poskakivao u hod. Bio je vrlo bleđ i iznuren.

– Ko je to? – reče, žmirkajući nadole ka njima, pokušavajući da im razazna lica. – Šta radite ovde, potpuno sami?

Oni se pogledaše iznenađeno.

– Pa – tamo se dešavaju nekakvi neredi – reče Ron.

Torbar je zurio u njega. – Šta?

– U kampu ... neki ljudi su se dočepali porodice Normalaca...

Torbar glasno opsova: – Prokleti bili! – i poprilično smeten, Prebaci se uz maleno *pop*.

– Gospodin Torbar ne kontroliše baš situaciju, zar ne? – reče Hermiona, mršteći se.

– Ali, ipak je bio sjajan Jurišnik – reče Ron, vodeći ih stazom ka malom proplanku, i sede na busen suve trave podno drveta. – Kad je on igrao za *Vimburnske obade*, triput zaredom su osvajali Šampionat.

On izvadi iz džepa figuricu Kruma, spusti je na zemlju i neko vreme je posmatrao kako se šetka naokolo. Kao pravi Krum, i igračka je hodala lakim pačjim hodom i imala zaobljena ramena, a delovala je manje impresivno na svojim zakrivljenim nožicama, nego na metli. Hari je osluškivao ima li buke iz kampa. Sve je i dalje bilo tiho. Možda su neredi okončani.

– Nadam se da su ostali u redu – reče Hermiona posle nekog vremena.

– Biće oni u redu – reče Ron.

– Zamisli da tvoj tata uhvati Lucijusa Melfoja – reče Hari, sedajući pored Rona i posmatrajući malu figuru Kruma kako se dosađuje među opalim lišćem. – Uvek je pričao kako bi voleo da ga uhvati na delu.

– To bi starom Draku izbrisalo osmeh s lica, sigurno – reče Ron.

– Siroti Normalci – reče Hermiona nervozno. – Šta ako ne budu mogli da ih spuste?

– Spustiće ih – Ron je zvučao ohrabrujuće – naći će oni način.

– Potpuno je sumanuto, ipak, uraditi tako nešto, kada je celo Ministarstvo magije ovde večeras! – reče Hermiona. – Mislim, kako očekuju da se izvuku? Mislite li da su pili, ili su samo...

Ona naglo prekinu rečenicu i pogleda preko ramena. Hari i Ron se takođe brzo osvrnuše. Zvučalo je kao da se neko tetura prema njihovom proplanku. Čekali su, osluškujući zvuk neravnomernih koraka kroz mračno drveće. Iznenada, koraci naglo utihnuše.

– Hej! – viknu Hari.

Tišina. Hari se pridiže na noge i virnu iza drveta. Bilo je previše mračno da bi se videlo na daljinu, ali mogao je da oseti kako neko stoji tik izvan njegovog vidokruga.

– Ko je tamo? – reče.

A onda, bez ikakvog upozorenja, tišinu preseče glas, ni nalik ičemu što su dotad čuli u šumi. Ne paničan vrisak, već nešto što je zvučalo kao neka čin.

– *MORSMORDR!*

I nešto ogromno, zeleno i svetlucavo izroni iz tmine kroz koju su Harijeve oči pokušavale da prodru: odleprša preko krošnji drveća a zatim u nebo.

– Šta kog...? – kao bez daha reče Ron, skočivši na noge, zureći u stvar koja se tu beše stvorila.

U deliću sekunde, Hari pomisli da je to još jedna formacija leprikona. Onda shvati da je to gigantska lobanja, sastavljena od nečeg nalik na smaragdne zvezde, iz čijih je usta, poput jezika, štrčala zmija. Dok su je posmatrali, dizala se sve više i više,

ostavljajući za sobom izmaglicu od zelenog dima, utisnutu na crnom nebu poput kakvog novog sazvežđa.

Iznenada, svuda po šumi oko njih prolomiše se krici. Hari nije mogao da shvati zbog čega, ali jedini mogući razlog bila je iznenadna pojava lobanje, koja se sada uzdigla dovoljno visoko da osvetli celu šumu, poput jezovitog neonskog znaka. Osmatrao je tamu, tražeći osobu koja je prizvala lobanju, ali nije video nikoga.

– Ko je tamo? – ponovo se oglasi.

– Hari, hajde, *idemo!* – Hermiona ga dohvati za jaknu i povuče ga unazad.

– Šta nije u redu? – reče Hari, zapanjen njenim pobeleslim prestrašenim licem.

– To je Mračni znak, Hari! – zastenja Hermiona, vukući ga iz sve snage. – Znak Znaš-Već-Koga!

– *Voldemorov?*

– Hari, *hajde!*

Hari se okrenu – Ron je žurno grabio svog minijaturnog Kruma – sve troje pohitaše preko proplanka – ali, tek što predoše nekoliko žurnih koraka, niz praskavih zvukova obznani dolazak dvadesetak čarobnjaka, koji se stvoriše niotkuda i okružiše ih.

Hari se osvrnu oko sebe i u deliću sekunde shvati: svaki od čarobnjaka imao je isukan štapić, a svaki štapić bio je uperen pravo u njega, Rona i Hermionu. Ne razmišljajući, on vrisnu: – SAGNITE SE! – Zatim zgrabi drugo dvoje i povuče ih na zemlju.

– *OŠAMUTI!* – zagrme je dvadeset glasova – a odmah zatim zaslepljujući bleskovi počеше da sevaju u nizu, i Hari oseti kako mu se kosa na glavi vijori, kao da je neki snažan vetar prohujao proplankom. Dižući glavu za delić centimetra, spazi zrake vatrenocrvene svetlosti kako lete poviše njih iz čarobnjačkih štapića, međusobno se ukrštajući, odbijajući se od stabala i nestajući u tami...

– Stanite! – viknu glas koji Hari prepozna. – STANITE! *To je moj sin!*

Harijeva kosa prestade da se vijori. On još malo pridiže glavu. Čarobnjak ispred njega spusti štapić. On se otkotrlja i vide gospodina Vizlija kako hita ka njima, sav prestrašen.

– Rone, Hari – glas mu je zvučao drhtavo – Hermiona, da li ste dobro?

– Skloni se s puta, Arture – reče hladan i osoran glas.

Bio je to gospodin Čučanj. On i ostali čarobnjaci iz ministarstva su im se približavali. Hari se pridiže da im se suprotstavi. Lice gospodina Čučnja bilo je napregnuto od besa.

– Ko je to učinio? – obrecnu se, streljajući ih svojim ostrim pogledom. – Ko je od vas prizvao Mračni znak?

– Nismo mi! – reče Hari, pokazujući uvis ka lobanji.

– Mi nismo ništa učinili! – reče Ron, koji je trljao svoj lakat, i gledao besno u svog oca. – Zašto *nas* napadate?

– Ne lažite, gospodine! – vikao je gospodin Čučanj. Njegov štapić je i dalje bio

uperen direktno u Rona a oči su mu kolutale: delovao je pomalo sumanuto. – Otkriveni ste na mestu zločina!

– Barti – prošaputa veštica u dugoj vunenoj odori – oni su deca, Barti, nikada ne bi bili u stanju da...

– Otkuda se pojavio znak, recite mi vas troje? – brzo će gospodin Vizli.

– Odande – reče Hermiona dršćući, pokazujući ka mestu odakle su čuli glas – neko je bio iza drveća... uzvikivao je neke reči... neku inkantaciju...

– Oh, stajao je tamo, je li? – reče gospodin Čučanj, okrenuvši svoje iskolačene oči ka Hermioni, a čitavo njegovo lice pokazivalo je nevericu. – Izgovarao je neku inkantaciju, je li? Izgleda da si dobro obaveštena kako se Znak priziva, gospođice...

Ali izgleda da nijedan drugi čarobnjak Ministarstva osim gospodina Čučnja nije smatrao ni izdaleka mogućim da su Hari, Ron ili Hermiona prizvali lobanju. Naprotiv, na Hermionine reči, svi ponovo pridigoše štapiće i usmeriše ih u pravcu koji im je pokazala, škiljeći kroz mračno drveće.

– Zakasnili smo – reče veštica u vunenoj odori, vrteći glavom. – Dosad su se već sigurno Prebacili.

– Ne bih rekao – reče čarobnjak s ofucanom smeđom bradom. Bio je to Amos Digori, Sedrikov otac. – Naši Ošamućivači su prošli baš kroz to drveće... ima šanse da smo ih pogodili...

– Budi oprezan, Amose! – reče nekoliko čarobnjaka u znak upozorenja, kad gospodin Digori ispravi ramena, podiže svoj štapić, promaršira preko proplanka i nestade u tami. Hermiona ga je gledala kako nestaje, prekrivši šakom usta.

Nekoliko sekundi kasnije, začuše gospodina Digorija kako viče.

– Da! Imamo ih! Ima nekoga ovde! U nesvesti! To je... ama... sto mu muka...

– Uhvatio si nekoga – povika gospodin Čučanj, s krajnjom nevericom. – Koga? Ko je to?

Čuli su pucketanje grančica, šuškanje lišća, a zatim škriputave korake i netom gospodin Digori izroni iz drveća. Nosio je sićušno, mlitavo telo u rukama. Hari je odmah prepoznao krpu za sudove. Bila je to Vinki.

Gospodin Čučanj se nije pomerio niti je progovorio kad gospodin Digori spusti Čučnjev u vilenjakinju na tlo ispred njegovih stopala. Ostali čarobnjaci iz Ministarstva zurili su u gospodina Čučnja. Gospodin Čučanj ostade ukočen još par sekundi, a oštre oči plamtele su na njegovom bledom licu, dok je gledao dole u Vinki. Onda kao da ponovo ožive.

– Ovo... ne... može... biti – reče isprekidano. – Ne...

On brzo obiđe gospodina Digorija i pohita ka mestu gde je ovaj našao Vinki.

– Nema svrhe, gospodine Čučanj – doviknu gospodin Digori za njim. – Tamo nema više nikoga.

Ali gospodin Čučanj nije bio spreman da mu poveruje na reč. Mogli su da ga čuju kako se okreće unaokolo, kao i šuškanje lišća, dok je preturao po žbunju.

– Zaista neprijatno – reče gospodin Digori mračno, gledajući naniže u onesvešćeno obličje sirote Vinki. – Kućna vilenjakinja Bartija Čučnja... Hoću da kažem...

– Okani se toga, Amose – reče gospodin Vizli tiho – ne misliš valjda ozbiljno da je to uradila ova vilenjakinja? Mračni znak je čarobnjačko obeležje. To iziskuje čarobni štapić.

– Da – reče gospodin Digori – a ona je *imala* štapić.

– *Šta?* – reče gospodin Vizli.

– Evo, pogledaj – gospodin Digori podiže čarobni štapić i pokaza ga gospodinu Vizliju. – Držala ga je u ruci. To je prekršaj treće klauzule Kodeksa o korišćenju čarobnih štapića, za početak. *Nijednom neljudskom stvorenju nije dozvoljeno da nosi ili koristi čarobni štapić.*

Baš tada se začu još jedno *pop*, i Ludo Torbar se Prebaci tik pored gospodina Vizlija. Zadihan i dezorijentisan, on se okrenu u mestu, zablujivši se uvis u smaragdnazelenu lobanju.

– Mračni znak! – dahtao je, skoro pregazivši Vinki, okrenuvši se upitno ka svojim kolegama. – Ko je to učinio? Da li ste ih uhvatili? Barti! Šta se dešava?

Gospodin Čučanj se beše vratio praznih šaka. Lice mu je i dalje bilo mrtvački bledo, a ruke su mu se tresle, zajedno s brkovima, ostrim poput četkice za zube.

– Gde si bio, Barti? – reče Torbar. – Zašto nisi bio na utakmici? Tvoja vilenjakinja ti je čuvala mesto... Galopirajućih mi gargojla! – Torbar upravo spazi Vinki kako leži pored njegovih stopala. – Šta se *njoj* dogodilo?

– Bio sam zauzet, Ludo – reče gospodin Čučanj i dalje govoreći na isti isprekidani način, jedva pomerajući usne. – A moja vilenjakinja je Ošamućena.

– Ošamućena? Mislite, vi ste je...? Ali zašto?

Preko Torbarevog velikog, sjajnog lica odjednom sinu znak razumevanja. On pogleda naviše u lobanju, pa dole u Vinki a zatim u gospodina Čučnja.

– *Ne!* – reče. – Vinki? Da prizove Mračni znak? Ne bi znala kako! Morala bi da ima štapić, za početak!

– Pa i imala ga je – reče gospodin Digori. – Našao sam je kako drži jedan u ruci, Ludo. Ako mislite da je to u redu, gospodine Čučanj, mislim da bi trebalo da čujemo šta ona ima da kaže u svoju odbranu.

Čučanj nikakvim znakom ne pokaza da je čuo gospodina Digorija, ali je gospodin Digori izgleda ćutnju prihvatio kao znak odobravanja. On podiže svoj štapić, uperi ga u Vinki i reče: – *Renervate!*

Vinki se neznatno promeškolji. Njene velike smeđe oči se otvoriše, i ona nekoliko puta rasejano trepnu. Dok su je čarobnjaci ćutke posmatrali, ona se drhteći pridiže i sede. Primeti stopala gospodina Digorija, i lagano, tresući se, podiže oči ka njegovom licu. Zatim, još laganije, pogleda u nebo. Hari je mogao da vidi dvostruki odraz lebdeće lobanje u njenim ogromnim, staklastim očima. Ona se prenu, mahnito pogleda po prepunom proplanku i poče prestrašeno da jeca.

– Vilenjakinjo! – reče gospodin Digori strogo. – Znaš li ko sam ja? Ja sam član Odseka za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja!

Vinki poče da se klata napred-nazad po zemlji, dahćući. Harija to podseti na Dobija, u trenucima prestrašenosti i neposlušnosti.

– Kao što vidiš, vilenjakinjo, nedavno je neko ovde prizvao Mračni znak – reče gospodin Digori. – A tebe su pronašli nekoliko trenutaka kasnije, odmah ispod njega! Objašnjenje, molim!

– Ja-ja-ja to ne raditi, gos'n! – Vinki će iznenađeno. – Ja ne znam to kako, gos'n!

– Našli su te s čarobnim štapićem u ruci! – zakevta gospodin Digori, mašući njime ispred nje. I kada zelena svetlost lobanje koja je ispunjavala proplanak obasja štapić, Hari ga prepozna.

– Hej, to je moje! – reče.

Svi na proplanku ga pogledaše.

– Molim lepo? – reče gospodin Digori skeptično.

– To je moj štapić! – reče Hari. – Ispustio sam ga!

– Ispustio si ga? – ponovi gospodin Digori u neverici. – Da li je to priznanje? Bacio si ga pošto si prizvao Znak?

– Amose, seti se s kim razgovaraš! – reče gospodin Vizli, vrlo ljutito. – Da li je verovatno da *Hari Potter* prizove Mračni znak?

– Ovaj... naravno da ne – promrmlja gospodin Digori. – Oprostite mi... zaneo sam se...

– Nisam ga ispustio ovde, u svakom slučaju – reče Hari, pokazujući palcem prema drveću ispod lobanje. – Primetio sam da mi nedostaje čim smo ušli u šumu.

– Dakle – reče gospodin Digori, mršteći se dok se ponovo okretao ka Vinki, koja mu se šćućurila ispod stopala. – Našla si ovaj štapić, je li, vilenjakinjo? I pokupila si ga da bi se malo zabavila s njim, zar ne?

– Ja ne radila magiju s njim, gos'n! – zacijuka Vinki, a suze joj potekoše niz obe strane spljeskanog i kvrgavog nosa. – Ja sam... ja sam ... Ja sam si ga samo pokupila, gos'n! Ja ne pravila Mračni znak, ja ne znala kako!

– Nije bila ona! – reče Hermiona. Izgledala je vrlo nervozno, govoreći pred ovoliko čarobnjaka iz Ministarstva, a ipak odlučno. – Vinki ima majušan, piskav glas, a glas koji smo mi čuli da priziva čin bio je mnogo dublji! – Ona se osvrnu ka Hariju i Ronu, očekujući njihovu podršku. – Nije uopšte zvučalo kao Vinki, zar ne?

– Ne – reče Hari, vrteći glavom. – Definitivno nije zvučalo kao vilenjak.

– Da, bio je to ljudski glas – reče Ron.

– Pa, uskoro ćemo videti – zareža gospodin Digori, ne delujući nimalo dirnuto. – Postoji jednostavan način da otkrijemo koju je poslednju čin čarobni štapić izveo, vilenjakinjo, jesi li to znala?

Vinki se tresla i mahnito odmahivala glavom, dok su joj uši landarale, a onda gospodin Digori opet podiže sopstveni štapić, da bi prislonio njegov vrh na vrh

Harijevog štapića.

– *Prior inkantato!* – zagrme gospodin Digori.

Hari ču Hermionin nagli, prestrašen uzdah kad iz tačke gde su se dva štapića spojila poče da se diže gigantska lobanja sa zmijskim jezikom, ali bila je to samo bleđa senka zelene lobanje visoko iznad njih. Izgledalo je da je napravljena od gustog zelenog dima: pravi pravcati duh čini.

– *Deletrijus!* – povika gospodin Digori, i dimna lobanja se rasprši u pramen dima.

– Dakle – reče gospodin Digori s notom nekakvog divljačkog trijumfa, gledajući odozgo u Vinki, koja se još uvek grčevito tresla.

– Ja to ne uradi! – zacvile ona, prestrašeno kolutajući očima. – Jok ja, jok ja, ja ne zna kako! Ja jedna dobar vilenjak, ja ne koristi štapiće, ja ne zna kako!

– *Uhvaćena si na delu, vilenjakinjo!* – dreknu gospodin Digori. – *Uhvaćena si okrivljenim štapićem u ruci!*

– Amose – reče gospodin Vizli glasno – samo razmisli... vrlo malo čarobnjaka zna kako da izvede tu čin... gde je mogla to da nauči?

– Možda Amos nagoveštava – reče gospodin Čučanj, ispunjavajući svaki slog hladnim gnevom – da ja rutinski podučavam svoje sluge kako da prizovu Mračni znak? Nastupi neprijatna tišina.

Amos Digori je delovao prestrašeno. – Gospodine Čučanj... ne... nikako...

– Maločas samo što niste optužili dvoje ljudi na ovom proplanku za koje je *najmanje verovatno* da bi prizvali taj znak! – zakevta gospodin Čučanj. – Harija Potera... i mene! Pretpostavljam da ste upoznati sa dečakovom pričom, Amose?

– Naravno... svi je znaju – promrmlja gospodin Digori, krajnje posramljen.

– A verujem da se sećate mnogih dokaza koje sam pružio, tokom svoje duge karijere, da prezirem i ne podnosim ni Mračne veštine niti one koji ih praktikuju? – Gospodin Čučanj je sada već vikao, ponovo zakolutavši očima.

– Gospodine Čučanj, ja... ja nikada nisam ni rekao da ste vi imali nešto s tim! – mrmljao je Amos Digori, crveneći ispod svoje ofucane smeđe brade.

– Ako optužujete moju vilenjakinju, onda optužujete i mene, Digori! – urlao je gospodin Čučanj. – Gde bi inače mogla da nauči kako da ga prizove?

– Ona... mogla je to da pokupi bilo gde...

– Upravo tako, Amose – reče gospodin Vizli – *Mogla je negde da pokupi...* Vinki? – reče on nežno, okrećući se prema vilenjakinji, ali se ona prenu, kao da je viknuo na nju. – Gde si tačno našla Harijev štapić?

Vinki je tako jako uvirtala ivicu svoje krpe za brisanje sudova da ova poče da se para pod njenim prstima.

– Ja... ja ga nalazila... nalazila ga tam', gos'n... – prošaputa ona – tam', u drveću, gos'n...

– Vidiš, Amose? – reče gospodin Vizli. – Ko god da je prizvao Znak, mogao je da se Prebaci odmah pošto je to učinio, ostavljajući Harijev štapić za sobom. Pametno,

dabome, da ne koristi sopstveni štapić, koji bi ga mogao izdati. A Vinki je imala tu nesreću da naiđe na štapić trenutak kasnije i pokupi ga.

– Ali onda je ona bila na metar i nešto odstojanja od pravog krivca! – reče gospodin Digori nestrpljivo. – Vilenjakinjo, jesi li videla nekoga?

Vinki poče da se tresе više no ikada. Njene ogromne oči su skakale s gospodina Digorija na Luda Torbara, pa na gospodina Čučnja.

Zatim proguta knedlu i reče: – Ja ne videla nikog... nikog...

– Amose – reče gospodin Čučanj kratko – potpuno sam svestan da bi ti, u normalnim uslovima, želeo da odvedeš Vinki u svoj Odsek radi ispitivanja. Ipak, molim te, dozvoli mi da se ja pobrinem za nju.

Gospodinu Digoriju se taj predlog nije baš svideo, ali je Hariju bilo jasno da je gospodin Čučanj tako važan član Ministarstva da se ovaj ne usuđuje da ga odbije.

– Budi siguran da će biti kažnjena – dodade gospodin Čučanj hladno.

– G-g-gospodaru... – mucala je Vinki, gledajući naviše ka gospodinu Čučnju očima punim suza. – G-g-gospodaru, m-m-molim vas...

Gospodin Čučanj joj uzvрати pogled, lice mu se nekako izoštri, i svaka bora se još dublje ureza na njemu. Pogled mu beše nemilosrdan. – Vinki se večeras ponašala nemoguće – reče lagano. – Rekao sam joj da ostane u šatoru. Rekao sam joj da ostane tamo dok ne rešim problem. I otkrivam sada da me nije poslušala. *Ovo znači odeću!*

– Ne! – krešala je Vinki, prostirući se preko nogu gospodina Čučnja. – Ne, gospodaru! Ne odeću, ne odeću!

Hari je znao da je jedini način da se kućni vilenjak oslobodi, taj da mu se dâ neka odora. Bilo je srceparajuće gledati kako se Vinki grčevito drži za svoju krpu za brisanje sudova, i jeca kraj nogu gospodina Čučnja.

– Ali bila je prestrašena! – besno prasnu Hermiona, ljutito gledajući u gospodina Čučnja. – Vaša vilenjakinja se boji visine, a oni čarobnjaci pod maskama su levitirali ljude! Ne možete je kriviti što je želela da im se skloni s puta!

Gospodin Čučanj ustuknu jedan korak, oslobađajući se dodira vilenjakinje, gledajući je kao da je kakva trulež što zagađuje njegove preglancane cipele.

– Nemam nikakve koristi od kućnog vilenjaka koji krši moje naredbe – reče hladno, gledajući ka Hermioni. – Nemam nikakve koristi od sluškinje koja zaboravlja šta priliči njenom gospodaru i njegovoj reputaciji.

Vinki je plakala tako glasno da su njeni jecaji odjekivali proplankom.

Nastupi neprijatna tišina, koju prekinu gospodin Vizli tiho izustivši: – Pa, mislim da ću sada odvesti moje nazad do šatora, ako dozvolite. Amose, štapić nam je rekao sve što je mogao – može li Hari da ga dobije nazad, molim...

Gospodin Digori uruči Hariju štapić, a ovaj ga strpa u džep.

– Hajdemo, vas troje – reče gospodin Vizli tiho. Ali, Hermiona očigledno nije htela ni da se makne. Oči su joj i dalje bile uprte u uplakanu vilenjakinju. – Hermiona! – reče gospodin Vizli nestrpljivije. Ona se okrenu i pođe za Harijem i Ronom preko

proplanka, pa kroz drveće.

– Šta će se desiti sa Vinki? – upita Hermiona čim su napustili čistinu.

– Ne znam – reče gospodin Vizli.

– Kako se samo ophode prema njoj! – reče Hermiona ljutito. – Gospodin Digori joj se sve vreme obraća sa 'vilenjakinjo'... i gospodin Čučanj! Zna da ona to nije uradila, i opet će da je šutne! Ne tiče ga se koliko je bila uplašena, ili uznemirena – kao da nije ljudsko biće!

– Pa, i nije – reče Ron.

Hermiona se okrenu ka njemu: – To ne znači da nema osećanja, Rone, odvratno je kako...

– Hermiona, slažem se s tobom – reče gospodin Vizli brzo, klimajući u znak saglasnosti – ali sada nije trenutak da raspravljamo o pravima vilenjaka. Hoću da se vratimo u šator što pre možemo. Šta je bilo s ostalima?

– Izgubili smo ih u mraku – reče Ron. – Tata, zašto su se svi toliko uzбудili oko te lobanje?

– Objasniću vam sve čim se vratimo u šator – reče gospodin Vizli sav napet.

Ali kada su stigli do ivice šume, usporiše.

Tamo se već okupila povećća grupa preplašenih čarobnjaka i veštica, i čim spaziše gospodina Vizlija kako ide prema njima, mnogi među njima pođoše mu u susret. – Šta se tamo dešava? – Ko ga je prizvao? – Arture, nije valjda *on*?

– Naravno da nije on – reče gospodin Vizli nestrpljivo. – Ne znamo ko je to bio, izgleda da se Prebacio. A sad, izvinite, molim vas, hoću da odem na spavanje.

On provede Harija, Rona i Hermionu kroz gomilu pa nazad do kampa. Sve beše utihnulo: ni traga od maskiranih čarobnjaka, iako se nekoliko uništenih šatora još dimilo.

Čarli je već pomolio glavu iz muškog šatora.

– Tata, šta se dešava? – dozva ih on kroz tminu. – Fred, Džordž i Džini stigli su bez teškoća, ali ostali...

– Evo ih sa mnom – reče gospodin Vizli i uđe u šator, a Hari, Ron i Hermiona uđoše za njim.

Bil je sedeo za malim kuhinjskim stolom uvezujući čaršavom ruku koja je poprilično krvarila. Čarli je imao veliku poderotinu na košulji, a Persiju je krvario nos. Fred, Džordž i Džini su izgledali čitavi, mada potreseni.

– Da li ste ih uhvatili, tata? – upita Bil oštro. – Osobe koje su prizvale Znak?

– Ne – reče gospodin Vizli. – Našli smo kućnu vilenjakinju Bartija Čučnja kako drži Harijev štapić u ruci, ali i dalje ne znamo ko je zapravo prizvao Znak.

– Šta? – rekoše Bil, Čarli i Persi u glas.

– Harijev štapić? – reče Fred.

– *Vilenjakinju gospodina Čučnja?* – reče Persi, kao gromom pogođen.

Uz malu pomoć Harija, Rona i Hermione, gospodin Vizli im objasni šta se desilo u

šumi. Kada su završili priču, Persi se prkosno isprsi.

– Pa, gospodin Čučanj ima pravo što hoće da se otarasi takvog vilenjaka! – reče. – Beži, mada joj je izričito naređeno da ostane... sramoti ga pred celim Ministarstvom... kako bi to izgledalo da su je izveli pred Odsek za regulaciju i kontrolu...

– Ona nije ništa učinila; samo je bila na pogrešnom mestu u pogrešno vreme! – obrecnu se Hermiona na Persija, koga to zaista iznenadi. Hermiona se uvek dobro slagala s Persijem – bolje, svakako, nego ostali.

– Hermiona, čarobnjak na položaju gospodina Čučnja ne može dozvoliti da njegova kućna vilenjakinja naokolo divlja s čarobnim štapićem! – reče Persi nadmeno, ponovo se pribravši.

– Ona nije divljala! – vikala je Hermiona. – Samo ga je pokupila sa zemlje!

– Slušajte, može li neko da mi objasni šta je, u stvari, ta lobanja? – reče Ron nestrpljivo. – Nije nikoga povredila... zašto onda tolika frka?

– Rekla sam ti, to je simbol Znaš-Već-Koga, Rone – reče Hermiona, pre nego što je iko drugi stigao da odgovori. – Čitala sam o tome u *Usponu i padu Mračnih veština*.

– I nije bio viđen proteklih trinaest godina – reče gospodin Vizli tiho. – Naravno da su se ljudi uspaničili... kao da su ponovo videli Znaš-Već-Koga.

– Ne razumem – reče Ron, mršteći se. – Mislim... to je još uvek samo oblik na nebu...

– Rone, kad god bi Znaš-Već-Ko i njegovi sledbenici nekog ubili, slali bi Mračni znak u vazduh – reče gospodin Vizli. – Kakav je užas to izazivalo... nemate pojma, previše ste mladi. Zamislite da se vraćate kući, i vidite Mračni znak kako lebdi iznad vaše kuće, odmah znate šta ćete unutra naći... – gospodin Vizli se trgnu. – Najgora noćna mora za svakog... najveća...

Za tren sve utihnu.

Zatim Bil, skidajući čaršav s ruke da pregleda ranu, reče: – Pa, svakako nam nije pomogao večeras, ko god da ga je prizvao. Preplašio je Smrtoždere u trenutku kada su ga opazili. Svi su se Prebacili pre no što smo se primakli dovoljno da im skinemo maske. Ipak, uhvatili smo Robertsove pre nego što su udarili o zemlju. Trenutno im prepravljaju pamćenje.

– Smrtožderi? – reče Hari. – Šta su Smrtožderi?

– Tako su se nazivali sledbenici Znaš-Već-Koga – reče Bil. – Mislim da smo večeras videli ono što je ostalo od njih – barem one koji su uspeli da izbegnu Askaban.

– Ne možemo dokazati da su to bili oni, Bile – reče gospodin Vizli. – Iako verovatno jesu – dodade beznadežno.

– Da, kladim se da jesu! – reče Ron iznenada. – Tata, sreli smo Draka Melfoja u šumi, i on nam je maltene rekao da je njegov tata jedna od tih ludaja sa maskama! A svi znamo da su Melfojevi bili uz Znaš-Već-Koga!

– Ali zašto bi Voldemorovi sledbenici... – počeo Hari. Svi se trgoše – kao i većina

čarobnjačkog sveta, Vizlijevi su uvek izbegavali da izgovore Voldemorovo ime. – Izvinite – reče Hari brzo. – Zašto bi sledbenici Znate-Već-Koga levitirali Normalce? Mislim, u čemu je poenta?

– Poenta? – ponovi gospodin Vizli, nasmejavši se šuplje. – Hari, to je njihovo shvatanje zabave. U vreme Znate-Već-Koga, polovina ubistava Normalaca bila je počinjena zabave radi. Pretpostavljam da su večeras popili pokoju, i nisu mogli a da nas ne podsete da ih ima još dosta na slobodi. Za njih je to bilo jedno lepo malo ponovno okupljanje – završi on s gađenjem.

– Ali, ako su to zaista *bili* Smrtožderi, zašto su se Prebacili kad su videli Mračni znak? – upita Ron. – Trebalo bi da ih je obradovalo što ga vide, zar ne?

– Mućni glavom, Rone – reče Bil. – Ako su to zaista bili Smrtožderi, onda su se zaista mnogo trudili da ne završe u Askabanu, sad kad je Znaš-Već-Ko izgubio svoju moć, te su pričali svakakve laži o tome kako ih je *on* terao da ubijaju i muče ljude. Kladam se da bi ga se uplašili više nego bilo ko od nas kad bi se vratio. Kada je izgubio moć, poricali su da su ikad imali bilo kakve veze s njim, i vratili su se svojim uobičajenim životima... Ne verujem da bi on bio zadovoljan njima, a ti?

– Dakle... taj što je prizvao Mračni znak, ko god bio... – reče Hermiona polagano – da li je to učinio da bi pokazao svoju podršku Smrtožderima, ili da ih uplaši?

– Tvoje nagađanje je dobro koliko i naše, Hermiona – reče gospodin Vizli. – Ali... samo su Smrtožderi znali kako da ga prizovu. Izenadilo bi me da osoba koja je to učinila nije i sama jednom bila Smrtožder, ako nije i sada... Čujte, vrlo je kasno, i ako vaša majka čuje šta se dogodilo, razboleće se od brige. Odspavajmo ovih nekoliko sati, pa ćemo probati da uhvatimo rani jutarnji teleportacioni ključ za odlazak odavde.

Hari se vrati na svoj ležaj dok mu je sve brujalo u glavi. Znao je da treba da se oseća iscrpljeno, bilo je skoro tri ujutro, ali bio je sasvim budan – sasvim budan i zabrinut.

Pre tri dana – činilo se da je prošlo mnogo više, ali prošlo je tek tri dana – probudio se s gorućim ožiljkom. A večeras, prvi put posle trinaest godina, znak Lorda Voldemora pojavio se na nebu. Šta sve to znači?

Setio se pisma što ga je napisao Sirijusu, pre nego što je napustio Šimširovu ulicu. Da li ga je Sirijus već primio? Kada će da odgovori? Hari leže, piljeći gore u platno, ali mu nikakve fantazije o letenju nisu dolazile da ga uspavaju, i prošlo je još mnogo vremena nakon što je Čarlijevo hrkanje ispunilo šator dok Hari nije konačno utonuo u san.

10. Nevolja u Ministarstvu

Gospodin Vizli ih je probudio posle samo nekoliko sati sna. Upotrebio je magiju da spakuje šatore, i oni napustiše kamp najbrže što su mogli, prolazeći pored gospodina Roberta, koji je stajao na vratima svoje kolibe. Gospodin Roberts je imao čudan, zblanut izraz na licu, i otpozdravio im je tihim glasom: – Srećan Božić.

– Biće on sasvim u redu – reče gospodin Vizli tiho, dok su koračali prema vresištu. – Ponekad kad osobi promene pamćenje to je privremeno dezorijentiše... a naterali su ga da zaboravi nešto zaista veliko.

Dok su se približavali mestu gde su držali teleportacione ključeve, čuli su nestrpljive glasove, a kada dođoše do njega, naiđoše na mnoštvo čarobnjaka i veštica okupljenih oko Bazila, čuvara teleportacionih ključeva. Gurali su se, pokušavajući da se što više i što pre udalje od kampa. Gospodin Vizli žurno popriča sa Bazilom. Oni se priključiše redu i, pre nego što je sunce izašlo, uspeše da uhvate jednu staru automobilsku gumu za Brdo Lasičije glave. Prošli su nazad kroz Oteri Sent Kečpol, i krenuli prema *Jazbini* pri bleđoj jutarnjoj svetlosti, ne pričajući mnogo jer su bili iscrpljeni i čeznuli za doručkom. Čim su zamakli za ćošak svoje ulice, a *Jazbina*

postala vidljiva, orošenom stazom odjeknu jecaj.

– Oh, hvala nebesima, hvala nebesima!

Gospođa Vizli, koja ih je očigledno čekala u dvorištu ispred kuće, pojuri ka njima, još uvek u papučama, lica prebledelog i iznurenog, sa savijenim primerkom *Dnevnog proroka* čvrsto stegnutim u šaci. – Arture – brinula sam – *toliko* sam brinula...

Ona se baci gospodinu Vizliju oko vrata, a *Dnevni prorok* joj ispade iz mlitave ruke na zemlju. Hari primeti naslov: PRIZORI UŽASA NA SVETSKOM PRVENSTVU U KVIDIČU, s treperećom, crno-belom fotografijom Mračnog znaka iznad vrhova drveća.

– Dobro ste – promrmlja gospođa Vizli potreseno, puštajući gospodina Vizlija iz zagrljaja i zureći u sve njih zakrvavljenim očima – živi ste... oh, *dečaci*...

I na iznenađenje svih prisutnih, ona zgrabi Freda i Džordža i privuče ih u tako čvrst zagrljaj, da im se glave sudariše.

– *Jao!* Mama, daviš nas...

– Vikala sam na vas pre nego što ste otišli! – reče gospođa Vizli, počinjući da jeca. – Samo sam na to mislila! Šta da vas je Znate-Već-Ko uhvatio, i da poslednja stvar koju ste ikad čuli od mene bude to da ne dobijate dovoljno O.Č.N.-a? Oh, Frede... Džordže...

– Hajde, de, Moli, svi smo savršeno dobro – reče gospodin Vizli umirujuće, odvajajući je od blizanaca i vodeći je nazad ka kući. – Bile – dodade on tiho – pokupi te novine, hoću da vidim šta piše u njima...

Pošto su se svi zgurali u malenu kuhinju, i kada je Hermiona pripremila gospođi Vizli šolju vrlo jakog čaja, u koji je gospodin Vizli insistirao da sipa malčice Ogdenovog starog vatroviskija, Bil pruži novine svome ocu. Gospodin Vizli pregleda naslovnu stranu dok mu je Persi virio preko ramena.

– Znao sam – reče gospodin Vizli potišteno. – *Brljotine Ministarstva... počinioći nisu privedeni... labavo obezbeđenje... Mračni čarobnjaci pobegli pre nego što su identifikovani... nacionalna sramota...* Ko je ovo napisao? Ah... naravno... Rita Skiter.

– Ta žena je baš uzela na zub Ministarstvo magije! – reče Persi besno. – Prošle nedelje je govorila kako traćimo vreme sitničareći oko debljine kazana, umesto da istrebljujemo vampire! Kao da u dvanaestom paragrafu *Uputstava za tretman nečarobnjačkih poluljudi* ne piše *izričito*...

– Učini nam uslugu, Pers – reče Bil, zevajući – i učuti.

– I mene pominju – reče gospodin Vizli, razrogačivši oči iza svojih naočara kad stiže do kraja članka u *Dnevnom proroku*.

– Gde? – zbunjeno procedi gospođa Vizli, zagrcnuvši se dok je pila čaj s viskijem. – Da sam to videla, znala bih da ste živi!

– Ne poimence – reče gospodin Vizli. – Čujte ovo: *'Ukoliko su prestrašeni čarobnjaci i veštice, koji su bez daha čekali vesti na ivici šume, očekivali*

ohrabrenje od Ministarstva magije, grdno su se razočarali. Predstavnik Ministarstva se pojavio ubrzo posle nestanka Mračnog znaka tvrdeći da niko nije povređen, ali je odbio da oda više informacija. Da li će ova izjava biti dovoljna da umiri glasine o tome kako je nekoliko tela uklonjeno iz šume, sat vremena kasnije, ostaje da se vidi. ' Oh, zaista – zavapi gospodin Vizli, dodajući novine Persiju. – Niko i nije bio povređen, šta je onda trebalo da kažem? *Glasine o tome kako je nekoliko tela uklonjeno iz šume...* pa, sada kada je to pušteno u štampu, sigurno će i biti glasina.

On duboko uzdahnu. – Moraću da odem do kancelarije, Moli, da ovo izgladim.

– Poći ću s tobom, oče – reče Persi značajno. – Gospodinu Čučnju će biti potreban svaki čovek. A moći ću i lično da mu predam moj izveštaj o kazanima.

On pompezno izađe iz kuhinje.

Gospođa Vizli je izgledala krajnje uznemireno. – Arture, trebalo bi da si na odmoru! Ovo nema nikakve veze s tvojim radnim mestom, sigurno će moći ovo da srede i bez tebe!

– Moram da idem, Moli – reče gospodin Vizli – samo sam pogoršao stvari. Samo ću da se presvučem u službenu odoru i krećem..

– Gospođo Vizli – reče Hari iznenada, ne mogavši da se kontroliše – da nije stigla Hedviga s pismom za mene?

– Hedviga, dušo? – reče gospođa Vizli rasejano. – Ne... ne, uopšte nije stizala nikakva pošta.

Ron i Hermiona znatiželjno pogledaše u Harija.

Hari im oboma uputi značajan pogled i reče: – Da li bi bilo u redu da odem i strpam svoje stvari u tvoju sobu, Rone?

– Da... i ja bih to isto – odmah odgovori Ron. – Hermiona?

– Da – reče ona brzo, i njih troje izađoše iz kuhinje i popeše se uza stepenice.

– Šta je posredi, Hari? – reče Ron čim su zatvorili vrata tavana za sobom.

– Ima nešto što vam nisam rekao – reče Hari. – U nedelju ujutru, ponovo me je probudio bol u ožiljku.

Ronove i Hermionine reakcije bile su skoro istovetne onima koje je Hari zamišljao u svojoj spavaćoj sobi u Šimširovoj ulici. Hermiona se prenerazi i, pominjući gomilu referentnih knjiga, poče odmah da predlaže kome da se obrati, od Albusa Dambldora, do Madam Pomfri, hogvortske glavne medicinske sestre.

Ron je izgledao kao gromom pogođen. – Ali... on nije bio tamo, zar ne? Znaš-Već-Ko? Mislim... poslednji put kada te je bolelo ožiljak on je bio na Hogvortsu, zar ne?

– Siguran sam da nije bio u Šimširovoj ulici – reče Hari. – Ali sanjao sam ga... njega i Pitera... znate, Crvorepa. Ne mogu svega da se setim, ali kovali su zaveru da ubiju... nekoga.

Na tren je hteo da izusti „mene“, ali nije mogao da dopusti sebi da prestraši Hermionu više nego što je već bila prestrašena.

– Bio je to samo san – reče Ron ohrabrujuće. – Samo noćna mora.

– Ali, da li je samo to? – reče Hari, okrećući se da pogleda kroz prozor ka sve svetlijem nebu. – To je uvrnuto, zar ne... ožiljak me zaboli, i tri dana kasnije, Smrtožderi su u pohodu, a Voldemorov znak je opet na nebu.

– Ne – govori – njegovo – ime! – prosikta Ron kroz stisnute zube.

– Sećate se šta je profesorka Treloni rekla? – nastavi Hari, ignorišući Rona. – Na kraju prošle godine?

Profesorka Treloni bila je njihova nastavnica Predskazivanja na Hogvortsu.

Prestrašen izraz Hermioninog lica iščeznu pred prezrivo frktajem koji je ispustila.

– Oh, Hari, nećeš valjda da pridaješ pažnju svemu što ta stara prevarantkinja kaže?

– Nisi bila tu – reče Hari. – Nisi je čula. Ovoga puta bilo je drugačije. Rekao sam ti, pala je u trans – i to pravi. I rekla je da će Mračni gospodar opet ustati... *veći i snažniji no ikada...* i da će mu to uspeti jer će mu se njegov sluga vratiti... i te noći je Crvorep pobjegao.

Nasta tišina u kojoj se Ron odsutnog uma poigravao rupom u svojoj posteljini, s naštampanim slikama *Čadlijskih topova*.

– Zašto si se raspitivao da li je Hedviga stigla, Hari – upita Hermiona. – Da li očekuješ pismo?

– Rekao sam Sirijusu za ožiljak – reče Hari sležući ramenima. – Očekujem njegov odgovor.

– Dobro si se toga setio! – reče Ron, a lice mu se razvedri. – Kladam se da će Sirijus znati šta da radimo!

– Nadao sam se da će mi brzo odgovoriti – reče Hari.

– Ali mi ne znamo ni gde je Sirijus... mogao bi biti u Africi, ili tako negde, zar ne? – reče Hermiona pribrano. – Hedviga ne može da pređe *takav* put za nekoliko dana.

– Da, znam – reče Hari, ali osetio je kao da ima kamen u stomaku dok je kroz prozor gledao u nebo bez Hedvige.

– Hajdemo na partiju kvidiča u vrtu, Hari – reče Ron. – Hajde – tri na tri, Bil, Čarli i Džordž će igrati... možeš da isprobaš Vronski fintu...

– Rone – reče Hermiona stavljajući mu tonom do znanja kako ne smatra da je dovoljno brižan. – Hari nije raspoložen da igra kvidič sada... zabrinut je i umoran... svi bi trebalo da idemo u krevet...

– Naravno da želim da igram kvidič – reče Hari naglo. – Sačekaj, da uzmem svoju *Vatrenu strelu*.

Hermiona napusti sobu, mrmljajući nešto što je zvučalo kao „*dečaci*“.

* * *

Naredne nedelje ni gospodin Vizli ni Persi nisu često boravili u kući. Napuštali su je svakog jutra pre nego što bi ostatak porodice ustao, i vraćali se svake noći dobro

posle večere.

– Tamo je potpuno rasulo – rekao im je Persi važno, u nedelju uveče pre nego što će da krenu za Hogvorts. – Gasio sam vatre cele nedelje. Ljudi neprekidno šalju Drekavce, a vi, naravno, znate da ukoliko ih odmah ne otvorite ta pisma eksplodiraju. Sto mi je prekriven tragovima paljevine, a moja najbolja pera su ugljenisana.

– Zašto svi šalju Drekavce? – upita Džini, dok je lepila svoj primerak *Hiljadu magičnih trava i gljiva* činotejpom, na tepihu ispred kamina u dnevnoj sobi.

– Žale se na bezbednost na Svetskom prvenstvu – reče Persi. – Hoće nadoknadu za svoju uništenu imovinu. Mandangus Flečer traži nadoknadu za svoj dvanaestosobni šator s ugrađenim džakuzijem, ali ja sam ga prozreo. Znam pouzdano da je spavao ispod ogrtača razapetog preko nekoliko štapova.

Gospođa Vizli baci pogled na veliki zidni sat u uglu. Hariju se dopadao taj sat. Bio je potpuno beskoristan ukoliko ste želeli da saznate koliko je sati, ali inače vrlo informativan. Imao je devet zlatnih kazaljki, i svaka od njih je na sebi imala ugravirano ime po jednog člana porodice Vizli. Na licu sata nisu se nalazile brojke, već opisi trenutnih lokacija članova porodice. Bili su tu *kuća, škola i posao*, ali i *izgubljen, bolnica, zatvor*, a na mestu gde bi na normalnom satu bio broj dvanaest, pisalo je *smrtna opasnost*.

Osam kazaljki trenutno je pokazivalo na *kuću*, ali kazaljka gospodina Vizlija, koja je bila najduža, još uvek je pokazivala na *posao*. Gospođa Vizli uzdahnu.

– Od vremena Znate-Već-Koga nije bilo potrebe da vaš otac ide u kancelariju vikendom – reče. – Teraju ga da radi i suviše naporno. Propašće mu večera ukoliko uskoro ne dođe kući.

– Pa, otac oseća da treba da se iskupi za svoju grešku s utakmice, zar ne? – reče Persi. – Istini za volju, bilo je malčice budalasto davati takve izjave za javnost bez prethodnog konsultovanja sa šefom svog Odseka...

– Da se nisi usudio da kriviš svoga oca za ono što je ta bezobzirna žena, Skiterova, napisala! – planu gospođa Vizli.

– I da tata ništa nije rekao, stara Rita bi onda napisala da je sramota što niko iz Ministarstva nije komentarisao – reče Bil, koji je igrao šah sa Ronom. – Rita Skiter nikada nikoga ne hvali. Sećaš se kada je intervjuisala sve razbijače kletvi iz Gringotsa i nazvala me „dugokosim bilmezom“?

– Pa, dušo, kosa ti i *jeste* malo predugačka – reče gospođa Vizli nežno. – Ako bi mi samo dopustio da...

– *Ne*, mama.

Po prozoru dnevne sobe šibala je kiša. Hermiona se zadubila u *Standardnu knjigu čini za četvrti razred*, koju je gospođa Vizli kupila Hermioni, Hariju i Ronu, svakom po jednu, u Dijagon-aleji. Čarli je zašivao svoj vatrostalni kalpak. Hari je glancao svoju *Vatrenu strelu*, dok mu je komplet za servisiranje metli, koji mu je Hermiona poklonila za trinaesti rođendan, stajao otvoren kraj nogu. Fred i Džordž su sedeli u

najudaljenijem uglu, s perima u rukama, pričajući šapatom, glava nagnutih nad listom pergamenta.

– Šta vas dvojica smerate? – upita gospođa Vizli oštro kada joj pogled pade na blizance.

– Domaći zadatak – reče Fred nesigurno.

– Ne budite smešni, još uvek ste na raspustu – reče gospođa Vizli.

– Da, pa malčice smo okasnili – reče Džordž.

– Da kojim slučajem ne sastavljate novu *narudžbenicu*, momci? – upita gospođa Vizli strogo. – Da ne pomišljate da ponovo počnete s *Vizlijevskim čarobnjačkim ludorijama*?

– Eh, mama – reče Fred, podižući pogled ka njoj, s bolnim izrazom na licu. – Ako bi se *Hogvorts ekspres* sutra slupao, a Džordž i ja poginuli, kako bi se osećala kada bi znala da je poslednje što smo od tebe čuli bilo neosnovane optužbe?

Svi se nasmejaše, čak i gospođa Vizli.

– Oh, vaš otac stiže! – reče ona naglo, gledajući ponovo ka satu.

Kazaljka gospodina Vizlija iznenada se prebacila s *posao* na *putovanje*, sekundu kasnije drhtavo se zaustavila na *kuća*, zajedno s ostalima, i oni čuše kako ih doziva iz kuhinje.

– Dolazim, Arture! – odgovori gospođa Vizli, žurno izlazeći iz sobe.

Nekoliko trenutaka kasnije gospodin Vizli uđe u toplu dnevnu sobu noseći sebi večeru na poslužavniku. Izgledao je potpuno iscrpljeno.

– E pa, ovo je zaista ulje na vatru – reče gospođi Vizli dok je sedao u fotelju pored vatre i neraspoloženo se igrao s donekle smežuranim karfiolom. – Rita Skiter je njuškala cele nedelje tražeći još neke brljotine Ministarstva da izvesti o njima. A sada je otkrila da je sirota stara Berta nestala, tako da će to sutra biti na naslovnoj strani *Proroka*. *Rekao sam* Torbaru odavno da treba da pošalje nekoga da je potraži.

– Gospodin Čučanj to govori već nedeljama – reče Persi hitro.

– Čučanj ima sreće što Rita nije saznala za Vinki – reče gospodin Vizli razdražljivo. – Imali bi naslova za celu nedelju kad bi otkrili da je njegov kućni vilenjak pronađen sa štapićem koji je prizvao Mračni znak.

– Mislio sam da su se svi složili da vilenjak, iako neodgovoran, ipak *nije* prizvao Znak? – reče Persi žustro.

– Ako mene pitate, gospodin Čučanj ima sreće što niko u *Dnevnom proroku* ne zna kako je zao prema vilenjacima! – reče Hermiona ljutito.

– Čekaj malo, Hermiona! – reče Persi. – Tako visok zvaničnik Ministarstva poput gospodina Čučnja zaslužuje potpunu poslušnost od svojih slugu...

– Od svojih *robova*, hoćeš reći! – reče Hermiona, povisivši ton. – Jer, on *ne plaća* Vinki, zar ne?

– Mislim da bi bilo najbolje da odete gore i proverite da li ste sve spakovali! – reče gospođa Vizli, prekidajući raspravu. – Hajdete, sada, svi vi...

Hari spakova svoj komplet za servisiranje metli, prebaci *Vatrenu strelu* preko ramena i pope se uza stepenice s Ronom. Kiša je još glasnije dobovala po krovu, praćena glasnim fijukanjem i jecajima vetra, da ne pominjemo sporadično zavijanje akrepa koji je živio na tavanu. Kada su ušli u sobu Prasvidžen je ponovo počeo da hukće i leprša po svom kavezu. Prizor poluspakovanih kovčega zarazio ga je, izgleda, grozničavim uzbuđenjem.

– Turi mu malo kolačića za sove – reče Ron, bacajući kutiju Hariju – možda će ga to učutkati.

Hari ugura par kolačića za sove kroz rešetke Prasvidženovog kaveza, a zatim se okrenu ka svom kovčegu. Hedvigin kavez je stajao odmah do njega, još uvek prazan.

– Prošlo je više od nedelju dana – reče Hari, gledajući u Hedviginu pustu ljuljaškicu. – Rone, ne misliš da su možda uhvatili Sirijusa, a?

– Ne, ta vest bi onda bila u *Dnevnom proroku* – reče Ron. – Ministarstvo bi želelo da pokaže kako je bar *nekoga* uhvatilo, zar ne?

– Da, pretpostavljam...

– Vidi, evo stvarčica koje ti je mama kupila u Dijagon-aleji. Podigla je nešto zlata iz tvoje riznice, za tebe... i oprala ti sve čarape.

On sruči gomilu paketa na Harijev poljski krevet i baci kesu s novcem i gomilu čarapa pored njih. Hari poče da raspakuje kupljene stvari. Pored *Standardne knjige čini za četvrti razred*, od Mirande Sovuljage, imao je pregršt novih pera, tuce rolni pergamenta i dopune za komplet za pravljenje napitaka – već mu je ponestajalo kičme ribe-škorpiona i esencije beladone. Upravo je trpao donji veš u svoj kazan kad Ron uzviknu s gađenjem.

– Šta bi *to* trebalo da bude?

Držao je nešto što je Hariju ličilo na dugu, bordo somotsku haljinu. Imala je pomalo plesnivu čipkanu kragu na okovratniku i identične čipkane manžetne.

Začu se kucanje na vratima, i gospođa Vizli uđe noseći gomilu sveže opranih hogvortskih odora.

– Evo vam – reče, sortirajući ih na dve gomile. – I pazite da ih spakujete kako treba, da se ne bi izgužvale.

– Mama, dala si mi Džininu novu haljinu – reče Ron, pokazujući joj je.

– Naravno da nisam – reče gospođa Vizli. – To je za tebe. Svečana odora.

– Šta? – reče Ron, delujući užasnuto.

– Svečana odora! – ponovi gospođa Vizli. – Piše na tvom školskom spisku da treba da imate svečane odore ove godine... odore za zvanične prilike.

– Mora da se šališ – reče Ron s nevericom. – Ja to neću da nosim, nema šanse.

– Svi ih nose, Rone! – reče gospođa Vizli pomalo iznervirano. – Sve su takve! Tvoj otac ima nekoliko komada za svečane proslave!

– Radije ću ići gologuz, nego to da obučem – reče Ron tvrdoglavo.

– Ne budi šašav – reče gospođa Vizli – moraš imati svečanu odoru, piše ti na

spisku! Kupila sam jednu i za Harija... pokaži mu, Hari.

Pomalo sa zebnjom, Hari otvori poslednji paket na svom poljskom krevetu. Ipak, nije bilo toliko loše kao što je očekivao: njegova svečana odora uopšte nije imala čipku. Zapravo, bila je manje-više ista kao njegova školska odora, osim što je bila tamnozeleno, umesto crna.

– Mislila sam da će ti istaći boju očiju, dušo – reče gospođa Vizli razdragano.

– Pa, ta je u redu! – reče Ron ljutito, gledajući u Harijevu odoru. – Zašto ja nisam dobio takvu?

– Zato što... pa, tebi sam morala da kupim polovnu, a izbor nije bio baš veliki! – reče gospođa Vizli, crveneći.

Hari skrenu pogled. On bi drage volje podelio sve pare iz svog gringotskog trezora s Vizlijevima, ali je znao da ih oni nikada ne bi uzeli.

– Nikada je neću obući – reče Ron tvrdoglavo. – Nikada.

– Fino – obrecnu se gospođa Vizli. – Idi go. A ti, Hari, obavezno ga tada slikaj. Nebesa znaju da bi mi prijalo da se malo nasmejem.

Ona izađe iz sobe, zalupivši vrata. Začu se čudan grcav zvuk iza njih. Prasvidžen se davio, gutajući preveliki kolačić za sove.

– Zašto je sve što ja imam đubre? – reče Ron besno, jurnuvši preko sobe da otčepi Prasvidženov kljun.

11. U Hogvorts ekspresu

Kada se Hari probudio sledećeg jutra, u vazduhu se nedvosmisleno osećala sumornost kraja raspusta. Dok je oblačio farmerice i majicu, teška kiša se i dalje rasprskavala o prozorska stakla. Presvući će se u svoje školsko ruho u *Hogvorts ekspresu*.

Silazeći na doručak on, Ron, Fred i Džordž upravo stigoše do prvog sprata kad se gospođa Vizli pojavi u dnu stepeništa, zlovoljnog izgleda.

– Arture! – dozva ona uza stepenice – Arture! Hitna poruka iz Ministarstva!

Hari se pribi uza zid kada gospodin Vizli projuri pored njih u naopačke navučenoj odori i nestade s vidika. Kada Hari i ostali uđoše u kuhinju, videše gospođu Vizli kako žurno pretura po fiokama na komodi. – *Imam ovde negde pero!* – i gospodina Vizlija kako nagnut nad vatrom priča sa...

Hari čvrsto zatvori oči i ponovo ih otvori, kako bi se uverio da funkcionišu kako treba.

Glava Amosa Digorija stajala je usred plamena, poput velikog bradatog jajeta. Pričala je veoma brzo, ne obazirući se na varnice koje su letele oko nje i plamenove koji su joj lizali uši.

– ... normalne komšije su čule eksplozije i viku, pa su pozvale one kako-se-zvaše – *mile cajce*. Arture, moraš doći ovamo...

– Evo! – reče gospođa Vizli bez daha, gurajući gospodinu Vizliju u ruke parče pergamenta, bočicu mastila i očerupano pero.

– ... prava sreća da sam čuo za to – reče glava gospodina Digorija – Došao sam malo ranije u kancelariju da pošaljem nekoliko sova, i zatekao momke iz Npropisne upotrebe magije kako kreću tamo – ako se Rita Skiter dočepa ovoga, Arture...

– Šta kaže Ludooki, šta se desilo? – upita gospodin Vizli, odvrćući zapušać bočice mastila, umaćući pero i spremajući se da hvata beleške.

Glava gospodina Digorija prevrnu očima. – Kaže da je čuo uljeze u svom dvorištu. Kaže da su se šunjali prema kući, ali su ih iznenadile njegove kante za đubre.

– A šta su kante za đubre uradile? – upita gospodin Vizli, škrabajući mahnitom.

– Pravile paklenu buku i ispaljivale đubre na sve strane, koliko znam – reče gospodin Digori. – Jedna od njih je očigledno i dalje letela naokolo kada su se *mili cajci* pojavili...

Gospodin Vizli zahropta. – A šta je s uljezom?

– Arture, znaš već Ludookog – reče glava gospodina Digorija, ponovo prevrćući očima. – Zar bi se neko šunjao po njegovom dvorištu usred noći? Verovatnije je da se sada jedna vrlo preplašena mačka, prekrivena korama krompira, šunja po okolini. Ali, ako se Odeljenje za nepropisnu upotrebu magije dokopa Ludookog, ugasio ga je – pomisli na njegov dosije – moramo da ga izvučemo sa što manjom optužnicom, u vezi s nečim iz tvog odseka... šta bi mogao da dobije za eksplozivne kante za đubre?

– Možda samo opomena – reče gospodin Vizli, i dalje pišući veoma brzo, nabranih obrva. – Ludooki nije koristio svoj čarobni štapić? Nije zapravo nikoga napao?

– Kladam se da je iskočio iz kreveta i počeo da baca kletve na sve što može da domaši kroz prozor – reče gospodin Digori – ali moraće dobrano da se potrude da bi to dokazali, pošto nema žrtava.

– U redu, krenuo sam – reče gospodin Vizli, ugura pergament sa svojim beleškama u džep i ponovo izjuri iz kuhinje.

Glava gospodina Digorija okrenu se ka gospođi Vizli.

– Izvini zbog ovoga, Moli – reče malo mirnije – što vas uznemiravam ovako rano i tako to... ali Artur jedini može da izvuče Ludookog, a Ludooki je trebalo danas da počne svoj novi posao. Zašto je morao baš sinoć da počne da...

– Nema veze, Amose – reče gospođa Vizli. – Siguran si da nećeš malo tosta pre nego što odeš?

– Oh, pa daj – reče gospodin Digori.

Gospođa Vizli uze parče tosta s puterom sa gomile na kuhinjskom stolu, stavi ga u mašice za vatru i ubaci ga u usta gospodina Digorija.

– Hfala – reče on prigušenim tonom, a zatim nestade uz tiho *pop*.

Hari je čuo gospodina Vizlija kako se žurno pozdravlja s Bilom, Čarlijem, Persijem

i devojčicama. Kroz pet minuta vratio se u kuhinju, sada u propisno obučenom odori, provlačeći češalj kroz kosu.

– Bolje da požurim... želim vam lepo polugode, momci – reče gospodin Vizli Hariju, Ronu i blizancima, navlačeći plašt preko ramena i pripremajući se da se Prebaci. – Moli, da li ćeš moći da odvedeš decu do stanice Kings kros?

– Naravno – reče ona. – Sve će biti u redu, samo se ti pobrini za Ludookog.

Čim je gospodin Vizli iščezao, Bil i Čarli uđoše u kuhinju.

– Da li je neko rekao Ludooki? – upita Bil. – Šta taj sada sprema?

– Tvrdi da je neko pokušao da mu provali u kuću sinoć – reče gospođa Vizli.

– Ludooki Čudljivko? – reče Džordž zamišljeno, mažući marmeladu na tost. – Zar to nije onaj ludak...

– Tvoj otac ima vrlo visoko mišljenje o Ludookom Čudljivku – reče gospođa Vizli strogo.

– Da, pa tata sakuplja i utikače za struju, zar ne? – reče Fred tiho kad je gospođa Vizli izašla iz sobe. – Svaka ptica svome jatu...

– Čudljivko je bio veliki čarobnjak u svoje vreme – reče Bil.

– On je i stari Dambldorov prijatelj, je li tako? – reče Čarli.

– Pa, ni Dambldor nije baš neko koga biste mogli nazvati *normalnim*, zar ne? – reče Fred. – Mislim, znam da je on genije i sve to...

– A ko je Ludooki? – upita Hari.

– Penzionisan je, a nekada je radio za Ministarstvo – reče Čarli. – Upoznao sam ga jednom, kada me je tata vodio sa sobom na posao. – On je bio Auror, jedan od najboljih... Lovac na Mračne čarobnjake – dodade videvši Harijev zblanut pogled. – Polovina ćelija u Askabanu napunjena je zahvaljujući njemu. Ipak, stekao je mnogo neprijatelja... uglavnom u porodicama ljudi koje je uhvatio... a čujem i da postaje paranoičan pod stare dane. Nikome više ne veruje. Svuda vidi Mračne čarobnjake.

Bil i Čarli odlučiše da ih isprate do stanice Kings kros, ali Persi, pomno se izvinjavajući, reče da zaista mora da ide na posao.

– Trenutno ne bih mogao da opravdam nove izostanke s posla – reče. – Gospodin Čučanj je baš počeo da se oslanja na mene.

– Znaš šta, Persi? – reče Džordž ozbiljno. – Kladam se da će ti uskoro čak zapamtiti i ime.

Gospođa Vizli je preko telefona u seoskoj pošti naručila tri obična normalska taksija da ih odvezu do Londona.

– Artur je pokušao da pozajmi službena kola iz Ministarstva za nas – došapnu gospođa Vizli Hariju, dok su stajali u kišom okvašenom dvorištu, posmatrajući taksiste kako guraju šest teških hogvortskih kovčega u svoja kola. – Ali nije bilo slobodnih... oh, gospode, ne deluju mi baš srećno, a tebi?

Hari nije želeo da kaže gospođi Vizli da normalski taksisti ne prevoze baš često uzbuđene sove, a Prasvidžen je pravio zaglušujuću buku. A nije bilo od velike pomoći

ni to što je nekoliko *Dr Filibasterovih nesagorevajućih mokropalećih vatrometa* neočekivano prasnulo kada se Fredov kovčeg slučajno otvorio, nateravši vozača da vrisne od straha i bola dok mu se Krukšenks kandžama uspinjao uz nogu.

Put je bio neudoban, svi su bili zgurani na zadnjim sedištima taksija, zajedno sa svojim kovčezima. Krukšenksu je trebalo dosta vremena da se oporavi od vatrometa, i dok su stigli do Londona, Hari, Ron i Hermiona bili su žestoko izgrebani. Zaista im je laknulo kada su izašli na Kings krosu, iako je kiša besomučno padala sve jače, te su se skroz skvasili noseći svoje kovčege preko prometne ulice do stanice.

Hari se dosad već navikao da prelazi na peron devet i tri četvrtine. Bio je to jednostavan prolazak kroz naizgled čvrstu pregradu koja je razdvajala stanice devet i deset. Nezgodno je bilo što je to trebalo uraditi neprimetno, kako se ne bi privukla pažnja Normalaca. Danas su to radili u grupama: Hari, Ron i Hermiona (najupadljiviji, budući da su bili u pratnji Prasvidžena i Krukšenksa) pošli su prvi. Naslonili su se ležerno na barijeru, ćaskajući bezbrižno, i postrance skliznuli kroz nju... i dok su to činili, peron devet i tri četvrtine se materijalizovao pred njima.

Hogvorts ekspres, sjajna skerletnocrvena parna lokomotiva već je bila tu i ispuštala oblake pare, kroz koju su mnogi hogvortski učenici i roditelji delovali kao mračni duhovi. Prasvidžen se raskokodakao u odgovor na hućanje mnoštva sova kroz maglu. Hari, Ron i Hermiona pođoše da nađu sedišta, i uskoro su već stavljali svoj prtljag u kupe na samoj sredini voza. Onda skoknuše nazad do perona, da se pozdrave s gospođom Vizli, Bilom i Čarlijem.

– Možda ću vas sve videti skorije nego što mislite – reče Čarli, cereći se, dok je grlio Džini.

– Zašto? – upita Fred zainteresovano.

– Videćete – reče Čarli. – Samo nemojte reći Persiju da sam to spomenuo... to je uostalom *'poverljiva informacija, dok Ministarstvo ne odluči da je objavi'*.

– Da, čak bih i ja voleo da se vratim na Hogvorts ove godine – reče Bil, s rukama u džepovima, gledajući skoro žalostivo ka vozu.

– *Zašto?* – upita Džordž nestrpljivo.

– Imaćete zanimljivu godinu – reče Bil, sa sjajem u očima. – Možda čak i odvojim malo vremena da dođem i vidim deo toga...

– Deo *čega?* – upita Ron.

Ali u tom trenutku sirena zapišta, i gospođa Vizli ih odgura ka vratima voza.

– Hvala vam što ste nas primili, gospođu Vizli – reče Hermiona, pošto su se ukrcali, zatvorili vrata i nagnuli kroz prozor da popričaju s njom.

– Da, hvala vam na svemu, gospođu Vizli – reče Hari.

– Oh, bilo mi je zadovoljstvo, dušice – reče gospođa Vizli. – Pozvala bih vas za Božić, ali... pa, pretpostavljam da ćete svi hteti da ostanete na Hogvortsu, zbog... svih tih stvari koje će se dešavati.

– Mama! – reče Ron rasrdeno. – Šta to vas troje znate, a mi ne?

– Saznaćete večeras, pretpostavljam – reče gospođa Vizli, smešeći se. – Biće vrlo uzbudljivo... znate, zaista mi je drago što su promenili pravila...

– Koja pravila? – upitaše Hari, Ron, Fred i Džordž uglas.

– Sigurna sam da će vam profesor Damblodor reći... dakle, lepo se ponašajte, u redu? *U redu*, Frede? I ti, Džordže?

Parni klipovi glasno prosiktaše, i voz polako krenu.

– Reci nam šta se dešava na Hogvortsu! – povika Fred kroz prozor, dok su se gospođa Vizli, Bil i Čarli polako udaljavali. – Koja to pravila menjaju?

Ali gospođa Vizli se samo nasmeši i mahnu im. Pre no što je voz zašao za ugao, ona, Bil i Čarli već su se Prebacili.

Hari, Ron i Hermiona se vratiše u svoj kupe. Gusta kiša koja se razlivala po prozorima otežavala je gledanje kroz njih. Ron otvori kovčeg, izvuče svečanu bordo odoru i prebaci je preko Prasvidženovog kaveza, da priguši njegovo hućanje.

– Torbar je hteo da nam kaže šta se dešava na Hogvortsu – progundā on, sedajući pored Harija. – Na Svetskom prvenstvu, sećate se? Ali moja rođena majka neće da mi kaže. Pitam se šta je...

– Psst! – prošaputa Hermiona iznenada, pritiskajući prstom usne i pokazujući na susedni kupe. Hari i Ron oslušnuše, i začuše poznati razvučeni glas kako dopire kroz otvorena vrata.

– ... otac je čak razmišljao i da me pošalje u Durmstrang. Radije nego na Hogvorts, znate. Vidite, poznaje direktora. Pa, znate njegovo mišljenje o Damblodoru... čovek je takav ljubitelj Blatokrvnih... a Durmstrang ne prima takav ološ. Ali majci se nije dopala ideja da idem u školu tako daleko. Otac kaže da Durmstrang ima mnogo prihvatljiviji pristup Mračnim veštinama. Durmstranški učenici ih zaista i *uče*, a ne samo glupe metode odbrane od njih, kao mi...

Hermiona ustade, otšunja se do vrata kupea i zatvori ih, blokirajući Melfojev glas.

– Dakle, misli da bi mu Durmstrang više odgovarao, je li? – reče ona ljutito. – Volela bih da je tamo i *otišao*, onda ne bismo morali da ga trpimo.

– Durmstrang je još jedna čarobnjačka škola? – upita Hari.

– Da – reče Hermiona prezrivo – i ima užasnu reputaciju. Prema *Studiji o magijskom obrazovanju u Evropi*, posebno podstiče Mračne veštine.

– Mislim da sam čuo za nju – reče Ron nesigurno. – Gde je? U kojoj zemlji?

– Pa, niko ne zna, zar ne? – reče Hermiona, podižući obrve.

– Ovaj... a zašto? – reče Hari.

– Po tradiciji, postojalo je veliko rivalstvo između magijskih škola. Durmstrang i Bobatons vole da skrivaju svoje lokacije, kako niko ne bi mogao da im ukrade tajne – reče Hermiona kao da je to opštepoznato.

– Ma daj, mani me se – reče Ron, smejući se. – Durmstrang mora da je otprilike iste veličine kao i Hogvorts, kako ćeš onda da sakriješ veliki prljavi zamak?

– Ali Hogvorts *jeste* sakriven – reče Hermiona iznenađeno – svi to znaju... pa, u

svakom slučaju, svi koji su pročitali *Istoriju Hogvortsa*.

– To jest, samo ti? – reče Ron. – Nastavi, kako sakriti mesto poput Hogvortsa?

– Omađijan je – reče Hermiona. – Normalac kad ga pogleda vidi samo plesnivu staru ruševinu sa znakom na ulazu na kome piše OPASNOST, NE ULAZITE, NIJE BEZBEDNO.

– Dakle, Durmstrang bi posmatraču sa strane takođe izgledao kao ruševina?

– Možda – reče Hermiona, sležući ramenima – ali možda postoje Normaloodbijajuće čini, kao što ih je imao stadion za Svetsko prvenstvo. I da bi sprečili strane čarobnjake da ga pronađu, verovatno su ga načinili Neobeleživim...

– Šta reče?

– Pa, možete začarati zgradu tako da bude nemoguće da se ona označi na mapi, zar ne?

– Ovaj... ako ti tako kažeš – reče Hari.

– Ali mislim da bi Durmstrang morao da bude na dalekom severu – reče Hermiona zamišljeno. – Negde gde je vrlo hladno, pošto su im krzneni ogrtači deo uniformi.

– Ah, pomislite samo na pogodnosti – reče Ron sanjareći. – Bilo bi tako lako gurnuti Melfoja s glečera i prikazati to kao nesrećan slučaj... šteta što ga njegova majka toliko voli...

Dok se voz kretao dalje ka severu, kiša je postajala sve jača i jača. Nebo je bilo toliko mračno, a prozori toliko zamagljeni da su do podneva već bile upaljene svetiljke. Kolica s hranom prodoše kroz hodnik, i Hari kupi veliku gomilu kazanskih kolača da ih podele.

Tokom popodneva, obišlo ih je nekoliko njihovih prijatelja, uključujući Šejmusa Finigana, Dina Tomasa i Nevila Longbotoma, izuzetno zaboravnog dečaka okruglastog lica, koga je odgojila njegova baka, ugledna i zastrašujuća veštica. Šejmus je još uvek nosio svoju irsku rozetu. Nešto njene magije je izgleda iščilelo: rozeta je i dalje govorila: – *Troj – Maletova – Moran!* – ali tananim i iscrpljenim glasom. Posle sat i po ili više, Hermiona, umorna od beskrajne priče o kvidiču, ponovo se udubila u *Standardnu knjigu čini za četvrti razred* i počela da uči Prizivajuću čin.

Nevil je ljubomorno slušao razgovor ostalih, koji su se prisećali utakmice s prvenstva.

– Baka nije htela da ide – reče on potišteno. – Nije htela da kupi karte. Svejedno, zvuči sjajno.

– Bilo je – reče Ron. – Vidi ovo, Nevile...

On pročeprka po svom kovčegu dignutom na rešetke za prtljag, i izvuče minijaturnu figuru Viktora Kruma.

– Oh, *auu* – reče Nevil zavidno, kad Ron ubaci figuru u njegovu bucmastu ruku.

– Videli smo ga i izbliza – reče Ron. – Bili smo u gornjoj loži...

– Po prvi i poslednji put u tvom životu, Vizli.

Na vratima se pojavio Drako Melfoj. Iza njega su stajali Kreb i Gojl, njegovi

ogromni pajtaši siledžije, koji su izgledali kao da su tokom leta porasli bar za stopu svaki. Očigledno su čuli njihov razgovor kroz vrata kupea, koja su Din i Šejmus ostavili odškrinuta.

– Ne sećam se da smo te pozvali da nam se pridružiš, Melfoje – reče Hari hladno.

– Vizli... šta je *to*? – reče Melfoj, upirući ka Prasvidženovom kavezu. Sa strane je visio rukav Ronove odore, landarajući u ritmu kretanja voza, s vrlo vidljivom plesnivom čipkom na rukavu.

Ron pokuša da skloni odoru, ali je Melfoj bio i suviše brz za njega. Zgrabio je rukav i povukao.

– Vidite ovo! – reče Melfoj u ekstazi, pridižući Ronovu odoru i pokazujući je Krebu i Gojlu. – Vizli, nisi valjda mislio da *nosiš* ovo, je li? Mislim... bile su vrlo pomodne oko 1890. godine...

– Jedi balegu, Melfoje! – reče Ron, poprimivši istu boju kao i svečana odora koju je otimao iz Melfojevog stiska. Melfoj se podrugljivo smejao na sav glas. Kreb i Gojl su se glupavo kikotali.

– Dakle... hoćeš li se prijaviti, Vizli? Da pokušaš da doneseš malo slave porodičnom imenu? A i novac nije za bacanje, znaš... mogao bi sebi da priuštiš neku pristojnu odoru ako bi pobedio...

– O čemu to pričaš? – obrecnu se Ron.

– *Hoćeš li da se prijaviš?* – ponovi Melfoj. – Pretpostavljam da *ti* hoćeš, Poteru? Nikada ne propuštaš priliku da se razmećeš, zar ne?

– Ili objasni o čemu pričaš ili odlazi, Melfoje – reče Hermiona iznervirano, gledajući ga preko *Standardne knjige čini za četvrti razred*.

Melfojevo bledo lice raširi se u osmeh.

– Nemojte mi reći da *ne znate*? – reče on, obradovan. – Imaš oca i brata u Ministarstvu, a *ne znaš*? Gospode, *moj* otac mi je to rekao odavno... čuo je od Kornelijusa Fadža lično. Ali ipak, otac je stalno u kontaktu s ljudima u vrhu Ministarstva... možda je tvoj otac na previše niskom položaju da bi za to znao, Vizli... da... verovatno ne razgovaraju o važnim stvarima u njegovom prisustvu...

Ponovo se nasmejavši, Melfoj klimnu Krebu i Gojlu, i njih trojica nestadoše.

Ron se pridiže na noge i zalupi vrata kupea tako jako da se staklo rasprslo.

– *Rone!* – reče Hermiona prekorno, i izvuče svoj čarobni štapić, pa promrmlja: – *Reparo!* – i komadići stakla poleteše uvis, stapajući se najpre u jednu celinu, a zatim nazad u vrata.

– Pa... izvrće sve, tako da izgleda da on sve zna a mi ništa... – zareža Ron. – *Otac je stalno u kontaktu s ljudima u vrhu Ministarstva...* Tata može da dobije unapređenje kad hoće... samo, njemu se dopada tamo gde je...

– Naravno da mu se dopada – reče Hermiona tiho. – Ne dopusti Melfoju da te iznervira, Rone...

– On! Mene da iznervira! Nije nego! – reče Ron, uzimajući jedan od preostalih

kazanskih kolača i smrvi ga u šaci.

Ronovo loše raspoloženje zadržalo se sve do kraja putovanja. Nije mnogo pričao dok su se presvlačili u školske odore, i još se durio kada je *Hogvorts ekspres* napokon usporio i konačno se zaustavio u potpunoj tmini stanice Hogsmid.

Kad su se vrata voza otvorila začula se potmula grmljavina iznad njihovih glava. Hermiona umota Krukšenksa u svoj ogrtač, a Ron prebaci svoju svečanu odoru preko Prasvidžena dok su napuštali voz, glava pognutih i očiju stisnutih zbog pljuska. Kiša je sada padala tako gusto i silovito, da se činilo kao da se kofe ledeno hladne vode neprekidno prazne nad njihovim glavama.

– Zdravo, Hagrid! – povika Hari, videvši džinovsku siluetu na samom kraju perona.

– Sve u redu, Hari? – zagrme u znak odgovora Hagrid, mašući. – Će se vidimo na gozbi, ak' se ne podavimo!

Prvaci su po tradiciji dolazili do hogvortskog zamka preplovivši jezero s Hagridom.

– Uh, ne bi mi prijalo da prelazim preko jezera po ovakvom vremenu – reče Hermiona energično, drhteći dok su se lagano provlačili s ostalom ruljom mračnim peronom ispred stanice, gde ih je čekalo stotinu kočija bez konja. Hari, Ron, Hermiona i Nevil zahvalno se uspeše u jednu od njih, vrata se zatvoriše uz tresak, i nekoliko trenutaka kasnije, uz jak trzaj, duga povorka kočija poče da klopara i šljapka putem ka hogvortskom zamku.

12. Tročarobnjački turnir

Kroz kapije, ukrašene kipovima krilatih veprova, pa uz vijugavi put, kočije su tandrcale, opasno se naginjući na vetru koji je pretio da postane uragan. Prislonjen uz prozor, Hari je mogao da vidi kako Hogvorts postaje sve bliži, a njegovi mnogobrojni prozori bili su zamagljeni i svetlucali su ispod guste zavese kiše. Munje su sevale nebom kada se njihova kočija zaustavila ispred velikih ulaznih vrata od hrastovine koja su se nalazila na vrhu kamenog stepeništa. Deca koja su bila u kočijama ispred njih već su hitala kamenim stepenicama u zamak. Hari, Ron, Hermiona i Nevil iskočiše iz kočije i takođe pojuriše uza stepenice, gledajući nagore tek kada su se već našli na sigurnom u pećinskoj, bakljama obasjanoj Ulaznoj dvorani, s njenim veličanstvenim mermernim stepeništem.

– Bokca mu – reče Ron, tresući glavom i šaljući kapljice na sve strane – ako se ovako nastavi, jezero će poplaviti. Skroz sam mokar – AAAH!

U tom trenutku veliki crveni balon pun vode pade s tavanice na Ronovu glavu i raspuknu se. Sav natopljen i ošamućen, Ron se otetura postrance naletivši na Harija, baš kada i druga vodena bomba pade – za dlaku promašivši Hermionu, i rasprsnu se

pred Harijevim nogama šaljući talas hladne vode preko patika u njegove čarape. Deca oko njih počеше da vrište i da se guraju, trudeći se da se sklone s linije paljbe – Hari podiže pogled, i vide Pivsa, poltergajsta, kako lebdi dvadesetak stopa iznad njih, tog omalenog čoveka u šeširu pokrivenom zvoncima i s narandžastom leptirmašnom, kako grči svoje zlobno lice koncentrišući se da ponovo nanišani.

– PIVSE! – povika jedan besni glas. – Pivse, silazi dole ODMAH!

Profesorka Mek Gonagal, zamenica direktora i glavešina Grifindorske kuće upravo je dotrčala iz Velike sale. Ona se okliznu na mokat pod i zgrabi Hermionu za vrat, kako bi se zaustavila da ne padne. – Jao... oprostite, gospođice Grejndžer...

– U redu je, profesorka! – prodahta Hermiona, masirajući svoje grlo.

– Pivse, silazi dole ODMAH! – povika profesorka Mek Gonagal, ispravljajući svoj šiljati šešir i zureći uvis kroz svoje naočare s četvrtastim okvirom.

– Ništa ne radim! – cerekao se Pivs, ispuštajući vodenu bombu na nekoliko devojaka s pete godine, koje počеше da vrište i uleteše u Veliku salu. – Već su mokre, je li? Mali mokraći! Jeeeeeeee! – i nacilja još jednu bombu na grupicu drugaka koji su upravo pridošli.

– Pozvaću direktora! – razvika se profesorka Mek Gonagal. – Upozoravam te, Pivse...

Pivs isplazi jezik, pobaca preostale vodene bombe u vazduh i odzuja uz mermerne stepenice, mahnito se kikoćući.

– Pa, mičite se, onda! – oštro reče profesorka Mek Gonagal pokisloj gomili. – U Veliku salu, hajdemo!

Hari, Ron i Hermiona se klizajući odgegaše kroz Ulaznu dvoranu pa kroz dupla vrata na desnoj strani, Ron besno mrmljajući sebi u bradu dok je sklanjao mokru kosu sa lica.

Velika sala je i dalje bila u uobičajenom fantastičnom izdanju, dekorisana za gozbu povodom početka školske godine. Zlatni tanjiri i pehari presijavali su se pod svetlošću stotina i stotina sveća, koje su lebdele u vazduhu iznad stolova. Četiri dugačka stola, za svaku kuću po jedan, bili su krcati raspričanim učenicima. Na samom kraju Sale, osoblje je sedelo za petim stolom, okrenuto ka đacima. Ovde je bilo mnogo toplije. Hari, Ron i Hermiona prošli su pored sliterinaca, rejvenkloovaca i haflpafovaca, i seli među ostale grifindorce na udaljenijoj strani Velike sale, pored Skoro Obezglavljenog Nika, grifindorskog duha. Bisernobeo i proziran, Nik je te večeri bio obučen u svoj uobičajeni dublet, s naročito visokim nabranim okovratnikom, koji je služio dvojnoj svrsi: da izgleda ekstrasvečano i da obezbedi da mu se glava ne klata previše na delimično presečenom vratu.

– Dobro večer – reče on, osmehujući im se.

– Ko kaže? – reče Hari, skidajući patike da ih isprazni od vode. – Nadam se da će požuriti s Razvrstavanjem, umirem od gladi.

Na početku svake školske godine novi učenici razvrstavani su u školske kuće, ali

nesrećnom igrom slučaja, Hari nije prisustvovao nijednoj toj ceremoniji, osim na prvoj godini, kada je i sâm Razvrstan. Zato se sada vrlo obradovao tome.

U tom trenutku, uzbuđen glas ga pozva sa začelja: – Zdravo, Hari!

Bio je to Kolin Krivej, trećak za koga je Hari bio neka vrsta heroja.

– Ćao, Koline – reče Hari obazrivo.

– Hari, pogodi šta ima? Pogodi šta ima, Hari? Moj brat kreće u školu! Moj brat Denis!

– Ovaj... dobro – reče Hari.

– Zaista je uzbuđen! – reče Kolin, maltene skakućući gore-dole na sedištu. – Samo se nadam da će biti u Grifindoru! Držaćeš mu palčeve, a, Hari?

– Ovaj... da, svakako – reče Hari i okrenu se nazad ka Hermioni, Ronu i Skoro Obezglavljenom Niku. – Braća i sestre obično idu u iste kuće, zar ne? – reče. Imao je na umu Vizlijeve, koji su svi sedmoro bili u Grifindoru.

– Oh, ne, ne uvek – reče Hermiona. – Bliznakinja Parvati Petil je u Rejvenklou, a one su identične, pomislio bi da će biti zajedno, zar ne?

Hari pogleda ka stolu osoblja. Činilo se da je tamo više praznih mesta nego inače. Hagrid se, naravno, još uvek probijao preko jezera s prvacima. Profesorka Mek Gonagal verovatno je nadgledala čišćenje i sušenje podla Ulazne dvorane, ali bila je tu još jedna prazna stolica, a on nije mogao da prokljuvi ko nedostaje.

– Gde je novi nastavnik Odbrane od Mračnih veština? – upita Hermiona, koja je takođe gledala u profesore.

Dosada nisu imali profesora Odbrane od Mračnih veština koji je izdržao duže od tri semestra. Harijev najomiljeniji bio je profesor Lupin, koji je dao ostavku prethodne godine. Odmerio je sto za osoblje uzduž i popreko. Nije bilo novih lica.

– Možda nisu nikoga uspeli da nađu! – reče Hermiona zabrinuto.

Hari pogleda sto pažljivije. Sićušni profesor Flitvik, profesor Čini, sedeo je na velikoj gomili jastuka pored profesorke Mladice, nastavnice Herbologije, čiji je šešir bio nakrivljen preko njene raščupane sede kose. Ona je razgovarala s profesorkom Sinistrom sa odeljenja za Astronomiju. Sa druge strane profesorke Sinistre bio je Snejp, žutog lica, kukastog nosa, masne kose, majstor Napitaka – Hariju najneomiljenija osoba na Hogvortsu. Harijev prezir prema Snejpu bio je gotovo isti kao Snejpova mržnja prema njemu, mržnja koja se, ukoliko je to bilo moguće, povećala prošle godine kada je Hari pomogao Sirijusu da pobjegne tik ispred Snejpovog prevelikog nosa – Snejp i Sirijus bili su neprijatelji još od svojih školskih dana.

Sa Snejpove druge strane bilo je prazno sedište, za koje je Hari pretpostavio da pripada profesorki Mek Gonagal. Pored njega, i u samom centru stola, sedeo je profesor Dambldor, direktor, u veličanstvenoj tamnozelenoj odori prošaranoj mnoštvom zvezdica i polumeseca, i čije su duga srebrnkasta kosa i brada sijale pod svetlošću sveća. Vrhovi Dambldorovih dugih, tankih prstiju behu spojeni, i na njih je

naslonio svoju bradu, zureći u tavanicu kroz naočare u obliku polumeseca, kao da je izgubljen u mislima. Hari takođe baci pogled ka tavanici. Ona je bila začarana da prikazuje nebo iznad njih, i Hari nikad dotad nije video da izgleda tako oblačno. Njome su se vijorili crni i ljubičasti oblaci i, kada se još jedan grom oglasio, razgranata munja blesnu po njoj.

– Oh, požurite – zakuka Ron pored Harija. – Mogao bih da pojedem hipogrifa.

Nije sasvim to ni izgovorio kad se vrata Velike sale otvoriše, i svi zanemeše. Profesorka Mek Gonagal je predvodila dugačak red prvaka do kraja Sale. To što su Hari, Ron i Hermiona bili mokri nije bilo ništa u poređenju s izgledom ovih prvaka. Kao da su preplivali, a ne preplovili preko jezera. Većina je drhtala od hladnoće ili nervoze dok su se ređali uza sto za osoblje, licem okrenuti ka ostatku škole – svi, osim najmanjeg dečaka u grupi, dečaka s kosom mišje boje, umotanog u nešto što Hari prepozna kao Hagridov kaput od krtičje kože. Kaput mu je bio toliko veliki, da se činilo da je ogrnut crnom krznenom cirkuskom šatrom. Iz okovratnika je izvirivalo njegovo maleno lice, gotovo bolno uzbuđeno. Kada je i on stao u vrstu sa svojim prestrašenim vršnjacima, opazio je Kolina Kriveja, pokazao mu palčeve i usnama objasnio: – Upao sam u jezero! – Izgledao je neverovatno radostan zbog toga.

Profesorka Mek Gonagal je sada postavila tronožac na zemlju ispred prvaka a na njega neverovatno star, prljav i zakrpljen čarobnjački šešir. Prvaci su zurili u njega. Kao i svi ostali. Na trenutak, nastupi tišina. Zatim se poderotina blizu oboda raširi poput usta i šešir počeo da peva:

*Pre hiljadu godina il' više,
Kada bejah tek sašiven ja,
Četiri slavna maga življaše,
Za čija se imena jošte dobro zna:
Hrabri Grifindor, s vresišta divljeg,
Mudra Rejvenklo, iz doline puste,
Slatka Haflpaf, iz ravnice življe,
Lukavi Sliterin, iz močvare guste.
Delili su istu želju, nadu, san,
Skovali su skupa vrlo smeo plan,
Da poduče čarobnjake mlade,
Tako Hogvortska škola nastade.
Tad svako od četiri osnivača
Sopstvenu kuću začeo, jer svaki od
Njih druge osobine htelo da ojača
Za svoj budući učenički rod.
Kod Grifindora, najhrabriji
Više no drugi behu cenjeni;*

*Za Rejvenklo najmudriji
đaci uvek behu njeni;
Haflpafova je marljive
za svoju kuću birala
A kod moći gladnog Sliterina
Ambicija bi pobeđivala.
Za života birali su
Iz mase miljenike svoje,
Ali kako odabрати zaslužne,
Kad osnivači prestanu da postoje?
Sa glave svoje skinuvši me,
Način je pronašao Grifindor
Znanje mi uliše osnivači,
Da meni prepuste izbor!
Stavite me na glavu sad,
Jer niti grešim, niti lažem,
U um ću da vam zavirim,
I gde pripadate da vam kažem!*

Kad Šešir za razvrstavanje završi pesmicu, Velikom salom prolomi se aplauz.

– To nije pesma koju je pevao kada je nas razvrstavao – reče Hari, tapšući sa svima ostalima.

– Svake godine peva drugu pesmu – reče Ron. – Mora da je to strašno dosadan život, zar ne, biti šešir? Pretpostavljam da cele godine smišlja sledeću pesmicu.

Profesorka Mek Gonagal razmota veliki svitak pergamenta.

– Kada prozovem vaše ime, stavićete Šešir i sestri na stolicu – reče prvacima. – Kada Šešir objavi u kojoj ste kući, otići ćete i sestri za vaš sto.

– Akerli, Stjuart!

Dečak istupi, vidno drhteći od glave do pete, podiže Šešir za razvrstavanje, stavi ga i sede na stolicu.

– *Rejvenklo!* – povika Šešir.

Stjuart Akerli skinu šešir i požuri ka sedištu za rejvenkloovskim stolom, gde su mu svi aplaudirali. Hari na tren vide Čo, rejvenkloovsku Tragačicu, kako bodri Stjuarta Akerlija dok je sedao. Za trenutak, oseti čudnu želju da se i sâm priključi rejvenkloovskom stolu.

– Badok, Malkolm!

– *Sliterin!*

Sto na drugom kraju sale eksplokira od pokliča. Hari je video Melfoja kako aplaudira Badoku kad ovaj pristupi sliterincima. Hari se pitao zna li Badok da je kuća Sliterin izrodila više Mračnih čarobnjaka i veštica no ijedna druga. Dok je Malkolm

Badok sedao, Fred i Džordž ga izviždaše.

– Brenstoun, Eleonora!

– *Haflpaf!*

– Koldvel, Oven!

– *Haflpaf!*

– Krivej, Denis!

Maleni Denis Krivej jedva se dotetura, saplićući se o Hagridov kaput od krtičje kože, upravo u trenutku kada se sâm Hagrid ušunjao u Salu kroz vrata iza nastavnčkog stola. Dvapat viši od običnih ljudi, i barem tripud širi, Hagrid je sa svojom dugom, divljom ukovrdžanom kosom i bradom izgledao pomalo zastrašujuće – što je bio pogrešan utisak, jer su Hari, Ron i Hermiona znali da je Hagrid zapravo vrlo pitome naravi. Kad sede pri kraju stola za osoblje, on im namignu, i usmeri pogled ka Denisu Kriveju koji je stavljao Šešir za razvrstavanje. Poderotina na obodu širom se otvori...

– *Grifindor!* – povika Šešir.

Hagrid zapljeska zajedno s grifindorcima kad Denis Krivej, blistajući od sreće, skinu Šešir, smesti ga nazad na stoličicu i požuri da se pridruži svom bratu.

– Koline, upao sam! – reče on piskavo, bacajući se na prazno sedište. – Bilo je fenomenalno! A nešto iz vode me je zgrabilo i uguralo nazad u čamac!

– Sjajno! – reče Kolin, podjednako uzbuđen. – Verovatno je to bila džinovska sipa, Denise!

– *Auu!* – reče Denis, kao da niko, ni u najluđim snovima ne bi pozeleo ništa više od toga da bude bačen u olujno, uzburkano, desetine metara duboko jezero, a zatim da ga iz njega izbací džinovsko morsko čudovište.

– Denise! Denise! Vidiš li onoga dečaka tamo? Onoga s crnom kosom i naočarima? Vidiš li ga? *Znaš li ko je to, Denise?*

Hari skrenu pogled, zureći iz sve snage u Šešir za razvrstavanje, koji je trenutno Razvrstavao Emu Dobs.

Razvrstavanje se nastavilo. Dečaci i devojčice s različitim nijansama straha na licima prilazili su, jedno po jedno, malenom tronošcu, a red je polako postajao sve manji, pošto je profesorka Mek Gonagal već prozivala one na „L“.

– O, požurite malo – ječao je Ron, trljajući svoj stomak.

– E pa, Rone, Razvrstavanje je mnogo važnije od hrane – reče Skoro Obezglavljeni Nik kada Madli Laura postade haflpafovka.

– Naravno da jeste, ako si mrtav – obrecnu se Ron.

– Nadam se da će ovogodišnja klasa grifindoraca opravdati očekivanja – reče Skoro Obezglavljeni Nik, aplaudirajući Mek Donald Natali, koja se priključila grifindorskom stolu. – Ne bismo želeli da prekinemo niz pobeda, zar ne?

Grifindor je osvajao školski šampionat poslednje tri godine zaredom.

– Pričard, Grejam!

– *Sliterin!*

– Kverk, Orla!

– *Rejvenklo!*

I konačno, s Vitbi Kevinom (*–Haflpaf!–*), Razvrstavanje se završi. Profesorka Mek Gonagal pokupi Šešir i tronožac i odnese ih.

– Već je krajnje vreme – reče Ron, grabeći nož i viljušku i gledajući s iščekivanjem u svoj zlatni tanjir.

Profesor Damblodor beše već ustao. Smešio se učenicima, ruku raširenih u znak dobrodošlice.

– Imam samo jednu reč da vam kažem – reče, a njegov duboki glas odzvoni Salom. – *Navalite.*

– Tako je, tako je! – rekoše Hari i Ron glasno, dok su se prazne posude magijski punile pred njihovim očima.

Skoro Obezglavljeni Nik žalostivo je posmatrao kako Hari, Ron i Hermiona pune svoje tanjire.

– Aaah, 'vako j' b'lje – reče Ron, usta punih krompir-pirea.

– Imate sreće što večeras uopšte ima gozbe, znate – reče Skoro Obezglavljeni Nik. – Nešto ranije bilo je nevolje u kuhinjama.

– Zašto? Š'a se do'odilo? – upita Hari, preko pozamašnog parčeta šnicle.

– Pivs, naravno – reče Skoro Obezglavljeni Nik, odmahujući glavom, koja se opasno klimala. On pridiže svoju kragu malo više uz vrat. – Uobičajena rasprava, znate. Hteo je da prisustvuje gozbi – što je potpuno isključeno, znate kakav je, potpuno necivilizovan, ne može da pogleda tanjir sa hranom a da ga ne baci. Održali smo savet duhova: Debeli Fratar bio je za to da mu se pruži prilika, ali – vrlo mudro, po mom mišljenju – Krvavi Baron je povukao crtu.

Krvavi Baron je bio sliterinski duh, suvonjava i tiha utvara prekrivena srebrnkastim mrljama krvi. On je bio jedina osoba na Hogvortsu koja je zaista mogla da kontroliše Pivsa.

– Da, i činilo nam se da je Pivs zbog nečega besan – reče Ron smrknuto. – Pa šta je to uradio u kuhinjama?

– Ah, uobičajeno – reče Skoro Obezglavljeni Nik, sležući ramenima. – Pravio rusvaj i lom. Šerpe i tiganji na sve strane. Sve poplavljeno supom. Prestrašio kućne vilenjake gotovo na smrt...

Klang. Hermiona je upravo prevrnula svoj zlatni pehar. Sok od bundeve se ravnomerno prosu preko stolnjaka, isflekavši više od metra belog platna u narandžasto, ali Hermiona nije pridavala pažnju tome.

– *Ovde* postoje kućni vilenjaci? – reče ona, zureći užasnuto u Skoro Obezglavljenog Nika. – *Ovde, na Hogvortsu?*

– Naravno – reče Skoro Obezglavljeni Nik, iznenađen njenom reakcijom. – Najveći broj u nekom zdanju uopšte, u čitavoj Britaniji, rekao bih. Preko stotinu.

– Nikada nisam videla nijednog! – reče Hermiona.

– Pa, teško da oni danju uopšte napuštaju kuhinju, zar ne? – nastavi Skoro Obezglavljeni Nik. – Izlaze noću da malo počiste... pobrinu se oko kamina i tako to... Mislim, i ne treba da ih vidiš, je l' da? Po tome se i poznaje dobar kućni vilenjak, po tome što i ne znaš da je tu.

Hermiona je buljila u njega.

– Ali, *plaćaju ih?* – reče ona. – Daju im *godišnje odmore*, zar ne? I... i bolovanja, i penzije, i sve ostalo?

Skoro Obezglavljeni Nik se tako grohotom nasmeja da mu okovratnik skliznu i glava mu se otkaci, viseći na par centimetara duhovske kože i mišića koji su je još vezivali za vrat.

– Bolovanja i penzije? – reče on, gurajući svoju glavu nazad na ramena i učvrstivši je opet okovratnikom. – Kućni vilenjaci ne žele bolovanja i penzije!

Hermiona pogleda na svoj jedva načet tanjir sa hranom, a zatim odloži nož i viljušku na njega i odgurnu ga što dalje od sebe.

– Oh, ajde, 'Ermiona – reče Ron, slučajno poprskavši Harija delićima svog jorkširskog pudinga. – Uups izvini, 'Ari... – On proguta zalogaj. – Nećeš im obezbediti bolovanja time što ćeš da se izglednijuješ!

– Robovska snaga – reče Hermiona, dišući teško kroz nos. – Eto ko je napravio ovu večeru. *Robovska snaga*.

I ona odbi da pojede ijedan zalogaj više.

Kiša je i dalje bubnjala po visokim, mračnim prozorima. Još jedan tresak groma protrese prozore, a olujna tavanica blesnu, osvetljavajući zlatne tanjire u kojima su ostaci prvog jela nestajali, i bivali istog trena zamenjeni pudingom.

– Pita s melasom, Hermiona! – reče Ron, namerno usmeravajući miris pite ka njoj. – I kolači, vidi! Čokoladna torta!

Ali Hermiona mu uputi pogled koji je toliko podsećao na profesorku Mek Gonagal, da on odustade.

Kada su slistili i pudinge, i kada su i poslednje mrvice nestale s tanjira, ostavljajući ih čiste kao suza, Albus Damblodor se ponovo pridiže na noge. Žamor koji je ispunjavao Salu odmah prestade, tako da su se čuli samo zavijanje vetra i dobovanje kiše.

– Dakle! – reče Damblodor, smeškajući im se svima. – Sada kada smo svi siti i dobro napojeni – (*– Uf!* – frknu Hermiona) – moram još jednom da zamolim za vašu pažnju, dok vam dâm nekoliko obaveštenja.

– Gospodin Filč, domar, zamolio me je da vam kažem da je lista zabranjenih predmeta unutar zamka ove godine proširena, kako bi joj se priključili vrišteći jo-joi, zubati frizbiji i sverazbijajući bumeranzi. Potpuni spisak sastoji se od nekih četiri stotine trideset sedam predmeta, rekao bih, i može se videti u kancelariji gospodina Filča, ukoliko bilo ko bude želeo da ga pogleda.

Uglovi Damblodorovih usana zaigraše.

On nastavi: – Kao i uvek, želeo bih da vas podsetim da je Šuma na školskom imanju zabranjena za učenike, kao i selo Hogsmid, za sve ispod treće godine.

– Takođe, moja tužna dužnost je i da vas obavestim da ove godine neće biti održano školsko prvenstvo u kvidiču.

– *Šta?* – Hari se prenu. On potraži pogledom Freda i Džordža, svoje drugare – članove kvidičkog tima. Oni su bezglasno otvarali usta ka Damblodoru, očigledno previše zaprepašćeni da bi govorili.

Damblodor nastavi: – To je zbog događaja koji će početi u oktobru, trajati tokom cele školske godine, i oduzimati mnogo vremena i energije nastavnicima – ali sam siguran da ćete u njemu neizmerno uživati. Imam veliko zadovoljstvo da objavim da će se ove godine na Hogvortsu...

Ali u tom trenutku začu se zaglušujuća grmljavina, i vrata Velike sale uz tresak se otvoriše.

Na vratima je stajao čovek, naslonjen na dugačak štap i ogrnut u crn putni plašt. Sve glave u Velikoj sali okrenuše se ka strancu, iznenada obasjanom razgranatom munjom što je blesnula preko tavanice. On spusti svoju kapuljaču, otrese grivu prosede kose, a zatim se uputi ka nastavničkom stolu.

Prilikom svakog drugog njegovog koraka salom je odjekivalo tupo *klank*. On dođe do ivice gornjeg stola, okrenu se nadesno i teškim koracima odšepa ka Damblodoru. Još jedan blesak munje pređe preko tavanice. Hermioni zastade dah.

Munja je obasjala čovekovo lice, istakavši njegov jasan reljef, i to je bilo lice kakvo Hari dotad nije imao prilike da vidi. Izgledalo je kao da ga je izdeljao od trošnog drveta neko ko je imao samo bledu ideju o tome kako bi ljudska lica trebalo da izgledaju, i ko nije baš vešt s dletom. Svaki pedalj kože izgledao je kao da je prekriven ožiljcima. Usta su mu bila nalik dijagonalnoj poderotini, a nedostajalo mu je veliko parče nosa. Ali oči su bile te koje su ovog čoveka, više od svega, činile tako zastrašujućim.

Jedno je bilo malo, tamno i prodorno. Drugo je bilo krupno, okruglo kao novčić, i drečave jarkoplave boje. Plavo oko se neprekidno pomeralo, bez treptanja, i okretalo se gore-dole i levo-desno, sasvim nezavisno od normalnog oka – a zatim se izvrnulo naopako, gledajući u unutrašnjost čovekove glave, tako da su svi mogli da vide njegovu beonjaču.

Stranac priđe Damblodoru. Ispruži ruku, podjednako prošaranu ožiljcima kao i njegovo lice, i Damblodor se rukova s njim, mrmljajući reči koje Hari nije mogao da čuje. Izgledalo je da se o nečemu raspituje kod stranca, koji se bez smeška rukovao s njim i odgovarao ispod glasa. Damblodor klimnu glavom, i pokaza čoveku prazno mesto sa svoje desne strane.

Stranac sede, protrese svoju grivu tamnosede kose, kako bi je sklonio s lica, privuče tanjir s kobasicama ka sebi, a zatim ga pridiže ka onome što je ostalo od njegovog nosa i omirisa ga. Potom izvuče mali nož iz svog džepa, probode njime

kobasicu i poče da jede. Normalno oko bilo mu je fiksirano na kobasice, dok je plavo oko i dalje neumorno kružilo po svojoj duplji, osmatrajući Veliku salu i učenike.

– Dozvolite da vam predstavim našeg novog nastavnika Odbrane od Mračnih veština – reče Damblodor veselo, dok mu je glas odzvanjao u mrtvoj tišini. – Profesora Čudljivka.

Bilo je uobičajeno da se novi članovi osoblja pozdrave aplauzom, ali niko od osoblja i učenika ovoga puta nije zatapšao, osim Damblodora i Hagrida. Obojica su aplaudirali iz sve snage, ali je zvuk tapšanja jezivo odjekivao u tišini, pa i oni prestadoše relativno brzo. Svi ostali su izgleda bili previše opčinjeni Čudljivkovim bizarnim izgledom da bi bili u stanju da učine išta drugo osim da zure u njega.

– Čudljivko? – Hari promrmlja Ronu. – *Ludooki Čudljivko?* Onaj kome je tvoj tata otišao da pomogne jutros?

– Mora da je taj – reče Ron tihim, zapanjenim glasom.

– Šta mu se dogodilo? – prošaputa Hermiona. – Šta mu se desilo s *licem*?

– Pojma nemam – došapnu joj Ron, fascinirano posmatrajući Čudljivka.

Čudljivko je delovao kao da ga se uopšte nije ticala ne baš topla dobrodošlica s kojom je dočekan. Ignorišući kriglu soka od bundeve, on posegnu u svoj putni ogrtač, izvuče pljosku i povuče veliki cug iz nje. Dok je podizao ruku s pljoskom da bi cugnuo, njegov ogrtač se odiže desetak centimetara od zemlje, i Hari vide, ispod stola, nekoliko centimetara izrezbarene drvene noge, koja se završavala u stopalu s kandžama.

Damblodor se ponovo nakašlja.

– Kao što sam rekao – reče on, smešeci se gomili učenika pred njim, koji su svi do jednog i dalje opčinjeno gledali u Ludookog Čudljivka – u narednih nekoliko meseci imaćemo čast da budemo domaćini veoma uzbudljivog događaja, događaja koji se nije održavao više od jednog veka. Veliko mi je zadovoljstvo da vas obavestim da će se ove godine na Hogvortsu odvijati Tročarobnjački turnir.

– ŠALITE se! – reče Fred Vizli glasno.

Napetost koja je ispunjavala Veliku salu još od Čudljivkovog dolaska naglo se prekinu.

Skoro svi se nasmejaše, a i Damblodor se zakikota u znak priznanja.

– *Ne šalim se*, gospodine Vizli – reče on – mada, kada ste već spomenuli, čuo sam jedan odličan vic preko leta, o trolu, babarogi i leprikonu koji su otišli u krčmu i...

Profesorka Mek Gonagal glasno pročisti grlo.

– Ovaj... ali sada verovatno nije najbolji trenutak... ne... – reče Damblodor. – Gde sam ono stao? Ah, da, Tročarobnjački turnir... pa, neki od vas možda ne znaju šta sve podrazumeva ovaj turnir, tako da se nadam da će mi oni koji *znaju* oprostiti što ću to ukratko objasniti.

– Tročarobnjački turnir je prvi put održan pre nekih sedam stotina godina, kao prijateljsko nadmetanje između tri najveće evropske škole čarobnjaštva – Hogvortsa,

Bobatonsa i Durmstranga. Svaku je predstavljao šampion kojeg je škola sama izabrala, a sva tri šampiona su se takmičila u tri magijska zadatka. Škole su na smenu bile domaćini turnira, jednom u svakih pet godina, pošto je to najbolji način uspostavljanja veza između mladih veštica i čarobnjaka različitih nacionalnosti – to jest sve dok se danak u smrti nije toliko povećao da je turnir ukinut.

– *Danak u smrti?* – prošaputa Hermiona zabrinuto. Ali njenu zabrinutost nije delila većina učenika u Sali: mnogi od njih su uzbuđeno šaputali međusobno, a i Hari kao da je bio zainteresovaniji da sazna više o tom turniru, nego da brine o nekim životima izgubljenim pre koju stotinu godina.

– Tokom proteklih vekova bilo je nekoliko pokušaja da se turnir obnovi – nastavi Damblodor – ali nisu bili previše uspešni. Ipak, naši odseci za međunarodnu magijsku saradnju i magijske igre i sportove prosudili su da je sada pravo vreme za još jedan pokušaj. Celo leto smo naporno radili kako bismo se osigurali da se nijedan šampion ne nađe u smrtnoj opasnosti.

– Glavešine Bobatonsa i Durmstranga dolaze u oktobru, sa svojim užit izborom takmaca, a odabir tri šampiona će se održati za Noć veštica. Nepristrasni sudija će odlučiti koji su učenici najdostojniji da se takmiče za Tročarobnjački kup, donesu slavu svojoj školi i dobiju hiljadu galeona novčane nagrade.

– Ja ću da se probam! – prosikta Fred Vizli sa dna stola, dok mu je lice blistalo entuzijazmom od pomisli na mogućnost tolike slave i bogatstva. On nije bio jedini koji je sebe zamišljao kao hogvortskog šampiona. Za stolovima svake od kuća Hari je video učenike kako fascinirano zure u Damblodora, ili žustro šapuću nešto svojim susedima. Ali tada Damblodor ponovo progovori, i cela Sala se ponovo utiša.

– Iako znam da ste svi veoma nestrpljivi da prenesete Tročarobnjački kup u Hogvorts – reče on – direktori škola učesnica, zajedno s Ministarstvom magije, složili su se da ove godine uvedu starosnu granicu za učesnike. Samo punoletni učenici – što će reći, oni od sedamnaest godina ili više – moći će da se prijave. Ovo je – Damblodor neznatno povisi glas jer je nekoliko učenika počelo glasno da se zgražava, a Vizlijevi blizanci delovali su besno – mera predostrožnosti za koju mislimo da je neophodna, ako se uzme u obzir da će zadaci na turniru i dalje biti teški i opasni, ma šta preduzeli, i da je malo verovatno da će učenici razreda nižih od šestog i sedmog moći da se izbore s njima. Lično ću se postarati da nijedan maloletni učenik ne prevari našeg nepristrasnog sudiju da ga izabere za hogvortskog šampiona. – Njegove svetloplave oči zasvetlucaše kad se nakratko zaustaviše na buntovničkim licima Freda i Džordža. – Stoga vas molim da ne traćite svoje i naše vreme prijavljujući se ukoliko ste mlađi od sedamnaest godina.

– Delegacije Bobatonsa i Durmstranga doći će u oktobru i ostati s nama veći deo godine. Znam da ćete se svi potruditi da boravak naših inostranih gostiju bude što prijatniji dok su s nama, i da ćete pružiti svesrdnu podršku hogvortskom šampionu, kada on, ili ona, bude izabran. A sada je već kasno, a ja znam koliko vam je svima

važno da budete odmorni i spremni kada sutra ujutro krenete na časove. Vreme je za spavanje! Baj-baj!

Damblodor ponovo sede i okrenu se da popriča s Ludookim Čudljivkom. Začu se škripanje i treskanje kad učenici počеше da ustaju i u grupicama izlaze kroz dvostruka vrata u Ulaznu dvoranu.

– Ne mogu to da učine! – reče Džordž Vizli, koji se nije priključio gomili što se kretala prema vratima, već je stajao i gledao u Damblдора. – Mi ćemo napuniti sedamnaest u aprilu, zašto da i mi ne pokušamo?

– Neće me sprečiti da se prijavim – reče Fred tvrdoglavo, takođe se mršteći ka nastavničkom stolu. – Šampioni će moći da rade razne stvari koje inače ne bi mogli. Plus hiljadu galeona nagrade!

– Da – reče Ron, izgubljenog pogleda. – Da, hiljadu galeona...

– Hajdemo – reče Hermiona – ostaćemo poslednji ovde ako se ne pomerite.

Hari, Ron, Hermiona, Fred i Džordž krenuše ka Ulaznoj dvorani dok su blizanci diskutovali na koji način bi Damblodor mogao da spreči one koji nisu navršili sedamnaestu da se ne prijave na turnir.

– A ko je taj nepristrasni sudija koji će odlučiti ko su šampioni? – reče Hari.

– Pojma nemam – reče Fred – ali toga ćemo morati da nasamarimo. Mislim da će par kapi Napitka za starenje biti dovoljno, Džordže...

– Ipak, Damblodor zna da nisi punoletan – reče Ron.

– Da. Ali ne odlučuje on o tome ko će biti šampion, je li tako? – reče Fred prepredeno. – Meni se čini da će taj sudija odabrati najbolje iz svake škole bez obzira na to koliko godina imaju. Damblodor samo pokušava da nas spreči da se prijavimo.

– Pa ipak, ljudi su ginuli! – reče Hermiona zabrinutim glasom kad su prošli kroz vrata skrivena iza tapiserije i krenuli uz još jedno, uže stepenište.

– Da – reče Fred rasejano – ali to je bilo pre mnogo godina, zar ne? Uostalom, gde je zabava ako nema malo rizika? Hej, Rone, šta ako uspemo da zaobiđemo Damblodorovu zabranu? Da li bi se prijavio?

– Šta misliš? – Ron upita Harija. – Bilo bi sjajno prijaviti se, zar ne? Ali pretpostavljam da bi oni hteli nekog starijeg... ne znam da li smo dovoljno naučili...

– Ja sigurno nisam – začu se Nevilov sumoran glas iza Freda i Džordža. – Mada bi moja baka verovatno želela da se okušam, ona uvek priča kako treba da doprinesem ugledu porodice. Verovatno ću morati da – uuuups...

Nevilovo stopalo propade kroz stepenik na sredini stepeništa. Na Hogvortsu je bilo mnogo takvih trik-stepeništa, i većina starijih učenika već je bila navikla da ih preskače, ali Nevilovo pamćenje bilo je do zla boga loše. Hari i Ron ga uhvatiše ispod pazuha i izvukoše mu nogu, dok je metalni oklop na vrhu stepeništa škripao i čangrljao, smejući se piskutavo.

– Ućuti, ti – reče Ron, zalupivši mu vizir dok su prolazili pored njega.

Popeli su se do ulaza u grifindorski toranj koji je bio sakriven iza velikog portreta

debele gospođe dame u ružičastoj svilenoj haljini.

– Lozinka? – reče ona, dok su se oni približavali.

– Koještarija – reče Džordž – jedan asistent mi je to rekao dok smo bili dole.

Portret se pomeri u stranu, otkrivši rupu u zidu, kroz koju se svi uspuzaše. Pucketava vatra grejala je veliki ovalni dnevni boravak pun mekanih fotelja i stočića. Hermiona mrko pogleda plamenove koji su veselo plesali, i Hari je ču kako je promrmljala „*robotovska radna snaga*“ pre nego što im požele laku noć i nestade kroz vrata ka ženskim spavaonicama.

Hari, Ron i Nevil se uspeše uz poslednje, spiralno stepenište, i konačno stigoše do sopstvene spavaonice na samom vrhu tornja. Pet kreveta s tamnocrvenim baldahinima bilo je smešteno uza zidove, svaki sa zasebnim kovčegom u podnožju za svog vlasnika. Din i Šejmus su se već spremali za spavanje. Šejmus je prikačio svoju irsku rozetu za naslon kreveta, a Din je obesio poster Viktora Kruma iznad svog noćnog stočića, odmah pored svog starog postera fudbalskog kluba *Vest Hem*.

– Sumanuto – uzdahnu Ron, vrteći glavom ka potpuno nepomičnim fudbalerima.

Hari, Ron i Nevil se uvukoše u pidžame, a potom u krevete. Neko – kućni vilenjak, bez sumnje – postavio je posude za grejanje kreveta između čaršava. Bilo je izuzetno udobno ležati u krevetu i slušati oluju kako besni napolju.

– Možda ću i pokušati, znaš – reče Ron sanjivo iz mraka – ukoliko Fred i Džordž pronađu način da... Turnir... nikad se ne zna, zar ne?

– Pretpostavljam da ne... – Hari se okrenu u krevetu, dok mu se niz sjajnih novih slika vrteo u glavi... Kao, prevario je nepristrasnog sudiju da on, Hari, ima sedamnaest godina... Postao je hogvortski šampion... Stoji na terenu, ruku podignutih u znak trijumfa pred celom školom, koja aplaudira i vrišti... Upravo je osvojio pobedu na Tročarobnjačkom turniru... Čoino lice se posebno izdvaja u zamagljenjnoj masi, lice koje sija od divljenja...

Hari se zacereka u svoj jastuk, radostan što Ron ne može da vidi ono što on može.

13. Ludooki Čudljivko

Oluja se izduvala do sledećeg jutra, mada je tavanica u Velikoj sali i dalje bila turobna: teški oblaci kalajnosive boje još su se nadvijali nad njima za doručkom, dok su Hari, Ron i Hermiona proučavali raspored časova. Nekoliko sedišta dalje, Fred, Džordž i Li Džordan su raspravljali o magijskim metodama uz čiju bi pomoć mogli da izgledaju starije i o tome kako izblefirati sudiju na Tročarobnjačkom turniru.

– Danas nije loše... napolju smo celo jutro – reče Ron, koji je prstom prelazio preko kolone označene *s ponedeljak* na svom rasporedu – Herbologija s haflpafovcima i Briga o magijskim stvorenjima... prokletstvo, i dalje smo sa sliterincima...

– Dvočas Predskazivanja popodne – jauknu Hari, gledajući u raspored. Predskazivanje je bio njegov najneomiljeniji predmet posle Napitaka. Profesorka Treloni je neprekidno predskazivala Harijevu smrt, što je njega izuzetno iritiralo.

– Trebalo je da odustaneš od tog predmeta, kao ja, zar ne? – reče Hermiona oštro, mažući puter na tost. – Onda bi učio nešto smisljeno, kao što je Aritmantija.

– Vidim, ponovo jedeš – reče Ron, posmatrajući Hermionu kako dodaje poveću

količinu džema na tost s puterom.

– Shvatila sam da postoje bolji načini da se zauzmem za prava vilenjaka – reče Hermiona nadmeno.

– Da... a i ogladnela si – reče Ron cereći se.

Začu se naglo šuštanje iznad njih, i stotine sova ulete noseći jutarnju poštu. Hari instinktivno podiže pogled, ali u gomili smeđih i sivih ptica nije bilo ni traga beloju. Sove su kružile oko stolova, tražeći osobe na koje su adresirana pisma i paketi. Velika smeđe-žućkasta sova sjuri se ka Nevilu Longbotomu i ostavi mu paket u krilu – Nevil je skoro uvek nešto zaboravljao da zapakuje. Na drugom kraju sale, orlovska sova sletela je na rame Draku Melfoju, noseći nešto nalik na njegovu uobičajenu pošiljku slatkiša i kolača od kuće. Pokušavajući da ignoriše potmulo osećanje razočaranja u stomaku, Hari se vrati svojoj kaši. Da li je moguće da se nešto desilo Hedvigi, te da Sirijus čak nije ni dobio njegovo pismo?

Njegova zabrinutost trajala je sve dok ne stigoše do vlažnog obraslog putića koji vodi ka staklenoj bašti, a tu ga dočeka profesorka Mladica. Upravo je pokazivala razredu najružnije biljke koje je Hari ikada video. Zapravo, više su ličile na ogromne crne puževe koji vire iz zemlje, nego na biljke. Svaka se pomalo migoljila i imala veliki broj krupnih, sjajnih oteklina, naizgled punih tečnosti.

– Buboničke cevke – reče im profesorka Mladica živahno. – Treba im ceđenje. Sakupićete gnoj...

– Sakupićemo *šta*? – upita Šejmus Finigan s gađenjem.

– Gnoj, Finigane, gnoj – reče profesorka Mladica. – A on je izuzetno dragocen, stoga ga ne rasipajte. Kao što sam rekla, sakupljate gnoj u ove bočice. Nosite rukavice od zmajevе krljušti, pošto taj bubonički gnoj ume da izazove čudne stvari po koži ako nije razblažen.

Cediti buboničke cevke bilo je odvratno, ali na čudan način i prijatno. Čim bi otok pukao, pokuljala bi velika količina guste žutozelene tečnosti, koja je jako mirisala na benzin. Hvatili su je u flašice koje im je profesorka Mladica pokazala, i do kraja časa sakupili su nekoliko litara.

– Ovo će usrećiti Madam Pomfri – reče profesorka Mladica, zapušivši poslednju flašicu pampurom. – Odlično sredstvo za tvrdoglavije oblike akni, taj buboničkocevski gnoj. Sprečiće učenike da pribegavaju očajničkim merama kako bi se otarasili bubuljica.

– Kao sirota Eloiza Midžen – reče Hana Abot, haflpafovka, prigušenim glasom. – Pokušala je da baci kletvu na svoje.

– Šašava devojka – reče profesorka Mladica, vrteći glavom. – Ali, Madam Pomfri je na kraju uspela da joj ponovo prikači nos.

Iz zamka, s druge strane vlažne poljane, odjeknu zvonjava, označavajući kraj časa, i razredi se razdvojiše: haflpafovci krenuše uz kamene stepenice na čas Preobražavanja, a grifindorci u suprotnom pravcu, niz travnati brežuljak ka

Hagridovoj maloj brvnari, na ivici Zabranjene šume.

Hagrid je stajao ispred kolibe držeći ruku na svom ogromnom lovačkom hrtu, Fengu. Na zemlji pokraj njegovih nogu stajalo je nekoliko otvorenih drvenih sanduka, a Feng je cvileo i vukao svoju ogrlicu, očigledno znatiželjan da ispita njihov sadržaj izbliza. Kad su prišli bliže, do ušiju im dopre čudnovat čangrljav zvuk, presecan nečim što je zvučalo poput malih eksplozija

– 'Bro jutro! – reče Hagrid, cereći se Hariju, Ronu i Hermioni. – Bolje da vi sačekamo sliterince, oni ne bi 'teli da ovo propuste... zadnjerasprskavajući skruti!

– Šta reče? – zapanji se Ron.

Hagrid upre prstom ka sanducima.

– Fuuuuj! – proskiča Lavander Braun, odskočivši unazad.

„Fuuuuj“ je, po Harijevom mišljenju, najbolje opisivalo zadnjerasprskavajuće skrute. Izgledali su kao deformisani jastozi bez oklopa, užasno blede i ljigavi, s nožicama koje su virile na svakojakim čudnim mestima, i bez vidljive glave. Bilo ih je po stotinak u svakom od sanduka, dugačkih oko petnaestak centimetara, a svi su puzali jedni preko drugih, slepo udarajući u ivice kutija. Ispuštali su vrlo jak zadah trule ribe. Često bi iz njihovih zadnjih krajeva izbile varnice, praćene malim *puf*, odbacujući skrute po nekoliko centimetara uvis.

– Tek se izlegli – reče Hagrid ponosno – tak' da ćete moć' sami da i' uzgajate! Mislijo sam da napravimo jedan mali projektić od toga!

– A zašto bismo mi *želeli* da ih uzgajamo? – upita jedan hladan glas.

Upravo su stigli sliterinci. To je izgovorio Drako Melfoj. Kreb i Gojl su se odobravajuće kikotali na njegove reči.

Hagrida je ovo pitanje zaprepastilo.

– Mislim, šta oni *rade*? – upita Melfoj. – Koja je korist od njih?

Hagrid otvori usta da odgovori, očigledno pomno razmišljajući. Nekoliko sekundi trajao je tajac, a onda on progovori grubo: – To vi je vaša sledeća lekcija, Melfoj. Danas ih samo 'ranite. E pa, sa' će da isprobavamo na njima par različiti' stvarčica – nikada ih dosad nisam imao, ne znajem š'a bi mogli da jedu – će da probamo s jajima i žabljom džigericom i parčićima belouške – samo im dajte pomalo, da probaju.

– Prvo gnoj, a sada ovo – promrmlja Šejmus.

Samo je duboka privrženost Hagridu naterala Harija, Rona i Hermionu da uzmu pune šake gnjecave žablje džigerice i ubace ih u sanduke, u pokušaju da namame zadnjerasprskavajuće skrute. Hari nije mogao da potisne sumnju da je sve to besmisleno, pošto se činilo da skruti nemaju usta.

– *Jao!* – vrisnu Din Tomas, posle desetak minuta. – Uhvatio me je!

Hagrid požuri do njega, gledajući radoznalo.

– Jedan kraj mu je eksplodirao! – reče Din ljutito, pokazujući Hagridu opekotinu na svojoj ruci.

– Ah, da, ume to da se desi kad grunu – reče Hagrid, klimajući glavom.

– Fuuuuj! – reče Lavander Braun ponovo. – Fuuuuj, Hagrid, šta mu je ta šiljata stvarčica?

– Ah, pa neki od nji' imaju žaoke – reče Hagrid strasno (Lavander brzo izvuče ruku iz sanduka). – Rek'o bih da su to mužjaci... ženke imaju neku sisaljku na stomacima... Mislim da služi za srkanje krvi.

– Pa, sada stvarno vidim zašto pokušavamo da ih održimo u životu – reče Melfoj sarkastično. – Ko ne bi želeo kućne ljubimce koji mogu da opeku, ubodu i ugrizu odjednom?

– To što nisu preterano lepi ne znači da ne mogu da budu korisni – obrecnu se Hermiona. – Zmajaska krv je neverovatno čudotvorna, ali ipak ne bi pozeleo da ti zmaj bude kućni ljubimac, zar ne?

Hari i Ron se nasmešiše Hagridu, koji im se krišom osmehnu ispod svoje gusto obrasle brade. Hagridova najveća želja bila je da ima zmaja kućnog ljubimca – što su Hari, Ron i Hermiona znali vrlo dobro – čak je nakratko i imao zmaja u vreme kada su bili na prvoj godini, i to opakog norveškog šiljkoleđog zmaja po imenu Norbert. Hagrid je prosto obožavao čudovišna stvorenja – što smrtonosnija, to bolje.

– Pa, skruti su makar mali – reče Ron, dok su se uspinjali prema zamku na ručak, sat vremena kasnije.

– *Sada* jesu – reče Hermiona ogorčeno – ali čim Hagrid bude prokljuvio čime se hrane, pretpostavljam da će dostići dužinu od dva metra.

– Pa, to neće ni biti važno, ako se ispostavi da leče morsku bolest, ili nešto slično, zar ne? – reče Ron, prevejano joj se cereći.

– Savršeno dobro znaš da sam to rekla da bih učutkala Melfoja – reče Hermiona. – Zapravo mislim da je u pravu. Najbolje bi bilo sve ih izgaziti, pre nego što počnu da nas napadaju.

Seli su za grifindorski sto i poslužili se jagnječim kotletima i krompirom. Hermiona poče da jede tako brzo da se Hari i Ron zapiljiše u nju.

– Ovaj... je l' ovo neka nova vrsta demonstracija za prava kućnih vilenjaka? – reče Ron. – Ješćeš dok ne povratiš?

– Ne – reče Hermiona, s onoliko dostojanstva koliko je mogla da skupi s ustima punim prokelja. – Samo žurim da stignem u biblioteku.

– *Šta?* – reče Ron u neverici. – Hermiona... tek smo prvi dan ovde! Još nismo dobili ni domaći!

Hermiona slegnu ramenima i nastavi da trpa hranu u usta kao da nije jela danima. Zatim skoči na noge, rekavši: – Vidimo se za večerom! – i odjuri velikom brzinom.

Kada je zvono oglasilo početak popodnevnih časova, Hari i Ron krenuše ka Severnom tornju, gde su, od vrha uskih spiralnih stepenica, srebrne merdevine vodile kroz kružni otvor na plafonu u sobu u kojoj živi profesorka Treloni.

Iz kamina se širio poznati miris slatkastog parfema koji im zagolica nozdrve čim su izronili s vrha merdevina. Kao i uvek, zavesesu bile navučene. Ovalna soba kupala se

u crvenkastom svetlu brojnih lampi prekrivenih šalovima i maramama. Hari i Ron prođu kroz gomilu zauzetih tapaciranih stolica i taburea koji su zakrčili sobu, i sedu za mali okrugli sto.

– Dobar dan – reče magloviti glas profesorke Treloni odmah iza Harija, nateravši ga da poskoči.

Vrlo mršava, s ogromnim naočarima zbog kojih su joj oči delovale prevelike za njeno lice, profesorka Treloni je škiljila ka Hariju s tragičnim izrazom koji bi nabacila kad god bi ga ugledala. Uobičajena količina đinđuva, lančića i ogrlica presijavala se na njoj pri svetlosti vatre.

– Nečim si obuzet, dušo – reče ona žalostivo Hariju. – Moje unutrašnje oko vidi kroz tvoje hrabro lice u unutrašnjost tvoje zabrinute duše. I nažalost, moram reći da tvoje brige nisu bez osnova. Vidim pred tobom teška vremena, avaj... izuzetno teška... plašim se da će se stvar od koje strepiš zaista obistiniti... možda i pre nego što misliš...

Njen glas pređe gotovo u šapat. Ron počne da prevrće očima ka Hariju, koji mu, okamenjen, uzvratiti pogled. Profesorka Treloni prođe pored njih i zauze mesto u velikoj fotelji ispred vatre, okrenuta ka razredu. Lavander Braun i Parvati Petil, koje su se duboko divile profesorki Treloni, već su sedele na tabureima tik uz nju.

– Dušice moje, vreme je da uzmemo u obzir zvezde – reče ona. – Kretanja planeta i mistična znamenja koja se na osnovu toga otkrivaju samo onima koji su upućeni u korake velikog nebeskog plesa. Ljudska sudbina može se otkriti iz planetarnih zračenja, koja se ukrštaju...

Ali Harijeve misli su odlutale. Mirišljava vatra uvek ga je činila sanjivim i previše umornim da bi razmišljao, a trabunjanja profesorke Treloni o predviđanju sudbine nikad mu nisu držala pažnju, iako nije mogao da ne razmišlja o onome što mu je upravo rekla. – *Plašim se da će se stvar od koje strepiš zaista obistiniti...*

Ali Hermiona je u pravu, pomisli Hari iznerviran, profesorka Treloni je zaista stara prevarantkinja. On trenutno ne strepi ni od čega... sem, naravno, ako se ne računaju njegovi strahovi da je Sirijus uhvaćen... ali šta bi profesorka Treloni mogla da zna? On je odavno zaključio da su njena predviđanja sudbine samo gomila nasumičnih nagađanja i izazivanje jeze, ništa više.

Osim, naravno, onomad, na kraju prošle godine, kada je predvidela da će se Voldemor ponovo uzdići... a i sâm Dambldor je lično potvrdio da je trans bio autentičan, kada mu ga je Hari opisao...

– *Hari!* – promrmlja Ron.

– Šta je?

Hari se osvrnu: ceo razred je buljio u njega. On se uspravi. Bio je malčice zadremao, izgubljen u vrućini i svojim mislima.

– Rekoh, dušice, da si očigledno rođen pod kobnim uticajem Saturna – reče profesorka Treloni, neznatno nagoveštavajući glasom da joj se ne sviđa to što ne

obraća pažnju na njene reči.

– Rođen pod... čime, izvinite? – upita Hari.

– Saturnom, dušice, planetom Saturn! – odgovori mu profesorka Treloni, definitivno rasršena što ga te novosti nisu uplašile. – Govorila sam da je Saturn očigledno bio u jakoj poziciji moći na nebesima u trenutku tvog rođenja... tvoja tamna kosa... tvoja nesrećna pozicija... tragični gubici u ranoj mladosti... mislim da sam u pravu ako kažem, dušice, da si rođen sredinom zime?

– Ne – reče Hari – rođen sam u julu.

Ron žurno pretvori svoj smeh u kikotači kašalj.

Pola sata kasnije, svako od njih je dobio komplikovanu kružnu kartu i pokušavao da popuni pozicije planeta u trenutku svog rođenja. Bio je to dosadan posao, koji je zahtevao mnogo konsultovanja satnica planeta i proračunavanje uglova.

– Ja ovde imam dva Neptuna – reče Hari posle izvesnog vremena, mršteći se na svoj list pergamenta – to ne može biti tačno, zar ne?

– Aaah – reče Ron, imitirajući mistično šaputanje profesorke Treloni – kada se dva Neptuna pojave na nebu, to je siguran znak da će se roditi patuljak s naočarima, Hari...

Šejmus i Din, koji su radili u blizini, glasno se zacerekaše, ali očigledno ne dovoljno glasno da priguše uzbuđeno cijukanje Lavander Braun: – Oh, profesorka, pogledajte! Čini mi se da imam jednu nepredviđenu planetu! Auuu, koja je to, profesorko?

– To je Uran, dušice – reče profesorka Treloni, gvireći ka karti.

– Mogu li i ja da ti pogledam Uran, Lavander? – upita Ron.

Na njegovu nesreću, profesorka Treloni ga je čula, što ju je možda i nateralo da im zada obiman domaći na kraju časa.

– Detaljna analiza toga kako će na vas uticati planetarna kretanja u narednom mesecu, s izvodima iz vaše lične zvezdane karte – obrecnu se ona, zvučeći više kao profesorka Mek Gonagal nego kao njeno vlastito vazdušasto-paperjasto *ja* – i da sve bude gotovo do sledećeg ponedeljka, bez ikakvih izgovora!

– Prokleti stari šišmiš – reče Ron ogorčeno, kad se priključiše gomili koja se spuštala niza stepenice nazad ka Velikoj sali na večeru. – To će nam oduzeti ceo vikend, to će nam...

– Toliko mnogo za domaći? – Hermiona ih je veselo sustigla. – Profesorka Vektor *nama* nije dala ništa!

– E pa, ura za profesorku Vektor – reče Ron dureći se.

Stigoše do Ulazne dvorane prepune ljudi koji su stajali u redu za večeru. Upravo su stali na kraj reda kad začuše snažan glas iza sebe.

– Vizli! Hej, Vizli!

Hari, Ron i Hermiona se okrenuše. Melfoj, Kreb i Gojl stajali su iza njih, sva trojica očigledno izrazito zadovoljna zbog nečega.

– Šta je? – reče Ron kratko.

– Tvoj tata je u novinama, Vizli! – reče Melfoj, vitlajući primerkom *Dnevnog proroka*, i govoreći vrlo glasno, kako bi ga svi u prepunoj Ulaznoj dvorani čuli. – Čuj ovo!

NOVE GREŠKE MINISTARSTVA MAGIJE

Čini se da nevolje u Ministarstvu magije još nisu gotove, piše Rita Skiter, specijalni dopisnik. Nedavno optuženo za nedovoljnu kontrolu mase na Svetskom prvenstvu u kvidiču, i dalje nesposobno da objasni nestanak jedne od svojih veštica, Ministarstvo je doživelo još jednu sramotu juče posle ludorija Arnolda Vizlija, iz Odseka za zloupotrebu normalskih predmeta.

Melfoj podiže pogled.

– Zamisli, čak mu ni ime nisu potrefili, Vizli, kao da je potpuni nikogović, zar ne? – zagrakta on.

Svi u Ulaznoj dvorani pretvoriše se u uvo. Melfoj ispravi novine lakim potezom i nastavi:

Arnold Vizli, koji je pre dve godine optužen za posedovanje letećeg automobila, juče je bio umešan u čarku s nekoliko normalskih čuvara zakona ('policajaca') u vezi s velikim brojem visokoagresivnih kanti za đubre. Gospodin Vizli je izgleda pohitao u pomoć „Ludookom“ Čudljivku, ostarelom bivšem Auroru koji se povukao iz Ministarstva kada više nije mogao da razluči rukovanje od pokušaja ubistva. Ne iznenađuje stoga što je, po dolasku do visokoobezbeđene kuće gospodina Čudljivka, gospodin Vizli otkrio da je gospodin Čudljivko još jednom digao lažnu uzbunu. Gospodin Vizli je bio primoran da nekolicini izmeni sećanja pre nego što je uspeo da pobegne policajcima, ali je odbio da odgovori na pitanja Dnevnog proroka zbog čega je umešao Ministarstvo u takvu nečasnu i potencijalno sramotnu scenu.

– A tu je i slika, Vizli! – reče Melfoj, presavijajući novine i podižući ih. – Slika tvojih roditelja ispred vaše kuće – ako to možeš nazvati kućom! Tvoja majka bi mogla malčice da smrša, zar ne?

Ron se tresao od besa. Svi su zurili u njega.

– Nosi se, Melfoje – reče Hari. – Hajdemo, Rone...

– O, da, ti si odseo kod njih ovog leta, zar ne, Poteru? – iskezi se Melfoj. – Reci mi, da li je njegova majka zaista toliko debela, ili je to samo zbog fotografije?

– A šta je s *tvojom* majkom, Melfoje? – reče Hari, dok je zajedno s Hermionom grabio Rona za odoru, sprečavajući ga da se baci na Melfoja. – Taj njen izraz lica, kao da joj je balega pod nosom? Da li je oduvek tako izgledala, ili je to samo zato što

si ti bio s njom?

Melfojevo bledo lice neznatno porumene. – Da se nisi usudio da vrediš moju majku, Poteru.

– Onda začepi svoju veliku gubicu – reče Hari, okrećući se na drugu stranu.

BENG!

Nekoliko prisutnih vrisnu – Hari oseti kako ga nešto belo, usijano okrznu po licu – on gurnu ruku u odoru, tražeći svoj čarobni štapić, ali pre nego što ga je dotakao, začu drugo glasno BENG, i hroptavi povik koji odjeknu Ulaznom dvoranom.

– VALA NEĆEŠ, SINKO!

Hari se okrenu. Profesor Čudljivko je ćopao niz mermerno stepenište. Njegov štapić je bio isukan i pokazivao je u pravcu snežnobeke lasice koja je drhtala na kamenom podu, tačno tamo gde je Melfoj do maločas stajao.

Nasta stravična tišina u Ulaznoj dvorani. Niko sem Čudljivka nije se micao. Čudljivko se okrenu i pogleda u Harija – ili makar njegovo normalno oko pogleda u Harija: ono drugo je očigledno gledalo u unutrašnjost njegove glave.

– Da li te je pogodio? – zareža Čudljivko. Glas mu je bio dubok i čegrtav poput šljunka.

– Ne – reče Hari – promašio je.

– OSTAVI GA! – povika Čudljivko.

– Da ostavim... šta? – reče Hari, zabezeknut.

– Ne ti, on! – zareža Čudljivko, pokazujući palcem preko svog ramena ka Krebu, koji se upravo ukočio, u pokušaju da pokupi belu lasicu. Izgleda da je Čudljivkovo pokretljivo oko bilo magično i da je moglo da vidi kroz njegov potiljak.

Čudljivko počeo da hramlje ka Krebu, Gojlu i lasici, koja prestrašeno cijuknu i počeo da beži u pravcu podruma.

– Neće moći! – grmeo je Čudljivko, upirući ponovo štapićem u lasicu – koja polete deset stopa uvis, pade uz pljesak na pod, a zatim ponovo odskoči nagore.

– Ne volim ljude koji napadaju protivnika kad im je okrenut leđima – režao je Čudljivko, dok je laica odskakivala sve više i više, cvileći od bola. – Uraditi tako nešto je baš smrdljiva, kukavička, loša stvar...

Lasica je letela kroz vazduh, dok su joj se noge i rep bespomoćno klatili.

– Da-to-više-nikada-nisi-uradio – reče Čudljivko, izgovarajući svaku reč u trenutku kada bi lasica udarila o kameni pod i ponovo odskočila.

– Profesore Čudljivko! – reče preneraženi glas iza njega.

Profesorka Mek Gonagal silazila je niz mermerne stepenice ruku punih knjiga.

– Zdravo, profesorka Mek Gonagal – reče Čudljivko smireno, odbacujući lasicu još više.

– Šta... šta to radite? – upita profesorka Mek Gonagal, prateći očima lasicu koja je poskakivala kroz vazduh.

– Podučavam – reče Čudljivko.

– Podu... Čudljivko, *da li je to učenik?* – kriknu profesorka Mek Gonagal, a knjige joj ispadoše iz ruku.

– Aha – reče Čudljivko.

– Ne! – povika profesorka Mek Gonagal, trčeći niza stepenice i izvlačeći svoj štapić. Trenutak kasnije, s glasnim praskom, Drako Melfoj se ponovo pojavi na podu, sav ugruvan, dok mu je ravna plava kosa padala preko sada neverovatno ružičastog lica. On se pridiže na noge, tresući se.

– Čudljivko, mi *nikada* ne koristimo Preobražavanje kao način kažnjavanja! – reče profesorka Mek Gonagal slabašno. – Zsigurno vam je profesor Dambldor to rekao?

– Moguće je da je to spomenuo, da – reče Čudljivko, češkajući bezbrižno bradu – ali mislio sam da bi dobar, oštar šok...

– Mi dajemo kaznenu nastavu, Čudljivko! Ili porazgovaramo s glavešinom kuće onoga ko je nešto zgrešio!

– Učiniću tako onda – reče Čudljivko, zureći u Melfoja s velikom netrpeljivošću.

Melfoj, čije su blede oči i dalje suzile od bola i poniženja, pogleda zlokobno ka Čudljivku i promrmlja nešto od čega su samo reči – *moj otac* – bile razumljive.

– O, je li? – reče Čudljivko tiho, istupajući par koraka dok je tupo *klank* njegove drvene noge odjekivalo kroz dvoranu. – E pa, znam ja tvog oca odavno, dečače... reci mu da Čudljivko drži njegovog sina na oku... reci mu to u moje ime... nego, glavešina tvoje kuće bio bi Snejp, je li?

– Da – reče Melfoj odsečno.

– Još jedan stari prijatelj – zareža Čudljivko. – Baš sam hteo malo da procaskam sa starim Snejpom... hajde, ti... – i on zgrabi Melfoja za mišicu i odvuče ga ka tamicama.

Profesorka Mek Gonagal je nekoliko trenutaka zgranuto gledala za njima, a zatim mahnu svojim štapićem ka popadalim knjigama, koje se podigoše u vazduh, a zatim pohrliše natrag u njeno naručje.

– Nemojte da mi se obraćate – reče Ron tiho Hariju i Hermioni, kada su, nekoliko minuta kasnije, seli za grifindorski sto okruženi sa svih strana uzbuđenim žamorom o onome šta se upravo dogodilo.

– Zašto da ne? – reče Hermiona iznenađeno.

– Zato što bih hteo da to zauvek utisnem u sećanje – reče Ron, zatvorenih očiju i radosnog izraza lica. – Drako Melfoj, čudesna poskakujuća lasica...

Hari i Hermiona se nasmejaše a Hermiona poče da stavlja goveđe pečenje u njihove tanjire.

– Ipak, mogao je zaista da povredi Melfoja – reče ona. – Dobro je što ga je profesorka Mek Gonagal zaustavila...

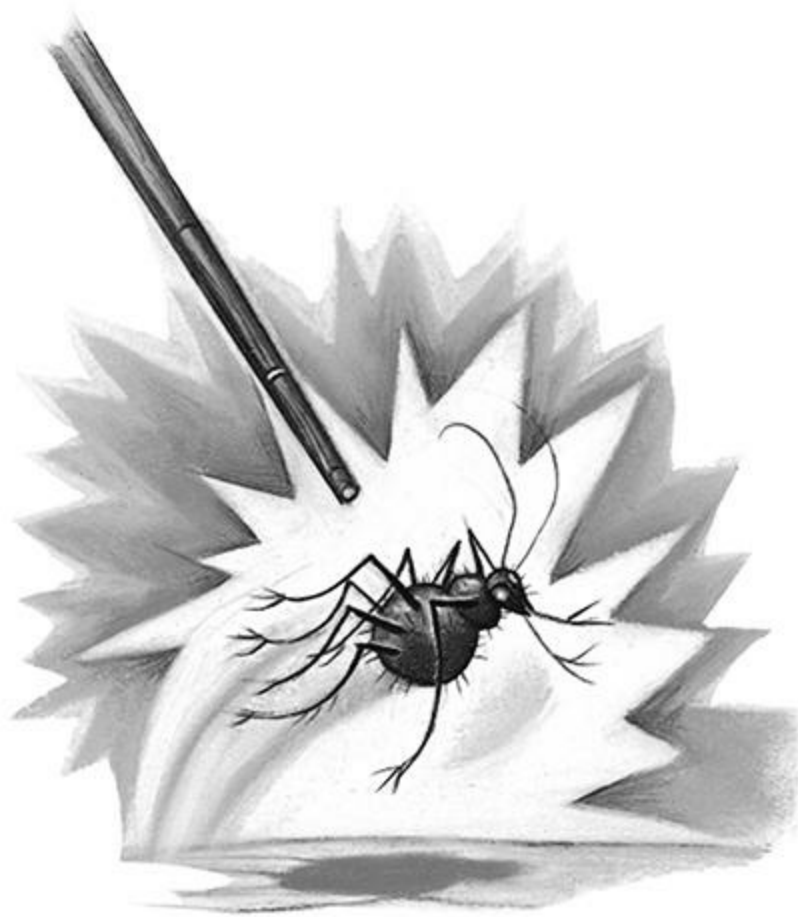
– Hermiona! – reče Ron besno, ponovo naglo otvorivši oči. – Upropastićeš mi najbolje trenutke života!

Hermiona nestrpljivo frknu i poče opet da jede punom brzinom.

- Nemoj mi reći da se večeras vraćaš u biblioteku? – reče Hari, posmatrajući je.
- Moram – reče Hermiona kroz puna usta. – Imam toliko toga da uradim.
- Ali rekla si nam da vam profesorka Vektor...
- Nije ništa u vezi sa školom – reče ona. U roku od pet minuta slistila je sve sa svog tanjira i otišla.
- Nije se takoreći ni udaljila, kad njeno mesto zauze Fred Vizli. – Čudljivko! – reče on. – Baš je kul!
- I više nego kul – reče Džordž, sedajući nasuprot Fredu.
- Superkul – reče najbolji prijatelj blizanaca, Li Džordan, skliznuvši na mesto pored Džordža. – Imali smo čas kod njega danas popodne – reče on Hariju i Ronu.
- Kako je bilo? – upita Hari nestrpljivo.
- Fred, Džordž i Li razmeniše značajne poglede.
- Nikada do sada nisam doživeo takav čas – reče Fred.
- On to *zna*, čoveče – reče Li.
- Zna šta? – reče Ron, naginjući se napred.
- Zna kako je biti napolju i *činiti to* – reče Džordž impresionirano.
- Činiti šta? – reče Hari.
- Boriti se protiv Mračnih veština – reče Fred.
- On je sve video – reče Džordž.
- Neverovatno – reče Li.
- Ron uroni u svoju torbu, tražeći raspored časova.
- Nemamo ga sve do četvrtka! – reče razočaranim glasom.

14. Neoprostive kletve

Sledeća dva dana prošla su bez većih incidenata, ne računajući Nevila, koji je istopio svoj šesti kazan na času Napitaka. Profesor Snejp, koji je izgleda spoznao nove nivoe osvetoljubivosti tokom leta, sada je Nevilu propisao kaznene časove, i Nevil se s njih vratio u stanju nervne rastrojenosti, pošto je bio primoran da raskomada puno bure rogatih žaba.

– Znae zašto je Snejp tako loše raspoložen, zar ne? – reče Ron Hariju dok su posmatrali Hermionu kako podučava Nevila Čistećim činima, kako bi otklonio žablje iznutrice ispod svojih noktiju.

– Da – reče Hari. – Čudljivko.

Bila je javna tajna da je Snejp zapravo priželjkivao posao profesora Odbrane od Mračnih veština, i da nije uspeo da ga dobije četvrtu godinu zaredom. Snejp nije podnosio nijednog od njihovih prethodnih profesora Odbrane od Mračnih veština, što je i javno pokazivao – ali se činilo da je zazirao od ispoljavanja otvorenog neprijateljstva prema Ludookom Čudljivku. Zaista, kad god bi ih Hari video zajedno – u vreme obroka, ili kada bi se mimoišli na hodniku – imao je jasan utisak da Snejp

izbegava Ćudljivkov pogled, bilo magičnog bilo običnog oka.

– Rekao bih da ga se Snejp pomalo plaši, znaš – reče Hari zamišljeno.

– Zamisli kada bi Ćudljivko pretvorio Snejpa u rogatu žabu – reče Ron, zamagljenog pogleda – i bacakao ga svuda po tavnici...

Grifindorski četvrtaci toliko su se radovali prvom času kod Ćudljivka da su poranili odmah posle ručka i poređali se ispred njegove učionice pre nego što se zvono i oglasilo.

Jedina osoba koja je nedostajala bila je Hermiona, koja se pojavila netom pred početak časa.

– Bila sam u...

– ... biblioteci. – Hari dovrši rečenicu umesto nje. – Požuri, inače nećemo naći dobra mesta.

Oni se sjuriše ka stolicama tačno ispred profesorovog stola, izvukoše svoje primerke udžbenika *Mračne sile: Vodič za samozaštitu*, i sačekaše, neobično tihi. Uskoro začuše Ćudljivkove prepoznatljive čangrljave korake kako se približavaju hodnikom, i on uđe u učionicu, čudnovat i zastrašujuć kao i uvek. Videli su vrh njegove drvene noge s kandžama kako mu viri ispod odore.

– Možete slobodno da ih odložite – zareža on, teturajući se do svog stola i sedajući – te knjige. Neće vam trebati.

Oni vratiše udžbenike u torbe, a Ron je delovao naročito uzbuđeno.

Ćudljivko izvuče dnevnik, protrese svoju dugu grivu šućmurastosive kose, sklanjajući je sa svog izobličienog i ožiljcima izbrazdanog lica, i poče da ih proziva poimence, prelazeći preko spiska svojim normalnim okom, dok mu je magično oko kolotalo okolo, fiksirajući svakog učenika dok bi se on ili ona odazivali.

– U redu, dakle – reče on, kada se i poslednja osoba izjasnila kao prisutna – primio sam pismo od profesora Lupina u vezi s ovim razredom. Čini se da ste prilično temeljno obradili osnove suočavanja sa Mračnim stvorenjima – prešli ste bauke, crvenokape, hinkipanke, grindila, kape i vukodlake, je li tako?

Začu se potvrđan žamor.

– Ali, u zaostatku ste – velikom zaostatku – u rukovanju kletvama – reče Ćudljivko. – Zato sam ja ovde, da vam u celosti objasnim šta sve čarobnjaci mogu da urade jedni drugima. Imam godinu dana da vas naučim kako da se obračunavate s Mračnim...

– Šta, zar ne ostajete? – izlete Ronu.

Ćudljivkovo magično oko se obrnu da bi pogledalo u Rona. Ron je izgledao izuzetno uplašeno, ali posle nekoliko trenutaka Ćudljivko se nasmeši – po prvi put ga Hari vide takvog. Osmeħ je još više istakao izobličienost njegovog lica prepunog ožiljaka, ali je svejedno bilo olakšanje znati da i on ponekad radi stvari koje su prijateljske, poput smeškanja. Činilo se da je i Ronu laknulo.

– Biće da si ti sin Artura Vizlija, je li? – reče Ćudljivko. – Tvoj otac me je izvukao iz škripca pre neki dan... da, ostajem samo godinu dana. Specijalna usluga

Dambldoru... godinu dana, i onda nazad u moju mirnu penziju.

On se grubo nasmeja, a zatim pljesnu svojim izobličnim šakama.

– Dakle – s neba pa u rebra. Kletve. Ima ih mnogo, sve su različitih jačina i oblika. E pa sad, sudeći po Ministarstvu magije, trebalo bi da vas učim protivkletvama, i da to bude to. Ne bi trebalo da vam pokazujem kako nezakonite Mračne kletve izgledaju sve dok ne budete na šestoj godini. Do tada, navodno, niste dovoljno odrasli da biste se nosili s tim. Ali, profesor Dambldor ima visoko mišljenje o vašim žvcima, i smatra da možete to da podnesete, a ja kažem da što pre saznate protiv čega se borite, to bolje. Kako ćete se braniti protiv nečega što dosad niste ni videli? Čarobnjak koji će da baci nezakonitu kletvu neće vas prethodno obavestiti šta se sprema da uradi. Niti će vam je lepo i uljudno baciti u lice. Morate biti spremni. Morate budno da pazite i budete na oprezu. Morali biste to da odložite, gospođice Braun, dok ja pričam.

Lavander poskoči i pocrvene. Upravo je, pod klupom, pokazivala Parvati svoj završeni horoskop. Očigledno je Čudljivkovo magično oko moglo da vidi i kroz čvrsto drvo, a ne samo kroz njegovu glavu.

– Dakle, da li neko od vas zna za koje kletve se dobija najveća kazna po čarobnjačkim zakonima?

Nekoliko ruku nesigurno se podiže u vazduh, uključujući Ronovu i Hermioninu. Čudljivko pokaza na Rona, iako je njegovo magično oko i dalje bilo fiksirano na Lavander.

– Ovaj – reče Ron nesigurno – tata mi je pričao o jednoj... da li je to možda Kontrolišuća kletva, ili tako nešto?

– A da – reče Čudljivko u znak priznanja. – Tvoj otac bi *trebalo* za tu da zna. Pričinjavala je Ministarstvu mnogo problema svojevremeno, ta Kontrolišuća kletva.

Čudljivko se teško pridiže na svoje rasparene noge, otvori fioku stola i izvuče staklenu teglu. U njoj su gmizala tri velika, crna pauka. Hari oseti kako se Ron neznatno trže pored njega; Ron je mrzeo paukove.

Čudljivko posegnu u teglu, uhvati jednog od paukova i podiže ga na dlanu kako bi ga svi videli.

Zatim uperi svoj štapić u njega i promrmlja: – *Imperio!*

Pauk skoči s Čudljivkove ruke na tananu svilenkastu nit i počeo da se klata napred-nazad, kao da je na trapezu. Kruto je istezao nožice, a zatim izvede skok unazad, prekidajući nit i slećući na sto, gde počeo da se okreće u krugovima. Čudljivko trgnu štapićem, a pauk se diže na dve zadnje noge i počeo nepogrešivo da stepuje.

Svi su se smejali – svi osim Čudljivka.

– Mislite da je to smešno, je li? – zareža on. – Svidelo bi vam se, je li, kada bih to vama uradio?

Smeh gotovo trenutno zamre.

– Potpuna kontrola – reče Čudljivko tiho, dok se pauk ponovo sklupčao u lopticu i

počeo da se prevrće. – Mogao bih da ga nateram da skoči kroz prozor, da se udavi, skoči na grlo nekoga od vas...

Ron se naglo strese.

– Pre mnogo godina, mnoge veštice i čarobnjaci bili su pod vlašću Kontrolišuće kletve – reče Čudljivko i Hari je znao da priča o danima u kojima je Voldemor bio svemoćan. – Bio je to veliki posao za Ministarstvo, pokušavali su da otkriju ko je bio primoran da se ponaša kao zloća, a ko se tako ponašao svojom voljom.

– Protiv Kontrolišuće kletve može se boriti, a naučiću vas i kako, ali potrebna je prava snaga karaktera, a to nemaju svi. Bolje je izbegavati da vas pogode njome, ako ikako možete. STALNIM OPREZOM! – podviknu on i svi poskočiše.

Čudljivko pokupi pauka akrobatu i vrati ga nazad u teglu. – Zna li još neko neku drugu nezakonitu kletvu?

Hermionina ruka ponovo polete u vazduh, kao i, na Harijevo iznenađenje, Nevilova. Jedini čas na kome se Nevil dobrovoljno javljao bila je Herbologija, koja je ujedno bila predmet koji mu je išao najbolje. Nevil je bio iznenađen sopstvenom smelošću.

– Da? – reče Čudljivko, dok se njegovo magično oko okretalo nadesno, kako bi fiksiralo Nevila.

– Ima i ona... Bolna kletva – reče Nevil, tananim ali razgovetnim glasom.

Čudljivko je gledao pomno u Nevila, ovoga puta s oba oka.

– Ti se prezivaš Longbotom? – reče, dok njegovo magično oko skliznu naniže kako bi još jednom proverilo u dnevniku.

Nevil nervozno klimnu glavom, ali Čudljivko ga ne upita ništa više. Okrećući se ka odeljenju, on ponovo posegnu u teglu i uze drugog pauka, te ga stavi na sto gde ovaj ostade nepomičan, očigledno previše uplašen da bi se pokrenuo.

– Bolna kletva – reče Čudljivko. – Trebalo bi da je malo veći kako biste shvatili u čemu je stvar – reče on upirući štapićem u pauka. – *Engordžio!*

Pauk se nadu. Sada je bio veći od tarantule. Prestavši da se pretvara, Ron odgurnu svoju stolicu unazad, što je dalje mogao od Čudljivkovog stola.

Čudljivko ponovo podiže svoj štapić, usmeri ga ka pauku i promrmlja: – *Krucio!*

Istog trenutka, paukove noge se priljubiše uz telo. Kotrljao se i užasno trzao, klataći se levo-desno. Nije ispustio nikakav zvuk, ali Hari je bio siguran da bi, da ima glas, vrištao iz sve snage. Čudljivko nije hteo da skloni svoj štapić, i pauk počeo da se tresu i grči još jače...

– Prekinite! – vrisnu Hermiona.

Hari se osvrnu ka njoj. Ona nije gledala u pauka, već u Nevila, i Hari, prateći njen pogled, vide da su Nevilove ruke zgrčene na stolu ispred njega, zglobovi pobeleli, a oči širom raširene i užasnite.

Čudljivko podiže svoj štapić. Paukove noge se opustiše, ali nastavi da se trza.

– *Reducio* – promrmlja Čudljivko, i pauk se skupi u svoju pravu veličinu. On ga

vрати nazad u teglu.

– Bol – reče Ćudljivko blago. – Ne treba vam uvrtnje palčeva niti noževi da biste nekoga mučili, ako umete da izvedete Bolnu kletvu... i ona je svojevremeno takođe bila vrlo popularna.

– U redu... zna li neko još koju?

Hari se okrenu oko sebe. Po izrazima lica pogodi da se svi pitaju šta će se desiti s preostalim paukom. Hermionina ruka blago zadrhta kad se, po treći put, podiže uvis.

– Da? – reče Ćudljivko, gledajući u nju.

– *Avada kedavra* – prošaputa Hermiona.

Nekoliko prisutnih se s nelagodnom okrenu ka njoj, uključujući i Rona.

– Ah – reče Ćudljivko, dok su mu se isečena usta krivila u još jedan blag osmeh. – Da, poslednja i najgora. *Avada kedavra*... Ubitačna kletva.

On spusti ruku u teglu i, kao da zna šta mu sledi, treći pauk poče uspaničeno da beži po dnu tegle, pokušavajući da izbegne Ćudljivkove prste, ali ga ovaj uhvati i stavi na sto. Pauk poče besomučno da juri preko drvene površine.

Ćudljivko podiže štapić i Hari se naglo strese od lošeg predosećaja.

– *Avada kedavra!* – zagrne Ćudljivko.

Blesnu zaslepljujuća zelena svetlosti i začu se iznenadan zvuk kao da je nešto veliko, nevidljivo, proletelo kroz vazduh – i pauk se istog trenutka prući na leđa, netaknut, ali nesumnjivo mrtav. Neke devojčice prigušeno vrisnuše. Ron se beše bacio unazad i zamalo pao sa svog mesta kad je pauk kliznuo ka njemu.

Ćudljivko baci mrtvog pauka sa stola na pod.

– Nije baš lepo – reče smireno. – Nije ni prijatno. Niti postoji protivkletva. Nemoguće je blokirati je. Samo je jedna osoba do sada uspela da je preživi, i ona sedi tačno ispred mene.

Hari oseti kako crveni dok ga je ćudljivko gledao (i to s oba oka). Mogao je da oseti kako se i ostali okreću ka njemu. Hari je zurio u praznu tablu kao da je fasciniran njome, ali je zapravo nije video...

Znači tako su umrli njegovi roditelji... baš kao i taj pauk. Da li ni njih, kao ni pauka, niko nije ni dirnuo? Da li su jednostavno videli blesak zelene svetlosti i čuli ubrzan galop smrti, pre nego što im je život iščileo iz tela?

Hari je u protekle tri godine stalno iznova zamišljao smrt svojih roditelja, još otkad je saznao da su ubijeni, otkad je saznao šta se dogodilo te noći: kako je Crvorep odao boravište njegovih roditelja Voldemoru, koji ih je pronašao u njihovoj kućici. Kako je Voldemor prvo ubio Harijevog oca. Kako je Džeјms Poter pokušao da ga zadrži, dok je vikao svojoj ženi da uzme Harija i beži... kako je Voldemor onda krenuo za Lili Poter, rekao joj da se pomeri u stranu, da bi mogao da ubije Harija... kako ga je ona molila da ubije nju umesto Harija, odbijajući da se skloni od svog sina... te je Voldemor i nju ubio, pre nego što je uperio štapić u Harija...

Hari je znao sve detalje zato što je čuo glasove svojih roditelja, prošle godine kada

se borio protiv dementora – jer se u tome sastojala užasna moć dementora: da primoraju žrtvu da ponovo preživljava najgore uspomene iz svog života, i da se utopi, bespomoćna, u sopstvenom očaju...

Ćudljivko je ponovo govorio, iz velike daljine, kako se činilo Hariju. Uz ogroman trud Hariju pođe za rukom da se ponovo vrati u sadašnjost, i poče da sluša šta to Ćudljivko priča.

– Avada kedavra je kletva za koju je potrebna velika magijska moć – mogli biste svi sada da uperite svoje štapiće u mene i izgovorite te reči, ali sumnjam da bi mi i krv iz nosa potekla. Ali to nije važno. Ja nisam ovde da bih vas naučio kako to da radite.

– Dakle, ako protivkletva ne postoji, zašto vam ovo pokazujem? *Zato što morate da znate.* Morate da shvatite ono što je najgore. Ne želite da se nađete u situaciji da se suočite s time. **STALNI OPREZ!** – zagrme on, i ceo razred ponovo poskoči.

– E, sada... te tri kletve – Avada kedavra, Kontrolišuća i Bolna – poznatije su kao Neoprostive kletve. Praktikovanje bilo koje od njih na drugom ljudskom biću dovoljno je da dobijete doživotnu robiju u Askabanu. S tim treba da se suočite. Ja moram da vas naučim kako da se protiv toga borite. Treba vam priprema. Treba vam naoružanje. Ali, pre svega, morate uvežbati da budete na *stalnom, neprekidnom oprezu*. Izvadite pera... zapišite ovo...

Ostatak časa proveli su hvatajući beleške o svakoj od Neoprostivih kletvi. Niko nije progovorio dok nije zvonilo – ali kada ih je Ćudljivko pustio, i kada su izašli iz učionice, priča pokulja iz njih poput bujice. Većina je o kletvama pričala s divljenjem: – Da li si video kako se trzao?... – A kada ga je ubio – samo tako!

Pričaju o lekciji, pomisli Hari, kao da je neka spektakularna predstava, ali njemu to nije izgledalo nimalo zabavno – a izgleda ni Hermioni.

– Požurite – reče ona napeto Hariju i Ronu.

– Nećeš valjda opet do proklete biblioteke? – reče Ron.

– Ne – reče Hermiona kratko, pokazujući ka jednom od sporednih prolaza. – Nevil.

Nevil je stajao sâm, nasred hodnika, piljeći u zid naspram njega istim, užasnutim, razrogačenim pogledom koji je imao kada je Ćudljivko demonstrirao Bolnu kletvu.

– Nevile? – poče Hermiona blago.

Nevil se osvrnu oko sebe.

– Oh, zdravo – reče on, glasom mnogo piskavijim nego inače. – Zanimljiva lekcija, zar ne? Pitam se šta ima za večeru, umirem... umirem od gladi, a vi?

– Nevile, da li ti je dobro? – upita Hermiona.

– Oh, da, dobro sam – promrmlja on, istim neprirodnim piskutavim glasom. – Vrlo zanimljiva večera... hoću reći lekcija... šta ima za jelo?

Ron preneraženo pogleda Harija.

– Nevile, šta...

Utom se iza njih začu čudan zveketav zvuk, a kada su se okrenuli, videše profesora

Ćudljivka kako šepa prema njima. Sve četvoro zanemeše, gledajući ga obazrivo, ali kada je progovorio, njegovo mumlanje beše mnogo tiše i nežnije.

– U redu je, sinko – reče on Nevilu. – Zašto ne dođeš do moje kancelarije? Hajde... možemo da popijemo po šolju čaja...

Nevil se još više preplaši na pomen čaja s Ćudljivkom. Stoga nije smeo ni da se pomeri, a kamoli progovori.

Ćudljivko okrenu svoje magično oko ka Hariju. – Ti si dobro, Poteru?

– Da – reče Hari, skoro prkosno.

Ćudljivkovo plavo oko neznatno zadrhta u svojoj duplji dok je odmeravalo Harija.

Zatim on reče: – Morate to da znate. Možda je to surovo, ali *morate da znate*. Nema svrhe pretvarati se... pa... hajdemo, Longbotome, imam par knjiga koje bi te mogle zanimati.

Nevil uputi molećiv pogled ka Hariju, Ronu i Hermioni, ali oni ne rekoše ništa, te on, nemajući kud, dopusti da ga Ćudljivko odvuče, spustivši mu izobličenu ruku na rame.

– Šta to bi? – upita Ron, posmatrajući Nevila i Ćudljivka kako zalaze za ugao.

– Ne znam – uzvratila mu Hermiona zamišljeno.

– Ipak, kakvo predavanje, a? – reče Ron Hariju dok su kretali ka Velikoj sali. – Fred i Džordž su bili u pravu, zar ne? On se zaista razume u ovo, Ćudljivko, je l' da? Kako je samo izveo Avadu kedavru, način na koji je pauk umro, samo je otegao pa...

Ali Ron zaneme primetivši izraz na Harijevom licu, i nije više progovarao sve dok nisu došli do Velike sale, gde je samo rekao kako bi te večeri trebalo da počnu da rade na proricanjima za profesorku Treloni, pošto će to trajati satima.

Hermiona se nije priključila Harijevom i Ronovom razgovoru za večerom, samo je besno i užurbano jela, a zatim ponovo otišla u biblioteku. Hari i Ron su otišli nazad do grifindorskog tornja, a onda Hari, koji ni o čemu drugom nije mislio tokom večere, ponovo pokrenu temu Neoprostivih kletvi.

– Zar ne bi Ćudljivko i Dambldor imali nevolje s Ministarstvom kada bi tamo znali da smo gledali te kletve? – upita Hari dok su se približavali Debeloj Dami.

– Da, verovatno – reče Ron. – Ali Dambldor je uvek sve radio na svoj način, zar ne, a i Ćudljivko upada u nevolje već godinama, rekao bih. Prvo napada, a onda postavlja pitanja – pogledaj mu samo kante za smeće. Koještarija.

Debela Dama se pomeri napred, otkrivši ulaznu rupu, i oni se popeše do grifindorskog dnevnog boravka, koji beše bučan i pun ljudi.

– Da odemo po stvari za Predskazivanje? – upita Hari.

– Pre'pos'avljam da bi trebalo – zahropta Ron.

Popeše se do spavaonice da pakuje knjige i mape, i zatekoše tamo Nevila, samog, kako sedi na krevetu i čita. Izgledao je mnogo smirenije nego na kraju Ćudljivkovog predavanja, iako još ne sasvim normalno. Oči su mu bile poprilično crvene.

– Jesi li dobro, Nevile? – upita ga Hari.

– O, da – reče Nevil – dobro sam, hvala. Upravo čitam knjigu koju mi je profesor Čudljivko pozajmio...

On podiže knjigu: *Magične mediteranske vodene biljke i njihove svojstvenosti*.

– Očigledno je profesorka Mladica rekla profesoru Čudljivku da sam zaista dobar iz Herbologije – reče Nevil. U njegovom glasu zatreperi neznatna nota ponosa, koju je Hari dotad retko mogao da čuje. – Mislio je da će mi se ovo svideti.

Reći Nevilu šta je profesorka Mladica rekla, pomisli Hari, bio je vrlo taktičan način da se Nevil razveseli, jer je Nevil retko mogao da čuje da je dobar u bilo čemu. To je nešto što bi profesor Lupin uradio.

Hari i Ron ponesoše svoje primerke *Otkrivanja budućnosti* u glavnu sobu, pronadoše sto i počеше da rade na proricanjima za sledeći mesec. Sat vremena kasnije nisu bili daleko odmakli, iako im je sto bio prekriven parčićima pergamenata s ciframa i simbolima, a Hariju se smutilo u glavi kao da su ga ošamutili mirisi iz ognjišta profesorke Treloni.

– Pojma nemam šta ovo treba da znači – reče on zureći u dug niz proračuna.

– Znaš – reče Ron, čija se kosa u međuvremenu zalizala zbog čestog provlačenja prstiju kroz nju od nerviranja – mislim da je vreme za stari dobri rezervni plan za Predskazivanja.

–Šta... da sve izmislimo?

– Aha – reče Ron, razgrnuvši gomilu išaranih beleški na stolu, umoči pero u mastilo i poče da piše.

– Sledećeg ponedeljka – primeti on, dok je piskarao – vrlo je verovatno da ću navući kašalj, usled nepovoljne konjunkcije Marsa i Jupitera. – On podiže pogled ka Hariju. – Znaš ti nju – samo ubaci mnogo patnje, i ona će to glatko progutati.

– U redu – složi se Hari, zgužva svoj prvi pokušaj sastava i prebaci ga preko glava brbljivih prvaka pravo u vatru kamina. – Okej... u ponedeljak, *ja* ću biti u opasnosti od... ovaj... opekotina.

– Pa i hoćeš – reče Ron tmurno – u ponedeljak ćemo ponovo da radimo sa skrutima. Okej, utorak, *ja* ću... paaa...

– Izgubiti dragi predmet – reče Hari, koji je prelistavao *Otkrivanje budućnosti* tražeći ideje.

– Ta ti je dobra – potvrdi Ron, zapisujući je. – Usled... hmm... uticaja Merkura. Zašto tebi neko za koga si mislio da ti je prijatelj ne bi zabio nož u leđa?

– Da... kul... – reče Hari, beležeći to – jer... Venera je u dvanaestoj kući.

– A u sredu ću, mislim, izvući deblji kraj u tuči.

– Au, ja sam hteo da ubacim tuču. Dobro, ja ću izgubiti opkladu.

– Da, kladićeš se da ću ja pobediti u tuči...

Nastavili su da izmišljaju proricanja (koja su postajala sve tragičnija) u narednih sat vremena, dok se glavna soba oko njih praznila kako su ljudi odlazili na spavanje. Krukšenks se u međuvremenu dogegao do njih, s lakoćom uskočio u praznu stolicu, i

nedokučivim pogledom gledao u Harija, kako bi ga možda Hermiona gledala kad bi znala da ne radi domaći kako treba.

Gledajući oko sebe po sobi, pokušavajući da smisli nesreću koju još nije upotrebio, Hari primeti Freda i Džordža kako sede zajedno uza zid nasuprot njemu, pribijenih glava i isukanih pera, i čitaju nešto napisano na listu pergamenta. Bilo je vrlo neobično videti Freda i Džordža skrivene u ćošku kako rade u tišini. Obično su voleli da dižu galamu, da budu usred zbivanja i u centru pažnje. Bilo je nečeg tajnovitog u načinu na koji su petljali s tim listom pergamenta, što Harija podseti na to kako su sedeli zajedno i nešto pisali još u Jazbini. Tada je mislio da je to još jedan formular za *Vizlijevske čarobnjačke ludorije*, ali izgleda da ovoga puta nije bilo tako. Da jeste, sigurno bi uvukli i Lija Džordana u tu šalu. Pitao se da li to ima nekakve veze s prijavljivanjem za Tročarobnjački turnir.

Dok ih je Hari posmatrao, Džordž odmahnu glavom ka Fredu, nešto precrta perom i reče, vrlo tihim glasom, koji svejedno zazveča polupraznom sobom: – Ne... to zvuči kao da ga optužujemo. Moramo biti pažljivi...

Onda se Džordž okrenu i vide Harija kako ga posmatra. Hari se naceri, i brzo se vrati svojim predviđanjima – nije želeo da Džordž pomisli kako ih prisluškuje. Nedugo zatim, blizanci uviše pergament u svitak, poželeše im laku noć i pođoše u krevet.

Desetak minuta pošto su Fred i Džordž otišli, rupa koju je portret pokrивao otvori se i Hermiona se uspuza u dnevni boravak, noseći naramak pergamenata u jednoj ruci i kutiju čiji je sadržaj zveckao pri svakom njenom koraku u drugoj. Krukšenks se protegli, predući.

– Zdravo! – reče ona – Upravo sam završila!

– I ja sam! – uzvratila joj Ron trijumfalno, bacajući pero.

Hermiona sede, spuštajući stvari koje je nosila u praznu fotelju, i privuče k sebi Ronova proricanja.

– Nemaš baš dobar mesec pred sobom, je li? – reče ona sarkastično, dok joj se Krukšenks sklupčao u krilu.

– Ah, pa makar sam upozoren – zevnu Ron.

– Izgleda da ćeš se dvaput udaviti – reče Hermiona.

– Oh, hoću li? – upita Ron bacivši pogled na svoja predviđanja. – Bolje da promenim jedno od njih u to da će me pregaziti pobesneli hipogrif.

– Ne misliš li da je malo očigledno da si ovo izmislio? – upita Hermiona.

– Kako se usuđuješ! – počeo Ron, pretvarajući se da je zapanjen. – Radili smo ovde kao kućni vilenjaci!

Hermiona podiže obrve.

– To se samo tako kaže – reče Ron brzo.

Hari takođe spusti pero, pošto je upravo završio proricanje sopstvene smrti odrubljanjem glave.

– Šta je u kutiji? – upita on, upirući prstom u nju.

– Čudi me da to pitaš – reče Hermiona, uputivši Ronu pakostan pogled. Ona skinu poklopac i pokaza im sadržaj kutije.

Unutra je bilo pedesetak bedževa, svaki različite boje, ali svi s istim natpisom: U.B.Lj.U.V.

– Ubljuv? – reče Hari uzimajući jedan bedž i razgledajući ga. – Šta je to?

– Ne *ubljuv* – reče Hermiona nestrpljivo. To je U-B-Lj-U-V. Skraćenica za (u)druženje (b)oraca za (lj)udska prava (u)groženih (v)ilenjaka.

– Nikad čuo – reče Ron.

– Naravno da nisi – reče Hermiona odsečno – tek sam ga osnovala.

– Je li? – Ron je bio blago iznenađen. – Koliko imate članova?

– Pa, ako se vas dvojica učlanite, tri – reče Hermiona.

– I ti misliš da bismo hteli da se šetamo naokolo noseći bedževe na kojima piše 'ubljuv', je li? – reče Ron.

– U-B-Lj-U-V! – reče Hermiona žustro. – Htela sam da stavim (z)austavite (n)ečuveno (z)lostavljanje (n)aših (b)ližnjih (m)agijskih (s)tvorenja i (z)auzmite se za (p)romenu u (nj)ihovom (z)akonskom (s)tatusu – ali nije moglo da stane. Zato je ovo naslov našeg manifesta.

Ona zavitla snopom pergamenata ka njima. – Istraživala sam to temeljno u biblioteci. Porobljavanje vilenjaka datira vekovima unazad. Ne mogu da verujem da niko dosad nije nešto preduzeo povodom toga.

– Hermiona... načulji uši – reče Ron glasno. – Oni. To. Vole. Oni *vole* da budu porobljeni!

– Naši kratkoročni ciljevi – reče Hermiona, govoreći čak glasnije od Rona, i pretvarajući se da nije čula ni reč – jesu da obezbedimo kućnim vilenjacima poštene nadnice i uslove za rad. Naši dugoročni ciljevi uključuju promenu zakona o nekorišćenju čarobnih štapića, i pokušaj da ubacimo vilenjaka u Odsek za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja, pošto su skandalozno nezastupljeni.

– A kako ćemo da uradimo sve to? – upita Hari.

– Počecemo s regrutovanjem članova – reče Hermiona veselo. – Mislila sam, recimo, dva sikla za učlanjenje – to je za kupovinu bedža – a od prihoda ćemo sponzorirati našu kampanju letaka. Ti ćeš biti blagajnik, Rone – gore imam lonče za prikupljanje priloga – a ti Hari, ti si sekretar, zato bi možda želeo da zapisuješ sve što sada govorim, kao zapisnik s našeg prvog sastanka.

Nastade pauza dok ih je Hermiona gledala sa smeškom, i Hari sede, čas razdražen Hermionom, čas zabavljen izrazom na Ronovom licu. Tišinu nije prekinuo Ron, koji je ionako izgledao kao da je privremeno zblanut, već nežno *kuc, kuc* na prozoru. Hari pogleda preko sada već praznog dnevnog boravka, i vide snežnu sovu osvetljenu mesečinom kako sedi na prozorskom simsu.

– Hedviga! – povika on, iskoči iz stolice i pojuri preko sobe kako bi otvorio

prozor.

Hedviga ulete unutra, napravi krug po sobi i slete na sto, baš na Harijeva predviđanja.

– Bilo je i vreme! – reče Hari, žureći za njom.

– Donela je odgovor! – reče Ron uzbuđeno, pokazujući uprljan list pergamenta privezan za Hedviginu nogu.

Hari ga žurno odveza i sede da ga pročita, a Hedviga mu slete na koleno, meko hućući.

– Šta kaže? – upita Hermiona bez daha.

Pismo je bilo vrlo kratko, i izgleda da je bilo naškrabano u velikoj žurbi. Hari ga pročita naglas:

Hari,

Odmah polećem ka severu. Ove novosti o tvom ožiljku su poslednje u seriji čudnih glasina koje su doprle i do mene. Ako te ponovo zaboli, idi pravo do Damblдора – priča se da je izvukao Ludookog iz penzije, što znači da on ume da tumači te znakove, iako niko drugi to ne čini.

Bićemo u kontaktu uskoro. Sve najbolje Ronu i Hermioni. Otvori četvore oči, Hari.

Sirijus

Hari pogleda naviše ka Ronu i Hermioni, koji mu uzvратиše pogled.

– Poleće na sever? – prošaputa Hermiona. – *Vraća se?*

– Koje to znake Dambldor tumači? – reče Ron zbunjeno. – Hari... šta se zbiva?

Jer Hari se upravo udario pesnicom u čelo, izbacujući Hedvigu iz krila.

– Nije trebalo da mu kažem! – reče Hari besno.

– O čemu ti to? – reče Ron iznenađeno.

– To ga je navelo da pomisli kako treba da se vrati! – reče Hari, lupajući pesnicom o sto, te Hedviga slete na naslon Ronove stolice, hukćući ogorčeno. – *Vraća se jer misli da sam u nevolji! A sa mnom je sve u redu! A za tebe nemam ništa – obrecnu se Hari na Hedvigu, koja je klepetala kljunom u znak iščekivanja – moraćeš u sovarnik ukoliko hoćeš hranu.*

Hedviga ga ozlojeđeno pogleda i odlete kroz otvoren prozor, ćušnuvši ga u prolazu raširenim krilima po glavi.

– Hari – poče Hermiona umirujućim glasom.

– Idem na spavanje – reče Hari kratko. – Vidimo se ujutru.

Gore u spavaonici on navuče pidžamu i leže u svoj krevet s baldahinom, ali ni izdaleka nije osećao umor.

Ako bi se Sirijus vratio i bio uhvaćen, bila bi to njegova, Harijeva krivica. Zašto nije držao jezik za zubima? Nekoliko sekundi bola, i on je morao da se izbrblja... da

je samo imao zrnice pameti da to zadrži za sebe...

Ubrzo ču Rona kako ulazi u spavaonicu, ali mu se ne obrati. Dugo je Hari ležao zureći u taman baldahin na krevetu. Spavaonica je sasvim utihnula i, da je bio manje preokupiran, Hari bi po odsustvu Nevilovog uobičajenog hrkanja zaključio da nije jedini koji leži budan.

15. Bobatons i Durmstrang

Rano sledećeg jutra, Hari se probudio s potpuno skovanim planom u glavi, kao da je njegov usnuli mozak radio na njemu celu noć. On ustade, obuče se pri bleđoj svetlosti zore, napusti spavaonicu ne budeći Rona, i siđe nazad u opusteli dnevni boravak. Tu uze list pergamenta sa stola, na kome je još uvek stajao njegov domaći iz Predskazivanja, i napisao sledeće pismo:

Dragi Sirijuse,

Pretpostavljam da sam samo uobrazio da me je bolelo ožiljak, bio sam poluusnuo kad sam ti prošli put pisao. Nema potrebe da se vraćaš, ovde je sve kako i treba da bude. Ne brini za mene, osećam da mi je glava sasvim u redu.

Hari

On se zatim uspenetra i izađe kroz rupu iza portreta, prođe utihnulim zamkom (jedino ga je nakratko zadržao Pivs, koji je pokušao da mu ispusti veliku vaznu na glavu nasred hodnika na četvrtom spratu) i najzad stiže do sovarnika, smeštenog na vrhu zapadnog

tornja.

Sovarnik je bio kružna kamena soba, dosta hladna i izložena promaji, pošto nijedan prozor nije imao stakla. Pod je bio potpuno prekriven slamom, sovljim izmetom i ispljunutim kosturima miševa i voluharica. Stotine i stotine sova svih mogućih vrsta tu su se ugnezdile na stalcima koji su se uzdizali do samog vrha tornja: gotovo sve behu usnule, iako je tu i tamo poneko okruglo oko boje ćilibara zurilo u Harija. On spazi Hedvigu ugneždenu između sove kukuvije i neke smeđe, te požuri do nje, klizeći pomalo po izmetom zamazanom podu.

Trebalo mu je malo vremena da je probudi i natera je da ga pogleda, pošto se neprekidno vrpaljila na postolju, pokazujući mu svoj rep. Očigledno je još uvek bila besna zbog njegove sinoćne nezahvalnosti. Ipak, kada je Hari predložio da, pošto je ona previše umorna, možda zamoli Rona da mu pozajmi Prasvidžena, ona ga udostoji da ispruži nogu i dopusti mu da priveže pismo za nju.

– Samo ga nađi, važi? – reče Hari gladeći je po leđima dok ju je prenosio u rukama do jedne od rupa na zidu. – Pre nego što to učine dementori.

Ona mu gricnu prst, možda malčice jače no što bi to inače uradila, ali ipak meko zahukta da bi ga umirila. Zatim raširi krila i odlete u pravcu izlazećeg sunca. Hari ju je posmatrao kako nestaje s vidika s poznatim osećajem nelagodnosti u dnu stomaka. Bio je uveren da će mu Sirijusov odgovor ublažiti brige umesto da ih poveća.

* * *

– To je bila *laž*, Hari – oštro reče Hermiona za doručkom, kada je njoj i Ronu saopštio šta je uradio. – Ti *nisi* umislio da te je bolelo ožiljak, i to vrlo dobro znaš.

– Pa šta? – reče Hari. – Neće se on vraćati u Askaban zbog mene.

– Mani se toga – odvrati Ron strogo Hermioni kad je zaustila da se još malo svađa i, po prvi put, Hermiona mu udovolji i začuta.

Narednih nekoliko nedelja Hari se trudio najbolje što može da ne brine o Sirijusu. Istina, nije mogao a da se ne osvrće oko sebe s iščekivanjem, svakog jutra kada su sove dolazile s poštom, niti da kasno noću pre nego što zaspi spreči sebe da zamišlja strašne prizore Sirijusa opkoljenog dementorima u nekoj mračnoj londonskoj ulici, ali je u međuvremenu pokušavao da odagna misli od svog kuma. Priželjkivao je da se i dalje bavi kvidičem. Ništa više ne prija zabrinutom umu nego dobar, naporan trening. S druge strane, časovi su postajali sve teži i zahtevniji no ikada, naročito Odbrana od Mračnih veština.

Na njihovo iznenađenje, profesor Čudljivko najavi da će bacati Kontrolišuću kletvu na svakog đaka ponaosob, kako bi demonstrirao njenu moć i video mogu li da se odupru njenom dejstvu.

– Ali... ali rekli ste da je to protivzakonito, profesore – reče Hermiona nesigurno, dok je Čudljivko potezom štapića razmeštao stolove, ostavljajući veliki prazan

prostor na sredini sobe. – Rekli ste... da je njeno isprobavanje na drugom ljudskom biću...

– Dambldor želi da vas naučim kakav je to osećaj – reče Ćudljivko, okrenuvši svoje magično oko ka Hermioni, fiksirajući je jezivim pogledom bez treptaja. – Ako bi radije želela da je naučiš na teži način, kada je neko baci na tebe da bi mogao potpuno da te Kontroliše – u redu, što se mene tiče. Puštam te. Hajde, idi.

On uperi jedan od svojih izobličениh prstiju ka vratima. Hermiona odjednom poprими izrazito ružičastu boju i promrmlja nešto o tome kako nije mislila da ode. Hari i Ron se naceriše jedan drugome. Znali su da bi Hermiona radije pojela gnoj buboničkih cevki nego da propusti tako važnu lekciju.

Ćudljivko počе redom da izvodi učenike i da baca Kontrolišuću kletvu na njih. Hari je gledao kako, jedan po jedan, njegovi drugovi iz razreda pod njenim uticajem rade najneverovatnije stvari. Din Tomas je tri puta obišao učionicu cupkajući i pevajući državnu himnu. Lavander Braun je imitirala vevericu. Nevil je izveo niz zadivljujućih gimnastičkih vratolomija što sigurno ne bi mogao u normalnom stanju. Niko, izgleda, nije uspeo da se odupre kletvi, koja je delovala sve dok je Ćudljivko ne bi skinuo.

– Poteru – zarezа Ćudljivko – ti si sledeći.

Hari iskorači nasred učionice, u prostor koji je Ćudljivko raščistio od klupa. Ćudljivko podiže štapić, uperi ga ka Hariju i reče: – *Imperio*.

Bilo je to najdivnije osećanje. Hari oseti kako pluta, dok mu se iz glave nežno brišu sve misli i brige, ne ostavljajući ništa do nejasnu radost. Stajao je tamo, neverovatno opušten, svestan, kao kroz maglu, da ga svi posmatraju.

A onda začu glas Ludookog Ćudljivka, kako odjekuje u nekoj dalekoj komori njegovog praznog uma: *Skoči na sto... skoči na sto...*

Hari poslušno savi kolena, spremajući se na skok.

Skoči na sto...

Ipak, zašto?

Još jedan glas se probudi u dubini njegovog mozga. Zaista bi bilo glupo da to učiniš, reče glas.

Skoči na sto...

Ne, mislim da neću, hvala lepo, reče drugi glas, malo odlučnije... ne, zaista ne želim da...

Skoči! ODMAH!

Odmah zatim Hari oseti znatan bol. U isti mah je skočio i pokušao da spreči sebe da skoči – a rezultat je bio da se strmoglavo razbio o sto, obarajući ga i, sudeći po osećaju u nogama, polomio obe čašice na kolenima.

– E, *tako* je već bolje! – grmeo je Ćudljivkov glas, i Hari odjednom oseti kako mu iz glave nestaje osećaj praznine. Seti se tačno šta se dešavalo, a bol u kolenima postade dvostruko jači.

– Pogledajte samo, svi vi... Poter se borio! Borio se protiv toga, a maltene se i

izborio! Probaćemo ponovo, Poteru, a vi ostali, obratite pažnju – gledajte mu u oči, tu ćete primetiti – vrlo dobro, Poteru, zaista vrlo dobro! *Tebe* neće moći tako lako da Kontrolišu!

– Sudeći po njegovoj priči – mrmljao je Hari, dok je, sat vremena kasnije, šepajući izlazio iz kabineta Odbrane od Mračnih veština (Ćudljivko je insistirao da iskušava Harija još četiri puta zaredom, sve dok Hariju nije uspelo da se sasvim odupre kletvi) – čovek bi pomislio da će nas sve ovde napasti svakog trenutka.

– Da, znam – reče Ron, koji je poskakivao svaki drugi korak. On je imao mnogo više poteškoća s tom kletvom od Harija, iako ga je Ćudljivko uveravao da će ti sporedni efekti nestati do ručka. – Koliko je samo paranoičan... – Ron baci nervozan pogled preko ramena kako bi proverio da li je Ćudljivko zaista van čujnog dometa, a zatim nastavi: – Nije ni čudo što su u Ministarstvu jedva čekali da ga se otarase, jesi ga čuo dok je pričao Šejmusu šta je uradio veštici koja mu je prvog aprila viknula *BU* iza leđa? I kada ćemo stići da pročitamo kako da se odupremo Kontrolišućoj kletvi, uz sve ostalo što imamo da radimo?

Svi četvrtaci su primetili da se od njih traži mnogo više rada u ovom polугоđu. Profesorka Mek Gonagal im je objasnila zbog čega je to tako, nakon što je razred bio glasno negodovao zbog količine domaćih zadataka iz Preobražavanja koje im je zadala.

– Sada ulazite u vrlo značajno razdoblje vašeg magijskog obrazovanja! – rekla im je, dok su joj oči opasno svetlucale iza četvrtastih naočara. – Sve se više bližite običnim čarobnjačkim nivoima...

– Ali mi ne polažemo O.Č.N. sve do pete godine! – reče Din Tomas ogorčeno.

– Možda i ne polažete, Tomase, ali veruj mi, treba vam sva neophodna priprema! Gospođica Grejndžer ostaje jedina osoba u ovom razredu kojoj je uspelo da pretvori ježa u pristojno jastuče za igle. Podsetila bih te da se *tvoje* jastuče za igle, Tomase, i dalje sklupča od straha ako mu se bilo ko približi s iglom!

Hermiona, koja je ponovo poprimila izrazito ružičastu boju, kao da se trudila da ne deluje previše samozadovoljno.

Hari i Ron su se ludo zabavljali kada im je profesorka Treloni na sledećem času Predskazivanja saopštila da su dobili najviše ocene za domaće zadatke. Pročitala je naglas delove njihovih predviđanja, pohvalivši ih za hrabro prihvatanje predstojećih im užasa – ali je ta radost namah splasnula kada ih je zamolila da isti domaći ponove predskazujući događaje za sledeći mesec: već su počele da im ponestaju katastrofične ideje.

U međuvremenu im je profesor Bins, duh koji je predavao Istoriju magije, zadao da pišu nedeljne sastave na temu goblinskih pobuna u osamnaestom veku. Profesor Snejp ih je terao da istražuju protivotrove. Ovo su shvatili sasvim ozbiljno, pošto je natuknuo da će možda otrovati nekog od njih pre Božića, da vidi deluje li njegov protivotrov. Profesor Flitvik ih je zamolio da pročitaju tri dodatne knjige kao

pripremu za lekcije o Prizivajućim činima.

Čak je i Hagrid pridodao nove obaveze gomili poslova koje su već dobili da urade. Zadnjerasprskavajući skruti rasli su neverovatnim tempom, ako se uzme u obzir da niko još nije otkrio šta zapravo jedu. Hagrid je bio oduševljen i, kao deo njihovog „projekta“, predložio je da dolaze do njegove kolibe svako drugo veče, kako bi proučavali skrute i beležili svako neprirodno ponašanje.

– Ja neću – reče Drako Melfoj glatko kad je Hagrid izneo taj predlog, tonom Deda Mraza koji izvlači posebno veliku igračku iz svog džaka. – Dovoljno je što viđam ova pogana stvorenja tokom časova, hvala lepo.

Hagridu nestade osmeh s lica.

– Radićeš š’a ti se kaže – zagrme on – il’ ću se ugledam na profesora Čudljivka... Čujem da od tebe ispada sasvim fina lasica, Melfoj.

Grifindorci počеше da urlaju od smeha. Melfoj pocrvene od besa, ali je sećanje na Čudljivkovu kaznu očigledno i dalje bilo dovoljno bolno da ga spreči da im odgovori. Posle časa, Hari, Ron i Hermiona se vratiliše u zamak u dobrom raspoloženju: gledati Hagrida kako ume da odbrusi Melfoju bilo je posebno zadovoljstvo, pogotovo posle svega što je Melfoj činio prethodne godine da Hagrid bude otpušten.

Kada stigoše do Ulazne dvorane nisu mogli dalje zbog velike gužve, učenika koji su se rojili oko velikog natpisa u dnu mermernog stepeništa. Ron, najviši od njih troje, pope se na prste kako bi bacio pogled preko glava ispred i glasno im pročitao natpis:

TROČAROBNAČKI TURNIR

Delegacije iz Bobatonsa i Durmstranga

doći će u 6 sati u petak 30. oktobra.

Časovi će se završiti pola sata ranije.

– Sjajno! – uskliknu Hari. – Poslednji čas u petak su Napici! Snejp neće imati vremena da nas sve potruje!

Učenici će vratiti svoje torbe i knjige u spavaonice,
a zatim se okupiti ispred zamka da pozdrave
naše goste pre gozbe dobrodošlice.

– Još samo nedelju dana! – reče Erni Makmilan iz Haflpafa, izranjajući iz gomile, dok su mu oči sijale. – Pitam se da li Sedrik zna? Mislim da ću otići da mu kažem...

– Sedrik? – ponovi Ron tupo, kada je Erni otrčao.

– Digori – reče Hari. – Verovatno se prijavljuje za turnir.

– Taj idiot da bude hogvortski šampion? – reče Ron, dok su se probijali kroz brbljivu gomilu ka stepeništu.

– On nije idiot, već ga ti ne voliš jer je pobedio Grifindor u kvidiču – reče

Hermiona. – Čula sam da je zaista dobar učenik – a uz to je i asistent.

Rekla je to kao da hoće da preseče svaku dalju raspravu.

– Tebi se on sviđa samo zato što je *zgodan* – reče Ron zajedljivo.

– Izvini, ali meni se ljudi ne dopadaju samo zato što su zgodni! – reče Hermiona ogorčeno.

Ron se tobož glasno nakašlja, zvukom koji je neobično zazvučao kao „Lokhart!“.

Pojava natpisa u Ulaznoj dvorani ostavila je neverovatan utisak na stanovnike zamka. Tokom iduće nedelje, gde god Hari pošao pričalo se samo o jednoj temi: o Tročarobnjačkom turniru. Glasine su se širile od jednog učenika do drugog poput zaraznih bacila: ko će se sve nadmetati za hogvorskog šampiona, šta će se sve dešavati na turniru, po čemu se učenici iz Bobatonsa i Durmstranga razlikuju od njih samih.

Hari je takođe primetio da se zamak naročito temeljno čisti. Nekoliko musavih portreta je oribano, na veliko nezadovoljstvo njihovih stanovnika, koji su sedeli zgrčeni u svojim ramovima, mrmljajući namršteno i trzajući se kada bi osetili svoja sveža ružičasta lica. Oklopi odjednom zasijaše i počеше da se kreću bez škrife, a domar Argus Filč bio je tako bezobziran prema svakom učeniku koji bi zaboravio da obriše cipele pre ulaska da je nekoliko devojčica s prve godine zaplašio do hysterije.

I drugi članovi osoblja bili su neobično napeti.

– Longbotome, molila bih te da *ne otkrivaš* ni pred kim iz Durmstranga da ne umeš da izvedeš ni najjednostavniju Promenljivu čin! – kevtala je profesorka Mek Gonagal posle jedne izuzetno teške lekcije, tokom koje je Nevil slučajno presadio sopstvene uši na jedan kaktus.

Kada su izjutra, tridesetog oktobra, sišli na doručak, otkrili su da je Velika sala preko noći ponovo ukrašena. Sa zidova su visili ogromni svileni barjaci, svaki je predstavljao po jednu hogvortsku kuću – crveni sa zlatnim lavom – Grifindor, plavi s bronzanim orlom – Rejvenklo, žuti s crnim jazavcem – Haflpaf, a zeleni sa srebrnom zmijom – Sliterin. Iza nastavnčkog stola, najveći barjak imao je hogvortski grb: lava, orla, jazavca i zmiju, združene oko velikog slova H.

Hari, Ron i Hermiona primetiše Freda i Džordža za grifindorskim stolom. Opet su, što je bilo čudno, sedeli podalje od ostalih i razgovarali prigušenim tonom. Ron ih povede ka njima.

– Baš je pravi bedak – govorio je Džordž Fredu smrknuto. – Ali ako neće lično da razgovara s nama, moraćemo ipak da mu pošaljemo pismo. Ili ćemo mu ga tutnuti u ruku, ne može večito da nas izbegava.

– Ko vas izbegava? – upita Ron sedajući pored njih.

– Nažalost, ne ti – reče Fred, ljutit zbog prekida.

– Šta je bedak? – upita Ron Džordža.

– Imati brata njuškala poput tebe – reče Džordž.

– Da nemate možda vas dvojica neke ideje za Tročarobnjački turnir? – upita Hari. –

Razmišljate li o tome da se prijavite?

– Pitao sam Mek Gonagalovu kako se biraju šampioni, ali ona nije htela ništa da kaže – reče Džordž ogorčeno. – Samo mi je rekla da ućutim i počnem s Preobražavanjem mog rakuna.

– Pitam se kakvi će biti zadaci? – reče Ron zamišljeno. – Znaš, kladim se da bismo mi mogli da ih izvedemo, Hari, mi smo već radili neke prilično opasne stvari...

– Ali niste pred komisijom sudija – reče Fred. – Mek Gonagalova kaže da šampioni dobijaju poene na osnovu toga koliko su dobro uradili zadatke.

– Ko su sudije? – upita Hari.

– Pa, glavešine škola učesnica uvek su u žiriju – reče Hermiona, i svi se okrenuše ka njoj, prilično iznenađeni – jer su sva trojica bili povređeni za vreme turnira 1792, kada je aždaja koju je trebalo da uhvate šampioni pobjegla i počela da besni.

Primetila je da je svi gledaju i rekla, uz svoj uobičajeni uzdah nestrpljenja što niko osim nje nije pročitao sve te knjige: – Sve piše u *Istoriji Hogvortsu*. Iako, naravno, ni ta knjiga nije sasvim pouzdana. Precizniji naslov bio bi *Obrađena istorija Hogvortsu*. Ili *Izuzetno pristrasna i selektivna istorija Hogvortsu, koja zataškava sramotne aspekte te škole*.

– O čemu pričaš? – reče Ron, iako Hari pomisli kako zna šta sledi.

– O *kućnim vilenjacima!* – reče Hermiona glasno, potvrđujući Harijeve sumnje. – Nijedanput, na preko hiljadu strana, *Istorija Hogvortsu* ne pominje da svi mi učestvujemo u represiji nad stotinom robova!

Hari zavrte glavom, i usredsredi se na kajganu. Odsustvo entuzijazma kod njega i Rona nije umanjilo Hermioninu rešenost da traži pravdu za kućne vilenjake. Istina, obojica su platila po dva sikla za bedž U.B.Lj.U.V.-a, ali to su učinili samo da bi je ućutkali. Međutim, praktično su proćerdali sikle; ako išta, učinili su da je Hermiona posle toga postala još glasnija. Od tada je sve više gnjavila Harija i Rona, prvo da nose značke, zatim da ubeđuju druge da to isto čine, a takođe bi svake večeri kružila po grifindorskom dnevnom boravku saterujući ljude u ćošak i mašući im lončetom za prikupljanje priloga pod nosom.

– Da li shvatate da vam grupa čarobnjačkih stvorenja, koja su neplaćena i porobljena, menja čaršave, pali vatru, čisti učionice i kuva hranu? – žustro je govorila bez prestanka.

Neki, poput Nevila, odmah su davali pare samo da bi Hermiona prestala da ih mrko gleda. Nekoliko ih je bilo mlako zainteresovano za to što ona ima da kaže, ali nisu bili radi da se aktivnije uključe u kampanju. Mnogi su celu stvar smatrali šalom.

Ron prevrnu očima ka tavanici, koja ih je sve obasjavala jesenjom sunčevom svetlošću, a Fred se naglo zainteresova za svoju slaninu (obojica blizanaca odbila su da kupe bedž U.B.Lj.U.V.-a). Džordž se pak nagnu ka Hermioni.

– Slušaj, da li si ikada bila dole u kuhinjama, Hermiona?

– Ne, naravno da nisam – reče Hermiona odsečno – čisto sumnjam da je učenicima

dozvoljeno da...

– E pa, mi jesmo – reče Džordž, pokazujući na Freda – mnogo puta, da mažnjavamo hranu. Upoznali smo ih, i oni su *srećni*. Misle da imaju najbolji posao na svetu...

– To je zato što su neobrazovani i što su im mozgovi isprani! – poče Hermiona žustro, ali se njene reči izgubiše u naglom fijukanju iznad njih, koje je objavljivalo dolazak poštanskih sova. Hari odmah podiže pogled, i vide Hedvigu kako leti prema njemu. Hermiona naglo prestade da priča: ona i Ron su gledali u Hedvigu s iščekivanjem, a ona doleprša na Harijevo rame, skupi krila i, sva iscrpljena, ispruži nogu.

Hari skinu Sirijusov odgovor i ponudi Hedvigi kožure od svoje slanine, koje ona zahvalno pojede. Onda, uverivši se da su se Fred i Džordž sasvim udubili u raspravu o Tročarobnjačkom turniru, Hari šapatom pročita Sirijusovo pismo Ronu i Hermioni.

Dobar pokušaj, Hari,

Vratio sam se u zemlju i dobro sam sakriven. Hoću da me obaveštavaš o svemu što se događa na Hogvortsu. Ne koristi Hedvigu, stalno menjaj sove, i ne brini za mene, samo pazi na sebe. Ne zaboravi šta sam ti rekao za tvoj ožiljak.

Sirijus

– Zašto da stalno menjaš sove? – upita Ron tiho.

– Hedviga bi privukla previše pažnje – reče odmah Hermiona. – Ona se ističe. Snežna sova koja se stalno vraća svuda gde se on krije... mislim, to nisu domaće ptice, zar ne?

Hari smota pismo i gurnu ga u svoju odoru, pitajući se da li je sada zabrinut manje ili više nego pre. Pretpostavljao je da to što se Sirijus vratio u zemlju a da ga nisu uhvatili ipak nešto znači. Takođe, nije mogao da poretke da mu prija saznanje da je Sirijus sada mnogo bliže. Makar neće morati dugo da čeka na odgovor svaki put kad bude pisao.

– Hvala, Hedviga – reče on, milujući je. Ona huknu pospano, načas umoči svoj kljun u njegov pehar sa sokom od pomorandže, a zatim ponovo odlete, očigledno očajnički željna dobrog dugog sna u sovarniku.

Tog dana se u vazduhu osećao prijatan dah iščekivanja. Niko nije baš obraćao pažnju na predavanja, pošto ih je sve mnogo više zaokupljao dolazak ljudi iz Bobatonsa i Durmstranga predstojeće večeri. Čak je i čas Napitaka bio podnošljiviji nego inače jer je trajao pola sata kraće. Kada je zvono zazvonilo ranije nego inače, Hari, Ron i Hermiona požuriše do grifindorskog tornja, ostaviše torbe i knjige, kao što im je naloženo, navukoše ogrtače i ponovo pohitaše dole u Ulaznu dvoranu.

Glavešine kuća postrojivale su učenike.

– Vizli, ispravi šešir – obrecnu se profesorka Mek Gonagal na Rona. – Gospođice

Petil, izvadite tu smešnu stvar iz svoje kose.

Parvati se namršti i skinu velikog ukrasnog leptira s kraja svoje pletenice.

– Pođite za mnom, molim – reče profesorka Mek Gonagal – prvaci napred... bez guranja...

Oni se spustiše u koloni jedan po jedan niz ulazne stepenice i poređaše se ispred zamka. Bilo je hladno, vedro več: smrkavalo se i beli, naizgled providan mesec već je sijao nad Zabranjenom šumom. Stojeći između Rona i Hermiona u četvrtom redu sleva, Hari vide kako Denis Krivej drhti od iščekivanja među ostalim prvacima.

– Skoro će šest – reče Ron, pogledavši na sat, a zatim se zagleda niz drum koji je vodio do ulazne kapije. – Šta misliš, kako će doći? Vozom?

– Sumnjam – reče Hermiona.

– Kako onda? Metlama? – stade da nagađa Hari, gledajući ka zvezdanom nebu.

– Ne bih rekla... ne s tolike daljine...

– Teleportacioni ključ? – nadoveza se Ron. – Ili bi mogli da se Prebace... možda je tamo odakle oni dolaze maloletnicima dozvoljeno to da rade?

– Ne možeš da se Prebaciš na hogvortsko zemljište, koliko puta moram to da ti kažem? – reče Hermiona gubeći strpljenje.

Uzbuđeno su osmatrali sve mračniju okolinu, ali ništa se nije pomeralo. Sve je bilo mirno, tiho i isto kao uvek. Hariju poče da biva hladno. Želeo je da požure... možda strani učenici pripremaju dramatičan ulazak... seti se šta je gospodin Vizli rekao u kampu pre Svetskog prvenstva u kvidiču: – Uvek ista priča, ne možemo da odolimo da se ne razmećemo kada se sretnemo...

A onda se Dambldor oglasi iz poslednjeg reda, gde je stajao s ostalim nastavnicima – Dabome! Ukoliko se ne varam, delegacija iz Bobatonsa se približava!

– Gde su? – željno uzviknuše učenici, gledajući svaki u drugom pravcu.

– *Tamo!* – povika jedan šestak, pokazujući ka šumi.

Nešto veliko, mnogo veće od metle – možda čak i od stotinu metli – brzalo je preko tamnoplavog neba ka zamku, neprekidno se povećavajući.

– To je zmaj! – vrisnu jedna prvakinja, potpuno gubeći glavu.

– Ne budi glupa... to je leteća kuća! – reče Denis Krivej.

Denisova pretpostavka bila je bliža istini... dok je džinovski crni oblik prelazio iznad vrhova drveća Zabranjene šume, svetla s prozora zamka ga obasjaše i oni videše džinovsku, pastelnoplavu kočiju s konjima, veličine poveće kuće, kako leti ka njima, dok je kroz vazduh vuče tuce zlatastih krilatih konja, belih repova i grive, svaki veličine slona.

Prva tri reda učenika povukoše se unazad čim kočija poče da se spušta još niže, slećući neverovatnom brzinom – a onda, uz strašan tresak od koga Nevil poskoči unazad i ugazi stopalo jednog sliterinskog petaka – konjska kopita, veća od tanjira, dodirnuše zemlju. Sekundu kasnije, kočija se spusti na tlo, poskakujući na svojim ogromnim točkovima, dok su zlatni konji zabacivali svoje velike glave i kolutali

ogromnim, vatrenocrvenim očima.

Hari je jedva stigao da zapazi grb na vratima kočije (dva ukrštena zlatna čarobna štapića, a iz svakog izleću po tri zvezde), pre nego što se ona otvoriše.

Iz kočije iskoči dečak u svetloplavoj odori, sagnu se napred, stade da petlja oko nečega na podu kočije i razvuče nekoliko zlatnih stepenika. Zatim učtivo odskoči unazad. Hari vide kako iz kočije izranja sjajna crna cipela s visokom potpeticom – cipela veličine dečjih sanki – za kojom odmah zatim izađe najveća žena koju je ikada u životu video. Veličina kočije i konja istog trena je postala jasna. Nekoliko ljudi zahropta od iznenađenja.

Hari je video samo još jednu osobu u svom životu veliku kao ova žena, a to je bio Hagrid; činilo mu se da nema ni centimetra razlike u njihovoj visini. Ipak – možda baš zbog toga što se bio navikao na Hagrida – ova žena (koja je sada, iz podnožja stepenica, gledala gomilu što ju je iščekivala razrogačenih očiju) delovala je još neprirodnije velika. Kada je iskoračila na svetlost koja je dopirala iz Ulazne dvorane, ispostavilo se da ima lepo lice, maslinast ten, velike sjajne crne oči i pomalo kljunast nos. Kosa joj je bila skupljena u sjajnu nisku punđu. Bila je obučena u crni saten od glave do pete, a oko njenog vrata i debelih prstiju šljaštilo je mnoštvo božanstvenih opala.

Damblodor počeo da tapše. Učenici takođe zapljeskaše, mnogi stojeći na prstima, ne bi li bolje videli tu ženu.

Njenim licem razli se graciozan osmeh, i ona došeta do Damblдора, ispruživši mu svetlucavu ruku. Damblodor, iako i sâm visok, jedva da je trebalo da se sagne da bi joj ruku poljubio.

– Moja draga Madam Maksim – reče on. – Dobrodošli u Hogvorts.

– Damblidor – reče Madam Maksim, dubokim glasom. – Nadam se da ste frlo dopro?

– U odličnoj formi, zahvaljujem – reče Damblidor.

– Moji učenici – reče Madam Maksim, nehajno mahnuvši ogromnom rukom iza sebe.

Hari, čija je pažnja bila potpuno usmerena na Madam Maksim, sada primeti da je dvanaestak dečaka i devojčica – sve, reklo bi se, stariji tinejdžeri – izašlo iz kočije i stalo iza Madam Maksim. Drhtali su, što nije bilo za čuđenje budući da su im odore bile od fine svile, a niko od njih nije nosio ogrtač. Nekoliko ih je glave obmotalo šalovima i maramama. Po onome što je Hari mogao da vidi (stajali su u ogromnoj senci Madam Maksim), posmatrali su Hogvorts sa zebnjom na licima.

– Da li je Karkarof feć tošao? – upita Madam Maksim.

– Trebalo bi da stigne svakog časa – reče Damblidor. – Da li biste želeli da ga sačekate ovde i pozdravite ga, ili biste više voleli da uđete unutra i da se malčice ugrijete?

– Da se ugrijemo, rekla bih – reče Madam Maksim. – Ali konji...

– Nastavnik koji nam predaje Brigu o magijskim stvorenjima biće presrećan da se pobrine za njih – reče Dambldor – čim reši malu situaciju koja je iskrsla s nekim drugim njegovim... ovaj... šticećima.

– Skrutima – promrmlja Ron Hariju, cereći se.

– Moji pastuvi zahtefaju... ofaj... energično rukofanje – reče Madam Maksim, kao da sumnja da je bilo koji nastavnik Brige o magijskim stvorenjima dorastao tom zadatku. – Oni su frlo jaki...

– Uveravam vas da je Hagrid sasvim dorastao poslu – reče Dambldor smešeći se.

– Frlo dopro – reče Madam Maksim, lako se naklonivši. – Hoćete li molim fas obafestiti teg 'Agrida da konji piju isključivo škotski fiski?

– Biće sređeno – reče Dambldor, takođe se naklonivši.

– Dođite – reče Madam Maksim zapovednim tonom svojim učenicima, i hogvortska masa se razdvoji kako bi propustila nju i njene učenike da prođu uz kamene stepenice.

– Šta misliš koliki će tek biti durmstranški konji? – reče Šejmus Finegan, nagnuvši se preko Lavander i Parvati da bi se obratio Hariju i Ronu.

– Pa, ako budu veći od ovih ovde, čak ni Hagrid neće moći da se pobrine za njih – reče Hari. – To jest, ako ga već nisu napali njegovi skruti. Pitam se šta je s njima?

– Možda su pobegli – reče Ron pun nade.

– Oh, ne govori to – reče Hermiona, zadrhtavši. – Zamisli ih samo kako divljaju unaokolo...

Stajali su, neznatno drhteći, i čekali da stigne durmstranška delegacija. Većina učenika je s nadom piljila u nebo. Narednih nekoliko minuta tišinu je razbijalo samo hroptanje i dumbaranje ogromnih konja Madam Maksim. A onda...

– Čujete li nešto? – reče iznenada Ron.

Hari oslušnu; začuše glasan i neobično jeziv zvuk koji im se približavao iz tmine: prigušeno kotrljanje i sisanje, kao da se ogromni usisivač kreće po rečnom koritu...

– Jezero! – povika Li Džordan, pokazujući nadole ka njemu. – Pogledajte jezero!

S njihove pozicije na vrhu travnjaka, koji je nadvisivao imanje, imali su jasan pogled na glatku crnu površinu vode – samo što ta površina sada uopšte nije bila glatka. Nešto se komešalo duboko u središtu jezera. Na površini su se stvarali veliki mehuri, talasi su zapljuskivali blatnjavu obalu – a zatim se stvori vrtlog, na samoj sredini jezera, kao da je s njegovog dna upravo izvučen džinovski zapušač...

Iz srca vrtloga počeo da se izdiže nešto nalik na dugačak, crni stub... a onda Hari primeti užad...

– To je jarbol! – reče on Ronu i Hermioni.

Polako i veličanstveno, brod se izdizao iz vode, svetlucajući na mesečini. Delovao je poput kostura, kao neka vaskrsla olupina, a prigušena, maglovita svetla koja su se pomaljala kroz brodske prozore izgledala su kao avetinjske oči. Konačno, uz glasan pljusak, brod potpuno izroni, poskakujući po uzburkanoj vodi, i počeo da jedri ka obali. Nekoliko trenutaka kasnije čuli su pljusak sidra bačenog u plićak, i tup udarac

daske koja je spuštена na obalu.

Ljudi su se iskrcavali. Mogli su da vide njihove siluete kako prolaze ispred svetala koja su dopirala kroz brodske prozore. Svi su bili, primetio je Hari, građeni naizgled kao Kreb i Gojl... ali kada su se približili, koračajući uz travnjake ka svetlu koje je dopiralo iz Ulazne dvorane, video je da izgledaju kršno zahvaljujući tome što nose ogrtače od neke vrste ofucanog, zamršenog krzna. Čovek koji ih je vodio ka zamku nosio je drugu vrstu krzna: elegantno i srebrnkasto, poput njegove kose.

– Dambldore! – povika on srdačno, dok se peo uz brdo. – Kako si, dragi moj prijatelju, kako si?

– Prosto cvetam, hvala vam, profesore Karkarof – odgovori Dambldor.

Karkarof je imao meden, uljani glas. Kada je zakoračio na svetlost koja je dopirala kroz vratnica zamka, videli su da je visok i mršav poput Dambldora, ali je njegova seda kosa bila kratka, a jareća bradica (koja se završavala malom kovrdžom) nije sasvim skrivala njegovu relativno nejaku bradu. Kada je dospeo do Dambldora, rukovao se s njim koristeći obe svoje šake.

– Dragi stari Hogvorts – reče on, gledajući naviše ka zamku i smešeći se. Zubi su mu bili prilično požuteli, i Hari primeti da njegov osmeh nije zahvatao i njegove oči, koje su i dalje bile hladne i okrutne. – Kako je dobro biti ovde, baš dobro... Viktore, dođi ovamo, gde je toplije... ne smeta ti, Dambldore? Viktor ima malu prehladu glave...

Karkarof dade znak jednom svom učeniku da priđe. Dok je dečak prolazio, Hari u trenutku primeti istaknut, zakrivljen nos i guste crne obrve. Nije mu bio potreban udarac u ruku koji mu je Ron uputio, niti šapat u uvu, da bi prepoznao taj profil.

– Hari – *to je Krum!*

16. Vatreni pehar

– Ne mogu da verujem! – reče Ron, usplahirenim glasom, dok su se hogvortski učenici peli nazad uza stepenice, iza durmstranske delegacije. – Krum, Hari! *Viktor Krum!*

– Nebesa, Rone, on je samo igrač kvidiča – reče Hermiona.

– *Samo igrač kvidiča?* – dodade Ron, kao da ne može da poveruje svojim ušima. – Hermiona – on je jedan od najboljih Tragača na svetu! Nisam imao pojma da još uvek ide u školu!

Dok su ponovo prolazili kroz Ulaznu dvoranu s ostatkom hogvortskih učenika, krećući se ka Velikoj sali, Hari je video Lija Džordana kako skakuće gore-dole na vrhovima prstiju, ne bi li što bolje video Krumov potiljak. Nekoliko devojčica iz šestog razreda u hodu je grozničavo preturalo po svojim džepovima: – Oh, ne mogu da verujem, nemam nijedno pero pri sebi... Misliš da bi mi se potpisao karminom na šešir?

– *Zaista* – reče Hermiona nadmeno dok su prolazili pored devojaka, koje su se sada prepirale oko karmina.

– *Ja ću mu uzeti autogram, ako ikako mogu* – reče Ron – da nemaš možda pero,

Hari?

– Jok, sva su mi gore, u torbi – reče Hari.

Odšetali su do grifindorskog stola i seli. Ron se pobrinuo da sedne na onu stranu koja gleda ka vratima, jer su Krum i njegovi drugari s Durmstranga i dalje stajali pred njima, očigledno neodlučni gde da sednu. Učenici iz Bobatonsa izabrali su da sednu za rejvenkloovski sto. Gledali su po Velikoj sali sa sumornim izrazima lica. Troje njih i dalje je grčevito stezalo svoje šalove i marame oko glava.

– Nije *toliko* hladno – iznervirano primeti Hermiona dok ih je posmatrala. – Zašto nisu poneli ogrtače?

– Ovamo! Dođite da sednete ovamo! – prožišta Ron. – Ovamo! Hermiona, pomeri se malo, napravi mesta...

– Šta?

– Prekasno – reče Ron ogorčeno.

Viktor Krum i njegove durmstranške kolege smestili su se za sliterinski sto. Hari je zapazio da su Melfoj, Kreb i Gojl vrlo samozadovoljni zbog toga. Dok ih je posmatrao, Melfoj se nagnuo da popriča s Krumom.

– Da, tako je, ulaguj mu se, Melfoje – reče Ron oštro. – Kladim se da ga je Krum već prozreo... kladim se da mu se ljudi stalno ulizuju... šta misliš gde će da spavaju? Mogli bismo da mu ponudimo mesto u našoj spavaonici, Hari... meni ne bi smetalo da mu ustupim krevet, ja bih mogao da spavam na pomoćnom ležaju.

Hermiona frknu.

– Izgledaju mnogo veselije od bobatonsovaca – reče Hari.

Durmstranški učenici upravo su skidali svoja teška krzna i zainteresovano zagledali zvezdanu crnu tavanicu. Neki od njih su pridizali zlatne tanjire i pehare i ispitivali ih, očigledno impresionirani.

Kod stola za osoblje, domar Filč je dodavao stolice. Nosio je svoj plesnivi stari frak u čast prilike. Hari se iznenadi kada vide da je Filč dodao četiri stolice, po dve sa svake Dambldorove strane.

– Ali samo je dvoje ljudi više – reče Hari. – Zašto Filč stavlja četiri stolice? Ko još dolazi?

– A? – odvrati Ron nezainteresovano. I dalje je čežnjivo gledao u Kruma.

Kada su svi učenici ušli u Salu i seli za stolove, ušlo je osoblje, poređalo se uz glavni sto i zauzelo svoja mesta. Poslednji u nizu bili su profesor Dambldor, profesor Karkarof i Madam Maksim. Kada se njihova direktorka pojavila, učenici iz Bobatonsa skočiše na noge. Nekoliko hogvortskih učenika se nasmeja. Bobatonska delegacija nije se obazirala na to, i niko se nije vratio na mesto dok Madam Maksim nije sela s Dambldorove leve strane. Dambldor je pak nastavio da stoji, a u Velikoj sali nastade tajac.

– Dobro večer, dame i gospodo, duhovi i, naročito, gosti – reče Dambldor, gledajući naokolo ka stranim učenicima. – Veliko mi je zadovoljstvo da vam poželim

dobrodošlicu na Hogvorts. Nadam se i verujem da će vam boravak ovde biti i prijatan i zadovoljavajuć.

Jedna od devojčica iz Bobatonsa, koja je još uvek stezala šal oko svoje glave, ogласi se nečim nalik podrugljivom smehu.

– Niko te ne tera da ostaneš! – prošaputa Hermiona, narogušivši se ka njoj.

– Turnir će zvanično biti otvoren na kraju gozbe – reče Damblodor. – Sada vas sve pozivam da jedete, pijete i osećate se kao kod kuće!

On sede, i Hari primeti kako se Karkarof odmah nagnuo napred i upustio se s njim u razgovor.

Posude pred njima se počеше puniti hranom po običaju. Kućni vilenjaci u kuhinji očigledno su se potrudili. Izbor jela bio je bogatiji nego što je Hari ikada video, uključujući i neke đakonije koje su definitivno bile strane.

– Šta je *to*? – upita Ron, upirući prstom ka velikom sudu punom nekakve čorbe od ljuskara koja je stajala pored velikog pudinga s odreskom i bubrezima.

– Bujabes – reče Hermiona.

– Nazdravlje – uzvрати Ron.

– To je *francusko* – reče Hermiona. – Jela sam ga na raspustu pretprošlog leta, vrlo je dobro.

– Verovaću ti na reč – reče Ron, posluživši se crnim pudingom.

Velika sala je delovala krcatija nego inače, iako je u njoj bilo jedva dvadesetak učenika više. Možda zbog toga što su se njihove raznobojne uniforme izdvajale spram crnih hogvortskih odora. Sada, kada su skinuli krzna, ispostavilo se da durmstranški učenici nose odore krvavocrvene boje.

Hagrid se uvuče postrance u Salu, kroz vrata iza stola za osoblje, dvadesetak minuta posle početka gozbe. On sede na svoje mesto pri kraju stola i mahnu Hariju, Ronu i Hermioni rukom koja je bila sva u zavojima.

– Skruti lepo napreduju, Hagrid? – obrati mu se Hari.

– Prosto cvetaju – odazva se Hagrid veselo.

– Da, kladim se da je tako – reče Ron tiho. – Izgleda da su konačno našli hranu koja im se dopada, zar ne? Hagridove prste.

U tom trenutku, jedan glas reče: – Isfinite, da li jedete taj bujabes?

Bila je to devojka iz Bobatonsa koja se nasmejala tokom Damblodorovog govora. Konačno je skinula svoj šal. Duga, ravna srebrnastoplava kosa padala joj je maltene do struka. Imala je velike, tamnoplave oči, i vrlo bele, ravne zube.

Ron pocrvene. Zurio je u nju, otvorio usta da odgovori, ali ne ču se ništa sem tihog klokotanja.

– Ne, uzmi ga – reče Hari, odgurnuvši posudu ka devojčici.

– Zafršili ste s tim?

– Da – reče Ron bez daha. – Da, bilo je izvrsno.

Devojka pokupi posudu i odnese je pažljivo do rejvenkloovskog stola. Ron je i

dalje piljio u nju, kao da je to prva devojka koju vidi u životu. Hari poče da se smeje. Taj zvuk je izgleda Rona malo povratio.

– Ona je *vila!* – reče on promuklo Hariju.

– Naravno da nije! – reče Hermiona zajedljivo. – Ne vidim da iko drugi bulji u nju kao idiot!

Ali nije bila sasvim u pravu u vezi s tim. Dok je devojčica prolazila kroz Salu, mnoge dečake glave su se okretale, a neki od njih bi na trenutak zanemeli, baš kao Ron.

– Kažem ti, to nije normalna devojčica! – reče Ron, nagnjući se postrance, kako bi mogao bolje da je vidi. – Ne prave ih takve na Hogvortsu!

– Prave ih sasvim fino na Hogvortsu – reče Hari, bez razmišljanja. Čo Čang je sedela samo nekoliko mesta dalje od devojke sa srebrnkastom kosom.

– Kada vam se obojici oči vrate natrag u duplje – primeti Hermiona oštro – moći ćete da vidite ko je upravo stigao.

Pokazivala je ka stolu za osoblje. Dve preostale prazne stolice upravo su bile popunjene. Ludo Torbar je sada sedeo s druge strane profesora Karkarofa, dok je gospodin Čučanj, Persijev šef, bio pored Madam Maksim.

– Šta oni rade ovde? – reče Hari iznenađeno.

– Pa oni su organizovali Tročarobnjački turnir, zar ne? – reče Hermiona. – Pretpostavljam da su hteli da budu tu da vide njegov početak.

Kada je stiglo drugo jelo, primetili su veliki broj nepoznatih pudinga. Ron je pomno ispitivao čudnu vrstu bledog želea od mleka, a zatim ga pažljivo pomerio par centimetara udesno, kako bi bio jasno vidljiv s rejvenkloovskog stola. Međutim, devojčica koja je ličila na vilu se, izgleda, već bila zasitila, i nije došla da ga pokupi.

Kada su se zlatni tanjiri ispraznili, Dambldor ponovo ustade. U Sali je zavladao prijatna napetost. Hari neznatno zadrhta od uzbuđenja, pitajući se šta sledi. Nekoliko sedišta dalje od njih, Fred i Džordž su se nagnjali napred, zureći u Dambldora s velikom koncentracijom.

– Kucnuo je čas – reče Dambldor, smešeći se moru ka njemu okrenutih lica. – Tročarobnjački turnir samo što nije počeo. Želeo bih da vam uputim koju reč objašnjenja pre nego što unesemo kovčeg...

– Šta? – promrmlja Hari.

Ron slegnu ramenima.

– ... samo da bismo razjasnili proceduru po kojoj ćemo raditi ove godine. Ali najpre mi dozvolite da predstavim, onima koji ih još ne znaju, gospodina Bartemijusa Čučnja, šefa Odseka za međunarodnu magijsku saradnju – tu se začu površan uctiv aplauz – i gospodina Luda Torbara, šefa Odseka za magijske igre i sportove.

Začu se mnogo glasnjiji aplauz za Torbara nego za Čučnja, možda zbog toga što se već bio proslavio kao Jurišnik, ili jednostavno zato što je delovao mnogo prijatnije. On im otpozdravi veselim mahanjem. Bartemijus Čučanj se nije smešio niti je mahnuo

kada je njegovo ime najavljeno. Sećajući ga se u njegovom urednom odelu na Svetskom prvenstvu u kvidiču, Hari ga je nalazio prilično čudnim u čarobnjačkoj odori. Njegovi brkovi poput četkice za zube i oštar razdeljak izgledali su veoma neobično pored Dambldorove duge sede kose i brade.

– Gospoda Torbar i Čučanj neumorno su radili poslednjih nekoliko meseci oko priprema za Tročarobnjački turnir – nastavi Dambldor – i pridružiće se meni, profesoru Karkarofu i Madam Maksim u komisiji koja će procenjivati trud šampiona.

Na pomen reči „šampioni“, đaci još više načuljiše uši.

Možda je Dambldor primetio da su se iznenada umirili, jer se nasmešio rekavši: – Kovčeg, moliću lepo, gospodine Filč.

Filč, koji je neprimećen čučao u udaljenom kutku Sale, sada pristupi Dambldoru noseći veliki drveni kovčeg optočen draguljima. Izgledao je veoma staro. Učenici koji su to posmatrali zažamoriše od uzbuđenog interesovanja. Denis Krivej se čak popeo na stolicu da bolje vidi kovčeg, ali pošto je bio malecak, njegova glava jedva je izvirivala iznad drugih.

– Gospodin Čučanj i gospodin Torbar već su proučili uputstva za zadatke s kojima će se šampioni suočiti ove godine – reče Dambldor, dok je Filč pažljivo spuštao kovčeg na sto ispred sebe – i izvršili neophodne pripreme za svaki izazov ponaosob. Biće tri zadatka, raspoređena tokom čitave školske godine, kojima ćemo testirati šampione na razne načine... njihovo magijsko znanje i veštinu – njihovu smelost – njihovu moć dedukcije – i, naravno, njihove sposobnosti snalaženja u opasnosti.

Na ovu poslednju reč salu ispuni tako savršena tišina da se činilo kao da niko ne diše.

– Kao što znate, na turniru će se takmičiti tri šampiona – nastavi Dambldor smireno – po jedan iz svake škole učesnice. Oni će biti ocenjivani po tome koliko dobro izvrše svaki od podviga na turniru, a šampion s najvećim zbirom poena posle trećeg podviga osvojiće Tročarobnjački kup. Šampione će izabrati nepristrasni sudija... Vatrejni pehar.

Dambldor tada izvadi svoj štapić, i njime triput kucnu po poklopcu kovčega. Poklopac se polako otvori, uz škripu. Dambldor je posegao unutra i izvukao veliki, grubo istesan drveni pehar. Bio bi potpuno nezanimljiv da nije bio do vrha pun razigranih plavo-belih plamenova.

Dambldor je zatvorio kovčeg i pažljivo smestio pehar na njega, gde su ga jasno videli svi u Sali.

– Oni koji žele da se prijave za šampiona moraće čitko da napišu svoje ime i školu na listu pergamenta, i da ga ubace u pehar – reče Dambldor. – Potencijalni šampioni imaju dvadeset četiri časa da se prijave. Sutra uveče, na Noć veštica, pehar će izbaciti imena troje za koje prosudi da su najdostojniji da predstavljaju svoje škole. Večeras će pehar biti postavljen u Ulaznu dvoranu, gde će biti dostupan svima koji budu želeli da se takmiče.

– Da bismo se osigurali da nijedan maloletni učenik ne poklekne pred iskušenjem – reče Dambldor – ja ću povući Starosnu crtu oko Vatreneog pehara kada on bude postavljen u Ulaznu dvoranu. Niko mlađi od sedamnaest godina neće moći da pređe tu liniju.

– Naposljetku, želim da naglasim svima koji žele da se takmiče da se ne treba olako prijavljivati za ovaj turnir. Kada Vatrene pehar izabere šampiona, on ili ona su obavezni da učestvuju u turniru do samog kraja. Ubacivanjem svog imena u pehar sklapate obavezujuć magijski ugovor. Kada jednom postanete šampion neće biti predomišljanja. Stoga, pre nego što ubacite svoje ime u pehar, budite sasvim sigurni da ste svim srcem spremni da učestvujete. Mislim da je sada vreme za spavanje. Laku noć vam želim, svima.

– Starosna crta! – reče Fred Vizli, sa sjajem u očima, dok su svi zajedno išli preko Sale ka vratima Ulazne dvorane. – Pa, nju će biti lako prevariti napitkom za starenje, zar ne? A kad ti je ime jednom ubačeno u pehar, sve je u redu – on ne zna imaš li sedamnaest ili ne!

– Ali ne verujem da bilo ko ispod sedamnaest ima šanse da ga izaberu – reče Hermiona – mi jednostavno nismo naučili dovoljno...

– Govori u svoje ime – reče Džordž odsečno. – Pokušaćeš da se prijaviš, zar ne, Hari?

Hari načas pomisli na Dambldorovo insistiranje da niko ispod sedamnaest ne bi trebalo da se prijavi, ali onda mu se u glavi ponovo javi divan prizor u kome osvaja Tročarobnjački kup... pitao se koliko bi se Dambldor ljutio kada bi neko ispod sedamnaest *uspeo* da pronađe način da pređe preko Starosne crte...

– Gde li je on? – reče Ron, koji nije čuo ni reč njihovog razgovora, već je gledao kroz gužvu da vidi šta se desilo s Krumom. – Dambldor nije rekao gde će ljudi iz Durmstranga da spavaju, zar ne?

Ali istog trenutka dobi odgovor na svoje pitanje: upravo su prolazili pored sliterinskog stola, a Karkarof tek što se probio do svojih učenika.

– Nazad na brod, onda – rekao je. – Viktore, kako se osećaš? Da li si dovoljno jeo? Da li da zatražim malo kivanog vina iz kuhinja?

Hari vide Kruma kako odmahuje glavom dok je navlačio svoja krzna.

– Profesore, *ja* bih hteo malo vina – reče jedan od durmstranških dečaka pun nade.

– Nisam ga *tebi* ponudio, Poljakofe – obrecnu se Karkarof, naglo izgubivši svoj topli očinski ton. – Primećujem da si opet isflekao hranom svoju odoru, odvratni dečake...

Karkarof se okrenu i povede učenike ka vratima, došavši do njih u istom trenutku kad i Hari, Ron i Hermiona. Hari zastade da bi ih propustio da prvi prođu.

– Hvala ti – reče Karkarof nehajno, okrznuvši ga pogledom.

A onda se Karkarof ukoči. Ponovo okrenu glavu ka Hariju, i poče da zuri u njega kao da ne može da poveruje sopstvenim očima. Iza svog direktora, durmstranški

učenici takođe se ukipiše. Karkarofove oči su polako klizile uz Harijevo lice, a zatim se zaustaviše na njegovom ožiljku. Durmstranški učenici su takođe radozno zurili u Harija. Krajičkom oka, Hari primeti po izrazima njihovih lica kako konačno počinju da shvataju. Dečak s hranom na svojoj odori gurnu devojčicu pored sebe i otvoreno uperi prst u Harijevo čelo.

– Da, to je Hari Potter – reče režeći glas iza njih.

Profesor Karkarof se naglo okrete. Tamo iza stajao je Ludooki Čudljivko, snažno se oslanjajući na svoj štap, i netremice gledao svojim magičnim okom u durmstranškog direktora.

Boja nestade s Karkarofovog lica dok ga je Hari posmatrao. Stravičan izraz pomešanog besa i straha ocrta mu se na licu.

– Ti! – reče on, buljeći u Čudljivka kao da nije siguran da ga zaista vidi.

– Ja – reče Čudljivko tmurno. – I ukoliko nemaš šta da kažeš Poteru, Karkarofe, možda bi želeo da se pomeriš. Preprečio si prolaz.

To je bilo tačno. Polovina učenika u Sali već je čekala iza njih, gledajući jedni drugima preko ramena kako bi videli šta je uzrok zastoja.

Bez ijedne reči, profesor Karkarof povuče svoje učenike za sobom. Čudljivko ga je posmatrao kako nestaje iz vidokruga, fiksirajući njegova leđa svojim magičnim okom, s izrazom izuzetne nenaklonosti na svom unakaženom licu.

* * *

Pošto je sledećeg dana bila subota, većina učenika je kasno doručkovala. Hari, Ron i Hermiona pak nisu bili jedini koji su ustali mnogo ranije nego što to inače čine vikendom. Kad su se spustili do Ulazne dvorane, videli su kako se dvadesetak ljudi šetka njom, neki od njih su jeli tost, a svi su ispitivali Vatrene pehar. On je bio smešten u samom centru dvorane, na stolici na kojoj je obično stajao Šešir za razvrstavanje. Na podu je bila nacrtana tanka zlatna linija, praveći krug od tri metra naokolo.

– Da li se neko prijavio dosad? – željno upita Ron jednu devojčicu s treće godine.

– Svi iz Durmstranga – odgovori ona. – Ali još nisam videla nikog iz Hogvortsa.

– Kladam se da su se neki prijavili noćas, pošto smo svi mi otišli na spavanje – reče Hari. – Ja bih tako uradio da sam mogao... ne bih hteo da me svi gledaju. Šta ako ti pehar odmah ispljune ime nazad?

Neko se nasmeja iza Harija. Okrenuvši se, on vide Freda, Džordža i Lija Džordana kako žure niza stepenice, sva trojica vidno uzbuđeni.

– Uradili smo to – reče Fred trijumfalnim šapatom Hariju, Ronu i Hermioni. – Upravo smo ga popili.

– Šta? – reče Ron.

– Napitak za starenje, šupljoglavi – reče Fred.

– Svako po kap – reče Džordž, veselo trljajući ruke. – Treba da budemo samo nekoliko meseci stariji.

– Podelićemo tih hiljadu galeona između sebe, ukoliko jedan od nas trojice pobedi – reče Li, cereći se od uva do uva.

– Nisam sigurna da će ovo uspeti, znate – reče Hermiona opominjućim glasom. – Sigurna sam da je Damblodor mislio na ovo.

Fred, Džordž i Li su je ignorisali.

– Spremni? – reče Fred drugoj dvojici, drhteći od uzbuđenja. – Hajdemo, onda – ja ću prvi...

Hari je posmatrao, fasciniran, dok je Fred vadio iz džepa list pergamenta na kome je bilo ispisano *Fred Vizli – Hogvorts*. Fred je došao sve do ivice linije i stao tamo, njišući se na stopalima, poput gnjurca koji se priprema za skok s visine od trideset metara. Onda, dok su oči svih prisutnih u dvorani bile uprte u njega, duboko udahnu i prekorači liniju.

Na delić sekunde, Hari pomisli da mu je uspelo – Džordž je sigurno to pomislio, pošto je trijumfalno uskliknuo i skočio za Fredom – ali sledećeg trenutka začuo se glasan prašteći zvuk, i blizanci su izbačeni iz zlatnog kruga kao ispaljeni iz ogromnog topa. Bolno su sleteli, deset stopa dalje, na hladan kameni pod, a da zlo bude veće, začu se glasno pucketanje i obojici izrastoše identične, duge bele brade.

Ulazna dvorana poče da odzvanja od smeha. Čak su se i Fred i Džordž pridružili smehu, kada su se pridigli na noge i dobro osmotrili brade jedan drugome .

– Upozorio sam vas – reče dubok, zvučan glas, i svi se okrenuše da vide profesora Damblodora, koji je izlazio iz Velike sale. On osmotri Freda i Džordža, dok su mu oči svetlucale. – Predlažem da obojica odete do Madam Pomfri. Ona se već brine oko gospođice Foset, iz Rejvenkloa, i oko gospodina Samersa iz Haflpafa, jer su oboje rešili da malčice ostare. Mada, moram reći, njihove brade nisu ni izdaleka tako dobre kao vaše.

Fred i Džordž krenuše ka bolničkom krilu, u pratnji Lija Džordana koji je zavijao od smeha, a Hari, Ron i Hermiona, takođe se likujuće kikoćući, uđoše da doručkuju.

Dekoracija u Velikoj sali toga jutra se promenila. Pošto je bila Noć veštica, oblak živih šišmiša lepršao je oko začarane tavanice, dok su stotine izrezbarenih bundeva virile iz svakog ćoška. Hari ih povede do Dina i Šejmusa, koji su razgovarali o hogvortskim učenicima koji su imali sedamnaest godina a preko kojih bi mogli da se prijave.

– Kruže glasine da je Vorington jutros rano ustao i prijavio se – reče Din Hariju. – Onaj veliki tip iz Sliterina koji liči na lenjivca.

Hari, koji je igrao kvidič protiv Voringtona, zatrese glavom u znak gađenja. – Ne možemo da imamo sliterinskog šampiona!

– A svi haflpafovci pričaju o Digoriju – reče Šejmus prezrivo. – Ali ja sumnjam da bi on rizikovao svoj naočit izgled.

– Slušajte! – reče naglo Hermiona.

Ljudi su se veselili u Ulaznoj dvorani. Svi se okrenuše na svojim mestima i videše Anđelinu Džonson kako ulazi u Salu, smešeći se pomalo postideno. Visoka tamnoputa devojka koja je igrala Jurišnika u grifindorskom kvidičkom timu, Anđelina, pride im, sede i reče: – Pa, učinila sam to! Upravo sam se prijavila!

– Šališ se! – reče Ron, delujući impresionirano.

– Dakle imaš sedamnaest godina? – upita Hari.

– Naravno da ima. Ne vidiš joj bradu, zar ne? – reče Ron.

– Proslavila sam rođendan prošle nedelje – reče Anđelina.

– Pa, drago mi je da se neko iz Grifindora prijavio – reče Hermiona. – Zaista se nadam da ćeš pobediti, Anđelina!

– Hvala, Hermiona – reče Anđelina nasmešivši joj se.

– Da, bolje ti nego lepotan Digori – reče Šejmus, izmamivši preke poglede nekolicine haflpafovaca koji su prolazili pored njihovog stola.

– Dakle, šta ćemo danas da radimo? – upita Ron Harija i Hermionu, kada su završili s doručkom i krenuli ka izlazu iz Velike sale.

– Još nismo bili da posetimo Hagrida – reče Hari.

– Važi – reče Ron – sve dok nam ne zatraži da priložimo par prstiju skrutima.

Na Hermioninom licu odjednom se pojavi izraz velikog uzbuđenja.

– Upravo sam shvatila – još nisam pitala Hagrida da se priključi U.B.Lj.U.V.-u! – reče ona veselo. – Pričekajte me, hoćete li, dok skoknem gore i uzmem bedževe?

– Šta je s njom? – reče Ron u očajanju, kad Hermiona ustrča uz mermerne stepenice.

– Hej, Rone – reče Hari iznenada. – Eno tvoje drugarice...

Učenici iz Bobatonsa prolazili su kroz ulazne kapije iz dvorišta, a među njima i devojčica-vila. Okupljeni oko Vatrenog pehara ustuknuše da ih propuste, promatrajući ih znatiželjno.

Madam Maksim uđe u dvoranu za svojim učenicima i organizova ih u red. Jedan po jedan, bobatonski učenici su prelazili preko Starosne crte i ubacivali svoje listove pergamenta u plavo-bele plamenove. Kako bi koje ime dodirnulo vatru, postajalo je nakratko crveno i izbacivalo varnice.

– Šta misliš, šta će biti s onima koji ne budu izabrani? – promrmlja Ron Hariju, dok je vila-devojka ubacivala svoj pergament u Vatrene pehar. – Hoće li se vratiti u školu, ili će ostati ovde da posmatraju turnir?

– Pojma nemam – reče Hari. – Ostaće ovde, pretpostavljam... Madam Maksim ostaje ovde kao sudija, zar ne?

Kada su svi bobatonski učenici predali svoja imena, Madam Maksim ih izvede iz dvorane nazad na školsko imanje.

– A gde *oni* onda spavaju? – pitao se Ron, pomerajući se ka ulaznim vratima i zureći za njima.

Glasan čangrljav zvuk iza njih najavi Hermionin povratak s kutijom bedževa U.B.Lj.U.V.-a.

– O, dobro, požuri – reče Ron, i pođe skakućući niz kamene stepenike, držeći oči prikovane na leđima vile-devojke, koja je sada bila na pola travnjaka s Madam Maksim.

Kada su se približili Hagridovoj kolibi na rubu Zabranjene šume, misterija bobatonskog prenoćišta bila je rešena. Džinovska, pastelnoplava kočija u kojoj su došli bila je parkirana oko dvesta metara od Hagridovih ulaznih vrata, i učenici su se upravo peli u nju. Slonovski leteći konji koji su vukli kočiju sada su pasli u oboru sklepanom uz nju.

Hari zakuca na Hagridova vrata, i istog trena mu odgovori Fengovo duboko lajanje.

– I bilo j' vreme! – reče Hagrid, kada je širom otvorio vrata i video ko kuca. – Mislijo sam da ste zaboravili gdi živim!

– Bili smo vrlo zauzeti, Hag... – započe Hermiona, ali onda umuknu, gledajući nagore ka Hagridu, očigledno ostavši bez reči.

Hagrid je nosio svoje najbolje (i vrlo užasno) čupavosmeđe odelo, s kariranom žuto-narandžastom kravatom. No, to ipak nije bilo ono najgore. Očigledno je pokušao da ukroti svoju kosu, koristeći velike količine nečega što je izgledalo kao mašinsko ulje. Sada mu je frizura bila zalizana u dve gomile – možda je pokušao da veže konjski rep poput Bila, ali je otkrio da ima previše kose. Takav izgled nimalo nije priličio Hagridu. Za trenutak, Hermiona je buljila u njega, a onda, očigledno odlučivši da ne komentariše, primeti: – Ovaj... a gde su skruti?

– Vani, kod leje s bundevicama – uzvрати Hagrid veselo. – Postaju sve golemiji, već su maltene po metar dugački. Jedinu problem je š'o su počel' da se ubijaju međ' sobom.

– Oh, ne, zbilja? – reče Hermiona, uputivši prekoran pogled Ronu – koji je, zureći u Hagridovu čudnu frizuru, upravo otvorio usta da nešto kaže o njoj – da se uzdrži.

– Aha – reče Hagrid tužno. – Al' je to u redu, znaš, sada sam i' poubacivao u odvojene kutije. Ostalo ih je jošte barem dva'estak.

– Pa da, srećom – reče Ron. Hagrid nije uočio sarkazam.

Hagridova koliba sastojala se iz jedne sobe, u čijem je ćošku bio džinovski krevet prekriven krpenim jorganom. Isti toliki, ogroman drveni sto i stolica stajali su ispred ognjišta, ispod velikog broja suvih šunki i mrtvih ptica koje su visile s tavanice. Seli su za sto dok je Hagrid pristavio čaj, i uskoro su se upustili u još jednu diskusiju o Tročarobnjačkom turniru. Hagrid je delovao uzbuđen koliko i oni.

– Čekajte vi – reče, cereći se. – Samo čekajte. Će da vidite neke stvarčice kak'e dosad niste videli. Prvi podvig... ah, al' ne bih smeo da rečem.

– Hajde, Hagrid! – podsticali su ga Hari, Ron i Hermiona, ali on samo zavrte glavom, cereći se.

– Neću da vam gi pokvarim – reče Hagrid. – Al' će da bude spektakularno, kad

vam kažem. Ti šampioni ima baš da se pomuče. Nisam mislijo da ću doživeti' da gledam kako se Tročarobnjački turnir ponovo igra!

Posle svega, ručali su skupa s Hagridom, iako nisu mnogo jeli – Hagrid je spremio nešto za šta je tvrdio da je govedina, ali kada je Hermiona u svom tanjiru našla veliku kandžu, ona, Hari i Ron malčice izgubiše apetit. Zabavljali su se pokušavajući da navedu Hagrida da im kaže kakvi će zadaci biti na turniru, nagađajući koji od prijavljenih imaju najveće šanse da budu izabrani za šampione, i pitajući se da li su se Fred i Džordž već otarasili svojih brada.

Sredinom popodneva počeo da pada laka kišica. Bilo je vrlo ugodno sedeti pored vatre, slušati nežno dobovanje kapi po prozoru, i posmatrati Hagrida kako krpi čarape i svađa se s Hermionom oko kućnih vilenjak – pošto je odlučno odbio da se učlani u U.B.Lj.U.V. kada mu je pokazala svoje bedževe.

– Učinila bi im medvedu uslugu, Hermiona – reče ozbiljno, pokušavajući da udene debeli žuti konac u masivnu iglu od kosti. – U nji'ovoj prirodi je da se brinu za ljude, to im se dopada, razumeš? Učinila bi i' nesrećnim kad' bi im oduzela njihov posao, i uvredila ak' bi pokušala da ih platiš.

– Ali Hari je oslobodio Dobija, i on je bio presrećan zbog toga! – reče Hermiona. – *A uz to* smo čuli da sad traži i platu!

– Da, pa u svakoj vrsti imaš par ludaja. Ne kažem da tu i tamo nema pokoj' vilenjak koj' bi prihvatijo slobodu, al' nikad nećeš sve da ih ubediš da to učine – ne, nema vajde, Hermiona.

Hermiona je delovala izuzetno iznervirano, i nabila je kutiju s bedževima natrag u džep svog ogrtača.

Do pola pet već je počelo da se smrkava, i Ron, Hari i Hermiona rešiše da se vrate nazad u zamak na gozbu za Noć veštica – i, što je još važnije, na proglašenje školskih šampiona.

– Poći ću s vami – reče Hagrid, odlažući svoje krpiljenje. – Samo mi dajte sekundu.

Hagrid ustade, pređe preko sobe do plakara s fiokama pored kreveta i počeo da traži nešto u njemu. Nisu obraćali previše pažnje na njega, sve dok do njihovih nozdrva nije počeo da dopire izuzetno jak smrad.

Kašljući, Ron upita: – Hagride, šta je to?

– A? – reče Hagrid, okrećući se s velikom flašom u ruci. – Zar vam se ne dopada?

– Da li je to losion posle brijanja? – reče Hermiona, pomalo prigušenim glasom.

– Ovaj... kolonjska voda – promrmlja Hagrid. On pocrvene. – Možda je malko previše – reče grubo. – Sa' ću da je sperem, sačekajte...

On se istetura iz kolibe, i oni ga videše kako se žustro pere u buretu s vodom ispod prozora.

– Kolonjska voda? – reče Hermiona u čudu. – *Hagrid?*

– A šta je s kosom i tim odelom? – upita Hari tiho.

– Pogledajte! – reče Ron naglo, pokazujući kroz prozor.

Hagrid se upravo ispravio i okrenuo. Ako je maločas i bio pocrveneo, to nije bilo ništa u poređenju s onim što mu se desilo u tom trenutku. Pridižući se na noge vrlo oprezno, kako ih Hagrid ne bi video, Hari, Ron i Hermiona provirije kroz prozor i videše da su Madam Maksim i bobatonski učenici upravo istupili iz svoje kočije, očigledno se takođe uputivši na gozbu. Nisu mogli da čuju šta Hagrid govori, ali on je razgovarao s Madam Maksim zamagljenih očiju i zanesenog izraza kakav je Hari dosad samo jednom video na njemu – i to onda kada je gledao u bebu zmaja, Norberta.

– Ide s njom prema zamku! – reče Hermiona ogorčeno. – Mislila sam da je trebalo da nas sačeka?

I ne osvrnuvši se ka svojoj kolibi, Hagrid je koračao preko poljane s Madam Maksim, dok su ih bobatonski učenici pratili, trčkarajući kako bi držali ritam njihovih ogromnih koraka.

– Sviđa mu se! – reče Ron s nevericom. – Pa, ako na kraju budu imali decu, uspostaviće svetski rekord – kladim se da bi svaka njihova beba bila teška tonu.

Oni se sami uputiše iz kolibe i zatvoriše vrata za sobom. Napolju je bilo iznenađujuće mračno. Još više se umotavši u svoje ogrtače, oni se zaputiše preko strmih travnjaka.

– O, to su oni, vidi! – prošaputa Hermiona.

Durmstranška delegacija išla je prema zamku iz pravca jezera. Viktor Krum je koračao uz Karkarofa, a ostali durmstranški učenici zaostajali su za njima. Ron je uzbuđeno posmatrao Kruma, ali Krum se nije ni osvrnuo kada je došao do ulazne kapije, tik ispred Hermione, Rona i Harija, već je jednostavno prošao kroz nju.

Kada su ušli u svećama osvetljenu Veliku salu, ona je bila gotovo puna. Vatrene pehar bio je pomeren: sada je stajao ispred Dambldorove prazne stolice na nastavničkom stolu. Fred i Džordž – sveže izbrijani – izgleda da su dobro podnosili svoje razočaranje.

– Nadam se da će biti Anđelina – reče Fred, dok su Hari, Ron i Hermiona sedali.

– I ja! – reče Hermiona bez daha. – Pa, uskoro ćemo saznati!

Gozba za Noć veštica trajala je naizgled duže nego inače. Možda zato što im je to bila druga gozba u dva dana, Hariju se ekstravagantno pripremljena hrana nije svidela onoliko koliko mu se inače dopadala. Kao i ostali u Sali, sudeći po neprekidnom istežanju vratova, nestrpljivim izrazima na svakom licu, vrpoljenju i ustajanju kako bi se videlo da li je Dambldor završio sa jelom, Hari je jednostavno želeo da se tanjiri isprazne, i da čuje ko su izabrani šampioni.

Napokon, zlatni tanjiri se vratiše u prvobitno, neubrljano stanje. Buka unutar Sale poče da se pojačava, ali gotovo trenutno zamre čim Dambldor ustade. Profesor Karkarof i Madam Maksim delovali su napeto i u iščekivanju, baš kao i svi ostali. Ludo Torbar se smeškao i namigivao učenicima. Gospodin Čučanj je pak delovao sasvim nezainteresovano, skoro kao da mu je dosadno.

– Pa, pehar je maltene spreman da donese odluku – reče Dambldor. – Procenjujem da mu treba još jedan minut. Sada, kada budu prozvana imena šampiona, zamolio bih ih da dođu do vrha Sale, prođu pored stola za osoblje, i pređu u sledeću odaju... – on pokaza na vrata iza stola za osoblje – ... gde će dobiti prva uputstva.

On izvadi svoj štapić i zamahnu njime kao da nešto raščišćava. Istog časa, sve sveće osim onih unutar izrezbarenih bundeva se ugasiše, i svi prisutni se nađoše u polutmini. Vatrene pehar sada je sijao jače od ičeg drugog u celoj sali, dok je svetlucavo i sjajno plavičasto belilo plamenova bilo skoro bolno za oči. Svi su posmatrali, iščekujući... nekoliko ljudi je neprestano gledalo na sat...

– Svakog trenutka će – prošaputa Li Džordan, dva sedišta dalje od Harija.

Plamenovi unutar pehara najednom ponovo postadoše crveni. Iz njega zaiskriše varnice. Sledećeg trenutka, plameni jezik zapara vazduh, i iz njega izlete nagorelo parče pergamenta – na šta cela soba ispusti uzdah iznenađenja.

Dambldor uhvati parče pergamenta i pogleda ga, ispruživši ruku, kako bi mogao lakše da ga pročita pri svetlosti plamenova, koji su ponovo postali plavo-beli.

– Šampion Durmstranga – čitao je jakim, jasnim glasom – biće Viktor Krum.

– To i nije iznenađenje! – vikao je Ron, dok se salom prolamao buran aplauz. Hari vide kako Viktor Krum ustaje od sliterinskog stola, i povijen kreće prema Dambldoru. Skrenuo je desno, prošao pored nastavničkog stola i nestao kroz vrata u susednoj odaji.

– Bravo Viktore! – grmeo je Karkarof, tako glasno da su svi mogli da ga čuju, čak i kroz aplauz. – Znao sam da si sposoban za to!

Pljeskanje i žamor zamreše. Sada je opet pažnja svih bila koncentrisana na pehar, koji je, nekoliko sekundi kasnije, ponovo pocrveneo. Iz njega izlete drugo parče pergamenta, praćeno plamenovima.

– Šampion Bobatonsa – reče Dambldor – jeste Fler Delaker!

– To je ona, Rone! – povika Hari, kad devojka koja je podsećala na vilu graciozno ustade, zamahnu svojom srebrnkastoplavom kosom i prođe između rejvenkloovskog i haflpafskog stola.

– Oh, vidi, svi su razočarani – reče Hermiona nadglasavajući se s bukom, i pokazujući glavom ka ostatku bobatonske delegacije. „Razočarani“ je bilo blago rečeno, pomisli Hari. Dve devojke koje nisu bile izabrane briznuše u plač, jecajući s glavama u rukama.

Kada je i Fler Delaker nestala u susedoj odaji, ponovo nastupi tišina, ali ovoga puta tišina beše toliko napeta od uzbuđenja da je skoro mogla da se okusi. Sledeći je hogvortski šampion...

I Vatrene pehar ponovo postade crven. Iz njega počеше da kuljaju varnice. Vatrene jezičci se podigoše visoko, a iz njihovog vrha Dambldor izvuče treći list pergamenta.

– Hogvortski šampion je – viknu on – Sedrik Digori!

– Ne! – reče Ron glasno, ali ga ne ču niko sem Harija. Oduševljenje za susednim

stolom bilo je preveliko. Svi haflpafovci skočiše na noge, vrišteći i treskajući, dok je Sedrik prolazio pored njih, široko se cereći, i zaputio se ka odaji iza nastavnčkog stola. I zaista, aplauz za Sedrika je trajao toliko dugo da je prošlo dosta vremena pre nego što je Dambldor uspeo da ih natera da ga ponovo slušaju.

– Sjajno! – reče Dambldor veselo, kad je najzad graja zamrla. – Dakle, sada imamo tri šampiona. Siguran sam da mogu da računam na sve vas, uključujući i ostale učenike iz Bobatonsa i Durmstranga, da šampionima pružite svaki gram podrške koji uspete da skupite. Navijajući za svog šampiona, doprinećete na vrlo značaj...

Ali Dambldor naglo prestade da govori, i svima postade jasno šta ga je omelo.

Vatra u peharu ponovo je postala crvena. Iz njega su letele varnice. Dug plamen naglo polete u vazduh, a na njemu je bilo još jedno parče pergamenta.

Automatski, činilo se, Dambldor ispruži svoju dugu ruku i zgrabi pergament. Podiže ga i zapilji se u ime napisano na njemu. Nastade duga pauza, tokom koje je Dambldor samo zurio u list u svojoj ruci, a svi u sobi su zurili u Dambldora. A onda Dambldor pročisti grlo, i pročita:

– *Hari Potter.*

17. Četiri šampiona

Hari je sedeo na mestu, svestan da su se sve glave u Velikoj sali okrenule ka njemu. Bio je zaprepašćen. Oseti da se ukočio. Sigurno sanja. Nije dobro čuo.

Nije bilo aplauza. Samo zujanje, kao da roj besnih pčela ispunjava Salu. Neki učenici počеше da ustaju ne bi li bolje osmotrili Harija dok je on sedeo, sleđen, na svom sedištu.

Gore za glavnim stolom, profesorka Mek Gonagal se digla na noge i prošišala pored Luda Torbara i profesora Karkarofa kako bi hitno nešto prošaputala profesoru Damblodoru, koji je nagnuo uvo ka njoj, neznatno se mršteći.

Hari se okrenu ka Ronu i Hermioni. Iza njih, video je ceo dugi grifindorski sto kako ga posmatra, svi zinući od iznenađenja.

– Ja nisam ubacio svoje ime – reče Hari tupo. – Znate da nisam.

Oboje su, podjednako tupo, zurili u njega.

Za gornjim stolom, profesor Damblodor se pridiže, klimajući glavom profesorki Mek Gonagal.

– Hari Potter! – ponovo pozva. – Hari! Ovamo gore, moliću lepo!

– Hajde – prošaputa Hermiona, neznatno gurnuvši Harija.

Hari se pridiže na noge, zgazi na rub svoje odore i malčice se spotaknu. Uputi se ka prolazu između grifindorskog i haflpafskog stola. Činilo mu se da je to neverovatno duga šetnja. Sto na vrhu nije delovao nimalo bliže, i mogao je da oseti stotine i stotine

pari očiju na sebi, kao da je svako oko reflektor. Zujanje je postajalo sve glasnije i glasnije. Posle kraćeg vremena, koje se njemu činilo dužim od čitavog časa, bio je tačno ispred Damblдора, i osećao prodorne poglede drugih nastavnika na sebi.

– Pa... kroz ta vrata, Hari – reče Dambldor. Nije se smešio.

Hari pođe uz nastavnički sto. Hagrid je sedeo na samom kraju. Nije namignuo Hariju, ni mahnuo, niti mu je uputio neki od svojih uobičajenih pozdrava. Izgledao je potpuno zabezекnut, i zurio je u Harija dok je ovaj prolazio, kao i svi ostali. Hari prođe kroz vrata koja vode izvan Velike sale, i nađe se u maloj sobi, prekrivenoj slikama veštica i čarobnjaka. U kaminu naspram njega gorela je lepa vatriца.

Lica na portretima okrenuše se da ga pogledaju dok je ulazio. Video je staru i smežuranu vešticu kako nestaje iz rama svoje slike, i pojavljuje se na susednoj, na kojoj se nalazio čarobnjak s brkovima nalik na morževe. Smežurana veštica počе nešto da mu šapuće na uvo.

Viktor Krum, Sedrik Digori i Fler Delaker skupili su se oko vatre. Izgledali su neverovatno impresivno dok su im se samo siluete nazirale naspram plamena. Krum, pogrbljen i zamišljen, stajao je naslonjen na kamin, malčice izdvojen od drugo dvoje. Sedrik je stajao s rukama iza leđa, gledajući u vatru. Fler Delaker se osvrnula kada je Hari ušao, i zabacila svoju dugu, srebrnkastu kosu.

– Šta je bilo? – reče ona. – Da li 'oće da se fratimo nasad u Salu?

Mislila je da je došao da im prenese poruku. Hari nije znao kako da im objasni šta se upravo desilo. Samo je stajao tamo, gledajući u tri šampiona. Najednom je shvatio koliko su sve troje visoki.

Začu se zvuk užurbanih stopala iza njega, i Ludo Torbar ulete u sobu. Uze Harija za ruku i povede ga napred.

– Neverovatno! – mrmljao je, stežući Harijevu ruku. – Potpuno neverovatno! Gospodo... moja damo – dodao je, prilazeći ognjištu i obraćajući se ostalim troma. – Mogu li da vam predstavim – koliko god to neverovatno zvučalo – četvrtog Tročarobnjačkog šampiona?

Viktor Krum se uspravi. Njegovo mrzovoljno lice se smrači dok je osmatrao Harija. Sedrik je izgledao zbunjeno. Pogled mu je lutao s Torbara na Harija i nazad, kao da je sigurno pogrešno čuo šta je Torbar upravo rekao. Fler Delaker je pak zabacila kosu smešeći se, i rekla: – Oh, frlo smešna šala, gospodin Torbar.

– Šala? – ponovi Torbar, zbunjeno. – Ne, ne, nikako! Harijevo ime je upravo izašlo iz Vatreneг pehara!

Krumove guste obrve neznatno se skupiše. Sedrik je i dalje delovao učtivo zbunjeno.

Fler se namršti. – Ali očigledno je u pitanju greška – reče prezrivo Torbaru. – On ne može da učestfuje. Prefiše je mlad.

– Pa... neverovatno je – reče Torbar, trljajući svoju glatku bradu i smešeći se Hariju. – Ali, kao što znate, ograničenje godišta uvedeno je tek ove godine kao

dodatna mera bezbednosti. A budući da je njegovo ime izašlo iz Pehara... mislim, ne verujem da se u ovoj fazi može povući... po pravilima, vi ste obavezni... Hari će jednostavno morati da se potruži najbolje što...

Vrata iza njega se ponovo otvoriše i velika grupa ljudi uđe u sobu: profesor Damblodor, odmah za njim gospodin Čučanj, profesor Karkarof, Madam Maksim, profesorka Mek Gonagal i profesor Snejp. Pre nego što je profesorka Mek Gonagal zatvorila vrata, Hari je čuo žamor stotina učenika s druge strane zida.

– Madam Maksim! – odmah počeo Fler, žureći ka svojoj upravnici. – Oni kažu da će se ofaj mali dešak takoće takmičiti!

Negde ispod svoje ukočene neverice, Hari oseti talasanje besa. *Mali dečak?*

Madam Maksim se uspravi u svoj svojoj, nemalnoj visini. Vrh njene lepe glave očeša se o luster sa svećama, a njene džinovske crne satenske grudi se naduše.

– Šta ofo treba da znači, Dambli-dorre? – reče ona zapovedno.

– I ja bih to želeo da znam, Damblodore – reče profesor Karkarof. Imao je čeličan osmeh, a plave oči behu mu kao kristali leda. – *Dva hogvortska šampiona?* Ne sećam se da mi je bilo ko rekao da škola-domaćin ima pravo na dva šampiona – ili možda nisam dovoljno pažljivo pročitao pravila?

On se kratko i opako nasmeja.

– *C'est impossible* – reče Madam Maksim, čija je ogromna šaka, s mnogobrojnim veličanstvenim opalima stajala na Flerinom ramenu. – 'Ogvorts ne može imati tfa šampiona. To je sasvim neprafedno.

– Bili smo pod dojmom da će tvoja Starosna crta držati mlade učesnike podalje, Damblodore – reče Karkarof, i dalje s čeličnim osmehom, iako su mu oči delovale hladnije no ikad. – Inače bismo, naravno, doveli veći broj kandidata iz naših škola.

– To nije ničija krivica, osim Poterova, Karkarofe – reče Snejp blago. Oči su mu svetlele od zlobe. – Nemoj kriviti Damblodora zbog Poterove odlučnosti da krši pravila. On je prelazio preko svih granica otkako je došao ovamo...

– Hvala ti, Severuse – reče Damblodor strogo, i Snejp začuta, iako su mu oči i dalje zlokobno svetlucale kroz zavesu masne crne kose.

Profesor Damblodor je sada gledao nadole u Harija, koji mu je uzvratio pogled, pokušavajući da otkrije izraz očiju iza polumesečastih naočara.

– Da li si ti stavio svoje ime u Vatrene pehar, Hari? – upita smireno Damblodor.

– Ne – reče Hari. Bio je veoma svestan da ga svi pomno posmatraju. U svojoj senci, Snejp se nestrljivo oglasi tananim zvukom neverice.

– Da li si zamolio nekog starijeg učenika da ga ubaci u Vatrene pehar umesto tebe? – upita profesor Damblodor, ignorišući Snejpa.

– *Ne* – reče Hari žustro.

– Ah, ali naravno da laše! – povika Madam Maksim. Snejp je sada vrteo glavom, kriveći usta.

– Nije mogao da pređe preko Starosne crte – reče profesorka Mek Gonagal oštro. –

Sigurna sam da se svi slažemo oko toga...

– Dambli-dorr mora da je napravio grešku oko crte – reče Madam Maksim, sležući ramenima.

– Naravno, i to je moguće – reče Dambldor učtivo.

– Dambldore, znaš savršeno dobro da nisi napravio grešku! – reče profesorka Mek Gonagal ljutito. – Zaista, kakve budalaštine! Hari sâm nije mogao da pređe crtu, a pošto Dambldor veruje da nije ubedio starijeg učenika da to učini umesto njega, sigurna sam da bi to trebalo da bude dovoljno i za sve ostale!

Ona uputi vrlo ljutit pogled profesoru Snejpu.

– Gospodine Čučanj... gospodine Torbar – reče Karkarof, ponovo svojim uljanim glasom – vi ste naše... ovaj... objektivne sudije. Sigurno se slažete da je ovo krajnje nepropisno?

Torbar obrisa svoje okruglasto, dečačko lice maramicom i pogleda ka gospodinu Čučnju, koji je stajao izvan kruga svetlosti vatre, lica poluskriivenog u senci. Izgledao je pomalo jezivo, pomrčina ga je činila mnogo starijim, dajući mu, takoreći, izgled lobanje. A kada napokon progovori, beše to njegov uobičajeni osorni glas. – Moramo da poštujemo pravila, a pravila jasno nalažu da su oni čija imena izađu iz Vatrenog pehara obavezni da se takmiče u Turniru.

– Pa, Barti zna pravilnik od početka do kraja – reče Torbar, smešeći se i okrećući se ponovo ka Karkarofu i Madam Maksim, kao da je slučaj time zaključen.

– Zahtevam ponovno ubacivanje imena ostatka mojih učenika – reče Karkarof. Odbacio je svoj uljani ton i osmeh. Na licu je zapravo imao zaista ružnu grimasu.

– Ponovo ćete postaviti Vatrene pehar i nastavićemo ubacivanje imena dok svaka škola ne bude imala po dva šampiona. To je jedino pošteno, Dambldore.

– Ali Karkarofe, to ne funkcioniše tako – reče Torbar. – Vatrene pehar se upravo ugasio – neće se ponovo upaliti do početka sledećeg turnira...

– ... u kome Durmstrang sigurno neće učestvovati! – prasnu Karkarof. – Posle svih naših sastanaka, pregovora i kompromisa nisam očekivao da će se ovako nešto dogoditi! Razmišljam da smesta odem!

– Prazne pretnje, Karkarofe – zareža glas blizu vrata. – Ne možeš sada da napustiš svog šampiona. On mora da se takmiči. Svi moraju da se takmiče. Kao što Dambldor reče, magijski ugovor je obavezujuć. Baš zgodno, je li?

U tom trenutku Čudljivko uđe u sobu. Odšepa ka ognjištu, a sa svakim korakom koji bi načinio čulo bi se glasno *klank*.

– Baš zgodno? – reče Karkarof. – Bojim se da te ne razumem, Čudljivko.

Hari primeti kako on pokušava da zvuči prezrivo, kao da ono što Čudljivko govori jedva zaslužuje njegovu pažnju, ali šake su ga odavale. Skupile su se u pesnice.

– Ne razumeš? – reče Čudljivko tiho. – Vrlo je jednostavno, Karkarofe. Neko je ubacio Poterovo ime u taj Pehar znajući da će on morati da se takmiči, ako ono bude izvučeno.

– Ošigledno, neko ko je hteo da 'Ogvortsu dâ dva zalogaja iste jabuke! – reče Madam Maksim.

– Potpuno se slažem, Madam Maksim – reče Karkarof, naklonivši joj se. – Uputiću žalbe Ministarstvu magije i Međunarodnoj konfederaciji čarobnjaka...

– Ako iko ima razloga da se žali, to je Poter – režao je Čudljivko – ali... čudna stvar... ne čujem ga da je *i reč* progovorio...

– Zašto bi se on žalio? – prasnu Fler Delaker, treskajući nogom o pod. – On ima šansu da se takmiči, sar ne? Mi smo se sfi nedeljama nadali da ćemo biti isaprani! Zbog časti naše škole! Hiljadu galeona nagrade – ofo je šansa zbog koje bi mnogi umrli!

– Možda se neko nada da će Poter *zaista* da umre zbog nje – reče Čudljivko, s najtananim prizvukom režanja.

Posle ovih reči nastupi izuzetno napeta tišina.

Ludo Torbar, koji je delovao vrlo napeto, stade nervozno da poskakuje gore-dole na svojim nogama i reče: – Čudljivko, stari moj... kako uopšte možeš da kažeš tako nešto!

– Svi mi znamo da profesor Čudljivko smatra da je protraćio jutro ako nije otkrio bar šest zavera s ciljem da on bude ubijen pre ručka – reče Karkarof glasno. – Očigledno je da sada uči i svoje učenike da se plaše atentata. Čudna osobina za jednog profesora Odbrane od Mračnih veština, Dambldore, ali bez sumnje si imao svoje razloge.

– Umišljam stvari, je li? – režao je Čudljivko. – Vidim stvari koje nisu tu, a? Mora da je taj koji je ubacio dečakovo ime u Pehar baš vešt čarobnjak ili veštica...

– Ah, a kakve dokaze imamo za to? – reče Madam Maksim, zabacujući svoje ogromne ruke.

– Uspeli su da prevare jedan vrlo moćan magijski predmet! – reče Čudljivko. – Potrebna je vrlo jaka Zbunjujuća čin da prevari taj Pehar, kako bi on zaboravio da se samo tri škole takmiče na turniru... pretpostavljam da su prijavili Poterovo ime pod četvrtom školom, kako bi se osigurali da bude jedini u svojoj kategoriji...

– Čini se da si dobro razmislio o ovome, Čudljivko – reče Karkarof hladno – i to je vrlo zanimljiva teorija... iako sam, naravno, čuo da si sebi nedavno uvrteo u glavu da jedan od tvojih rođendanskih poklona sadrži vešto skriveno jaje baziliska, te si ga razbio u komade pre nego što si shvatio da je to bio najobičniji sat. Stoga ćeš razumeti ukoliko te ne uzmemo sasvim ozbiljno...

– Imma onih koji bi nevine događaje hteli da preokrenu u svoju korist – uzvratu mu Čudljivko sa zlobom u glasu. – Moj je posao da razmišljam na način Mračnih čarobnjaka, Karkarofe... čega bi ti trebalo da se sećaš...

– Alastore! – reče Dambldor upozoravajućim tonom. Hari se na trenutak zapita kome se ovaj obraća, ali onda shvati da „Ludooki“ teško da može biti Čudljivkovo pravo ime. Čudljivko začuta, iako je i dalje zadovoljno gledao u Karkarofa –

Karkarofovo lice je prosto gorelo.

– Kako je ova situacija nastala, ne znamo – reče Dambldor, obraćajući se okupljenima u sobi. – Meni se pak čini da nemamo drugog izbora osim da to prihvatimo. I Sedrik i Hari su izabrani da se takmiče u turniru. To će, stoga, i učiniti...

– Ah, ali Dambli-dorre...

– Draga moja Madam Maksim, ukoliko imate drugo rešenje, drage volje bih ga čuo.

Dambldor je čekao, ali Madam Maksim nije progovarala, već samo tiho besnela. Nije bila jedina. Snejp je delovao razjareno, Karkarof gnevno. Torbar je pak delovao poprilično uzbuđeno.

– Pa, da nastavimo, onda? – reče, trljajući ruke i smešeći se svima u sobi. – Moramo našim šampionima da damo instrukcije, zar ne? Barti, imaš čast...

Gospodin Čučanj se povrati iz naizgled dubokog sanjarenja.

– Da – reče on – uputstva. Da... prvi podvig...

On se pomeri bliže ka svetlosti ognjišta. Izbliza, Hari pomisli da izgleda bolesno. Imao je tamne senke ispod očiju, a njegova izborana koža imala je tanak, papirnat izgled, kakav nije imala na Svetskom prvenstvu u kvidiču.

– Prvi podvig je osmišljen tako da testira vašu odvažnost – reče on Hariju, Sedriku, Fler i Krumu – stoga vam nećemo reći koji je. Hrabrost u susretu s nepoznatim važna je osobina za čarobnjaka... vrlo važna...

– Prvi podvig će se održati dvadeset četvrtog novembra, pred ostalim učenicima i skupom sudija.

– Šampionima nije dopušteno da traže ili prihvate bilo kakvu pomoć od svojih profesora kako bi izveli podvige na turniru. Šampioni će se sresti s prvim izazovom opremljeni samo svojim štapićima. Dobiće informacije o drugom podvigu tek kada prvi bude završen. Usled zahtevne i vremenski obimne prirode turnira, šampioni se oslobađaju polaganja testova na kraju školske godine.

Gospodin Čučanj se okrenu Dambldoru. – Mislim da je to sve, zar ne, Albuse?

– Rekao bih – reče Dambldor, gledajući u gospodina Čučnja s blagom zabrinutošću.

– Da li si siguran da ne želiš da ostaneš na Hogvortsu noćas, Barti?

– Ne, Dambldore, moram da se vratim nazad u Ministarstvo – reče gospodin Čučanj. – Trenutno prolazimo kroz težak period, vrlo smo zauzeti... ostavio sam mladog Vederbija da upravlja dok mene nema... vrlo je entuzijastičan... možda malo i previše entuzijastičan, istini za volju...

– Doći ćeš makar da popijemo po piće pre nego što odeš? – reče Dambldor.

– Hajde, Barti, ja ostajem! – reče Torbar veselo. – Sada se sve dešava na Hogvortsu, znaš, mnogo je uzbudljivije ovde nego u kancelariji!

– Ne bih rekao, Ludo – uzvratila Čučanj, s jedva приметnim prizvukom svoje stare nestrpljivosti.

– Profesore Karkarof... Madam Maksim... pićence? – reče Dambldor.

Ali Madam Maksim je već bila stavila ruku oko Flerinih ramena, i brzo je izvela iz

sobe. Hari je mogao da čuje kako obe pričaju vrlo brzo na francuskom dok su odlazile ka Velikoj sali. Karkarof dade znak glavom Krumu, i oni takođe izadoše, u tišini.

– Hari, Sedriče, predložio bih vam da pođete gore na spavanje – reče Dambldor smešeći se obojici. – Siguran sam da Grifindor i Haflpaf čekaju da proslave zajedno s vama, i bilo bi sramota da im oduzmemo odličan izgovor da prave što veći nered i buku.

Hari pogleda u Sedrika, koji klimnu glavom, i oni zajedno izadoše.

Velika sala je već bila napuštena. Sveće su prigušeno dogorevale, dajući iskrivljenim osmesima bundeva jeziv, treperav izgled.

– Dakle – reče Sedrik uz blag osmeh. – Ponovo igramo jedan protiv drugoga!

– Biće da je tako – reče Hari. Zaista nije mogao da smisli šta da kaže. Činilo mu se da mu je glava u totalnom neredu, kao da mu je neko protresao mozak.

– Dakle... reci mi... – reče Sedrik, dok su se približavali Ulaznoj dvorani, koja je sada, u odsustvu Vatrene pehara, bila osvetljena samo bakljama. – Kako si *uspeo* da ubaciš svoje ime?

– Nisam – reče Hari, zureći u njega. – Nisam ga ja stavio. Govorio sam istinu.

– Ah... u redu – reče Sedrik. Hari je mogao da vidi da mu Sedrik ne veruje. – Pa... vidimo se, onda.

Umesto da se popne uz mermerno stepenište, Sedrik se uputi prema vratima s njihove desne strane. Hari je stajao i slušao ga kako silazi niz kamene stepenice ispod njih, a zatim, polako, poče da se penje uz mermerno stepenište.

Da li će mu iko poverovati, osim Rona i Hermione, ili će svi misliti da se sâm prijavio za turnir? Ali kako bi to iko mogao i da pomisli, kada se Hari suočava sa suparnicima koji su imali tri godine više magijskog obrazovanja od njega – kada se suočava sa zadacima koji ne samo da zvuče opasno, već treba da se izvedu pred stotinama ljudi? Da, razmišljao je o tome... fantazirao je o tome... ali to je bila šala, zapravo, dokoni san... nije nikada *zaista* razmišljao da se prijavi...

Ali neko drugi jeste... neko drugi je želeo da on bude na turniru, i postarao se da bude izabran. Zašto? Da bi ga obradovao? Nekako, nije mu se tako činilo...

Da ga vidi kako pravi budalu od sebe? Pa, najverovatnije će im se ispuniti želja...

Ali da ga *ubiju*? Da li je Čudljivko, kao i uvek, bio obuzet vlastitom paranojom? Zar nije neko mogao da ubaci Harijevo ime u Pehar kao trik, neslanu šalu? Da li neko zaista želi da ga vidi mrtvog?

Hari je odmah mogao da odgovori na to. Da, neko želi da ga vidi mrtvog, neko ko mu to želi još od kada je imao samo godinu dana... Lord Voldemor. Ali kako je Voldemor mogao da bude siguran da će Harijevo ime da bude stavljeno u Vatrene pehar? Voldemor bi trebalo da je daleko, u nekoj udaljenoj zemlji, da se skriva, sâm... oronuo i nemoćan...

Ipak, u onom snu koji je sanjao, baš pre nego što se probudio od bola u ožiljku, Voldemor nije bio sam... pričao je s Crvopom... kovao zaveru da ubije Harija...

Hari se prenerazio kada je shvatio da se već nalazi pred Debelom Damom. Jedva da je primetio kuda ga noge nose. Takođe se iznenadio kada je video da ona nije sama u ramu. Smežurana veštica koja je skliznula u susednu sliku kada se Hari priključio šampionima sada je samozadovoljno sedela pored Debele Dame. Mora da je prošla kroz svaku sliku uz sedam stepeništa da bi ovde stigla pre njega. I ona i Debela Dama sada su ga posmatrale sa živim interesovanjem.

– Vidi, vidi, vidi – reče Debela Dama – Violeta mi je upravo sve ispričala. Ko je to upravo izabran za šampiona, dušice, a?

– Koještarija – reče Hari tupo.

– Svakako da nije! – reče bleđa veštica prkosno.

– Ne, ne, Vio, to je lozinka – reče Debela Dama umirujuće, i pomeri se napred na svojim šarkama da propusti Harija u dnevni boravak.

Prasak galame koja mu raspára uši kada se portret otvorio Harija bezmalo odbaci unazad. Sledeće što je primetio bilo je da ga desetak pari ruku vuče u dnevni boravak i da se našao licem u lice sa celom grifindorskom kućom, u kojoj su svi vrištali, aplaudirali i zviždali.

– Trebalo je da nam kažeš da si se prijavio! – vikao je Fred. Izgledao je napola iznerviran, napola duboko impresioniran.

– Kako si uspeo to da izvedeš a da ne dobiješ bradu? Brilljantno! – grmeo je Džordž.

– I nisam – reče Hari. – Ne znam kako...

Ali sada se Anđelina obrušila na njega. – O, ako i nisam uspela da to budem ja, makar je neko iz Grifindora...

– Moći ćeš da se odužiš Digoriju za onaj poslednji meč kvidiča, Hari! – vrištala je Kejt Bel, još jedan od grifindorskih Jurišnika.

– Imamo hrane, Hari, dođi i uzmi malo...

– Nisam gladan, dovoljno sam pojeo na gozbi...

Ali niko nije hteo ni da čuje da li jeste ili nije gladan; niko nije hteo da čuje ni to da on nije stavio svoje ime u Pehar; ni jedna jedina osoba nije primetila da on uopšte nije raspoložen za slavlje... Li Džordan je odnekud izvukao grifindorsku zastavu, i insistirao da je obmota oko Harija kao ogrtač. Hari nije mogao da pobegne. Kad god bi pokušao da se iskrade ka stepeništu koje vodi do spavaonica, masa ljudi oko njega bi se zgusnula, terajući ga da popije još jedno krem-pivo, gurajući mu čips i kikiriki u šake... svi su želeli da znaju kako je to izveo, kako je nadmudrio Damblodorovu Starosnu crtu i uspeo da ubaci svoje ime u Pehar...

– Nisam ja – ponavljao je iznova i iznova. – Ne znam kako se to dogodilo.

Ali s obzirom na to koliko su obraćali pažnju na ono što govori, bolje da im nije ni odgovarao.

– Umoran sam! – uzviknu on konačno, posle skoro pola sata. – Ne, zbilja, Džordže... idem na spavanje...

Više od svega je želeo da pronade Rona i Hermionu, da pronade delić zdravog razuma, ali njih dvoje izgleda nisu bili u dnevnom boravku. Insistirajući da mu je potreban san i skoro pregazivši malu braću Krivej dok su pokušavali da ga presretnu u dnu stepeništa, Hariju pođe za rukom da se otarasi svih, i popne se u spavaonicu što je brže mogao.

Na svoje veliko olakšanje, zatekao je Rona kako leži na svom krevetu u inače praznoj spavaonici, još uvek potpuno obučen. On pogleda nagore kad Hari zalupi vrata za sobom.

– Gde si ti bio? – upita Hari.

– Oh, zdravo – reče Ron.

Smešio se, ali bio je to vrlo čudan, napregnut osmeh. Hari naglo postade svestan da i dalje nosi skerletnu grifindorsku zastavu kojom ga je Li obmotao. On žurno pokuša da je skine, ali čvor je bio jako stegnut. Ron je ležao na krevetu ne pomerajući se i gledao Harija kako se bori da je skine.

– Dakle – reče on, kada je Hari konačno skinuo zastavu i bacio je u ugao. – Čestitam.

– Kako to misliš 'čestitam'? – reče Hari, zureći u Rona. Nešto zaista nije bilo u redu s Ronovim osmehom. Više je ličio na grimasu.

– Pa... niko drugi nije prešao preko Starosne crte – reče Ron. – Čak ni Fred i Džordž. Šta si upotrebio – Nevidljivi ogrtač?

– Nevidljivi ogrtač ne bi mogao da me prevede preko te linije – reče Hari polako.

– Ma, daj, – reče Ron. – Mislilo sam da bi bar meni rekao, ako je Ogrtač u pitanju... jer bi onda mogao da nas pokrije obojicu, zar ne? Ali našao si neki drugi način, je li?

– Slušaj – reče Hari – ja nisam stavio svoje ime u taj Pehar. Mora da je to uradio neko drugi.

Ron podiže obrve. – Zašto bi to uradio?

– Nemam pojma – reče Hari. Osetio je da bi zvučalo vrlo melodramatično ako bi rekao „da bi me ubili“.

Ronove obrve se podigoše toliko visoko da je pretilo da će mu nestati u kosi.

– U redu, znaš, *meni* možeš da kažeš istinu – reče on. – Ako ne želiš da ostali znaju, dobro, ali ne znam zašto se trudiš da lažeš, nisi upao ni u kakvu nevolju zbog toga, zar ne? Violeta, prijateljica Debele Dame, već nam je sve ispričala, Dambldor ti je dozvolio da se takmičiš. Hiljadu galeona nagrade, a? A uz to ne moraš ni da radiš završne testove na kraju godine...

– Nisam ja stavio svoje ime u taj Pehar! – reče Hari, počevši da se nervira.

– Da, u redu – reče Ron istim skeptičnim tonom kao i Sedrik. – Samo, jutros si rekao da si to mogao da uradiš još sinoć, i da te niko ne bi video... ja nisam glup, znaš.

– E pa onda se sjajno pretvaraš – obrecnu se Hari.

– Je li? – reče Ron, sada bez ikakvog traga osmeha na licu, usiljenog ili ne. – Treba

da legneš, Hari, pretpostavljam da ćeš sutra morati rano da ustaneš zbog fotografisanja ili tako nečega.

On navuče zavese na svom krevetu s baldahinom, ostavivši Harija da stoji pored vrata i zuri u tamnocrvene zastore, koji su sada skrivali jednu od retkih osoba za koje je bio siguran da će mu poverovati.

18. Odmeravanje štapića

Kada se Hari probudio u nedelju ujutro, trebalo mu je malo vremena da se priseti zašto se oseća tako očajno i zabrinuto. A onda se na njega svališe sećanja na prethodnu noć. Ustao je i razgrnuo zavese svog kreveta s baldahinom, u nameri da popriča s Ronom, da natera Rona da mu poveruje... samo da bi otkrio kako je Ronov krevet prazan. Očigledno je već sišao na doručak.

Hari se obuče i siđe spiralnim stepeništem u dnevni boravak. Čim se pojavio, ljudi koji su već završili doručak grunuše ponovo da aplaudiraju. Pomisao na silazak u Veliku salu i suočavanje s ostatkom grifindoraca, koji će ga svi tretirati kao nekakvog heroja, nije bila primamljiva. Ipak, mogao je da bira: ili to, ili da ostane ovde i dozvoli da ga sateraju u ćošak braća Krivej, koja su mu žučno mahala da im se pridruži. On žustro ode do rupe s portretom, gurnu je da bi je otvorio, ispuza se niz nju i nađe se licem u lice s Hermionom.

– Zdravo – reče ona, pridigavši gomilu tosta, koju je nosila u salveti. – Donela sam ti ovo... hoćeš li da se prošetamo?

– Dobra ideja – reče Hari zahvalno.

Oni sidoše niza stepenice, brzo predoše preko Ulazne dvorane i ne osvrnuvši se ka Velikoj sali, i uskoro su već koračali preko travnjaka ka jezeru, gde je durmstranški brod bio ukotvljen, praveći crn odraz na površini vode. Bilo je prohladno jutro, i oni nastaviše da se kreću, grickajući tost, a Hari je usput objašnjavao Hermioni šta se tačno dogodilo pošto je napustio grifindorski sto prethodne noći. Na njegovo veliko olakšanje, Hermiona je priču prihvatila bez pitanja.

– Pa naravno da sam znala da se nisi sâm prijavio – reče ona kada je završio priču o tome šta se dogodilo u odaji pored Sale.

– Da si samo video svoj izraz kada je Dambldor pročitao tvoje ime! Ali pitanje je, *ko* ga je ubacio? Čudljivko ima pravo, Hari... ne verujem da je to mogao da učini bilo koji učenik... nikada ne bi uspeli da prevare Pehar, ili da pređu preko Dambldorove Starosne crte.

– Da li si videla Rona? – prekinu je Hari.

Hermiona je oklevala.

– Ovaj... da... bio je na doručku – reče ona.

– Da li i dalje misli da sam se sâm prijavio?

– Pa... ne, ne bih rekla... ne *zaista* – reče Hermiona snebivajući se.

– Šta to treba da znači: ne *zaista*?

– Hari, zar ne vidiš? – reče Hermiona očajno. – Ljubomoran je!

– *Ljubomoran?* – reče Hari s nevericom. – Ljubomoran na šta? Da ne želi možda da napravi budalu od sebe pred celom školom, je li?

– Vidi – reče Hermiona strpljivo – ti si taj koji je uvek u centru pažnje, znaš i sâm. Znam da to nije tvoja krivica – dodade brzo, videvši da Hari besno otvara usta – znam da ti to ne tražiš... ali Ron mora da se nadmeće sa svom tom braćom kod kuće, a ti si mu najbolji prijatelj, i *zaista* si poznat... on je uvek skrajnut u stranu kad god te ljudi vide, i nosi se s tim, nikada to ne spominje, ali pretpostavljam da je ovo bila kap koja je prepunila čašu...

– Sjajno – reče Hari ogorčeno. – *Zaista* sjajno. Reci mu u moje ime da ću se menjati s njim u bilo koje doba. Reci mu umesto mene da može slobodno sve to da dobije... ljude koji zure u moje čelo gde god da odem..

– Ja neću ništa da mu kažem – reče Hermiona kratko. – Reci mu sâm, to je jedini način da ovo raščistite.

– Neću ja da trčkam za njim da bih ga naterao da odraste! – reče Hari tako glasno da je jato sova od straha izletelo iz obližnjeg drveta. – Možda će mi poverovati da mi sve ovo ne prija kad budem polomio vrat ili...

– To nije smešno – reče Hermiona tiho. – To uopšte nije smešno. – Izgledala je izuzetno uznemireno. – Hari, razmišljala sam... znaš šta treba da uradimo, zar ne? Odmah, čim se vratimo u zamak?

– Da, da šutnemo Rona u...

– *Da pišemo Sirijusu.* Moraš da mu kažeš šta se dogodilo. Zamolio te je da ga

izveštavaš o svemu što se događa na Hogvortsu... takoreći kao da je očekivao da se nešto ovako dogodi. Ponela sam malo pergamenta i pero sa sobom...

– Mani se toga – reče Hari, okrećući se oko sebe kako bi se uverio da ih niko ne čuje. Ali zemljište oko zamka bilo je pusto. – Vratio se u zemlju samo zato što me je peckao ožiljak. Verovatno će da upadne pravo u zamak ako mu kažem da me je neko prijavio na Tročarobnjački turnir...

– *On bi želeo da mu kažeš* – reče Hermiona strogo. – Ionako će uskoro da sazna...

– Kako?

– Hari, ovo neće ostati među nama – reče Hermiona vrlo ozbiljno. – Ovaj Turnir je čuven, i ti si čuven, bila bih vrlo iznenađena ukoliko u *Dnevnom proroku* ne piše ništa o tvom učešću... već se nalaziš u polovini knjiga o Znaš-Već-Kome, zaista... a Sirijus bi radije hteo da to sazna od tebe, sigurna sam.

– Dobro, dobro, pisaću mu – reče Hari, bacivši poslednje parče svog tosta u jezero.

Za trenutak su oboje stajali i gledali ga kako pluta na površini, pre nego što se iz vode izdigao veliki pipak i povukao ga ispod površine. Onda se vratiše u zamak.

– Čiju ću sovu da upotrebim? – reče Hari, dok su se peli uz stepenice. – Rekao mi je da više ne koristim Hedvigu.

– Pitaj Rona možeš li da pozajmiš...

– Neću ništa da pitam Rona – reče Hari odsečno.

– Pa, onda pozajmi jednu od školskih sova, njih svako može da koristi – reče Hermiona.

Oni se popeše u sovarnik. Hermiona dade Hariju list pergamenta, pero i bočicu mastila, a zatim se prošetala niz duge redove stalaka, zagledajući različite sove, dok je Hari seo uza zid i napisao pismo.

Dragi Sirijuse,

Rekao si mi da te obaveštavam o svemu što se dešava na Hogvortsu, dakle evo – ne znam da li si čuo, ali Tročarobnjački turnir se održava ove godine i u subotu uveče sam izabran za četvrtog šampiona. Ne znam ko je ubacio moje ime u Vatrene pehar, ali ja nisam. Drugi hogvortski šampion je Sedrik Digori, iz Haflpafa.

On zastade na ovom mestu, razmišljajući. Imao je potrebu da kaže nešto o velikom teretu uznemirenosti koja mu se ugnezdila u grudima od prethodne večeri, ali nije mogao to da pretoči u reči, stoga je jednostavno ponovo umočio pero u bočicu i napisao:

Nadam se da si ti dobro, kao i Bakbik.

Tvoj Hari.

– Gotovo – reče on Hermioni, dižući se na noge i otresajući slamu s odore. Hedviga doleprša na njegovo rame, i ispruži nogu.

– Ne mogu tebe da koristim – reče joj Hari, okrećući se da nađe jednu od školskih sova. – Moram da iskoristim jednu od ovih..

Hedviga je vrlo glasno huknula i uzletela tako naglo da je kandže zarila u Harijevo rame. Držala je leđa okrenuta Hariju sve vreme dok je privezivao pismo za nogu velike sove kukuvije. Kada je kukuvija odletela, Hari posegnu da pomazi Hedvigu, ali ona besno škljocnu kljunom i odlete na jednu od krovnih greda, van njegovog domašaja.

– Prvo Ron, a sada i ti – reče Hari ljutito. – *Nisam ja kriv zbog toga.*

* * *

Ako je Hari i pomislio da će se situacija popraviti kada se svi budu navikli na ideju da je on šampion, sutrašnji dan mu je pokazao koliko je pogrešio. Nije više mogao da izbegava ostatak škole kada se vratio na časove – a bilo je očigledno da i ostatak škole, baš kao i grifindorci, misli da se Hari sâm prijavio na turnir. Za razliku od grifindoraca, nisu pak bili impresionirani.

Haflpafovci, koji su inače bili u odličnim odnosima s grifindorcima, postali su neverovatno hladni prema svima njima. Jedan čas iz Herbologije bio je dovoljan da to pokaže. Bilo je očigledno da su se haflpafovci osećali kao da je Hari ukrao slavu njihovom šampionu. To osećanje bilo je pogoršano, moguće je, činjenicom da je haflpafovska kuća retko kada dobijala priliku za slavlje, i da je Sedrik bio jedan od retkih koji im je ikada doneo makar malo slave, pobedivši jednom Grifindor u kvidiču. Erni Makmilan i Džastin Finč-Flečli, s kojima se Hari inače vrlo dobro slagao, nisu pričali s njim, iako su rasađivali odskakujuće lukovice u istu žardinjeru – nasmejali su se pomalo neprijatno kada se jedna od odskakujućih lukovica iskobeljala iz Harijevog stiska i tresnula ga po licu. Ron takođe nije pričao s Harijem. Hermiona je sedela između njih dvojice, vodeći vrlo usiljen razgovor, ali iako su joj obojica normalno odgovarali, izbegavali su da se međusobno pogledaju. Hariju se činilo da je čak i profesorka Mladica hladna prema njemu – uostalom, ona je glavešina haflpafske kuće. Verovatno bi se u normalnim okolnostima radovao što će ponovo da vidi Hagrida, ali čas Brige o magijskim stvorenjima značio je da će se videti i sa sliterincima – suočiće se s njima, po prvi put otkako je postao šampion.

Kao što se moglo predvideti, Melfoj je stigao pred Hagridovu kolibu čvrsto nabacivši svoj poznati podrugljivi osmeh.

– Ah vidite, momci, to je šampion – rekao je Krebu i Gojlu, čim su se približili dovoljno da ih Hari čuje. – Imate li blokčiće za autograme? Bolje da mu uzmemo potpis sada, pošto sumnjam da će još dugo biti među nama... polovina Tročarobnjačkih šampiona je poginula... šta misliš, koliko ćeš dugo izdržati, Poteru?

Moja procena je deset minuta od početka prvog zadatka.

Kreb i Gojl se ulizivački grohotom nasmejaše, ali Melfoj je tu morao da prestane pošto je Hagrid izronio iza svoje kolibe noseći nakrivljenu gomilu sanduka, svaki sa po jednim zadnjerasprskavajućim skrutom. Na užas celog razreda, Hagrid je nastavio da objašnjava da je razlog zbog kojeg se skruti međusobno ubijaju zapravo višak neiskorišćene energije, i da bi najbolje rešenje bilo da svako iz razreda stavi povodac po jednom skrutu i povede ga u kratku šetnju. Jedina dobra stvar u vezi s ovim planom bila je ta što je potpuno zaokupila Melfoja.

– Da vodim u šetnju ovu stvar? – ponovio je, zgađen, zureći u jednu od kutija. – A gde bi tačno trebalo da stavimo povodac? Oko žaoke, rasprskavajućeg dela ili oko sisaljke?

– Po sredini – reče Hagrid demonstrativno. – Ovaj... možda bi 'teli da navučete svoje rukavice od zmajeve krljušti, samo k'o dodatnu meru pred'strožnosti, to jest. Hari... dođ' 'vamo i pomozmi mi sas ovim povelikim...

Hagridova prava namera, zapravo, bila je da popriča s Harijem *podalje* od ostatka razreda.

Sačekao je dok nisu svi otišli sa svojim skrutama, a zatim se okrenuo Hariju i rekao, vrlo ozbiljno: – Daklem... takmičiš se, Hari. Na turniru. Školski šampion.

– Jedan od šampiona – ispravi ga Hari.

Hagridove oči, poput crnih buba, delovale su vrlo zabrinuto ispod njegovih divljih obrva. – Nemaš pojma ko gi je ubacijo 'mesto tebe, Hari?

– Znači, veruješ da to nisam ja uradio? – reče Hari, s naporom prikrivajući nalet zahvalnosti koji je osetio posle Hagridovih reči.

– Naravski da ti verujem – zahropta Hagrid. – Ti ka's da nis' ti, i ja ti verujem... i Dambldor ti veruje, također.

– Voleo bih da znam *ko* je to uradio – reče Hari ogorčeno.

Njih dvojica pogledaše preko travnjaka. Razred je trenutno bio veoma raštrkan, i svi su imali velike poteškoće. Skruti su sada bili dugački po metar, i izuzetno snažni. Nisu više bili bez ljuštore i bezbojni, već su razvili debeo, sjajnosivkast oklop. Izgledali su kao mešavina džinovskih škorpiona i izduženih kraba – ali i dalje bez prepoznatljivih glava ili očiju. Postali su neverovatno jaki, i bilo je veoma teško obuzdavati ih.

– Izgleda da se zabavljaju, je l'da? – reče Hagrid veselo. Hari je pretpostavio da priča o skrutama, pošto se njegovi drugovi iz razreda sigurno nisu zabavljali. Malo-malo pa bi se, uz snažno *beng*, začula eksplozija na završetku nekog skruta, koja bi ga odbacila napred nekoliko metara, i ne jedna osoba našla bi se na stomaku na zemlji očajnički pokušavajući da se vrati na noge.

– Ah, ne znadem, Hari – Hagrid naglo uzdahnu, gledajući nadole ka njemu zabrinutog izraza lica. – Školski šampion... izgleda da se samo tebi baš sve to dešava, zar ne?

Hari mu ne odgovori. Da, izgledalo je da se sve dešava baš njemu... to je bilo manje-više ono što mu je Hermiona rekla dok su šetali oko jezera, i to je bio razlog, sudeći po njoj, što Ron više neće da govori s njim.

* * *

Sledećih nekoliko dana za Harija su bili među najgorim na Hogvortsu. Poslednji put se približno isto tako osećao tokom onih meseci u drugoj godini kada ga je veliki deo škole sumnjičio da napada druge učenike. Ali Ron je tada bio na njegovoj strani. Mislio je da bi bio u stanju da se nosi sa čitavom školom, kad bi samo mogao da povрати Ronovo prijateljstvo, ali nije hteo ni da pokušava da ubedi Rona da ponovo govori s njim, ako ovaj to nije želeo. Kao nikad dotad, bio je usamljen, sa svim tim neraspoloženjem koje se oko njega zgušnjavalo sa svih strana.

Mogao je da razume ponašanje haflpafovaca, iako mu se nije dopadalo. Oni su imali svog šampiona koga treba da podržavaju. Od sliterinaca nije očekivao ništa osim zlobnih uvreda – tamo je bio izuzetno nepopularan kao i uvek, zbog toga što je toliko puta dotad pomogao Grifindoru da ih pobedi, i u kvidiču, i u šampionatu kuća. Ali se nadao da bi rejvenkloovci mogli da nađu u svojim srcima bar onoliko podrške za njega koliko je pružaju Sedriku. Međutim, prevario se. Većina rejvenkloovaca je izgleda mislila da on toliko očajnički želi da sebi prigrabi još malo slave, da je čak prevario i sam Pehar i naveo ga da prihvati njegovo ime.

Zatim, bila je tu i činjenica da Sedriku više pristaje uloga šampiona nego njemu, Hariju. Izuzetno lep, s pravilnim nosom, tamnom kosom i sivim očima, Sedrik je izgledao tako da je bilo teško reći kome se ovih dana više dive, njemu ili Viktoru Krumu. Hari je čak video kako iste one devojke iz šestog razreda koje su se bile onoliko navadile da dobiju Krumov autogram sada mole Sedrika da im se potpiše na torbama za vreme ručka.

U međuvremenu, nije bilo odgovora od Sirijusa, Hedviga je odbijala da mu pride blizu, profesorka Treloni je predviđala njegovu smrt čak sa većom sigurnošću nego inače, toliko je loše radio Prizivajuće čini na časovima Čini kod profesora Flitvika da je dobio dodatni domaći zadatak – i postao je jedina osoba koja ga je ikada dobila, osim Nevila.

– Zapravo, uopšte nije toliko teško, Hari – pokušavala je da ga razuveri Hermiona, dok su odlazili posle završetka Flitvikovog časa. Ona je, inače, uspevala tokom čitavog časa da tera predmete da lete preko cele učionice ka njoj, kao da je sama neki uvrnuti magnet za sundere, kante za otpatke i lunoskope. – Samo se nisi koncentrisao kako valja...

– Pitam se zašto? – reče Hari mračno, dok je Sedrik Digori prolazio pored njih okružen velikom grupom devojaka koje su se usiljeno smeškale, i sve redom posmatrale Harija kao da je posebno veliki zadnjerasprskavajući skrut. – Ipak... nema

veze, je li? Mogu unapred da se radujem popodnevnom dvočasu Napitaka...

Dvočas Napitaka uvek je bio užasno iskustvo, ali tih dana je to bilo pravo mučenje. Biti zatvoren u tavnici na sat i po sa Snejpom i sliterincima, koji su se listom nameračili da kazne Harija što više zbog toga što se usudio da postane školski šampion, bila je najneprijatnija stvar koju je Hari mogao da zamisli. Već se izborio s tim jednog petka, dok je Hermiona sedela pored njega, tiho mu govoreći: „Ignoriši ih, ignoriši ih, ignoriši ih“, a ni danas stvar nije izgledala ništa bolje.

Kada su on i Hermiona stigli ispred Snejpove tavnice posle ručka, videli su da sliterinci već čekaju ispred, a da svako od njih nosi veliki bedž prikačen na odoru. U jednom munjevitom trenutku Hari pomisli da su to bedževi U.B.L.j.U.V-a – a onda vide da svi imaju istu poruku, ispisanu svetlucavim crvenim slovima koja su jarko plamtela u mračnom podzemnom hodniku:

**Podržite SEDRIKA DIGORIJA –
PRAVOG hogvortskog šampiona!**

– Sviđaju ti se, Poteru? – reče Melfoj glasno, dok im je Hari prilazio. – Ali to nije sve što mogu da učine – vidi!

Pritisnuo je bedž na svoje grudi, i poruka na njemu je nestala, da bi je zamenila sledeća, u zelenoj boji:

POTER SMRDI

Sliterinci su zavijali od smeha. Svaki od njih je pritisnuo svoj bedž, takođe, dok poruka *POTER SMRDI* nije počela jarko da šljašti svuda oko Harija. On oseti kako mu se vreline diže uz vrat i lice.

– O, baš smešno – Hermiona se sarkastično obrati Pensi Parkinson i njenoj družini sliterinskih devojčica, koje su se smejale jače od svih – zaista *duhovito*.

Ron je stajao naslonjen uza zid s Dinom i Šejmusom. Nije se smejao, ali nije ni branio Harija.

– Hoćeš da i tebi damo jedan, Grejndžerova? – upita Melfoj, pokazujući bedž Hermioni. – Imam dovoljno zaliha. Ali nemoj samo da mi takneš ruku, upravo sam je oprao, znaš, pa ne bih da je neko Blatokrvno stvorenje sada zaprlja.

Bes koji je Hari osećao već danima odjednom probi branu u njegovim grudima. Pre nego što je uopšte shvatio šta radi, on posegnu za svojim štapićem. Ljudi oko njih se brzo izmigoljiše s puta, povlačeći se niz hodnik.

– Hari! – povika Hermiona upozoravajućim tonom.

– Hajde, Poteru – reče Melfoj tiho, izvlačeći sopstveni štapić. – Čudljivko nije tu da se brine o tebi – učini to, ako imaš petlju...

Na delić sekunde, gledali su jedan drugog u oči, a onda, u istom trenutku, obojica

krenuše.

– *Furnunkulus!* – povika Hari.

– *Densaugo!* – zavrišta Melfoj.

Zraci svetlosti poleteše iz oba štapića, pogodiše jedan drugog u vazduhu, i odbiše se pod uglom – Harijev je pogodio Gojla u lice, a Melfojev Hermionu. Gojl riknu i podiže šake ka svom nosu, gde odjednom počеше da iskaču veliki užasni čirevi – a Hermiona se, jecajući u panici, držala za usta.

– Hermiona! – viknu Ron, i požuri napred da vidi šta joj se desilo.

Hari se okrenu i vide kako Ron sklanja Hermioninu ruku s njenog lica. Nije to bio lep prizor. Hermionini prednji zubi – ionako već malo krupniji od prosečnih – sada su rasli alarmantnom brzinom; sve je više i više ličila na dabra, dok su joj se zubi izduživali, preko njene donje usne, ka njenoj bradi – panično, ona ih opipa, a zatim ispusti preneražen vrisak.

– A kakva je to sad buka? – reče mek, smrtonosan glas. Beše to Snejp koji je upravo stigao.

Sliterinci zagalamiše kako bi mu objasnili. Snejp uperi dugi žuti prst u Melfoja i reče: – Objasni.

– Poter me je napao, gospodine...

– Napali smo jedan drugog u isto vreme! – povika Hari.

– ... i pogodio je Gojla – vidite...

Snejp pregleda Gojla, čije je lice sad podsećalo na nešto čemu je mesto u knjizi o otrovnim gljivama.

– U bolničko krilo, Gojle – reče Snejp mirno.

– Melfoj je pogodio Hermionu! – reče Ron. – *Pogledajte!*

On natera Hermionu da Snejpu pokaže svoje zube – ona je pokušavala što je bolje mogla da ih sakrije rukama, iako je to bilo zaista teško pošto su joj zubi sada već porasli preko ivice kragne. Pensi Parkinson i druge sliterinske devojčice udvostručise svoje tiho kikotanje, upirući prstom ka Hermioni iza Snejpovih leđa.

Snejp hladno pogleda u Hermionu, a zatim reče: – Ne vidim nikakvu razliku.

Hermiona zacvile. Oči joj se napuniše suzama, okrenu se na peti, potrča niz hodnik i nestade iz vidokruga.

Srećna okolnost je, možda, bila ta da su Hari i Ron počeli da viču na Snejpa u istom trenutku: srećna, jer dok su njihovi glasovi odjekivali kroz kameni hodnik on je već bio ispunjen grajom, te je bilo nemoguće čuti kakvim su ga sve nazivima častili. Ipak, on je shvatio poentu.

– Da vidimo – reče svojim najsvilenijim glasom. – Pedeset poena se oduzima Grifindoru, i još kaznena nastava za Potera i Vizlija. Sada uđite, da vam ne bih propisao kaznenu nastavu tokom cele nedelje.

Hariju je zujalo u ušima. Ta nepravda ga je terala da proklinje Snejpa da se razbije u hiljadu ljigavih komada. Prošao je pored Snejpa, krenuo s Ronom ka začelju

tamnice, i tresnuo torbom o sto. Ron je, takođe, drhtao od gneva i na trenutak se činilo da je sve normalno između njih, ali onda se Ron okrenuo, i seo zajedno s Dinom i Šejmusom, ostavljajući Harija samog za njegovim stolom. Na drugom kraju tamnice, Melfoj okrenu leđa Snejpu, i pritisnu svoj bedž, kežeći se. *POTER SMRDI* još jednom zasvetle preko sobe.

I kada je čas počeo, Hari je sedeo tamo zureći u Snejpa, zamišljajući kako mu se dešavaju užasne stvari... kad bi samo znao kako da izvede Bolnu kletvu... oborio bi Snejpa na leđa, poput onog pauka, i pustio ga da se cima i trese...

– Protivotrovi! – reče Snejp, gledajući ih sve neprijatno svojim hladnim crnim očima. – Za danas je trebalo svi da spremite svoje recepte. Hoću da ih pažljivo pripravite, a onda ćemo izabrati nekoga na kome ćemo ih isprobati...

Snejpove oči susretoše se s Harijevim, i Hari je znao šta sledi. Snejp će *njega* da otruje. Hari zamisli sebe kako uzima kotlič, trči do prednjih klupa i spušta ga s treskom na Snejpovu masnu glavu...

A onda kucanje na vratima tamnice rasprši Harijeve misli.

Bio je to Kolin Krivej. On se uvuče u sobu, smešeći se Hariju, i odšeta do Snejpovog stola na prednjem kraju sobe.

– Da? – reče Snejp odsečno.

– Molim vas, gospodine, treba da odvedem Harija Potera gore.

Snejp pogleda preko svog kukastog nosa ka Kolinu, čiji osmeh izblede s njegovog nestrpljivog lica.

– Poter mora još jedan sat da odsluša Napitke – reče Snejp hladno. – Otići će gore kada se čas završi.

Kolin poprimi ružičastu boju.

– Gospodine... gospodine, gospodin Torbar ga traži – reče on nervozno. – Svi šampioni moraju da prisustvuju, mislim da žele da ih fotografišu...

Hari bi dao sve što ima, samo da je mogao da zaustavi Kolina da ne izusti te poslednje reči. On letimice poglednu u Rona, ali Ron je odlučno zurio u tavanicu. – Vrlo dobro, vrlo dobro – obrecnu se Snejp. – Poteru, ostavi svoje stvari ovde, hoću da se vratiš ovamo kasnije da proverim tvoj protivotrov.

– Molim vas, gospodine... mora da ponese svoje stvari sa sobom – cijukao je Kolin. – Svi šampioni...

– Vrlo *dobro!* – reče Snejp. – Poteru... uzmi svoju torbu i gubi mi se s očiju!

Hari zabaci torbu preko ramena, ustade i uputi se ka vratima. Dok je prolazio kroz sliterinske stolove, *POTER SMRDI* sevalo je ka njemu sa svih strana.

– To je neverovatno, zar ne Hari? – reče Kolin, progovorivši istog trenutka kad je Hari zatvorio vrata tamnice za sobom. – Zar nije? To što si ti šampion?

– Da, zaista neverovatno – reče Hari s naporom, kad se zaputiše prema stepenicama koje vode ka Ulaznoj dvorani. – Šta će im fotografije, Koline?

– *Za Dnevni prorok*, mislim!

– Sjajno – reče Hari tupo. – Samo mi je to trebalo. Još publiciteta.

– Srećno! – reče Kolin, kada su došli do prave sobe. Hari pokuca na vrata i uđe.

Bio je u relativno maloj učionici. Većina stolova bila je gurnuta u zadnji deo sobe, ostavljajući veliku prazninu na sredini. Tri stola su pak bila stavljena jedan do drugog ispred table, i pokrivena somotskim prekrivačem. Pet stolica je bilo postavljeno iza stolova pokrivenih somotom, a na jednoj od njih sedeo je Ludo Torbar i pričao s vešticom u ljubičastoj odori koju Hari nikad dotad nije video.

Viktor Krum je, po običaju, ćutljivo stajao u ćošku, i ni sa kim nije pričao. Sedrik i Fler su razgovarali. Fler je delovala mnogo srećnije no što ju je Hari dotad viđao. Neprekidno je zabacivala glavu kako bi joj svetlost treperila po dugoj srebrnastoj kosi. Dežmekast čovek s velikim crnim fotoaparatom, koji se neznatno dimio, gledao je u Fler krajičkom oka.

Torbar iznenada spazi Harija, brzo ustade i krenu napred. – Ah, evo ga! Šampion broj četiri! Uđi, Hari, samo uđi... nema šta da se brineš, ovo je samo ceremonija odmeravanja štapića, ostale sudije će biti ovde uskoro...

– Odmeravanje štapića? – nervozno ponovi Hari.

– Moramo da proverimo da li su vam štapići potpuno ispravni, bez ikakvih problema, znaš, pošto su vam oni najvažnije oruđe u predstojećim zadacima – reče Torbar. – Stručnjak je trenutno gore, s Dambldorom. A onda će uslediti malo fotografisanje. Ovo je Rita Skiter – dodade on, pokazujući ka veštici u ljubičastoj odori – ona piše mali članak o turniru za Dnevni prorok...

– Možda ne toliko mali, Ludo – reče Rita Skiter, očiju prikovanih za Harija.

Kosa joj je bila brižljivo nameštena u ćudnovato krute kovrdže, koje su bile u neobičnom kontrastu s njenim licem i širokom bradom. Nosila je naočare optočene draguljima. Debeli prsti, kojima je čvrsto stezala svoju torbicu od krokodilske kože, završavali su se noktima od četiri centimetra, nalakiranim krvavocrvenom bojom.

– Da li bih mogla malo da popričam s Harijem pre nego što počnemo? – upita ona Torbara, i dalje fiksirajući Harija pogledom. – S najmlađim šampionom, znaš... da dodamo malo kolorita tekstu?

– Svakako! – povika Torbar. – To jest... ako Hari nema ništa protiv?

– Ovaj... – reče Hari.

– Sjajno – reče Rita Skiter, i trenutak kasnije, njeni prsti sa skerletnim noktima uhvatiše Harijevu ruku iznenađujuće čvrstim stiskom, i ona ga opet izvede iz sobe, otvarajući obližnja vrata.

– Ne želimo da budemo tamo u svoj toj galami – reče ona. – Da vidimo... ah, da, ovo je lepo i udobno.

Bila je to ostava za metle. Hari je zurio u nju.

– Hajde, dušice... tako je... sjajno – reče Rita Skiter, sedajući nesigurno na jednu prevrnutu kofu, gurajući Harija na kartonsku kutiju i zatvarajući vrata, tako da se obreše u tami. – Da vidimo sad...

Ona otvori svoju tašnu od krokodilske kože i izvuče pregršt sveća, koje upali zamahom svog štapića i čarolijom ih postavi da lebde u vazduhu, kako bi mogli da vide šta rade.

– Neće ti smetati ako budem koristila brzocitatno pero, Hari? Tako ću moći slobodno da pričam s tobom...

– Šta? – reče Hari.

OsmeH Rite Skiter se proširi. Hari izbroja tri zlatna zuba. Ona ponovo posegnu u krokodilsku tašnu, i izvuče dugo, otrovnozeleno pero i svitak pergamenta, koji rasprostre između njih na sanduk Magičnog odstranjivača nereda za sve prilike Gospe Skovers. Onda stavi vrh zelenog pera sebi u usta, sišući ga na trenutak s očiglednim zadovoljstvom, a zatim ga postavi uspravno na pergament, gde je stajalo balansirajući na svom vrhu, blago se njišući.

– Proba... ja sam Rita Skiter, reporter Dnevnog proroka.

Hari brzo pogleda nadole ka peru. Istog trenutka kada je Rita progovorila, zeleno pero je počelo da piše, klizeći preko pergamenta:

Atraktivna plavuša Rita Skiter, četrdeset tri godine, čije je nemilosrdno pero razbilo mnoštvo naduvanih reputacija...

– Sjajno – reče Rita Skiter ponovo i otcepi gornji deo pergamenta, zgužva ga i gurnu u svoju tašnu. Onda se nagnu ka Hariju i reče:

– Dakle, Hari... šta te je nagnalo da se prijaviš na Tročarobnjački turnir?

– Ovaj... – ponovo će Hari, ali zbuni ga pero. Iako nije govorio, ono je jurilo preko pergamenta, i on vide trag sveže rečenice:

Grozan ožiljak, suvenir tragične prošlosti, naružuje inače šarmantno lice Harija Potera, čije oči...

– Ignoriši pero, Hari – reče Rita Skiter strogo. Nevoljno, Hari podiže pogled ka njoj. – Dakle... zašto si odlučio da se prijaviš na turnir, Hari?

– Nisam ja – reče Hari. – Ne znam kako je moje ime dospelo u Vatrene pehar. Ja ga nisam tamo stavio.

Rita Skiter podiže jednu žestoko našminkanu obrvu. – Hajde, Hari, ne moraš da se plašiš da ćeš upasti u nevolju. Svi znamo da uopšte nije trebalo da se prijaviš. Ali ne brini zbog toga. Naši čitaoci vole buntovnike.

– Ali ja se nisam prijavio – ponovi Hari. – Ne znam ko...

– Kako se osećaš u vezi s predstojećim podvizima? – reče Rita Skiter. – Uzbuđeno? Nervozno?

– Nisam o tome razmišljao... pa, nervozno, rekao bih – reče Hari. Stomak mu se neprijatno prevrtao dok je pričao.

– U prošlosti, dešavalo se da šampioni poginu, zar ne? – reče Rita Skiter oštro. – Da li si uopšte razmišljao o tome?

– Pa... kažu da će biti mnogo bezbednije ove godine – reče Hari.

Pero je jurilo preko pergamenta između njih, napred i nazad, kao da klizi.

– Naravno, ti si dosad već gledao smrti u lice, zar ne? – reče Rita Skiter, pomno ga posmatrajući. – Šta misliš, kako je to uticalo na tebe?

– Ovaj... – ponovi Hari.

– Misliš li da je trauma iz prošlosti probudila u tebi težnju da se dokazuješ? Da budeš dorastao svom imenu? Misliš li da si zato bio u iskušenju da se prijaviš za Tročarobnjački turnir, jer si...

– Ja se nisam prijavio – reče Hari, počinjući da se nervira.

– Da li uopšte možeš da se setiš svojih roditelja? – upita Rita Skiter, upadajući mu u reč.

– Ne – reče Hari.

– Šta misliš kako bi se oni osećali kada bi znali da se takmičiš u Tročarobnjačkom turniru? Ponosno? Zabrinuto? Ljuto?

Hari se sada već dovoljno iznervirao. Kako može da zna kako bi se njegovi roditelji sada osećali da su živi? Mogao je da oseti kako ga Rita Skiter napregnuto posmatra. Mršteći se, on skrenu pogled s nje i pogleda nadole u reči koje je pero upravo napisalo.

Dok naš razgovor skreće ka roditeljima kojih se jedva seća, te zapanjujuće zelene oči pune se suzama.

– Ja NEMAM suze u očima! – reče Hari glasno.

Pre nego što je Rita Skiter mogla da progovori i reč, vrata ostave za metle se otvoriše. Hari se okrenu, trećući od jake svetlosti. Albus Dambldor je stajao na vratima, gledajući nadole ka njima dvoma stešnjenim u ostavi.

– Dambldore! – uzviknu Rita Skiter, naizgled oduševljena – ali Hari primeti da njeno pero i pergament iznenada nestaju s kutije Magičnog odstranjivača nereda, i da Ritini prsti s kandžama hitro zatvaraju bravicu njene torbe od krokodilske kože. – Kako si? – upita ona, ustajući i pružajući svoju veliku muškobanjastu šaku Dambldoru. – Nadam se da si pročitao moj letošnji članak o konferenciji Međunarodne konfederacije čarobnjaka?

– Očaravajuće zloban – reče Dambldor, sa sjajem u očima. – Najviše sam uživao u tome kako si me opisala kao beskorisnu budalu.

Rita Skiter nije delovala ni malčice pokolebano.

– Samo sam htela da kažem da su neke od tvojih ideja staromodne, Dambldore, i da mnogi čarobnjaci na u javnosti...

– Biće mi drago da čujem objašnjenje tih tvojih grubosti, Rita – reče Dambldor, s kurtoaznim naklonom i osmehom – ali bojim se da ćemo morati to da ostavimo za kasnije. Odmeravanje štapića samo što nije počelo, a ono se ne može održati ukoliko

je jedan od naših šampiona sakriven u ostavi za metle.

Vrlo srećan što je uspeo da se otarasi Rite Skiter, Hari požuri nazad u sobu. Ostali šampioni sada su sedeli u stolicama blizu vrata, i on brzo sede pored Sedrika, gledajući ka stolu prekrivenom somotom, gde je sada sedelo četvoro od petoro sudija – profesor Karkarof, Madam Maksim, gospodin Čučanj i Ludo Torbar. Rita Skiter se skrasi u jednom uglu sobe. Hari je vide kako ponovo izvlači parče pergamenta iz torbe, prostire ga preko svojih kolena, siše vrh brzocitatnog pera i ponovo ga stavlja na pergament.

– Mogu li da vam predstavim gospodina Olivandera? – reče Dambldor, zauzimajući svoje mesto za sudijskim stolom, i obraćajući se šampionima. – On će proveriti vaše štapiće da bismo bili sigurni da su u dobrom stanju pred turnir.

Hari se osvrnu oko sebe, i uz trzaj iznenađenja spazi starog čarobnjaka krupnih, bleđih očiju kako mirno stoji pored prozora. Hari se već upoznao s gospodinom Olivanderom – to je bio onaj isti štapić-majstor kod koga je Hari kupio svoj čarobni štapić pre više od tri godine u Dijagon-aleji.

– Madmoazel Delaker, da li bismo mogli da počnemo od vas, molim? – reče gospodin Olivander, zakoračivši na čistinu nasred sobe.

Fler Delaker pređe preko učionice do gospodina Olivandera, i predade mu svoj štapić.

– Hmmm... – reče on.

On provrte štapić između svojih dugih prstiju kao palicu, a prut ispusti nekoliko ružičastih i zlatnih varnica. Onda ga približi svojim očima i pažljivo ga ispita.

– Da – reče tiho – devet i po inča... nesavrtljiv... ružino drvo... a u njemu... bože dragi...

– Dlaka s viline glafe – reče Fler. – Ot moje bake.

Dakle Fler je ipak bila delom vila, pomisli Hari, trudeći se da to upamti kako bi kasnije ispričao Ronu... a onda se seti da Ron više ne govori s njim.

– Da – reče gospodin Olivander – da, ja lično nikada nisam koristio vilinu kosu, naravno. Nalazim da te vlasi čine štapiće previše temperamentnim... ipak, svakom svoje, i ako ovo vama odgovara...

Gospodin Olivander pređe svojim prstima preko štapića, očigledno tražeći ogrebotine ili ulubljenja. Zatim promrmlja: – Orhideus! – i iz vrha štapića izlete gomila cveća.

– Vrlo dobro, vrlo dobro, u dobrom je radnom stanju – reče gospodin Olivander, skupljajući cveće i dodajući ga Fler zajedno s njenim štapićem. – Gospodine Digori, vi ste sledeći.

Fler otkliza nazad do svog sedišta, smešeći se Sedriku dok je prolazio pored nje.

– A sada, ovo je jedan od mojih, zar ne? – reče gospodin Olivander, s mnogo više entuzijazma, dok mu je Sedrik dodavao svoj štapić. – Da, dobro ga se sećam. Sadrži jednu dlaku iz repa izuzetno veličanstvenog mužjaka jednoroga... mora da je bio visok

bar dva metra. Skoro me je proburazio svojim rogom pošto sam ga čupnuo za rep. Dvanaest inča i četvrt... jasen... prijatno elastičan. U dobrom je stanju... redovno ga održavate?

– Sinoć sam ga izganciao – reče Sedrik, cereći se.

Hari pogleda u sopstveni štapić. Svuda su se videli otisci prstiju. On zgrabi kraj svoje odore šakom i pokuša da ga krišom istrlja. Nekoliko zlatnih varnica iskoči iz njegovog vrha. Fler Delaker mu uputi vrlo snishodljiv pogled, i on prekinu.

Iz vrha Sedrikovog štapića, gospodin Olivander posla niz srebrnkastih dimnih prstenova preko sobe, objavi da je zadovoljan, a zatim reče: – Gospodine Krum, moliću lepo.

Viktor Krum ustade i uputi se nemarno, onako okruglastih ramena i pačjim hodom, ka gospodinu Olivanderu. Onda ispruži svoj štapić i stade mršteći se, s rukama u džepovima svoje odore.

– Hmmm – reče gospodin Olivander – ovo je Gregorovičevo delo, sem ukoliko nisam grdno pogrešio? Odličan spravljač štapića, iako mu stil nije baš ono što bih... ipak...

On podiže štapić i detaljno ga ispita, okrećući ga pred svojim očima.

– Da... grabovina i zmajev srčani nerv? – upita on Kruma, koji klimnu glavom. – Malčice deblji no što čovek obično očekuje... poprilično krut... deset inča i četvrt... Avis!

Grabov štap ispusti prasak poput pištolja, i iz jednog kraja izlete nekoliko malih, cvrkutavih ptica, i odleprša kroz otvoren prozor u vodenu sunčevu svetlost.

– Dobro – reče gospodin Olivander, ponovo dodajući Krumu njegov štapić. – Što znači da nam ostaje... gospodin Poter.

Hari ustade i prođe pored Kruma ka gospodinu Olivanderu. On predade svoj štapić.

– Aaah, da – reče gospodin Olivander, dok njegove blede oči počеше naglo da poprimalju čudan sjaj. – Da, da, da. Dobro ga se sećam.

I Hari se sećao. Sećao se kao da se dogodilo juče...

Četiri leta ranije, na svoj jedanaesti rođendan, ušao je u radnju gospodina Olivandera s Hagridom kako bi kupio čarobni štapić. Gospodin Olivander mu je uzeo mere i zatim počeo da mu dodaje štapiće da ih isproba. Hari je mahao, činilo mu se, skoro svakim štapićem u radnji, sve dok najzad nije pronašao jedan koji mu je odgovarao – i to baš ovaj, koji je bio napravljen od zelenike, dug jedanaest inča, a sadržao je jedno jedino pero iz Feniksovog repa. Gospodin Olivander je bio vrlo iznenađen što je Hari tako dobro usklađen s tim štapićem. – Zanimljivo – rekao je – zanimljivo... – I tek kada ga je Hari zapitao šta je to toliko zanimljivo, on mu je ispričao da je Feniksovo pero u Harijevom štapiću poteklo od iste ptice koja je obezbedila pero i za jezgro štapića Lorda Voldemora.

Hari nikada nije podelio ovu informaciju ni sa kim. Bio je veoma vezan za svoj štapić, a što se tiče njegove povezanosti s Voldemorovim štapićem, to je bilo nešto

što on nije mogao da spreči – kao što nije mogao da spreči da bude u krvnoj vezi s tetka-Petunijom. Ipak, zaista se nadao da gospodin Olivander to neće reći svima u sobi. Imao je čudan osećaj da bi brzocitatno pero Rite Skiter moglo da eksplodira od uzbuđenja.

Gospodin Olivander je proveo mnogo više vremena ispitujući Harijev štapić nego bilo koji drugi. Napokon je, ipak, učinio da iz njega poteče fontana vina, i vratio ga nazad Hariju, objavljujući da je i dalje u savršenom stanju.

– Hvala svima – reče Dambldor, ustajući od sudijskog stola. – Možete se vratiti svojim predavanjima – ili bi možda bilo brže da odmah sedete na večeru, pošto će se časovi upravo završiti...

Osećajući da je nešto konačno danas i dobro prošlo, Hari ustade da pođe, ali čovek sa crnim fotoaparatom poskoči i nakašlja se.

– Fotografisanje, Dambldore, fotografisanje! – povika Torbar uzbuđeno. – Sve sudije i šampioni. Šta misliš, Rita?

– Ovaj... da napravimo prvo te – reče Rita Skiter, čije su oči opet bile na Hariju. – A onda možda nekoliko individualnih snimaka.

Fotografisanje je potrajalo. Madam Maksim je uvek sve ostale bacala u zasenak gde god da stane, a fotograf nije mogao da se pomeri dovoljno unazad kako bi je ubacio u kadar. Posle izvesnog vremena, dogovorili su se da ona sedi dok svi ostali stoje oko nje. Karkarof je neprestano vrteo svoju jareću bradicu oko svog prsta, čineći je još kovrdžavijom, a Krum, za koga je Hari mislio da se već navikao na ovakve stvari, beše se šćućurio, polusakriven, na začelju grupe. Fotograf je izgleda bio željan da stavi Fler u prvi plan, ali Rita Skiter je neprekidno izletala ispred nje, trudeći se što više da istakne Harija. Zatim je insistirala na zasebnim snimcima svih šampiona. Konačno, posle mnogo vremena, bili su slobodni i mogli su da idu.

Hari siđe na večeru. Hermiona nije bila tu – pretpostavljao je da je još uvek u bolničkom krilu, gde su joj nameštali zube. Jeo je sâm na začelju stola, a zatim se vratio u grifindorski toranj, misleći na sve te silne dodatne domaće zadatke iz Prizivajućih čini koje mora da uradi. Gore, u spavaonici, nalete na Rona.

– Stigla ti je sova – reče Ron grubo, čim je ušao. – Pokazivao je na Harijev jastuk. Tamo ga je čekala školska kukuvija.

– Oh... u redu – reče Hari.

– I moramo da odradimo našu kaznenu nastavu sutra uveče, u Snejpovoj tavnici – reče Ron.

Zatim izade iz sobe, ne gledajući u Harija. Na trenutak, Hari htjede da krene za njim – nije bio siguran hoće li da popriča s njim ili da ga udari, obe varijante su mu delovale primamljivo – ali zov Sirijusovog odgovora beše i suviše jak. Hari priđe kukuviji, skinu pismo s njene noge i raširi ga.

Hari,

Ne mogu da ti kažem sve što bih hteo u ovom pismu, previše je riskantno u slučaju da sova bude presretnuta – moramo da popričamo u četiri oka. Možeš li obezbediti da budeš sâm kraj kamina u grifindorskom tornju u jedan sat ujutru, dvadeset drugog novembra?

Znam bolje no iko da možeš sâm da se staraš o sebi, i dok su oko tebe Damblodor i ćudljivko ne verujem da će bilo ko moći da te povredi. Ipak, izgleda da neko to svojski pokušava. Prijaviti te na taj turnir bilo je vrlo riskantno, pogotovo jer se održava tik ispred Damblodorovog nosa.

Budi na oprezu, Hari. Još uvek želim da mi javljaš o svemu neuobičajenom. Odgovori mi za dvadeset drugi novembar što brže možeš.

Sirijus

19. Mađarski šiljorepi

Pomisao na predstojeći susret u četiri oka sa Sirijusom beše jedino što je održavalo Harija naredne dve nedelje, jedina svetla tačka na horizontu koji nikada nije delovao mračnije. Šok zbog izbora za školskog šampiona dotad je već izbledeo, i počeo je da ga obuzima strah od onoga sa čime će se suočiti. Prvi podvig se približavao, polako ali sigurno. Osećao ga je kako čuči pred njim kao neko ogromno čudovište, koje mu blokira put. Nikad dotad nije se toliko nervirao; nije bio toliko napet ni uoči bilo kog meča kvidiča, čak ni onog poslednjeg protiv Sliterina, u kome se odlučivalo o pobedniku Prvenstva u kvidiču. Hariju je bilo sve teže da razmišlja o budućnosti, osećao se kao da je ceo njegov život vodio ka tom, prvom podvigu, i da će se njime i završiti...

Istini za volju, nije video kako bi Sirijus mogao da mu pomogne da se oseća bolje zbog toga što će morati da izvede nepoznat, težak i opasan magijski podvig pred stotinama ljudi, ali sâm prizor prijateljskog lica bi mu u ovom trenutku pomogao. Hari odgovori Sirijusu, otpisavši mu da će biti pored ognjišta u dnevnom boravku u vreme koje je Sirijus naznačio, a on i Hermiona su dugo smišljali kako da izbace slučajne

prolaznike iz dnevnog boravka te zakazane večeri. U najgorem slučaju, spremili su se da bace torbu balebombi, ali nadali su se da to neće biti potrebno – Filč bi ih žive odrao.

U međuvremenu, život u zamku je za Harija postao još gori jer je Rita Skiter objavila svoj članak o Tročarobnjačkom turniru, za koji se ispostavilo da nije toliko izveštaj o turniru, koliko krajnje romansirana Harijeva životna priča. Veliki deo naslovne strane zauzimala je Harijeva fotografija; članak (koji se nastavljao na stranicama dva, šest i sedam) bio je sav posvećen Hariju, dok su imena bobatonskog i durmstranškog šampiona (pogrešno napisana) bila zgurana u poslednji red članka, a Sedrik nije ni spomenut.

Prošlo je već deset dana kako se članak pojavio, a Harija je još uvek obuzimao bolestan, plamteći osećaj sramote svaki put kada bi pomislio na to. Rita Skiter je zabeležila mnogo stvari za koje se nije mogao setiti da ih je izrekao ikad u životu, a kamoli u toj ostavi za metle.

Pretpostavljam da snagu dobijam od mojih roditelja, znam da bi se mnogo ponosili mnome da mogu sada da me vide... da, ponekad noću još uvek plačem za njima, ne stidim se da to priznam... Znam da mi se ništa neće dogoditi tokom turnira jer se oni brinu o meni...

Ali Rita Skiter je otišla mnogo dalje od pretvaranja njegovih „ovaj“ u duge, sladunjave rečenice. Čak je intervjuisala i druge ljude o njemu.

Hari je napokon pronašao ljubav na Hogvortsu. Njegov bliski prijatelj, Kolin Krivej, kaže da se Hari retko viđa izvan društva izvesne Hermione Grejndžer, zapanjujuće lepe devojčice normalskog porekla, koja je, kao i Hari, jedan od najboljih učenika u školi.

Od trenutka kada se članak pojavio, Hari je morao da podnosi da ga ljudi – prevashodno sliterinci – citiraju pred njim dok bi se mimoilazili u hodnicima, i prave podrugljive komentare.

- Hoćeš li maramicu, Poteru, za slučaj da počneš da plačeš na Preobražavanjima?
- Od kada si ti jedan od najboljih učenika u školi, Poteru? Ili je možda to neka škola koju ste ti i Longbotom zajedno organizovali?
- Hej, Hari!
- Da, tako je – Hari se razdra dok je zalazio za ćošak, jer mu je baš prekipelo. – Baš sam maločas plakao zbog svoje mrtve mame, i upravo idem da plačem još malo...
- Ne... stvar je samo u tome... ispalo ti je pero.
- Bila je to Čo. Hari oseti kako mu boja nadire u lice.
- O, da... izvini – promrmlja on, uzimajući pero.

– Ovaj... mnogo sreće u utorak – reče ona. – Zaista se nadam da ćeš dobro proći. Zbog čega se Hari oseti izuzetno glupo.

I Hermiona je dobila svoju porciju neprijatnosti, ali još nije počela da se izdire na nevine prolaznike. Hari se, zapravo, divio načinu na koji je ona podnosila celu situaciju.

– Zapanjujuće lepa? Ona? – zakreštala je Pensi Parkinson kada se prvi put suočila s Hermionom nakon što se Ritin članak pojavio. – U poređenju sa čim? Vevericom?

– Ignoriši ih – reče Hermiona s dostojanstvom u glasu, držeći glavu visoko u vazduhu i prolazeći pored kikatavih sliterinskih devojčica kao da ih i ne čuje. – Samo ih ignoriši, Hari.

Ali Hari nije mogao da ih ignoriše. Ron uopšte nije progovorio s Harijem otkad mu je rekao za Snejpovu kaznenu nastavu. Hari se napola nadao da će se pomiriti u ta dva sata tokom kojih su bili primorani da kisele pacovske mozgove u Snejpovoj tamnici, ali bio je to dan kada se Ritin članak pojavio, što je izgleda samo još više učvrstilo Ronovo uverenje da Hariju zapravo prija sva ta pažnja.

Hermiona je bila besna na obojicu. Išla je od jednog do drugog, pokušavajući da ih natera da razgovaraju jedan s drugim, ali Hari je čvrsto ostajao pri svome: ponovo će pričati s Ronom samo ako Ron bude priznao da Hari nije stavio svoje ime u Vatrene pehar, i izvinio se što ga je nazvao lažovom.

– Nisam ja ovo započeo – reče Hari tvrdoglavo. – To je njegov problem.

– On ti nedostaje! – reče Hermiona nestrpljivo. – A znam da i ti nedostaješ njemu...

– Nedostaje mi? – reče Hari. – On mi ne nedostaje...

Ali to je bila čista laž. Hari je veoma voleo Hermionu, ali ona jednostavno nije bila isto što i Ron. Bilo je mnogo manje smejanja i mnogo više lunjanja po biblioteci kada vam je Hermiona najbolji prijatelj. Hari još uvek nije savladao Prizivajuće čini, već je razvio nekakvu blokadu prema njima, i Hermiona je insistirala na tome da će mu učenje teorije pomoći. Stoga su za vreme pauze za ručak mnogo vremena provodili pažljivo proučavajući knjige.

I Viktor Krum je strašno mnogo vremena provodio u biblioteci, i Hari se pitao šta on to smeri. Da li uči, ili traga za stvarima koje bi mu pomogle u prvom podvigu? Hermiona se često žalila na Krumovo prisustvo – nije da im je on smetao na bilo koji način, već zbog toga što su se grupice kikatavih devojaka često pojavljivale i špijunirale ga kroz police s knjigama, a ta buka je smetala Hermioni.

– On nije čak ni zgodan! – mrmljala je besno, zureći u Krumov oštar profil. – Dopada im se samo zato što je poznat! Ne bi ga ni pogledale kad ne bi umeo da izvede onu Vonki-flinta-stvarčicu...

– Vronski finta – reče Hari kroz stisnute zube. Ne zbog toga što je voleo da se kvidički termini pravilno izgovaraju, nego zbog toga što se štrečno čim je pokušao da zamisli kakav bi izraz lica Ron napravio kad bi mogao da čuje Hermionu kako priča o „Vonki flintama“.

* * *

Čudno je to, ali kad strepите od nečega, i kada biste dali sve da vreme usporite, ono ima neprijatnu naviku da se namerno ubrzava. Dani do prvog podviga prolazili su kao da je neko naštelovao časovnike da rade dvostruko brže. Gde god pošao, Harija je stalno pratio osećaj jedva suzbijene panike, sveprisutan kao i sarkastični komentari povodom članka u Dnevnom proroku.

U subotu pred prvi podvig, svim učenicima treće godine i onim starijim bilo je dozvoljeno da posete selo Hogsmid. Hermiona je rekla Hariju da će mu dobro doći da malo izađe iz zamka, a Harija nije trebalo mnogo ubeđivati.

– Nego, šta je s Ronom? – reče on. – Zar nisi htela da ideš s njim?

– Oh... pa... – Hermiona blago porumene. – Mislila sam da bismo mogli da se sretnemo s njim u Tri metle...

– Ne – reče Hari odlučno.

– Oh, Hari, ovo je tako glupavo...

– Otići ću, ali neću se sresti s Ronom i nosiću Nevidljivi ogrtač.

– Oh, u redu, onda... – obrecnu se Hermiona – ali ne podnosim da razgovaram s tobom dok si pod Ogrtačem, nikada ne znam da li gledam u tebe ili ne.

Hari navuče svoj Nevidljivi ogrtač u spavaonici, spusti se niza stepenice, i on i Hermiona zajedno krenuše ka Hogsmidu.

Pod ogrtačem, Hari se osećao čudesno slobodnim: dok su ulazili u selo posmatrao je druge učenike kako prolaze pored njih, većina je nosila bedževe Podržite SEDRIKA DIGORIJA, ali, za promenu, nije bilo užasnih dobacivanja i niko nije citirao onaj glupi članak.

– Ljudi sada gledaju u mene – progunda Hermiona nešto kasnije, kad su izašli iz Mednog vojvode, prodavnice slatkiša, grickajući velike čokolade punjene kremom. – Misle da pričam sama sa sobom.

– Onda nemoj toliko da pomeraš usne.

– Hajde, molim te, skini Ogrtač, makar nakratko. Ovde te niko neće uznemiravati.

– Oh, je li? – reče Hari. – Pogledaj iza sebe.

Rita Skiter i njen prijatelj fotograf upravo su izašli iz krčme Tri metle. Pričajući upola glasa, oni prodoše pored Hermione a da je i ne pogledaše. Hari se primaknu uza zid Mednog vojvode, da ga Rita Skiter ne bi udarila svojom tašnicom od krokodilske kože.

Kada su prošli, Hari reče: – Odsela je u selu. Kladam se da će doći da posmatra prvi podvig.

Čim je to izgovorio, stomak mu se ispuni talasom blage panike. Nije to pominjao. On i Hermiona nisu mnogo raspravljali o onome što će se desiti za vreme prvog podviga. Osećao je da ona ne želi da razmišlja o tome.

– Otišla je – reče Hermiona, gledajući pravo kroz Harija prema kraju Visoke ulice.
– Zašto ne odemo u Tri metle i ne popijemo po krem-pivo? Malo je hladnjikavo ovde, zar ne? A ne moraš da pričaš s Ronom! – dodade rasršeno, pravilno protumačivši njegovo ćutanje.

U Tri metle je bilo prepuno, uglavnom su to bili hogvortski ućenici koji su uživali u svom slobodnom popodnevu, ali i mnoštvo pripadnika ćarobnjaćkog sveta koje Hari retko da je drugde vićao. Hari je pretpostavljao da Hogsmid, jedino ćisto ćarobnjaćko selo u celoj Britaniji, upravo zbog toga predstavlja raj za stvorenja poput starih vešćica, koje nisu sklone prerušavanju kao ćarobnjaci.

Bilo je vrlo teško kretati se kroz gomilu u Nevidljivom ogrtaću, da ne biste slućajno zgazili nekoga, što bi izazvalo neprijatna pitanja. Hari se polako pomeri ka praznom stolu u uglu, dok je Hermiona otišla da kupi piće. Prolazeći kroz krćmu, Hari spazi Rona, koji je sedeo s Fredom, Džordžom i Lijem Džordanom. Opirući se želji da dobro i jako ćukne Rona u potiljak, on konaćno dođe do stola i sede za njega.

Hermiona mu se pridruži trenutak kasnije i gurnu mu jedno krem-pivo pod Ogrtać.

– Izgledam kao potpuni kreten, sedeći ovde sama – promrmlja ona. – Na svu sreću ponela sam nešto da radim.

I ona izvuće svesku u kojoj je vodila evidenciju ćlanova U.B.Lj.U.V.-a. Na vrhu vrlo kratkog spiska, Hari vide svoje i Ronovo ime. Ćinilo mu se da je prošlo mnogo vremena otkad su sedeli i zajedno izmišljali ona proricanja, i kada se Hermiona pojavila i proglasila ih sekretarom i blagajnikom.

– Slušaj, možda treba da probam da ućlanim par meštana u U.B.Lj.U.V. – reće Hermiona zamišljeno, gledajući po krćmi.

– Da, svakako – reće Hari. Ispod svog Ogrtaća, on ćugnu malo krem-piva. – Hermiona, kad ćeš da digneš ruke od tog tvog U.B.Lj.U.V.-a?

– Kad kućni vilenjaci budu imali pristojne plate i radne uslove! – prosikta ona. – Znaš, poćinjem da mislim da je vreme za malo konkrećnije poteze. Pitam se kako se ulazi u školske kuhinje?

– Pojma nemam, pitaj Freda i Džordža – reće Hari.

Hermiona zamišljeno zaćuta, dok je Hari ispijao krem-pivo posmatrajući ljude u krćmi. Svi su delovali veselo i opuštено. Za oblićnjim stolom, Erni Makmilan i Hana Abot razmenjivali su slićice iz ćokoladnih žabica, a oboje su na ogrtaćima nosili bedževe Podržite SEDRIKA DIGORIJA. Odmah pored vrata video je Ćo i njene rejvenkloovske drugarice. Doduše, ona nije nosila SEDRIK bedž... što nezatno razveseli Harija...

Šta sve ne bi dao da bude jedan od ovih ljudi, da sedi smejući se i prićajujući, bez ikakvih briga sem domaćih zadataka. Zamišljao je kako bi se osećao ovde da njegovo ime nije izvućeno iz Vatrenog pehara. Najpre, ne bi nosio Nevidljivi ogrtać. Ron bi sedeo pored njega. Sve troje bi verovatno veselo zamišljali s kojim će se smrtonosno opasnim zadacima školski šampioni susresti u utorak. Zaista bi se tome radovao,

posmatrajući ih kako izvode sve, što god to bilo... navijajući za Sedrika, zajedno sa svima ostalima, bezbedan na sedištu u pozadini tribina...

Pitao se kako se ostali šampioni osećaju. U poslednje vreme, kad god bi video Sedrika ovaj je bio okružen obožavateljima i izgledao nervozno, ali uzbuđeno. Hari bi s vremena na vreme spazio Fler Delaker u hodnicima. Izgledala je kao i uvek, nadmeno i bezbrižno. A Krum je samo sedeo u biblioteci, zanet u čitanje knjiga.

Hari pomisli na Sirijusa, i čvrst, zategnut čvor u njegovim grudima malčice se razlabavi. Pričaće s njim kroz nešto više od dvanaest sati, jer noćas će ga sresti kod ognjišta u dnevnom boravku – pod uslovom da ništa ne pođe naopako, kao što je bio slučaj sa svim ostalim stvarima u poslednje vreme...

– Vidi, eno ga Hagrid! – reče Hermiona.

Potiljak ogromne Hagridove kosmate glave – jer ovaj se beše milostivo otarasio svojih kika – izroni iznad gomile. Hari se zapita zašto ga pre nije spazio, pošto je Hagrid toliko visok, ali pridigavši se pažljivo, vide da se Hagrid držao pogureno pričajući s profesorom Čudljivkom. Hagrid je pred sobom imao uobičajeno ogromni vrč, ali Čudljivko je pio iz svoje čaturice. Madam Rozmerti, lepoj krčmarici, to se nije preterano dopadalo. Dok je skupljala čaše sa stolova oko njih, popreko je gledala Čudljivka. Možda je to smatrala uvredom za njenu medovinu sa začинима, ali Hari je znao šta je posredi. Tokom njihovog poslednjeg časa Odbrane od Mračnih veština, Čudljivko im je svima rekao da više voli sâm sebi da sprema hranu i piće u svakoj prilici, pošto Mračni čarobnjaci mogu lako da otruju šolju na koju niko ne obraća pažnju.

Dok ih je posmatrao, Hari vide kako Hagrid i Čudljivko ustaju da bi krenuli. On mahnu rukom, a zatim se seti da Hagrid ne može da ga vidi. Čudljivko, međutim, zastade, okrenuvši svoje magično oko ka ćošku u kojem je Hari stajao. On potapša Hagrida po leđima (pošto nije mogao da mu dohvati rame), promrmlja mu nešto, i njih dvojica krenuše kroz krčmu ka Harijevom i Hermioninom stolu.

– Je l' sve u redu, Hermiona? – upita Hagrid glasno.

– Zdravo – reče Hermiona, uzvativši mu osmeh.

Čudljivko otćopa oko stola i sagnu se. Hariju se učinilo da čita svesku za U.B.Lj.U.V., ali utom on prošapta: – Lep Ogrtač, Poteru.

Hari je u čudu zurio u njega. Na rastojanju od nekoliko centimetara, veliko parće koje je falilo s Čudljivkovog nosa bilo je posebno upadljivo. Čudljivko se isceri.

– Zar vaše oko može... mislim, da li možete da...?

– Da, može da vidi kroz Nevidljive ogrtače – reče Čudljivko tiho. – Što mi je i koristilo više puta, mogu ti reći.

Hagrid se takođe smeškao Hariju. Hari je znao da Hagrid ne može da ga vidi, ali Čudljivko mu je očigledno rekao da je on tu.

Hagrid se sada nagnu, navodno takođe čitajući svesku za U.B.Lj.U.V., i reče šapatom, tako tihim da ga je samo Hari mogao čuti: – Hari, dođ' do mene večeras u

ponoć kod moju kolibu. Obuci taj Ogrtač.

Uspravlajući se, Hagrid reče glasno: – Fino š'o smo se videli, Hermiona – namignu, i ode. Čudljivko pođe za njim.

– Zašto hoće da se vidimo u ponoć? – upita se Hari, vrlo iznenađen.

– Zar hoće? – reče Hermiona preneraženo. – Pitam se šta je namerio? Ne znam da li bi trebalo da ideš, Hari... – Ona se nervozno osvrnu oko sebe, i prošaputa: – Mogao bi da zakasniš na sastanak sa Sirijusom.

Bilo je tačno da bi se odlazak do Hagrida u ponoć vrlo fino ukrstio s njegovim sastankom sa Sirijusom. Hermiona mu je predložila da Hagridu pošalje Hedvigu, s porukom da ne može da dođe – naravno, pod pretpostavkom da ona prihvati da odnese poruku – Hari je pak mislio da će najbolje biti da jednostavno požuri, bez obzira na to zbog čega je Hagridu potreban. Izuzetno ga je zanimalo šta bi to moglo da bude. Hagrid nikad nije tražio da ga Hari poseti tako kasno uveče.

* * *

U pola dvanaest te večeri, Hari, koji se pretvarao da je rano legao, navuče Nevidljivi ogrtač i spusti se niza stepenice kroz dnevni boravak. U njemu je bilo još dosta đaka. Braća Krivej su uspela da se dokopaju gomile bedževa s natpisom Podržite SEDRIKA DIGORIJA, i sada su pokušavali da ih začaraju da bi na njima pisalo Podržite HARIJA POTERA. Dotad im je pak samo uspelo da bedževe zaglave na POTER SMRDI. Hari se prošunja između njih do rupe iza portreta i sačeka koji minut, gledajući na svoj ručni sat. Onda Hermiona spolja otvori portret Debele Dame, kao što su i planirali. On skliznu pored nje, prošaputa – Hvala! – i uputi se kroz zamak.

Imanje oko zamka bilo je strašno mračno. Hari odšeta preko travnjaka u pravcu svetala u Hagridovoj kolibi. Unutrašnjost ogromne bobatonske kočije takođe beše osvetljena. Dok je kucao na Hagridova vrata, Hari je iz unutrašnjosti kočije čuo Madam Maksim kako razgovara.

– Je l' si tu, Hari? – prošaputa Hagrid, otvarajući vrata i gledajući unaokolo.

– Da – reče Hari, skliznuvši u unutrašnjost kolibe i skide Ogrtač s glave. – Šta je bilo?

– Imam neš' da ti pokažem – reče Hagrid.

Osećalo se da je Hagrid neverovatno uzbuđen. Za rever je zadenuo cvet koji je podsećao na poveću artičoku. Izgledalo je da se okanio upotrebe mašinskog ulja, ali sigurno je pokušao da očeslja kosu – Hari je zapazio slomljene zupce češlja upetljane u vlasi.

– Šta ćeš to da mi pokažeš? – reče Hari obazrivo, pitajući se da nisu, možda, skruti položili jaja, ili je Hagrid uspeo da kupi još jednog džinovskog troglavog psa od nekog stranca u krčmi.

– Pođ' sa mnom, budi tih i pokrij se sas tim Ogrtačem – reče Hagrid. – Nećemo da

vodimo Fenga, ne bi mu se dopalo...

– Slušaj, Hagrid, ne mogu dugo da ostanem... moram da se vratim u zamak za jedan sat...

Ali Hagrid nije slušao. Otvorio je vrata kolibe i izjurio u noć. Hari požuri za njim i otkri, na svoje veliko iznenađenje, da ga Hagrid vodi do bobatonske kočije.

– Hagrid, šta...?

– Pssst! – reče Hagrid, i pokuca triput na vrata s ukrštenim, zlatnim štapićima.

Madam Maksim ih otvori. Svoja masivna ramena obmotala je svilenim šalom. Nasmejala se kad je ugledala Hagrida. – Ah, 'Agrid... vreme je?

– Bon džur – reče Hagrid, osmehnuvši joj se i pruži ruku da joj pomogne da se spusti niza zlatne stepenike.

Madam Maksim zatvori vrata za sobom, Hagrid joj pruži svoju ruku, i oni se zaputiše ivicom obora u kome su bili ogromni krilati konji Madam Maksim, dok je Hari, potpuno zblanut, trčkao da bi uhvatio korak s njima. Da li je Hagrid hteo da mu pokaže Madam Maksim? Nju je mogao da vidi u bilo koje doba... nije bilo lako promašiti je...

Ali izgledalo je da i Madam Maksim čeka isto iznenađenje kao i Harija, pošto je posle izvesnog vremena rekla vragolasto: – Kte me to fodiš, 'Agrid?

– Ovo će ti se svidi – reče Hagrid promuklo. – Vredi videt', veruj mi. Samo – nemoj nekom da si rekla da sam ti pokaz'o, važi? Ne bi smela da znadeš.

– Naravno da neću – reče Madam Maksim, mašući svojim dugim crnim trepavicama.

I dalje su hodali, a Hari je postajao sve nervozniji dok je trčkarao za njima, proveravajući svaki čas svoj sat. Hagrid je imao neku svoju suludu šemu zbog koje bi Hari mogao da propusti susret sa Sirijusom. Ako ne dođu tamo uskoro, on će se okrenuti i otići pravo u zamak, i ostaviti Hagrida da uživa u svojoj šetnji po mesečini s Madam Maksim...

Ali onda – kada su se već toliko udaljili ivicom Šume da su zamak i jezero bili izvan vidika – Hari začu nešto. Ljudi pred njima su vikali... zatim se začu zaglušujuća, jaka rika...

Hagrid povede Madam Maksim oko malenog šumarka i stade. Hari požuri uz njih – na trenutak, učinilo mu se da vidi logorske vatre, i ljude kako jurcaju oko njih – a onda mu se usta razjapiše.

Zmajevi.

Četiri potpuno odrasla, ogromna zmaja krvožednog izgleda stajala su na zadnjim nogama u ogradi načinjenoj od debelih dasaka, urlajući i frkćući – iz njihovih otvorenih, zubatih usta na ispruženim vratovima, petnaestak metara iznad zemlje, bujice plamenova lizale su ka mračnom nebu: jedan, srebrnkastoplav s dugim, šiljatim rogovima, koji je škljocao zubima i režao na čarobnjake na zemlji; drugi, zeleni s glatkom krljušti, koji se uvijao i treskao nogama iz sve snage; zatim, crveni sa finim

zlatnim šiljcima koji su mu na čudan način oivičavali lice, i koji je ispaljivao pečurkaste vatrene oblake u vazduh; i džinovski crni, više nalik na guštera nego ostali, koji im je bio najbliži.

Najmanje tridesetak čarobnjaka, sedam ili osam oko svakog zmaja, pokušavali su da ih obuzdaju, vukući lance povezane s teškim kožnim remenovima oko njihovih vratova i nogu. Opčinjen, Hari je gledao naviše, visoko iznad sebe, i video oči crnoga zmaja, zenica uspravnih poput mačjih, kako se šire od straha ili besa, nije bio siguran... ispuštao je stravičnu buku, urličući, zavijajući vrisak...

– Ne prilazi bliže, Hagride! – povika čarobnjak blizu ograde, zatežući lanac koji je držao. – Mogu da bljuju vatru u dometu od nekoliko metara, da znaš! Video sam kako ovaj šiljorepi može da dobaci i svih petnaestak metara!

– Zar nije lep? – reče Hagrid nežno.

– Ne vredi! – povika drugi čarobnjak. – Ošamućujuće čini, kad izbrojim do tri!

Hari vide kako svaki od zmajočuvara izvlači svoj štapić.

– Ošamuti! – povikaše u glas, i Ošamućujuće čini poleteše u tamu kao vatrene rakete, rasprskavajući se u nizove iskri na zmajskoj krljušti...

Hari je posmatrao najbližeg zmaja kako se opasno klata na svojim zadnjim nogama. Čeljust mu se razjapila u iznenađujuće tih urlik. Plamen iz njegovih nozdrva naglo se ugasi, iako su se one i dalje dimile – a zatim, vrlo polako, on pade – čitavih nekoliko tona snažnog, crnog zmaja pokrivenog krljuštima udari o zemlju uz tup tresak, za koji se Hari mogao zakleti da je zatresao drveće iza njega.

Zmajočuvari spustiše štapiće i krenuše ka svojim palim šticićima, od kojih je svaki bio veličine omanjeg brda. Oni pohitaše da pritegnu lance i bezbedno ih pričvrste za gvozdene klinove, koje su zatim nabili duboko u zemlju svojim čarobnim štapićima.

– O’š da pogledamo izbliza? – Hagrid upita Madam Maksim uzbuđeno. Njih dvoje se približiše tik uz ogradu, a Hari za njima. Čarobnjak koji je upozorio Hagrida da se ne približava okrenu se, i Hari shvati ko je to: – Čarli Vizli.

– Da li je sve u redu, Hagride? – dahtavo će on, prilazeći im da bi popričao s njima. – Sada bi trebalo sve da bude u redu – onesvestili smo ih uspavljujućim napitkom na putu ovamo, mislili smo da će biti bolje za njih ako se probude u mraku i tišini – ali, kao što ste videli, nisu bili zadovoljni, nimalo...

– Koje sve vrste imate ovde, Čarli? – upita Hagrid piljeći u najbližeg zmaja – crnog – s nečim nalik strahopoštovanju. Oči zmaja su još uvek bile neznatno otvorene. Hari je mogao da vidi svetleću žutu crtu ispod njegovih naboranih crnih kapaka.

– Ovo je mađarski šiljorepi – reče Čarli. – Tamo je obični velški zeleni, onaj manji, plavosivi je švedski kratkonosi – i kineski ognjeni, to je onaj crveni.

Čarli se okrenu. Madam Maksim se šetkala duž ivice ograde, zureći u ošamućene zmajeve.

– Nisam znao da ćeš nju dovesti, Hagride – reče Čarli, mršteći se. – Šampioni ne bi

trebalo da znaju šta sledi... ona će sigurno reći svojoj učenici, zar ne?

– Sam' sam mislijo da bi joj se dopalo da ih vidi – Hagrid slegnu ramenima, i dalje zijajući, očarano, u zmajeve.

– Stvarno romantičan izlazak, Hagrid – reče Čarli, odmahujući glavom.

– Četir'... – reče Hagrid – dakle, po jedan za svakog od šampiona, je l'? Š'a moraju da urade – da se bore sas njima?

– Samo da prođu pored njih, mislim – reče Čarli. – Mi ćemo im biti pri ruci ako stvari postanu gadne, sa činima za gašenje vatre na gotovs. Hteli su majke koje su polegale jaja, ne znam zašto... ali reći ću ti ovo, ne zavidim onome kome zapadne šiljorepi. Opako stvorenje. I otpozadi je opasan kao i spreda, pogledaj.

Čarli pokaza na šiljorepov rep, i Hari vide duge šiljke bronzane boje kako vire iz njega na svakih par centimetara.

U istom trenutku pet Čarlijevih kolega čuvara otetura se do šiljorepog noseći gomilu ogromnih granitnosivih jaja između sebe na jednom ćebetu. Pažljivo ih spustiše pored šiljorepog. Hagrid ispusti čežnjiv jecaj.

– Prebrojao sam ih, Hagrid – reče Čarli, strogo. Zatim dodade: – Kako je Hari?

– Dobro – reče Hagrid. I dalje je zurio u jaja.

– Samo se nadam da će biti dobro i pošto se suoči s ovima – reče Čarli sumorno, gledajući u ograđene zmajeve. – Nisam se usudio da kažem majci šta će mu biti prvi podvig, već se dovoljno brine zbog njega... – Čarli stade da imitira zabrinuti glas svoje majke. – Kako su mogli da mu dopuste da se prijavi na taj turnir, previše je mlad! Mislila sam da su svi bezbedni, mislila sam da će biti ograničenje godišta! Rasplakala se zbog onog članka u Dnevnom proroku o njemu. Još uvek plače zbog svojih roditelja! Oh, sirotan mali, nisam imala pojma!

Hariju je bilo dosta svega. Verujući da neće nedostajati Hagridu, okupiranom čarima četiri zmaja i Madam Maksim, on se tiho okrenu i počeo da se udaljava nazad prema zamku.

Nije bio siguran da li mu je drago što je video šta mu predstoji, ili ne. Možda je ovako bolje. Prvi šok je sada prošao. Ukoliko bi zmajeve video po prvi put u utorak, možda bi se onesvestio pred celom školom... ali možda će se ionako onesvestiti... biće opremljen samo svojim čarobnim štapićem – koji mu sada nije delovao ništa boljim od tankog parčeta drveta – protiv petnaestak metara visokog, bodljikavog, krljuštima i šiljcima prekrivenog zmaja koji bljuje vatru. A on mora da prođe pored njega. Dok ga svi budu posmatrali. Kako?

Hari ubrza korak, idući ivicom šume. Imao je manje od petnaest minuta da se vrati do ognjišta i popriča sa Sirijusom, i nije mogao da se seti da je ikad više želeo s nekim da popriča nego sada – kad odjednom, bez ikakvog upozorenja, nalete na nešto vrlo čvrsto.

Hari pade unazad, nakrivivši naočare, čvrsto držeći ogrtač oko sebe. Glas pored njega reče: – Jao! Ko je tamo?

Hari brzo proveri da li ga Ogrtač i dalje potpuno prekriva, i ostade nepokretan na zemlji, zureći naviše u tamnu figuru čarobnjaka u koga je udario. Prepoznao je jareću bradicu... bio je to Karkarof.

– Ko je tamo? – ponovi Karkarof, vrlo sumnjičavo, osvrćući se po tami. Hari ostade miran i tih. Oko minut kasnije, Karkarof je, izgleda, zaključio da je udario u neku životinju. Osvrtao se pognut do pasa, kao da očekuje da vidi psa. Zatim se povuče nazad u zaklon drveća, i uputi se ka mestu gde su bili zmajevi.

Vrlo polako i oprezno, Hari se podiže na noge i ponovo krenu, što je brže mogao, ne praveći preveliku buku, jureći kroz tminu nazad prema Hogvortsu.

Nije bilo nikakve dileme šta je Karkarof nameravao. On se išunjao sa svog broda ne bi li otkrio šta će biti prvi podvig. Možda je čak spazio Hagrida i Madam Maksim kako zajedno idu ka Šumi – nije ih bilo teško spaziti izdaleka... Karkarof je samo trebalo da prati zvuk glasova, da bi i on, kao i Madam Maksim, znao šta se sprema šampionima. Po svemu sudeći, jedini šampion koji ne zna sa čime će se suočiti u utorak bio je Sedrik.

Hari dođe do zamka, provuče se kroz ulazne kapije i poče da se penje uz mermerne stepenice. Ostao je bez daha, ali nije se usuđivao da uspori... imao je manje od pet minuta da se popne do kamina...

– Koještarija! – procedi on Debeloj Dami, koja je dremala u svom ramu ispred rupe zaklonjene portretom.

– Ako ti tako kažeš – promrmlja ona pospano, ne otvarajući oči, i slika se otvori da bi ga propustila. Hari se pope unutra. Dnevni boravak je bio pust i, sudeći po tome da je uobičajeno mirisao, Hermiona nije morala da ispusti nijednu balegobombu kako bi njemu i Sirijusu osigurala privatnost.

Hari skinu Nevidljivi ogrtač i baci se u fotelju ispred kamina. Soba je bila u polutami. Plamen je bio jedini izvor svetlosti. Na obližnjem stolu, bedževi Podržite SEDRIKA DIGORIJA, koje su Krivejevi pokušavali da preprave, presijavali su se pod svetlošću vatre. Sada je na njima pisalo POTER ZAISTA SMRDI. Hari skrenu pogled ka vatri, i poskoči.

Sirijusova glava stajala je u vatri. Da nije video gospodina Digorija kako to isto čini u kuhinji Vizlijevih, Hari bi se obeznanio od straha. Umesto toga, dok mu je na licu titrao prvi osmeh u poslednjih nekoliko dana, on se iskobelja iz fotelje, čučnu pored ognjišta i reče: – Sirijuse... kako si?

Sirijus je izgledao drugačije no poslednji put kada ga je Hari video. Kada su se opraštali, Sirijusovo lice bilo je ispijeno i izmučeno, optočeno ogromnom količinom duge, crne umršene kose – ali kosa mu je sada bila kratka i čista, njegovo lice punije, i delovao je mlađe, mnogo sličnije jedinjoj svojoj fotografiji koju je Hari imao, snimljenoj na venčanju Poterovih.

– Ne brini za mene, kako si ti? – upita Sirijus ozbiljno.

– Ja sam... – na trenutak Hari pokuša da kaže „dobro“ – ali nije mogao. Pre nego što

je stigao da se zaustavi, pričao je više no što je sve skupa progovorio u poslednjih nekoliko dana – o tome kako mu niko ne veruje da se nije prijavio na turnir svojevolejno, kako je Rita Skiter lagala o njemu u Dnevnom proroku, kako nije mogao da se prošeta hodnikom a da mu se neko ne ruga – i o Ronu, kako mu Ron ne veruje, o Ronovoj ljubomori...

– ... i upravo sada mi je Hagrid pokazao šta je prvi podvig, a to su zmajevi, Sirijuse, i ja sam gotov – završi on u očaju.

Sirijus ga pogleda, očima punim brige, očima koje još nisu izgubile pogled koji su dobile u Askabanu... bio je to umrtvljen pogled progonjenog. Pustio je Harija da sâm učuti, ne prekidajući ga, a onda reče: – Za zmajevе možemo da se pobrinemo, Hari, ali o tome ćemo malo kasnije – nemam ovde mnogo vremena... provalio sam u čarobnjačku kuću da bih se poslužio ognjištem, ali oni bi mogli da se vrate svakog časa. Ima stvari na koje moram da te upozorim.

– Šta? – reče Hari, još više klonuvši duhom... sigurno ništa ne može biti gore od zmajeva?

– Karkarof – reče Sirijus. – Hari, on je bio Smrtožder. Znaš šta su Smrtožderi, zar ne?

– Da... on... molim?

– Bio je uhvaćen, bio je u Askabanu zajedno sa mnom, ali su ga pustili. Kladam se da je to razlog zbog kojeg je Dambldor ove godine hteo da ima Aurora na Hogvortsu – kako bi njega držao na oku. Čudljivko je taj koji je uhvatio Karkarofa. On ga je poslao u Askaban.

– Karkarofa su pustili? – reče Hari polako... njegov mozak se borio pokušavajući da svari još jedan šokantan podatak. – Zašto su ga pustili?

– Nagodio se s Ministarstvom magije – reče Sirijus ogorčeno. – Rekao je da je uvideo svoje grehe, i zatim je odao imena... poslao je gomilu drugih ljudi u Askaban umesto sebe... mogu ti reći, ni tamo nije baš popularan. A otkako su ga pustili, po onome što sam čuo, podučavao je sve učenike koji prolaze kroz tu njegovu školu Mračnim veštinama. Zato se čuvaj i onog durmstranskog šampiona.

– U redu – reče Hari polako. – Nego... pokušavaš li ti to da mi kažeš da je Karkarof stavio moje ime u pehar? Jer, ako jeste, onda je zaista dobar glumac. Bio je besan zbog toga. Hteo je da me spreči da se takmičim.

– Znamo da je vrlo dobar glumac – reče Sirijus – jer je ubedio Ministarstvo magije da ga oslobode, zar ne? E sad, pomno sam pratio Dnevni prorok, Hari...

– Ti i ostatak sveta – reče Hari ogorčeno.

– ... i prošlog meseca, čitajući između redova članak one Skiterove, shvatio sam da je Čudljivko napadnut veče pre nego što je počeo da radi na Hogvortsu. Da, znam da ona tvrdi kako je to bila još jedna njegova lažna uzbuna – reče on užurbano, videvši da se Hari sprema da progovori – ali, nekako ne bih rekao. Mislim da je neko pokušao da ga spreči da dođe na Hogvorts. Mislim da je neko znao da će mu u njegovom

prisustvu biti mnogo teže da obavi posao koji treba da uradi. A niko se time neće previše baviti pošto Čudljivko previše često ume da čuje uljeze. Što ne znači da još uvek ne ume da prepozna pravu stvar. Čudljivko je bio najbolji Auror koga je Ministarstvo ikada imalo.

– Dakle... šta pokušavaš da kažeš? – reče Hari polako. – Da Karkarof pokušava da me ubije? Ali... zašto?

Sirijus je oklevao.

– Čuo sam neke vrlo čudne stvari – reče polako. – Smrtožderi su u poslednje vreme aktivniji nego inače. Pojavili su se na Svetskom prvenstvu u kvidiču, zar ne? Neko je prizvao Mračni znak... a osim toga – da li si čuo za onu vešticu iz Ministarstva magije koja je nestala?

– Bertu Džorkins? – reče Hari.

– Tačno... nestala je u Albaniji, a priča se da je to bilo Voldemorovo poslednje odredište... ona je verovatno znala da se sprema Tročarobnjački turnir, zar ne?

– Da, ali... nije baš previše verovatno da bi naletela pravo na Voldemora, zar ne? – reče Hari.

– Slušaj, poznavao sam Bertu Džorkins – reče Sirijus turobno. – Bila je na Hogvortsu kad i ja, nekoliko godina starija od tvog oca i mene. I bila je idiot. Vrlo radoznala, ali bez imalo mozga. To nije dobra kombinacija, Hari. Čini mi se da bi bilo lako namamiti je u zamku.

– Dakle... dakle Voldemor je mogao da sazna za turnir? – reče Hari. – Da li na to misliš? Misliš li da Karkarof radi po njegovim naređenjima?

– Ne znam – reče Sirijus polako – prosto ne znam... Karkarof mi ne liči na osobu koja bi se vratila Voldemoru, osim ako ne bi bio siguran da je Voldemor dovoljno moćan da ga zaštiti. Ali ko god da je ubacio tvoje ime u taj Pehar, učinio je to s razlogom, i ne napušta me misao da turnir predstavlja odlično mesto za napad na tebe, a da to izgleda kao nesrećan slučaj.

– Iz moje perspektive, deluje mi kao prilično dobar plan – reče Hari sumorno. – Dovoljno je da se povuku i puste zmajevе da urade svoje.

– Da... ti zmajevi – reče Sirijus, počevši da govori vrlo brzo. – Postoji način, Hari. Ne padaj u iskušenje da pokušaš s Ošamućujućom čini... zmajevi su previše jaki i magijski moćni da bi ih oborila jedna Ošamućujuća čin. Treba bar pola tuceta čarobnjaka da deluje istovremeno, ne bi li savladali zmaja...

– Da, znam, upravo sam video – reče Hari.

– Ali ti to možeš da izvedeš sâm – reče Sirijus. – Postoji način, a sve što ti treba jeste neka jednostavna čin. Samo...

Međutim, Hari podiže ruku da ga učutka, dok mu je srce lupalo kao da će pući. Čuo je korake kako se spuštaju niza spiralne stepenice iza njega.

– Idi! – prosikta on Sirijusu. – Idi! Neko dolazi!

Hari se podiže na noge, zaklanjajući vatru – kad bi neko video Sirijusovo lice

unutar hogvortskih zidina, digli bi frku – uvukli bi i Ministarstvo – njega, Harija, ispitivali bi o Sirijusovom prebivalištu...

Hari ču neznatno pop u vatri iza sebe, i znao je da je Sirijus nestao – posmatrao je podnožje spiralnog stepeništa – ko je to odlučio da se šeta u jedan sat izjutra, i onemogućio Sirijusa da mu kaže kako da prođe pored zmaja?

Bio je to Ron. Obučen u svoju kestenjastošarenu pidžamu, Ron se ukoči kada spazi Harija na drugoj strani sobe, i osvrnu se oko sebe.

– S kime si to pričao? – reče on.

– Šta se to tebe tiče? – zareža Hari. – Šta ti radiš ovde dole u ovo doba noći?

– Samo sam se pitao gde si... – Ron začuta, sležući ramenima. – Ništa. Idem nazad u krevet.

– Samo si malo hteo da pronjuškaš, je li? – povika Hari. Znao je da Ron nema pojma šta je upravo prekinuo, znao je da to nije uradio namerno, ali nije ga bilo briga – u tom trenutku mrzeo je sve što je u vezi s Ronom, čak i nekoliko centimetara gole potkolenice koja je virila ispod donjeg dela njegove pidžame.

– Izvini zbog toga – reče Ron, pocrvenevši od besa. – Trebalo je da shvatim da ne želiš da te iko uznemirava. Pustiću te da na miru uvežbavaš svoj sledeći intervju.

Hari zgrabi jedan od POTER ZAISTA SMRDI bedževa sa stola i baci ga, što je jače mogao, preko sobe. On pogodi Rona u čelo i odbi se.

– Eto ti – reče Hari. – Da imaš nešto da nosiš u utorak. Možda će ti sada ostati i ožiljak, ako imaš sreće... to i želiš, zar ne?

On brzo pređe preko sobe ka stepenicama. Napola je očekivao da ga Ron zaustavi, čak bi mu se svidelo kad bi ga Ron udario, ali Ron je samo stajao u svojoj prekratkoj pidžami, a Hari je, odjurivši gore, još dugo ležao budan u krevetu, kipteći od besa, ali nije čuo Rona da se popeo u krevet.

20. Prvi podvig

U nedelju ujutro Hari je ustao i počeo da se oblači tako rasejano da nije ni primetio kako uporno pokušava na nogu da navuče šešir umesto čarape. Kada je najzad navukao svaku stvar na pravi deo tela, pohitao je da nađe Hermionu, koju je zatekao za grifindorskim stolom u Velikoj sali kako doručkuje u Džininom društvu. Osećajući preveliku nervozu i mučninu da bi išta okusio, Hari je sačekao da Hermiona proguta poslednju kašiku poridža, a onda ju je poveo u šetnju travnjakom. Tamo joj je ispričao sve o zmajevima, kao i sve što mu je Sirijus rekao, dok su išli u još jednu dugu šetnju oko jezera.

Mada uznemirena zbog Sirijusovih upozorenja u vezi s Karkarofom, Hermiona je ipak i dalje smatrala da su zmajevi mnogo preči problem.

– Daj da te održimo u životu do utorka uveče – reče očajničkim tonom – a onda ćemo brinuti o Karkarofu.

Tri puta su obišli jezero, sve vreme pokušavajući da se sete jednostavne čini koja bi mogla da obuzda zmaja. Pošto nisu ništa smislili, svratiše u biblioteku. Hari skide s polica sve moguće knjige o zmajevima, a zatim se oboje baciše na traganje po pozamašnoj hrpi knjiga.

– *Odsecanje kandži pomoću čini... čišćenje truleži krljušti...* ovo nam neće pomoći, to je za ludake poput Hagrida koji žele da ih sačuvaju žive i zdrave...

– *Zmajeve je izuzetno teško ubiti, zahvaljujući drevnoj magiji koja prožima njihovu debelu kožu, i kroz koju mogu da prodru samo najmoćnije čini... ali Sirijus je rekao da bi neka vrlo jednostavna čin poslužila...*

– Probajmo onda neke priručnike za najprostije čini – reče Hari, bacivši u stranu knjigu *Ljudi koji i suviše vole zmajeve*.

On se ubrzo vrati za sto noseći hrpu knjiga o činima, spusti ih i poče redom da ih lista, dok mu je Hermiona neprekidno šaputala kraj uva: – Dakle, postoje Promenljive čini... Ali koja je svrha Promene? Sem ako mu ne izmeniš očnjake u gumi-bombone ili nešto slično, što bi ga učinilo manje opasnim... problem je, kao što piše u knjizi, to što kroz debelu zmajevu kožu neće moći ništa da prođe... Savetovala bih ti da ga Preobraziš, ali kad je reč o nečemu toliko velikom, ne verujem ni da bi profesorka Mek Gonagal uspela... osim ukoliko ne pokušaš da izvedeš čini na *sebi samom*? Možda da sâm sebi daš neke posebne moći? Ali to nisu obične čini, to jest nismo nijednu od njih uvežbavali na časovima. Saznala sam da postoje tek pošto sam uradila zadatke i vežbe za O.Č.N...

– Hermiona – reče Hari, kroz stisnute zube – učuti malo, hoćeš li? Pokušavam da se usredsredim.

Ali kada je Hermiona učutala, Harijev mozak se ispuni praznim zujanjem, koje mu nije dozvoljavalo da se sabere. Beznadežno je zurio u sadržaj *Osnovnih vradžbina za zaposlene i uznemirene: trenutno skalpiranje...* ali zmajevi nemaju kosu... *zaljućen dah...* to bi mu verovatno čak povećalo mogućnost bljuvanja vatre... *rožnati jezik...* samo mu još to fali, da mu obezbedi dodatno oružje...

– O, ne, evo ga *ponovo*, zašto ne može da čita na svom glupom brodu? – reče Hermiona ljutito, u trenutku kad u prostoriju uđe pogrbljeni Viktor Krum, i smesti se u udaljen ugao čitaonice s hrpom knjiga, bacivši nadmen pogled na njih dvoje. – Hajde, Hari, idemo natrag u dnevni boravak... svakog trenutka ovde će se sjatiti klub njegovih obožavalaca, cijućuci i cvrkućuci...

I doista, čim su napustili biblioteku, gomila devojaka promače pored njih prikradajući se biblioteci, svaka sa po jednim bugarskim šalom vezanim oko struka...

* * *

Te noći Hari gotovo da nije spavao. Kada se probudio u ponedeljak, prvi put u životu stade ozbiljno da razmatra mogućnost da pobegne s Hogvortsa. Ali kada se za vreme doručka osvrnuo oko sebe u Velikoj sali, i pomislio šta bi odlazak iz zamka značio, bio je načisto da nije u stanju to da učini. Kako da napusti jedino mesto gde je ikada bio srećan... ne baš jedino; mora da je bio srećan i dok je bio sa svojim roditeljima, ali toga se ne seća.

No nekako, i sama pomisao da bi radije ostao tu i suočio se sa zmajem nego se vratio u Šimširovu ulicu kod Dadlija bila je utešna; učinila je da bude bar malo

mirniji. Jedva je pojeo slaninu (grlo mu nije bilo baš u najboljem stanju), a kada su on i Hermiona ustali od stola, video je Sedrika Digorija kako napušta haflpafovski sto.

Sedrik i dalje nije imao pojma o zmajevima... jedini šampion koji ne zna za to, ukoliko je Hari u pravu da su Maksim i Karkarof sve ispričali Fler i Krumu...

– Hermiona, vidimo se u staklenoj bašti – reče Hari, odjednom se odlučivši dok je Sedrik napuštao Salu. – Idi, stići ću te.

– Hari, zakasnićeš, zvono samo što se nije oglasilo...

– Stići ću te, u redu?

Dok je Hari stigao do podnožja kamenih stepenica, Sedrik je već bio na vrhu. Bio je s gomilom drugova iz šestog razreda. Hari nije želeo da priča sa Sedrikom pred njima; to su bili oni isti koji su mu recitovali članak Rite Skiter čim bi prošao pored njih. Pratio je Sedrika na izvesnom rastojanju, i video kako se ovaj zaputio ka hodniku u kome se nalazi učionica za časove Čini. To Hariju dade ideju. Zastavši na određenom rastojanju od njih, izvuče svoj čarobni štapić i pažljivo nanišani.

– *Difindo!*

Sedrikova torba se pocepa. Pergamenti, pera i knjige rasuše se po podu. Nekoliko bočica mastila razbi se i prosu...

– Ne brinite – reče Sedrik ozlojeđeno, kad se njegovi drugovi sagoše da mu pomognu. – Recite Flitviku da dolazim, idite...

Hari se upravo tome i nadao. Vratio je štapić pod odoru, sačekao dok Sedrikovi prijatelji nisu nestali u učionici, i pojurio kroz hodnik, u kojem više nije bilo nikoga osim njega i Sedrika.

– Zdravo – reče Sedrik, podižući primerak *Vodiča kroz složena Preobražavanja*, koji je sada bio umrljan mastilom. – Upravo mi se pocepala torba... tek kupljena...

– Sedriče – reče Hari – prvi podvig biće zmajevi.

– Šta? – reče Sedrik, podigavši pogled.

– Zmajevi – reče Hari, govoreći ubrzano, za slučaj da profesor Flitvik izađe da vidi šta je sa Sedrikom. – Ima ih četiri, za svakog od nas po jedan, i treba da ih obuzdamo kako bismo prošli kraj njih.

Sedrik ga je gledao u čudu. Zagledavši se u Sedrikove sive oči, Hari oseti da i njega hvata panika kakvu i sâm oseća od subote uveče.

– Jesi li siguran? – upita ga Sedrik prigušenim tonom.

– Sto posto – reče Hari. – Video sam ih.

– Ali, kako si saznao za to? Mi ne smemo da znamo...

– Nije važno – reče Hari brzo. Znao je da bi, ako kaže istinu, Hagrid imao problema. – Ali nisam jedini koji zna. Fler i Krum su verovatno dosad već saznali – i Maksim i Karkarof su takođe videli zmajeve.

Sedrik se ispravi, s rukama punim mastiljavih pera, pergamenata, knjiga i rasparanom torbom koja mu je visila na ramenu. Zurio je u Harija, a u očima mu je titrao začuđen, skoro sumnjičav pogled.

– Zašto mi to govoriš? – upita on.

Hari ga pogleda s nevericom. Bio je siguran da Sedrik ne bi postavljao takva pitanja da je sâm video zmajeve. Hari ne bi dozvolio ni najljućim neprijateljima da se suoče s tim čudovištima nepripremljeni... osim, možda, Melfoju ili Snejpu...

– To je... pošteno, zar ne? – reče on Sedriku. – Sada svi znamo za to... svi krećemo s iste tačke, zar ne?

Sedrik je i dalje gledao u njega pomalo sumnjičavo, kad Hari začu poznato huktanje iza sebe. Okrenu se i spazi Ludookog Čudljivka kako izlazi iz obližnje učionice.

– Pođi sa mnom, Poteru – zabrunđa on. – Digori, briši.

Hari je pažljivo gledao u Čudljivka. Da ih nije čuo? – Ovaj... profesore, treba da idem na Herbologiju...

– Ne brini se za to, Poteru. Molim te, u moju kancelariju...

Hari pođe s njim, pitajući se šta će mu se sada dogoditi. Šta ako Čudljivko bude želeo da sazna kako je on otkrio da je reč o zmajevima? Da li bi Čudljivko išao kod Damblдора i cinkario Hagrida, ili bi samo pretvorio Harija u lasicu? Pa, možda bi lakše prošao pored zmaja ako bi bio lasica, pomisli Hari, bio bi manji, teže bi ga zmaj primetio s visine od pedeset stopa...

Pošao je za Čudljivkom u njegovu kancelariju. On zatvori vrata za njima, okrenu se i pogleda Harija, fiksirajući ga i svojim magičnim i onim drugim, normalnim okom.

– Ovo što si sada uradio je vrlo pošteno, Poteru – reče Čudljivko tiho.

Hari nije znao šta da odgovori. Uopšte nije očekivao takvu reakciju.

– Sedi – reče Čudljivko, i Hari sede, zverajući oko sebe.

Posetio je tu kancelariju u vreme dvojice prethodnih profesora. U vreme profesora Lokharta zidovi su bili obloženi iscerenim, namigujućim slikama samog profesora Lokharta. Kada je ovde boravio Lupin, pre se moglo naleteti na poneki primerak nove fascinantne vrste Mračnih stvorenja, koje je nabavljao kako bi ih đaci proučavali na časovima. Sada je pak kancelarija bila puna brojnih izuzetno starih predmeta koje je, pretpostavljao je Hari, Čudljivko koristio još u vreme kada je bio Auror.

Na njegovom stolu stajalo je nešto nalik na veliku, naprslu staklenu čigru. Hari odmah prepozna šunjoskop, pošto je i sâm imao jedan, mada mnogo manji od Čudljivkovog. U ćošku, na jednom stočiću, beše predmet koji je ličio na nekakvu izuvijanu, zlatnu televizijsku antenu. Iz njenog pravca čulo se prigušeno brujanje. Nešto nalik ogledalu visilo je na zidu preko puta Harija, ali se u njemu nije video odraz sobe. Senovita obličja micala su se u njemu, nijedno jasno razaznatljivo.

– Da li ti se sviđaju moji detektori Mračnih sila? – upita Čudljivko, koji je pomno posmatrao Harija.

– Šta je to? – upita Hari, pokazujući na izuvijanu zlatnu antenu.

– Detektor tajnovitosti. Vibrira kada otkrije laž ili da neko nešto krije... ovde mi nije od koristi, previše se mešaju talasi... pošto svi učenici manje-više lažu zbog čega nisu uradili domaći. Otkad sam došao, neprekidno zuji. Morao sam da isključim

šunjoskop jer nije prestajao da zviždi i pišti. Preosetljiv je, primećuje da se nešto kreće na milju naokolo. Naravno, moguće je da primeti mnogo više od dečjeg šunjanja – dodade on brundavim glasom.

– A čemu služi ogledalo?

– O, to je moje dušman-staklo. Vidiš li ih tamo, kako se prikradaju? Nisam u opasnosti sve dok im ne vidim beonjače. Tada već moram da otvorim svoj kovčeg.

On se kratko i piskavo zakikota, i pokaza na veliki kovčeg ispod prozora. Imao je sedam ključaonica u nizu. Hari se pitao šta li je unutra, dok ga sledeće Čudljivkovo pitanje ne prenu iz razmišljanja.

– Dakle... saznao si za zmajeve, zar ne?

Hari je oklevao. Pribojavao se ovoga – ali nije rekao ni Sedriku, a neće sigurno ni Čudljivku, da je Hagrid prekršio pravila.

– Sve je u redu – reče Čudljivko, sedajući i protežući svoju drvenu nogu. – Varanje je tradicionalno deo Tročarobnjačkog turnira, kao što je to oduvek i bilo.

– Nisam varao – reče Hari žustro. – Bilo je to... slučajno sam to otkrio.

Čudljivko se isceri. – Ne optužujem te, momče. Od početka sam govorio Damblodoru da, bez obzira na to koliko je on sâm plemenit, može da se kladi da Karkarof i Maksim to sigurno neće biti. Ispričali su svojim šampionima sve što su saznali. Oni žele da pobeđu. Hoće da poraze Damblodora. Voleli bi da dokažu da je on samo obično ljudsko biće.

Čudljivko se oštro nasmeja, a magično oko mu zaigra i poče da se obrće tako brzo da je Hariju bilo mučno da ga prati.

– Dakle... imaš li bilo kakvu ideju kako ćeš da prođeš pored svog zmaja? – upita ga Čudljivko.

– Ne – odgovori Hari.

– Pa, ja ti to neću reći – reče Čudljivko osorno. – Ja nisam pristrasan, nikako. Samo ću ti dati neki dobar, uopšten savet. A prvo pravilo je – *osloni se na vlastite sposobnosti*.

– Nemam ih – reče Hari, pre nego što je uspeo da se zaustavi.

– Ma nemoj mi reći – zabrunđa Čudljivko. – Kad ja kažem da imaš sposobnosti, onda ih imaš. Razmisli malo. U čemu si najbolji?

Hari pokušava da se koncentriše. U čemu je najbolji? Pa, to je zbilja lako...

– U kvidiču – reče tupo. – Ali to će mi baš pomoći...

– Tako je – reče Čudljivko, gledajući ga pomno svojim magičnim okom, maltene ga ne pomerajući. – Ti si prokleta dobar letač, koliko čujem.

– Da, ali... – Hari je zurio u njega. – Nije mi dozvoljeno da nosim metlu, samo štapić...

– Moj drugi opšti savet – reče Čudljivko glasno, prekinuvši ga – jeste da iskoristiš neku lepu jednostavnu čin koje će ti pomoći da *dobiješ ono što ti treba*.

Hari ga pogleda bezizrazno. Šta to njemu treba?

– Ma hajde, dečače – prošaputa Čudljivko. – Sastavi sam sve kockice... nije to tako teško...

Hariju nešto kvrcnu u glavi. On je najbolji u letenju. Dakle, treba da prođe pored zmaja kroz vazduh. Zbog toga mu je potrebna njegova *Vatrena strela*. A da bi nabavio *Vatrenu strelu*, treba mu...

– Hermiona – prošaputa Hari, kada se deset minuta kasnije sjurio u staklenu baštu broj tri, mrmljajući zbrda-zdola izvinjenje profesorki Mladici dok je prolazio pored nje.

– Hermiona... treba mi tvoja pomoć.

– A šta misliš da pokušavam da uradim, nego da ti pomognem? – odgovori mu ona takođe šapatom, razrogačivši oči od radoznalosti izvirujući iznad vrha dršćućeg tresižbuna koji je potkresivala.

– Hermiona, do sutra popodne moram da naučim kako da propisno izvedem Prizivajuću čin.

* * *

I tako počеше da vežbaju. Nisu ručali, već su se uputili pravo ka jednoj praznoj učionici, gde je Hari iz sve snage pokušavao da natera raznorazne predmete da prelete preko sobe do njega. I dalje je muku mučio s tim. Knjige i pera su neprekidno gubili brzinu na pola puta i padali poput kamenja na pod.

– Koncentriši se, Hari, *koncentriši*...

– A šta misliš da pokušavam da uradim? – reče Hari ljutito. – Međutim, iz nekog razloga stalno u glavi vidim sliku velikog gnusnog zmaja... No dobro, da pokušam ponovo...

Hteo je da pobegne s Predskazivanja kako bi nastavio da vežba, međutim Hermiona je izričito odbila da propusti čas Aritmantije, a bez nje nije imalo svrhe vežbati. Stoga je Hari morao da izdrži čitav čas profesorke Treloni, koja je polovinu vremena provela upozoravajući učenike kako položaj Marsa u odnosu na Saturn u ovom trenutku znači da ljudima rođenim u julu pretila velika opasnost od iznenadne, nasilne smrti.

– Pa, to je dobro – reče Hari glasno, već na izmaku strpljenja – samo da ne traje dugo; ne želim da patim.

Ron ga na trenutak pogleda kao da će da se nasmeje na tu opasku. U svakom slučaju, prvi put posle nekoliko dana uhvatio je Harijev pogled, ali je Hari prema Ronu još uvek osećao preveliku odbojnost te mu je bilo svejedno. Ostatak predavanja proveo je pokušavajući štapićem da privuče omanje predmete ka sebi ispod klupe. Uspeo je da natera muvu da mu uleti pravo u šaku, iako nije bio sasvim siguran da li je to postigao zahvaljujući svojim sposobnostima da izvede Prizivajuću čin – možda je muva jednostavno bila glupa.

Posle Predskazivanja večerao je na silu, a potom se vratio u praznu učionicu s Hermionom, a poslužili su se Nevidljivim ogrtačem kako bi izbegli nastavnike. Nastavili su da vežbaju do posle ponoći. Ostali bi i duže, ali niotkuda se pojavio Pivsi, pretvarajući se da misli kako Hari želi da stvari budu bačene na njega, počeo da ih gađa stolicama. Hari i Hermiona žurno izadoše, pre nego što je buka dozvala Filča, i vratiše se u grifindorski dnevni boravak, koji je sada, na njihovu sreću, bio prazan.

U dva sata ujutru, Hari je stajao pored kamina okružen gomilom predmeta: knjige, pera, prevrnutе stolice, stari komplet gobkamenja i Nevilova žaba Trevor. Tek u proteklih sat vremena Hari je konačno uspeo da ovlada Prizivajućim činima.

– Sad je već mnogo bolje, Hari, zaista mnogo bolje – reče Hermiona, iscrpljena ali vrlo zadovoljna.

– Pa, sada makar znamo šta da radimo sledeći put kada ne uspem da savladam neku čin – reče Hari, bacajući rečnik Runa nazad Hermioni, kako bi ponovo pokušao – zapreti mi zmajem. Dakle... – On ponovo podiže svoj štapić. – *Asio rečnik!*

Teška knjiga izlete iz Hermioninih ruku, prelete preko sobe, i Hari je uhvati.

– Hari, zbilja mislim da si uspeo da savladaš ovu čin! – reče Hermiona oduševljeno.

– Samo da tako bude i sutra – reče Hari. – *Vatrena strela* će biti mnogo dalje nego ove stvari ovde, biće u zamku, a ja ću biti napolju, na školskom imanju...

– To nije važno – reče Hermiona odlučno. – Sve dok se koncentrišeš iz sve snage, stvari će ti dolaziti. Hari, bolje bi bilo da se malo naspavaš... trebaće ti.

* * *

Te večeri, Hari se toliko trudio da se koncentriše na učenje Prizivajućih čini da ga je nakratko napustila slepa panika. Ipak, sledećeg jutra panika se vratila u punoj meri. Atmosfera u školi bila je u znaku izuzetne napetosti i uzbuđenja. Nastava je trebalo da se prekine u podne, kako bi svi učenici imali vremena da dođu do obora sa zmajevima, iako naravno nisu znali šta ih tamo čeka.

Hari se osećao čudnovato izdvojen od ostalih oko njega, bilo da su mu držali palčeve, ili siktali – *Spremićemo ti kutiju maramica, Poteru* – dok je prolazio. Sve je bilo do te mere napeto da se pitao neće li možda izgubiti glavu kad budu pokušali da ga izvedu pred njegovog zmaja, i krenuti da baca kletve na sve koji mu budu na vidiku.

Vreme je bilo čudljivije nego ikada, proticalo je u brzacima, tako da je u jednom trenutku kretao na prvi čas, Istoriju magije, a već sledećeg išao na ručak... a zatim (Gde nestade jutro? Gde iščezoše poslednji sati bez zmajeva?) već mu je prilazila profesorka MekGonagal u Velikoj sali. Masa ljudi ga je posmatrala.

– Poteru, šampioni moraju da se spuste u polje ispod zamka... treba da se spremite za vaš prvi podvig.

– U redu – reče Hari, uspravljajući se, a viljuška mu sa zveketom pade na tanjir.

– Srećno, Hari – prošaputa Hermiona. – Biće sve u redu!

– Da – reče Hari, tuđim glasom.

On napusti Veliku salu s profesorkom Mek Gonagal. Ni ona nije bila pri sebi. Zapravo, delovala je zabrinuto maltene koliko i Hermiona. Dok se spuštala s njim niza kamene stepenike, da bi iskoračila u hladno novembarsko poslepodne, stavi mu ruku na rame.

– Vidi, nemoj da paničiš – reče ona – samo budi hladne glave... imamo čarobnjake spremne da preuzmu kontrolu nad situacijom, ukoliko bude potrebno... najvažnije je da ti daš sve od sebe, i niko ti ništa neće uzeti za zlo... jesi li dobro?

– Da – Hari začu sebe kako govori. – Da, sve je u redu.

Ona ga povede ka mestu gde drže zmajeve, iza ruba šume, ali kada priđuše drveću iza kojeg se jasno može videti obor za zmajeve, Hari zapazi da je podignut veliki šator, koji je zmajeve zaklanjao.

– Ući ćeš unutra s ostalim šampionima – reče profesorka Mek Gonagal, drhtavim glasom – i sačekaćeš svoj red, Poteru. Gospodin Torbar je unutra... on će vas uputiti u... u proceduru... srećno.

– Hvala – reče Hari bezizražajnim, dalekim glasom. Ona ga ostavi na ulazu u šator. Hari uđe unutra.

Fler Delaker je sedela u čošku na niskoj drvenoj stolici. Nije izgledala ni približno sabrana kao inače, već je bila prilično bleđa i nesigurna. Viktor Krum je delovao namrštenije nego obično, što je možda način na koji on ispoljava nervozu, pomisli Hari. Sedrik je koračao uzduž i popreko. Kada je Hari ušao, uputi mu mali osmeh, koji mu Hari uzvрати, osećajući kako mu se mišići na licu grče s naporom, kao da su zaboravili kako se to radi.

– Hari! Odlično! – reče Torbar veselo, okrenuvši se ka njemu. – Uđi, uđi, raskomoti se kao da si kod kuće.

Među svim tim prebledelim šampionima, Torbar je delovao kao pomalo preuveličan lik iz crtaća. Opet je obukao svoju staru odoru Obada.

– Pa, sada kada smo svi tu... vreme je da vas uputim u stvar! – reče Torbar ozareno. – Kada se publika sakupi, ponudiću vam ovu torbu – on podiže maleni džak od ljubičaste svile, i protrese ga pred njima – odakle će svako od vas izabrati malu figuricu stvorenja s kojim će se suočiti! Ima različitih... ovaj... vrsta, vidite. I treba još nešto da vam kažem... ah, da... vaš podvig sastoji se u tome da *uzmete zlatno jaje!*

Hari se osvrnu. Sedrik klimnu glavom, kako bi pokazao da je razumeo Torbareve reči, a zatim nastavi da korača po šatoru. Bio je pomalo zelen u licu. Fler Delaker i Krum nisu uopšte odreagovali. Možda su mislili da će im pozliti ukoliko budu otvorili usta. Tako se makar Hari osećao. No, oni su se, ipak, dobrovoljno prijavili za ovo...

Za tili čas začuše stotine i stotine pari nogu kako prolaze pored šatora, dok njihovi vlasnici uzbuđeno pričaju, smeju se, šale... Hari se oseti sasvim izdvojenim od te gomile, kao da pripada nekoj drugoj vrsti. A onda – Hariju se učini da je prošla tek

sekunda – Torbar otvori vrh ljubičaste svilene vrećice.

– Dame imaju prednost – reče, ponudivši je Fler Delaker.

Ona gurnu svoju drhtavu ruku u vreću, i izvuče majušnu, savršeno detaljnu figuricu zmaja – velškog zelenog. Zmaj je imao broj dva oko vrata. I Hari je znao, po tome što Fler nije pokazala ni najmanji znak iznenađenja, već pre izraz odlučne rezignacije, da je bio u pravu: Madam Maksim ju je upozorila šta je čeka.

Isto je bilo i sa Krumom. On je izvukao skerletnog kineskog ognjenog zmaja. Imao je broj tri oko vrata. Ni on nije trepnuo, već je samo zurio u zemlju.

Sedrik gurnu ruku u torbu i izvuče plavkastosivog švedskog kratkonosog, s brojem jedan oko vrata. Znajući šta je ostalo, Hari stavi svoju ruku u svilenu vrećicu, i izvuče mađarskog šiljorepog, i broj četiri. Zmaj proteže svoja krila dok ga je Hari gledao, i iskezi svoje sićušne zube.

– Pa, to je to! – reče Torbar. – Svako od vas je izvukao zmaja s kojim će se suočiti, a brojevi se odnose na redosled kojim ćete se suprotstavljati zmajevima, shvatate? Pa, moraću uskoro da vas napustim, pošto sam ja komentator. Gospodine Digori, vi ste prvi, samo izađite ka oboru kada čujete zvižduk, u redu? Dakle... Hari... mogu li na trenutak da porazgovaram s tobom? Napolju?

– Ovaj... da – reče Hari tupo, ustade i izađe iz šatora s Torbarem, koji ga odvede malo dalje, u šumu, a zatim mu se okrenu s očinskim izrazom lica.

– Da li je sve u redu, Hari? Mogu li nešto da ti donesem?

– Šta? – reče Hari. – Ja... ne, ništa.

– Imaš li plan? – reče Torbar, zaverenički stišavši glas. – Zato što mi ne bi smetalo da ti dam par saveta, ukoliko želiš. Hoću da kažem – nastavi Torbar sve dubljim tonom – ti si ovde predodređeni gubitnik, Hari... ako ti bilo kako mogu pomoći...

– Ne – reče Hari, tako brzo da je namah shvatio kako zvuči nepristojno – ne... ja... odlučio sam šta ću da uradim, hvala.

– Niko neće *znati*, Hari – reče Torbar, namigujući mu.

– Neka, sve je u redu – reče Hari, pitajući se zašto to stalno govori ljudima, i da li je ikada u životu toliko osećao da ništa nije u redu. – Razradio sam plan i...

Negde iza njih začu se pisak.

– Bože dragi, moram da požurim! – reče Torbar uzbuđeno, i otrča.

Hari odšeta nazad do šatora, i vide Sedrika kako izlazi iz njega, zeleniji no ikad. Dok je prolazio pored njega, Hari pokuša da mu poželi sreću, ali umesto svega ispusti iz usta nešto nalik na promukli hroptaj.

Hari ušeta nazad u šator kod Fler i Kruma. Nekoliko sekundi kasnije, začuše urlanje gomile, što je značilo da je Sedrik ušao u obor, i da je sada licem u lice sa živim parnjakom svoje figurice...

Dok je sedeo i čekao, Hariju se činilo da je sve gore nego što je mogao da zamisli. Masa je vrištala... urlikala... i uzdisala iznenađeno kao jedno jedinstveno mnogoglavo stvorenje, ma šta Sedrik radio kako bi prošao pored švedskog kratkonosog. Krum je i

dalje zurio u zemlju. Sada je Fler krenula Sedrikovim stopama, šetajući u krug po šatoru. A Torbarevi komentari doprineli su da sve izgleda još mnogo, mnogo gore... Dok je slušao: – *Oooh, promašio ga je za dlaku, jedva... Ovaj je baš rešio da rizikuje!... Pametan potez... šteta što nije upalio!...* – Hariju su se u glavi rojile sve užasnije slike.

A onda, posle petnaestak minuta, začu zaglušujuć urlik, koji je mogao da znači samo jednu stvar: Sedrik je prošao pored zmaja, i dočepao se zlatnog jajeta.

– Zbilja vrlo dobro! – vikao je Torbar. – A sada ocene sudija!

Ali nije izgovorio ocene. Hari je pretpostavio da su ih sudije pokazivale ka gomili.

– Jedan gotov, ostalo još troje! – povika Torbar, kad se pištaljka ponovo oglasila. – Gospođice Delaker, budite ljubazni!

Fler je drhtala od glave do pete. Hari oseti da joj je sada privrženiji no ikada, dok napušta šator visoko uzdignute glave, grčevito stežući svoj štapić. On i Krum ostadoše sami, na suprotnim stranama šatora, izbegavajući da se pogledaju.

Ponovo poče ista priča... – *O, nisam siguran da ti je to bilo mudro!* – čuli su vesele uzvike Torbara. – *Jao... zamalo! Pažljivo sada... bože blagi, mislio sam da je s njom gotovo!*

Deset minuta kasnije, Hari ponovo začu erupciju aplauza mase... mora da je i Fler uspela da ostvari podvig. Nastupi kratka pauza, dok su pokazivali Flerine ocene... ponovo pljeskanje... a zatim, po treći put, zvižduk.

– I evo stiže gospodin Krum! – vrištao je Torbar, a Krum, pogrbljen, iskorači napred ostavljajući Harija sasvim samog.

Hari je više no inače bio svestan svakog delića svog tela. Sasvim svestan načina na koji mu srce ubrzano kuca, svestan prstiju koji mu drhte od straha... ipak, u isto vreme, činilo mu se da se nalazi izvan sebe, kao da gleda unutrašnjost šatora i čuje žamor publike iz neke velike daljine...

– *Vrlo smelo!* – drao se Torbar, i Hari začu kineskog ognjenog zmaja kako ispušta užasan, režeći krik, dok publika u isti mah iznenađeno uzdahnu. – *Baš ima petlju... i... da, uzeo je jaje!*

Kroz zimski vazduh prolomi se aplauz, kao da je neko razbio staklo: Krum je završio... Svakog trenutka doći će red na Harija.

On ustade, maglovito svestan činjenice da su mu noge kao od pekmeza. Čekao je. A zatim začu pisak. Izađe kroz otvor u šatoru, dok je panika u krešendu rasla u njemu. Sada je već prolazio pored drveća, a zatim kroz otvor uđe u ograđen obor.

Sve što je video ispred sebe ličilo je na jarko obojen san. S tribina koje su tu stvorene magijom, stotine i stotine lica piljilo je dole u njega. Tu je bio i šiljorepi, i to ženka, na drugom kraju obora, nagnuta nad jajima, polusavijenih krila, koja ga je fiksirala zlim, žutim očima – ogromna, krljuštima optočena crna gušterica – i pri tom je udarala bodljikavim repom, ostavljajući metar dugačke otiske u tvrdoj zemlji. Masa je dizala veliku graju, prijateljsku ili ne Hari nije znao, niti ga je bilo briga. Došlo je

vreme da uradi ono što mora... da se koncentriše, potpuno i apsolutno, na ono što mu je jedina šansa...

Podigao je svoj štapić.

– *Asio Vatrene strele!* – povika on.

Potom sačeka, nadajući se, moleći se svakim atomom svoga bića... šta ako to ne upali... šta ako metla ne dolazi... činilo mu se da sve oko sebe gleda kao kroz neku treperavu prozirnu barijeru, poput toplotne izmaglice, koja je činila da se obor i stotine lica oko njega čudnovato lelujuju...

A onda je čuo kako nešto juri kroz vazduh iza njega. Okrenuo se i video *Vatrenu strelu* kako hita ka njemu iza ruba šume, kako jedri do obora i zaustavlja se u vazduhu tik uz njega, čekajući da se on usigne. Gomila je pravila sve veću buku... Torbar je nešto vikao... ali Harijeve uši više nisu radile kako valja... više mu nije bilo važno da sluša...

On prebaci levu nogu preko metle, i otisnu se sa zemlje. I trenutak kasnije, desi se nešto čudesno...

Dok je jezdio uvis, a vetar mu šibao kroz kosu i lica iz mase postajala tek tačkice boje mesa ispod njega, pa se i šiljorepi zmaj smanjio na veličinu psa, on shvati da za sobom nije ostavio samo zemlju, već i strah... vratio se tamo gde pripada...

Ovo je samo još jedan meč kvidiča, ništa više... običan meč kvidiča, a šiljorepi samo još jedan ružan protivnički tim...

On baci pogled dole u gomilu jaja, i spazi ono zlatno, kako se presijava među svojim betonsivim kolegama, bezbedno ušuškano između zmajevih nogu. – Pa dobro – reče Hari sebi – taktika diverzije... idemo...

On počeo da ponire. Šiljorepi ga je pratio pogledom. Hari je tačno znao šta će zmaj da uradi, te se na vreme uzdiže. Mlaz vatre prolete tačno tamo gde bi bio da nije skrenuo... ali Harija nije bilo briga... to nije bilo ništa teže nego izbeći Bladžerku...

– Sto mu muka, pa on leti! – urlao je Torbar, dok je publika vrištala i uzdisala. – Gledate li ovo, gospodine Krum?

Hari se uzdignu još više, kružeći. Šiljorepi je i dalje pratio njegov let. Glava mu se okretala na podugačkom vratu... ukoliko ovako bude nastavio, zavrteće mu se u glavi... ali bolje da ne preteruje, inače će zmaj opet početi da bljuje vatru...

U trenutku kada šiljorepi razjapi čeljusti Hari se surva naniže, samo što je ovoga puta imao manje sreće – plamen ga je promašio, ali mu je rep odmah pohrlio u susret, i dok je skretao ulevo, jedan od dužih šiljaka mu okrznu rame, poderavši mu odoru...

Osećao je kako ga rana peče, čuo je vrisku i povike iz publike, ali činilo mu se da posekotina nije suviše duboka... sada je prozujao oko šiljorepog, i pade mu na um jedna mogućnost...

Šiljorepa zmajica nije želela da uzleti, previše se zaštitnički ponašala zbog jaja. Iako se izvijala i koprcala, šireći i sklapajući svoja krila i prikovala svoje zastrašujuće žute oči za Harija, ipak se bojala da napusti jaja... ali on mora da je

ubedi da to učini, inače im se nikad neće približiti... trik je bio u tome da to učini oprezno, postepeno...

On poče da leti, čas vamo čas tamo, ne približavajući joj se previše kako ne bi mogla da ga dokači plamenom, ali je i dalje predstavljao dovoljnu opasnost te nije smela da ga ispusti iz vida. Pomerala je glavu levo-desno, posmatrajući ga svojim vertikalno izduženim zenicama, iskeženih očnjaka...

On uzlete naviše. Glava šiljorepke izdiže se paralelno s njim, vrata istegnutog što je više moguće i nastavljaajući da se klata, kao zmija pred ukrotiteljem...

Hari se uzdignu još par stopa, a ženka ispusti razdražljiv urlik. On je za nju bio poput muve, muve koju će da spljeska. Ona ponovo zamahnu repom, ali je Hari sada bio već previsoko da bi ga mogla dohvatiti... ona sunu uvis plamen, koji on izbegnu... njene čeljusti se širom rastvoriše...

– Hajde – siktao je Hari, klataći se i provocirajući, tik iznad nje – hajde, dođi po mene... diži se...

A zatim se ona potpuno uspravi, i napokon raširi svoja velika crna opnasta krila, široka kao krila omanjeg aviona – a Hari naglo zaroni kroz vazduh. Pre nego što je zmaj shvatio šta je Hari učinio, ili kud se deo, on je već hitao ka zemlji što je brže mogao, ka jajima koja sad više nisu štatile njene prednje šape s kandžama – skinuo je ruke sa svoje *Vatrene strele* – i zgrabio zlatno jaje...

Uzleteo je s iznenadnim naletom brzine, jezdio je iznad tribina, ušuškavši teško jaje ispod svoje nepovređene miške, i odjednom mu se učini kao da je neko iznova pojačao ton – prvi put postade zaista svestan buke mase, koja je urlala i aplaudirala podjednako glasno kao irski navijači na svetskom prvenstvu...

– Videste li to! – grmeo je Torbar. – Videste li vi to! Naš najmlađi šampion je najbrže došao do svog jajeta! Pa, ovo će sigurno povećati šanse gospodina Potera!

Hari vide čuvare zmajeva kako pritrčavaju šiljorepki, kako bi je obuzdali i, na ulazu u obor, profesorku Mek Gonagal, profesora Čudljivka i Hagrida kako hrle da se pozdrave s njim, mašući mu, s toliko širokim osmesima da ih je primetio izdaleka. On prelete nazad preko tribina, dok mu je graja publike masirala bubne opne, i nežno se spusti, srca lakšeg no što mu je bilo nedeljama... izvršio je prvi podvig, preživeo je...

– To je bilo fantastično, Poteru! – vikala je profesorka Mek Gonagal, dok je silazio s *Vatrene strele* – što je, iz njenih usta, bila neverovatna pohvala. Dok je pokazivala na njegovo rame, Hari primeti da joj ruka drhti. – Moraćeš da posetiš Madam Pomfri pre nego što sudije objave tvoje ocene... ona je tamo, već je morala da sređuje Digorija...

– Usp'o si, Hari! – reče Hagrid promuklo. – Usp'o si! I to protivu šiljorepog, ni manje ni više, a i sâm znadeš da je Čarli rek'o kak' je on najgo...

– Hvala, Hagride – reče Hari glasno, kako se Hagrid ne bi izbrbljao i otkrio da je Hariju već pokazao zmajeve.

I profesor Čudljivko je delovao zadovoljno. Njegovo magično oko poigralo je u

svojoj duplji.

– Vidiš da ipak nije toliko teško, Poteru – zarezha on.

– Dakle, Poteru, u šator za prvu pomoć, molim... – reče profesorka Mek Gonagal.

Hari izađe iz ograđenog prostora, i dalje zadihan, i vide Madam Pomfri kako stoji na ulazu u drugi šator, delujući zabrinuto.

– Zmajevi! – reče ona prezrivo, uvlačeći Harija unutra. Šator je bio podeljen u separee. Mogao je da razazna Sedrikovu senku kroz platno, ali Sedrik nije delovao teško povređen; makar je sedeo uspravno. Madam Pomfri pregleda Harijevo rame, sve vreme besno pričajući. – Prošle godine dementori, ove godine zmajevi, šta li će dovesti u školu sledeće godine? Imaš sreće... rana je vrlo plitka... ipak, moraću da je očistim pre nego što je zalečim...

Ona očisti zasekotinu kapljicom neke ljubičaste tečnosti koja se dimila i peckala, ali ga zatim bocnu u rame svojim štapićem i on odmah oseti kako rana zarasta.

– Sedi mirno bar minut... *sedi!* A onda možeš da izađeš napolje da čuješ rezultat.

Ona izjuri iz šatora i Hari je ču kako ulazi u susedni separe i pita: – Kako se sada osećaš, Digori?

Hari nije želeo da sedi mirno. Još uvek je bio pun adrenalina. On ustade, da bi video šta se dešava napolju, ali pre nego što je došao do izlaza iz šatora, dve osobe se sjuriše unutra – Hermiona, u stopu praćena Ronom.

– Hari, bio si sjajan! – procijuka Hermiona. Na licu su joj se ocrtavali tragovi noktiju, na mestima gde se držala za glavu od straha i brige. – Bio si neverovatan! Zaista jesi!

Ali Hari je gledao u Rona, koji je, vrlo bleđ, zurio u Harija kao da vidi duha.

– Hari – reče on, vrlo ozbiljno – ko god da je stavio tvoje ime u taj pehar... ja... mislim da je pokušao da te se otarasi!

Kao da se proteklih nekoliko nedelja uopšte nije ni dogodilo – kao da se Hari po prvi put sreo s Ronom otkako je proglašen za šampiona.

– Shvatio si to, je li? – reče Hari hladno. – Dugo ti je trebalo.

Hermiona je nervozno stajala između njih, gledajući u jednog, pa u drugog. Ron nesigurno otvori usta da nešto kaže. Hari je znao da Ron pokušava da se izvini, i odjednom shvati da ne treba to ni da čuje.

– U redu je – reče on, pre nego što je Ron uspeo da prevali reči preko jezika. – Zaboravi na to.

– Ne – reče Ron. – Nije trebalo da...

– *Zaboravi na to* – reče Hari.

Ron mu se nervozno nasmeši, a Hari mu uzvрати osmeh.

Hermiona briznu u plač.

– Nema razloga za plač! – reče joj Hari unezvereno.

– Vas dvojica ste tako *glupi!* – povika ona, udarajući nogom o zemlju, dok su joj se suze slivale niz lice. Onda, pre nego što je ijedan mogao da je zaustavi, zagrlji ih

obojicu, i istrča napolje, ridajući.

– Lujka – reče Ron, vrteći glavom. – Hajdemo, Hari, sada će objaviti tvoje rezultate...

Pokupivši zlatno jaje i *Vatrenu strelu*, osećajući se srećniji nego što je pre sat vremena mogao i da zamisli, Hari izađe iz šatora u pratnji Rona, koji je pričao neverovatnom brzinom.

– Ti si bio najbolji, znaš, bez konkurencije. Sedrik je izveo čudan poduhvat, kada je Preobrazio kamen sa zemlje... pretvorio ga u psa... pokušao je da navede zmaja da krene za psom, a ne za njim. Dakako, bio je to odličan poduhvat Preobražavanja, i moglo bi se reći da je i upalio, pošto je uspeo da uzme jaje, ali se i opekao – zmaj se najednom predomislio i odlučio da bi radije sredio njega nego labradora, tako da se jedva izvukao. A Fler, ona je probala neku vrstu čini, mislim da je pokušavala zmaja da baci u trans – pa skoro joj je to i uspelo, zmaj je postao pospan, ali onda je počeo da hrče, i ogroman mlaz vatre suknuo mu je iz nozdrva, i zapalio joj suknju – ugasila ga je vodom iz svog štapića. A Krum – nećeš mi poverovati, ali on se nije ni setio letenja! Ipak, bio je verovatno najbolji posle tebe. Pogodio je čudovište nekom čini pravo u oko. Međutim, zmaj je, u agoniji, počeo slepo da tumara i polomio je polovinu pravih jaja – za to su mu oduzeli poene, jer njih nije smeo da uništi.

Dok su on i Hari stigli do ivice ograde, Ron je ponovo došao do daha. Sad kad je šiljorepi odstranjen, Hari je mogao da vidi gde sede petorica sudija – tačno na suprotnom kraju, na izdignutim sedištima prekrivenim zlatom.

– Daju ocene od jedan do deset, pojedinačno – reče Ron, i Hari, žmirkajući pogledom preko polja, vide prvog člana žirija – Madam Maksim – kako diže svoj štapić. Iz njega izlete nešto nalik na duguljastu srebrnkastu traku i izvi se u veliki broj osam.

– Nije loše! – reče Ron, dok je masa aplaudirala. – Pretpostavljam da ti je oduzela koju ocenu zbog ramena...

Sledeći je bio gospodin Čučanj. On izbaci broj devet u vazduh.

– Obećava! – povika Ron, tapšući Harija po leđima.

Sledeći je bio Dambldor. I on ispali devetku. Masa je klicala glasnije no ikad.

Ludo Torbar – *deset*.

– Deset? – reče Hari u neverici. – Ali... povredio sam se... na šta on cilja?

– Hari, ne prigovaraj! – povika Ron uzbuđeno.

A onda i Karkarof podiže svoj štapić. On zastade na trenutak, a zatim i iz njegovog štapića izlete broj – četvorka.

– *Šta?* – povika besno Ron. – *Četiri?* Ti vašljivo pristrasno đubre, Krumu si dao deset!

Ali Hari nije mario za to, bilo bi mu svejedno i da mu je Karkarof dao nulu. Ronova rezigniranost vredela je Hariju više od stotinu poena. To, naravno, nije rekao Ronu, ali kada se okrenuo da napusti ograđeno polje srce mu je bilo lakše od vazduha.

A i nije se radilo samo o Ronu... niti samo o grifindorcima, koji su navijali u gomili. Kada je kucnuo čas, kada su videli sa čime će se suočiti, većina škole bila je na njegovoj strani, kao i na Sedrikovoj... nije ga bilo briga za sliterince, sada može da podnese sve što mu budu dobacivali.

– Zajedno ste na prvom mestu s podjednakim brojem bodova, Hari! Ti i Krum! – reče Čarli Vizli, hitajući im u susret kad su se zaputili nazad prema školi. – Slušajte, žurim, moram mami da pošaljem sovu, zakleo sam se da ću joj napisati šta se dogodilo... ali ovo je bilo neverovatno! Oh, da, rekli su mi da ti prenesem da ostaneš tu još koji minut... Torbar ima nešto da vam kaže, u šatoru za šampione.

Ron reče da će pričekati, stoga Hari ponovo uđe u šator, koji mu je sada delovao drugačije: prijateljski i prijatno. Setio se kako se osećao dok je izbegavao šiljorepog, i uporedi to s dugim čekanjem pre nego što je krenuo da se s njim suoči... nema sumnje, čekanje je neuporedivo gore.

Fler, Sedrik i Krum uđoše zajedno.

Polovina Sedrikovog lica bila je prekrivena gustom narandžastom smesom, koja mu je verovatno zaceljivala opekotine. On se naceri Hariju kad ga primeti. – Bio si dobar, Hari.

– I ti – reče Hari, uzvativši mu kez.

– Bili ste sjajni, *svi* vi! – reče Ludo Torbar, uletevši u šator, delujući zadovoljno, kao da je sâm upravo prošao pored zmaja. – Sada, samo još par reči na brzaka. Imaćete lep, veliki predah pre vašeg drugog podviga, koji će se odigrati u pola deset izjutra dvadeset četvrtog februara... ali, evo vam nešto o čemu možete da razmišljate u međuvremenu! Ukoliko bacite pogled na ta zlatna jaja koja svi držite, videćete da se otvaraju... vidite li te šarke? Morate da rešite zagonetku koju jaje krije, jer će vam ona kazati šta je drugi podvig, i omogućiti vam da se za njega pripremite! Sve vam je jasno? Pa, onda ste slobodni!

Hari izađe iz šatora, a zatim mu se pridruži Ron, i oni krenuše nazad, ivicom Šume, pričajući bez prestanka. Hari je želeo da zna šta su ostali šampioni radili, i to u što više detalja. Zatim, dok su skretali iza onog istog drveća kraj kojeg je Hari prvi put čuo zmajeve kako reže, iza njih iskoči veštica.

Bila je to Rita Skiter. Tog dana je nosila otrovnozelenu odoru, koja se savršeno slagala s brzocitatnim perom koje je držala u ruci.

– Čestitam, Hari! – reče ona, osmehujući im se izveštačeno. – Da li bi mogao da mi daš izjavu, kratko? Kako si se osećao pred zmajem? Šta *sada* misliš o ocenjivanju, da li je bilo pošteno?

– Da, mogu da vam dam kratku izjavu – reče Hari besno. – *Zbogom.*

I uputi se prema zamku s Ronom.

21. Oslobodilačka vojska kućnih vilenjaka

Te večeri, Hari, Ron i Hermiona pođuše u sovarnik da pronađu Prasvidžena, kako bi Hari mogao da pošalje pismo Sirijusu, i poruči mu da je uspeo da prođe pored svog zmaja i ostane čitav. Usput je Hari ispričao Ronu i Hermioni sve što mu je Sirijus rekao o Karkarofu. Iako isprva šokiran saznanjem da je Karkarof Smrtožder, dok su stigli do sovarnika Ron je već raspredao kako je trebalo odmah da pretpostave tako nešto.

– Sve se uklapa, zar ne? – reče on. – Sećate li se šta je Melfoj rekao u vozu, kako je njegov tata prijatelj s Karkarofom? Sad znamo odakle se poznaju. Verovatno su na Svetskom prvenstvu zajedno jurili naokolo maskirani... Nego, nešto ću ti reći, Hari, ukoliko je *ipak* Karkarof taj koji je ubacio tvoje ime u pehar, mora da se sada oseća prilično glupo, zar ne? Nije mu uspeo plan, je li? Samo si ogreban! Dođi ovamo... ja ću ga uhvatiti...

Prasvidžena je toliko uzбудila ideja da će nositi pismo da je neprekidno lepršao oko Harijeve glave, hukćući. Ron zgrabi Prasvidžena u vazduhu i pridržava ga dok mu Hari nije zakačio pismo za nogu.

– Nema šanse da bilo koji drugi podvig bude ovoliko opasan – nastavi Ron, dok je nosio Prasvidžena do prozora. – Znaš šta? Mislim da bi mogao da pobediš na ovom turniru, Hari, ozbiljno ti kažem.

Hari je znao da Ron to govori samo da bi se iskupio zbog svog ponašanja tokom proteklih nekoliko nedelja, ali mu je svejedno bio zahvalan. Hermiona se pak naslonila na zid sovarnika, prekrstila ruke i mrštila se na Rona.

– Hari mora da prevali dug put pre nego što završi ovaj turnir – reče ona ozbiljno. – Ako je ovo bio prvi podvig, ne želim ni da razmišljam o tome šta je sledeći.

– Koje li si ti sunašce od deteta! – reče Ron. – Ti i profesorka Treloni trebalo bi češće da se viđate.

On izbaci Prasvidžena kroz prozor. Prasvidžen se strmoglavi tri-četiri metra pre nego što je uspeo da se zadrži u vazduhu i ponovo digne. Pismo koje mu je bilo privezano za nogu bilo je mnogo duže i teže no inače – Hari nije mogao da odoli a da Sirijusu ne opiše potanko sve detalje kako je tačno skretao, obilazio i izbegavao šiljorepog.

Posmatrali su Prasvidžena kako nestaje u tami, a zatim Ron reče: – Pa, bilo bi bolje da siđemo dole na tvoju žurku iznenađenja, Hari – trebalo bi da su Fred i Džordž dosad već pomažnjavali dovoljno hrane iz kuhinje.

I zaista, čim su ušli u grifindorski dnevni boravak sve zatrešta od povika i vriske. Svuda su bila brda torti i boce soka od bundeve i krem-piva. Li Džordan je bacio nekoliko Dr Filibasterovih nesagorevajućih mokropalećih vatrometa, tako da je vazduh bio pun varnica i zvezdica, a Din Tomas, koji je bio odličan crtač, istakao je gomilu novih, impresivnih transparentata, koji su uglavnom prikazivali Harija kako na *Vatrenoj strelji* obleće oko glave šiljorepog zmaja, mada je nekoliko transparentata prikazivalo i Sedrika s licem u plamenu.

Hari se baci na posluženje. Gotovo da je zaboravio šta znači prava glad, te sede za sto s Ronom i Hermionom. Nije mogao da veruje koliko je srećan: Ron je ponovo na njegovoj strani, savladao je prvi podvig i neće morati da brine o drugom naredna tri meseca.

– Bogme, ovo je baš teško – reče Li Džordan, uzimajući zlatno jaje koje je Hari ostavio na stolu, i odmeravajući ga u rukama. – Otvori ga, Hari, hajde! Da vidimo šta se nalazi u njemu!

– Trebalo bi sâm da reši zagonetku – hitro se umeša Hermiona. – Takva su pravila turnira...

– Trebalo je sâm da prokljuvim i kako da prođem pored zmaja, zar ne? – promrmlja Hari tako tiho da je samo Hermiona mogla da ga čuje, a ona mu se nasmeši kao krivac.

– Dabome, hajde, Hari, otvori ga! – pridruži mu se nekoliko đaka.

Li dodade Hariju jaje, a Hari ukopa svoje nokte u žleb koji je išao posred jajeta, i otvori ga.

Bilo je šuplje i potpuno prazno – ali čim ga je Hari otvorio sobu ispuni najužasniji

zvuk koji se može čuti, glasno i piskutavo zavijanje. Hari je dotad čuo samo jedan zvuk koji bi mogao da se uporedi s ovim, a to je bio zvuk orkestra duhova na Smrtovdanskoj žurki Skoro Obezglavljenog Nika, koji je svirao na muzičkoj testeri.

– Zatvori ga! – povika Fred, rukama poklopivši uši.

– Šta to bi? – upita Šejmus Finigan, zureći u jaje kad ga Hari hitro zatvori. – Zvučalo je kao vila zloslutnica... možda ćeš sledeći put morati da prođeš pored jedne od njih, Hari!

– Tako zvuči neko ko je na užasnim mukama! – reče Nevil, koji beše izuzetno prebledeo, i prosuo rol-viršle svuda po podu. – Moraćeš da se suprotstaviš Bolnoj kletvi!

– Ne budi tupson, Nevile, to je protivzakonito – reče Džordž. – Ne bi smeli da koriste Bolnu kletvu na šampionima. Meni se učinilo na trenutak da to Persi peva... možda ćete morati da ga napadnete dok se tušira, Hari.

– Hoćeš li kolač sa džemom, Hermiona? – upita Fred.

Hermiona sumnjičavo osmotri poslužavnik koji joj je Fred prineo. Fred se naceri.

– U redu je – reče on. – Nisam im ništa uradio. Vanilice su te kojih bi trebalo da se čuvaš...

Nevil, koji je upravo zagrizao jednu vanilicu, zagrcnu se i ispljunu je.

Fred se nasmeja. – Samo sam se šalio, Nevile...

Hermiona uze kolač sa džemom, pa reče: – Da li si sve ovo uzeo iz kuhinje, Fred?

– Aha – reče Fred, iskezivši se. Zatim poče da priča cijukavim glasićem imitirajući kućnog vilenjaka. – *Šta god vam zatreba, gos 'n, šta god!* Ubitačno su uslužni... doneli bi mi pečenog vola kada bih im rekao da sam malčice ogladneo.

– Kako ste ušli tamo? – upita Hermiona, naivnim glasom.

– Lako – reče Fred – skrivena vrata iza slike činije s voćem. Samo zagolicaj krušku, i kada se ona zakikoće, onda... – on stade, i sumnjičavo je osmotri. – A što pitaš?

– Onako – brzo uzvratila Hermiona.

– Da ne planiraš da navedeš kućne vilenjake na štrajk, je li? – reče Džordž. – Planiraš da se maneš deljenja letaka, i pokušaš da ih navedeš na pobunu?

Neki se na to nasmejaše. Hermiona ništa ne odgovori.

– Samo nemoj da ih uznemiravaš i govoriš im kako moraju da zahtevaju odeću i plate! – upozori je Fred. – Smetaćeš im dok kuvaju.

U tom trenutku, Nevil im malo skrenu pažnju pretvorivši se u velikog kanarinca.

– Oh... izvini, Nevile! – povika Fred, pokušavajući da nadglasa smeh. – Potpuno sam zaboravio... ipak su *vanilice* bile te koje smo začarali...

Narednih nekoliko minuta Nevil je mlatarao krilima, dok mu nisu otpala sva pera i vratio mu se normalan izgled. Čak im se pridružio u smehu.

– *Kanarinice!* – povika Fred uzbuđenoj gomili. – Džordž i ja smo ih izmislili... samo sedam sikla komad, bagatela!

Bilo je skoro jedan ujutru kada se Hari uputio u spavaonicu s Ronom, Nevilom, Šejmusom i Dinom. Pre nego što je navukao zavese na svom krevetu s baldahinom, Hari postavi svoju malu maketu mađarskog šiljorepog na stočić pored kreveta, gde figurica zevnu, sklupča se i zatvori oči. Zaista, pomisli Hari, dok je navlačio zavese, Hagrid je u pravu... sasvim su u redu, zaista, ti zmajevi...

* * *

Početak decembra doneo je vetar i susnežicu na Hogvorts. Budući da je zamak zimi uvek bio na vetrometini, Hari je bio srećan zbog njegovih ognjišta i debelih zidova kad god bi prošao pored durmstranškog broda na jezeru, koji se ljuljao usled jakih vetrova, dok su mu se crna jedra talasala spram olovnog neba. Smatrao je da i u bobatonskoj kočiji mora biti prilično hladno. Primetio je da se Hagrid dobro brine o konjima Madam Maksim, i snabdeva ih njihovim omiljenim pićem, škotskim viskijem. Alkoholna isparenja koja su dopirala iz njihovog obora bila su dovoljna da blago opiju sve učenike na času Brige o magijskim stvorenjima. To im baš nije bilo od pomoći jer su još uvek brinuli o onim strašnim skrutama, i bila im je potrebna potpuna koncentracija.

– Nisam siguran jal’ oni padaju u zimski san, jal’ ne – reče Hagrid promrzlom razredu, na sledećem času u vetrovitoj leji s bundevama. – Mislijo sam da samo počekamo i vidimo, da l’ im se pajki il’ ne... Tad ćemo ih spustiti u ove kutije...

Preostalo je još samo deset preživelih skruta. Očigledno ih još nije napustila želja da se uzajamno potamane. Svaki od njih je sada bio već bezmalo dva metra dugačak. Njihova debela siva ljuštura, snažne noge na uvlačenje, rasprskavajuće zadnjice, žaoke i surle predstavljali su kombinaciju koja je skrute činila najodvratnijim stvorenjima koja je Hari ikad video. Razred je utučeno gledao u ogromne kutije koje im je Hagrid izneo, obložene jastucima i paperjastom ćebadi.

– Sa’ ćemo ih samo uvesti u nji’ – reče Hagrid – i stavit’ poklopce, pa da vidimo šta će da bidne.

Ali skruti, ispostavilo se, *ne* padaju u zimski san, niti vole da ih silom guraju u jastucima obložene kutije i zakucavaju ekserima. Ubrzo, Hagrid je urlao: – Ne paničite, reko’, nemo’ da paničite! – dok su skruti divljali po leji s bundevama, sada prekrivenoj nagorelim ostacima kutija, koje su se još pušile. Veći deo razreda – predvođen Melfojem, Krebom i Gojлом – pobegao je u Hagridovu kolibu kroz zadnja vrata, i zabarikadirao se unutra. Hari, Ron i Hermiona bili su među onima koji su ostali napolju, pokušavajući da pomognu Hagridu. Zajedno su uspeli da obuzdaju i svežu devet od deset skruta, po cenu mnogobrojnih opekotina i posekotina. Najzad je preostao samo jedan skruti.

– Nemo’ da gi uplašite! – vikao je Hagrid, dok su Ron i Hari svojim štapićima ispaljivali mlazeve varnica na skruta, koji im je preteći prilazio, povijene žaoke, koja

je drhturila preko njegovih leđa. – Samo pokušajte da mu prebacite uže preko žaoke, kak' ne bi povredio nekog od ostalih!

– Da, to zaista ne bismo želeli! – povika Ron ljutito, dok su se on i Hari povlačili uza zid Hagridove kolibe, i dalje držeći skruta na odstojanju svojim varnicama.

– Vidi, vidi, vidi... ovo *zbilja* deluje zabavno.

Rita Skiter je bila naslonjena na Hagridovu baštensku ogradu, i gledala u opštu zbrku. Nosila je debeli purpurnocrveni ogrtač s krznenim okovratnikom u istom tonu, i torbicu od krokodilske kože preko ruke.

Hagrid se baci na skruta koji je saterao Harija i Rona u čošak, i spljeska ga tako da mu vatreni mlaz blesnu kroz zadnji deo, spalivši nekoliko okolnih stabljika bundeva.

– Ko s' ti? – upita Hagrid Ritu Skiter, dok je spuštao omču oko skrutove žaoke i učvršćivao je.

– Rita Skiter, izveštač *Dnevnog proroka* – odgovori Rita, smešeći mu se. Njen zlatni zub blesnu.

– Mislijo sam da vi je Damblodor zabranijo da ulazite u školu? – reče Hagrid, neznatno se namrštivši kad siđe s pomalo spljeskanog skruta i poče da ga gura ka njegovim drugarima.

Rita se pravila kao da nije čula šta joj je Hagrid upravo rekao.

– Kako se zovu ova fascinantna stvorenja? – upita, smešeći se još šire.

– Zadnjerasprskavajući skruti – progundā Hagrid.

– Zbilja? – reče Rita, naizgled zainteresovana. – Nisam dosad čula za njih... odakle potiču?

Hari primeti crvenilo kako se diže duž Hagridove razuzdane crne brade, i srce mu siđe u pete. *Zbilja, odakle Hagridu skruti?*

Hermiona, koja je izgleda razmišljala na sličan način, brzo reče: – Da, stvarno su zanimljivi, zar ne? Zar ne, Hari?

– Šta? Oh, da... jao... zanimljivi – reče Hari, kad ga Hermiona zgazi po nozi.

– Aha, i *ti* si ovde, Hari! – reče Rita Skiter osvrćući se oko sebe. – Dakle, voliš Brigu o magijskim stvorenjima, je li? Jedan od tvojih omiljenih časova?

– Da – reče Hari odvažno. Hagrid se na to ozari.

– Divno – reče Rita. – Stvarno divno. Dugo predajete ovde? – dodade ona Hagridu.

Hari primeti kako joj pogled prelazi preko Dina (koji je imao gadnu posekotinu preko jednog obraza), Lavander (čija je odora bila gadno oprljena plamenom), Šejmusa (koji je pokušavao da zaleči nekoliko opečenih prstiju), a zatim do prozora kolibe, gde je veći deo razreda stajao noseva pritisnutih uza staklo, u iščekivanju da vide je li sve u redu pa da izađu.

– Ovo mi je tek druga godina – reče Hagrid.

– Divno... Da niste možda zainteresovani za intervju? Da podelite svoja iskustva o magijskim stvorenjima s našim čitaocima? *Prorok* ima zoološku kolumnu svake srede, sigurna sam da to već znate. Mogli bismo da pišemo o ovim... ovaj...

krajnjeeksplodirajućim skutima.

– Zadnjerasprskavajućim skrutima – reče Hagrid željno. – Ovaj... da, š'o da ne?

Hari je imao vrlo loš predosećaj u vezi s tim, ali nije bilo načina da to saopšti Hagridu a da Rita Skiter ne primeti. Stoga je morao da stoji i u tišini posmatra Hagrida i Ritu kako se dogovaraju da se nađu u *Tri metle* kasnije u toku nedelje, radi opširnog intervjua. Onda se oglasi zvono u zamku, označivši kraj lekcije.

– Pa, zbogom, Hari! – reče mu veselo Rita Skiter, dok je on kretao s Ronom i Hermionom. – Dakle, u petak uveče, Hagride!

– Izvrnuće sve što bude rekao – reče Hari sebi u bradu.

– Samo da nije ilegalno uvezao ove skrute ili tako nešto – reče Hermiona očajnički. Oni se pogledaše – to bi baš bilo nešto što bi Hagrid uradio.

– Hagrid je i pre bio u velikim nevoljama, a Dambldor ga nikada dosad nije otpustio – reče Ron utešno. – Najgore što može da se dogodi jeste da Hagrid mora da se otarasi skruta. Izvin'te... jesam li rekao *najgore*? Hteo sam da kažem *najbolje*.

Hari i Hermiona se nasmejaše i, malčice veseliji, uputiše na ručak.

Hari je tog popodneva izuzetno uživao u dvočasu Predskazivanja: i dalje su radili zvezdane karte i proročanstva pomoću njih, ali sada kada su on i Ron ponovo bili prijatelji, cela stvar mu je ponovo delovala vrlo smešno. Profesorka Treloni, koja je bila prezadovoljna njima dvojicom onda kada su proricali svoje užasne smrti, brzo se razljutila zato što su se smejuljili dok je objašnjavala najrazličitije načine na koje Pluton može uticati na poremećaje svakodnevnog života.

– *Mislila sam* – reče ona, svojim mističnim šapatom, koji nije prikrivao njenu očiglednu zlovolju – da bi *neki* od nas – ona na to uputi značajan pogled Hariju – bili manje *neozbiljni* da su videli stvari koje sam ja videla sinoć kad sam proučavala kristalnu kuglu. Dok sam sedela ovde, zaneta svojim šivenjem, savladao me je poriv da se posavetujem s kuglom. Ustala sam, stala pred nju, i unela se u njene kristalne dubine... i šta mislite, koga sam videla kako me posmatra iz njene unutrašnjosti?

– Ružnog matorog šišmiša s prevelikim cvikerima? – promrmlja Ron sebi u bradu.

Hari se grčio pokušavajući da se ne nasmeje.

– *Smrt*, dragi moji.

Parvati i Lavander rukama prekriše usta, užasnute.

– Da – reče profesorka Treloni, klimajući glavom impresivno – primiće se, sve je bliže, kruži nad nama kao lešinar, sve niže... sve niže nad zamkom...

Ona se upilji u Harija, koji na to zevnu vrlo široko i očigledno.

– Zvučalo bi mnogo impresivnije da to nije uradila makar osamdeset puta dosad – reče Hari, kad su konačno izašli na svež vazduh stepeništa ispod učionice profesorke Treloni. – Ali da sam pao mrtav svaki put kad mi je to predskazala, bio bih medicinsko čudo.

– Bio bi nekakav naročit gusto koncentrisan duh – reče Ron kikoćući se, dok su prolazili pored Krvavog Barona, koji je išao u suprotnom pravcu, zureći zlokobno u

njih svojim širokim očima. – Makar nismo dobili nikakav domaći. Nadam se da je Hermiona dobila gomilu domaćih zadataka od profesorke Vektor, baš volim da ne radim ništa dok ona radi...

Ali Hermiona se nije pojavila za večerom, niti je bila u biblioteci kada su kasnije otišli da je potraže. Jedina osoba unutra bila je Viktor Krum. Ron je neko vreme zujao iza polica s knjigama, posmatrajući Kruma i šapatom raspravljajući s Harijem treba li da zamoli Kruma za autogram – dok nije shvatio da šest-sedam devojčica vrebaju iza sledećeg reda knjiga raspravljajući o istom, te izgubi volju za time.

– Pitam se gde li je? – reče Ron, dok su se on i Hari vraćali u grifindorski toranj.

– Pojma nemam... Koještarija.

Ali tek što je Debela Dama počela da klizi napred, zvuk stopala u trku iza njih najavi Hermionin dolazak.

– Hari! – dahtala je ona, prikočivši pored njega (Debela Dama ju je skeptično posmatrala odozgo). – Hari, morate da dođete... *morate* da dođete, desilo se nešto najneverovatnije... molim vas...

Ona zgrabi Harijevu ruku i pokuša da ga odvuče nazad niz hodnik.

– U čemu je stvar? – upita Hari.

– Pokazaću ti kad stignemo... oh, hajde, brzo...

Hari se osvrnu ka Ronu: ovaj mu uzvрати pogled, vidno zaintrigiran.

– U redu – reče Hari, krenuvši niz hodnik s Hermionom, dok je Ron pokušavao da ide u korak s njima.

– Oh, ne obazirite se na mene! – iznervirano povika Debela Dama za njima. – Ne izvinjavajte se što ste me uznemiravali! Ja ću samo da visim ovde, širom otvorena, dok se vi ne vratite, je li?

– Da, hvala – povika Ron preko ramena.

– Hermiona, kuda idemo? – upita Hari, kada su sišli šest spratova niže, i krenuli niz mermerne stepenice ka Ulaznoj dvorani.

– Videćete, videćete za koji minut! – reče Hermiona uzbuđeno.

Na dnu stepeništa ona skrenu levo i požuri kroz vrata kroz koja je Sedrik Digori prošao one noći nakon što je Vatreći pehar izbacio njegovo i Harijevo ime. Hari nikada nije bio ovde. On i Ron nastaviše da prate Hermionu niz kamene stepenike, ali umesto da završe u sumornom i mračnom podzemnom prolazu, poput onog koji vodi do Snejpove tamnice, nađoše se u širokom, kamenom hodniku, jarko osvetljenom bakljama i ukrašenom veselim slikama koje su uglavnom prikazivale hranu.

– Oh, sačekaj malo... – reče Hari polako, na pola puta niz hodnik. – Stani malo, Hermiona..

– Šta je bilo? – ona se okrenu i pogleda ga s jasnim iščekivanjem na licu.

– Znam o čemu se ovde radi – reče Hari.

On laktom gurnu Rona, i pokaza na sliku tik iza Hermione. Na slici se nalazila džinovska srebrna činija s voćem.

– Hermiona! – reče Ron, kapirajući. – Opet pokušavaš da nas uvučeš u one stvari oko ubljuva!

– Ne, ne, nije istina! – reče ona užurbano. – I ne zove se *ubljuv*, Rone...

– Promenila si ime, je li? – reče Ron, mršteći se na nju. – Šta smo onda sada, Oslobodilačka vojska kućnih vilenjaka? Ja neću da ulećem u tu kuhinju i da ih teram da prestanu s radom, ne pada mi na pamet...

– Ne tražim to od tebe! – reče Hermiona nestrpljivo. – Maločas sam sišla ovde da popričam s njima, i našla sam... oh, *hajde*, Hari, hoću da ti pokažem!

Ona ga ponovo zgrabi za ruku, povuče ga ispred slike ogromne činije s voćem, ispruži kažiprst i zagolica veliku zelenu krušku, koja poče da se mrda, kikoćući se, i iznenada se pretvori u veliku zelenu kvaku. Hermiona je zgrabi, otvori vrata, i munu Harija u leđa, uguravši ga unutra.

On uspe da baci kratak pogled na ogromnu sobu s visokom tavanicom, veliku kao i Velika sala iznad nje, s hrpama sjajnih bakarnih lonaca i šerpi nagomilanih oko kamenih zidova, s velikim zidanim kaminom na suprotnom kraju, kad se nešto maleno sjuri ka njemu iz sredine sobe, cičući: – Hari Poteru, gos'n! *Hari Poteru!*

Sledećeg trena mu sav vazduh izlete iz pluća, kada vilenjak skoči na njega, cijučući, zagrlivši ga tako snažno da je Hari pomislio da će mu popucati sva rebra.

– D-Dobi? – procedi Hari.

– *Jes' Dobi, gos'n, jes'!* – cičao je glasić negde u predelu njegovog pupka. – Dobi se nadao i nadao da će videti Harija Potera, gos'n, i Hari Potter je došao da ga vidi, gos'n!

Dobi ga pusti i odmaknu se nekoliko koraka, široko se nasmešivši Hariju, dok su njegove ogromne zelene oči, nalik na teniske loptice, ronile suze radosnice. Izgledao je skoro isto onako kako ga se Hari sećao: nos u obliku olovke, uši kao u slepog miša, dugi prsti i stopala – sve je bilo isto osim odeće, koja je bila potpuno drugačija.

Dok je radio kod Melfojevih, Dobi je stalno nosio istu prljavu staru jastučnicu. Sada je pak nosio najčudniji izbor odežde koji je Hari ikad video. Obukao se gore i od onih čarobjaka na Svetskom prvenstvu. Nosio je pokrivač za čajnik umesto šešira, i na njega prikačio nekoliko sjajnih znački. Preko golih grudi imao je kravatu s oslikanim potkovicama, zatim nešto nalik na dečji fudbalski šorts i rasparene čarape. Jedna od njih, Hari primeti, bila je ona ista crna čarapa koju je on sâm skinuo sa sopstvene noge i prevario gospodina Melfoja da je dâ Dobiju, kako bi ga na taj način oslobodio. Druga je bila prekrivena roze-narandžastim prugama.

– Dobi, šta radiš ovde? – reče Hari u čudu.

– Dobi je došao da radi na Hogvortsu, gos'n! – uzbuđeno zacijuka Dobi. – Profesor Damblдор je dao Dobiju i Vinki posao, gos'n!

– Vinki? – reče Hari. – I ona je ovde?

– Da, gos'n, da! – reče Dobi, zgrabi Harija za ruku i odvuče ga u kuhinju pored četiri dugačka drvena stola koja su tu stajala. Svaki od stolova, primeti Hari dok je

prolazio pokraj njih, bio je postavljen tačno ispod jednog od četiri stola hogvortskih kuća, koji su se nalazili u Velikoj sali. Tog trenutka na njima nije bilo hrane, ali Hari je pretpostavljao da su pre nepunih sat vremena bili prepuni tanjira i posuda s hranom, koje su potom slali kroz tavanicu na njihove stolove-parnjake iznad.

U kuhinji je stajalo najmanje stotinak malih kućnih vilenjaka, smešeći se, klanjajući se i pozdravljajući ih, dok je Dobi vodio Harija kraj njih. Svi su nosili iste uniforme, male ubruse s hogvortskim znakom, koje su uvezivali kao toge, poput Vinki.

Dobi se zaustavi ispred kamina od cigli, i pokaza prstom.

– Vinki, gos'n! – reče on.

Vinki je sedela na stolici pored vatre. Za razliku od Dobija, ona očigledno nije uzimala odeću gde stigne. Nosila je slatku malu suknju i bluzu s plavim šešišom iz istog kompleta, koji je imao izbušene proreze za njene velike uši. Ipak, dok je svaki deo Dobijeve čudne garderobe bio tako čist i uredan da je izgledao kao nov, Vinki očigledno uopšte nije vodila brigu o svojoj odeći. Svuda po bluzi imala je fleke od supe, a na jednom mestu je progorela suknju.

– Zdravo, Vinki – reče Hari.

Vinkina usna zadrhta. A onda briznu u plač, te su joj se suze slivale iz krupnih smeđih očiju i kapale joj niz lice, baš kao na Svetskom prvenstvu u kvidiču.

– O, bože – reče Hermiona. Ona i Ron su pratili Harija i Dobija do kraja kuhinje. – Vinki, ne plači, molim te nemoj...

Ali Vinki zaplaka jače no ikad. Dobi se, s druge strane, ozareno smešio Hariju.

– Da li bi Hari Poter hteo šoljicu čaja? – ciknu glasno, nadjačavajući Vinkine jecaje.

– Ovaj... da, može – reče Hari.

Istog trenutka, šest kućnih vilenjaka dojuri iza njih, noseći veliki srebrni poslužavnik sa čajnikom, šoljama za Harija, Rona i Hermionu, krčagom mleka i velikim tanjirom punim biskvita.

– Dobra usluga! – reče Ron, vidno impresioniran. Hermiona se namršti na njega, ali vilenjaci su delovali oduševljeno. Oni se duboko pokloniše i povukoše.

– Koliko dugo si ovde, Dobi? – upita Hari, dok mu je Dobi dodavao čaj.

– Tek nedelju dana, gos'n Hari Poteru! – reče Dobi veselo. – Dobi je došao da vidi profesora Damblдора, gos'n. Vidite, gos'n, vrlo je teško kućnom vilenjaku koji je otpušten da nađe novi posao, gos'n, zaista vrlo teško...

Na ovo, Vinki zarida još jače, i niz njen nos nalik na spljeskani paradajz potekoše suze, no ona ne načini nikakav pokušaj da zaustavi bujicu.

– Već dve godine Dobi je obilazio celu zemlju, gos'n, pokušavajući da pronade posao! – skvičao je Dobi. – Ali Dobi nije našao posao, gos'n, jer Dobi sada 'oće platu!

Kućni vilenjaci širom kuhinje, koji su ih slušali i gledali s velikim interesovanjem, svi do jednog skrenuše pogled na ove reči, kao da je Dobi rekao nešto nepristojno i

sramotno.

Hermiona pak reče: – To je sjajno, Dobi!

– Hvala vam, gospojice! – reče Dobi, cereći joj se krezubo. – Ali većina čarobnjaka ne želi kućnog vilenjaka koji 'oće platu, gospođice. „To nije svrha kućnog vilenjaka“, kažu oni, i zalupe Dobiju vrata pred nosom! Dobi voli da radi, ali on 'oće da nosi odeću i 'oće da ga plaćaju, Hari Poteru... Dobi voli što je slobodan!

Hogvortski kućni vilenjaci odjednom počеше da uzmiču od Dobija, kao da prenosi neku zaraznu bolest. Vinki je pak ostala tu gde je, mada je plakala sve jače i jače.

– A onda, Hari Poteru, Dobi ode da poseti Vinki, i sazna da je i Vinki isto otpuštena, gos'n! – reče Dobi oduševljeno.

Na to Vinki skoči sa stolice i prući se, licem nadole, na popločan kameni pod, udarajući sićušnim pesnicama po njemu i vrišteći od jada. Hermiona hitro kleknu pored nje, i pokuša da je uteši, ali ništa što joj je rekla nije ni najmanje pomoglo.

Dobi nastavi s pričom, piskutavo vrišteći da bi nadglasao Vinkine jecaje: – A zatim Dobiju sinu ideja, gos'n Hari Poteru! „Zašto ne bi Dobi i Vinki radili zajedno?“, kaže Dobi. „Ali gde ima dovoljno posla za dva kućna vilenjaka?“ pita Vinki. I Dobi razmisli, i najednom mu sine, gos'n! *Na Hogvortsu!* I tako Dobi i Vinki dođu kod profesora Damblдора, gos'n, i profesor Damblдор nas primi!

Dobi se veselo naceri, i suze radosnice ponovo mu navreše na oči.

– I profesor Damblдор kaže da će platiti Dobija, gos'n, ako Dobi 'oće plaćanje! I tako je Dobi slobodan vilenjak, gos'n, i Dobi dobija po galeon nedeljno i jedan slobodan dan mesečno!

– To i nije nešto! – razdraženo povika Hermiona s poda, nadglasavši Vinkino neprekidno vrištanje i udaranje pesnicom.

– Profesor Damblдор je ponudio Dobiju deset galeona nedeljno, i da ima slobodan vikend svake nedelje – reče Dobi, na trenutak zadrhtavši, kao da ga je sama pomisao o tolikom luksuzu i bogatstvu zaplašila – ali ga je Dobi odbio, gospođice... Dobi voli slobodu, gospođice, ali neće previše, gospođice, ipak više voli da radi.

– A koliko profesor Damblдор plaća *tebe*, Vinki? – upita Hermiona brižno.

Ukoliko je mislila da će to malčice razveseliti Vinki, grdno se prevarila. Vinki zaista prestade da plače, ali kada se uspravila, piljila je u Hermionu svojim ogromnim smeđim očima, lica potpuno mokrog, i odjednom prožetog besom.

– Vinki jes' osramoćen vilenjak, ali Vinki još ne prima platu! – ona ciknu. – Vinki još nije pala tako nisko! Vinki se, kak' i dolikuje, zbilja stidi što su je oslobodili!

– Stidi? – reče Hermiona tupo. – Ali... ma daj, Vinki! Gospodin Čučanj je taj koji bi trebalo da se stidi, a ne ti! Nisi učinila ništa rđavo, on se zaista užasno poneo prema tebi...

Ali na te reči Vinki pljesnu rukama preko proreza na šeširu, spljoštivši uši kako ne bi mogla da čuje ni reč, i ciknu: – Vi nećete vređat' mog gospodara, gospojice! Vi ne vređati gospodina Čučnja! Gos'n Čučanj je dobar čarobnjak, gospojice! Gospodin

Čučanj ima pravo da otpusti nevaljalu Vinki!

– Vinki ima problema da se prilagodi, Hari Poteru – ciknu Dobi poverljivo. – Vinki zaboravlja da više nije vezana za gospodina Čučnja. Sada joj je dozvoljeno da govori šta misli, ali ona to neće.

– Zar kućni vilenjaci ne mogu da govore o svojim gospodarima? – upita Hari.

– Oh, ne, gos'n, nikako – reče Dobi, naprasno poprimivši ozbiljan izraz. – To je deo ropstva kućnih vilenjaka, gos'n. Mi čuvamo njihove tajne i naše ćutanje, gos'n, ono održava porodičnu čast, i mi nikad ne pričamo loše o njima... iako je profesor Damblodor rekao Dobiju da on ne insistira na tome. Profesor Damblodor je rek'o da možemo slobodno da... da...

Dobi najednom postade nervozan, i rukom pozva Harija da mu priđe bliže. Hari se nagnu ka njemu.

Dobi prošaputa: – On je rek'o da slobodno možemo da ga zovemo... da ga zovemo ćaknutim matorim ćudakom ako 'oćemo, gos'n!

Dobi se prestrašeno zakikota.

– Ali Dobi to neće, Hari Poteru – reče, prićajuci ponovo normalnim tonom, i vrteći glavom tako da su mu uši landarale. – Dobi baš mnogo voli profesora Damblodora, gos'n, i ponosan je što može da ćuva njegove tajne.

– Ali sad možeš da kažeš šta hoćeš o Melfojevima? – upita ga Hari, cereći se.

Pomalo preplašen pogled prede preko Dobijevih krupnih oćiju.

– Dobi... Dobi bi mogao – reče sumnjićavo. On skupi svoja tanušna ramena. – Dobi bi mogao reći Hariju Poteru da su njegovi stari gospodari bili... bili... *loši Mračni ćarobnjaci!*

Dobi zasta na trenutak, sav drhteći, užasnut svojom smelošću – a zatim jurnu do najblićeg stola i poće da treska glavom o njega, iz sve snage, cvileći: – *Nevaljali Dobi! Nevaljali Dobi!*

Hari zgrabi Dobija za okovratnik od kravate i odvuće ga od stola.

– Hvala ti, Hari Poteru, hvala ti – reče Dobi zadihano, trljajući glavu.

– Samo ti treba malo većbe – reče Hari.

– Većbe! – zacića Vinki besno. – Treba da te bio stid, Dobi, kad tak' prićaš o svoji' gospodarima!

– Oni više nije moji gospodari, Vinki! – reče Dobi prkosno. – Dobija više nije briga šta oni misle!

– Oh, ti budeš loš vilenjak, Dobi! – stenjala je Vinki, dok joj suze ponovo potekoše niz lice. – Siroti moj gospodin Čučanj, šta li on radio bez Vinki? On me potrebuje, potrebuje mu moja pomoć! Ja se brinula o Čučnjevima ceo svoj ćivot, i moja majka to radilo pre mene, i moja baka pre nje... oh, šta bi one rekle ako saznale da je Vinki osloboćena? O, bruke, o, bruke! – ona ponovo uroni lice u svoju suknju i poće da dreći.

– Vinki – reče Hermiona, odlućno – sigurna sam da se gospodin Čučanj savršeno

dobro snalazi bez tebe. Videli smo ga, znaš...

– Vi videla mog gospodara? – reče Vinki bez daha, i njeno uplakano lice ponovo izroni iz suknje, i izbeći se na Hermionu. – Vi ga videla ovdi na Hogvortsu?

– Da – reče Hermiona. – On i gospodin Torbar su sudije na Tročarobnjačkom turniru.

– I gos'n Torbar dolazi, također? – cijuknu Vinki, i na Harijevo veliko iznenađenje (a i Ronovo i Hermionino, takođe, sudeći po njihovim izrazima lica), ponovo poprimi ljutit izgled. – Gospon Torbar je loš čarobnjak! Vrlo loš čarobnjak! Moj gospodar ga ne vole, o, ne, nikako!

– Torbar – loš? – reče Hari.

– O, da – reče Vinki, besno klimajući glavom. – Moj gospodar govori Vinki neke stvari! Ali Vinki ne govori... Vinki... Vinki čuva gospodareve tajne...

Ona opet briznu u plač. Mogli su da čuju kako jeca u suknju: – Siroti gospodar, siroti gospodar, nema Vinki da mu viš' pomaga!

Nisu mogli da izvuku više nijednu razboritu reč iz Vinki. Pustiše je da plače i ispiše čaj, dok je Dobi veselo ćeretao o svom životu slobodnog vilenjaka, i o planovima koje ima sa svojom platom.

– Dobi će sledeće da kupi džemper, Hari Poteru! – reče on veselo, pokazavši na svoje gole grudi.

– Znaš šta, Dobi – reče Ron, kome se vilenjak izgleda izrazito dopao – daću ti onaj koji mi mama ove godine isplete za Božić, svake godine dobijam po jedan od nje. Ne smeta ti kestenjasta boja, zar ne?

Dobi je bio oduševljen.

– Možda ćemo morati malčice da ga smanjimo da bi ti pasovao – reče mu Ron – ali će ti se lepo slagati s pokrivačem za čajnik.

Dok su se spremali da krenu, vilenjaci ih opkoliše nudeći im da ponesu razne grickalice. Hermiona odbi, s bolom gledajući vilenjake kako im se klanjaju i pocupkuju, ali Hari i Ron napuniše džepove šampitama i kolačima.

– Mnogo vam hvala! – reče Hari vilenjacima, koji su se svi okupili oko vrata da im požele laku noć. – Vidimo se, Dobi!

– Hari Poteru... sme li Dobi da dođe da vas poseti neki put, gos'n? – upita Dobi nesigurno.

– Naravno da smeš – reče Hari, i Dobi se ozari.

– Znae šta? – reče Ron, kada su on, Hermiona i Hari ostavili kuhinju za sobom, i ponovo počeli da se uspinju stepenicama ka ulaznoj dvorani. – Sve ove godine bio sam zaista impresioniran Fredom i Džordžem, i time kako su uspevali da mažnjavaju hranu iz kuhinja... pa, uopšte nije toliko teško, zar ne? Oni jedva čekaju da je daju!

– Mislim da je to najbolje što je moglo da im se dogodi, tim vilenjacima, znate – reče Hermiona, vodeći ih nazad uz mermerne stepenice. – To što je Dobi došao da radi ovde, hoću reći. Ostali vilenjaci će videti koliko je on srećan sad kad je

slobodan, i polako će im sinuti da i sami isto pože!e!

– Nadajmo se samo da se neće previše ugledati na Vinki – reče Hari.

– Oh, razveseliće se ona – reče Hermiona, iako je zvučala pomalo sumnjičavo. – Kad šok malo popusti, i kad se navikne na Hogvorts, videće koliko joj je ovde bolje bez tog Čučnja.

– Ipak, čini se da ga ona voli – reče Ron jedva razumljivo (upravo je počeo da jede šampitu).

– Ali nema visoko mišljenje o Torbaru, zar ne? – reče Hari. – Pitam se šta Čučanj govori o njemu kod kuće?

– Verovatno govori da nije baš najbolji šef odseka – reče Hermiona. – I, da se ne lažemo... ima pravo, zar ne?

– Ja bih ipak radije radio za njega nego za matorog Čučnja – reče Ron. – Torbar makar ima smisla za humor.

– Nemoj da te Persi čuje da to pričaš – reče Hermiona, smešeći se.

– Da, pa, Persi ne bi želeo da radi za nekoga sa smislom za humor, zar ne? – reče Ron, prešavši na čokoladne eklere. – Persi ne bi prepoznao šalu ni kad bi plesala gola pred njim noseći Dobijev pokrivač za čajnik.

22. Neočekivani podvig

– Poteru! Vizli! *Hoćete li malo da obratite pažnju?*

Iznerviran glas profesorke Mek Gonagal zapucketa kao bič na času Preobražavanja u četvrtak, te Hari i Ron poskočiše i pogledaše nagore.

Bio je kraj časa, obojica su završili svoje zadatke, gvinejske kokoške koje su pretvarali u zamorčiče bile su spremne u velikom kavezu na stolu profesorke Mek Gonagal (Nevilov zamorac još uvek je imao perje), i prepisali su svoj domaći zadatak sa table (*Opisati, i dati primere, načine na koje se Preobražavajuće čini moraju prilagoditi prilikom izvođenja promena životinjskih vrsta*). Zvono samo što se nije oglasilo, a Hari i Ron, koji su se mačevali Fredovim i Džordžovim lažnim čarobnim štapićima u dnu učionice, pogledaše u nju: Ron je sada držao aluminijskog papagaja, a Hari gumeni bakalar.

– Dakle, pošto su nas Poter i Vizli udostojili da počnu da se ponašaju primereno svojim godinama – reče profesorka Mek Gonagal, besno ih pogledavši obojicu, kad glava Harijevog bakalara, pošto ju je Ronov papagaj odgrizao kljunom, pade na zemlju – imam nešto da vam svima saopštim.

– Božićni bal se približava – to je tradicionalni deo Tročarobnjačkog turnira, i prilika da se družimo s našim stranim gostima. Dakle, bal će biti otvoren jedino za učenike četvrtog razreda i starije... iako možete kao partnera povesti i mlađeg učenika ako želite...

Lavander Braun se piskutavo zakikota. Parvati Petil je snažno munu u rebra, dok se i njeno lice iz sve snage borilo da se ne zakikoće. Obe se okrenuše ka Hariju. Profesorka Mek Gonagal ih je ignorisala, što je Hari smatrao nepoštenim, pošto je upravo izgrdila njega i Rona.

– Nosiće se svečane odore – nastavi profesorka Mek Gonagal – a bal će početi u osam sati u Velikoj sali na dan Božića, i završiće se u ponoć. Dakle, sad...

Profesorka Mek Gonagal namerno zastade i pogledom pređe preko celog odeljenja.

– Božićni bal je, naravno, prilika da se svi mi malo... ovaj... malo opustimo – reče ona neodobravajućim tonom.

Lavander se zakikota glasnije no ikad, stavivši ruku na usta da priguši zvuk. Hari je ovoga puta video šta je to toliko smešno: sama profesorka Mek Gonagal, kose većito vezane u čvrsto stegnutu punđu, izgledala je kao da se nikada u životu nije opustila ni u kom smislu.

– Ali to NE ZNAČI – nastavi profesorka Mek Gonagal – da ćemo olabaviti standarde ponašanja koje očekujemo od hogvortskih učenika. Biću veoma nezadovoljna ukoliko neki grifindorski učenik na bilo koji način obruka školu.

Začu se zvono i nastade uobičajeno komešanje, dok su đaci pakovali torbe i prebacivali ih preko ramena.

Profesorka Mek Gonagal se oglasi nadjačavajući buku: – Poteru... dođi na razgovor, molim.

Pretpostavljajući da to ima neke veze s njegovim obezglavljenim gumenim bakalarom, Hari sumorno produži do nastavničkog stola.

Profesorka Mek Gonagal pričekala dok ostatak razreda ne izađe, a zatim reče: – Poteru, šampioni i njihovi partneri...

– Kakvi partneri? – reče Hari.

Profesorka Mek Gonagal ga osmotri sumnjičavo, kao da misli da on pokušava da se našali.

– Vaši partneri za Božićni bal, Poteru – reče ona hladno. – Vaši *plesni partneri*.

Harijev stomak počeo da se komeša i skuplja. – Plesni partneri?

On oseti kako crveni. – Ja ne plešem – reče on brzo.

– Oh, i te kako plešeš – reče profesorka Mek Gonagal iznervirano. – To pokušavam da ti kažem. Po tradiciji, šampioni i njihovi partneri otvaraju bal.

Hari odjednom zamisli sliku sebe s cilindrom i frakom u pratnji devojke u kitnjastoj haljini kakvu tetka Petunija nosi na poslovnim zabavama teče Vernona.

– Ja neću da plešem – reče on.

– To je tradicija – reče profesorka Mek Gonagal strogo. – Ti si hogvortski šampion

i radićeš ono što se od tebe kao predstavnika škole očekuje. Stoga obavezno nađi sebi partnerku, Poteru.

– Ali... ja ne...

– Čuo si me, Poteru – reče profesorka Mek Gonagal tonom koji nije trpeo prigovor.

* * *

Nedelju dana ranije, Hari bi rekao da je pronalaženje partnera za ples šala u poređenju sa susretom s mađarskim šiljorepim. Ali sad kad je ovo drugo prebrodio, i suočio se s prilikom da neku devojkicu pozove na bal, pomislio je da bi radije prihvatio još jednu rundu sa šiljorepim.

Hari nikad dosad nije video da se toliko ljudi prijavljuje da ostane u Hogvortsu tokom božićnih praznika. On se, doduše, uvek prijavljivao, jer mu je jedina alternativa bila povratak u Šimširovu ulicu, ali je dosad uvek bio u manjini. Ove godine su pak svi iz četvrte godine i starijih razreda izgleda ostajali, i Hariju se činilo da su svi redom opsednuti predstojećim balom... ili, barem sve devojke, prosto je neverovatno bilo koliko devojaka ima na Hogvortsu, najednom se ispostavilo. Dotad to uopšte nije primećivao. Devojčice su se kikotale i šaputale po hodnicima, devojčice su vrištale od smeha dok su dečaci prolazili pored njih, devojčice su upoređivale beleške o tome šta će obući za Božićno veče...

– Zašto moraju da se kreću u čoporima? – Hari upita Rona, dok je tuce devojaka prolazilo pored njih, smejuljeći se i gledajući u Harija. – Kako onda da izdvojiš neku nasamo kako bi je pitao?

– Lasom? – predloži Ron. – Imaš li neku ideju koga ćeš pozvati?

Hari mu ne odgovori. Savršeno dobro je znao koga bi *voleo* da pita, ali skupiti hrabrost za to bilo je nešto sasvim drugo... Čo je bila godinu dana starija od njega, bila je vrlo lepa, bila je izvrstan igrač kvidiča, i uz sve to bila je vrlo popularna.

Ron je izgleda znao šta se zbiva unutar Harijeve glave.

– Slušaj, ti nećeš imati nikakvih problema. Ti si šampion. Upravo si pobedio mađarskog šiljorepog. Kladam se da će stajati u redu da bi izašle s tobom.

U čast njihovog nedavno obnovljenog prijateljstva, Ron je gorčinu u svom glasu sveo na najmanju meru. Još bolje, na Harijevo iznenađenje, ispostavilo se da je potpuno u pravu.

Već sledećeg dana, kovrdžava trećakinja iz Haflpafa, s kojom Hari nikada dotad nije progovorio ni reč, pozvala ga je da je povede na bal. Hari je bio toliko iznenađen da je rekao NE pre nego što je i stao da razmisli o tome. Devojčica je otišla od njega delujući zbilja povređeno, a Hari je morao da istrpi Dinovo, Šejmusovo i Ronovo zadirkivanje zbog nje tokom čitavog časa Istorije magije. Sutradan, pozvale su ga još dve devojke, jedna s druge godine i (na njegov užas), jedna s pete godine, koja je izgledala kao da bi mogla da ga prebije ako bi odbio.

– Bila je prilično zgodna – reče Ron iskreno, pošto je prestao da se smeje.

– Bila je za glavu viša od mene – reče Hari, i dalje se osećajući nelagodno. – Zamisli kako bih izgledao pokušavajući da plešem s njom.

Hermionine reči o Krumu neprekidno su ga progonile. – Dopada im se samo zato što je poznat! – Hari je sumnjao da bi ijedna devojka koja ga je dotad pitala da mu bude partnerka ikad poželela da ide s njim na bal da nije školski šampion. Zatim se zapitao da li bi mu to smetalo kada bi ga Čo pozvala.

Sve u svemu, Hari je morao da prizna da mu se, uprkos mogućnosti da se osramoti prilikom otvaranja bala, život nesumnjivo poboljšao otkad je savladao prvi podvig. Više nije privlačio toliko neprijateljskih komentara u hodnicima, što je, slutio je, verovatno Sedrikovo maslo – slutio je da je baš Sedrik rekao haflpafovcima da puste Harija na miru, u znak zahvalnosti za Harijevu dojavu o zmajevima. Činilo mu se, takođe, da je u okolini manje *Podržite SEDRIKA DIGORIJA* bedževa. Drako Melfoj mu je, naravno, i dalje svakom mogućom prilikom recitovao članak Rite Skiter, ali to je izazivalo sve manje i manje smeha – a dizanju Harijevog morala pogodovalo je i to što se u *Dnevnom proroku* nije pojavio nikakav članak o Hagridu.

– Ta nije baš mlogo bila zainteresirana za magijske stvorove, istini za volju – ispričao mu je Hagrid, kada su ga, na poslednjem času Brige o magijskim stvorenjima u tom polugodištu, Hari, Ron i Hermiona upitali kako je prošao njegov intervju s Ritom Skiter. Na njihovo veliko olakšanje, Hagrid je odustao od direktnog kontakta sa skrutima, i danas su samo sedeli oko stola iza njegove kolibe i pripremali izbor sveže hrane koju bi im ponudili.

– Samo je o tebi 'tela da priča, Hari – nastavi Hagrid, malo tiše. – Pa, rek'o sam joj da smo mi prijatelji otkad sam te ot'o od Darslijevih. – *Nikada niste morali da ga prekorite za ove četiri godine?* – pita me ona. – *Nikada vas nije maltretirao tokom časova, uopšte?* – ja joj rekoh ne, i ona nije delovala mlogo srećno. Činilo se k'o da je 'tela da pričam kak' si užasan, Hari.

– Naravno da je htela – reče Hari, bacajući ogromne komade zmajske džigerice u veliku metalnu činiju i uzimajući nož da bi naseckao još malo. – Ne može daveka da piše kako sam tragičan mali junak, dosadiće ljudima.

– Tražila je novi ugao, Hagrid – reče Ron mudro, dok je razbijao salamanderova jaja. – Trebalo je da joj kažeš da je Hari suludi prestupnik!

– Al' on to nije! – reče Hagrid, stvarno iznenađen.

– Trebalo je da intervjuiš Snejpa – reče Hari sumorno. – On je u svako doba oran da joj proda nekakvu prljavštinu o meni. *Poter je prelazio preko svih granica otkako je došao ovamo...*

– To je rek'o, je l'? – reče Hagrid dok su se Ron i Hermiona smejali. – Pa, možda si i zaobišao par pravila, Hari, al' ti si zbilja u redu momak, zar ne?

– Hvala, Hagrid – reče Hari, cereći se.

– Hoćeš li biti na ovom balu za Božić, Hagrid? – reče Ron.

– Mislijo sam da bi mog'o da navratim, dabome – reče Hagrid grubo. – Trebalo bi bit' prilično dobro, rek'o bih. Ti ćeš otvorit' bal prvim plesom, je l' da, Hari? Koga ćeš povesti?

– Nikog, zasad – reče Hari, ponovo osećajući kako crveni. Hagrid nije insistirao da sazna više.

Poslednja nedelja polugodišta postajala je sve burnija. Kolale su svakakve glasine o Božićnom balu, iako Hari u polovinu nije poverovao – na primer u onu da je Dambldor kupio osam stotina buradi zaslađene aromatične medovine od Madam Rozmerte. Međutim, činjenica je da je angažovao *Čudne sestre*. Ko su ili šta su tačno *Čudne sestre*, to Hari nije znao, pošto nikada nije imao pristup čarobnjačkom radiju, ali je po divljem uzbuđenju onih koji su odrasli slušajući ČRM (Čarobnjačku radijsku mrežu) zaključio da su one vrlo popularna muzička grupa.

Neki od profesora, majušni profesor Flitvik na primer, odustali su od pokušaja da ih bilo čemu nauče, kad su im misli očigledno bile negde drugde. U sredu im je na času dopustio da se igraju, i veći deo proveo pričajući s Harijem o savršenoj Prizivajućoj čini koju je Hari izveo tokom svog prvog zadatka na Tročarobnjačkom turniru. Drugi nastavnici nisu bili toliko velikodušni. Profesora Binsa, na primer, ništa i nikada ne bi moglo sprečiti da im diktira svoje zabeleške o pobuni goblina – budući da Bins nije dozvolio ni vlastitoj smrti da ga omete u tome da drži predavanja, pretpostavljali su da ni sitnica poput Božićnog bala neće to učiniti, nikako. Neverovatno je kako je on uspevao da i najkrvavije i najopakije pobune goblina učini dosadnim poput Persijeovog izveštaja o debljini kazanskog dna. I profesori Mek Gonagal i Čudljivko terali su ih da rade sve do poslednjih sekundi svojih časova, a Snejp bi, naravno, radije usvojio Harija nego što bi im dopustio da se na času igraju. Zloslutno ih posmatrajući, obavestio ih je da će ih na poslednjem času u polugodištu ispitivati o protivotrovima.

– Vala, baš je zao – reče Ron ogorčeno te večeri u grifindorskom dnevnom boravku. – Najavio nam test za poslednji dan. Upropastio nam je kraj polugodišta gomilom gradiva koje moramo da obnavljamo.

– Hmm.. doduše, ti se nešto baš ne pretržeš od truda, je li? – reče Hermiona, gledajući ga preko svojih beležaka iz Napitaka. Ron je bio zauzet pravljenjem kule od karata pomoću praskavih puckavaca – ta im je razonoda bila mnogo interesantnija od normalskih karata, zbog velike verovatnoće da svakog trenutka sve odleti u vazduh.

– Božić je, Hermiona – reče Hari lenjo. Po deseti put je čitao *Letenje s Topovima*, sedeći u fotelji kod kamina.

Hermiona i njega pogleda popreko. – Mislila sam da ćeš makar ti da radiš nešto konstruktivno, Hari, čak iako ne želiš da učiš Napitke!

– Šta, na primer? – upita Hari, dok je posmatrao kako Džoj Dženkins iz *Topova* šalje Bladžerku ka Jurišniku *Belikeslskih šišmiša*.

– Ono jaje! – prosikta Hermiona.

– Ma hajde, Hermiona, imam vremena do dvadeset četvrtog februara – reče Hari.

Odložio je zlatno jaje gore u svoj kovčeg, i nije ga ni otvorio od slavljeničke žurke posle prvog podviga. Ipak, i dalje je imao pred sobom dva i po meseca pre nego što će morati da sazna šta sve to škriputavo zavijanje znači.

– Ali možda će proći nedelje dok to prokljuviš! – reče Hermiona. – Izgledaćeš kao pravi idiot ukoliko svi drugi budu znali šta je sledeći podvig, a ti ne!

– Pusti ga na miru, Hermiona, zaslužio je malo odmora – reče Ron, i stavi poslednje dve karte na vrh kule, koja u tom trenutku eksplodira, oprlivši mu obrve.

– Dobro izgledaju, Rone... lepo će ti se slagati sa svečanom odorom, bogme.

Bili su to Fred i Džordž. Odmah sedoše za sto s Harijem, Ronom i Hermionom, dok je Ron opipavao koliku je štetu sebi napravio.

– Rone, možemo li da pozajmimo Prasvidžena? – upita Džordž.

– Ne, nije tu, dostavlja pismo – reče Ron. – Zašto?

– Zato što Džordž hoće da ga pozove na bal – reče Fred sarkastično

– Zato što *mi* hoćemo da pošaljemo pismo, ti veliki tupane – reče Džordž.

– Kome to vas dvojica stalno pišete, a? – reče Ron.

– Ne guraj nos tamo gde mu nije mesto, Rone, da ti se ne bi i on spržio – reče Fred, preteći mašući svojim štapićem. – Inače... da li ste vas dvojica već našli s kime ćete na bal?

– Jok – reče Ron.

– E pa, bolje požuri, brale, inače će sve dobre cure biti zauzete – reče Fred.

– A s kim ti pa ideš? – upita Ron.

– S Anđelinom – reče Fred kao iz topa, bez trunke stida.

– Šta? – reče Ron, zaprepašćeno. – Već si je pitao?

– Dobro me podseti – reče Fred. On okrenu glavu i povika preko dnevnog boravka – Ej! Anđelina!

Anđelina, koja je pričala s Alisijom Spinet pored ognjišta, okrenu se ka njemu.

– Šta je? – uzvratila mu ona.

– Hoćeš li na bal sa mnom?

Anđelina odmeri Freda pogledom.

– U redu, važi – reče ona, okrenu se nazad ka Alisiji i nastavi da razgovara, s jedva приметnim osmehom na licu.

– Eto – reče Fred Hariju i Ronu – prosto k'o pasulj.

On se pridiže na noge, zevajući, i reče: – Onda bolje da uzmemo školsku sovu, Džordže, hajdemo...

Oni odoše. Ron prestade da opipava obrve i, preko zadimljenih ruševina svoje kule od karata, pogleda u Harija.

– Zaista bi *trebalo* da požurimo, znaš... da pitamo nekoga. U pravu je. Ne želimo da završimo s parom trolova.

Hermiona prezrivo frknu. – Parom... čega, moliću lepo?

– Pa... znaš – reče Ron, sležući ramenima – radije bih išao sâm, nego sa... nego s Eloiz Midžen, na primer.

– Bubuljice su joj se skoro očistile... a uz to je i vrlo dobra osoba!

– Nos joj je nakrivljen – reče Ron.

– Oh, vidim – reče Hermiona, kipteći od besa. – Dakle, uzećeš najzgodniju moguću devojku koja bi te htela, čak iako je najgroznija?

– Ovaj... da, rekao bih da je tako – reče Ron.

– Idem u krevet – obrecnu se Hermiona, i bez reči se uputi ka stepenicama za devojčice.

* * *

Hogvortsko osoblje, koje je neprestano ispoljavalo želju da impresionira posetioce iz Bobatonsa i Durmstranga, bilo je čvrsto rešilo da za Božić prikaže zamak u punom sjaju. Kada su postavili ukrase, Hari primeti da su najfrapantniji koje je ikad video u toj školi. Duž ograde mermernog stepeništa bile su okačene večite ledenice. Uobičajenih dvanaest božićnih jelki u Velikoj sali behu prekrivene svim i svačim, od blistavih bobica zelenike, do pravih, hukćućih zlatnih sova, a svi viteški oklopi bili su začarani tako da pevaju božićne pesme čim bi neko prošao pored njih. Bilo je zaista impresivno čuti: „*O, pridite, verne duše sve*“ u izvođenju praznog šlema koji jedva da je znao polovinu teksta. Filč, domar, morao je nekoliko puta da izvlači Pivsa iz oklopa, gde se ovaj krio, popunjavajući rupe u pesmama sopstvenim stihovima, koji su svi do jednog bili vrlo bezobrazni.

A Hari još nije pitao Čo da ide s njim na bal. On i Ron su sada već postajali veoma nervozni, iako bi Ron, kako je Hari naglasio, izgledao manje glupo bez partnera nego on, jer Hari treba da otvori ples, zajedno s ostalim šampionima.

– Pretpostavljam da mi uvek preostaje Jecajuća Mirta – reče on sumorno, misleći na duha koji je pohodio žensko kupatilo na drugom spratu.

– Hari... jednostavno moramo da stisnemo zube i uradimo to – reče Ron u petak ujutru, tonom po kome bi se dalo naslutiti da planiraju napad na neprobojnu tvrđavu. – Kada se večeras vratimo u dnevni boravak, obojica ćemo imati partnerke... važi?

– Ovaj... u redu – reče Hari

Ali, kad god je tog dana video Čo – za vreme doručka, pa za ručkom, a jednom i na putu za učionicu Istorije magije – bila je okružena prijateljima. Zar *nikada* nikuda ne ide sama? Da li bi možda mogao da je uhvati iz zasede kada bude išla u kupatilo? Ali ne – činilo se da čak i tamo ide u pratnji četiri ili pet drugarica. Ipak, ako to ne uradi uskoro, sigurno će je pitati neko drugi.

Za vreme Snejpovog testa iz protivotrova, shvatio je da mu je teško da se usredsredi, te da je, shodno tome, zaboravio da doda ključni sastojak – bezoar – što je značilo da je dobio najgore ocene. Ipak, nije mu bilo stalo: bio je i suviše zauzet

prikupljanjem hrabrosti za ono za šta se spremao. Kada se zvono oglasilo, zgrabio je torbu i pohitao kroz vrata tamnice.

– Vidimo se za večerom – reče on Ronu i Hermioni, i pojuri uza stepenice.

Moraće da zamoli Čo da porazgovaraju nasamo, to je sve... jurio je prepunim hodnicima tražeći je, i (ranije no što je očekivao) našao ju je kako izlazi sa časa Odbrane od Mračnih veština.

– Ovaj... Čo? Možemo li da popričamo nasamo?

Kikotanje bi trebalo zakonom zabraniti, pomislio je besno Hari kada su sve devojčice oko Čo počele to da rade. Ne i ona. Rekla je: – Važi – i pošla za njim tamo gde je njene drugarice ne mogu čuti.

Hari se okrenu da je pogleda i u stomaku mu se čudno uskomeša, kao da je promašio koji stepenik silazeći.

– Ovaj – reče on.

Nije u stanju da je pita. Ne može. Pa ipak, mora. Čo je stajala pred njim, ljubopitljivo ga posmatrajući.

Pre nego što je Hari uspeo da nađe pravi izraz, reči mu same izleteše iz usta.

– Hošnabasamm?

– Molim? – reče Čo.

– Da li... hoćeš li da ideš na bal sa mnom? – upita Hari. Zašto je baš sada morao da pocrveni? *Zašto?*

– Oh! – reče Čo, pa i ona pocrvene. – Oh, Hari, zaista mi je žao – i izgledala je tako. – Već sam obećala da ću ići s nekim drugim.

– Oh – reče Hari.

Baš čudno: samo trenutak ranije, utroba mu se uvijala kao da su zmiје u njoj, ali sad, odjednom, kao da je uopšte nije ni imao.

– O, u redu – reče on – nema problema.

– Zaista mi je žao – reče ona ponovo.

– U redu je – reče Hari.

Stajali su tu, gledajući se, a zatim Čo reče: – Pa...

– Aha – reče Hari.

– Pa, ćao – reče Čo, i dalje vrlo crvena u licu. Potom ode.

Pre nego što je stigao da se obuzda, Hari doviknu za njom:

– S kim ideš?

– O... sa Sedrikom – reče ona. – Sedrikom Digorijem.

– Ah, u redu – reče Hari.

Utroba mu se ponovo vratila. Sada mu se činilo kao da je puna olova.

Potpuno zaboravivši na večeru, on se polako uputi ka grifindorskom tornju, dok mu je Čoin glas odjekivao u ušima pri svakom koraku. – *Sa Sedrikom... Sedrikom Digorijem.* – Sedrik je baš počeo da mu se dopada – bio je spreman da pređe preko činjenice da ga je jednom pobedio u kvidiču, i da je zgodan, i popularan, i skoro

svačiji omiljeni šampion. Sada je odjednom shvatio da je Sedrik, zapravo, beskoristan, lepuškast, s mozgom manjim od pilećeg.

– Vilin-svetla – reče on tupo Debeloj Dami: lozinka je promenjena prethodnog dana.

– Da, svakako, dušice! – zatreperi ona, ispravljajući svoj novi povez za glavu sa šljokicama, dok se pomerala napred ne bi li ga propustila.

Kad je stupio u dnevni boravak, Hari se osvrnu i, na svoje iznenađenje, ugleda Rona kako sedi u udaljenom ćošku, lica pepeljastosive boje. Pokraj njega je sedela Džini, pričajući mu nešto, kako se činilo, tihim, umirujućim glasom.

– Šta se radi, Rone? – reče Hari, pridruživši im se.

Ron podiže pogled ka Hariju, s užasnutim izrazom na licu.

– Zašto li sam to učinio? – reče on divlje. – Ne znam šta mi bi!

– Šta? – reče Hari.

– On je... ovaj... upravo pitao Fler Delaker da ide s njim na bal – reče Džini. Izgledalo je kao da se trudi da suzdrži osmeh, ali je i dalje utešno tapšala Rona po ruci.

– Šta si uradio? – reče Hari.

– Ne znam šta me je nateralo da to učinim? – Ron ponovo uzdahnu. – Na šta li sam samo mislio? Bilo je ljudi... svuda oko nas... poludeo sam – svi su gledali! Baš sam prolazio pored nje u Ulaznoj dvorani... stajala je tamo i pričala s Digorijem, i odjednom me je spopalo – i pitao sam je!

Ron zakuka i zarije ruke preko lica. Nastavio je da priča, iako su mu reči bile jedva razumljive. – Pogledala me je kao da sam puž ili nešto slično. Nije čak ni odgovorila. A onda sam... ne znam... odjednom sam došao k' sebi i pobjegao.

– Ona je delom vila – reče Hari. – Bio si u pravu; njena baka je bila vila. Nisi ti kriv, kladim se da si ti samo prolazio baš kada je ona pokušala da isproba svoj šarm na Digoriju, tako da si ti primio deo udarca – ali ona traći vreme. Sedrik ide sa Čo Čang.

Ron podiže pogled.

– Baš sam je sada pitao da ide sa mnom – reče Hari tupo – i ona mi je to rekla.

Džini naglo prestade da se smeje.

– Ovo je sumanuto – reče Ron – mi smo jedini koji nisu nikoga našli – pa, osim Nevila. Hej, pogodi koga je on pitao? *Hermionu!*

– Šta? – reče Hari, potpuno ometen tim zapanjujućim vestima.

– Da, znam! – reče Ron, a boja poče polako da mu se vraća u lice dok se smeja. – Rekao mi je posle Napitaka! Kaže da je uvek bila dobra prema njemu, pomagala mu oko zadataka i slično – ali mu je rekla da već ide s nekim. Ha! Kamo sreće! Ona samo neće da ide s Nevilom... mislim, ko bi i hteo?

– Nemoj! – reče Džini, iznervirana. – Nemoj da se smeješ...

Upravo u tom trenutku Hermiona uđe kroz otvor iza portreta.

– Zašto vas dvojica niste bili na večeri? – upita ona, krenuvši da im se pridruži.
– Zato što... oh, prekinite da se smežete, vas dvojica – zato što su obojicu odbile
devojke koje su pozvali na bal! – reče Džini.

Hari i Ron odmah utihnuše.

– Baš ti hvala, Džini – reče Ron ogorčeno.

– Sve zgodne su zauzete, Rone? – reče Hermiona nadmenim glasom. – Eloiz Midžen
ti se sada već čini sve lepšom i lepšom, je li? Pa, sigurna sam da ćete naći *nekoga* ko
će vas hteti.

Ali Ron je zurio u Hermionu, kao da je vidi u potpuno novom svetlu. – Hermiona,
Nevil je u pravu – ti *jesi* devojka...

– Oh, sjajno si to uočio – reče ona otrovno.

– Pa... možeš da pođeš s jednim od nas dvojice!

– Ne, ne mogu – obrecnu se Hermiona.

– Oh, hajde – reče on nestrpljivo – potrebne su nam partnerke, izgledaćemo stvarno
glupo ako ih ne budemo imali, svi drugi ih imaju...

– Ne mogu da idem s vama – reče Hermiona, sada već porumenevši – pošto već
idem s nekim drugim.

– Ne, ne ideš! – reče Ron. – To si rekla samo da bi se otarasila Nevila!

– O, *jesam li?* – reče Hermiona, i oči joj besno sevnuše. – To što je *tebi* trebalo tri
godine da primetiš, Rone, ne znači da niko *drugi* nije primetio da sam ja devojka!

Ron je zurio u nju. Zatim se ponovo naceri.

– Dobro de, znamo da si devojka – reče on. – Je l' sad u redu? Hoćeš li sada poći s
nama?

– Već sam ti rekla! – reče Hermiona, ljutito. – Idem s nekim drugim!

I ona se stuši ponovo ka ženskim spavaonicama.

– Laže – reče Ron izričito, gledajući je kako odlazi.

– Ne laže – reče Džini tiho.

– Pa s kim onda ide? – reče Ron oštro.

– Neću da ti kažem, to je njena stvar – reče Džini.

– U redu – reče Ron, koji je izgledao žestoko iznerviran – ovo postaje glupavo.
Džini, *ti* ćeš onda ići s Harijem, a ja ću onda...

– Ne mogu – reče Džini, pa i ona pocrvene. – Idem sa... s Nevilom. Pitao je mene
kada ga je Hermiona odbila, i pomislila sam... pa... u suprotnom neću moći da idem,
nisam četvrta godina. – Delovala je zbilja očajno. – Mislim da ću otići na večeru –
reče ona, ustade i prođe kroz rupu iza portreta pognute glave.

Ron se izbeči na Harija.

– Šta im je obema? – hteo je da zna.

Ali Hari je upravo video Parvati i Lavander kako ulaze kroz otvor iza portreta.
Došlo je vreme za drastične korake.

– Čekaj ovde – reče on Ronu i uspravi se, priđe Parvati i reče: – Parvati? Hoćeš li

da ideš sa mnom na bal?

Parvati dobi napad kikotanja. Hari pričekava da se malo smiri, prekrstivši prste u džepovima svoje odore.

– Da, pa, važi – reče ona konačno, crveneći.

– Hvala – reče Hari s olakšanjem. – Lavander... hoćeš li ti da pođeš s Ronom?

– Ona ide sa Šejmusom – reče Parvati, i njih dve se zakikotaše jače no ikad.

Hari uzdahnu.

– Zar ne znate nikoga ko bi išao s Ronom? – reče on, spustivši glas kako ga Ron ne bi čuo.

– Šta je s Hermionom Grejndžer? – upita Parvati.

– Ona ide s nekim drugim.

Parvati je bila zaprepašćena.

– Ooooh... s kim? – reče ona radoznalo.

Hari slegnu ramenima. – Pojma nemam – reče on. – Dakle, šta je s Ronom?

– Pa... – reče Parvati polako – pretpostavljam da bi moja sestra mogla... Padma, znaš... iz Rejvenkloa. Pitaću je ako hoćeš.

– Da, to bi bilo sjajno – reče Hari. – Obavesti me, u redu?

I on se vrati Ronu, osećajući da je ovaj bal doneo više nevolja nego što vredi, i nadajući da je nos Padme Petil prav kao strela.

23. Božićni bal

Uprkos gomili domaćih zadataka koje su četvrtaci dobili za raspust, Hari nije bio nimalo raspoložen da radi, sad kad se polugodište završilo, i poslednje nedelje uoči Božića provodio se što je lepše mogao, kao i ostali. Grifindorski toranj bio je pun bezmalo kao tokom školske godine, a pošto su njegovi stanovnici sada bili živahniji nego inače, činilo se kao da se smanjio. Fred i Džordž su imali velikog uspeha s kanarinicama, i prvih dana praznika učenici su, svuda naokolo, iznenada postajali pernati. Ipak, nedugo potom, grifindorci su naučili da oprezno primaju hranu od drugih, za slučaj da se u njoj nalazi poneka prikrivena kanarinica-vanilica, a Džordž se poverio Hariju da on i Fred sada već rade na pravljenju nečeg drugog. Hari se natera da upamti da ubuduće više nikad ne uzme ni mrvu od Freda i Džordža. Još uvek nije zaboravio na Dadlija i jezivo-velik-jezik-karamele.

Sneg je dobrano napadao po zamku i okolini. Svetloplava bobatonska kočija ličila je na veliku zamrznutu bundevu pored sleđene kuće od kolača, na koju je pak ličila Hagridova koliba, a durmstranški broski prozori bili su prekriveni ledom, dok se krma belela odinja. Kućni viljenjaci u podzemnim kuhinjama prevazilazili su sebe u

spravljanju gustih, toplih čorbi i pikantnih pudinga, samo je, činilo se, Fler Delaker stalno nešto prigovarala.

– Prefiše je teška ofa ’ogvortska hrana – čuli su je kako gundā dok su jedne večeri napuštali Veliku salu prolazeći tik iza nje (Ron pogrbljen, krijući se iza Harija, i pazeći da ga Fler ne vidi). – Neću moć’ da učem u sfoju sfečanu odoru!

– Oooh, kakva šteta – izlete Hermioni, kada je Fler već kročila u Ulaznu dvoranu. – Ona ima baš visoko mišljenje o sebi, je li?

– Hermiona... s kim ćeš ići na bal? – upita Ron.

Stalno ju je spopadao tim pitanjem, u nadi da će je uhvatiti kad najmanje očekuje i tako iz nje izvući odgovor. Ipak, Hermiona se samo namršti i reče: – Neću da ti kažem, rugaćeš mi se.

– Sigurno se šališ, Vizli? – reče Melfoj iza njih. – Nemoj mi reći da je neko pozvao *to čudo* na bal? Tu zubatu Blatokrvnu?

Hari i Ron obojica skočiše ka njemu, ali Hermiona reče glasno, mašući nekome preko Melfojevog ramena: – Dobar dan, profesore Čudljivko!

Melfoj preblede i poskoči unazad, divlje se okrećući oko sebe, pogledom tražeći Čudljivka, ali ovaj je i dalje bio za nastavničkim stolom i kusao poslednje kašike svoje čorbe.

– Nervozan si ko lasica, je li, Melfoje? – reče Hermiona jetko, i ona, Hari i Ron uputiše se uz mermerno stepenište, smejući se veselo.

– Hermiona – reče Ron, pogledavši je popreko, iznenada se namrštivši – tvoji zubi....

– Šta je s njima? – reče ona.

– Pa, drugačiji su... upravo sam primetio...

– Naravno da jesu – nisi valjda očekivao da ću zadržati one vampirske zube koje mi je Melfoj napravio?

– Ne, mislio sam da su drugačiji nego što su bili pre nego što te je začarao... svi su... pravi i... i normalne veličine.

Hermiona se iznenada nasmeja, vrlo vragolasto, i Hari takođe primeti: bio je to sasvim drugačiji osmeh nego onaj koga se sećao.

– Pa... kada sam otišla kod madam Pomfri da mi ih smanji, ona me je stavila pred ogledalo, i rekla mi da je zaustavim onda kada zubi postanu isti kao što su bili – reče ona. – I ja sam se... samo malčice zanela. – Ona se nasmeja još šire. – Mama i tata se neće baš obradovati. Godinama sam pokušavala da ih ubedim da ih smanjim, ali oni su insistirali da nosim protezu. Znaš, oni su zubari, i stoga misle da zube i magiju ne treba... Gledajte! Prasvidžen se vratio!

Ronova sićušna sova ludački je cijukala na vrhu ledenicama prekrivenog stepeništa, sa svitkom pergamenta privezanim za nogu. Ljudi koji su prolazili pored njega upirali su prstom i smejali se, a grupa trećakinja je zastala i rekla: – Oh, vidite malu sovu! Nije li *cakan*?

– Glupi mali pernati tupson! – prosikta Ron, požurivši uz stepenice i zgrabivši Prasvidžena. – Pisma da donosiš pravo primaocu! Nemoj da se zadržavaš praveći se važan!

Prasvidžen veselo zahukta, izvirujući iz Ronove pesnice. Trećakinje su delovale zaprepašćeno.

– Brišite! – obrecnu se Ron na njih, mašuci rukom u kojoj je držao Prasvidžena, koji je hućao sav srećan dok je zujao kroz vazduh. – Evo... uzmi ga, Hari! – dodade Ron tiše, a trećakinje odjuriše, skandalizovane. On skinu Sirijusov odgovor s Prasvidženove noge, Hari ga strpa u džep, i sve troje odjuriše nazad u grifindorski toranj da ga pročitaju.

Svi su u dnevnom boravku bili previše zauzeti prazničnim opuštanjem da bi primećivali šta drugi rade. Hari, Ron i Hermiona se izdvojiše i sedoš pored mračnog prozora, koji se polako punio snegom, i Hari pročita:

Dragi Hari,

Čestitam ti na upešnom prolasku pored šiljorepog; ko god da je stavio tvoje ime u pehar, sada sigurno nije baš mnogo veseo! Ja sam nameravao da ti predložim konjuktivitis-kletvu, pošto su zmaju oči najslabija tačka...

– To je Krum izveo! – prošaputa Hermiona.

... ali je tvoj način bolji, i impresioniran sam.

Me|utim, ne smeš da postaneš samozadovoljan, Hari. Savladao si tek jedan podvig. Onaj ko te je prijavio za turnir, ko god bio, sigurno će imati još dovoljno prilika, ukoliko pokušava da te povredi. Drži oči širom otvorene – posebno kad je osoba o kojoj smo pričali u blizini – i koncentriši se na to da se kloniš nevolje.

Bićemo u kontaktu, a i dalje želim da me obaveštavaš o svemu što nije uobičajeno.

Sirijus

– Zvuči baš kao Čudljivko – reče Hari tiho, vrativši pažljivo pismo nazad u svoju odoru – *Stalni oprez!* Čovek bi pomislio da se šetam naokolo zatvorenih očiju, udarajući u zidove...

– Ali on ima pravo, Hari – reče Hermiona – ipak ti *ostaje* da savladaš još dva podviga. Stvarno bi trebalo da pogledaš ono jaje, znaš, i da počneš da odgonetaš šta ono znači...

– Hermiona, ima kol'ko hoćeš vremena! – obrecnu se Ron. – Da li si za partiju šaha, Hari?

– Da, važi – reče Hari. Onda, primetivši izraz na njenom licu, dodade: – Ma daj, pa

kako bih se koncentrisao uza svu ovu buku? Ne bih ni čuo jaje pored svih ovih galamdžija.

– Oh, pa valjda ne bi – uzdahnu Hermiona i sede da posmatra njihovu partiju šaha, koja je kulminirala uzbuđljivim Ronovim šah-matom, koji su pomogli nekoliko bezobzirno hrabrih pešaka i jedan izuzetno nasilan lovac.

* * *

Na dan Božića, Hari se naglo probudio. Pitajući se čemu ima da zahvali za tu iznenadnu budnost, on otvori oči, i vide nešto, s vrlo krupnim zelenim očima, kako zuri u njega iz tame, tako blizu da su se skoro dodirivali nosevima.

– *Dobi!* – povika Hari, odskočivši od vilenjaka tako hitro da je skoro pao s kreveta.
– Ne čini mi to!

– Dobiju je žao, gos'n! – procijuka Dobi nestrpljivo, poskočivši unazad, sa svojim dugim prstima preko usta. – Dobi samo hoće da poželi srećan Božić Hariju Poteru i da mu dade poklon, gos'n! Hari Potter je rekao da Dobi ponekad može doći da ga vide, gos'n!

– U redu je – reče Hari, i dalje dišući brže no inače, dok mu se lupanje srca vraćalo u normalu. – Samo... samo me prodrmaj ili nešto slično ubuduće, u redu, nemoj da se naginješ nada mnogom tako...

Hari skloni zavese sa svog kreveta s baldahinom, uze naočare sa svog noćnog stočića i stavi ih. Njegov krik je probudio Rona, Šejmusa, Dina i Nevila. Sva četvorica su sada virila kroz otvore u zavesama, sanjivi i razbarušeni.

– Da li te neko napada, Hari? – upita Šejmus sanjivo.

– Ne, to je samo Dobi – promrmlja Hari. – Nastavite da spavate.

– Neka hvala... pokloni! – reče Šejmus, primetivši veliku gomilu u podnožju svog kreveta. Ron, Din i Nevil odmah zaključiše da su ipak dovoljno budni da se i sami bace na otvaranje poklona. Hari se okrenu nazad ka Dobiju, koji je sada nervozno stajao kraj njegovog kreveta, i dalje vidno zabrinut što ga je prestrašio. Za petljicu navrh njegovog šešira-pokrivača za čajnik bila je privezana neka božićna tričarija.

– Može li Dobi dati Hariju Poteru ovaj poklon? – ciknu on nesigurno.

– Naravno da možeš – reče Hari. – Ovaj... I ja sam tebi nešto spremio.

Bila je to laž. Nije ništa kupio Dobiju, ali brzo je otvorio svoj kovčeg i izvukao izuzetno nabudžen par urolanih čarapa. Bile su to njegove najstarije, i najsmrdljivije, senfžute čarape, koje su nekada pripadale teča-Vernonu. Bile su izuzetno istegnute zato što ih je Hari proteklih godinu dana koristio da učutka svoj šunjoskop. On izvuče šunjoskop i predade čarape Dobiju, rekavši: – Žao mi je, zaboravio sam da ih upakujem...

Ali Dobi je bio oduševljen.

– Čarape su Dobijeva omiljena, omiljena odeća, gos'n! – reče on, skidajući svoje

stare čarape i navlačeći teča-Vernonove. – Sada ja ima sedam, gos'n... ali, gos'n... – reče on, razrogačivši oči, navlačeći čarape u njihovoj punoj dužini, tako da su mu sada dosezale do nogavica šortsa – napravila su grešku u prodavnici, Hari Poteru, oni vam dala dve iste!

– Ej, Hari, kako to nisi primetio? – reče Ron, cereći se sa svog kreveta, koji je sada bio prekriven ukrasnim papirima. – Znaš šta, Dobi... evo ti... uzmi ove dve, pa možeš da ih pomešaš s ovima, baš kako treba da bude. A evo ti i tvoj džemper.

On baci Dobiju par ljubičastih čarapa koje je upravo otpakovao, i ručno ispletan džemper koji mu je poslala gospođa Vizli.

Dobi je delovao prezadovoljno. – Gos'n je veoma fini! – cijukao je, roneći suze, klanjajući se Ronu. – Znao je Dobi da gos'n mora da je veliki čarobnjak, jer je Hari Poterov najbolji prijatelj, ali Dobi nije znao da je gos'n isto velikodušan, plemenit, nesebičan kao...

– Ma, to su samo čarape – reče Ron, kome su uši malčice pocrvenele, i koji je delovao zadovoljno. – Vau, Hari... – upravo je otvorio Harijev poklon, šešir *Čadlijskih topova*. – Sjajno! – on ga nabi na glavu, gde je užasno odskakao spram njegove kose.

Dobi potom predade Hariju mali paketić, za koji se ispostavilo da sadrži – čarape.

– Dobi ih sâm plete, gos'n! – reče vilenjak veselo. – Kupuje sâm vunu od plate, gos'n!

Leva čarapa bila je svetlocrvena, s dezenom metli u letu. Desna čarapa bila je zelena, u dezeniu Zlatnih skrivalica.

– Baš... baš su... pa, hvala, Dobi – reče Hari, i navuče čarape, što natera Dobija da ponovo počne da plače od sreće.

– Dobi sada mora da ide, gos'n, mi već mora da spravljamo Božićnu večeru u kuhinjama! – reče Dobi, i požuri kroz spavaonicu, mašući u znak pozdrava Ronu i ostalima dok je odlazio.

Ostali Harijevi pokloni bili su mnogo podesniji od Dobijevih rasparenih čarapa – očigledan izuzetak bio je poklon od Darslijevih, koji se sastojao od jedne jedine papirne maramice; najgori poklon do tada – Hari je pretpostavljao da se i oni dobro sećaju jezivo-velik-jezik-karamele. Hermiona je Hariju poklonila knjigu *Kvidički timovi u Britaniji i Irskoj*, Ron mu je poklonio nabrekli kesu punu balegobombi, Sirijus džepni nožić s dodacima koji otvaraju svaku bravu i odvezuju svaki čvor, a Hagrid ogromnu kutiju slatkiša, uključujući sve Harijeve omiljene poslastice – Berti Botove bombone svih aroma, čokoladne žabice, Pljuckove najbolje naduvavajuće žvake, i praskave zujalice. Tu je, naravno, bio i uobičajeni paket od gospođe Vizli, koji je sadržao i novi džemper (zeleni, sa slikom zmaja – Hari je pretpostavljao da joj je Čarli ispričao sve o šiljorepom) i veliku količinu domaćih pita od mesa.

U dnevnom boravku, Hari i Ron su sreli Hermionu a zatim svi zajedno siđoše na doručak. Veći deo jutra proveli su u grifindorskom tornju, gde su svi uživali u svojim

poklonima, a potom se vratiše u Veliku salu na veličanstveni ručak, koji je obilovao s najmanje stotinak ćurki i božićnih pudinga, kao i velikim gomilama Kartaroških čarobnjačkih praskalica.

Popodne se spustiše do terena oko zamka: sneg je bio nedirnut, osim dubokih kanala koje su durmstranški i bobatonski učenici napravili na putu do zamka. Hermiona je odlučila radije da posmatra grudvanje između Harija i Vizlijevih, nego da im se pridruži, a u pet sati im reče da se vraća gore da se spremi za bal.

– Šta, treba ti tri sata? – reče Ron, gledajući je u neverici, skupo plativši taj prekid koncentracije jer ga velika grudva, koju je bacio Džordž, žestoko pogodi u slepoočnicu. – S kim ideš? – doviknu on za Hermionom, ali ona mu samo mahnu i nestade uz kamene stepenice u zamak.

Tog dana nije bilo božićne čajanke, pošto je bal uključivao i gozbu, tako da u sedam sati, kada im je već postalo teško da ispravno nišane, svi ostali batališe grudvanje i odgegaše se do dnevnog boravka. Debela Dama je sedela u svom ramu sa svojom prijateljicom Violetom s donjeg sprata, obe izuzetno pripite, a donji deo platna prekrivale su prazne boce likera od čokolade.

– Silin–vetla, tako je! – zacereka se ona kada su joj rekli lozinku, i pomeri se unapred da ih pusti unutra.

Hari, Ron, Šejmus, Din i Nevil presvukoše se u svoje svečane odore u spavaonici, svi zbunjeni, ali niko toliko kao Ron, koji je posmatrao svoj odraz u velikom ogledalu u uglu s izrazom gađenja na licu. Jednostavno nije mogao da previdi da njegova odora više liči na haljinu nego na bilo šta drugo. U očajničkom pokušaju da odoru načini malo više muškom, on primeni Otcepljujuću čin na okovratniku i rukavima. Čin je uspela: makar se oslobodio čipke, iako nije bio baš najprecizniji, tako da su šavovi ostali depresivno iskrzani i kad su krenuli niza stepenice.

– I dalje ne mogu da shvatim kako ste vas dvojica dobili dve najzgodnije devojke iz naše generacije – promrmlja Din.

– Životinjski magnetizam – reče Ron sumorno, kidajući viseće končiće s rukava.

Dnevni boravak je delovao čudno, prepun ljudi u raznobojnim odorama, umesto uobičajene gomile crnila. Parvati je čekala Harija u podnožju stepeništa. Zbilja je delovala vrlo lepo, u drečavoj ružičastoj odori, dok su joj duge crne kike bile isprepletane zlatnim trakama, a oko članaka su joj sijale zlatne narukvice. Hariju je laknulo kada primeti da se ne kikoće.

– Ti... ovaj... lepo izgledaš – reče on smeteno.

– Hvala – reče ona. – Padma će te sačekati u Ulaznoj dvorani – dodade ona Ronu.

– Važi – reče Ron, osvrćući se. – Gde je Hermiona?

Parvati slegnu ramenima. – Hoćemo li, onda, da siđemo, Hari?

– Važi – reče Hari, priželjkujući da može da ostane u dnevnom boravku. Fred namignu Hariju kad se mimoide s njim na putu ka rupi iza portreta.

Ulazna dvorana takođe je bila puna učenika, koji su se razmyleli svuda po njoj

čekajući osam sati, kada će se vrata Velike sale konačno otvoriti. Oni koji bi trebalo da se sretnu sa svojim partnerima iz drugih kuća gurali su se kroz gomilu, pokušavajući da ih pronađu. Parvati pronađe svoju sestru Padmu i odvede je do Harija i Rona.

– Čao – reče Padma, podjednako lepa kao Parvati, u svojoj svetlotirkiznoj odori. Ipak, nije delovala previše oduševljeno što joj je Ron partner. Prelazila je svojim crnim očima preko iskrzanog okovratnika i rukava, merkajući ga uzduž i popreko.

– Čao – reče Ron, ne gledajući u nju, već u gomilu. – O, ne...

On neznatno savi kolena kako bi se sakrio iza Harija, pošto je Fler Delaker upravo prolazila pored njih, izgledajući raskošno u odori od srebrnastosivog satena, u pratnji rejvenkloovskog kapitena u kvidiču, Rodžera Dejvisa. Kada se oni izgubiše, Ron se ponovo uspravi i baci pogled preko glava u gomili.

– *Gde* li je Hermiona? – reče on ponovo.

Grupa sliterinaca popela se uza stepenice iz svog dnevnog boravka u podrumu. Melfoj je bio na čelu kolone: nosio je svečanu odoru od crnog somota s visokom kragom, u kojoj je, po Harijevom mišljenju, izgledao kao pop. Pensi Parkinson je čvrsto držala Melfoja za ruku, odevena u čipkastu odoru bledoružičaste boje. Kreb i Gojl su bili u zelenom, obojica: ličili su na gromade prekrivene mahovinom, i nijedan, što je Hariju bilo drago da primeti, nije uspeo da nađe partnerku.

Ulazna vrata od hrastovine se otvoriše, i svi se okrenuše da vide durmstranške učenike kako ulaze s profesorom Karkarofom. Krum je bio na čelu kolone, u pratnji lepe devojke u plavoj odori koju Hari nije prepoznao. Preko njihovih glava, Hari vide da je područje travnjaka ispred zamka pretvoreno u grotlo puno vilinskih svetala – što je značilo da stotine pravih pravcati živih vila sede u ružinom grmlju koje je tu prizvano, ili lete iznad statua koje su izgleda predstavljale Božić Batu i njegove irvase.

Zatim se začu glas profesorke Mek Gonagal: – Šampioni, pridite ovamo, molim!

Parvati namesti svoje narukvice, sijajući od sreće. Ona i Hari rekoše Ronu i Padmi: – Vidimo se za minut – i istupiše napred, kad se raspričana masa ljudi rastvori kako bi ih propustila. Profesorka Mek Gonagal, koja je nosila odoru od crvenog tartana, i okačila pomalo ružnjikav venac od čičaka oko oboda svog šešira, reče im da sačekaju s druge strane vrata dok svi ostali ne uđu: a zatim da uđu redom u Veliku salu tek kada svi ostali učenici sednu. Fler Delaker i Rodžer Dejvis postavili su se najbliže vratima. Dejvis je bio toliko zanet svojom srećom što ima Fler za partnerku da je jedva skidao pogled s nje. Sedrik i Čo bili su pored Harija. On okrenu pogled kako ne bi morao da priča s njima. Pogled mu potom pade na devojku pored Kruma. On zinu od iznenađenja.

Bila je to Hermiona.

Ali, uopšte nije ličila na Hermionu. Nešto je učinila s kosom: više nije bila razbarušena, već ravna i sjajna, i uvijena u elegantnu punđu na njenom potiljku. Nosila

je odoru od lepršavog, zimzelenoplavičastog materijala, i držala se nekako drugačije – ili je to bilo samo zbog odsustva dvadesetak knjiga koje je obično nosila prebačene preko leđa. Usto se i smešila – istini za volju, pomalo nervozno – ali je smanjenje njenih prednjih zuba sada bilo vidnije no ikad. Hari nije mogao da shvati kako to dotad nije primetio.

– Zdravo, Hari! – reče ona. – Zdravo, Parvati!

Parvati je s nevericom zurila u Hermionu. I nije bila jedina: čim su se vrata Velike sale otvorila, klub Krumovih obožavateljki zakorači ka njima, upućujući Hermioni poglede najdubljeg gnušanja. Pensi Parkinson je zijala od čuda dok je prolazila s Melfojem, a čak ni on nije bio u stanju da se priseti uvrede kojom bi je počastio. Ron je, međutim, prošao tik pored Hermione, i ne pogledavši je.

Kada su se svi smestili u salu, profesorka Mek Gonagal reče šampionima da u parovima stanu u red i pođu za njom. Poslušase je, a svi u Velikoj sali zapljeskaše kad ovi udoše i lagano se zaputiše ka velikom okruglom stolu u vrhu Sale, gde su sedeće sudije.

Zidovi Sale bili su prekriveni svetlucavim srebrnim ledenicama, stotinama venčica imele i bršljena koji su se ukrštali duž crnog zvezdanog neba. Stolovi kuća su iščezli. Umesto njih bilo je stotinak manjih, osvetljenih lampicama, a za svakim je sedelo desetak ljudi.

Hari se usredsredio na to da se ne saplete. Parvati je izgleda uživala, prosto je zračila srećom, vodajući ga tako čvrsto da se osećao kao pas na izložbi koga ona tera da ide ukorak s njom. Kada se približio stolu u vrhu Sale, on uhvati Ronov i Padmin pogled. Ron je čkiljeći posmatrao Hermionu dok je prolazila kraj njih. Padma je delovala mrzovoljno.

Kada su šampioni prišli glavnom stolu, Dambldor se veselo nasmeši, ali je Karkarof imao izraz sličan Ronovom dok je posmatrao Kruma i Hermionu kako se približavaju. Ludo Torbar, večeras odeven u svetloljubičastu odoru s velikim žutim zvezdama, pljeskao je iz sve snage, kao i đaci. A Madam Maksim, koja je uobičajenu uniformu od crnog satena zamenila lepršavom svilenom haljinom boje lavande, učtivo im je pljeskala. Ali Hari iznenada primeti da nema gospodina Čučnja. Peto sedište za stolom zauzeo je Persi Vizli.

Kada su šampioni i njihovi partneri stigli do stola, Persi izvuče praznu stolicu kraj sebe, namerno zureći u Harija. Hari shvati njegov mig i sede pored Persija, koji je na sebi imao novu novcijatu mornarskoplavu svećanu odoru i delovao prilično oholo.

– Unapređen sam – reče Persi, pre nego što je Hari i stigao da ga išta pita, a po tonu kojim je to izgovorio, reklo bi se da je proglašen vrhovnim gospodarom univerzuma. – Sada sam lični asistent gospodina Čučnja, i ovde sam umesto njega.

– Zašto on nije došao? – upita Hari. Nije mu se sviđala ideja da celo veče sluša predavanje o dnu kazana.

– Bojim se da gospodinu Čučnju uopšte nije dobro. Već dugo nešto nije u redu s

njim, još od Svetskog prvenstva. Nikakvo čudo – previše je radio. Nije više mlad kao što je bio... mada je i dalje izvrstan, dakako, njegov um je veličanstven kao i uvek. Ali Svetsko prvenstvo bilo je fijasko za čitavo Ministarstvo, a onda je sâm gospodin Čučanj pretpreo veliki šok zbog ispada tog njegovog kućnog vilenjaka, Blinki, ili kako se već zove. Naravno da ju je odmah zatim otpustio, ali, kao što rekoh, on već zalazi u godine, treba mu neko da brine o njemu, i mislim da mu je definitivno opao kvalitet života otkad je ona otišla. A zatim je morao da priprema turnir, a tu su i posledice prvenstva – dok je ta užasna Skiterova zujala svuda naokolo – dakle, siromah sada uživa u zasluženom, mirnom Božiću. Drago mi je što je shvatio da ima nekog na koga se zbilja može osloniti da ga zameni.

Hari je silno želeo da upita da li je gospodin Čučanj prestao Persija da oslovljava s „Vederbi“, ali ipak je odoleo iskušenju.

U svetlucavim zlatnim tanjirima još nije bilo hrane, ali se ispred svakog nalazio mali jelovnik. Hari je nesigurno podigao svoj, i osvrnuo se oko sebe – nigde nije bilo kelnera. Dambldor je pak pažljivo proučavao svoj jelovnik, a onda razgovetno reče svom tanjiru: – Svinjske šnicle!

I odjednom se tu stvoriše svinjske šnicle. Shvativši šta treba da učine, ostali za stolom takođe naručiše hranu od svojih tanjira. Hari je stalno gledao u Hermionu da vidi kako joj se sviđa taj novi i jednostavniji način obedovanja – mora da to i za kućne vilenjake znači dodatni prekovremeni rad – ali, činilo mu se da, po prvi put, Hermiona uopšte ne razmišlja o U.B.LJ.U.V.-u. Bila je zadubljena u razgovor s Krumom i jedva primećivala šta jede.

Hari se seti da nikad ranije zapravo i nije čuo Kruma kako govori, ali je ovaj to sada zaista činio, i to vrlo žustro.

– Dakle, imamo i mi žamak, ali ne ovolgo veliki, niti ovolgo udoban, čini mi se – objašnjavao je on Hermioni. – Imamo zamo četiri zbrata, a vatra se pali zamo u magijzke zvrhe. Ali nam je park veći i od važeg – mada zimi nemamo dovoljno dnevnog zvetla, tako da ne možemo u njemu da uživamo. Ali leti letimo po ceo dan, iznad jezera i planina...

– De, de, Viktore! – reče Karkarof, smehom iza kog je provejavao njegov hladan pogled. – Nemoj da odaješ ništa više, ili će tvoja šarmantna prijateljica tačno znati gde da nas nađe!

Dambldor se nasmeja, a oči mu zasvetlucaše. – Igore, sva ta tajnovitost... neko bi čak pomislio da ne želite posetioce.

– Pa, Dambldore – reče Karkarof, maksimalno iskezivši svoje požutele zube – svi štitimo svoju privatnost, zar ne? Zar ne čuvamo svi ljubomorno ova stecišta znanja koja su nam poverena? Zar nemamo pravo da se ponosimo time što samo mi znamo tajne naše škole, zar nismo u pravu što hoćemo da ih zaštitimo?

– O, ne bih nikad tvrdio da poznajem sve tajne Hogvortsa, Igore – reče Dambldor ljubazno. – Jutros sam, na primer, pogrešio put do kupatila i našao se u sobi divnih

razmera koju nikad ranije nisam video, u kojoj se nalazila veličanstvena kolekcija noćnih posuda. Kada sam se malo kasnije vratio da je detaljnije ispitam, soba je nestala. Ali moraću da se potrudim da je nađem ponovo. Možda je dostupna jedino u pola šest izjutra. Ili se pojavljuje samo kada je mlad mesec – ili kada je onom ko je traži izuzetno puna bešika.

Hari se zaceni iznad svog tanjira s gulašom. Persi se namršti, ali bi se Hari zakleo da mu je Dambldor maltene neprimetno namignuo.

U međuvremenu, Fler Delaker je u razgovoru s Rodžerom Dejvisom kritikovala hogvortsku dekoraciju.

– Ofo nije nista – reče s neodobravanjem, gledajući naokolo svetlucave zidove Velike sale. – U palati Bobatons imamo skulpture ot leda svuta oko trpesarije za Bošić. Uopšte se ne tope... liše na okromne dijamantske fikure, koje pacaju svetlo sfuda okolo. A hrana je jetnostafno frhunska. Imamo i horofe šumskih nimfi koje nam pefaju serenate tok jedemo. Nigde po zidovima nemamo tako rušne oklope, a ako bi neki poltergajst ikad tospeo u Bobatons, isbacili bi ga kao *nista*. – Ona nestrpljivo lupi dlanom o sto.

Dok je govorila, Rodžer ju je gledao ošamućeno, promašujući viljuškom usta. Hari je imao utisak da Dejvis do te mere zuri u Fler da ne shvata ni jednu reč od onoga što ona priča.

– Savršeno si u pravu – reče on brzo, pljesnuvši svojom rukom o sto, imitirajući Fler. – Baš kao *nista*. Dabome.

Hari pogleda naokolo po Sali. Za jednim od nastavničkih stolova sedeo je Hagrid. Ponovo je na sebi imao užasno smeđe krzveno odelo i zurio je u glavni sto. Hari primeti kako on lagano maše, a kada se okrenuo, spazi Madam Maksim kako uzvraća pozdrav Hagridu, dok su joj se opali presijavali na svetlosti sveća.

Hermiona je učila Kruma kako da tačno izgovori njeno ime: stalno ju je zvao „Her–mi–jon“.

– Her–mi–o–na – reče ona polako i jasno.

– Her–mo–nina.

– Pa, blizu si – reče ona, uhvativši Harijev pogled i cereći se.

Kada su pojeli svu hranu, Dambldor ustade i pozva učenike da učine isto. Zatim, na jedan zamah njegovog štapića, stolovi se vratiše duž zidova, ostavljajući čistinu na podu, a zatim on duž zida s leve strane stvori uzdignutu platformu. Na njoj su već bili postavljeni bubnjevi, nekoliko gitara, lauta, čelo i gajde.

Čudne sestre nahrupiše na pozornicu praćene divljim aplauzom: sve su bile dugokose, odevene u crne odore koje su bile namerno iskrzane i iscepane. Raspakovaše svoje instrumente i Hari, koji se toliko zaneo gledajući ih da je zaboravio šta sledi, shvati da su svetla na svim drugim stolovima utrnula, i da drugi šampioni i njihovi partneri ustaju.

– Hajde! – tiho procedi Parvati. – Treba da plešemo!

Dok je ustajao, Hari se saplete o svoju odoru. *Čudne sestre* zasnivaše neku laganu, žalostivu melodiju. Hari došeta do uglancanog podijuma za igru, pažljivo izbegavajući poglede (mogao je da vidi kako mu Šejmus i Din mašu i kikoću se), i već sledećeg trenutka Parvati ga je uhvatila za šake, prebacila mu jednu oko svog struka a drugu čvrsto stezala u svojoj.

Nije toliko strašno, pomisli Hari, lagano se obrćući u mestu (Parvati je vodila). Držao je pogled iznad glava posmatrača, a uskoro mnogi od njih i sami izadoše na podijum, tako da šampioni više nisu bili u središtu pažnje. Nevil i Džini su plesali blizu njih – mogao je da vidi Džini kako se neprestano trza, kad god bi je Nevil nagazio – a Dambldor je igrao valcer s Madam Maksim. Izgledao je patuljasto pored nje, a vrh kape mu je jedva dopirao do njene brade. Ipak, ona se kretala vrlo graciozno za ženu svoje težine. Ludooki Čudljivko je nevoljno igrao s profesorkom Sinistrom u ritmu laganog fokstrola, dok je ona nervozno izbegavala njegovu drvenu nogu.

– Lepe čarape, Hari – zabruna Čudljivko u prolazu, prodirući svojim magičnim okom kroz Harijevu odoru.

– O... da, Dobi, kućni vilenjak, ispleo ih je za mene – reče Hari, cereći se.

– Tako je *jeziv!* – prošaputa Parvati, kada je Čudljivko otcupkao dalje. – Mislim da takvo oko treba *zabraniti!*

Hari s olakšanjem dočeka završni, piskavi ton gajdi. *Čudne sestre* napraviše pauzu, Velikom salom još jednom se prolomi pljesak, a Hari se naglo odvoji od Parvati. – Hajde da sednemo, hoćemo li?

– O... ali... ova je baš dobra! – reče Parvati, kada su *Čudne sestre* zasnivale novu melodiju, koja je bila mnogo brža.

– Ne, ne dopada mi se – slaga je Hari, i povede je s podijuma, pored Freda i Anđeline, koji su plesali tako energično da su ih ljudi obilazili da se ne bi nehotice povredili, a zatim je Hari povede do stola za kojim su već sedeli Ron i Padma.

– Kako ide? – upita Hari Rona dok je sedao i otvarao bocu krem-piva.

Ron ne odgovori. Zurio je u Hermionu i Kruma, koji su plesali jedno uz drugo. Padma je sedela skrštenih ruku i nogu, cupkajući povremeno stopalom u ritmu muzike. Svaki čas bi bacila nezadovoljan pogled na Rona, koji ju je sasvim ignorisao. Parvati je sela s druge Harijeve strane, takođe skrستila ruke i noge i za nepun minut neki momak iz Bobatonsa ju je pozvao da igraju.

– Nemaš ništa protiv Hari, zar ne? – reče Parvati.

– Šta? – upita Hari, koji je sada posmatrao Čo i Sedrika.

– O, nema veze – obrecnu se Parvati i ode s bobatonskim momkom. Kad se pesma završila nije se vratila.

Hermiona priđe i sede u praznu Parvatinu stolicu. U licu se malo zarumenela od igranja.

– Čao – reče Hari. Ron ništa ne reče.

– Vruće je, zar ne? – reče Hermiona, mašući rukom da se rashladi. – Viktor je upravo otišao da donese piće.

Ron joj uputi pogled od koga bi i trava uvenula.

– *Viktor?* – reče on. – Zar te još nije zamolio da ga zoveš *Viki*?

Hermiona ga iznenađeno pogleda.

– Šta je s tobom? – upita ga.

– Ako baš ne znaš – reče Ron mrgodno – ja ti neću reći.

Hermiona je zurila u njega, pa u Harija, koji sleže ramenima. – Rone, šta...?

– On je iz Durmstranga! – svađalački reče Ron. – On se takmiči protiv Harija! Protiv Hogvortsa! Ti... ti... – Ron je očito tražio dovoljno jake reči da opiše Hermionin zločin – *zbližavaš se s neprijateljem*, eto šta je!

Hermiona obesi usnu.

– Ne budi tako glup! – reče ona posle jednog trenutka. – *Neprijatelj!* Da budemo iskreni – ko se najviše uzbudio kada smo ga videli kako dolazi? Ko je želeo njegov autogram? Ko ima njegovu figuricu u spavaonici?

Ron odluči da ne obraća pažnju na to. – Pretpostavljam da te je pozvao da podeš s njim na bal dok ste bili zajedno u biblioteci?

– Da, tako je – reče Hermiona, a obrazi joj se još više zarumeneše. – Pa šta?

– Šta se desilo... pokušala si da ga nagovoriš da se pridruži *bljuvanju*, zar ne?

– Ne, nisam! Ako *baš* želiš da znaš, on... on mi je rekao da je svakoga dana dolazio u biblioteku ne bi li dobio priliku da razgovara sa mnom, ali nije uspevao da skupi dovoljno hrabrosti!

Hermiona je ovo izgovorila veoma brzo, i tako pocrvenela da joj je lice postalo iste boje kao Parvatina odora.

– Da, pa... to je njegova priča – reče Ron zlorado.

– Šta hoćeš da kažeš?

– Pa to je očigledno, zar ne? On je Karkarofov učenik, zar ne? Zna s kim se motaš naokolo... samo pokušava da se približi Hariju... da dobije iznutra informacije o njemu... ili da se približi dovoljno da može da mu napakosti...

Hermiona je izgledala kao da joj je Ron lupio šamar. Kada je progovorila, glas joj je podrhtavao. – Za tvoje obaveštenje, nije me pitao ni *jednu jedinu stvar* o Hariju, nijednu...

Ron promeni taktiku brzinom svetlosti. – Onda se nada da ćeš mu pomoći da otkrije zagonetku koju krije njegovo jaje! Pretpostavljam da ste zajedno mućkali glavicama oko toga za vreme tih malih prijatnih susreta u biblioteci...

– *Nikad* mu ne bih pomogla da rešava zagonetku jajeta! – reče Hermiona, rasrdeno.

– *Nikad*. Kako možeš da kažeš tako nešto... želim da Hari pobedi na Turniru. Hari to zna, zar ne, Hari?

– Na čudan način to pokazuješ – podsmehnu joj se Ron.

– Svrha ovog turnira je da upoznamo inostrane čarobnjake i sprijateljimo se s

njima! – reče Hermiona piskutavim glasom.

– Ne, nije! – povika Ron. – Reč je o pobedi!

Ljudi naokolo počеше da zure u njih.

– Rone – reče Hari mirno – Ja nemam nikakvih problema zbog toga što Hermiona ide s Krumom...

Ali Ron se nije obazirao ni na Harija.

– Što ne prošetaš i ne potražiš Vikija, pitaće se gde si – reče Ron.

– *Ne zovi ga Viki!* – Hermiona skoči na noge i odjuri preko podijuma, nestajući u gužvi.

Ron je gledao za njom s mešavinom besa i zadovoljstva na licu.

– Hoćeš li ti uopšte da igraš? – upita ga Padma.

– Ne – reče Ron, i dalje besno gledajući za Hermionom.

– Lepo – obrecnu se Padma na njega, a onda ustade i pođe da se pridruži Parvati i bobatonskom momku, koji je tako brzo ubedio jednog od svojih drugova da im se pridruži da se Hari mogao zakleti da ga je dozvao pomoću Prizivajuće čini.

– 'De je Herr–mo–nina? – začu se glas.

Krum je upravo stigao do njihovog stola noseći dva krem-piva.

– Nemam pojma – reče Ron tvrdoglavo, gledajući u njega. – Šta je, izgubio si je?

Krum se ponovo namrgodi.

– Pa, ako je vidite, kažite joj da zam nabavio piće – reče i ode tromim korakom.

– Baš si se sprijateljio s Viktorom Krumom, je li, Rone?

Persi im žurno priđe, trljajući ruke i delujući krajnje nadmeno. – Izvrsno! U tome i jeste stvar, znate... u međunarodnoj čarobnjačkoj saradnji!

Na Harijevo nezadovoljstvo, Persi odmah popuni Padmino upražnjeno mesto. Sto na vrhu je sada bio prazan: profesor Dambldor je plesao s profesorkom Mladicom, Ludo Torbar s profesorkom Mek Gonagal, Madam Maksim i Hagrid krčili su široku stazu kroz podijum plešući među učenicima, a Karkarofa nije bilo ni za lek. Kada se sledeća pesma završila, svi još jednom zapljeskaše, i Hari vide Luda Torbara kako ljubi ruku profesorke Mek Gonagal, i probija se nazad kroz gomilu, kad ga presretoše Fred i Džordž.

– Šta li misle da rade, kad tako dosađuju starijim članovima Ministarstva? – prosikta Persi, posmatrajući Freda i Džordža sumnjičavo. – *Nemaju poštovanja...*

Ludo Torbar se relativno brzo otarasio Freda i Džordža i, spazivši Harija, mahnuo im i došao do njihovog stola.

– Nadam se da vas moja braća nisu uznemiravala, gospodine Torbar? – odmah se ubaci Persi.

– Šta? O, ne, nikako, nikako! – reče Torbar. – Ne, samo su mi ispričali nešto više o njihovim lažnim štapićima. Pitali su me da ih posavetujem oko marketinga. Obećao sam da ću ih upoznati s nekim svojim vezama u *Zonkovo* prodavnici šala...

Persi nije baš izgledao presrećan zbog ovoga, i Hari je mogao da se kladi da će čim

stigne kući, Persi pohitati da sve ispriča gospođi Vizli. Očito, Fredovi i Džordžovi planovi postajali su u poslednje vreme sve ambiciozniji, pošto su se nadali da će moći javno da prodaju svoje izume.

Torbar zausti da nešto upita Harija, ali ga Persi omete. – Šta mislite, kako se odvija turnir, gospodine Torbar? *Naše* odeljenje je prilično zadovoljno... ona mala nezgoda oko Vatreneog pehara – on pogleda Harija – bila je zaista nesrećna, naravno, ali čini se da je od tada sve krenulo po planu, zar ne?

– Oh, da – reče Torbar veselo – sve ovo dosad je prava pravcata zabava. Kako je stari Barti? Šteta što nije mogao da dođe.

– Oh, siguran sam da će se gospodin Čučanj oporaviti za tili čas – reče Persi važno – ali, u međuvremenu, ja sam više nego voljan da preuzmem poslove. Naravno, nije kod nas sve u prisustvovanju balovima – on se nonšalantno nasmeja – oh, ne, ja moram da se bavim svim stvarima koje su iskrsele u njegovom odsustvu... čuli ste da je Ali Bašir uhvaćen dok je pokušavao da prokrijumčari pošiljku letećih ćilima u zemlju? A zatim smo morali da ubeđujemo Transilvance da potpišu međunarodni Akt o zabrani dvoboja, imaću posle Nove godine sastanak sa šefom njihovog Odseka za magijsku saradnju...

– Idemo da se prošetamo – promrmlja Ron Hariju – da pobegnemo od Persija...

Pretvarajući se da idu da uzmu još neko piće, Hari i Ron napustiše sto, obidoše podijum za ples, i šmugnuše u Ulaznu dvoranu. Ulazna vrata stajala su širom otvorena, a treperava vilinska svetla u ružičnjaku žmirkala su i svetlucala dok su silazili niza stepenice, u čijem podnožju se nađoše okruženi žbunjem, vijugavim ukrasnim stazama i velikim kamenim statuama. Hari je čuo talasanje vode, koje je zvučalo kao fontana. Tu i tamo, ljudi su sedeli na reljefnim klupama. On i Ron se zaputiše vijugavom stazom kroz ružino grmlje, ali nisu daleko odmakli kad začuše neprijatno poznat glas.

– ... ne vidim u čemu je problem, Igore.

– Severuse, ne možeš se pretvarati da se ovo ne događa! – Karkarofov glas je zvučao zabrinuto i tiho, kao da pazi da ga neko ne čuje. – Već mesecima postaje sve jasniji i jasniji, ozbiljno sam zabrinut, ne mogu poricati...

– Onda beži – reče Snejpov glas odsečno. – Beži, ja ću već smisliti neki izgovor. Ja pak ostajem na Hogvortsu.

Snejp i Karkarof skrenuše iza ugla. Snejp je izvukao svoj štapić, i njime krčio put kroz žbunje, s najzloslutnijim mogućim izrazom lica. Iz mnogih žbunova začu se vriska, i iz njih izleteše neka mračna obličja.

– Deset poena manje za Haflpaf, Fosetova! – zareža Snejp, kad jedna devojčica projuri pored njega. – I deset poena manje za Rejvenklo, Stebinse! – reče, kad za njom projuri i dečak. – A šta vas dvojica radite? – dodade, videvši Harija i Rona na stazi ispred njih. Hari primeti da je Karkarof pomalo zbunjen što ih je tu zatekao. Ruka mu nervozno odluta do njegove jareće bradice, i on ponovo poče da je uvrće oko prsta.

– Šetamo se – kratko reče Ron Snejpu. – Nije valjda protivzakonito?

– Onda nastavite sa šetnjom! – zarezha Snejp, i prođe pored njih dok se za njim vijorio njegov dugi crni plašt. Karkarof požuri za Snejpm. Hari i Ron produžiše stazom.

– Zbog čega je Karkarof toliko zabrinut? – promrmlja Ron.

– I otkad su on i Snejp prešli na 'ti'? – reče Hari polako.

Upravo behu stigli do velikog kamenog irvasa, iznad kojeg su videli svetlucav mlaz visokog vodoskoka. Na kamenoj klupi nazirali su se senoviti obrisi dvoje ogromnih ljudi koji su posmatrali vodu na mesečini. A zatim Hari začu Hagrida kako govori.

– Čim sam te vid'o, znao sam – reče on, čudnovato promuklim glasom.

Hari i Ron se slediše. Ovo nije zvučalo kao scena u koju bi trebalo uleteti... Hari se osvrnu nazad niz stazu, i spazi Fler Delaker i Rodžera Dejvisa kako stoje poluskriveni u ružinom grmu nedaleko od njih. Hari potapša Rona po ramenu, i okrenu glavu, pokušavajući da mu kaže da bi vrlo lako mogli da se odšunjaju a da ih niko ne primeti (Fler i Dejvis su Hariju delovali vrlo zauzeto), ali Ron, razrogačivši oči čim je spazio Fler, žustro zavrte glavom, i povuče Harija dublje u senku iza irvasa.

– Šta ste snali, 'Agride? – reče Madam Maksim, naglašeno predući svojim utišanim glasom.

Hari zaista nije želeo ovo da sluša. Znao je da Hagrid ne bi voleo da ga bilo ko čuje u ovakvoj situaciji (Hari je znao da ni sâm to ne bi voleo) – da je bilo moguće, gurnuo bi prste u uši i počeo glasno da huči, ali to zaista nije bilo moguće. Umesto toga, pokušao je da se koncentriše na bubu koja je puzala niz leđa kamenog irvasa, ali buba jednostavno nije bila dovoljno zanimljiva da nadjača i blokira sledeće Hagridove reči.

– Prosto sam znao... znao da's' i ti k'o ja... Da l' ti je bijo otac, il' majka?

– Ja... ja ne snam na šta mislite, 'Agride...

– Meni je bila majka – reče Hagrid tiho. – Ona j' bila jedna od zadnjih u Britaniji. Narafski, ne sećam je se baš najbolje... otišla je, vidiš. Kad sam im'o oko tri godine. Nije baš bila majčinski nastrojena. Pa... i nije im baš u prirodi, je l'? Pojma nemam šta joj s' dogodilo... možda je i mrtva, kol'ko znadem...

Madam Maksim ne reče ništa. Hari ipak skrenu pogled s bube, preko irvasovih rogova, osluškujući... nikada dosad nije čuo Hagrida kako priča o svom detinjstvu.

– Mom ćaći se slomilo srce kad je otišla. Bio je tako sićušan tip, moj ćaća. Kad sam napunijo šes' godina, već sam mog'o da ga podignem i stavim na vr' ormana ak' me je živcirao. On se na to samo smejao... – Hagridov dubok glas delovao je slomljeno. Madam Maksim je slušala, nepokretna, očigledno zureći u srebrnkastu fontanu. – Ćaća me je odgajio... al' je umro tek što sam kren'o u školu. Od tada se sâm snalazim. Ipak, Dambldor mi je mnogo pomog'o. Bio je vrlo dobar prema meni, vala baš...

Hagrid izvuče veliku tufnastu svilenu maramicu i žestoko izduva nos. – I tako... nego... dosta o meni. Š'a je s' tobom? Od koga si ti nasledila?

Ali Madam Maksim iznenada ustade.

– Prohladno je – reče ona, ali vreme, kakvo god bilo, nije bilo ni izbliza tako hladno kao njen glas. – Mislim da ću sada poći unutra.

– A? – reče Hagrid tupo. – Ne, nemo' ići! Ja... Nikad dosad nisam upoznao još nekog od ti'!

– Još jednog *šta*, zaprafo? – upita Madam Maksim ledenim tonom.

Hari je možda mogao da dobaci Hagridu da je bolje da ne odgovori. Stajao je u senci, škrgućući zubima, nadajući se da Hagrid neće odgovoriti – ali nije vredelo.

– Još jednog poludžina, naravski! – reče Hagrid.

– Kako se usućuješ! – cičala je Madam Maksim. Glas joj se prolomio kroz miran noćni vazduh kao sirena za maglu. Iza sebe, Hari začu Fler i Rodžera kako ispadaju iz svog ružinog grma. – Nikat dosad nisam bila toliko ufrećena u celom sfom šifotu! Poludžin? *Moi*? Ja samo... samo imam krupne kosti!

Ona odjuri niz stazu. Gde god bi prošla ljutito razgrćući žbunje, veliki, šareni rojevi vila izletali su u vazduh. Hagrid je i dalje sedeo na klupi, zureći za njom. Bilo je previše mračno da bi mu Hari razaznao izraz lica. Onda, posle otprilike minut, on ustade i ode, ne nazad u zamak, već preko mračnog imanja u pravcu svoje kolibe.

– Hajde – reče Hari, vrlo tiho, Ronu. – Idemo...

Ali Ron se nije micao.

– Šta je bilo? – upita Hari, gledajući u njega.

Ron se osvrnu ka Hariju, zbilja vrlo ozbiljnog izraza lica.

– Da li si znao? – prošaputa on. – Da je Hagrid poludžin?

– Ne – reče Hari, sležući ramenima. – Pa šta?

Odmah je znao, po pogledu koji mu je Ron uputio, da je po ko zna koji put pokazao svoje nepoznavanje čarobnjačkog sveta. Pošto su ga odgojili Darslijevi, on nije bio upućen u mnoštvo stvari koje su čarobnjaci uzimali zdravo za gotovo, i one su za Harija bile otkrovenje, ali što je duže pohadao školu, takva iznenađenja su postajala sve ređa. Sada je, međutim, shvatio da većina čarobnjaka ne bi rekla: – *Pa šta?* – ukoliko bi saznali da je majka jednog od njihovih prijatelja bila džin.

– Objasniću ti unutra – reče Ron tiho. – Hajdemo...

Fler i Rodžer Dejvis su nestali, verovatno u nekom malo diskretnijem žbunju. Hari i Ron su se vratili u Veliku salu. Parvati i Padma sada su sedele za udaljenim stolom s gomilom bobatonskih dečaka, a Hermiona je ponovo plesala s Krumom. Hari i Ron sedošće za sto podalje od podijuma za ples.

– Pa? – požurivao je Hari Rona. – U čemu je problem sa džinovima?

– Pa, oni su... oni su... – Ron se borio da nađe pravu reč – ne baš fini – završi on glupavo.

– Koga je briga? – reče Hari. – Hagridu ništa ne fali!

– Znam da mu ne fali, ali... bokca mu, nije čudo što to krije – reče Ron, vrteći glavom. – Uvek sam mislio da se slučajno našao na putu nekoj lošoj Čini rasta kad je

bio dete, ili tako nešto. Nisam hteo to da spominjem...

– Ali kakve veze ima i da mu je majka doista bila od džinovske sorte? – upita Hari.

– Pa... niko ko ga poznaje neće mariti za to, pošto znaju da nije opasan – reče Ron polako. – Ali... Hari, džinovi, oni su baš opaki. Što reče Hagrid, to im je u prirodi, oni su kao trolovi... jednostavno vole da ubijaju, to svi znaju. Ipak, u Britaniji ih više nema.

– Šta se desilo s njima?

– Pa, već su bili počeli prirodno da odumiru, a onda je gomila njih izginula od ruke Aurora. Trebalo bi da ih ima još u inostranstvu, međutim... uglavnom se kriju u planinama...

– Ne znam koga Madam Maksim zavarava – reče Hari, posmatrajući Madam Maksim kako sedi sama za stolom sa sudijama, vrlo natmurena. – Ako je Hagrid poludžin, onda je sigurno i ona. Krupne kosti... ma jedino dinosaurus ima veće kosti od nje.

Hari i Ron su ostatak bala proveli u svom ćošku, raspravljajući o džinovima i ne nameravajući više da plešu. Hari je pokušavao da ne gleda u Čo i Sedrika: taj prizor je u njemu budio jaku želju da nešto šutne.

Kada su u ponoć *Čudne sestre* završile svirku, svi ih poslednji put pozdraviše aplauzom i počеше da se probijaju prema Ulaznoj dvorani. Mnogi su uzdisali što bal ne traje duže, ali Hari je bio savršeno zadovoljan što ide u krevet. Što se njega tiče, veće nije bilo mnogo zabavno.

Ispred sale, u Ulaznoj dvorani, Hari i Ron videše Hermionu kako se oprašta od Kruma pre nego što će se on zaputiti u durmstranški brod. Ona uputi Ronu leden pogled i bez reči projuri pored njega uz mermerne stepenice. Hari i Ron krenuše za njom, ali na pola puta uz mermerno stepenište, Hari začu kako ga neko zove.

– Hej... Hari!

Bio je to Sedrik Digori. Hari je video Čo kako ga čeka u Ulaznoj dvorani ispod njih.

– Da? – reče Hari hladno, kad Sedrik potrča uza stepenice ka njemu.

Sedrik kao da nije želeo da kaže to što je hteo pred Ronom, koji slegnu ramenima, činilo se besno, i nastavi da se penje uza stepenice.

– Slušaj... – Sedrik spusti glas kad Ron nestade. – Dugujem ti jednu uslugu, pošto si mi rekao ono o zmajevima. Znaš ono zlatno jaje? Da li tvoje ječi kad ga otvoriš?

– Da – reče Hari.

– Pa... okupaj se, važi?

– Šta?

– Okupaj se i... ovaj... ponesi i jaje sa sobom, i... pa... samo dobro mućni glavom u toploj vodi. Pomoći će ti da razmisliš... veruj mi.

Hari je zurio u njega.

– Znaš šta – reče Sedrik – idi u kupatilo za asistente. Četvrta vrata sleva od one

statue Borisa Obeznanjenog, na petom spratu. Šifra je *svež kao bor*. Moram da idem... hoću da poželim laku noć...

On se ponovo nasmeši Hariju i požuri nazad niza stepenice, ka Čo.

Hari je sâm otišao do grifindorskog tornja. Savet koji je dobio bio je vrlo čudan. Zašto bi mu kupanje pomoglo da sazna šta znači jaje koje zavija? Da ga Sedrik možda ne zafirkava? Da ne pokušava možda da napravi budalu od Harija, kako bi ga Čo još više volela?

Debela Dama i njena prijateljica Vi hrkale su u slici koja je pokrivala rupu u zidu. Hari je morao da viče: – *Vilin-svetla!* – sve dok ih nije probudio, a kada je konačno uspeo u tome, bile su izuzetno nervozne. On se pope do dnevnog boravka i zateče Rona i Hermionu kako se žučno svađaju. Stojeći na udaljenosti od desetak stopa, urlali su jedno na drugo, oboje skerletnocrveni u licu.

– Pa, ako ti se ne dopada, znaš šta je rešenje, zar ne? – vikala je Hermiona. Kosa joj se već rasipala iz elegantne punđe, a lice joj je bilo izobličeno od besa.

– Je li? – zaurla Ron zauzvrat. – Šta?

– Sledeći put kad bude neki bal, pozovi me pre nego što me pozove neko drugi, a ne kao poslednju rezervu!

Ron nešto nemo zausti, kao zlatna ribica na suvom, a Hermiona se naglo okrenu i stušiti se uza stepenice ka devojačkoj spavaonici. Ron se okrenu ka Hariju.

– Pa – promumla on kao gromom pogođen – pa... eto, to pokazuje... potpuno je promašila poentu...

Hari ništa ne reče. Bilo mu je i suviše drago što ponovo razgovara s Ronom da bi mu sad kazao šta zapravo misli – ali nekako mu se činilo da je Hermiona pogodila poentu mnogo bolje nego Ron.

24. Ekskluziva Rite Skiter

Prvog dana posle Božića svi su kasno ustali. Grifindorski dnevni boravak bio je mnogo tiši nego što je bio u poslednje vreme, a dokoni razgovori bili su isprekidani čestim zevanjem. Hermionina kosa ponovo je bila neukrotiva; priznala je Hariju da je pred bal koristila malo slobodnije količine *Glatkovog* rastvora za kosu: – Ali, prevelika je gnjavaža da bih to radila svaki dan – dodala je kao da se to podrazumeva, češkajući iza ušiju Krukšenksa koji je preo.

Ron i Hermiona su izgleda sklopili prećutni sporazum da ne govore o svojoj svađi. Bili su vrlo prijateljski nastrojeni jedno prema drugom, iako čudnovato formalni. Ron i Hari nisu gubili vreme, već su odmah ispričali Hermioni sve o razgovoru koji su čuli između Madam Maksim i Hagrida, ali Hermiona, za razliku od Rona, nije bila šokirana veću da je Hagrid poludžin.

– Pa, i mislila sam da mora tako nešto da bude – reče ona sležući ramenima. – Znala sam da ne može da bude pravi džin, pošto su oni visoki oko šest-sedam metara. Ali pošteno govoreći, čemu sva ta histerija oko džinova. Ne mogu svi biti tako užasni... to su iste predrasude kakve ljudi imaju i prema vukodlacima... rasna netrpeljivost, zar ne?

Ron bi joj vrlo rado pakosno odgovorio, ali očigledno nije želeo još jednu svađu pošto se zadovoljio time da s nevericom odmahne glavom onda kada ga Hermiona nije posmatrala.

Došlo je vreme da se misli o domaćim zadacima koje su zapostavili tokom prve nedelje praznika. Sad kad je Božić prošao, svi su bili prilično nezainteresovani – to jest svi sem Harija, koji je (ponovo) počinjao pomalo da oseća nervozu.

Problem je bio u tome što mu je dvadeset četvrti februar delovao mnogo bliže s ove strane Božića, a još ništa nije uradio da reši zagonetku zlatnog jajeta. Stoga je počeo da vadi jaje iz svog kovčega kad god bi se popeo u spavaonicu, otvorio bi ga i pažljivo osluškiavao, svaki put se nadajući da će otkriti neki smisao. Upinjao se da se seti na šta ga taj zvuk još podseća, osim na trideset muzičkih testera, ali nikada nije čuo ništa nalik tome. Zatvorio bi jaje, protresao ga iz sve snage, i ponovo otvorio, da bi video nije li se zvuk možda promenio, ali on je i dalje bio isti. Pokušavao je da postavlja pitanja jajetu, urlajući kako bi nadglasao zavijanje, ali ništa nije pomagalo. Čak je i bacio jaje preko cele sobe – mada nije zaista očekivao da će mu to pomoći.

Hari nije zaboravio na nagoveštaj koji mu je Sedrik dao, ali zbog svojih ne baš prijateljskih osećanja prema Sedriku nije bio previše voljan da prihvati njegovu pomoć, ukoliko može da je izbegne. U svakom slučaju, činilo mu se da bi Sedrik, da je zaista hteo da mu pomogne, sigurno bio mnogo detaljniji. Hari je Sedriku tačno rekao šta ga čeka u prvom poduhvatu – a Sedrikov pojam fer trampe bio je da mu kaže da se okupa. E pa, nije mu potrebna tako glupa pomoć – svakako ne od nekog ko neprekidno prolazi kroz hodnike ruku pod ruku sa Čo. I tako, kada je došao prvi dan novog polugodišta, Hari se zaputio na časove opterećen knjigama, pergamentima i perima, kao i uvek, ali i skrivenom brigom o jajetu koja mu je pritiskala stomak, kao da i samo jaje nosi sa sobom.

Sneg je i dalje u debelom sloju pokrivaio imanje, a prozori staklene bašte bili su toliko zamagljeni kondenzovanom parom da za vreme Herbologije nisu mogli ništa da vide napolju. Niko se nije previše radovao Brizi o magijskim stvorenjima po ovakvom vremenu, mada će ih, kako je Ron rekao, skruti verovatno fino zagrejati – bilo da krenu da ih jure, bilo da se rasprskavaju svom snagom sve dok se Hagridova koliba ne zapali.

Međutim, kada su došli do Hagridove kolibe, tamo su zatekli stariju vešticu kratko podšišane sede kose i vrlo isturene brade kako stoji na ulaznim vratima.

– Požurite, hajdete, zvonilo je zvonilo pre pet minuta – obrecnu se ona na njih, dok su se probijali kroz sneg ka njoj.

– Ko si ti? – reče Ron, zureći u nju. – Gde je Hagrid?

– Zovem se profesorka Truli-Daska – reče ona odsečno – ja sam vaša zamena za profesora Brige o magijskim stvorenjima.

– Gde je Hagrid? – ponovi Hari glasnije.

– Sprečen je da prisustvuje nastavi – reče profesorka Truli-Daska kratko.

Do Harijevih ušiju dopre mek i neprijatan smeh. On se okrenu: Drako Melfoj i ostali sliterinci upravo su pristizali na nastavu. Bili su veseli, svi do jednog, i niko od njih nije delovao iznenađen što vidi profesorku Truli-Dasku.

– Ovuda, molim – reče profesorka Truli-Daska, i odšeta se do obora gde su ogromni bobatonski konji drhtali. Hari, Ron i Hermiona su je pratili, osvrćući se preko ramena ka Hagridovoj kolibi. Sve zavese su bile navučene. Da li je Hagrid unutra, sâm i bolestan?

– Šta nije u redu s Hagridom? – upita Hari, žureći da stigne profesorku Truli-Dasku.

– To se tebe ne tiče – reče ona, kao da misli da je Hari čisto znatiželjan.

– Tiče me se – reče Hari zajapureno. – Šta nije u redu s njim?

Profesorka Truli-Daska se ponašala kao da ga ne čuje. Povala ih je pored obora gde su stajali bobatonski konji, šćućureni od hladnoće, a zatim prema drvetu na rubu šume, gde je bio privezan krupan lep jednorog.

Mnoge devojčice rekoše: – *Auuuuuu!* – čim ga ugledaše.

– Oh, kako je lep! – prošaputa Lavander Braun. – Odakle joj? Njih je zbilja teško uhvatiti!

Jednorog je bio toliko beo da je sneg oko njega izgledao sivo. Nervozno je udario svojim zlatnim kopitima o zemlju, i zabacivao svoju rogatu glavu.

– Dečaci, ostanite pozadi! – razdera se profesorka Truli-Daska, ispruži ruku i snažno uhvati Harija za grudi. – Jednorogi više vole dodir žene. Devojčice, istupite napred, i pridite mu pažljivo. Hajde, polako...

Ona i devojčice priđoše polako jednorogu, ostavljajući dečake da stoje pored ograde i gledaju.

Čim se profesorka Truli-Daska udaljila dovoljno da ne može da ih čuje, Hari se okrenu Ronu. – Šta misliš, šta nije u redu s njim? Ne misliš da ga je možda neki skrut...?

– Oh, niko ga nije napao, Poteru, ukoliko si na to mislio – reče Melfoj mirno. – Ne, samo ga je stid da pokaže svoje veliko ružno lice.

– Na šta ciljaš? – reče Hari oštro.

Melfoj gurnu ruku u džep svoje odore, i izvuče ispresavijan isečak iz novina.

– Evo – reče on. – Žao mi je što sam ja taj koji ti donosi loše vesti, Poteru...

Zlobno se smeškao, a Hari zgrabi isečak, razvi ga, i pročita zajedno s Ronom, Šejmusom, Dinom i Nevilom, koji su mu virili preko ramena. Bio je to članak s Hagridovom slikom na vrhu, na kojoj je ovaj delovao izuzetno prepredeno.

DAMBLDOROVA DŽINOVSKA GREŠKA

Albus Damblodor, ekscentrični direktor Hogvortske škole za veštičarenje i

čarobnjaštvo, uvek je bio sklon zapošljavanju kontroverznog osoblja, piše Rita Skiter, specijalni izveštač. U septembru ove godine, zaposlio je Alastora 'Ludookog' Čudljivka, ozloglašenog bivšeg Aurora, lakog na obaraču kad je bacanje kletvi u pitanju, kako bi predavao Odbranu od Mračnih veština, i ta je odluka izazvala veliku pažnju u Ministarstvu magije, kad se uzme u obzir Čudljivkova dobro znana navika da napada svakog ko napravi nagli pokret u njegovom prisustvu. Ludooki Čudljivko, međutim, deluje odgovorno i dobroćudno kada se uporedi s polučovekom koga je Damblodor zaposlio da predaje Brigu o magijskim stvorenjima.

Rubeus Hagrid, koji i sâm priznaje da je izbačen s Hogvortsa još kad je bio u trećem razredu, od tada drži poziciju čuvara školskog imanja, posao koji mu je obezbedio Damblodor. Prošle godine pak, Hagrid je iskoristio svoj misteriozni uticaj na direktora kako bi sebi obezbedio i dodatnu poziciju nastavnika Brige o magijskim stvorenjima, dobivši mesto u konkurenciji mnogo kvalifikovanijih kandidata.

Začuđujuće velik i svirepog izgleda, Hagrid je koristio svoj novostečeni autoritet da plaši učenike koji su mu povereni nizom užasavajućih stvorenja. Dok se Damblodor na sve to pravio gluv, Hagrid je povredio nekoliko učenika tokom serije predavanja za koje mnogi priznaju da su 'vrlo zastrašujuća'.

– Mene je napao hipogrif, a mog prijatelja Vinsenta Kreba gadno je ujeo magijski sluzocrv – kaže Drako Melfoj, učenik četvrte godine. – Svi mrzimo Hagrida, ali se i suviše bojimo da bismo išta rekli.

Hagrid pak nema nikakvu nameru da prekine svoju kampanju zastrašivanja. U razgovoru s reporterom Dnevnog proroka, prošlog meseca, priznao je da uzgaja stvorenja koja je sâm nazvao 'zadnjerasprskavajući skruti', izuzetno opasnu mešavinu mantikore i vatrenih kraba. Stvaranje novih vrsta magijskih stvorenja je, naravno, aktivnost koja je uvek pod strogom pažnjom Odseka za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja. Hagrid, čini se, smatra da je iznad takvih tričavih ograničenja.

– Ja sam se samo malko zabavljao – kaže on, pre nego što brzo promeni temu.

Ali, kao da to nije dovoljno, Dnevni prorok je upravo obelodanio dokaze da Hagrid nije – kao što se dosad pretvarao – čistokrvni čarobnjak. On, zapravo, nije ni čistokrvan čovek. Njegova majka, kako ekskluzivno saznajemo, nije niko drugi do džinica Fridvulfa, čije je prebivalište trenutno nepoznato.

Krvožedni i brutalni, džinovi su tokom prošlog veka sami sebe doveli do granice istrebljenja ratujući međusobno. Šaćica onih koji su opstali pridružila se redovima Onoga Koji Se Ne Sme Imenovati, i odgovorna je za neka od najvećih masovnih ubistava Normalaca tokom njegove strahovlade.

Kada su većinu džinova koji su služili Onome Koji Se Ne Sme Imenovati

pobili Aurori – borci protiv Mračne strane, Fridvulfa nije bila među njima. Moguće je da je pobjegla u neku od džinovskih zajednica koje još postoje u inostranim planinskim lancima. Sudeći po njegovom ludiranju za vreme časova Brige o magijskim stvorenjima, Fridvulfin sin je izgleda nasledio njenu brutalnu prirodu.

U krajnje bizarnom obrtu događaja, Hagrid se, izgleda, blisko sprijateljio s dečakom koji je doveo do propasti Znote-Već-Koga – i time oterao Hagridovu rođenu majku, zajedno s ostatkom Znote-Već-Čijih sluga u bekstvo. Možda je Hari nesvestan neprijatne istine o svom velikom prijatelju – ali dužnost Albusa Damblдора zasigurno jeste i da se pobrine da Hari Potter, zajedno sa svojim školskim drugovima, bude upozoren na opasnosti druženja s poludžinovima.

Hari završi sa čitanjem i pogleda ka Ronu, čija je vilica zjapila otvorena.

– Kako li je ona saznala? – prošaputa on.

Ali Harija nije to brinulo.

– Šta si mislio pod tim: 'Svi mrzimo Hagrida'? – Hari siknu na Melfoja. – Kakve su ti to budalaštine o tome da je *njega* – on pokaza ka Krebu – gadno ujeo magijski sluzocrv? Oni čak i nemaju zube!

Kreb se kikotao, očigledno vrlo zadovoljan samim sobom.

– Pa, rekao bih da će ovo staviti tačku na nastavničku karijeru tog tikvana – reče Melfoj, sa sjajem u očima. – Poludžin... a ja sam sve vreme mislio da je jednostavno popio celu bocu Kostorasta kada je bio mali... mamicama i taticama se ovo neće dopasti... bojaće se da im ne pojede dečicu, ha ha...

– Ti...

– Da li vi tamo dole pazite?

Glas profesorke Truli-Daske dopre konačno do dečaka. Devojčice su se već sve okupile oko jednoroga i mazile ga. Hari je bio toliko besan da mu se članak iz *Dnevnog proroka* tresao u ruci kad se okrenuo da se tupo upilji u jednoroga, čije je brojne magijske karakteristike profesorke Truli-Daska upravo naglas nabrajala, kako bi je čuli i dečaci.

– Nadam se da će nam ova profesorka i ostati! – reče Parvati Petil, kada se završio čas i svi pošli natrag u zamak na ručak. – Ovako sam zamišljala časove Brige o magijskim stvorenjima... s prikladnim stvorenjima poput jednoroga, a ne sa čudovištima...

– A šta je s Hagridom? – upita Hari ljutito, dok su se penjali uza stepenice.

– Šta s njim? – reče Parvati ledenim glasom. – On i dalje može da bude čuvar imanja, zar ne?

Parvati je bila izrazito hladna prema Hariju još od bala. Pretpostavljao je da je trebalo da joj posveti više pažnje, ali se činilo da se uprkos tome lepo provela. Već je govorila svakome ko bi hteo da je sasluša kako se dogovorila da se nađe s onim

dečakom iz Bobatonsa u Hogsmidu, prvog sledećeg slobodnog vikenda.

– To je bilo baš dobro predavanje – reče Hermiona, dok su ulazili u Veliku salu. – Nisam znala polovinu stvari koje nam je profesorka Truli–Daska ispričala o jedno...

– Pogledaj ovo! – zareža Hari, i gurnu joj članak iz *Dnevnog proroka* pod nos.

Hermionina vilica razjapi se dok je čitala. Njena reakcija bila je ista kao i Ronova. – Kako je ta užasna žena uopšte saznala za to? Ne mislite da joj je Hagrid rekao?

– Ne – reče Hari, vodeći ih ka grifindorskom stolu, i bacivši se u stolicu, besan. – Nije čak ni nama rekao, zar ne? Pretpostavljam da je bila besna što joj nije rekao gomile prljavština o meni, pa je počela da čeprka po njegovoj prošlosti da mu se osveti.

– Možda ga je čula dok je razgovarao s Madam Maksim na balu – reče Hermiona tiho.

– Videli bismo je u bašti! – reče Ron. – U svakom slučaju, zabranjeno joj je da ulazi u školu, Hagrid nam je rekao da joj je Dambldor zabranio...

– Možda ima Nevidljivi ogrtač – reče Hari, kutlačom sipajući pileći paprikaš u svoj tanjir i prskajući besno njime svuda oko sebe. – Baš liči na nju, zar ne, da se krije po žbunju i prisluškuje razgovore.

– Misliš, kao ti i Ron? – reče Hermiona.

– Nismo ga prisluškivali! – reče Ron zgranuto. – Nismo imali izbora! Glupavi kreten, priča o svojoj džinovskoj majci tamo gde ga svako može čuti!

– Moramo da ga vidimo – reče Hari. – Večeras, posle Predskazivanja. Da mu kažemo da želimo da se vrati... Ti želiš da se on vrati, zar ne? – obrecnu se on na Hermionu.

– Ja... pa, neću se pretvarati da mi nije prijalo jedno pravo predavanje iz Brige o magijskim stvorenjima, za promenu... ali i ja želim da se Hagrid vrati, dabome! – dodade Hermiona žurno, popustivši pod Harijevim razjarenim pogledom.

To veče, posle večere, njih troje ponovo napustiše zamak, i spustiše se niza zamrznuto imanje do Hagridove kolibe. Pokucaše, a odgovori im Fengovo duboko lajanje.

– Hagrid, mi smo! – povika Hari, lupajući po vratima. – Otvori!

On im ne odgovori. Čuli su Fenga kako grebe po vratima, i cvili, ali se ona nisu otvorila. Lupali su po njima narednih desetak minuta. Ron je čak pokucao i na jedan od prozora, ali odgovora nije bilo.

– Zašto *nas* izbegava? – reče Hermiona, kada su konačno odustali, i krenuli natrag u školu. – Ne misli valjda da nam je bitno to što je on poludžin?

Ali izgleda da je Hagrid zbilja to pomislio. Nisu ga videli cele nedelje. Nije se pojavljivao ni za nastavničkim stolom u vreme obroka, niti su ga vidali kako obavlja dužnosti čuvara imanja vrzmajući se travnjakom, a profesorka Truli-Daska je nastavila da predaje Brigu o magijskim stvorenjima. Melfoj je likovao kad god bi mu se ukazala prilika.

– Nedostaje ti tvoj prijatelj mešanac? – šapnuo bi Hariju kad god bi neki profesor bio u blizini, kako bi izbegao Harijevu odmazdu. – Nedostaje ti čovek-slono?

Sredinom januara bila je predviđena poseta Hogsmidu. Hermiona je bila iznenađena kada je čula da Hari planira da ide.

– Mislila sam da ćeš hteti da iskoristiš priliku kad dnevni boravak bude tih i prazan – reče ona – da zaista počneš da radiš na tom jajetu.

– Oh, ja... rekao bih da imam prilično dobru ideju o čemu se zapravo radi – slaga je Hari.

– Znaš, zaista? – reče Hermiona, vidno impresionirana. – Sjajno!

Hariju stomak počeo da se prevrće od griže savesti, ali nije se obazirao na to. Najzad, ima još čitavih pet nedelja da reši zagonetku jajeta, što nije malo... a ako bude išao u Hogsmid, možda naleti na Hagrida, pa će imati priliku da ga ubedi da se vrati.

On, Ron i Hermiona zajedno napustiše zamak u subotu, i zaputiše se hladnim i vlažnim imanjem prema kapiji. Dok su prolazili pored durmstranškog broda ukotvljenog u jezeru, videli su Viktora Kruma kako izlazi na palubu, obučen samo u kupaće gaće. Bio je izrazito mršav, ali očigledno mnogo žilaviji nego što je delovao, pošto se popeo na ogradu broda, ispružio ruke i skočio pravo u jezero.

– Poludeo je! – reče Hari, zureći u Krumovu tamnu glavu, kad ova izroni na sredini jezera. – Mora da je ledeno, januar je mesec!

– Tamo odakle on dolazi mnogo je hladnije – reče Hermiona. – Pretpostavljam da je njemu sasvim toplo.

– Da, ali tu je i dalje džinovska sipa – reče Ron. Nije zvučao zabrinuto... zapravo, zvučalo je, pomalo, kao da to priželjkuje. Hermiona oseti taj ton u njegovom glasu i namršti se.

– On je zbilja fin, znaš – reče ona. – Nije onakav kakav misliš da jeste, iako dolazi iz Durmstranga. Njemu se više dopada ovde, rekao mi je.

Ron ne reče ništa. Još od bala nije ni spomenuo Viktora Kruma, ali je Hari dan posle Božića našao sićušnu ruku ispod svog kreveta, koju kao da je neko otkinuo s malene figurice u bugarskoj kvidičkoj odori.

Dok je išao niz bljuzgavu Visoku ulicu, Hari je pažljivo gledao naokolo, ne bi li spazio Hagrida, i predložio je da posete *Tri metle* čim se uverio da Hagrida nema ni u jednoj od lokalnih radnji.

Gostionica je bila puna kao i uvek, ali je brz pogled preko svih stolova bio dovoljan da uveri Harija da Hagrid nije tu. Pomalo obeshrabren, on ode do šanka sa Ronom i Hermionom, naruči tri krem-piva od Madam Rozmerte, i, smrknut, pomisli kako je mogao da ostane u zamku i da sluša jaje kako zavija.

– Zar on *nikad* ne ide u svoju kancelariju? – iznenada prošaputa Hermiona. – Pogledajte!

Pokaza ka ogledalu iza šanka, i Hari u njegovom odrazu vide Luda Torbara, kako sedi u mračnom uglu s gomilom goblina. Torbar je brzo i tihim glasom govorio nešto

goblinima, koji su svi do jednog skrstili ruke i delovali pomalo preteće.

Baš je čudno, pomisli Hari, da je Torbar ovde, u *Tri Metle*, za vreme vikenda kada se ne održava nijedan Tročarobnjački događaj, i stoga nije potrebno nikakvo sudijsko prisustvo. Posmatrao je Torbara u ogledalu. Opet je delovao iscrpljeno, baš kao i one noći u šumi pre nego što se pojavio Mračni znak. A onda Torbar pogleda prema šanku, primeti Harija i ustade.

– Samo trenutak, samo trenutak! – začu ga Hari kako se osorno obraća goblinima, i netom Torbar pojuri kroz krčmu ka Hariju, vrativši ponovo svoj dečački osmeh na lice.

– Hari! – reče on. – Kako si? Nadao sam se da ću naleteti na tebe! Da li je sve kako treba?

– Fino, hvala – reče Hari.

– Pitao sam se da li bih mogao nakratko da porazgovaram s tobom nasamo, Hari? – reče Torbar nestrpljivo. – Vas dvoje, molim vas, izvinite na trenutak?

– Ovaj... dobro – reče Ron, i on i Hermiona krenuše da nađu sto.

Torbar povede Harija duž šanka, što dalje od Madam Rozmerte.

– Pa, samo sam hteo da ti ponovo čestitam na sjajnoj pobedi protiv onog šiljorepog, Hari – reče Torbar. – Zbilja savršeno.

– Hvala – reče Hari, ali znao je da to ne može biti sve što je Torbar hteo da kaže, pošto je mogao da mu čestita i pred Ronom i Hermionom. Torbaru se pak nije žurilo da kaže to što ima; Hari primeti kako ovlaš baca poglede ka goblinima u ogledalu, koji su ćutke motrili na njega i Harija svojim tamnim, kosim očima.

– Prava noćna mora – reče Torbar Hariju ispod glasa, primetivši da i Hari posmatra goblina. – Njihov engleski nije baš najbolji... kao da sam ponovo na Svetskom prvenstvu u kvidiču sa svim onim Bugarima... ali *oni* su makar umeli da koriste jezik znakova koji drugi ljudi umeju da prepoznaju. Ova družina samo priča na brbljarskom... a ja znam samo jednu reč na brbljarskom. *Bladvak*. To znači 'pijuk'. Ne želim da je koristim u razgovoru, kako ne bi pomislili da im pretim. – On se kratko i zvonko zacereka.

– Šta oni uopšte hoće? – upita Hari, primetivši kako goblina i dalje pomno motre na Torbara.

– Ovaj... pa... – reče Torbar, iznenada se unervozivši. – Oni... ovaj... oni traže Bartija Čučnja.

– Zašto ga traže ovde? – reče Hari. – On je u Ministarstvu u Londonu, zar ne?

– Ovaj... istini za volju, pojma nemam gde je – reče Torbar. – On je, kako da kažem... prestao da dolazi na posao. Odsutan je već nekoliko nedelja. Mladi Persi, njegov asistent, tvrdi da je bolestan. Očito je da mu je slao instrukcije putem sove. Ali nemoj ovo nikom da govoriš, važi, Hari? Pošto Rita Skiter još uvek čeprka gde god može, kladim se da bi pokušala da poveže Bartijevu bolest sa nečim zlokobnim. Verovatno bi rekla da je nestao kao Berta Džorkins.

– Da li ste čuli nešto o Berti Džorkins? – upita Hari.

– Ne – reče Torbar, ponovo delujući iscrpljeno. – Poslao sam ljude da tragaju za njom, naravno... – (Bilo je i vreme, pomisli Hari) – i sve mi deluje strašno čudno. Znamo sigurno da je *stigla* u Albaniju, pošto se tamo srela sa svojom dalekom rođakom. A onda je napustila rođakinu kuću kako bi produžila južno i posetila tetku... i čini se da je na putu do tamo nestala bez traga. Proklet da sam ako znam gde je nestala... na primer, ona nije tip žene koja bi pobegla... ali ipak... šta mi to radimo, pričamo o goblinima i Berti Džorkins? Hteo sam, zapravo, da te pitam – on spusti ton – kako napreduješ sa svojim zlatnim jajetom?

– Ovaj... dobro – reče Hari neiskreno.

Torbar je izgleda to i osetio.

– Slušaj, Hari – reče on (i dalje vrlo tihim glasom) – vrlo mi je žao zbog svega ovoga... tebe su gurnuli u ovaj turnir, nisi se dobrovoljno prijavio... i ako – glas mu je sada bio toliko tih da je Hari morao da se nagne bliže kako bi ga čuo – ... ako ikako mogu da ti pomognem... da te usmerim na pravi put... zavoleo sam te... način na koji si prošao pored onog zmaja!... Eto, samo reci.

Hari pogleda u Torbarevo okruglo, rozikasto lice i krupne, bebeće plave oči.

– Trebalo bi da sami prokljuvimo zagonetke, zar ne? – reče on, pazeći da mu ton glasa bude uobičajen, kako ne bi zvučalo da optužuje šefa Odseka za magijske igre i sportove da krši pravila.

– Pa... pa, da – reče Torbar nestrpljivo – ali... ma daj, Hari... svi mi želimo pobedu Hogvortsa, zar ne?

– Da li ste Sedriku ponudili pomoć? – upita Hari.

Preko Torbarevog glatkog lica pređe neznatna mrgodna grimasa.

– Ne, nisam – reče on. – Ja... pa, kao što sam rekao, zavoleo sam te. Samo sam mislio da ti ponudim...

– Pa, hvala – reče Hari – ali mislim da sam skoro završio sa jajetom... još koji dan i rešiću to.

Ni sâm nije bio siguran zašto odbija Torbarevu pomoć, izuzev što je Torbar za njega ipak skoro potpuni stranac, i ako bi prihvatio pomoć od njega, to bi više ličilo na varanje nego kad bi zatražio savet od Rona, Hermione ili Sirijusa.

Torbar je delovao gotovo uvređeno, ali nije stigao ništa više da kaže, pošto se u tom trenutku pojaviše Fred i Džordž.

– Dobar dan, gospodine Torbar – reče Fred veselo. – Možemo li da vas počastimo pićencem?

– Ovaj... ne – reče Torbar, uputivši poslednji razočarani pogled ka Hariju – ne hvala, momci...

Fred i Džordž su delovali razočarano baš kao i Torbar, koji je posmatrao Harija kao da ga je ovaj duboko izneverio.

– Pa, moram da krenem – reče on. – Drago mi je što sam vas sve video. Srećno,

Hari.

On žurno izađe iz krčme. Goblini redom skliznuše sa svojih sedišta i izadoše za njim. Hari ode da se pridruži Ronu i Hermioni.

– Šta je hteo? – reče Ron, čim je Hari seo.

– Ponudio se da mi pomogne oko zlatnog jajeta – reče Hari.

– Ne bi smeo to da radi! – reče Hermiona, vidno preneražena. – On je jedan od sudija! A uostalom, ti si već rešio problem – zar ne?

– Ovaj... skoro – reče Hari.

– Pa, mislim da se Dambldoru ne bi svidelo kada bi znao da Torbar pokušava da te ubedi da varaš! – reče Hermiona sa žestokim neodobravanjem. – Nadam se da pokušava da pomogne i Sedriku!

– Ne pokušava. Pitao sam ga – reče Hari.

– Koga je briga da li Digoriju neko pomaže? – reče Ron. Hari se u sebi saglasi.

– Oni goblini nisu baš delovali prijateljski – reče Hermiona, srkćući krem-pivo. – Šta rade ovde?

– Sudeći prema Torbaru, traže Čučnja – reče Hari. – I dalje je bolestan. Nije se pojavljivao na poslu.

– Možda ga Persi truje – reče Ron. – Verovatno veruje da će, ukoliko Čučanj odapne, njega, Persija, postaviti na mesto šefa Odseka za međunarodnu magijsku saradnju.

Hermiona uputi Ronu ne-šali-se-s-takvim-stvarima pogled, i reče: – Čudno, ako goblini traže gospodina Čučnja... bilo bi normalno da kontaktiraju s Odsekom za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja.

– Čučanj govori mnoštvo različitih jezika – reče Hari. – Možda im treba prevodilac.

– Brineš se za sirote male goblina, je li? – upita Ron Hermionu. – Razmišljaš da osnuješ U.Z.R.G. ili nešto slično? Udruženje za zaštitu ružnih goblina?

– Ha, ha, ha – reče Hermiona sarkastično. – Goblinima ne treba zaštita. Zar niste slušali šta nam je profesor Bins pričao o pobunama goblina?

– Ne – rekoše Hari i Ron u glas.

– Pa, oni su sasvim sposobni da izađu na kraj s čarobnjacima – reče Hermiona, dosipajući sebi još krem-piva. – Vrlo su pametni. Nisu kao kućni vilenjaci, koji nikad ne ustaju u odbranu svojih prava.

– Oh, ne... – reče Ron, zureći u vrata.

Rita Skiter je upravo ušla. Tog dana nosila je bananažutu odoru. Dugi nokti bili su joj obojeni u drečavoružičasto, a pratio ju je dežmekasti fotoreporter. Naručila je piće za oboje, a onda se ona i njen fotoreporter probiše kroz gomilu do stola blizu Harija, Rona i Hermione, koji su je posmatrali dok je prilazila. Pričala je vrlo brzo i delovala zadovoljno zbog nečega.

– ... nije bio baš raspoložen da priča s nama, je li, Tupko? Šta misliš, zbog čega? I

uopšte, šta on radi sa čoporom goblina? Pokazuje im turističke atrakcije... kakva glupost... nikad nije umeo da laže. Misliš li da tu ima nečega? Možda bi trebalo da malo čeprkamo? *Osramoćeni bivši šef Odseka za magijske sportove, Ludo Torbar...* dobar početak rečenice, Tupko... samo nam još treba priča u koju ćemo je uklopiti...

– Pokušavaš još nekom da upropastiš život? – reče Hari glasno.

Nekoliko ljudi se okrenu. Oči Rite Skiter raširiše se iza njenih draguljima optočenih naočara kad vide onog ko je to izgovorio.

– Hari! – reče ona, osmehujući se. – Divno! Zašto nam se ne pridružiš...?

– Ne bih ti prišao ni na metli od tri metra – reče Hari besno. – Zašto si to uradila Hagridu?

Rita Skiter podiže svoje žestoko iscrtane obrve.

– Naši čitaoci moraju da znaju istinu, Hari, ja sam jednostavno radila svoj...

– Čak i ako jeste poludžin, koga to zanima? – povika Hari. – Njemu ništa ne fali!

Cela gostionica se naglo utiša. Madam Rozmerta je zurila u njih iza šanka, očigledno nesvesna činjenice da se krigla koju je punila medovinom već uveliko preliva.

Na licu Rite Skiter na trenutak zaigra neprimetan osmeh, ali ona ga gotovo odmah potisnu, zatim otvori svoju tašnu od krokodilske kože, izvadi brzocitatno pero i reče: – Kako bi bilo da mi daš intervju o Hagridu koga *ti* poznaješ, Hari? O čoveku iza silesije mišića? O vašem izuzetnom i neverovatnom prijateljstvu, i razlozima koji stoje iza toga. Da li bi ga nazvao ocem koga nikada nisi imao?

Hermiona ustade vrlo naglo, stežući u ruci svoje krem-pivo, kao da je granata.

– Ti, užasna zloćo od žene – reče ona, kroz stisnute zube – nije te briga, zar ne, sve bi učinila da dobiješ svoju priču, i nije ti uopšte bitno ko će ti poslužiti za to, je li? Čak i Ludo Torbar...

– Sedi dole, šašava klinko, i ne pričaj o stvarima koje ne razumeš – reče Rita Skiter hladno, a pogled joj se skameni na Hermioni. – Znam neke stvari o Ludu Torbaru od kojih bi ti se kosa ukovrdžala... Mada, izgleda da ti to *nije* potrebno – dodade ona, prešavši pogledom preko Hermionine guste, razbarušene kose.

– Idemo – reče Hermiona. – Hajdemo, Hari... Rone...

Oni pođoše ka izlazu. Dok su odlazili, mnogi su zurili u njih. Kada su stigli do vrata, Hari se osvrnu. Rita Skiter je ponovo izvadila svoje brzocitatno pero: ono je letelo tamo-amo preko lista pergamenta na stolu.

– Sad će se okomiti na tebe, Hermiona – reče Ron tihim i zabrinutim glasom dok su brzo prolazili niz ulicu.

– Samo neka proba! – reče Hermiona piskavo. Drhtala je od besa. – Pokazaću joj ja! Šašava klinka, ja? Oh, osvetiću joj se za ovo, prvo Hari, onda Hagrid...

– Veruj mi, ne želiš da se zameraš Riti Skiter – reče Ron nervozno. – Ozbiljan sam, Hermiona, iskopaće nešto o tebi...

– Moji roditelji ne čitaju *Dnevni prorok*, ne može me uplašiti! – reče Hermiona,

grabeći sada već tako brzim hodom da su Hari i Ron jedva držali korak s njom. Poslednji put kad je Hari video Hermionu ovako besnu, udarila je Melfoja u lice. – I Hagrid se neće više kriti! Nije uopšte ni *smeo* da dopusti tom bednom izgovoru za ljudsko biće da ga uznemiri! *Hajdemo!*

Potrčavši ispred njih, išla je napred sve vreme puta, kroz kapiju s krilatim veprovima, i preko školskog imanja do Hagridove kolibe.

Zavesse su i dalje bile navučene, a dok su se približavali, čuli su Fenga kako laje.

– Hagrid! – povika Hermiona, lupajući na njegova ulazna vrata. – Hagrid, dosta je bilo! Znamo da si unutra! Nikoga nije briga čak i ako ti je majka bila džinica, Hagrid! Ne smeš dopustiti onoj proklesnoj Skiterovoj da ti ovo uradi! Hagrid, izađi napolje, ponašaj se kao...

Vrata se otvoriše. Hermiona reče: – Bilo je i vr...! – a zatim prekide, i to naglo, pošto se našla licem u lice ne s Hagridom, već s Albusom Dambldorom.

– Dobar dan – reče on prijazno, nasmešivši im se.

– Mi... ovaj... hteli smo da vidimo Hagrida – reče Hermiona tanušnim glasom.

– Da, toliko sam i sâm shvatio – reče Dambldor, sa sjajem u očima. – Zašto ne uđete?

– Oh... pa... važi – reče Hermiona.

Ona, Ron i Hari uđoše u kolibu. Čim je Hari ušao, Feng se baci na njega, lajući kao da je pomahnitao, i pokušavajući da mu lizne uši. Hari se odbrani od Fenga, i osvrnu se oko sebe.

Hagrid je sedeo za stolom, na kojem su bile dve velike šolje čaja. Izgledao je zaista zapušteno. Lice mu je bilo naduveno, oči iskolačene, a što se kose tiče, izgleda da je otišao u sasvim drugu krajnost: daleko od toga da je pokušavao da je sredi, sada je ličila na periku od izuvijane žice.

– Zdravo, Hagrid – reče Hari.

Hagrid podiže pogled.

– Zdravo – reče on, skroz promuklim glasom.

– Treba nam još čaja, rekao bih – reče Dambldor, zatvorivši vrata iza Harija, Rona i Hermione, izvuče svoj štapić i mahnu njime: u vazduhu se pojavi rotirajući poslužavnik s čajem i tanjirom s keksima. Dambldor odmađija poslužavnik da bi ga spustio na sto, i svi sedoše. Nastupi kratka pauza, a potom Dambldor reče: – Da li si možda kojim slučajem čuo šta je gospođica Grejndžer vikala, Hagrid?

Hermiona porumene, ali joj se Dambldor osmehnu, i nastavi: – Hermiona, Hari i Ron izgleda i dalje žele da se družite s tobom, sudeći po načinu na koji su pokušavali da sruše vrata.

– Naravno da i dalje želimo da se družimo s tobom! – reče Hari, zureći u Hagrida.

– Zar misliš da bi bilo šta što bi ona krava Skiterova... oprostite profesore – dodade on brzo, gledajući u Dambldora.

– Privremeno sam ogluveno i pojma nemam šta si upravo rekao – reče Dambldor,

vrteći palčeve i gledajući u tavanicu.

– Ovaj... da – reče Hari nevino. – Samo sam mislio... kako si uopšte mogao i da pomisliš da nam je stalo šta ta... žena... piše o tebi?

Dve krupne suze otkinuše se iz Hagridovih kao ugalj crnih očiju, i padoše polako u njegovu umršenu bradu.

– Eto ti živi dokaz onoga o čemu sam ti govorio, Hagride – reče Dambldor, i dalje pažljivo gledajući u tavanicu. – Pokazao sam ti pisma nebrojenih roditelja koji te se sećaju iz doba dok su još oni išli u ovu školu. Kažu da bi, ukoliko bih te otpustio, svi oni sigurno imali nešto da kažu povodom toga...

– Ne svi – reče Hagrid promuklo. – Neće svi da ostanem.

– Zbilja, Hagride, ukoliko očekuješ univerzalnu popularnost, bojim se da ćeš još dugo vremena ostati u ovoj kolibi – reče Dambldor, sada vireći strogo preko svojih polumesečastih naočara. – Otkako sam postao direktor ove škole, ne prođe ni nedelju dana a da ne dobijem makar jednu sovku s pritužbama na način na koji rukovodim. Ali šta bi onda trebalo da radim? Da se zabarikadiram u svoju radnu sobu i odbijam s bilo kim da pričam?

– Vi... vi neste poludžin! – reče Hagrid hrapavo.

– Hagride, pogledaj samo kakve ja imam rođake! – reče Hari besno. – Pogledaj samo Darslijeve!

– Sjajan argument – reče profesor Dambldor. – Moj rođeni brat, Aberfort, bio je krivično gonjen zato što je primenjivao neprikladne čini na kozama. Bilo je u svim novinama, ali da li se Alberfort sakrio? Ne, nikako! Išao je uzdignutog čela i nastavio da obavlja svoj posao kao da se ništa nije dogodilo! Naravno, nisam baš siguran da on ume da čita, tako da to možda i nije bila hrabrost...

– Vрати se ponovo da predaješ, Hagride – reče Hermiona tiho – molim te, vrati se, zaista nam nedostaješ.

Hagrid proguta knedlu. Suze mu ponovo krenuše niz obraze pa u njegovu umršenu bradu. Dambldor ustade.

– Odbijam da prihvatim tvoju ostavku, Hagride, i očekujem da se vratiš na posao u ponedeljak – reče on. – Priključićeš mi se na doručku u Velikoj sali u osam i trideset. Nema nikakvih izgovora. Prijatno, i doviđenja svima.

Dambldor napusti kolibu, zastavši samo da počese Fenga iza ušiju. Kada su se vrata zatvorila za njim, Hagrid poče da jeca u svoje šake veličine poklopaca za kante. Hermiona ga je neprekidno tapšala po ruci i, napokon, Hagrid podiže pogled svojih vrlo crvenih očiju, i reče: – Velik' čovek, Dambldor... zbilja velik'...

– Da, jeste – reče Ron. – Mogu li da uzmem jedan od ovih kolača, Hagride?

– Posluž' se, slobodno – reče Hagrid, brišući suze rukom. – Auh, u pravu je, naravski – svi ste u pravu... bijo sam glupav... moj stari ćaća bi me se stidijo, kak' sam se ponaš'o... – potekoše mu nove suze, ali ih on još jače otre, i reče: – Nikad vam nisam pokaz'o sliku mog ćalca, je l' da? Eve...

Hagrid ustade, ode do komode, otvori fioku i izvuče sliku niskog čarobnjaka, s Hagridovim naboranim crnim očima, kako se smeši dok sedi na Hagridovom ramenu. Hagrid je bio visok dobrih dva i nešto metra, sudeći po jabukovom drvetu pored njega, ali lice mu je bilo golobrado, mlado, okruglo i glatko – izgledao je jedva nešto stariji od jedanaest godina.

– To j' slikano baš pošto sam primljen u Hogvorts – reče Hagrid, prozuklo. – Čaća je bio tol'ko zadovoljan... mislijo je da može bit' neću postat' čarobnjak, znaš, zbog moje mame... pa, znate i sami već. Naravski, nikad nisam bijo baš neš'o dobar u magiji, zbilja... al' makar me nije vid'o izbačenog iz škole. Umro je, znate, dok sam bijo u drugom razredu i...

– Dambldor je bijo taj koj' se zauzeo za mene kad mi je tatko o'šo. Pribavijo mi posao čuvara imanja... veruje on ljudima, vala. Daje im drugu priliku... to gi izdvaja od ostali' glavonja, vidite. On će primi svakog na Hogvorts, dok god imaju talenat. Znaje da ljudi mogu ispasti okej, čak i ako im familije nisu... pa... baš najuglednije. Al' neki to ne razumeju. Neki bi vam to uzeli za zlo... neki bi se čak pretvarali kak' imaju velike kosti umesto da ustanu i kažu: Ja sam to što jesam, i nije me sramota. *Nikad nemoj da se stidiš*, to mi je moj tatko govorijo, *ima nekih koji će ti to uzet' za zlo, al' oni nisu vredni da se bakćeš s' njima*. I bijo je u pravu. Ponaš'o sam se ko idijot. E pa, s njom se više neću baktati, to vam obećajem. Velike kosti... Daću joj ja velike kosti.

Hari, Ron i Hermiona se pogledaše nervozno. Hari bi radije izveo u šetnju pedeset zadnjerasprskavajućih skruta nego da prizna Hagridu da je slučajno čuo njegov razgovor s Madam Maksim, ali Hagrid je i daje pričao, nesvestan da je izgovorio nešto čudno.

– Znaš š'a, Hari? – reče on, podigavši pogled s fotografije svog oca, sada već bistrog pogleda. – Kad sam te tek upozn'o, podsetio si me na mene, malkice. Bez mame i ćaće, i oseć'o si se k'o da ne pripadaš Hogvortsu, sećaš se? Nisi bijo siguran da l' si spreman za to... a gle sad, Hari! Školski šampion!

On pogleda Harija na trenutak i reče, vrlo ozbiljno: – Znaš š'a bih voleo, Hari? Voleo bih da ti pobediš, zbilja bi'. To bi im svima pokazalo... ne moraš bit' Čistokrvni da bi to uradijo. Ne moraš se stidet' toga š'o jesi. To bi im pokazalo da je Dambldor taj koji ima pravo, š'o pušća svakoga ovdi, dok god umeju da rade mađiju. Kako ti ide s' onim jajetom, Hari?

– Sjajno – reče Hari. – Stvarno sjajno.

Hagridovo očajno lice preobrazi širok, mokar osmeh: – To je moj momak... pokaži im, Hari, svima im pokaži. Sve gi pobedi.

Lagati Hagrida nije bilo isto što i lagati nekoga drugoga. Kada se Hari kasnije tog popodneva vratio u zamak s Ronom i Hermionom, nije nikako mogao da se otrese slike srećnog izraza na Hagridovom obraslom licu dok je taj čestiti džin zamišljao kako Hari osvaja turnir. Nerešiva zagonetnka jajeta ležala je na Harijevoj savesti

čitave večeri, teža no ikada, a kada je pošao na spavanje već je odlučio – vreme je da se okane vlastitog ponosa i vidi može li mu Sedrikov nagoveštaj ikako pomoći.

25. Jaje i oko

Pošto Hari nije imao pojma koliko dugo bi trebalo da se kupa dok ne otkrije tajnu zlatnog jajeta, odlučio je da to uradi noću, kad sve može da se obavi natenane. Takođe, teška srca što će morati da prihvati još jedan Sedrikov savet, odlučio je da se posluži kupatilom za asistente. Znatno manje ljudi imalo mu je pristup, tako da je bilo malo verovatno da će ga neko uznemiriti.

Hari je pažljivo isplanirao svoj noćni izlet, pošto su ga jednom, u gluvo doba noći već uhvatili izvan kreveta i izvan dozvoljenih granica, a uhvatio ga je niko drugi do Filč, domar, i Hari uopšte nije imao želju da ponovi to iskustvo. Nevidljivi ogrtač će, naravno, biti neophodan, a Hari je odlučio da, kao dodatnu meru opreza, ponese i Banditovu mapu, koja je, pored Ogrtača, bila najkorisnije pomagalo prilikom kršenja pravila koje je Hari imao. Mapa je prikazivala ceo Hogvorts, zajedno s mnogobrojnim prečicama i tajnim prolazima, i što je najvažnije, pokazivala je ljude unutar zamka kao minijaturne obeležene tačkice koje šetaju hodnicima, kako bi Hari bio unapred upozoren ako se neko približi kupatilu.

U četvrtak uveče, Hari se odšunjao do svog kreveta, stavio Nevidljivi ogrtač, tiho

sišao niza stepenice, i baš kao što je učinio one večeri kada mu je Hagrid pokazao zmajeve, sačekao da se portret otvori. Ovoga puta je Ron čekao napolju kako bi Debeloj Dami rekao lozinku (*banana ušticipci*). – Srećno – promrmljao mu je Ron, dok se peo u dnevni boravak, a Hari se išunjao pored njega.

Te večeri mu je bilo nezgodno da se kreće ispod Ogrtača pošto je nosio teško jaje u jednoj ruci, a drugom držao mapu ispred nosa. Međutim, mesečinom osvetljeni hodnici bili su prazni i tihi, i proveravanjem mape u strateškim intervalima Hari je mogao da se osigura da ne naleti na one koje je želeo da izbegne. Kada je došao do statue Borisa Obeznanjenog, čarobnjaka koji je delovao pomalo pogubljeno i koji je rukavice držao na pogrešnim rukama, on pronađe prava vrata. Nagnu se blizu njih, i promrmlja lozinku, *svež kao bor*, baš kao što mu je Sedrik rekao.

Vrata se uz škripu otvoriše. Hari skliznu unutra, zaboravi vrata za sobom, i skinu Nevidljivi ogrtač sa sebe, osvrćući se naokolo.

Njegova prva reakcija bila je da pomisli kako se isplati postati asistent makar samo da bi mogao da koristi ovo kupatilo. Bilo je blago osvetljeno predivnim lusterom sa svećama, a unutra je sve bilo od mermera, uključujući i nešto što je ličilo na prazan bazen koji se nalazio na sredini kupatila. Bazen je okruživalo stotinak zlatnih česmi, a svakoj je u slavinu bio utisnut dragulj različite boje. Tu je bila i skakaonica. Na prozorima su visile duge bele, lanene zavese. U uglu je bila naslagana velika gomila čupavih i mekih belih peškira, a na zidu se nalazila jedna jedina slika sa zlatnim ramom. Na njoj je bila naslikana plavokosa sirena koja je čvrsto spavala na steni, a duga kosa zalepršala bi joj iznad lica svaki put kad bi zahrkala.

Hari odloži Ogrtač, jaje i mapu, i stupi napred, gledajući oko sebe, dok su mu se koraci s odjekom odbijali o zidove. Koliko god da je veličanstveno ovo kupatilo – i koliko god želeo da isproba neke od onih slavina – sad kad je dospeo tu nije mogao da se otarasi osećaja da ga je Sedrik možda prevario. Kako bi, za ime sveta, ovo moglo da mu pomogne da razreši misteriju jajeta? Svejedno, on stavi jedan od paperjastih peškira, Ogrtač, mapu i jaje na ivicu kade veličine bazena, kleknu i odvrnu nekoliko slavina.

Odmah je primetio da svaka slavina ispušta drugačiju vrstu penušave kupke pomešane s vodom, iako su to bile penušave kupke kakve Hari nikad dotad nije iskusio. Iz jedne slavine kuljali su ružičasti i plavi mehuri veličine fudbalskih lopti, dok je iz druge kuljala ledenobela pena koja je bila toliko gusta da se Hariju činilo kako bi mogla da izdrži njegovu težinu kada bi probao da se kupa u njoj. Iz treće su pak izlazili teško neparfemisani ružičasti oblaci koji su lebdeli iznad površine vode. Hari se neko vreme zabavljao odvrtnjem i zavrtnjem raznih slavina, posebno uživajući u egzibicijama jedne čiji se mlaz odbijao od površine vode u velikim lukovima. A onda, kada se duboki bazen napunio toplom vodom, penom i mehurićima (punjenje je trajalo vrlo kratko, ako se uzme u obzir njegova veličina), Hari isključí sve slavine, skinu pidžamu, papuče i bade-mantil, i skliznu u vodu.

Voda je bila toliko duboka da su mu stopala jedva dodirivala dno, i on prvo otpliva nekoliko krugova pre nego što je došao do ivice i počeo da zuri u jaje. Koliko god uživao da pliva u toploj i penušavoj vodi s oblacima raznobojne pare koji su leljali svuda oko njega, nikakva genijalna ideja nije mu sinula, niti ikakav nagli blesak razumevanja.

Hari ispruži ruke, podiže jaje svojim mokrim šakama i otvori ga. Kupatilo se ispuni zavijajućim, kreštavim zvukom, odjekujući i odbijajući se o mermerne zidove, ali mu je i dalje sve zvučalo nerazumljivo kao i dotad, ako ne i više, i pored svih odjeka. Onda ga naglo zatvori, brinući da buka ne privuče Filča, i pitajući se nije li to od početka bio Sedrikov plan – a onda neko progovori, zbog čega on poskoči tako naglo da mu jaje ispade i otkotrlja se preko mermernog poda u kupatilu.

– Da sam na tvom mestu, probala bih da ga stavim *u vodu*.

Sasvim u šoku, Hari proguta veću količinu mehurića. Pridiže se, krkljajući, i ugleda duh devojčice vrlo sumornog izgleda, kako prekrštenih nogu sedi povrh jedne od slavina. Bila je to Jecajuća Mirta, koja je obično neprekidno jecala u cevima ženskog kupatila tri sprata niže.

– Mirta! – reče Hari zaprepašćeno. – Ja... nemam ništa na sebi!

Pena je bila toliko gusta, da to baš i nije bilo značajno, ali Hari je imao čudan osećaj da ga je Mirta špijunirala iz jedne od slavina otkad je došao.

– Zažmurila sam dok si ulazio – reče ona, trepući kroz svoje debele naočare. – *Godinama* nisi dolazio da me posetiš.

– Da... pa... – reče Hari, savivši malo kolena, kako bi bio siguran da Mirta ne može da vidi ništa drugo osim njegove glave. – Nisam smeo da ulazim u tvoje kupatilo, zar ne? To je žensko kupatilo.

– Nekad ti to nije bilo važno – reče Mirta očajno. – Ranije si stalno bio tamo.

To je bilo istina, ali samo zbog toga što su Hari, Ron i Hermiona smatrali da je Mirtino kupatilo, koje ne radi, bilo odlično mesto za pravljenje višesokovnog napitka u tajnosti – u pitanju je bio zabranjeni napitak koji je Harija i Rona pretvorio u žive dvojnike Kreba i Gojla, kako bi mogli da se nesmetano ušunjaju u sliterinski dnevni boravak.

– Zabranili su mi da ulazim tamo – reče Hari, što je delimično bilo istina. Persi ga je jednom uhvatio kako izlazi iz Mirtinog kupatila. – Mislio sam da je bolje da se ne vraćam posle toga.

– Oh... shvatam... – reče Mirta, češkajući bubuljicu na svojoj bradi na izuzetno mrzovoljan i depresivan način. – Pa... u svakom slučaju... ja bih jaje stavila u vodu. Tako je uradio i Sedrik Digori.

– Zar si i njega špijunirala? – reče Hari s neodobravanjem. – Šta ti to radiš, šunjaš se ovde uveče da bi posmatrala asistente kako se kupaju?

– Ponekad – reče Mirta prevejano – ali nikad dosad nisam izlazila da s nekim porazgovaram.

– Počastvovan sam – reče Hari mračno. – Zatvori oči!

Kada se uverio da je Mirta prekrila svoje naočare, Hari izade is kupke, čvrsto obavi peškir oko sebe i krenu po jaje.

Kada se vratio u vodu, Mirta proviri kroz prste i reče: – Hajde, onda... otvori ga pod vodom!

Hari spusti jaje ispod penušave površine, i otvori ga... ovoga puta nije ni počelo da zavija. Čuo se grgutav zvuk iz njega, poput pesme čije reči nije mogao da razume kroz vodu.

– Treba da staviš i glavu pod vodu – reče Mirta, koja je očigledno uživala da mu naređuje. – Hajde!

Hari duboko udahnu, i zaroni pod vodu – i sada, dok je sedeo na mermernom dnu zapenušane kupke, začu hor jezivih glasova kako peva iz jajeta u njegovim rukama:

*Hodi, potraži nas gde nas možeš čuti,
Jer na kopnu mi ne znamo pevati,
I dok nas tražiš, o ovome razmisli:
Nešto do čega ti je stalo mi smo ti uzeli,
Sat vremena imaćeš opet da ga nađeš,
I to što ti uzesmo za se da povratiš,
Al' posle tog sata – šanse neće biti veće,
Prekasno je, nestalo je, vratiti se neće.*

Hari otpluta nazad na površinu i izroni kroz penušavi sloj, sklanjajući kosu s očiju.

– Jesi li čuo? – zapita Mirta.

– Aha... *Hodi, potraži nas gde nas možeš čuti...* kao da mi je potrebno dodatno ubeđivanje... pričekaj, moram ponovo da čujem... – On ponovo zaroni pod vodu.

Hari je još tri puta odslušao pesmu pod vodom pre nego što ju je naučio napamet. Potom je neko vreme hodao kroz vodu, napregnuto razmišljajući, dok je Mirta sedela i posmatrala ga.

– Moram da idem i potražim ljude čiji se glasovi ne čuju na kopnu – reče on polagano. – Ovaj... ko bi to mogao biti?

– Baš sporo razmišljaš, zar ne?

Nikada dotad nije video Jecajuću Mirtu tako veselu, sem onog dana kada je Hermionin višesokovni napitak izazvao dlakavost po Hermioninom licu i učinio da joj izraste mačji rep.

Hari je piljio naokolo po kupatilu, razmišljajući... ako se glasovi mogu čuti samo pod vodom, onda ima smisla ideja da ti zvuci pripadaju podvodnim stvorenjima. On predoči ovu teoriju Mirti, koja mu se zlobno naceri.

– Pa, to je i Digori mislio – reče ona. – Ležao je tu, pričajući sam sa sobom dugo, dugo... Skoro svi mehurići bili su nestali...

– Pod vodom – reče Hari polako – Mirta... šta još živi u jezeru osim džinovske sipe?

– Oh, sve i svašta – reče ona. – Ja ponekad silazim tamo... ponekad čak nemam izbora, ukoliko neko povuče vodu u mom toaletu kad to ne očekujem...

Pokušavajući da odagna pomisao na Jecajuću Mirtu koja juri niz cev u jezero, zajedno sa sadržajem školjke, Hari reče: – Pa, ima li tamo nekih stvorenja s ljudskim glasom? Stani malo...

Harijev pogled pade na sliku usnule sirene na zidu. – Mirta, da nema možda *siren-ljudi* tamo dole?

– Oh, vrlo dobro – reče ona, dok su joj se naočare presijavale. – Digoriju je trebalo mnogo duže od toga! I to još dok je *ona* bila budna – Mirta glavom pokaza ka sireni s izrazom velike netrpeljivosti – kikotala se, razmetala i mahala perajima...

– To je to, zar ne? – reče Hari uzbuđeno. – Drugi podvig je da idemo i nađemo siren-ljude u jezeru i... i...

Ali onda mu iznenada sinu šta govori, i oseti kako njegovo uzbuđenje čili, kao da mu je neko pritisnuo prekidač u stomaku. Nije bio baš najbolji plivač. Nikada nije dovoljno vežbao da to postane. Dadli je išao na časove plivanja kad je bio mali, ali se tetka Petunija i teča Vernon, bez sumnje u nadi da će se Hari jednog dana udaviti, nisu potrudili da Harija nauče da pliva. Preplivati nekoliko puta bazen u ovom kupatilu sasvim je lako izvodljivo, ali jezero je vrlo veliko i vrlo duboko... a siren-ljudi sigurno žive na samom dnu...

– Mirta – reče Hari polako – kako ću ja da *dišem*?

Na ovo se Mirtine oči najednom ispuniše suzama.

– Neuviđavno! – mrmljala je ona, preturajući po svojoj odori tražeći maramicu.

– Šta je neuviđavno? – reče Hari, zabezeknut.

– Pričati o disanju u *mom* prisustvu! – reče ona piskutavim glasom koji glasno odjeknu kupatilom. – Kad ja ne mogu... kad ja nisam... Već godinama... – ona ukopa lice u svoju maramicu i glasno šmrknu.

Hari se seti koliko je Mirta oduvek bila osetljiva na činjenicu da je mrtva, ali niko od ostalih duhova koje je poznavao nije pravio toliku frku oko toga. – Izvini – reče on nestrpljivo. – Nisam hteo... jednostavno sam zaboravio...

– Oh, da, lako je zaboraviti da je Mirta mrtva – reče Mirta, gledajući ga otečenim očima. – Nikome nisam nedostajala čak ni dok sam bila živa. Trebali su im sati i sati da pronađu moje telo – znam, jer sam sedela tamo, čekajući ih. Oliva Hornbi je ušla u kupatilo. „Da li si opet tu da bi se durila, Mirta?“, upitala me ona. „Pošto me je profesor Dipet zamolio da te potražim...“ – a onda je videla moje telo... ooh, toga će se sećati do svoje smrti, za to sam se već ja pobrinula... pratila sam je svuda i podsećala je, jesam, kada se samo setim venčanja njenog brata...

Ali Hari je nije slušao. Ponovo je razmišljao o pesmi siren-ljudi. *Nešto do čega ti je stalo mi smo ti uzeli*. To je zvučalo kao da će mu ukrasti nešto njegovo, nešto što će

morati da povrati. Šta bi mogli da mu uzmu?

– ... a onda je, naravno, otišla u Ministarstvo magije kako bi me sprečila da je proganjam, pa sam morala da se vratim ovde i živim u svom toaletu.

– Dobro – reče Hari nejasno. – Pa, odmakao sam više nego što sam i mislio... zatvori ponovo oči, molim te, izlazim.

On uze jaje s dna bazena, izađe iz vode, obrisa se i obuče pidžamu i bade-mantil.

– Hoćeš li opet doći ponekad da me posetiš u mom kupatilu? – žalosno upita Jecajuća Mirta, dok je Hari uzimao Nevidljivi ogrtač.

– Ovaj... pokušaću – reče Hari, iako je u sebi mislio da bi njeno kupatilo ponovo posetio samo kada bi sva ostala kupatila u zamku bila pokvarena. – Vidimo se Mirta... hvala na pomoći.

– Baj baj – reče ona sumorno, i dok se ogrtao Nevidljivim ogrtačem, Hari vide kako se sjurila nazad u slavinu.

Napolju, u mračnom hodniku, Hari pregleda Banditovu mapu kako bi proverio da li je put čist. Da, tačkice koje su pripadale Filču i Gospođi Noris bile su bezbedno ušuškane u njihovoj kancelariji... ništa drugo nije se kretalo osim Pivsa, koji je skakutao po sobi s trofejima na spratu iznad njega... Hari je upravo zakoračio ka grifindorskom tornju, kada mu nešto na mapi privuče pogled... nešto izuzetno čudno.

Pivs nije bio *jedina* tačkica koja se kretala. Jedna tačkica se šetala po sobi u donjem desnom uglu – u Snejpovoj kancelariji. Ali tačkica nije bila označena sa „Severus Snejp“... bio je to Bartemijus Čučanj.

Hari je zurio u tačkicu. Gospodin Čučanj je, navodno, bio i suviše bolestan da bi išao na posao ili da bi prisustvovao Božićnom balu – šta onda traži šunjajući se po Hogvortsu u jedan ujutru? Hari je pomno pratio tačkicu koja je kružila po sobi, zastajući tu i tamo...

Hari je oklevao, razmišljajući... ali, ipak, njegova radoznalost prevlada. Okrenu se i pođe u suprotnom pravcu, ka najbližem stepeništu. Krenuo je da vidi šta to Čučanj smeru.

Hari siđe niza stepenice što je tiše mogao, iako su se lica na pojedinim portretima okretala na škriputanje podnih daski, ili na šuškanje njegove pidžame. On se prošunja donjim hodnikom, odgurnu u stranu tapiseriju koja je bila nasred hodnika i produži niz uže stepenište, zapravo prečicu koja će ga odvesti dva sprata niže. Neprekidno je gledao u mapu, pitajući se... jednostavno mu nije išlo u glavu da bi se odani poštovalac zakona, kakav je gospodin Čučanj, šunjao po nečijoj tuđoj kancelariji ovako kasno noću...

A onda, na pola puta niza stepenice, pre nego što je shvatio šta čini, usredsređen ni na šta drugo osim na čudnovato ponašanje gospodina Čučnja, Hariju noga iznenada prolete kroz stepenik-zamku koju je Nevil uvek zaboravljao da preskoči. On se nezgrapno zatetura, i zlatno jaje, još mokro od kupanja, skliznu mu iz ruke – on se baci napred da ga uhvati, ali bilo je prekasno. Jaje počeo da pada niz dugačko stepenište s

treskom, glasnom kao udaranje u bubanj, na svakom stepeniku – Nevidljivi ogrtač skliznu – Hari pokuša da ga zgrabi, pri čemu mu Banditova mapa ispade iz ruke, i pade šest stepenika niže, gde, pošto je propao u stepenik do kolena, Hari nije mogao da je dohvati.

Zlatno jaje propade kroz tapiseriju u podnožju stepenica, otvori se i poče glasno da zavija u donjem hodniku. Hari izvuče svoj štapić i nagnu se da njime dodirne Banditovu mapu, kako bi je izbrisao, ali ona je bila previše daleko da bi je dohvatio...

Navlačeći Ogrtač preko sebe, Hari se uspravi, osluškajući napeto, očiju razrogačenih od straha... i, gotovo u istom trenutku...

– PIVSE!

Bio je to nepogrešiv borbeni poklič Filča, domara. Hari je čuo njegove brze, saplićuće korake kako prilaze sve bliže i bliže, dok je podizao svoj glas, brekćući od besa.

– Kakva je ovo buka? Probudio bi ceo zamak, je li? Uhvatiću te, Pivse, uhvatiću te i platićeš... a šta je ovo?

Filčovi koraci se zaustaviše. Začu se zvuk naleganja metala na metal i zavijanje prestade – Filč je pokupio jaje i zatvorio ga. Hari je stajao vrlo mirno, dok mu je noga i dalje bila duboko zaglavljena u magičnom stepeniku, osluškujući. Svakog trenutka, Filč će skloniti tapiseriju, očekujući da spazi Pivsa... a Pivsa neće biti... ali, ako bude krenuo uza stepenice, spaziće Banditovu mapu... i onda, bio s Ogrtačem ili bez njega, mapa će ipak pokazivati tačkicu „Hari Potter“, kako stoji tu pored njega.

– Jaje? – reče Filč tiho u podnožju stepenica. – Mila moja! – Gospođa Noris je očigledno bila s njim – Ovo je Tročarobnjačka zagonetka! Ovo pripada školskom šampionu!

Hari oseti da mu je muka. Srce mu je damaralo neverovatnom brzinom...

– PIVSE! – zagrme Filč radosno. – Bio si u krađi!

On strgnu tapiseriju u podnožju stepeništa, i Hari vide njegovo užasno naduto lice, i iskolačene, blede oči kako zure uz mračno i (za Filča) napušteno stepenište.

– Kriješ se, je li? – reče on nežno. – Dolazim po tebe, Pivse... ukrao si Tročarobnjačku zagonetku, Pivse... Dambldor će te zbog toga izbaciti, ti prljavi lopovski poltergajstu...

Filč krenu uza stepenice, dok ga je njegova žgoljava, prašnjava mačka pratila u stopu. Reflektorske oči Gospođe Noris, toliko nalik na oči njenog gospodara, bile su fiksirane tačno na Harija. Hari je dosad već bio u prilici da se zapita deluje li Nevidljivi ogrtač i na mačke... Bolestan od iščekivanja, posmatrao je Filča kako prilazi sve bliže i bliže u svom starom flanelskom šlafroku – očajnički je pokušavao da oslobodi svoju zaglavljenu nogu, ali je ona samo utonula još desetak centimetara – svakog trenutka Filč će spaziti mapu, ili naleteti pravo na njega...

– Filče? Šta se ovde dešava?

Filč zastade nekoliko koraka ispod Harija i okrenu se. U podnožju stepenica stajala

je jedina osoba koja je mogla da pogorša Harijevu situaciju – Snejp. Nosio je dugačku sivu spavačicu i delovao modro od besa.

– U pitanju je Pivs, profesore – prošaputa Filč zlobno. – Bacio je ovo jaje niza stepenice.

Snejp se brzo pope uza stepenice i zaustavi se pored Filča. Hari stisnu zube, uveren da će ga glasni otkucaji vlastitog srca izdati svakog trenutka...

– Pivs? – reče Snejp tiho, zureći u jaje u Filčovim rukama. – Ali Pivs nije mogao da uđe u moju kancelariju...

– Ovo jaje je bilo u vašoj kancelariji, profesore?

– Naravno da nije – obrecnu se Snejp – čuo sam treskanje i zavijanje...

– Da, profesore, to je bilo jaje...

– ...i taman sam pošao da to ispitam...

– ...Pivs ga je bacio, profesore...

– ...kada prođoh pored svoje kancelarije i videh da su upaljene baklje unutra, a vrata od plakara odškrinuta! Neko je preturao po njoj!

– Ali Pivs nije mogao da...

– Znam da nije mogao, Filče! – obrecnu se Snejp. – Ja uvek zapečatim svoju kancelariju činima koje ne može da razbije niko osim čarobnjaka! – Snejp pogleda uza stepenice, pravo kroz Harija, a potom u hodnik ispod. – Hoću da pođeš sa mnom i pomogneš mi da nađem uljeza, Filče.

– Ja... da, profesore... ali...

Filč pogleda čežnjivo uza stepenice, pravo kroz Harija, koji je video da ovaj nije voljan da propusti šansu da uhvati Pivsa na delu. *Idi*, Hari ga je nemo preklinjao, *idi sa Snejpom... idi...* Gospođa Noris je provirivala iza Filčovih nogu... Hari je imao čudan osećaj da može da ga namiriše... Zašto je morao da napuni kupku s toliko mirišljave pene?

– Vidite, profesore, stvar je u tome – reče Filč melanholično – što će direktor sada morati da me sasluša: Pivs je pokrao učenika, ovo mi je, možda, šansa da ga jednom za svagda izbacim iz zamka...

– Filče, briga mene za tog prokletog poltergajsta, moja kancelarija je ta koja...

Klank. Klank. Klank.

Snejp naglo prestade sa svojom pričom. I on i Filč pogledaše niza stepenice. Hari vide Ludookog Čudljivka kako ćopajući ulazi u vidno polje kroz uski procep između glava ove dvojice. Čudljivko je nosio svoj stari putni ogrtač preko spavačice i, po običaju, oslanjao se na svoj štap.

– Žurka u pidžamama, je li? – zareža on uza stepenice.

– Profesor Snejp i ja smo čuli neku buku, profesore – kao iz topa reče Filč. – Pivs poltergajst je, po običaju, bacao stvari unaokolo – a onda je profesor Snejp otkrio da mu je neko provalio u kance...

– Umukni! – prosikta Snejp Filču.

Ćudljivko se još više približi podnožju stepeništa. Hari vide njegovo oko kako prelazi preko Snejpa, a onda, nepogrešivo, i preko samog Harija.

Harijevo srce poskoči od užasa. *Ćudljivko može da vidi kroz Nevidljive ogrtače...* samo on je mogao u potpunosti da shvati koliko je ta situacija delovala čudno... Snejp u svojoj spavaćici, Filč čvrsto steže jaje, a on, Hari, zarobljen u stepeništu iza njih. Ćudljivkova nakrivljena zasekotina od usta raširi se od iznenađenja. Nekoliko sekundi su se on i Hari gledali pravo u oči. Potom Ćudljivko zatvori usta i ponovo okrenu svoje plavo oko ka Snejpu.

– Da li sam ja to dobro čuo, Snejpe? – upita on polako. – Neko ti je provalio u kancelariju?

– Učenik, rekao bih – reče Snejp. Hari primeti kako vena na Snejpovoj masnoj slepoočnici užasavajuće pulsira. – Dešavalo se već. Nestajali su sastojci za napitke iz mog ličnog plakara sa zalihama... učenici pokušavaju da prave zabranjene napitke, bez sumnje...

– Misliš da su hteli sastojke za napitke, je li? – reče Ćudljivko. – Da ne kriješ možda još nešto u svojoj kancelariji, a?

Hari primeti kako je ivica Snejpovog žućkastog lica poprimila prljavu boju cigle, dok mu je vena na slepoočnici sve jače pulsirala.

– I sâm znaš da ja ništa ne krijem, Ćudljivko – reče on, blagim ali opasnim glasom – pošto si lično prilično temeljno pretražio moju kancelariju.

Ćudljivkovo lice se iskezi u osmeh. – Privilegija Aurora, Snejpe. Dambldor mi je rekao da pripazim na...

– Meni Dambldor veruje – reče Snejp kroz stisnute zube. – Odbijam da poverujem da ti je izdao naređenje da mi pretražiš kancelariju!

– Naravno da ti Dambldor veruje – zareža Ćudljivko. – On je čovek koji veruje mnogima, zar ne? Veruje da svakom treba dati drugu šansu. Ali ja... ja kažem da se neke mrlje ne mogu oprati, Snejpe. Mrlje koje se ne skidaju, znaš li na šta mislim?

Snejp iznenada učini nešto vrlo čudno. On grčevito zgrabi svoju levu podlakticu desnom rukom, kao da ga je nešto povredilo.

Ćudljivko se nasmeja. – Vрати se u krevet, Snejpe.

– Ti nemaš ovlašćenja da me bilo gde šalješ! – prosikta Snejp, puštajući svoju ruku kao da je besan na samoga sebe. – Ja imam podjednaka prava da se šunjam ovom školom kada padne mrak kao i ti!

– Samo se ti šunjaj – reče Ćudljivko, ali glas mu je bio pun zlobe. – Unapred se radujem što ću te jednom sresti u nekom mračnom hodniku... uzgred, ispustio si nešto...

Obuzet užasom, Hari vide kako Ćudljivko pokazuje na Banditovu mapu, koja je još uvek ležala na stepeništu šest stepenika ispod njega. Dok su se i Snejp i Filč okretali da je pogledaju, Hari baci opreznost niz vetar; on podiže ruke ispod Ortača i poče grčevito da maše Ćudljivku, ne bi li privukao njegovu pažnju, ustima nemo govoreći: – Moja je! *Moja!*

Snejp posegnu za njom, s užasnim izrazom otkrovenja na licu...

– *Asio* pergament!

Mapa polete kroz vazduh, skliznu kroz Snejpove ispružene prste i odjezdi niza stepenice u Čudljivkovu ruku.

– Moja greška – reče Čudljivko smireno. – Moje je... mora da sam je ranije ispustio...

Ali Snejpove crne oči grozničavo su letele s jajeta u Filčovom naručju do mape u Čudljivkovoj ruci i Hari vide kako ovaj spaja dva i dva, kao što je samo Snejp umeo...

– *Poter* – reče on tiho.

– Šta si rekao? – reče Čudljivko smireno, savijajući mapu i stavljajući je u džep.

– *Poter!* – zaurla Snejp, odmah okrenu glavu i zagleda se pravo u mesto gde je Hari stajao, kao da je odjednom mogao da ga vidi. – To jaje je *Poterovo* jaje. To parče pergamenta pripada *Poteru*. Video sam ga već, prepoznajem ga! *Poter* je ovde! *Poter*, u svom *Nevidljivom ogrtaču!*

Snejp ispruži svoje ruke kao da je slep, i poče da se kreće uza stepenice. Hari se mogao zakleti da se njegove prevelike nozdrve šire, pokušavajući da ga nanjuše – zaglavljen, Hari se nagnuo unazad, pokušavajući da izbegne Snejpove prste, ali svakog trenutka...

– Tamo nema ničega, Snejpe! – viknu Čudljivko. – Ali biću više nego srećan da kažem direktoru kojom brzinom si se setio Harija Potera!

– Što znači šta? – zareža Snejp, ponovo se okrećući da pogleda u Čudljivka, ruku i dalje ispruženih na nekoliko centimetara od Harijevih grudi.

– Što znači da je *Dambldor* izuzetno zainteresovan da sazna ko šta ima protiv tog dečaka! – reče Čudljivko, došepavši još bliže podnožju stepeništa. – A i ja sam, Snejpe... veoma zainteresovan... – preko njegovog unakaženog lica zatreperi svetlost baklje, tako da su ožiljci, i deo nosa koji mu je nedostajao, izgledali dublji i mračniji nego ikada.

Snejp je gledao naniže u Čudljivka, te Hari nije mogao da vidi izraz na njegovom licu. Na trenutak, niko se nije pomerao niti progovarao. Potom Snejp polako spusti ruke.

– Samo sam mislio – reče Snejp, glasom usiljene smirenosti – da Potera, ako se ponovo smuca naokolo noću... što je njegova nesrećna navika... da ga treba zaustaviti. Radi... radi njegove lične bezbednosti.

– Ah, vidim – reče Čudljivko nežno. – Samo misliš na *Poterovo* dobro, je li?

Nasta pauza. Snejp i Čudljivko i dalje su zurili jedan u drugoga. Gospođa *Noris* ispusti glasno *mjau*, i dalje provirujući iza Filčovih nogu, tražeći izvor mirisa Harijeve penušave kupke.

– Mislim da ću se vratiti na spavanje – reče Snejp osorno.

– To ti je najbolja ideja tokom čitave ove večeri – reče Čudljivko. – Nego, Filče,

kada bi mi još i ti dao to jaje...

– Ne! – reče Filč, stežući jaje kao da mu je sin prvenac. – Profesore Čudljivko, ovo je dokaz Pivsovog izdajstva!

– Ono je vlasništvo šampiona kome ga je ukrao – reče Čudljivko. – Predaj ga ovamo, odmah.

Snejp siđe niza stepenice i prođe pored Čudljivka bez ijedne reči. Filč ispusti cvrkutav zvuk Gospođi Noris, koja je još nekoliko sekundi tupo zurila u Harija pre nego što se okrenula i pošla za svojim gospodarem. I dalje ubrzano dišući, Hari ču Snejpa kako korača dalje niz hodnik. Filč predade Čudljivku jaje, pa i on, takođe, nestade s vidika, mrmljajući Gospođi Noris: – Nema veze, slatka moja... videćemo Dambldora ujutru... reći ćemo mu šta je Pivs uradio...

Neka vrata se zalupiše. Hari je i dalje stajao i piljio dole u Čudljivka, koji je stavio svoj štap na najniži stepenik i s naporom počeo da se penje ka njemu, ispuštajući tupo *klank* na svakom drugom stepeniku.

– Za dlaku, Poteru – promrmlja on.

– Da... ja, ovaj... hvala – reče Hari slabašno.

– Šta je ovo? – reče Čudljivko, izvadiвши Banditovu mapu iz svog džepa i rasklopivši je.

– Mapa Hogvortsata – reče Hari, nadajući se da će ga Čudljivko uskoro izvući iz stepeništa. Noga je počinjala sve jače da ga boli.

– Merlinove mi brade – prošaputa Čudljivko, zureći u mapu, dok mu je magično oko poigravalo kao pomahnitalo. – Ovo... ovo je baš dobra mapa, Poteru!

– Da, ona je... zbilja korisna – reče Hari. Oči počеше da mu suze od bola. – Ovaj... profesore Čudljivko, da li biste mogli da mi pomognete...?

– Šta? Oh! Da... da, naravno...

Čudljivko uhvati Harija za ruke i povuče. Harijeva noga se oslobodi trik-stepenika, i on se pope na onaj iznad.

Čudljivko je i dalje zurio u mapu. – Poteru... – reče on polako – da nisi možda, kojim slučajem, video ko je provalio u Snejpovu kancelariju, je li? Na ovoj mapi, hoću reći?

– Ovaj... da, jesam... – prizna Hari. – Bio je to gospodin Čučanj.

Čudljivkovo magično oko pređe preko čitave površine mape. Iznenada je delovao uznemireno.

– Čučanj? – reče on. – Da li... da li si siguran, Poteru?

– Sto posto – reče Hari.

– Pa, ovde ga više nema – reče Čudljivko, dok mu je oko i dalje prelazilo preko mape. – Čučanj... to je vrlo... vrlo interesantno...

On ne reče ništa u narednom minutu, već je i dalje zurio u mapu. Hari je video da ove vesti nešto znače Čudljivku, i mnogo ga je zanimalo šta je posredi. Pitao se sme li to da ga i pita. Čudljivko ga je pomalo plašio... ipak, Čudljivko mu je upravo

pomogao da izbegne užasnu nepriliku...

– Ovaj... profesore Čudljivko... šta mislite, šta je gospodin Čučanj tražio u Snejpovoj kancelariji?

Čudljivkovo magično oko napusti mapu i zastade, podrhtavajući, na Hariju. Bio je to prodoran pogled, i Hari je imao utisak da ga Čudljivko odmerava, pitajući se da li da mu odgovori ili ne, ili koliko toga da mu kaže.

– Hajde da ti to ovako objasnim, Poteru – konačno promrmlja Čudljivko. – Kažu da je stari Ludooki opsednut hvatanjem Mračnih čarobnjaka... ali Ludooki nije ništa – ništa – u poređenju s Bartijem Čučnjem.

On nastavi da zuri u mapu. Hari je izgarao od želje da sazna više.

– Profesore Čudljivko? – reče on ponovo. – Da li mislite... da li bi ovo moglo da ima veze sa... možda gospodin Čučanj misli da se nešto dešava...

– Kao na primer šta? – reče Čudljivko oštro.

Hari se pitao koliko toga sme da kaže. Nije želeo da Čudljivko pomisli kako on ima izvore informacija izvan Hogvortsu. To bi moglo da dovede do škakljivih pitanja o Sirijusu.

– Ne znam – promrmlja Hari – u poslednje vreme dešavale su se čudne stvari, zar ne? Pisalo je u *Dnevnom proroku*... Mračni znak na Svetskom prvenstvu, Smrtožderi, i sve ostalo...

Oba Čudljivkova rasparena oka se raširiše.

– Ti si bistar momak, Poteru – reče. Njegovo magično oko ponovo se usmeri na Banditovu mapu. – Čučanj bi mogao da razmišlja na sličan način – reče on polako. – Vrlo verovatno... bilo je nekih čudnih glasina koje su kružile u poslednje vreme – zahvaljujući Riti Skiter, naravno. Unervozile su mnoge ljude, rekao bih. – Njegova iskrivljena usta izobličiše se u sumoran osmeh. – Oh, ako postoji nešto što najviše mrzim – promrmlja on, više za sebe nego za Harija, a njegovo oko usredsredi se na donji levi ugao mape – to je Smrtožder koji je ostao na slobodi...

Hari je zurio u njega. Da li je moguće da Čudljivko misli isto ono šta Hari misli da on, Čudljivko, misli?

– A sada hoću ja *tebi* da postavim pitanje, Poteru – reče Čudljivko poslovnim tonom.

Hari se obeshrabri. Slutio je da će doći do toga. Čudljivko će ga pitati odakle mu mapa, koja je vrlo sumnjiv magični predmet – a priča kako je ona pala u njegove ruke kompromituje ne samo njega već i njegovog oca, Freda i Džordža Vizlija, i profesora Lupina, njihovog poslednjeg profesora Odbrane od Mračnih veština. Čudljivko mahnu mapom ispred Harijevog lica, koji se pripremi za...

– Mogu li ovo da pozajmim?

– Oh! – reče Hari. Mapa mu je bila veoma draga, ali, s druge strane, izuzetno mu je laknulo što ga Čudljivko nije pitao odakle mu, a nema sumnje da on, Hari, duguje uslugu Čudljivku. – Da, u redu.

– Dobar si ti momak – zareža Čudljivko. – Ovo će mi zbilja poslužiti... ovo je možda *baš ono* što sam tražio... u redu, u krevet, Poteru, hajde sad...

Oni se zajedno popeše uza stepenice, dok je Čudljivko i dalje ispitivao mapu kao da je blago na kakvo dotad nije naišao. U tišini odšetaše do Čudljivkove kancelarije, gde on stade i pogleda u Harija. – Da li si ikada razmišljao o tome da postaneš Auror, Poteru?

– Ne – reče Hari, zatečen.

– Možda bi trebalo da razmisliš o tome – reče Čudljivko, klimajući glavom, i gledajući u Harija zamišljeno. – Da, zaista... a uzgred... pretpostavljam da večeras nisi tek tako izveo to jaje u šetnju?

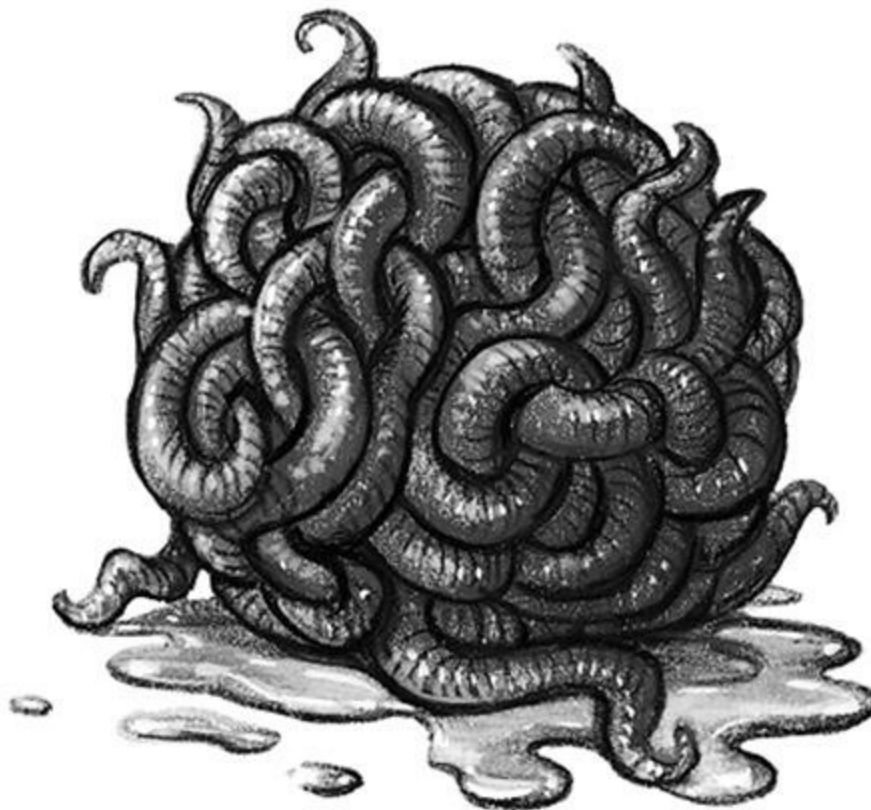
– Ovaj... ne – reče Hari, cereći se. – Rešavao sam zagonetku.

Čudljivko mu namignu, dok mu je magično oko ponovo pošandrcalo. – Ništa ne daje tako dobre ideje kao noćna šetnja, Poteru... vidimo se ujutru... – On se vrati u svoju kancelariju, ponovo zureći u Banditovu mapu, i zatvori vrata sa sobom.

Hari se polako odšeta do grifindorskog tornja, zadubljen u misli o Snejpu i Čučnju, pitajući se šta sve to znači... Zašto se Čučanj pretvara da je bolestan kad može da dođe na Hogvorts kad god hoće? I šta on misli da Snejp krije u svojoj kancelariji?

A Čudljivko je pomislio da on, Hari, treba da postane Auror! Zanimljiva ideja... ali kad Hari tiho uđe u svoj krevet s baldahinom deset minuta kasnije, nakon što su jaje i Ogrtač već bili bezbedno sklonjeni u njegov kovčeg, ipak pomisli kako prvo treba da proveri koliko su unakaženi preostali Aurori, pre nego što odluči da mu to bude buduće zanimanje.

26. Drugi podvig

– Rekao si da si već rešio zagonetku jajeta! – reče Hermiona uvređeno.

– Tiše malo! – reče Hari iznervirano. – Samo još da... da razjasnim neke stvari, u redu?

On, Ron i Hermiona sedeli su u samom dnu učionice na času Čini, sami za zasebnim stolom. Danas je trebalo da uvežbavaju čin suprotnu od Prizivajuće – Uklanjajuću čin. Pošto, kad predmeti počnu da lete po učionici, lako mogu da se dese gadne nezgode, profesor Flitvik je svakom učeniku dao po gomilu jastuka na kojima će vežbati, pošto teorijski gledano jastuci ne bi trebalo nikoga da povrede ukoliko promaše metu. Bila je to dobra teorija, ali u praksi nije najbolje funkcionisala. Nevilov nišan je bio tako loš da mu se neprekidno dešavalo da slučajno natera mnogo teže stvari da lete preko sobe – kao na primer profesora Flitvika.

– Zaboravi to jaje na trenutak, u redu? – prosikta Hari u trenutku kada je profesor Flitvik negodujući prozujao pored njih, sletevši na vrh velikog ormana. – Pokušavam da vam kažem za Snejpa i Čudljivka...

Taj čas je bio idealna maska za privatne razgovore, pošto su se svi odviše

zabavljali da bi obraćali pažnju na druge. Hari je čitavih pola sata šapatom prepričavao svoje dogodovštine od prethodne večeri.

– Snejp je rekao da je Čudljivko pretražio i njegovu kancelariju? – prošaputa Ron, dok su mu oči sijale od znatiželje a on pokušavao da Ukloni jedan jastuk zamahom štapića (jastuk prolete kroz vazduh i obori Parvatin šešir). – Šta... misliš li da je Čudljivko ovde da bi držao i Snejpa na oku, kao i Karkarofa?

– Pa, ne znam da li ga je Damblodor zamolio da to učini, ali on to definitivno radi – reče Hari, zamahnuvši štapićem bez mnogo pažnje, tako da je njegov jastuk, skočivši sa stola, izveo čudan salto. – Čudljivko je rekao da je jedini razlog što Damblodor Snejpu dozvoljava da ostane ovde to što mu je pružio drugu priliku, ili tako nešto...

– Šta? – reče Ron, razrogačivši oči kad je njegov sledeći jastuk poleteo visoko u vazduh, vrteći se, odbio se od lusteru i tresnuo o Flitvikov sto. – Hari... možda Čudljivko misli da je *Snejp* ubacio tvoje ime u Vatrene pehar!

– Oh, Rone – reče Hermiona, vrteći glavom skeptično – i pre smo mislili da Snejp pokušava da ubije Harija, pa se ispostavilo da je spasavao Harijev život, sećaš se?

Ona Ukloni jedan jastuk koji odlete preko sobe i spusti se u kutiju u koju je trebalo svi da ciljaju. Hari pogleda u Hermionu, zamišljeno... istina je da mu je Snejp jednom spasao život, ali najčudnije je to što ga Snejp nesumnjivo prezire, baš kao što je prezirao i Harijevog oca dok su zajedno išli u školu. Snejp je obožavao da skida Hariju poene, i nijednom nije propustio priliku da ga kazni, ili predloži da Harija izbace iz škole.

– Briga me šta Čudljivko kaže – nastavi Hermiona – Damblodor nije glup. Imao je pravo kada je verovao Hagridu i profesoru Lupinu, iako im mnogi drugi ne bi dali posao, dakle zašto ne bi bio u pravu i za Snejpa, čak iako je Snejp pomalo...

– ... zao – dovrši Ron hitro. – Hajde, Hermiona, a zašto mu onda svi ovi lovci na Mračne čarobnjake preturaju po kancelariji?

– A zašto se gospodin Čučanj pretvara da je bolestan? – reče Hermiona, ignorišući Rona. – Zaista je pomalo čudno, zar ne, da ne može da dođe na Božićni bal, ali može da se šetka ovde usred noći kad god mu se hoće?

– Ti ne voliš Čučnja zbog onog vilenjaka, Vinki – reče Ron, poslavši jedan jastuk da jezdi kroz prozor.

– A *ti* samo želiš da veruješ da Snejp nešto smeru – reče Hermiona, poslavši svoj jastuk uredno u kutiju.

– Ja samo hoću da znam šta je Snejp uradio sa svojom prvom šansom, ako je sada dobio drugu – reče Hari tmurno, a njegov jastuk, na njegovo veliko iznenađenje, prelete preko sobe, i savršeno se spusti povrh Hermioninog.

* * *

Pokoravajući se Sirijusovoj želji da sazna za svaku čudnu stvar koja se desi na

Hogvortsu, Hari mu to veće posla po smeđoj sovi pismo u kome mu je potanko objasnio kako je gospodin Čučanj provalio u Snejpovu kancelariju, i Čudljivkov i Snejpov razgovor. Potom se Hari usredsredi na najskoriji problem s kojim će se suočiti: da preživi sat vremena pod vodom dvadeset četvrtog februara.

Ronu se veoma dopadala ideja da Hari ponovo iskoristi Prizivajuću čin – Hari mu je ranije objasnio šta je ronilačka oprema, i Ron nije shvatao zašto Hari jednostavno ne bi Prizvao jedan komplet opreme iz najbližeg normalskog grada. Hermiona je ovaj plan pustila niz vodu ukazujući im da bi, čak i u krajnje neverovatnom slučaju da Hari uspe da nauči da rukuje ronilačkom opremom tokom zadatog sata, sigurno bio diskvalifikovan zbog kršenja Međunarodnog kodeksa o čarobnjačkoj tajnosti – bilo bi i suviše očekivati da nijedan Normalac ne primeti ronilačku opremu kako leti kroz polja i šume do Hogvortsa.

– Naravno, idealno rešenje bilo bi da sebe Preobraziš u podmornicu ili nešto slično – reče ona. – Kamo sreće da smo dosad već vežbali Preobražavanje ljudi! Ali mislim da ćemo to početi da učimo tek u šestom razredu, a pogrešna primena te čini može izazvati gadne probleme...

– Da, baš i nemam neku želju da se šetam unaokolo s periskopom koji mi viri iz glave – reče Hari. – Pretpostavljam da bih uvek mogao da napadnem nekoga pred Čudljivkom, on bi me odmah Preobrazio...

– Ipak, ne verujem da bi te pustio da biraš u šta će da te pretvori – reče Hermiona ozbiljno. – Ne, mislim da ti je najbolja šansa neka čin.

I tako Hari, misleći kako će se uskoro zasititi biblioteke za ceo život, ponovo uroni u prašnjave knjižurine tražeći bilo koju čin koja bi čoveku omogućila da opstane bez kiseonika. Ipak, mada su on, Ron i Hermiona tražili za vreme pauze za ručak, uveče, pa i preko vikenda – iako je Hari zatražio od profesorke Mek Gonagal dozvolu da koristi Zabranjeni odeljak, pa je čak pitao za pomoć i razdražljivu bibliotekarku koja je ličila na lešinara, Madam Pins – nisu našli ništa što bi Hariju pomoglo da provede sat vremena pod vodom, i preživi da bi pričao o tome.

Harija ponovo obuze dobro poznat napad panike, a naročito mu je bivalo sve teže da se koncentriše na časovima. Jezero, koje je Hari uvek uzimao zdravo za gotovo kao deo školskog imanja, privlačilo mu je pogled kad god bi bio blizu prozora u učionici, velika gvozenosiva masa hladne vode, čije su mračne i ledene dubine počinjale da mu izgledaju udaljeno poput Meseca.

Baš kao što je bilo pre nego što se susreo sa šiljorepim, i sada je vreme proticalo kao da je neko začarao satove da idu superbrzo. Ostalo je još samo nedelju dana do dvadeset četvrtog februara (još je bilo vremena)... potom još samo pet dana (svaki čas, samo što nije naišao na nešto)... tri dana (molim te da nešto pronađem... *molim te...*)

Kad su mu preostala još samo dva dana, Hari je ponovo prestao da jede. Jedina dobra stvar u vezi s doručkom u ponedeljak bio je povratak njegove smeđe sove koju

je poslao Sirijusu. On skinu pergament s njene noge, razmota ga i pročita najkraće pismo koje mu je Sirijus ikada napisao.

Pošalji datum sledećeg hogsmidskog vikenda po povratnoj sovi.

Hari okrenu pergament s druge strane, i pogleda na poledinu, nadajući se da će naići još na nešto, ali pergament je bio prazan.

– Vikend posle idućeg – prošaputa Hermiona, koja je pročitala pismo preko Harijevog ramena. – Evo... uzmi moje pero i odmah pošalji ovu sovu nazad.

Hari je naškrabao datum na poledini Sirijusovog pisma, privezao ga nazad na nožicu smeđe sove, i posmatrao je kako ponovo uzleće. Šta je očekivao? Savet kako da preživi pod vodom? Toliko je bio obuzet time da Sirijusu kaže sve o Snejpu i Čudljivku, da je potpuno zaboravio da spomene zagonetku jajeta.

– Zašto ga zanima kada je sledeći hogsmidski vikend? – reče Ron.

– Pojma nemam – reče Hari tupo. Trenutna sreća koja je zaiskrila u njemu kad je ugledao sovu već je bila zamrla. – Hajdemo... počinje Briga o magijskim stvorenjima.

Da li je Hagrid pokušavao da se iskupi zbog zadnjerasprskavajućih skruta, ili je možda, pošto su samo dva skruta preživela, pokušavao da dokaže da može da uradi sve što i profesorka Truli-Daska, Hari nije znao, tek, on je nastavio da predaje njene lekcije o jednorozima otkad se vratio na posao. Ispostavilo se da je Hagrid znao o jednorozima skoro isto toliko koliko i o čudovištima, iako je bilo jasno da je razočaran što nemaju otrovne očnjake.

Za taj dan uspeo je da uhvati dva ždrebeta jednoroga. Za razliku od odraslih jednoroga, ovi su bili kao od čistog zlata. Parvati i Lavander su podivljale od sreće kada su ih videle, čak je i Pensi Parkinson morala dobrano da se potruži da prikrije koliko joj se dopadaju.

– Lakše ih je učit' od odrasli' – Hagrid reče učenicima. – Kada napune dve godine, preboje se u srebrno, a rogovi im izrastu s četir' godine. Ne pobele dok ne porastu skroz-naskroz, znači oko sedme godine. Lakoverniji su kad su bepci... dečaci im ne smetaju mnogo... hajd', pribliš'te se malko, možete ih pomazit' ak' 'očete... dajte im malo ovi' kocki šećera...

– Jesi l' okej, Hari? – promrmlja Hagrid, pomerivši se u stranu, dok su ostali uglavnom pohrlili ka bebama jednoroga.

– Aha – reče Hari.

– Samo malkice neurotičan, je l' da? – reče Hagrid.

– Malko – reče Hari.

– Hari – reče Hagrid, potapšavši ga svojom ogromnom rukom po ramenu, tako da Harijeva kolena klecnuše pod njenom težinom – Brinuo bi' se za te, da nisam vid'o kak' si sredijo onog šiljorepog, al' sad znam da ti možeš sve na šta se nameračiš. Uopšte se ne brinem. Sve će bidne dobro s tobom. Jesi l' već prokljuvio svoju

zagonetku, a?

Hari klimnu obuzet sumanutom željom da prizna kako pojma nema kako da preživi na dnu jezera čitavih sat vremena. Podiže pogled ka Hagridu – možda je i on morao da uđe ponekad u jezero, da se brine o stvorenjima u njemu? Napokon, brinuo se i o svima ostalima na kopnu...

– Ima da pobediš – zareža Hagrid, ponovo tapšući Harija po leđima, tako da Hari zbilja oseti kako tone nekoliko centimetara u blatnjavu zemlju. – Siguran sam. Osećam to. *Ima da pobediš, Hari.*

Hari jednostavno nije mogao da natera sebe da skine taj srećni, samouvereni osmeh s Hagridovog lica. Pretvarajući se da je zainteresovan za mlade jednoroge, on mu uzvрати usiljenim osmehom, i krenu napred da ih pomazi, zajedno s ostalim đacima.

* * *

Uveče uoči drugog podviga, Hari se osećao kao da je zarobljen u noćnoj mori. Čak i kad bi uspeo da nađe odgovarajuću čin, bio je sasvim svestan da bi imao velikih problema da je savlada preko noći. Kako je mogao da dozvoli da mu se ovo dogodi? Zašto nije ranije počeo da radi na odgonetanju jajeta? Zašto je dopustio da mu misli lutaju na časovima – šta ako je nekad neki nastavnik spomenuo kako treba da se diše pod vodom?

Dok je sunce napolju zalazilo, on, Ron i Hermiona sedeli su u biblioteci, grozničavo prelazeći stranu po stranu knjige o činima, skriveni jedno od drugoga ogromnim hrpama knjiga na stolu pred sobom. Harijevo srce bi poskočilo svaki put kada bi video reč „voda“ na nekoj stranici, ali najčešće bi to bilo samo: *Uzmite dva decilitra vode, kilogram iseckanih listova mandragore i daždevnjaka...*

– Ne verujem da se to uopšte i može izvesti – začu se Ronov ravnodušan glas s druge strane stola. – Nema ničega. *Ničega.* Najbliže što smo našli bila je ona stvar za isušivanje bara i jezeraca, ona Sušna čin, ali nije ni izbliza toliko moćna da isuši ovoliko jezero.

– Mora da postoji nešto – promrmlja Hermiona, približivši sveću k sebi. Oči su joj bile toliko umorne da se sasvim nadnela nad sitan tekst u *Starodrevnim i zaboravljenim mađijama i čarolijama*, tako da joj je nos bio tek na nekoliko centimetara od stranice. – Nikad ne bi zadali podvig koji je neizvodljiv.

– E pa jesu – reče Ron. – Hari, samo siđi do jezera sutra, znaš, i gurni glavu unutra, vikni siren-ljudima da ti vrate to što su ti drpili i vidi da li će ti ga izbaciti napolje. To je sve što možeš da uradiš, druže.

– Postoji način da se to uradi! – reče Hermiona iznervirano. – Mora da postoji!

Činilo se da nedostatak informacija u biblioteci prima kao ličnu uvredu: dotad je nikad nije izneverila.

– Znam šta je trebalo da uradim – reče Hari, odmarajući se, lica položenog preko

Drskih trikova za lukave tipove. – Trebalo je da naučim da budem animagus kao Sirijus.

– Da, mogao bi da se pretvoriš u zlatnu ribicu kad god poželiš! – reče Ron.

– Ili žabu – zevnu Hari. Bio je iscrpljen.

– Treba da prođu godine da se postane animagus, a i onda moraš da se registruješ i sve ostalo – reče Hermiona nerazgovetno, sada žmirkavo prelazeći preko sadržaja *Uvrnutih čarobnjačkih dilema i njihovih rešenja*. – Profesorka Mek Gonagal nam je to rekla, seti se... moraš da se registruješ u Odeljenju za nepropisnu upotrebu magije... da prijaviš u koju se životinju pretvaraš, i njena obeležja, kako ne bi mogao da zloupotrebiš svoju moć...

– Hermiona, šalio sam se – reče Hari iznureno. – Znam da do sutra ujutru nemam nikakve šanse da se pretvorim u žabu ...

– Oh, ovo nije ni od kakve koristi – reče Hermiona, zalupivši *Uvrnute čarobnjačke dileme*. – Ko za ime sveta želi da mu dlačice u nosu rastu u uvojcima?

– Meni ne bi smetalo – reče glas Freda Vizlija. – Bila bi to sjajna tema za razgovor, zar ne?

Hari, Ron i Hermiona podigoše pogled. Fred i Džordž upravo su izronili iza polica s knjigama.

– Šta vas dvojica radite ovde? – upita Ron.

– Tražimo tebe – reče Džordž. – Mek Gonagalova te traži, Rone. I tebe, Hermiona.

– Zašto? – reče Hermiona, delujući iznenađeno.

– Pojma nemam... mada, delovala je sumorno – reče Fred.

– Mi treba da vas odvedemo do njene kancelarije – reče Džordž.

Ron i Hermiona pogledaše u Harija, koji oseti kako mu stomak tone. Da li profesorka Mek Gonagal namerava da izgrdi Rona i Hermionu? Možda je primetila koliko vremena provode pomažući mu, umesto da on sâm prokljuvi kako da izvede sledeći podvig?

– Videćemo se gore u dnevnom boravku – reče Hermiona Hariju, ustajući da krene s Ronom... oboje su delovali veoma zabrinuto. – Ponesi što više knjiga sa sobom, važi?

– Nego šta – reče Hari uznemireno.

Do osam sati, Madam Pins je pogasila sve lampe i došla da istera Harija iz biblioteke. Teturajući se pod teretom knjiga, jer je poneo koliko god je mogao, Hari se vrati u grifindorski dnevni boravak, odvuče sto u ćošak i nastavi da pretražuje. U *Vragolastoj magiji za blesave vešce* nije bilo ničega... Niti u *Vodiču kroz srednjovekovno čarobnjaštvo...* ni pomena o podvodnim istraživanjima u *Antologiji čini osamnaestog veka*, niti u *Užasnim stanovnicima dubina*, ni u *Moćima koje niste ni znali da imate i šta da radite s njima sad kad ste se opametili*.

Krukšenks se ušunja u Harijevo krilo i sklupča se, potmulo predući. Dnevni boravak se polako praznio. Ljudi su neprekidno prilazili da mu požele sreću za

sledeće jutro, veselim, sigurnim glasovima poput Hagridovog, svi očigledno uvereni da će on izvesti još jednu zapanjujuću predstavu kao onu tokom prvog podviga. Hari nije mogao da im odgovori, samo bi klimnuo glavom, osećajući se kao da mu je loptica za golf zastala u grlu. Od deset sati do ponoći bio je sâm u sobi s Krukšenksom. Pretražio je sve preostale knjige, a Ron i Hermiona se još nisu vratili.

Gotovo je, reče on sebi. Ne možeš ti to. Moraćeš da siđeš do jezera ujutru, i da kažeš sudijama...

Zamišljao je sebe kako objašnjava da ne može da izvede podvig. Zamislio je Torbara izbečenog od iznenađenja, Karkarofov zadovoljan, žutozub osmeh. Već je mogao da čuje Fler Delaker kako govori: – *Snala sam... on je prefiše mlad, on je samo mali dešak.* – Video je Melfoja kako maše svojim bedževima POTER SMRDI ispred gomile, video je Hagridovo potišteno lice, s izrazom neverice...

Zaboravljajući da mu je Krukšenks u krilu, Hari naglo ustade. Krukšenks besno prosikta čim se dočekaao na noge, uputi Hariju zgađen pogled i odšunja se, visoko uzdignutog četkastog repa, ali Hari je već žurio uza spiralne stepenice ka svojoj spavaonici... ima da zgrabi svoj Nevidljivi ogrtač, i da se vrati u biblioteku, ostaće tamo čitavu noć ako treba...

– *Lumos* – prošaputa Hari petnaest minuta kasnije, dok je otvarao vrata biblioteke.

Šunjao se između polica s osvetljenim vrhom štapića, skidajući s njih još knjiga – knjiga čarolija i čini, knjiga o sirenama i vodenim čudovištima, knjiga o poznatim čarobnjacima i vešticama, o magijskim izumima, o bilo čemu što bi sadržalo i najmanji osvrt na preživljavanje pod vodom. Odneo ih je do stola, a zatim se bacio na posao, pretražujući ih uskim zrakom svog štapića, povremeno gledajući na svoj sat...

Jedan ujutru... dva ujutru... jedini način na koji je mogao da izdrži bio je taj da sebi neprestano ponavlja: – *Sledeća knjiga... u sledećoj... sledećoj...*

* * *

Sirena na slici u kupatilu za asistente se smejala. Hari je plutao kao pampur u penušavoj vodi pored njene stene dok je ona držala *Vatrenu strelu* visoko iznad njegove glave.

– Dođi i uzmi je! – kikotala se vragolasto. – Hajde, skoči!

– Ne mogu – dahtao je Hari, pokušavajući da zgrabi *Vatrenu strelu*, i boreći se da ne potone. – Daj mi je!

Ali ona ga je samo bolno bockala drškom od metle, smejući mu se.

– To boli... beži... jao...

– Hari Potter se mora probuditi, gos'n!

– Prestani da me guraš...

– Dobi mora da gura Hari Potera, gos'n, on se mora probuditi!

Hari otvori oči. I dalje je bio u biblioteci. Nevidljivi ogrtač mu je spao s glave dok

je spavao, a lice mu je bilo slepljeno uz stranice knjige *Gde ima štapića, ima i šanse*. On se pridiže, i stade da namešta svoje naočari, trepćući usled jake sunčeve svetlosti.

– Hari Potter mora da požuri! – cijukao je Dobi. – Drugi podvig počinje kroz deset minuta, i Hari Potter...

– Deset minuta? – kriknu Hari. – Deset... *deset minuta?*

On pogleda na svoj sat. Dobi je bio u pravu. Bilo je devet i dvadeset. Hariju se učini kako mu se ogroman teret sručio s grudi pravo u stomak.

– Požuri, Hari Poteru! – cijukao je Dobi, vukući Harija za rukav. – Vi treba da si kod jezera s ostalim šampionima, gos'n!

– Prekasno je, Dobi – reče Hari beznadežno. – Neću da izvedem ovaj podvig, ne znam kako...

– Hari Potter će *uraditi* podvig! – proskviča vilenjak. – Dobi je znao da Hari Potter nije pronašao pravu knjigu, pa je Dobi to uradio umesto njega!

– Šta? – reče Hari. – Ali *ti* i ne znaš šta je drugi podvig...

– Dobi zna je, gos'n! Hari Potter mora ići u jezero i naći svoga Vizija...

– Da nađem moga *šta?*

– ... i da povрати svoga Vizija od siren-ljudi!

– Šta je Vizi?

– Vaš Vizi, gos'n, vaš Vizi... Vizi koji je Dobiju dao njegov džemper!

Dobi prstom pokaza na skupljeni kestenjasti džemper koji je sada nosio preko svog šortsa.

– *Šta?* – prodakta Hari. – Ima... imaju *Rona?*

– Stvar koja će Hariju Poteru najviše da nedostaje, gos'n! – cičao je Dobi. – Al' posle tog sata...

– ... *šanse neće biti veće* – odrecitova Hari, zureći, užasnut, u vilenjaka. – *Prekasno je, nestalo je, vratiti se neće...* Dobi... šta treba da uradim?

– Trebate da pojedete ovo, gos'n! – zaskviča vilenjak, gurnu ruku u džep svoga šortsa i izvuče komad nečega što je ličilo na sluzave, sivkastozelene pacovske repove.

– Pre no što zaronite, gos'n... uzmite škrgorov!

– Kako to deluje? – upita Hari, zureći u škrgorov.

– Omogućiće Hariju Poteru da diše pod vodom, gos'n!

– Dobi – reče Hari mahnitom – slušaj... da li si siguran u vezi s ovim?

Nije sasvim zaboravio da je prošli put kad je Dobi pokušao da mu „pomogne“, završio bez ijedne koščice u svojoj desnoj ruci.

– Dobi je sasvim siguran, gos'n! – reče vilenjak iskreno. – Dobi čuje stvari, gos'n, on je kućni vilenjak, on se šeće svuda po zamku dok loži kamine i čisti patose, Dobi je čuo profesorku Mek Gonagal i profesora Čudljivka u zbornici kako pričaju o sledećem podvigu... Dobi ne može da dopusti da Hari Potter izgubi svoga Vizija!

Harijeve sumnje se razvejaše. Skočivši na noge, on strgnu Nevidljivi ogrtač sa sebe, gurnu ga u torbu, zgrabi škrgorov i stavi ga u džep, zatim izjuri iz biblioteke s

Dobijem za petama.

– Dobi bi trebalo da je u kuhinjama, gos'n! – ciknu Dobi kada su izbili u hodnik. – Primitiće da Dobija nema... srećno, gos'n Hari Poteru, srećno!

– Vidimo se kasnije, Dobi! – povika Hari, i strča niz hodnik, pa niza stepenice, preskačući po tri stepenika odjednom.

U Ulaznoj dvorani bilo je nekoliko zakasnelih učenika, koji su svi do jednog upravo napuštali Veliku salu posle doručka i kretali se ka velikim dvokrilnim hrastovim vratima kako bi posmatrali drugi podvig. Zurili su u Harija koji je protrčao pored njih, a zatim oborio Kolina i Denisa Kriveja dok je skakao niz kamene stepenice, i najzad istrčao na sunčan, ali ipak hladnjikav školski teren.

Dok je jurcao preko travnjaka, video je da su sedišta, koja su u novembru bila raspoređena oko zmajskog obora, sada poređana na suprotnoj obali, načičkana po tribinama koje su bile pretrpane i ogledale se u površini jezera. Uzbuđena graja gomile čudnovato je odzvanjala preko vode, dok je Hari trčao punom brzinom oko druge strane jezera, prema sudijama, koji su sedeli za zlatom prekrivenim stolom na obali. Sedrik, Fler i Krum bili su pored sudijskog stola, posmatrajući Harija kako dotrčava ka njima.

– Evo... me... – dahtao je Hari, a onda prikoči u blatu, i slučajno isprlja Flerinu odoru.

– Gde si bio dosad? – reče zapovednički, negodujući glas. – Podvig samo što nije počeo!

Hari se osvrnu. Persi Vizli je sedeo za sudijskim stolom – gospodin Čučanj je opet bio sprečen da dođe.

– De, de, Persi! – reče Ludo Torbar, koji je delovao kao da mu je kamen spao sa srca čim je spazio Harija. – Pusti ga da dođe do daha!

Damblodor se nasmeši Hariju, ali Karkarof i Madam Maksim uopšte nisu delovali zadovoljno što ga vide... po izrazima njihovih lica bilo je očigledno da su mislili da se neće pojaviti.

Hari se sagnu, držeći ruke na kolenima, pokušavajući da dođe do daha. Sa strane ga je probadalo kao da mu je neko zario nož među rebra, ali sada nije bilo vremena da razmišlja o tome. Ludo Torbar je već prolazio pored šampiona, raspoređujući ih duž obale na rastojanju od po deset stopa. Hari je bio na samom kraju, pored Kruma, koji je nosio kupaće gaće i držao svoj štapić u pripravnosti.

– Sve u redu, Hari? – prošaputa Torbar, pomerajući Harija još par stopa dalje od Kruma. – Znaš šta ćeš da uradiš?

– Da – prodahta Hari, masirajući svoja rebra.

Torbar ga lagano stisnu za rame, i vrati se do sudijskog stola. Uperi štapić ka svom grlu, baš kao što je učinio i na Svetskom prvenstvu, i reče: – *Sonorus!* – a njegov glas zagrme preko tamne vode ka gledalištu.

– Pa, svi naši šampioni su spremni za drugi podvig, koji će početi na moj znak.

Imaju tačno jedan sat da vrate ono što im je uzeto. Na tri, onda. Jedan... dva... *tri!*

Pištaljka glasno odjeknu kroz hladan vazduh bez daška vetra. Tribine zatreštaše od pokliča i aplauza. Ne okrećući se da vidi šta ostali šampioni rade, Hari izu svoje cipele i čarape, izvuče škrgorov iz džepa, strpa ga u usta i poče da gaca kroz jezero.

Jezero je bilo tako hladno da je osećao kako ga peče po koži na nogama, kao da ide kroz vatru a ne kroz ledenu vodu. Dok je gazio sve dublje i dublje, njegova natopljena odora vukla ga je naniže. Sad mu je voda bila preko kolena, a njegova utrnila stopala svaki čas bi kliznula preko mulja i pljosnatog, ljigavog kamenja. Žvakao je škrgorov što je jače i brže mogao. Bio je neprijatno ljigav i gumenkast, kao pipci od hobotnice. Kada je uronio do struka u ledenu vodu, stao je, progutao ga, i čekao da se nešto dogodi.

Čuo je smeh u gomili, i znao je da sigurno izgleda glupavo, tako šetajući po jezeru a ne pokazujući nikakav znak magijske moći. Deo tela koji mu još nije bio mokar sav se naježio. Napola utonuo u hladnu vodu, dok mu je okrutni povetarac podizao kosu, Hari naglo poče da drhti. Izbegavao je da gleda u pravcu tribina. Smeh je postajao sve jači, a čuli su se i zvižduci i rugalice sliterinaca...

Onda, sasvim iznenada, Hari oseti kao da mu je preko usta i nosa prebačen nevidljiv jastuk. Pokušavao je da diše, ali mu se od toga vrtelo u glavi. Pluća su mu bila prazna, i on iznenada oseti prodoran bol s obe strane vrata...

Hari stavi ruke oko vrata, i oseti dva velika procepa tik ispod ušiju, kako landaraju na hladnom vazduhu... *imao je škrge*. Ne zastajkujući da razmisli, on učini jedino što mu se činilo razumnim – baci se u vodu.

Prvi gutljaj ledene jezerske vode delovao mu je kao dodir života. Prestalo je da mu se vrti u glavi. On udahnu još jedan veliki gutljaj vode i oseti kako mu nežno prolazi kroz škrge, šaljući kiseonik ka mozgu. Ispruži šake ispred sebe i zagleda se u njih. Pod vodom su bile zelene i avetinjske, i postale su opnaste. On se okrenu i pogleda u svoje bose noge – izdužile su se, a nožni prsti su mu takođe bili spojeni opnama: izgledao je kao da su mu izrasla peraja.

Ni voda mu više nije delovala ledeno... naprotiv, bila je prijatno hladna, i vrlo lagana... Hari ponovo zapliva, diveći se koliko daleko i kojom brzinom ga njegova perajolika stopala odbacuju kroz vodu, a zapazio je i da sad mnogo bolje vidi, kao i da uopšte više ne mora da trepće. Uskoro je otplivao toliko daleko ka sredini jezera da više nije video dno. Okrenuo se i zaronio u dubinu.

Dok je jezdio nad čudnim, mračnim i maglovitim pejzažem, tišina mu je pritiskala uši. Mogao je da vidi samo desetak stopa oko sebe, tako da su, dok je jurio kroz vodu, novi prizori iznenada izranjali iz tmine pred njim: čitave šume lelujave, zapletene, crne trave, široke ravne površine blata prekrivene tupim, sjajnim kamenjem. Plivao je sve dublje i dublje ka sredini jezera, širom otvorenih očiju, zu-reći kroz jezivu sivkastu vodu oko sebe ka senkama malo dalje od njega, gde je voda postajala neprozirna.

Sitne ribe su titrale kraj njega kao srebrne strele. Jednom ili dvaput mu se učinilo da vidi nešto veliko kako se kreće ispred njega, ali kad bi se približio otkrio bi da je to samo veliki, pocrneli panj, ili gusto upletena travuljina. Nije bilo ni traga ostalim šampionima, sirenama, Ronu – niti, hvala bogu, džinovskoj sipi.

Pred njim se, dokle god mu je pogled sezao, prostirao svetlozeleni jezerski korov dubok pola metra, poput poljane veoma zarasle trave. Hari je, ne trepćući, zurio ispred sebe pokušavajući da razazna oblike kroz tamu... a onda, bez ikakvog upozorenja, nešto ga zgrabi za članak.

Hari izvi svoje telo i vide grindila, malog rogatog vodenog demona, kako viri iz trave, obavijajući svoje dugačke prste čvrsto oko Harijeve noge, iskeženih šiljatih očnjaka – Hari brzo gurnu svoju opnastu šaku u unutrašnjost svoje odore i poče da pretura, tražeći svoj štapić – ali pre nego što je stigao da ga ščepa, još dva grindila izroniše iz jezerske trave, i zgrabiše Harijevu odoru, pokušavajući da ga povuku ka dnu.

– *Relašio!* – povika Hari, ali nikakav zvuk ne izađe iz njegovih usta...već samo veliki mehur, a njegov štapić, umesto da ispaljuje varnice na grindila, stade da ih šiba nečim što je ličilo na mlaz ključale vode, jer gde god bi ga uperio po njihovoj zelenoj koži bi se pojavljivale paprenocrvene opekotine. Hari izvuče svoj članak iz grindilovog stiska i zapliva što je jače mogao, povremeno bacajući još mlazeva vrele vode preko ramena, nasumično. Tu i tamo osetio bi kako ga neki od grindila ponovo hvata za nogu, a tada bi počeo da se rita iz sve snage. Najzad oseti kako mu se stopalo sudara s roгатom lobanjom i, osvrnuvši se, ugleda ošamućenog grindila kako pluta, razrokih očiju, dok su njegovi saplemenici besno pretili Hariju stisnutim pesnicama, i vraćali se nazad u travuljinu.

Hari malo uspori, vrati štapić u odoru i osvrnu se oko sebe, ponovo osluškajući. Iznova napravi pun kolut pod vodom, dok ga je tišina pritiskala po bubnim opnama jače no ikad. Znao je da je sada verovatno još dublje u jezeru, ali ništa se nije pomeralo osim talasaste trave.

– Kako se snalaziš?

Hari pomisli da ga je strefila srčka. Hitro se okrenu, i vide Jecajuću Mirtu kako pluta lelujući se ispred njega, gledajući ga prodorno kroz svoje debele biserne naočare.

– Mirta! – pokuša Hari da vikne, ali ponovo ništa ne izađe iz njegovih usta osim veoma velikog mehura. Jecajuća Mirta se čak nasmeja.

– Trebalo bi da probaš tamo da odeš! – reče ona, upirući prstom. – Ja neću poći s tobom... ne dopadaju mi se, uvek me jure kad se previše približim...

Hari podiže palac u znak zahvalnosti, i ponovo krenu, pazeći da pliva iznad travuljine kako bi izbegao neka druga grindila koja možda tamo vrebaju.

Plivao je, kako mu se činilo, dobrih dvadesetak minuta. Sada je prolazio kroz nepregledna prostranstva crnog blata, koje bi se preteće uskovitlalo dok je brzao kroz

vodu. Onda, napokon, začu delić jezive siren-pesme:

*Sat vremena imaćeš opet da ga nađeš,
I to što ti uzesmo za se da povratiš...*

Hari zapliva još brže, i uskoro vide veliku stenu kako izranja iz blatnjave vode ispred njega. Po njoj su bili oslikani siren-ljudi: nosili su koplja, i jurili nešto nalik na džinovsku sipu. Hari prepliva stenu, prateći siren-pesmu.

*...već pola vremena je prošlo, stoga požuri
Da ono što išteš ne bi dole ostalo da truli...*

Odjednom iz tmine, sa svih strana, poče da se pomalja blok grubih kamenih građevina prekrivenih algama. Tu i tamo, na mračnim prozorima, Hari bi spazio lica... lica koja nisu imala nikakve sličnosti sa slikom sirene u kupatilu za asistente...

Siren-ljudi imali su sivkastu kožu i dugu, divlje razbarušenu, tamnozelenu kosu. Oči su im bile žute, kao i njihovi polomljeni zubi, a oko vrata su nosili masivne niske belutaka. Zlobno su posmatrali Harija dok je plivao pored njih. Jedan ili dvojica izroniša iz svojih pećina ne bi li ga bolje osmotrili, mlatarajući po vodi svojim moćnim, srebrnim ribljim repovima, grčevito stežući koplja u rukama.

Hari ubrza, gledajući oko sebe, i uskoro obitavališta postadoše još brojnija. Oko nekih su bile bašte s travuljinom, čak je ispred jednih vrata video i kućnog ljubimca – grindila privezanog za kočić. Siren-ljudi su sada izranjali sa svih strana znatiželjno ga posmatrajući i pokazujući na njegove opnaste šake i škrge, i ćaskali međusobno pokrivši usta šakama. Hari požuri iza ćoška, i zateče vrlo čudan prizor.

Ispred kuća koje su zajedno formirale nešto nalik na sirensku verziju seoskog trga, plutala je čitava gomila siren-ljudi. Hor siren-ljudi pevao je u sredini, dozivajući šampione k sebi, a iza njih se uzdizala grubo obrađena statua: džinovsko siren-biće isklesano u kamenu. Četvoro ljudi bilo je čvrsto svezano za rep kamenog siren-bića.

Ron je bio vezan između Hermione i Čo Čang. Tu je bila i devojčica koja nije izgledala starije od osam godina, s oblacima srebrnaste kose koji uveriše Harija da je u pitanju bila sestra Fler Delaker. Sve četvoro su izgleda bili u dubokom snu. Glave su im se klatile na ramenima, a iz usta su im izlazili tanušni mlazevi mehurića.

Hari požuri ka taocima, napola očekujući da siren-ljudi spuste svoja koplja i krenu na njega, ali oni ne učiniše ništa. Konopci od travuljine koji su vezivali taoce za statuu bili su debeli, ljigavi i veoma jaki. Na tren pomisli na nožić koji mu je Sirijus poklonio za Božić – koji je bio bezbedno zaključan u njegovom sanduku u zamku, pola kilometra dalje, koji mu sad nije bio ni od kakve koristi.

On se osvrnu oko sebe. Mnogi siren-ljudi koji su ga okruživali nosili su koplja. On hitro otpliva ka siren-čoveku dvometrašu s dugom zelenom bradom i ogrlicom od

očnjaka ajkule, i pokuša pantomimom da zatraži koplje na pozajmicu. Siren-čovjek se nasmeja i zavrte glavom.

– Mi ne pomažemo – reče on grubim, promuklim glasom.

– Ma *HAJDE!* – reče Hari besno (ali samo mehurići izroniše iz njegovih usta), i pokuša da istragne koplje iz ruku siren-čovjeka, ali ovaj ga samo povuče nazad ka sebi, i dalje vrteći glavom i smejući se.

Hari se obrnu naokolo. Nešto oštro... bilo šta...

Dno jezera bilo je prekriveno kamenjem. On zaroni, zgrabi jedan izrazito nazubljen i vrati se do statue. Poče da seče konopce koji su vezivali Rona, i posle nekoliko minuta napornog rada, oni popustiše. Ron počeo da pluta, u nesvesti, nekoliko centimetara od dna jezera, klataći se usled strujanja vode.

Hari se osvrnu oko sebe. Nije bilo nijednog šampiona na vidiku. Šta misle? Zašto ne požure? On se okrenu nazad ka Hermioni, podigavši nazubljeni kamen i počeo da reže i njene veze...

Istog trena, zgrabi ga nekoliko pari snažnih sivih ruku. Šestorica siren-ljudi odvlačili su ga od Hermione, vrteći svojim zelenokosim glavama i smejući se.

– Uzmi svog taoca – reče mu jedan od njih. – Ostale ostavi...

– Nema šanse! – reče Hari ljutito, ali iz njegovih usta izadoše samo dva velika mehura.

– Tvoj zadatak je da vratiš svog prijatelja... ostavi ostale...

– *Ona* mi je takođe prijatelj! – povika Hari, pokazujući ka Hermioni, dok mu je iz usta izlazio ogroman srebrnast mehur, bez ikakvog zvuka. – A ne želim ni *oni* da umru!

Čoina glava bila je na Hermioninom ramenu. Mala srebrnokosa devojčica bila je sablasno zelena i bleđa u licu. Hari se trudio da se izbori sa siren-ljudima, ali oni su se smejali glasnije no ikad, držeći ga čvrsto. Hari se divljački osvrtao. Gde li su ostali šampioni? Da li će imati vremena da iznese Rona na površinu, i da se vrati po Hermionu i ostale? Da li će moći ponovo da ih pronađe? On baci pogled na svoj sat da vidi koliko mu je vremena ostalo – ali on je prestao da radi.

Ali siren-ljudi oko njega počеше uzbuđeno da pokazuju iznad njegove glave. Hari pogleda uvis i vide Sedrika kako pliva ka njima. Oko glave mu se nalazio ogroman mehur, zbog čega mu je lice delovalo čudnovato široko i rastegnuto.

– Bio sam se izgubio! – pokaza on ustima, delujući panično. – Fler i Krum dolaze!

Osećajući neverovatno olakšanje, Hari je posmatrao Sedrika kako izvlači perorez iz džepa i seče Čoine veze. On je podiže uvis i otpliva izvan vidika.

Hari se osvrnu oko sebe, čekajući. Gde su Fler i Krum? Vremena je bilo sve manje, a sudeći po pesmi, taoci će biti izgubljeni po isteku jednog sata...

Siren-ljudi počеше uzbuđeno da vrište. Oni koji su držali Harija popustiše stisak, zureći iza sebe. Hari se okrenu i vide nešto čudovišno kako seče vodu i kreće se prema njima: ljudsko telo u kupaćim gaćama, s glavom ajkule... bio je to Krum. Delovalo je kao da se Preobrazio – ali loše.

Čovek-ajkula otpliva pravo do Hermione i poče da grize njene veze: problem je bio u tome što su Krumovi zubi bili postavljeni pod takvim uglom da nije mogao da zagriže ništa manje od delfina, i Hari je bio posve siguran da će, ako ne bude pazio, Krum pocepati Hermionu na dva dela. Jurnuvši ka njemu, Hari udari Kruma iz sve snage u rame i pridiže nazubljeni kamen. Krum ga zgrabi i poče da seče Hermionine veze. U roku od nekoliko sekundi, oslobodio ju je: zatim zgrabi Hermionu oko struka i, ne pogledavši za sobom, poče hitro da izranja ka površini.

– Šta sada? – očajnički je razmišljao Hari. Kada bi samo bio siguran da Fler dolazi... Ali od nje i dalje nije bilo ni traga ni glasa... Nije mu preostalo ništa drugo...

On zgrabi kamen koji je Krum ispustio, ali siren-ljudi sada okružiše Rona i devojčicu, odmahujući glavama ka njemu.

Hari isuka svoj štapić. – Sklanjajte se s puta!

Iz njegovih usta izleteše samo mehurići, ali mu se činilo da su ga siren-ljudi razumeli, pošto su iznenada prestali da se smeju. Žučkaste oči bile su im prikovane za Harijev štapić, a oni sami delovali su uplašeno. Jeste da su mnogobrojniji, ali po izrazima na njihovim licima, Hari je video da se u magiju razumeju koliko i džinovska sipa.

– Imate vremena dok izbrojim do tri! – povika Hari. Iz njegovih usta prasnu mlaz mehurića, ali on podiže tri prsta kako bi se uverio da su shvatili poruku. – Jedan... – (on spusti jedan prst) – dva... – (on spusti drugi)...

Oni se razbežaše. Hari jurnu napred i poče da reže konopce koji su vezivali devojčicu za statuu. Najzad je i ona bila oslobođena. On zgrabi devojčicu oko struka, a Rona za okovratnik njegove odore, i odrazi se sa dna jezera.

Sve je išlo vrlo sporo. Više nije mogao da se koristi svojim opnastim šakama kako bi se otisnuo uvis. Mahao je perajima iz sve snage, ali Ron i Flerina sestra bili su kao dva džaka puna krompira, koji su ga vukli naniže... on fiksira svoj pogled ka površini, iako je znao da je izvesno još uvek veoma duboko, voda iznad njega bila je izuzetno mračna...

Siren-ljudi su se dizali uporedo s njim. Mogao je da ih vidi kako s lakoćom plivaju posmatrajući ga kako se muči kroz vodu... da li će ga povući nazad u dubinu kada istekne vreme? Da nisu možda ljudožderi? Harijeve noge grčile su se od napora da nastavi da pliva. Ramena su ga užasno bolela pošto je vukao sa sobom Rona i devojčicu...

Udisao je s velikim naporom. Ponovo je osećao bol u vratu... ponovo postajao svestan koliko je mokra voda u njegovim ustima... ipak, tama se razilazila... video je svetlost dana iznad sebe...

On poče još jače da se rita perajima, i otkri da su ona ponovo postala stopala... voda mu je prodirala kroz usta u pluća... počelo je da mu se vrti u glavi, ali znao je da su svetlost i vazduh samo desetak stopa iznad njega... mora da stigne tamo... mora...

Hari poče da mlatara nogama tako brzo i snažno da mu se činilo kao da mu mišići

urlaju u znak protesta; osećao je kao da mu je i mozak natopljen, nije mogao da diše, trebalo mu je kiseonika, morao je nastaviti da ide, nije smeo da stane...

A onda oseti kako glavom razdvaja površinu jezera: predivan, hladan vazduh peckao ga je po mokrom licu. Gutao ga je, osećajući se kao da nikada dotad nije kako treba disao i, dahćući, on izvuče Rona i devojčicu sa sobom. Svuda oko njega iz vode su izranjale divlje, zelenokose glave, ali su mu se smešile.

Publika na tribinama pravila je ogromnu buku: činilo se da su svi na nogama, da viču i vrište. Hariju se činilo da oni misle kako su Ron i devojčica mrtvi, ali nisu bili u pravu... oboje su otvorili oči: devojčica je delovala uplašeno i zbunjeno, ali je Ron samo ispljunuo veliku količinu vode, trepnuo od prejake svetlosti, okrenuo se Hariju i rekao: – Mokro je, zar ne? – Zatim je spazio Flerinu sestru. – Što si nju poveo?

– Fler se nije pojavila. Nisam mogao da je ostavim – dahtao je Hari.

– Hari, bilmezu jedan – reče Ron – nisi valjda ozbiljno shvatio onu pesmu, zar ne? Damblodor ne bi dopustio da se bilo ko od nas udavi!

– Ali pesma je rekla...

– Samo da bi obezbedili da se vratite u određenom vremenskom roku! – reče Ron. – Nadam se da nisi traćio vreme izigravajući junačinu!

Hari se osećao glupo i ozlojeđeno. Ronu je sve bilo potaman: *on* je spavao, nije osetio kako je jezivo dole u jezeru, u okruženju siren-ljudi naoružanih kopljima, koji su delovali više nego kadri da ubiju.

– Hajde – reče Hari kratko – pomози mi oko nje, ne bih rekao da ume baš dobro da pliva.

Oni povukoše Flerinu sestru kroz vodu, plivajući ka obali, odakle su ih posmatrale sudije, u pratnji dvadesetak siren-ljudi koji su ličili na nekakvu počasnu gardu i pevali svoje užasne kričave pesme.

Hari je video Madam Pomfri kako jurca oko Hermione, Kruma, Sedrika i Čo, koji su bili umotani u debelu ćebad. Damblodor i Ludo Torbar su se smešili Hariju sa obale, dok su se njih dvojica plivajući približavali, ali Persi, koji je delovao vrlo bledo i nekako mnogo mlađe nego inače, pojuri im kroz vodu u susret. U međuvremenu je Madam Maksim pokušavala da obuzda Fler Delaker, koja je bila potpuno histerična, i borila se iz sve snage da se vrati u vodu.

– Gabrijela! *Gabrijela!* Da li je šifa? Da li je pofrećena?

– U redu je! – pokuša Hari da joj kaže, ali bio je toliko iscrpljen da je jedva mogao da priča, a kamoli da više.

Persi zgrabi Rona i odvuče ga ka obali (*Čibe, Persi, u redu sam!*); Damblodor i Torbar su izvlačili Harija iz vode. Fler se oslobodila stiska Madam Maksim, i grlila je svoju sestru.

– Bili su to grindilofci... napali su me... Oh, Gabrijela, mislila sam... mislila sam...

– Ej vi, dolazite ovamo – reče glas Madam Pomfri. Ona zgrabi Harija i odvuče ga do Hermione i ostalih, umota ga u ćebe tako čvrsto da se osećao kao da je u ludačkoj

košulji, i silom ga natera da popije vruć napitak. Para mu pokulja iz ušiju.

– Hari, sjajno! – povika Hermiona. – Uspeo si, pronašao si način, sâm samcijat!

– Pa... – reče Hari. Reкао bi joj za Dobija, ali upravo je primetio da ga Karkarof posmatra. On je bio jedini sudija koji nije napustio sto. Jedini sudija koji nije pokazivao znake zadovoljstva i olakšanja što su Hari, Ron i Flerina sestra stigli nazad živi i zdravi. – Da, tako je – reče Hari, neznatno podigavši glas, kako bi ga Karkarof čuo.

– Imaš fodenu bubu u kosi, Hermonina – reče Krum.

Hari je imao utisak da Krum skreće pažnju na sebe. Možda da bi je podsetio da ju je upravo spasao iz jezera, ali Hermiona nestrpljivo otrese bubu iz kose i reče: – Ipak, dobro si prekoračio vremenski rok, Hari... da li ti je dugo trebalo da nas nađeš?

– Ne... brzo sam vas našao...

Hari se osećao sve gluplje. Sad, kad je izašao iz vode, izgledalo mu je savršeno jasno da Dambldorove mere predostrožnosti ne bi dozvolile da dođe do smrti taoca samo zato što se njihov šampion nije pojavio. Zašto jednostavno nije zgrabio Rona i otišao? Prvi bi se vratio... Sedrik i Krum nisu gubili vreme brinući se za bilo koga drugog, nisu ozbiljno shvatili siren-pesmu...

Dambldor je čučao na obali, udubljen u razgovor sa, činilo se, poglavarkom siren-ljudi, osobito divljom i naizgled krvožednom ženkom. Ispuštao je iste škriputave zvuke kakve su siren-ljudi pravili kada su bili izvan vode. Očigledno, Dambldor je govorio sirenskim jezikom. Napokon se uspravio, vratio svojim kolegama sudijama i rekao: – Mislim da bismo mogli malo da se posavetujemo pre nego što damo ocene.

Sudije se zbiše jedni uz druge i počеше da se domunđavaju. Madam Pomfri je otišla da spase Rona iz Persijevog stiska. Odvela ga je do Harija i ostalih, dala mu ćebe i malo bibernog Živni-sad napitka, a zatim krenu po Fler i njenu sestru. Fler je imala mnogo posekotina na licu i rukama, a odora joj je bila iscepana, ali ona nije marila za to, niti je dozvolila Madam Pomfri da je sredi.

– Pasite na Gabrijelu – reče joj ona, a zatim se okrenu Hariju. – Spasio si je – reče ona bez daha. – Šak iako ona nije bila tfoj talac.

– Da – reče Hari, koji bi sada više voleo da je ostavio sve tri devojčice kod statue.

Fler se sagnu, poljubi Harija dvaput u svaki obraz (osetio je kako mu lice gori, i ne bi ga iznenadilo da para opet počne da mu izlazi na uši), a zatim reče Ronu: – A ti... i ti si pomogao...

– Aha – reče Ron, pun nade – da, pomalo...

Fler spopade i njega, i poljubi ga. Hermiona je izgledala besno, ali utom se pored njih zaori magično pojačan glas Luda Torbara, od kojeg svi poskočiše, a masa na tribinama najednom se utiša.

– Dame i gospodo, doneli smo odluku. Siren-poglavarka Merkus nam je rekla šta se tačno dogodilo na dnu jezera, i stoga smo odlučili da podelimo sledeće ocene, od jedan do pedeset, šampionima...

– Gospođicu Fler Delaker, koja je pokazala da ume sjajno da primenjuje Glavobalonsku čin, napali su grindili dok se približavala svom cilju, te nije uspela da povрати svog taoca. Dajemo joj dvadeset pet poena.

S tribina se začu aplauz.

– Zasllušujem nulu – reče Fler promuklo, vrteći svojom predivnom glavom.

– Gospodin Sedrik Digori, koji je takođe koristio Glavobalonsku čin, bio je prvi koji se vratio sa svojim taocem, iako se vratio minut posle vremenskog limita od sat vremena. – Hafpafovci iz mase počеше da kliču iz sve snage. Hari vide Čo kako upućuje Sedriku pogled pun divljenja. – Stoga mu dodeljujemo četrdeset sedam poena.

Hariju se noge odsekoše. Ako je Sedrik prekoračio vremenski limit, on ga je prekoračio još i više.

– Gospodin Viktor Krum nije do kraja primenio Preobražavajuću čin, koja je ipak bila delotvorna, i bio je drugi po redu koji se vratio sa svojim taocem. Dodeljujemo mu četrdeset poena.

Karkarof snažno i nadmeno zatapša.

– Gospodin Hari Potter je vrlo efikasno primenio škrgorov – nastavi Torbar. – Vratio se poslednji, i dobrano prekoračio vremenski limit od jednog sata. Međutim, siren-poglavarka nas je obavestila da je gospodin Potter bio prvi koji je stigao do taoca, a da je zadržavanje prilikom njegovog povratka izazvala njegova odlučnost da sve taoce vrati bezbedno na površinu, a ne samo svog.

Ron i Hermiona pogledaše Harija poluogorčeno, polusaosećajno.

– Većina sudija – na ovo Torbar uputi Karkarofu vrlo opak pogled – smatra da to pokazuje jake moralne standarde i zaslužuje maksimalan broj poena. Ipak... rezultat gospodina Potera je četrdeset pet poena.

Harijev stomak poskoči – sada je delio prvo mesto sa Sedrikom. Ron i Hermiona su iznenađeno zurili u Harija, a potom se nasmejaše i počеше da aplaudiraju iz sve snage, zajedno s publikom.

– Eto ti, Hari! – povika Ron pokušavajući da nadglasa masu. – Ipak nisi ispao kreten... pokazao si jake moralne standarde!

I Fler je tapšala iz sve snage, ali Krum uopšte nije delovao srećno. Ponovo je pokušao da uvuče Hermionu u razgovor, ali ona je bila previše zauzeta bodrenjem Harija, da bi ga slušala.

– Treći i konačan podvig održaće se u sumrak dvadeset četvrtog juna – nastavi Torbar. – Šampioni će biti obavešteni o svemu tačno mesec dana pre događaja. Hvala vam svima za vašu podršku šampionima.

Gotovo je, pomisli Hari ošamućeno, kad Madam Pomfri počе da odvodi šampione i taoce nazad u zamak, kako bi se presvukli u suhu odeću... gotovo je, pregurao je sve... sada ne mora da brine ni o čemu do dvadeset četvrtog juna...

Kad sledeći put bude u Hogsmidu, odlučio je, dok je koračao kamenim stepenicama

natrag ka zamku, ima da kupi Dobiju po par čarapa za svaki dan u godini.

27. Povratak Šaponje

Jedna od najboljih stvari posle drugog podviga bila je ta što su svi bili željni da čuju detalje o svemu što se odigralo u jezeru, što je značilo da će makar jednom i Ron biti u centru pažnje zajedno s Harijem. Hari je primetio kako se Ronova verzija događaja neznatno menja kad god je ponovo prepričava. Na početku, pričao je ono što je bilo istinito. U svakom slučaju poklapalo se s Hermioninom pričom – Dambldor je sve taoce uspavao začaranim snom u kancelariji profesorke Mek Gonagal, najpre ih sve ubedivši da će biti sasvim bezbedni i da će se probuditi čim ponovo budu izašli iz vode. Nedelju dana kasnije, međutim, Ron je pripovedao uzbuđljivu priču o otmici, kojom prilikom se borio goloruk protiv pedeset teško naoružanih siren-ljudi koji su morali da ga pretuku skoro namrtvo kako bi ga svezali.

– Ali bio sam sakrio svoj štapić u rukav – uveravao je on Padmu Petil, kojoj se Ron izgleda mnogo više dopadao sad kad je bio u centru pažnje, i koja je nastojala da zapodene razgovor s njim svaki put kada bi ga srela u hodniku. – Mogao sam da savladam one siren-idiote svakog trenutka, da sam hteo.

– Šta bi im uradio, hrkao na njih? – bocnu ga Hermiona. Ljudi su je toliko

zadirkiivali zbog toga što je ona bila stvar koja bi najviše nedostajala Viktoru Krumu da je postala pomalo razdražljiva.

Ronu se uši zacrveneše, te se nakon toga ipak vrati na prvu verziju događaja sa začaranim snom.

Kako je mart odmicao, vreme je postajalo sve suvlje, ali od opakog vetra bi im promrzli šake i lica svaki put kad izađu napolje. Bilo je zastoja u pošti; sove su neprestano kasnile jer bi ih vetar oduvao s njihovog puta. Smeđa sova koju je Hari poslao Sirijusu s datumom sledećeg hogsmidskog vikenda pojavila se tokom doručka u petak ujutro a polovina perja štrčala joj je pod pogrešnim uglom. Hari jedva da joj je skinuo Sirijusov odgovor a ona je odletela, očigledno se plašeći da će je ponovo poslati napolje.

Sirijusovo pismo bilo je kratko kao i prethodno.

Budi kod kapije na kraju puta koji vodi iz Hogsmida (iza Derviša i Bengsa) u subotu popodne u dva sata. Ponesi hrane što više možeš.

– Nije se valjda vratio u Hogsmid? – reče Ron s nevericom.

– Deluje tako, zar ne? – reče Hermiona.

– Ne mogu da verujem – reče Hari nervozno. – Šta ako ga uhvate...

– Ipak, dosad im je izmicao, zar ne? – reče Ron. – A nije baš ni da se dementori još motaju naokolo.

Hari presavi pismo, razmišljajući. Da bude iskren prema sebi, zaista želi ponovo da vidi Sirijusa. On se zaputi na poslednji popodnevni čas – dvočas Napitaka – mnogo raspoloženiji nego inače kad bi silazio niza stepenice u tamnice...

Melfoj, Kreb i Gojl stajali su zbijeni ispred učionice sa družinom sliterinskih devojčica koje je predvodila Pensi Parkinson. Svi su gledali u nešto što Hari nije mogao da vidi, i svi do jednog su se razdragano kikotaali. Pensino prčasto lice ushićeno je virilo iza Gojlovih širokih leđa, dok su se Hari, Ron i Hermiona približavali.

– Eno ih, eno ih! – kikotala se ona, i grupica sliterinaca se raspade. Hari vide da Pensi u rukama drži časopis – *Veštičji nedeljnik*. Pokretna slika na naslovnoj strani pokazivala je kovrdžavu vešticu kako se iskeženo smeje i svojim štapićem pokazuje na veliku biskvit-tortu.

– Možda će te nešto odavde zainteresovati, Grejndžerova! – reče Pensi naglas, i baci magazin ka Hermioni, koja ga uhvati, delujući preneraženo. U tom trenutku, vrata podrumske tamnice se otvoriše i Snejp ih sve utera unutra.

Hermiona, Hari i Ron se, po običaju, uputiše ka stolu u dnu. Kada im je Snejp okrenuo leđa, da bi napisao na tabli listu sastojaka potrebnih za današnji napitak, Hermiona užurbano prelista časopis ispod klupe. Najzad, negde pri sredini, Hermiona nađe ono što je tražila. Hari i Ron se nagnuše bliže. Harijeva fotografija u boji stajala

je iznad kratkog teksta nazvanog

TAJNI LJUBAVNI JADI HARIJA POTERA

Iako je, možda, izuzetan dečak koji se razlikuje od drugih – ipak je i on samo dečak koji prolazi kroz uobičajene muke adolescencije, piše Rita Skiter. Lišen ljubavi još od vremena tragične smrti svojih roditelja, četrnaestogodišnji Hari Potter je pomislio da je utehu pronašao u svojoj stalnoj devojci na Hogvortsu, devojčici normalskog porekla, Hermioni Grejndžer. Nije ni slutio da će uskoro pretrpeti još jedan emocionalni udarac u životu već prepunom ličnih gubitaka.

Izgleda da gospođica Grejndžer, obična ali ambiciozna devojčica, ima istančan ukus za poznate čarobnjake, koji sâm Hari ne može da zadovolji. Međutim otkako je na Hogvorts došao Viktor Krum, bugarski Tragač i junak poslednjeg Svetskog prvenstva u kvidiču, gospođica Grejndžer se poigrava emocijama oba dečaka. Krum, koji ne krije svoja osećanja prema prevrtljivoj gospođici Grejndžer, već ju je pozvao da ga poseti u Bugarskoj tokom letnjeg raspusta, i insistira da 'nikad dosad nije ovako nešto osećao ni prema jednoj drugoj devojčici'.

Ipak, izgleda da prirodni šarm gospođice Grejndžer nije ono što je zaintrigiralo ove nesrećne dečake.

– Ona je zbilja ružna – kaže Pensi Parkinson, lepa i živahna učenica sa četvrte godine – ali moguće je da je napravila ljubavni napitak, pošto je prava sveznalica. Mislim da joj to tako polazi za rukom.

Ljubavni napici su, naravno, zabranjeni na Hogvortsu, i Albus Dambldor bi bez sumnje trebalo da ispita ove tvrdnje. U međuvremenu, oni koji Hariju Poteru žele sve najbolje mogu se jedino nadati da će, sledeći put, svoje srce pokloniti nekoj dostojnijoj kandidatkinji.

– Rekao sam ti! – prosikta Ron na Hermionu, dok je ona zurila u članak. – Rekao sam ti da se ne zameraš Riti Skiter! Napravila je od tebe neku... neku bludnicu!

Hermiona više nije delovala preneraženo, već prasnu u smeh.

– Bludnicu? – ponovi ona pošto se okrenula ka Ronu, tresući se od potisnutih kikota.

– Tako ih moja mama zove – promrmlja Ron, a uši mu ponovo pocrveneše.

*– Ako je to najbolje što Rita može da uradi, onda ona gubi svoj dar – reče Hermiona i baci *Veštičji nedeljnik* na praznu stolicu pored sebe, još uvek se kikoćući.*

– Kakva gomila đubreta.

Ona pogleda u sliterince, koji su svi do jednog pomno posmatrali nju i Harija s druge strane učionice, kako bi videli da li ih je članak uznemirio. Hermiona im uputi sarkastičan osmeh, i mahnu im. Zatim ona, Hari i Ron počеше da vade sastojke koji će

im biti potrebni za pravljenje Napitka pronicljivosti.

– Ipak je tu nešto čudno – reče Hermiona deset minuta kasnije, držeći svoj tučak nad činijom skarabej-buba. – Kako je Rita Skiter mogla da zna...?

– Da zna šta? – reče Ron brzo. – Nisi *valjda* pravila ljubavne napitke, je li?

– Ne budi glup – obrecnu se Hermiona, ponovo počevši da lupka po svojim bubama. – Ne, samo... kako je saznala da me je Viktor pitao da ga posetim preko letnjeg raspusta?

Hermiona pocrvene u licu dok je to govorila, i odlučno izbegnu Ronov pogled.

– Šta? – reče Ron, ispustivši svoj tučak uz glasan tresak.

– Pitao me je odmah pošto me je izvukao iz jezera – promrmlja Hermiona. – Čim se otarasio svoje ajkuline glave. Madam Pomfri nam je oboma dala po cebe i onda me je on odvuкао dalje od sudija, kako nas ne bi čuli, i pitao me da li bih možda, ukoliko ne radim ništa preko leta, htela da...

– A šta si ti rekla? – upita Ron, koji je već podigao tučak i njime udarao o svoj sto, dobrih dvadesetak centimetara od svoje činije, jer je gledao u Hermionu.

– *Izaista* je rekao da nikada ništa slično nije osećao ni prema kojoj drugoj – nastavi Hermiona, toliko se zacrvenevši da je Hari maltene mogao da oseti toplotu koja zrači iz njenog pravca – ali kako je Rita Skiter mogla da ga čuje? Ona nije bila tu... ili možda jeste? Možda i *ona* ima Nevidljivi ogrtač, možda se ušunjala na imanje kako bi posmatrala drugi podvig...

– A šta si ti *rekla*? – ponovi Ron, udarajući svojim tučkom tako jako da je ulubio sto.

– Pa, bila sam previše zauzeta gledajući da li ste ti i Hari dobro da bih...

– Ma koliko vaš lični život nesumnjivo bio fascinant, gospođice Grejndžer – reče jedan ledeni glas iza njih – moram vas zamoliti da o njemu ne raspravljate na mojim časovima. Deset poena manje za Grifindor.

Snejp se prišunjaо njihovom stolu dok su razgovarali. Ceo razred je sada gledao u njih. Melfoj iskoristi priliku da blesne svojom značkom *POTER SMRDI* preko tamnice ka Hariju.

– Ah... čitate časopis ispod klupe, pride? – dodade Snejp, zgrabivši primerak *Veštičjeg nedeljnika*. – Još deset poena manje za Grifindor... oh, pa naravno... – Snejpove crne oči zasijaše kada osmotri članak Rite Skiter. – Poter mora da sakuplja isečke o sebi...

Tamnica zaječa od smeha sliterinaca, a Snejpova tanka usta iskriviše se u neprijatan osmeh. Na Harijev bes, on počе da čita članak naglas.

– *Tajni ljubavni jadi Harija Potera*... bože, bože, Poteru, šta te sada muči? *Iako je, možda, izuzetan dečak koji se razlikuje od drugih*...

Hari je sada osećao kako njegovo lice gori. Snejp bi zastao na kraju svake rečenice kako bi dopustio sliterincima da se od srca nasmeju. Članak je zvučao deset puta gore kada ga je Snejp čitao.

– ...oni koji Hariju Poteru žele sve najbolje, mogu se jedino nadati da će, sledeći put, svoje srce pokloniti nekoj dostojnijoj kandidatkinji. Zbilja dirljivo – naceri se Snejp podrugljivo, a potom uvi časopis u ronu dok su se sliterinci i dalje smejali. – Pa, mislim da bi bilo najbolje da vas troje razdvojim, kako biste svoju pažnju usmerili na napitke, umesto na svoje zamršene ljubavne živote. Vizli, ti ostani ovde. Gospođice Grejndžer, vi pored gospođice Parkinson. Poteru – idi za onaj sto ispred katedre. Miči se. Smesta.

Sav besan, Hari ubaci sastojke i svoju torbu u kotlić, i odvuče ga do prednjeg dela tamnice, do praznog stola. Snejp ga je pratio, zatim sede za svoj sto i poče da posmatra Harija kako prazni svoj kotao. Rešen da ne gleda u Snejpa, Hari nastavi da gneči svoje skarabej-bube, zamišljajući da svaka ima Snejpovo lice.

– Sva ova medijska pažnja udarila ti je u tvoju ionako veliku glavu, Poteru – reče Snejp tiho kada se ostatak razreda smirio.

Hari mu ne odgovori. Znao je da Snejp pokušava da ga isprovocira, to je dosad već mnogo puta radio. Bez sumnje se nadao nekom izgovoru da oduzme okruglih pedeset poena Grifindoru pre isteka časa.

– Možda živiš u iluzijama da je čitav čarobnjački svet lud za tobom – nastavi Snejp, tako tiho da ga niko drugi nije mogao čuti (Hari nastavi da sitni svoje skarabeje, iako ih je već pretvorio u vrlo fini prah) – ali mene se ne tiče koliko ti se puta slika pojavila u novinama. Za mene, Poteru, ti nisi ništa više nego opaki mali dečak koji veruje da je iznad bilo kakvih pravila.

Hari sasu bube u prahu u svoj kotlić i poče da secka korenje đumbira. Ruke su mu pomalo drhtale od besa, ali je spustio pogled, kao da ne čuje šta mu Snejp priča.

– Stoga te pošteno upozoravam, Poteru – nastavi Snejp, mekšim i opasnijim glasom – bio ti superpoznata ličnost ili ne... ako te još jednom uhvatim da si mi provalio u kancelariju...

– Nisam bio ni blizu vaše kancelarije! – reče Hari besno, zaboravljajući na svoju lažnu gluvoću.

– Ne laži me – prosikta Snejp, kad su se njegove nedokučive oči susrele s Harijevim. – Iseckana koža drekavca. Škrgorov. I jedno i drugo potiče iz mojih ličnih zaliha, i znam ko ih je ukrao.

Hari je zurio u Snejpa, odlučan da i ne trepne, niti da deluje kao da je kriv. Istini za volju, nije ukrao nijednu od te dve stvari od Snejpa. Hermiona je uzela seckanu kožu drekavca još dok su bili u drugom razredu – trebala im je za višesokovni napitak – i mada je Snejp tada posumnjao na Harija, nikad to nije uspeo da dokaže. Dobi je, naravno, ukrao škrgorov.

– Ne znam o čemu govorite – Hari hladno slaga.

– Nisi bio u krevetu one noći kad su mi provalili u kancelariju! – prosikta Snejp. – Znam to, Poteru! Iako se možda i Ludooki Čudljivko pridružio klubu tvojih obožavalaca, ja neću tolerisati tvoje ponašanje! Još jedna noćna šetnja do moje

kancelarije, Poteru, i platićeš mi!

– U redu – reče Hari hladno, ponovo se vrativši svom korenu od đumbira – imaću to na umu ako me ikad spopadne želja da uđem tamo.

Snejpu se oči zacakliše. Zavukao je ruku u svoju crnu odoru. U jednom sumanutom trenu, Hari pomisli da će Snejp da izvuče svoj štapić i baci kletvu na njega – a onda vide da Snejp vadi malu kristalnu bočicu potpuno prozirnog napitka. Hari se zagleda u njega.

– Znaš li šta je ovo, Poteru? – reče Snejp, a oči mu ponovo opasno zasijaše.

– Ne – reče Hari, ovoga puta potpuno iskreno.

– To je veritaserum... serum istine, toliko jak da bi tri kapi bile dovoljne da celom ovom razredu ispričaš svoje najintimnije tajne – reče Snejp zlobno. – Ipak, korišćenje ovog napitka pod strogom je kontrolom Ministarstva. Ali, ukoliko ne budeš pazio šta radiš, može se desiti da mi se ruka *omakne* – on neznatno protrese kristalnu bočicu – baš iznad tvog večernjeg soka od bundeve. A onda, Poteru... onda ćemo otkriti jesi li bio u mojoj kancelariji ili nisi.

Hari ne reče ništa. Ponovo se usredsredi na svoj koren od đumbira, uze nož i nastavi da ga secka. Uopšte mu se nije dopadala pomisao na taj napitak istine, niti je mislio da bi se Snejp ustručavao da mu sipne malčice toga u sok. Jedva se obuzda da ne zadrhti na samu pomisao šta bi sve moglo da mu izleti iz usta, ukoliko bi Snejp to zaista učinio... osim što bi uvalio u probleme gomilu ljudi – Hermionu i Dobija, za početak – bilo je još toliko drugih stvari koje je krio... kao što je činjenica da je i dalje u kontaktu sa Sirijusom... i – stomak mu se prevrnu na ovu pomisao – šta oseća prema Čo... On presu seckani koren od đumbira u svoj kotao, i zapita se ne bi li trebalo da se ugleda na Čudljivka i počne da pije samo iz sopstvene čaturice.

Neko pokuca na vrata tamnice.

– Uđite – reče Snejp uobičajenim glasom.

Ceo razred se osvrnu kada se vrata otvoriše. Na njih uđe profesor Karkarof. Svi su ga posmatrali dok je išao ka Snejpovom stolu. Ponovo je uvrtao svoju bradicu kažiprstom, i izgledao iznervirano.

– Moramo da popričamo – reče Karkarof iznenada, kada je došao do Snejpa. Bio je toliko rešen da niko ne čuje ono što ima da kaže, da je jedva i otvarao usne, nalik kakvom prilično lošem trbuhozborcu. Hari je prikovao pogled za koren đumbira, napregnuto osluškujući.

– Pričaću s tobom posle časa, Karkarofe... – promrmlja Snejp, ali ga Karkarof prekinu.

– Hoću da pričam s tobom sada, kad ne možeš da pobegneš, Severuse. Izbegavaš me u poslednje vreme.

– Posle časa – obrecnu se Snejp.

Pretvarajući se da diže mericu ka svetlu kako bi video da li je sipao dovoljno oklopnikove žuči, Hari uspe krišom da ih obojicu iskosa pogleda. Karkarof je delovao

izuzetno zabrinuto, a Snejp ljutito.

Karkarof je obletao oko Snejповog stola sve do kraja dvočasa. Činilo se da nema nameru da dozvoli Snejpu da zbriše na kraju časa. Radoznao da čuje šta to Karkarof ima da kaže, Hari namerno obori svoju bočicu oklopnikove žuči dva minuta pred kraj časa, što mu je dalo izgovor da se sagne ispod svog kotla i počne da briše pod, kad ostatak razreda bučno krenu ka izlazu.

– Šta je tako hitno? – čuo je Snejpa kako sikće na Karkarofa.

– *Ovo* – reče Karkarof, i Hari, provirujući preko ivice svog kotlića, vide kako Karkarof zavrće levi rukav na odori, i pokazuje Snejpu nešto na unutrašnjoj strani podlaktice.

– Pa? – reče Karkarof, i dalje se trudeći da ne pomera svoje usne. – Vidiš li? Nikad nije bio ovako jasan, još od...

– Sklanjaj to! – zareža Snejp, prelazeći svojim crnim očima preko učionice.

– Ali sigurno si primetio... – počeo Karkarof sada već razdraženim glasom.

– Prićaćemo o tome kasnije, Karkarofe! – prosikta Snejp. – Poteru! Šta to radiš?

– Čistim s poda žuč od oklopnika, profesore – reče Hari nevino, uspravljajući se i pokazujući Snejpu vlažnu krpu koju je držao u ruci.

Karkarof se naglo okrenu i išeta iz tamnice. Delovao je i zabrinuto i besno. Pošto nije želeo da ostane nasamo s izuzetno ljutitim Snejpom, Hari nabaca svoje knjige i sastojke nazad u torbu i izjuri velikom brzinom, žureći da ispriča Ronu i Hermioni ono čemu je upravo prisustvovao.

* * *

Oni izadoše iz zamka sutradan u podne, dok je nad školskim imanjem sijalo bledunjavo srebrnasto sunce. Vreme je bilo blaže nego što je bilo tokom cele godine, i dok su došli do Hogsmida sve troje su poskidali ogrtače i prebacili ih preko ramena. Hrana koju im je Sirijus poručio bila je u Harijevoj torbi: prokrijumčarili su dvanaest pilećih bataka, veknu hleba i flašu soka od bundeve, koje su uzeli tokom ručka.

Otišli su u radnju *Veselokrpa – odeća za čarobnjake*, da kupe poklon za Dobija, gde su se zabavljali biranjem najgroznijih čarapa koje su mogli da nađu, uključujući par sa svetlećim srebrnim i zlatnim zvezdama, i jedan par koji bi počeo da vrišti na sav glas kad bi postao previše smrdljiv. A zatim se, u pola jedan, zaputiše Visokom ulicom, pored *Derviša i Bengsa*, a potom ka ivici sela.

Hari nikada dotad nije išao u tom pravcu. Vijugava staza ih je vodila ka divljim predelima oko Hogsmida. Tu su kolibe bile sve ređe, a njihove bašte sve veće. Odšetali su se do podnožja planine u čijoj je senci ležao Hogsmid. Potom, kad skrenuše iza jednog ugla, videše kapiju na kraju staze. Oslonjen prednjim šapama na ogradu, čekajući ih, tamo se nalazio ogroman, ofucan crni pas koji je u ustima držao novine, i koji im je delovao poznato...

– Zdravo, Sirijuse – reče Hari, kad stigoše do njega.

Crni pas željno omirisa Harijevu torbu, potom jednom mahnu repom, i okrenu se, hitajući dalje od njih preko žbunastog terena, koji se uspinjao kako bi se spojio s kamenim podnožjem planine. Hari, Ron i Hermiona preskočiše ogradu i krenuše za njim.

Sirijus ih je odveo do samog podnožja planine, gde je zemljište bilo prekriveno stenama i kamenjem. Njemu je bilo lako da ide, na sve četiri šape, ali Hari, Ron i Hermiona su uskoro ostali bez daha. Pratile su Sirijusa uzbrdo, penjući se uz planinu. Gotovo pola sata su se peli uza strm, vijugavu i kamenu stazu prateći Sirijusov razmahan rep, znojeći se na suncu, dok su se kaiševi torbe usecali Hariju u ramena.

Zatim Sirijus najzad nestade s vidika, i kada dođoše do mesta gde je iščezao, videše uzan procep u steni. Provukoše se kroz njega, i nađoše se u hladnjikavoj, poluosvetljenoj pećini. U samom dnu pećine, privezan konopcem koji je bio obmotan oko jedne velike stene, nalazio se Bakbik, hipogrif. Napola sivkast konj, napola džinovski orao, Bakbik ih okrznu svojim okrutnim narandžastim očima. Sve troje mu se nakloniše, i nakon što ih je zapovednički posmatrao nekoliko trenutaka, Bakbik kleknu na svoja ptičja kolena, i dopusti Hermioni da mu priđe i pomazi njegov pernati vrat. Hari je pak gledao u crnog psa, koji se upravo pretvorio u njegovog kuma.

Sirijus je nosio iscepanu sivu odoru, istu onu koju je nosio otkad je napustio Askaban. Njegova crna kosa bila je duža nego što je bila onda kada se pojavio iz plamena, i ponovo je bila neuredna i umršena. Izgledao je veoma mršavo.

– Piletina! – reče on promuklo, pošto je iz usta izvadio stare brojeve *Dnevnog proroka* i bacio ih na pod pećine.

Hari otvori torbu i dodade mu smotuljak s batcima i hlebom.

– Hvala – reče Sirijus, razmotavši ga, zgrabi jedan batak, sede na pod pećine i počeo zubima da kida velike komade. – Uglavnom sam živeo od pacova. Ne smem previše da kradem iz Hogsmida. Privukao bih pažnju.

On se naceri Hariju, ali mu Hari nevoljno uzvрати osmeh.

– Šta radiš ovde, Sirijuse? – reče on.

– Ispunjavam svoju kumovsku dužnost – reče Sirijus, glođući pileću kost na vrlo pseći način. – Ne brini za mene, pretvaram se da sam ljupki pas-lutalica.

I dalje se cerio, ali kada je video uznemirenost na Harijevom licu, reče malo ozbiljnije: – Hoću da budem u blizini. Tvoje poslednje pismo... pa, recimo samo da stvari postaju sumnjivije. Krao sam novine svaki put kada bi ih neko bacio, i po svemu sudeći, nisam jedini koji je zabrinut.

On pokaza glavom prema požutelim brojevima *Dnevnog proroka* na podu pećine, a Ron ih uze i rasklopi.

Hari je pak nastavio da zuri u Sirijusa. – Šta ako te uhvate? Šta ako te neko vidi?

– Vas troje i Damldor ste jedini u ovom kraju koji znaju da sam animagus – reče Sirijus, sležući ramenima, i nastavljajući halapljivo da jede batak.

Ron gurnu Harija i dodade mu *Dnevne proroke*. Bila su dva broja. U prvom se isticao krupan naslov *Misteriozna bolest Bartemijusa Čučnja*, a na drugom: *I dalje nema ni traga ni glasa od veštice iz Ministarstva – Ministar magije se lično angažovao*.

Hari pogleda članak o Čučnju. Određeni delovi rečenica kao da su mu sami upadali u oči: ... *nije viđen u javnosti još od novembra... kuća naizgled potpuno napuštena... Bolnica Sv. Munga za magijske bolesti i povrede odbila da komentariše... Ministarstvo odbija da potvrdi glasine o ozbiljnoj bolesti...*

– Pišu kao da je na samrti – reče Hari polako. – Ali nemoguće je da je toliko bolestan ako je uspeo da dođe dovde...

– Moj brat je Čučnjev lični asistent – obavesti Ron Sirijusa. – On tvrdi da Čučanj pati od premorenosti.

– Doduše, zaista je *delovao* bolesno poslednji put kada sam ga video izbliza – reče Hari polako, i dalje čitajući članak. – One noći kad je pehar izbacio moje ime...

– Stigla ga je zaslužena kazna zato što je otpustio Vinki, zar ne? – reče Hermiona hladno. I dalje je mazila Bakbika, koji je krckao Sirijusove pileće kosti. – Kladam se da je sada zažalio što ju je otpustio, kladam se da sad oseća kakva je razlika kada nema nikog da brine o njemu.

– Hermiona je opsednuta kućnim vilenjacima – promrmlja Ron Sirijusu, uputivši Hermioni prezriv pogled.

No Sirijus je delovao zainteresovano. – Čučanj je otpustio svog kućnog vilenjaka?

– Da, na Svetskom prvenstvu u kvidiču – reče Hari, i upusti se u priču o pojavi Mračnog znaka, i o Vinki koju su pronašli kako grčevito drži Harijev štapić u svojoj ruci, i o besu gospodina Čučnja.

Kada je Hari završio, Sirijus je ponovo bio na nogama, i počeo nervozno da šetka levo-desno po pećini. – Da vidim da li sam ovo dobro razumeo – reče on posle nekog vremena, izvlačeći novi batak iz torbe. – Prvi put ste videli vilenjakinju u gornjoj loži. Čuvala je mesto za Čučnja, je l' tako?

– Tako je – rekoše Hari, Ron i Hermiona uglas.

– Ali Čučanj se nije pojavio na utakmici?

– Ne – reče Hari. – Mislim da je kasnije rekao kako je bio previše zauzet.

Sirijus je koračao po pećini u mrtvoj tišini. Potom reče: – Hari, jesi li proveravao svoje džepove da vidiš da li ti je štapić tu nakon što si napustio gornju ložu?

– Ovaj... – Hari se zamisli. – Ne – reče on konačno. – Nisam imao potrebe da ga koristim dok nismo došli do šume. A kada sam gurnuo ruku u džep, u njemu su se nalazili samo moji omniokulari – on je zurio u Sirijusa. – Misliš li da je onaj ko je prizvao Mračni znak, ko god bio, morao da mi ukrade štapić u gornjoj loži?

– Moguće je – reče Sirijus.

– Vinki nije ukrala Harijev štapić! – povika Hermiona negodujuć.

– Vilenjakinja nije bila sama u loži – reče Sirijus, nabravši obrve dok je nastavljao

da šeta. – Ko je još sedeo iza tebe?

– Gomila ljudi – reče Hari. – Neki bugarski ministri... Kornelijus Fadž... Melfojevi...

– Melfojevi! – reče Ron iznenada, tako glasno da mu je glas odjekivao po celoj pećini, a Bakkik nervozno zabaci glavu. – Kladam se da je u pitanju Lucijus Melfoj!

– Još neko? – upita Sirijus.

– Niko – reče Hari.

– Da, bio je, gore je bio i Ludo Torbar – podseti ga Hermiona.

– Oh, da...

– Ja ne znam ništa o Torbaru, osim da je nekad bio Jurišnik za *Vimburnske obade* – reče Sirijus, i dalje koračajući. – Kakav je on?

– U redu je – reče Hari. – Stalno se nudi da mi pomaže oko podviga na Tročarobnjačkom turniru.

– Ma nemoj? – reče Sirijus, još se više namrštivši. – Pitam se zašto to radi?

– Kaže da me je zavoleo – reče Hari.

– Hmm – reče Sirijus zamišljeno.

– Videli smo ga u šumi baš pre nego što se Mračni znak pojavio na nebu – reče Hermiona Sirijusu. – Sećate se? – reče potom Hariju i Ronu.

– Da, ali nije ostao u šumi, zar ne? – reče Ron. – Čim smo mu rekli za nered, odmah je otišao u kamp.

– Otkud znaš? – Hermiona se obrecnu. – Otkud znaš gde se Prebacio?

– Ma daj – reče Ron skeptično – pokušavaš li da kažeš da je Ludo Torbar prizvao Mračni znak?

– Verovatnije je da je on to uradio, nego Vinki – reče Hermiona tvrdoglavo.

– Rekao sam vam – reče Ron, uputivši Sirijusu značajan pogled – rekao sam vam da je opsednuta kućnim...

Ali Sirijus podiže ruku da ućutka Rona. – Kada je prizvan Mračni znak, i kada su našli kućnog vilenjaka s Harijevim štapićem, šta je Čučanj uradio?

– Otišao da pogleda u žbunje – reče Hari – ali tamo nije bilo nikoga drugog.

– Naravno – promrmlja Sirijus, šetkajući se gore-dole – naravno, pokušao bi to da prikači svakom drugom, osim svojoj kućnoj vilenjakinji... a onda ju je otpustio?

– Da – reče Hermiona besnim glasom – otpustio ju je, samo zato što nije ostala u svom šatoru i dopustila da je pregaze...

– Hermiona, *prekini* već jednom s tim kućnim vilenjakom! – reče Ron.

Ali Sirijus zavrte glavom i reče: – Ona je bolje prokljuvila Čučnja nego ti, Rone. Ako želiš da znaš kakav je neki čovek, bolje pogledaj kako se ophodi s onima koji su inferiorniji od njega, a ne sa sebi ravnima.

On pređe rukom preko svog neobrijanog lica, očigledno napregnuto razmišljajući. – Sve ovo odsustvovanje Bartija Čučnja... toliko se namučio da bi bio siguran da će mu njegov kućni vilenjak sačuvati sedište na Svetskom prvenstvu u kvidiču, a onda se nije

čak ni potrudio da se pojavi. Toliko naporno radi da ponovo obnovi Tročarobnjački turnir, a onda i tu prestane da dolazi... to ne liči na Čučnja. Ako je ijedan dan izostao s posla pre ovoga, poješću Bakbika sa sve perjem.

– Ti poznaješ Čučnja? – reče Hari.

Sirijusovo lice se smrači. Iznenada je opet delovao preteće kao one noći kad ga je Hari prvi put sreo, one noći dok je Hari još uvek verovao da je Sirijus ubica.

– Oh, znam ja Čučnja i te kako – reče on tiho. – On je taj koji je izdao naređenje da me pošalju u Askaban – bez suđenja.

– Šta? – rekoše Ron i Hermiona u glas.

– Mora da se šališ! – reče Hari.

– Ne, ne šalim se – reče Sirijus, uzevši još jedan veliki zalogaj piletine. – Čučanj je nekada bio šef Odseka za sprovođenje magijskih zakona, zar niste to znali?

Hari, Ron i Hermiona zavrteše glavama.

– Pričalo se da će on biti sledeći ministar magije – reče Sirijus. – On je veliki čarobnjak, taj Barti Čučanj, vrlo moćan što se magije tiče... i gladan moći. Oh, nije nikada bio Voldemorov pristaša – reče on, pročitavši izraz na Harijevom licu. – Ne, Barti Čučanj je uvek otvoreno istupao protiv Mračne strane... ma, ne biste vi to razumeli... previše ste mladi...

– To je i moj tata rekao na Svetskom prvenstvu – reče Ron, s prizvukom srdžbe u glasu. – Isprobajte nas, šta vas košta?

Preko Sirijusovog mršavog lica blesnu osmeh. – U redu, isprobaću vas...

On još jednom pređe preko pećine, pa nazad, a potom reče: – Zamislite da je Voldemor sada izuzetno moćan. Ne znate ko su njegovi sledbenici, ne znate ko radi za njega, a ko ne. Zna da može da kontroliše ljude tako što ih nagoni da rade užasne stvari bez oklevanja. Bojite se za sebe, svoju porodicu, svoje prijatelje. Svake nedelje stižu vesti o umiranju, o nestancima, o mučenju... Ministarstvo magije je u rasulu, ne znaju šta da rade, pokušavaju sve to da sakriju od Normalaca, ali u međuvremenu i Normalci umiru. Svuda užas... panika... zabuna... eto, tako je nekada bilo.

– E pa, u takvim vremenima kod nekih ljudi dolazi do izražaja ono najbolje, a kod drugih najgore. Moguće je da su Čučnjevi principi bili dobri na početku – ne bih znao. Brzo je napredovao u Ministarstvu, i počeo je da nalaže vrlo oštre mere protiv Voldemorovih sledbenika. Aurorima su data nova ovlašćenja – ovlašćenja da nekog ubiju umesto da ga zarobe, na primer. A ja nisam bio jedini koga su odveli pravo kod dementora bez suđenja. Čučanj je na nasilje uzvratio nasiljem, i odobrio korišćenje Neoprostivih kletvi protiv osumnjičenih. Čini mi se da je postao neumoljiv i okrutan poput mnogih na Mračnoj strani. I on je imao sledbenike, da znate, mnogi su smatrali da je to što radi ispravno, a mnoge veštice i čarobnjaci hteli su da ga postave za ministra magije. Kada je Voldemor nestao, izgledalo je kao da je pitanje vremena kada će Čučanj dobiti taj posao. Ali, onda se desilo nešto zbilja nesrećno... – Sirijus

se sumorno nasmeši. – Čučnjev rođeni sin uhvaćen je s grupom Smrtoždera koji su uspeli da se izvuku i ne odu u Askaban. Očigledno su pokušavali da pronađu Voldemora i vrata ga na vlast.

– Uхватili su Čučnjevog *sina*? – uzbuđeno procedi Hermiona.

– Aha – reče Sirijus, bacivši pileću kost Bakbiku, potom kleknu na zemlju pored vekne hleba, koju prelomi napola. – Baš gadan udarac za starog Bartija, rekao bih. Trebalo je da provodi više vremena kod kuće s porodicom, zar ne? Trebalo je da, s vremena na vreme, dolazi kući ranije s posla... da bolje upozna svog sina.

On poče da guta velike komade hleba.

– *A da li* je njegov sin bio Smrtožder? – upita Hari.

– Pojma nemam – reče Sirijus, i dalje proždirući hleb. – Bio sam u Askabanu kada su ga doveli. Ovo su uglavnom stvari koje sam saznao tek nakon što sam pobegao. Tog momka su zaista uhvatili u društvu ljudi za koje bih bio spreman da se zakunem da su Smrtožderi – ali možda je jednostavno bio na pogrešnom mestu u pogrešno vreme, baš kao i onaj kućni vilenjak.

– Da li je Čučanj pokušao da oslobodi svog sina? – prošaputa Hermiona.

Sirijus se zasmeha, mada je taj smeh više ličio na lavež. – Čučanj da oslobodi svog sina? Mislio sam da si ga barem ti prokljuvila, Hermiona? On je otklanjao sve što je pretilo da mu ukalja reputaciju, ceo svoj život posvetio je tome da postane ministar magije. Videla si kako je otpustio svog vernog kućnog vilenjaka zbog toga što ga je to stvorenje na neki način povezivalo s Mračnim znakom – zar ti to ne govori kakav je on? Čučnjevi očinski nagoni jedva da su ga naterali da svom sinu obezbedi suđenje, ali je i ono, po svemu sudeći, bilo samo izgovor da Čučanj pokaže koliko mrzi tog momka... A onda ga je poslao pravo u Askaban.

– Predao je rođenog sina dementorima? – upita Hari tiho.

– Tako je – reče Sirijus, i sada nije delovao nimalo veselo. – Video sam kada su ga dementori dovodili, posmatrao ga kroz rešetke svoje ćelije. Nije izgledao stariji od devetnaest godina. Ubacili su ga u ćeliju blizu moje. Plakao je, tražeći svoju majku sve dok nije pao mrak. Onda se pak učutao na par dana... svi se na kraju učute... sem kada cvile u snu...

Na trenutak, samrtnički pogled u Sirijusovim očima postade naglašeniji nego ikad, kao da su se iza njih spustile roletne.

– Dakle, još uvek je u Askabanu? – reče Hari.

– Ne – reče Sirijus tupo. – Ne, više nije tamo. Umro je godinu dana nakon što su ga tamo doveli.

– *Umro je?*

– Nije bio jedini – reče Sirijus ogorčeno. – Većina tamo poludi, a mnogi od njih prestanu da jedu pred kraj. Izgube volju za životom. Uvek si mogao da primetiš kad se nekom bliži kraj, pošto su dementori to mogli da oseće pa bi se uzбудili. Taj momak je delovao prilično bolešljivo i kad je stigao. Pošto je Čučanj bio važan član

Ministarstva, njemu i njegovoj ženi bila je dozvoljena poseta na samrtnoj postelji. Tada sam poslednji put video Bartija Čučnja, kako napola pridržava svoju ženu pored moje ćelije. Zapravo, i ona je nedugo zatim umrla. Od bola. Kopnila je kao i taj momak. Čučanj nikada nije došao da preuzme telo svog sina. Dementori su ga sahranili ispred tvrđave, gledao sam ih kako to čine.

Sirijus baci u stranu komad hleba koji je upravo podigao ka ustima, i umesto toga uze flašu soka od bundeve i iskapi je.

– I tako, stari Čučanj je izgubio sve baš kada je mislio da je uspeo – nastavi on, brišući usta nadlanicom. – Jednog trenutka junak, predodređen da postane ministar magije... a već sledećeg sin mu je mrtav, žena mrtva, porodično ime obeščašćeno i, kako sam čuo nakon što sam pobegao, popularnost mu je strašno opala. Kad je taj momak umro, ljudi su mu postali malo naklonjeniji i počeli da se pitaju kako je tako fin mladić iz ugledne porodice uspeo tako duboko da zabrazdi. Zaključak je bio da njegov otac nikada nije mnogo brinuo o njemu. Stoga je najviši položaj pripao Kornelijusu Fadžu, a Čučanj je skrajnut, u Odsek za međunarodnu magijsku saradnju.

Nastupi dug tajac. Hari se prisećao kako je Čučanj izbečio oči kada je pogledao u svog neposlušnog kućnog vilenjaka, u šumi za vreme Svetskog prvenstva u kvidiču. To je, dakle, razlog zašto je Čučanj onako reagovao kada su našli Vinki ispod Mračnog znaka. To mu je prizvalo uspomene na sina, na stari skandal i na nezadovoljstvo Ministarstva.

– Čudljivko kaže da je Čučanj opsednut hvatanjem Mračnih čarobnjaka – reče Hari Sirijusu.

– Da, čuo sam da mu je to postala prava manija – reče Sirijus, klimajući glavom. – Ako mene pitaš, on i dalje misli da može da povрати staru popularnost ukoliko uhvati još jednog Smrtoždera.

– A onda se ušunjao da bi preturao po Snejpovoj kancelariji! – reče Ron likujuće, gledajući u Hermionu.

– Da, i to nema nikakvog smisla – reče Sirijus.

– Naravno da ima! – reče Ron uzbuđeno.

Ali Sirijus zavrte glavom. – Slušaj, ako Čučanj hoće da proverava Snejpa, zašto se onda ne pojavljuje da sudi na turniru? To bi mu bio sjajan izgovor da redovno posećuje Hogvorts i da ga drži na oku.

– Znači, misliš da Snejp ipak nešto smeru? – upita Hari, ali ga Hermiona prekinu.

– Slušajte, briga me šta vi kažete, Damblodor veruje Snejpu...

– Ma daj, Hermiona – reče Ron nestrpljivo – znam da je Damblodor genije i sve to, ali to ne znači da neki vrlo pametan Mračni čarobnjak ne bi mogao da ga prevari...

– A zašto je onda Snejp spasao život Hariju u prvoj godini? Zašto ga jednostavno nije pustio da umre?

– Pojma nemam... možda je mislio da će ga Damblodor izbaciti...

– Šta ti misliš, Sirijuse? – upita Hari glasno, a Ron i Hermiona prestadoše da se

svađaju, kako bi ga saslušali.

– Mislím da oboje imate pravo – reče Sirijus, gledajući zamišljeno u Rona i Hermionu. – Još otkad sam saznao da Snejp predaje ovde, pitao sam se zašto ga je Dambldor zaposlio. Snejpa su oduvek fascinirale Mračne veštine, bio je poznat po njima u školi. Prevejani, ljigavi klinac masne kose, eto kakav je bio – dodade Sirijus, a Hari i Ron se naceriše jedan drugome. – Kada je došao u školu, Snejp je znao više kletvi od većine učenika sedmog razreda, i pripadao je grupi sliterinaca koji su gotovo svi kasnije postali Smrtožderi.

Sirijus podiže prste i poče da nabraja imena. – Rosijer i Vilks – obojicu su ubili Aurori godinu dana pre Voldemorovog pada. Lestrejndžovi – bračni par – trenutno su u Askabanu. Ejveri – po onome što sam čuo, on se izmigoljio iz nevolje pričom da je delovao pod dejstvom Kontrolišuće kletve – i dalje je na slobodi. Ali, koliko znam, Snejp nikada nije bio optužen da je Smrtožder – mada to ne znači mnogo. Mnoge od njih nikad nisu uhvatili. A Snejp je svakako dovoljno pametan i lukav da se kloni nevolja.

– Snejp izgleda odlično poznaje Karkarofa, ali se trudi to da prikrije – reče Ron.

– Da, trebalo je da vidiš Snejpovo lice kada se Karkarof pojavio na času Napitaka juče! – reče Hari brzo. – Karkarof je hteo da popriča sa Snejpom, tvrdeći da ga ovaj izbegava. Karkarof je delovao zbilja zabrinuto. Pokazao je Snejpu nešto na svojoj ruci, ali nisam mogao da vidim šta.

– Pokazao je Snejpu nešto na svojoj ruci? – reče Sirijus pomalo zgranuto. On prođe rasejano prstima kroz svoju prljavu kosu, a potom slegnu ramenima. – Pa, pojma nemam šta bi to moglo da bude... ali ako je Karkarof veoma zabrinut, i obraća se Snejpu za rešenje...

Sirijus je zurio u zid pećine, a zatim napravi iznerviranu grimasu. – I dalje stoji činjenica da Dambldor veruje Snejpu, a ja znam da Dambldor veruje mnogim ljudima kojima drugi ne bi, ali ne verujem da bi pustio Snejpa da predaje na Hogvortsu ako je ovaj nekad radio za Voldemora.

– Zašto su onda Čudljivko i Čučanj toliko zapeli da se uvuku u Snejpuvu kancelariju? – reče Ron.

– Pa – reče Sirijus polako – ne bi me iznenadilo da je Ludooki pretražio sve nastavničke kancelarije kada je stigao na Hogvorts. On ti ozbiljno shvata Odbranu od Mračnih veština, taj Čudljivko. Nisam siguran da *on* bilo kome veruje, a posle svih stvari koje je video i preživeo, nije ni iznenađujuće. Ipak, nešto ću vam reći za Čudljivka: on nikad nikoga nije ubio ukoliko je mogao to da izbegne. Bio je opasan, ali se nikad nije spuštao na nivo Smrtoždera. Čučanj pak... on je nešto drugo... da li je zbilja bolestan? Ako jeste, zašto se toliko trudio da se dovuče do Snejpove kancelarije? A ako nije... šta je onda namerio? Šta je to radio za vreme Svetskog prvenstva u kvidiču što je bilo toliko važno da nije mogao da se pojavi u gornjoj loži? Šta je radio u vreme kad je trebalo da sudi na turniru?

Sirijus učuta, i dalje zureći u zid pećine. Bakbik je tragao po kamenom podu, pokušavajući da pronađe neku kost koja mu je možda promakla.

Najzad Sirijus pogleda u Rona. – Kažeš da je tvoj brat Čučnjev lični asistent? Da li bi mogao da ga pitaš viđa li Čučnja u poslednje vreme?

– Mogu da probam – reče Ron sumnjičavo. – Ali ipak je bolje da ne kažem da sumnjamo da Čučanj nešto muti. Persi obožava Čučnja.

– A kad već to budeš radio, raspitaj se i imaju li vesti o potrazi za Bertom Džorkins – reče Sirijus, pokazujući glavom ka drugom primerku *Dnevnog proroka*.

– Torbar mi je rekao da nemaju ništa – reče Hari.

– Da, citirali su ga u članku ovde – reče Sirijus, klimajući glavom ka novinama. – Trtljao je o tome kako je Bertino pamćenje loše. Pa, možda se promenila od vremena kada sam je poznao, ali Berta koju sam znao uopšte nije bila zaboravna – naprotiv. Bila je malo priglupa, ali je imala sjajno pamćenje za tračeve. Zbog toga se uvaljivala u velike probleme, nikad nije znala kad treba da drži jezik za zubima. Jasno mi je da bi time mogla da postane problem u Ministarstvu magije... Možda se zato Torbar nije previše trudio da je nađe...

Sirijus duboko uzdahnu i protrlja svoje mračne oči. – Koliko je sati?

Hari pogleda na sat, a zatim se priseti da on ne radi još odonda kada je proveo sat vremena u jezeru.

– Sada je pola četiri – reče Hermiona.

– Bolje da se vratite u školu – reče Sirijus, skočivši na noge. – Sada me pažljivo saslušajte... – on posebno pogleda Harija. – Ne želim da se iskradate iz škole da biste me videli, važi? Samo mi šaljite pisma ovamo. I dalje želim da saznam sve što je iole čudno. Ali Hogvorts nećete napuštati bez dozvole, bila bi to idealna prilika da vas neko napadne.

– Do sada niko nije pokušao da me napadne, osim zmaja i par grindila – reče Hari.

Ali Sirijus se namršti na njega. – Ne tiče me se... odahnuću onda kada se ovaj turnir završi, a to će biti tek u junu. I ne zaboravite, ako pričate o meni između sebe, zovite me Njuško, u redu?

On vrati Hariju praznu maramicu i flašu, i ode da potapše Bakbika u znak oprostaja. – Otpратиću vas do sela – reče Sirijus – da vidim mogu li da iskopam negde još koje novine.

Pre nego što su napustili pećinu, on se ponovo preobrati u velikog crnog psa, i oni se spustiše niz planinu s njim, preko kamenitog terena, pa nazad do kapije. Tu on svima dopusti da ga pomaze po glavi, pre nego što se okrenu i otrča do kuća na obodu sela.

Hari, Ron i Hermiona se uputiše nazad u Hogsmid, a potom uzbrdo ka Hogvortsu.

– Pitam se zna li Persi sve ove stvari o Čučnju? – reče Ron dok su hodali prema kapiji zamka. – Ali možda ga i nije briga... verovatno bi se zbog toga samo još više divio Čučnju. Da, Persi obožava pravila. Samo bi rekao da je Čučanj odbio da ih

prekrši radi sopstvenog sina.

– Persi ne bi nikada bacio nekoga iz svoje porodice dementorima – reče Hermiona oštro.

– Nisam siguran – reče Ron. – Ukoliko bi pomislio da mu stoje na putu ka uspehu u karijeri... Persi je veoma ambiciozan, znaš...

Popeše se uz kamene stepenike do Ulazne dvorane, gde do njih dopreše primamljivi mirisi večere iz Velike sale.

– Siroti stari Njuško – reče Ron, duboko udahnuvši vazduh. – Mora da te stvarno mnogo voli, Hari... zamisli da moraš da živiš od pacova.

28. Ludilo gospodina Čučnja

U nedelju posle doručka Hari, Ron i Hermiona sa popeše u sovarnik da bi poslali Persiju pismo u kome ga pitaju, kao što je Sirijus i predložio, da li je skoro video gospodina Čučnja. Iskoristili su Hedvigu, pošto je prošlo dosta vremena otkad je ona nešto raznosila. Pošto su je ispratili pogledom kroz prozor sovarnika, produžiše dole do kuhinja da bi Dobiju dali nove čarape.

Kućni vilenjaci ih dočekaše uz vesele povike, naklone i pozdrave, jureći naokolo, i ponovo im napraviše čaj. Dobi je bio presrećan zbog svog poklona.

– Hari Potter je previše dobar prema Dobiju! – ciknu on, brišući krupne suze iz svojih ogromnih očiju.

– Spasao si mi život s onim škrgorovom, Dobi, zaista jesi – reče Hari.

– Može li da se dobije još malo onih čokoladnih eklera, je li? – reče Ron, zagledan u iskežene kućne vilenjake koji su se stalno klanjali.

– Upravo si doručkovao! – reče Hermiona iznervirano, ali je veliki poslužavnik s čokoladnim eklerima već jurio ka njima, na leđima četvorice vilenjaka.

– Trebalo bi da pošaljemo malo hrane Njušku – promrmlja Hari.

– Dobra ideja – reče Ron. – Da damo Prasetu nešto da radi. Da li biste mogli da nam date malo hrane ekstra, je l' te? – reče on vilenjacima koji su se nalazili oko njih, a oni se oduševljeno nakloniše i požuriše da donesu još hrane.

– Dobi, gde je Vinki? – upita ga Hermiona, osvrćući se naokolo.

– Vinki je tamo pored ognjišta, gospođice – reče Dobi tiho, malčice oklembesivši uši.

– Oh, bože – reče Hermiona, kad spazi Vinki.

I Hari pogleda prema kaminu. Vinki je sedela na istoj stoličici kao i prošli put, ali je dopustila sebi da postane tako prljava da se jedva razaznavala na pozadini zida pocrnelog od dima. Odeća joj je bila iscepana i neoprana. Grčevito je stezala bocu krem-piva i malčice se klatila na svojoj stolici, zureći u vatru. Dok su je posmatrali, ona glasno štucnu.

– Vinki je prešla na šest boca dnevno – prošaputa Dobi Hariju.

– Pa, to uopšte nije jako – reče Hari.

Ali Dobi zavrte glavom. – Jes' jako za kućnog vilenjaka, gos'n – reče on.

Vinki ponovo štucnu. Vilenjaci koji su doneli eklere uputiše joj prekorne poglede, krećući nazad na posao.

– Vinki tuguje, Hari Poteru – prošaputa Dobi tužno. – Vinki hoće kući. Vinki i dalje misli da je gospodin Čučanj njen gospodar, gos'n, i ništa što joj Dobi kaže neće je ubediti da je profesor Dambldor sada njen gospodar.

– Hej, Vinki – reče Hari, obuzet naglim naletom inspiracije, prišavši joj i sagnuvši se da bi popričao s njom – da ne znaš ti, možda, šta je s gospodinom Čučnjem, je li? Jer prestao je da dolazi na Tročarobnjački turnir da sudi.

Vinkine oči zaikriše. Njene ogromne zenice usredsrediše se na Harija. Ponovo se malkice zaklati, a potom reče: – G-gospodar je prestajao da – *hik* – dolazi?

– Aha – reče Hari – nismo ga videli još od prvog podviga. *Dnevni prorok* tvrdi da je bolestan.

Vinki se još jednom zaklati, mutno posmatrajući Harija. – Gospodar – *hik* – bolestan?

Njena donja usna poče da se trese.

– Ali nismo sigurni da li je to istina – reče Hermiona brzo.

– Gospodaru treba njegova – *hik* – Vinki! – zakuka vilenjakinja. – Gospodar ne mogla – *hik* – sve da postiže – *hik* – sâm...

– Znaš, Vinki, drugi ljudi postižu da sami obave sve kućne poslove – reče Hermiona pomalo okrutno.

– Vinki – *hik* – ne radi samo – *hik* – kućne poslove za gospodina Čučnja! – zaskiča Vinki prkosno, klateći se sve više i više, prosipajući krem-pivo po svojoj već poprilično isflekanj bluzi. – Gospodar – *hik* – poverava Vinki – *hik* – svoje najvažnije – *hik* – najtajnije...

– Šta? – reče Hari.

Ali Vinki zavrte glavom iz sve snage, prosuvši još krem-piva po sebi.

– Vinki čuva – *hik* – tajne svog gospodara – reče ona prkosno, sada se već opasno klateći, mršteći se na Harija, razrokog pogleda. – Ti jeste – *hik* – njuškalo, eto šta je.

– Vinki ne sme tako da priča s Harijem Poterom! – reče Dobi ljutito. – Hari Poter je hrabar i plemenit, i Hari Poter nije njuškalo!

– On njuška – *hik* – u privatnost i tajnu – *hik* – mojeg gospodara a – *hik* – Vinki je dobra kućni vilenjak – *hik* – Vinki ćutila – *hik* – kad ljudi pokušava da njuškaju i čeprkaju – *hik*...

Vinki sklopi očne kapke i iznenada, bez ikakvog upozorenja, skliznu sa stolice na pod ispred kamina, glasno hrčući. Prazna boca krem-piva otkotrlja se preko kamenog poda.

Šest kućnih vilenjaka dojuriše, zgađeni. Jedan od njih pokupi flašu, ostali prekriše Vinki velikim kariranim stolnjakom i uredno ušuškaše krajeve, sklanjajući je s vidika.

– Nas je žao što vi morali to da vidi, gospodo i gospođice! – procijuka najbliži vilenjak, vrteći glavom i delujući veoma postišeno. – Mi se nada da nećete suditi o svima nama prema Vinki, gospodo i gospođice!

– Ona je nesrećna! – reče Hermiona ogorčeno. – Zašto ne pokušate da je razveselite, umesto da je prikrivate?

– Molim za oprostaj, gospođice – reče kućni vilenjak, ponovo se duboko poklonivši – ali kućni vilenjaci nema pravo da bude nesrećni kada ima posao da se radi i gospodari da se služe.

– Oh, za ime sveta! – reče Hermiona ljutito. – Slušajte me, svi vi! Imate podjednaka prava kao i čarobnjaci da budete nesrećni! Imate pravo na platu i odmore i prikladnu odeću, ne morate da radite sve što vam se kaže... pogledajte samo Dobija!

– Gospođica neka ne meša Dobija u ovo, molim – promumla Dobi, uplašeno. S lica kućnih vilenjaka u kuhinji nestadoše osmesi. Odjednom su gledali u Hermionu kao da je luda i opasna.

– Evo vami hrane ekstra! – procijuka jedan vilenjak ispod Harijevog lakta, i gurnu mu veliku šunku, tuce kolača i nešto voća u ruke. – Zbogom!

Kućni vilenjaci opkoliše Harija, Rona i Hermionu, i počеше da ih isteruju iz kuhinje, gomila sićušnih ruku gurala ih je u donji deo leđa.

– Hvala vam za čarape, Hari Poteru! – oglasi se Dobi potišteno iz ognjišta, gde je stajao pored kvrgavog stolnjaka koji je zapravo bio Vinki.

– Nisi mogla da držiš jezik za zubima, je li, Hermiona? – reče Ron ljutito, kad su se kuhinjska vrata zalupila za njima. – Sad više neće dati da ih posećujemo! Mogli smo da saznamo više stvari o Čučnju od Vinki!

– Oh, kao da ti brineš o tome! – naruga mu se Hermiona. – Ti ovde voliš da dolaziš samo zbog hrane!

Nakon toga, atmosfera je tog dana bila zapaljiva. Hari je bio toliko umoran od Rona i Hermione i njihovih prepirki dok su radili domaći u dnevnom boravku da je te

večeri sâm odneo hranu za Sirijusa u sovarnik.

Prasvidžen je bio previše mali da sâm ponese celu šunku do planine, pa je Hari uposlio i dve školske sove kukuvije pride. Kad su se one otisnule u sumrak, delujući izuzetno čudno s velikim paketom koji su nosile između sebe, Hari se nasloni na prozorski sims i zagleda se u imanje, u mračne, šumeće vrhove drveća Zabranjene šume, i lelujava jedra durmstranškog broda. Jedna orlovska sova prolete kroz dim koji se dizao iz Hagridovog dimnjaka. Potom nastavi da leti ka zamku, oko sovarnika, i konačno nestade s vidika. Gledajući dole, Hari vide Hagrida kako energično kopa ispred kolibe. Hari se pitao šta to radi. Izgledalo je kao da pravi novu baštu. Dok je posmatrao, Madam Maksim izađe iz bobatonske kočije i odšeta se do Hagrida. Činilo se da pokušava da stupi u razgovor s njim. Hagrid se naslonio na ašov, ali kao da nije bio sklon da produži razgovor, pošto se Madam Maksim ubrzo vrati u kočiju.

Nevoljan da se vrati u grifindorski toranj i da sluša Rona i Hermionu kako se prepiru i reže jedno na drugo, Hari je posmatrao Hagrida kako kopa dok ga tama nije progutala, i dok sove oko Harija nisu počele da se bude, proleću pored njega i odlaze u noć.

* * *

Sledećeg jutra za doručkom, Ron i Hermiona nisu više bili loše raspoloženi, a na Harijevo veliko olakšanje, Ronova mračna predviđanja da će kućni vilenjaci slati lošiju hranu za grifindorski sto, pošto ih je Hermiona uvredila, pokazala su se neosnovanim: slanina, jaja i usoljena riba bili su izvrsni, kao i obično.

Kada su pristigle poštanske sove, Hermiona željno podiže pogled: izgledala je kao da nešto očekuje.

– Nije bilo dovoljno vremena da Persi odgovori – reče Ron. – Hedvigu smo poslali tek juče.

– Ne, nije to – reče Hermiona. – Pretplatila sam se na *Dnevni prorok*, dosadilo mi je da sve saznajem od sliterinaca.

– Dobro si se setila! – reče Hari, takođe gledajući u sove. – Hej, Hermiona, mislim da imaš sreće...

Siva sova je letela ka Hermioni.

– Doduše, ne donosi novine – reče ona, delujući razočarano. – To je...

Ali na njeno iznenađenje, siva sova slete ispred njenog tanjira, a za njom četiri sove kukuvije, jedna smeđa i jedna žutomrka.

– Koliko si to pretplata uplatila? – reče Hari zgrabivši Hermionin pehar, da ga ne obore klepetanjem krila sove koje su se gurale ne bi li došle do nje, svaka pokušavajući da joj prva dostavi svoje pismo.

– Šta, za ime sveta...? – reče Hermiona, uzimajući pismo od sive sove, otvarajući ga i počevši da ga čita. – Oh, zaista! – promumla ona, poprilično pocrvenevši.

– Šta je bilo? – upita Ron.

– To je... oh, kakva smejurija... – ona baci pismo ka Hariju, koji primeti da nije rukom napisano, već sastavljeno od slova koja su izgleda bila isečena iz *Dnevnog proroka*.

Ti si OpaKa dEvOJČICA
HaRI PotEr zasLužuje BolJe
VRaĆaJ sE Odakle si i dOŠLA
nOrmaKo

– Sva su takva! – reče Hermiona očajno, otvarajući pisma jedno za drugim. – *Hari Potter može da nađe mnogo bolje od takve kao što si ti... Zaslužuješ da te skuvaju u žabljoj ikri... Jao!*

Upravo je otvorila poslednji koverat, kad iz njega iscure žućkasto-zelena tečnost koja je jako zaudarala na benzin, i rasu joj se po rukama, na kojima počеше da iskaču veliki žuti čirevi.

– Nerazređeni gnoj buboničkih cevki! – reče Ron, pažljivo pokupivši koverat i omirisavši ga.

– Jao! – reče Hermiona, a na oči joj navreše suze dok se trudila da obriše ruke salvetom, ali su joj sada prsti toliko bili prekriveni otocima da je izgledalo kao da nosi par debelih, kvrgavih rukavica.

– Bolje idi u bolničko krilo – reče Hari, kad sove oko Hermione uzleteše – mi ćemo reći profesorki Mladici gde si otišla...

– Upozorio sam je! – reče Ron, kad Hermiona izjuri iz Velike sale, krijući šake. – Upozorio sam je da se ne zamera Riti Skiter! Vidi samo ovo... – On pročita jedno od pisama koje je Hermiona ostavila za sobom: – *Pročitala sam u Veštičjem nedeljniku o tome kako varaš Harija Potera, a taj dečak se dovoljno napatio, i sledećom poštom ti šaljem kletvu, čim uspem da nađem dovoljno veliki koverat. Bokca mu, bolje bi joj bilo da se pripazi.*

Hermiona se nije pojavila na Herbologiji. Kada su Hari i Ron napustili staklenu baštu i krenuli na čas Brige o magijskim stvorenjima, videli su Melfoja, Kreba i Gojla kako se spuštaju niz kamene stepenice što vode iz zamka. Iza njih, Pensi Parkinson se došaptavala i kikotala sa svojom družinom sliterinskih devojčica. Kada su videli Harija, Pensi povika: – Poteru, da li si ti to raskinuo sa svojom devojkom? Zašto je bila toliko uzrujana za doručkom?

Hari se pravio da je ne primećuje. Nije hteo da joj pruži to zadovoljstvo da sazna koliko je nevolja izazvao članak u *Veštičjem nedeljniku*.

Hagrid, koji im je na prošlom času rekao da su završili s jednorozima, čekao ih je ispred svoje kolibe sa svežom zalihom otvorenih sanduka ispod nogu – nije valjda još jedno leglo skruta? – ali kada se Hari približio dovoljno da može da vidi šta je unutra,

nađe se pred gomilom paperjastih čupavih crnih stvorenja s dugim njuškama. Njihove prednje šape bile su iznenađujuće ravne, nalik na ašove, i treptali su na decu iz razreda prijatno iznenađeni pažnjom koja im se poklanja.

– To s' njuškavci – reče Hagrid, kada se razred okupio oko njega. – Uglavnom ih nalazite kod rudnika. Volu šljašteće stvarčice... eto, vidite.

Jedan od njuškavaca iznenada skoči i pokuša da odgrize sat Pensi Parkinson s ručnog zgloba. Ona vrisnu i poskoči unazad.

– Korisni mali detektori blaga – reče Hagrid veselo. – Mislijo sam da se malko zabavimo s njima danaske. Vidite ono tamo? – on pokaza na veliku gomilu sveže raskopane zemlje, one koju je Hari s prozora sovarnika video da je Hagrid prekopava. – Zakop'o sam malo zlatni' novčića. Dajem nagradu onom ko izabere njuškavca koji će da iskopa najviše zlata. Samo skin'te svoje dragocenosti, izaber'te njuškavca i sprem'te se da ih pustite.

Hari skinu svoj sat, koji je ionako nosio samo iz navike, pošto ovaj više nije radio, i gurnu ga u džep. Zatim izabra njuškavca. Ovaj gurnu svoju dugačku njušku u Harijevo uvo i poče veselo da njuška. Bio je zbilja cakan.

– Ček' malo – reče Hagrid, pogledavši dole u sanduk – ovdje imamo jednog njuškavca viška... ko nedostaje? Gdi je Hermiona?

– Morala je da ode do bolničkog krila – reče Ron.

– Objasnićemo ti kasnije – promrmlja Hari. Pensi Parkinson je prislušivala.

To je verovatno bio najzabavniji čas Brige o magijskim stvorenjima koji su ikad imali. Njuškavci su uskakali i iskakali iz prekopane zemlje kao da je voda, žureći ka učenicima koji su ih odabrali, izbacujući zlato u njihove ruke. Ronov je bio posebno efikasan: uskoro mu je napunio krilo novčićima.

– Mogu li se oni kupiti kao ljubimci, Hagride? – upita on uzbuđeno, dok je njegov njuškavac uranjao nazad u zemlju, isprljavši mu odoru.

– Tvoja mama se ne bi obradovala, Rone – reče Hagrid, cereći se – oni raskopaju kuću, ti njuškavci. Rek'o bi' da su dosad sve već sakupili – dodade on, koračajući po prekopanoj zemlji, dok su njuškavci nastavljali da rone. – Zakop'o sam samo sto novčića. Oh, tu l' si, Hermiona!

Hermiona je išla ka njima preko travnjaka. Šake su joj bile u zavojima i delovala je očajno. Pensi Parkinson ju je prodorno posmatrala.

– Pa, da vidimo kak' ste prošli! – reče Hagrid. – Prebrojte novčiće! I nema svrhe ni pokušavati da neke ukradete, Gojl – dodade on, sužavajući svoje buba-crne oči. – To je leprkonsko zlato. Nestaje posle nekol'ko sati.

Gojl isprazni svoje džepove, izuzetno nadureno. Činilo se da je Ronov njuškavac bio najuspešniji, pa mu je Hagrid dao ogromnu tablu čokolade iz *Mednog vojvode* kao nagradu. Preko poljane se oglasi zvono za ručak. Ostatak razreda uputi se nazad ka zamku, a Hari, Ron i Hermiona ostadoše da pomognu Hagridu da vrati njuškavce nazad u kutije. Hari primeti kako ih Madam Maksim posmatra kroz prozor kočije.

– Šta ti bi sas rukama, Hermiona? – reče Hagrid zabrinuto.

Hermiona mu ispriča sve o pismima koja su joj stigla tog jutra, i o koverti punoj gnoja od buboničkih cevki.

– Aaaa, nemoj da brigaš – reče Hagrid nežno, gledajući naniže ka njoj. – I ja sam gi dobijo, također, pošto je Rita Skiter pisala o mojoj mami. *Ti si čudovište i trebalo bi te zatvoriti... Tvoja majka je pobila nevine ljude, i da imaš imalo pristojnosti, skočijo bi u jezero.*

– Nije valjda! – reče Hermiona, delujući šokirano.

– Aha – reče Hagrid, ostavljajući sanduke s njuškavcima pored zida svoje kolibe. – To su ti sve same lujke, Hermiona. Ak' ih dobiješ još, ne otvaraj ih. Turi ih pravo u vatru.

– Propustila si zaista dobro predavanje – reče Hari Hermioni kad su se ponovo zaputili ka zamku. – Baš su sjajni ovi njuškavci, je l' da, Rone?

Ron se pak mrštio na čokoladu koju mu je Hagrid dao. Delovao je vrlo snuždeno zbog nečega.

– Šta nije u redu? – reče Hari. – Pogrešna aroma?

– Ne – reče Ron kratko. – Zašto mi nisi rekao za zlato?

– Kakvo zlato? – reče Hari.

– Zlato koje sam ti dao na Svetskom prvenstvu u kvidiču – reče Ron. – Leprikonsko zlato koje sam ti dao za moje omniokulare. U gornjoj loži. Zašto mi nisi rekao da je nestalo?

Hari je morao da razmisli na trenutak, pre no što je shvatio o čemu to Ron priča.

– Oh... – reče on kada mu se pamćenje konačno vratilo. – Pojma nemam... nisam ni primetio da ga nema. Bio sam previše zabrinut zbog mog štapića, zar ne?

Oni se popeše uza stepenice u Ulaznu dvoranu i uđu u Veliku salu na ručak.

– Mora da je lepo – reče Ron iznenada, kada su seli i počeli da se služe pečenicom i jorkširskim pudingom. – Imati toliko novca da i ne primetiš kad ti nestane pun džep galeona.

– Slušaj, imao sam punu glavu briga te noći! – reče Hari nestrpljivo. – Svi smo imali, sećaš se?

– Nisam znao da leprikonsko zlato nestaje – promrmlja Ron. – Mislio sam da ti vraćam dug. Nije trebalo da mi pokloniš onaj šešir *Čadlijskih topova* za Božić.

– Ma zaboravi, važi? – reče Hari.

Ron probode pečeni krompir krajem viljuške, zureći u nju. Zatim dodade: – Mrzim što sam siromašan.

Hari i Hermiona razmeniše poglede. Nijedno od njih dvoje zaista nije znalo šta da kaže.

– Baš je bez veze – reče Ron, i dalje zureći u svoj krompir. – Ne krivim Freda i Džordža što pokušavaju da zarade neku dodatnu lovu. Voleo bih da i ja mogu. Voleo bih da imam njuškavca.

– Pa, makar znamo šta da ti poklonimo za sledeći Božić – reče Hermiona veselo. Onda, pošto je Ron i dalje delovao utučeno, reče: – Hajde, Rone, ima i gorih stvari. Makar ti prsti nisu puni gnoja. – Hermiona je imala velikih problema da se služi nožem i viljuškom, prsti su joj bili potpuno ukočeni i naduveni. – *Mrzim* tu Skiterovu! – prasnu ona divljački. – Osvetiću joj se, pa makar mi to bilo poslednje!

* * *

Tokom cele naredne nedelje pisma mržnje su Hermioni i dalje stizala, i mada je poslušala Hagridov savet i prestala da ih otvara, nekoliko njenih dušmana je poslalo pisma-Drekavce, koji bi eksplodirali za grifindorskim stolom i urlali uvrede namenjene njoj tako glasno da ih može čuti cela Sala. Čak su i oni koji ne čitaju *Veštičji nedeljnik* sada saznali sve o navodnom ljubavnom trouglu Hari-Krum-Hermiona. Hariju je dozlogrdilo da govori ljudima da mu Hermiona nije devojkica.

– Ipak, smiriće se to – reče on Hermioni – ako se mi ne budemo osvrtni na te stvari... ljudima je dosadilo da slušaju o onom što je prošli put napisala o meni...

– Hoću da znam kako prisluškuje tuđe privatne razgovore, kad bi trebalo da joj je zabranjen pristup školskom imanju! – reče Hermiona ljutito.

Posle sledećeg časa Odbrane od Mračnih veština Hermiona zastade da nešto pita profesora Čudljivka. Ostatak razreda jedva je čekao da ode. Čudljivko im je dao tako jezivo komplikovan test iz skretanja uroka, da su mnogi dobili lakše povrede. Hariju je pak zapao baš loš urok Mrdajućih ušiju, te je morao da ih drži pokrivene rukama dok je izlazio iz učionice.

– Pa, Rita sigurno ne koristi Nevidljivi ogrtač! – prodahla Hermiona pet minuta kasnije, sustižući Harija i Rona u ulaznoj dvorani i sklanjajući Harijevu ruku s jednog njegovog treperećeg uha, da bi je čuo. – Čudljivko kaže da nije video nikog u blizini sudijskog stola za vreme drugog podviga, niti igde blizu jezera!

– Hermiona, ima li svrhe da ti kažemo da to batališ? – reče Ron.

– Ne! – reče Hermiona tvrdoglavo. – Želim da znam kako me je čula kad sam pričala s Viktorom! I *kako* li je samo otkrila ono o Hagridovoj mami!

– Možda ti je podmetnula bubicu – reče Hari.

– Bubicu? – reče Ron tupo. – Šta... zarazila je buvama, ili tako nešto?

Hari počeo da objašnjava sve o skrivenim mikrofonima i opremi za snimanje zvuka.

Ron je bio fasciniran, ali ga Hermiona prekinu. – *Zar vas dvojica nikada nećete pročitati Istoriju Hogvortsu?*

– Čemu? – reče Ron. – Ti je očigledno znaš napamet, možemo jednostavno tebe da pitamo šta nas interesuje.

– Sve te zamene za magiju koje Normalci koriste – elektricitet, kompjuteri, radar i sve te stvarčice – sve one pošize u blizini Hogvortsu, u vazduhu ima previše magije. Ne, Rita sigurno koristi magiju kako bi prisluškivala... kada bih samo znala kako to

radi... oho, ako je protivzakonito, imam je...

– Zar nemamo već dovoljno briga? – upita je Ron. – Moramo li, pride, i da se svetimo Riti Skiter?

– Ne tražim vašu pomoć! – obrecnu se Hermiona. – Uradiću ja to sama!

Ona odmaršira uz mermerne stepenice, ne osvrnuvši se. Hari je bio siguran da ide u biblioteku.

– U šta se kladiš da će se vratiti s punom kutijom *Ja mrzim Ritu Skiter* bedževa? – reče Ron.

Hermiona, u svakom slučaju, nije tražila nikakvu pomoć od Harija i Rona dok je kovala osvetu Riti Skiter, na čemu su joj obojica bili veoma zahvalni, pošto se količina domaćih zadataka koje je trebalo da urade do uskršnjeg raspusta samo povećavala. Hari se iskreno divio činjenici da Hermiona uspeva da istražuje magijske metode prislušivanja i da postiže sve ostalo što su imali da rade. On se ubijao od posla samo da bi stigao da završi sve svoje domaće, mada se trudio da redovno šalje pakete s hranom Sirijusu u planinsku pećinu: posle iskustva od prošlog leta nije zaboravio kako je to biti neprekidno gladan. Uz paket je stavio i poruku za Sirijusa, u kojoj mu je napisao da se ništa neobično nije desilo, i da i dalje očekuju odgovor od Persija.

Hedviga se nije vratila sve do kraja uskršnjih praznika. Persijaovo pismo bilo je u paketu uskršnjih jaja koja im je poslala gospođa Vizli. Jaja za Harija i Rona bila su velika kao zmajska, i punjena domaćim karamelama. Hermionino je pak bilo manje od kokošijeg. Lice joj se snuždi kad ga je videla.

– Da ne čita tvoja mama kojim slučajem *Veštičji nedeljnik*, je li, Rone? – upita ona tiho.

– Aha – reče Ron, kome su usta bila puna karamela. – Uzima ga zbog recepata.

Hermiona tužno pogleda u svoje maleno jaje.

– Zar ne želiš da znaš šta je Persi napisao? – upita je Hari brzo.

Persijaovo pismo bilo je kratko i puno srdžbe.

Kao što već neprekidno govorim Dnevnom proroku, gospodin Čučanj je na svom odavno zasluženom odmoru. Redovno mi šalje sove sa uputstvima. Ne, nisam ga zapravo video, ali mislim da umem da prepoznam rukopis sopstvenog šefa. Trenutno imam dovoljno stvari o kojima moram da se brinem, i bez pokušaja da ugušim ove besmislene glasine. Molim vas da me ne uznemiravate ponovo, ukoliko nije posredi nešto važno. Srećan Uskrs.

* * *

Početak letnjeg tromesečja obično bi značio da Hari mora da trenira za poslednji meč kvidiča u sezoni. Međutim, ove godine trebalo je da se sprema za treći i poslednji

podvig za Tročarobnjački turnir, ali i dalje nije znao šta treba da uradi. Najzad, poslednje nedelje maja, profesorka Mek Gonagal ga zadržala posle časa Preobražavanja.

– Večeras, tačno u devet, treba da odeš do terena za kvidič, Poteru – reče mu ona. – Gospodin Torbar će biti tamo da šampionima saopšti detalje oko trećeg podviga.

I tako u pola devet te večeri, Hari ostavi Rona i Hermionu u grifindorskom tornju, i siđe do terena. Dok je prolazio kroz Ulaznu dvoranu, na njega nalete Sedrik, koji je upravo došao iz haflpafskog dnevnog boravka.

– Šta misliš, šta će biti? – upita on Harija, dok su zajedno silazili niz kamene stepenice, i potom izašli u oblačnu noć. – Fler stalno priča o nekim podzemnim tunelima, ona misli da je naš zadatak da nađemo neko blago.

– To i ne bi bilo tako loše – reče Hari, misleći kako bi jednostavno zamolio Hagrida da mu da njuškavca koji bi odradio posao umesto njega.

Spustiše se mračnim travnjakom do stadiona za kvidič, skrenuše kroz prolaz među tribinama, i izađoše na teren.

– Šta su to uradili s njim? – upita Sedrik zgroženo, ukočivši se u mestu.

Teren za kvidič više nije bio gladak i ravan. Izgledao je kao da je svuda po njemu neko izgradio dugačke, niske zidiće, koji su se ukrštali i uvijali u svim pravcima.

– To su živice! – reče Hari, sagnuvši se da ispita najbližu živicu.

– Zdravo svima! – povika veseo glas.

Na sredini terena stajao je Ludo Torbar s Krumom i Fler. Hari i Sedrik se zaputiše ka njima, pentrajući se preko živica. Fler se nasmeši Hariju čim joj on priđe. Otkad joj je izvukao sestru iz jezera, njen stav prema njemu se potpuno promenio.

– Pa, šta kažete? – reče Torbar veselo, kad Hari i Sedrik preskočiše poslednju živicu. – Fino rastu, zar ne? Dajte im mesec dana, i Hagrid će od njih napraviti zidove visoke dvadesetak stopa. Ne brinite – dodade on cereći se, primetivši ne baš srećne izraze lica Harija i Sedrika – vratićemo vam vaš teren za kvidič u normalno stanje čim se završi podvig! Dakle, pretpostavljam da možete i sami da pogodite šta to pravimo ovde?

Na tren niko ništa ne reče. A zatim...

– Lavirint – progundala Krum.

– Tako je! – reče Torbar. – Lavirint. Treći podvig je prilično jednostavan. Tročarobnjački pehar biće smešten u središtu lavirinta. Šampion koji ga prvi dodirne dobija najveći broj poena.

– Dakle, jednostavno trebamo da proćemo kroz lavirint? – reče Fler.

– Biće prepreka – reče Torbar veselo, skakućući s pete na petu. – Hagrid će obezbediti nekoliko stvorenja... a biće tu i čini koje se moraju razbiti... i sve tako, znate i sami. E sad, šampioni koji su u vođstvu prvi će krenuti kroz lavirint. – Torbar se naceri Hariju i Sedriku. – Potom će ući gospodin Krum... a tek onda gospođica Delaker. Ali svi ćete imati podjednake šanse, u zavisnosti od toga koliko ćete biti

efikasni u savladavanju prepreka. Biće zabavno, zar ne?

Hari, koji je i suviše dobro znao kakva će stvorenja Hagrid najverovatnije pripremiti za ovakav događaj, pomisli kako uopšte neće biti zabavno. Ipak, i on uljudno klimnu glavom, zajedno s ostalim šampionima.

– U redu... ukoliko nemate pitanja, vratićemo se natrag u zamak, je l' tako, postaje malo prohladno...

Kad krenuše da prokrče sebi put kroz rastući lavirint, Torbar krenu ukorak s Harijem. Hari je imao predosećaj da će opet početi da mu nudi pomoć, ali baš tada Krum potapša Harija po ramenu.

– Mož' da pričamo?

– U redu, važi – reče Hari, pomalo iznenađen.

– Hoćeš da ze prožetamo?

– Okej – reče Hari radoznalo.

Torbar je delovao pomalo uznemireno. – Da te pričekam onda, Hari?

– Neka, u redu je, gospodine Torbar – reče Hari, potiskujući osmeh – mislim da ću moći i sam da nađem zamak, hvala.

Hari i Krum zajedno napustiše stadion, ali se Krum ne zaputi ka durmstranškom brodu. Umesto toga, skrenuo je ka Šumi.

– Zašto idemo ovuda? – upita Hari, dok su prolazili pored Hagridove kolibe, i osvetljene bobatonske kočije.

– Da nas ne prisluškuju – reče Krum kratko.

Kada su napokon došli do tihog proplanka, nedaleko od bobatonskog obora za konje, Krum zastade u senci drveća i okrenu se licem ka Hariju.

– Hođu da znam – reče on, streljajući ga pogledom – žta ima između Hermonine i tebe?

Hari, koji je zbog Krumove tajanstvenosti očekivao nešto mnogo ozbiljnije od ovoga, pogleda u Kruma iznenađeno.

– Ništa – reče on. Ali Krum ga je i dalje streljao pogledom, i Hari, odjednom zatečen činjenicom koliko je Krum u stvari visok, stade da objašnjava:

– Mi smo drugari. Ona mi nije devojka, niti je ikad bila. To samo ona Skiterova izmišlja stvari.

– Hermonina često priča o tebi – reče Krum, gledajući Harija sumnjičavo.

– Aha – reče Hari – zato što smo *drugari*.

Nije mogao da poveruje da vodi ovakav razgovor s Viktorom Krumom, čuvenim međunarodnim igračem kvidiča. Činilo se kao da osamnaestogodišnji Krum smatra njega, Harija, sebi ravnim – pravim rivalom...

– Nizi nigada... nipoždo...

– Ne – reče Hari odlučno.

Krum je delovao malčice srećnije. Na trenutak se zagleda u Harija, a onda reče – Dobro letiž. Pozmatrao zam te pril'kom prvog podviga.

– Hvala – reče Hari, cereći se od uva do uva, iznenada se i sâm osetivši mnogo višim. – Ja sam tebe video na Svetskom prvenstvu u kvidiču. Ona Vronski finta, zaista je...

Ali nešto se pomeri među drvećem iza Kruma, i Hari, koji je već imao iskustva sa stvarima koje vrebaju u Šumi, instinktivno zgrabi Kruma za ruku i povuče ga unazad.

– Žta je bilo?

Hari zavrte glavom, zureći u mesto gde je video da se nešto kreće. Zavuče ruku u odoru, posegnuvši za štapićem.

Sledećeg trenutka iza visokog hrasta istetura neki čovek. Na trenutak ga Hari nije prepoznao... a onda shvati da je u pitanju gospodin Čučanj.

Izgledao je kao da već danima putuje. Tkanina preko njegovih kolena bila je pocepana i krvava. Lice mu je bilo izgrebano, neobrijano i posivelo od iscrpljenosti. Njegova uredna kosa i brčići bili su prljavi i zarasli. Ipak, njegova čudna pojava nije bila ništa spram načina na koji se ponašao. Mrmljajući i gestikulirajući, gospodin Čučanj je izgleda pričao s nekim koga je samo on mogao da vidi. Harija je živo podsetio na jednog starog klošara kog je video jednom prilikom kad je išao s Darslijevima u kupovinu. I taj čovek je, takođe, divljački razgovarao s vazduhom. Tetka Petunija je tada zgrabila Dadlija za ruku i odvušla ga na drugu stranu ulice da bi ga zaobišla. Zatim je teča Vernon celu porodicu počastio dugačkim predavanjem o tome šta bi on voleo da uradi s prosjacima i klošarima.

– Zar on nije zudija? – upita Krum, zureći u gospodina Čučnja. – Zar to nije onaj iz važeg Minisdarzdva?

Hari klimnu glavom, na tren neodlučno zastade, a potom priđe gospodinu Čučnju, koji nije gledao u njega već je nastavio da priča s obližnjim drvetom: – ...a kada završiš s tim, Vederbi, pošalji sovu Damblodoru da potvrdiš broj durmstranških učenika koji će prisustvovati turniru, Karkarof je rekao da će ih biti dvanaest...

– Gospodine Čučanj? – reče Hari oprezno.

– ... a onda pošalji još jednu sovu Madam Maksim, pošto će i ona možda hteti da poveća broj učenika koje dovodi, sad kad je Karkarof svoje zaokružio na tuce... učini to, Vederbi, hoćeš li? Hoćeš li? Hoćeš... – gospodin Čučanj iskolači oči. Stajao je zureći u drvo, mrmljajući bezglasno ka njemu. Onda se zatetura u stranu i pade na kolena.

– Gospodine Čučanj? – reče Hari glasno. – Da li ste dobro?

Čučnjeve oči su se izvrtale prema unutrašnjosti glave. Hari baci pogled na Kruma, koji beše pošao za njim kroz drveće i zabrinuto zurio u Čučnja.

– Žda nije u redu z njim?

– Pojma nemam – promrmlja Hari. – Slušaj, bolje idi i dovedi nekoga...

– Damblдора! – produhta gospodin Čučanj. On posegnu šakom i zgrabi Harija za odoru, privlačeći ga bliže sebi, iako su mu oči gledale iznad Harijeve glave. – Moram.. da vidim... Damblдора...

– U redu – reče Hari – ako ustanete, gospodine Čučanj, možemo da pođemo do...

– Učinio... sam... glupost... – prodahta gospodin Čučanj. Delovao je sasvim lud. Oči su mu se prevrtale i kolačile, a niz bradu su mu curile bale. Kao da ga je svaka reč koju izgovori koštala velikog napora. – Moram... reći... Dambldoru...

– Dižite se, gospodine Čučanj – reče Hari glasno i jasno. – Dižite se, ja ću vas odvesti do Dambldora!

Oči gospodina Čučnja iskrenuše se ka Hariju.

– Ko... ti? – prošaputa on.

– Ja sam učenik iz škole – reče Hari, okrećući se ka Krumu, očekujući neku pomoć, ali Krum je stajao iza njega i delovao veoma nervozno.

– Ti nisi... *njegov*? – prošaputa Čučanj, oklembesivši usnu.

– Ne – reče Hari, nemajući ni blagu ideju o čemu Čučanj uopšte govori.

– Dambldorov si?

– Tako je – reče Hari.

Čučanj ga je privlačio bliže k sebi. Hari je pokušao da olabavi stisak Čučnjeve ruke kojom ga je ovaj vukao za odoru, ali bio je i suviše jak.

– Upozori... Dambldora...

– Dovešću Dambldora ukoliko me pustite – reče Hari. – Samo me pustite, gospodine Čučanj, i dovešću ga...

– Hvala, Vederbi, a kad to budeš učinio, prijala bi mi šoljica čaja. Moja supruga i sin će uskoro doći, večeras idemo na koncert s gospodinom i gospođom Fadž. – Čučanj je sada ponovo veoma razgovetno pričao s drvetom, i izgledao potpuno nesvestan Harijevog prisustva, što je Harija toliko iznenadilo da nije ni primetio da ga je Čučanj pustio. – Da, moj sin je nedavno osvojio dvanaest O.Č.N.-a, što je izuzetno zadovoljavajuće, da, hvala, da, veoma sam ponosan. Nego, da li biste mogli da mi donesete onaj dopis od Andoranskog ministra magije, mislim da ću imati vremena da sastavim odgovor...

– Ti ostani ovde s njim! – reče Hari Krumu. – Ja ću dovesti Dambldora, brže ću stići, znam gde mu je kancelarija...

– On je lud – reče Krum sumnjičavo, zureći dole u Čučnja, koji je i dalje ćeretao s drvetom, očigledno ubeđen da je to Persi.

– Samo ostani s njim – reče Hari, krenuvši da ustane, ali njegov pokret je, izgleda, izazvao još jednu naglu promenu kod gospodina Čučnja, koji čvrsto zgrabi Harija za kolena i povuče ga nazad na tlo.

– Ne... ostavljaj... me! – prošaputa on, ponovo iskolačivši oči. – Ja... pobegao... moram upozoriti... moram reći... videti Dambldora... moja krivica... sve moja krivica... Berta... mrtva... sve moja krivica... moj sin... moja krivica... reci Dambldoru... Hari Potter... Mračni gospodar... jača... Hari Potter...

– Dovešću Dambldora ukoliko me pustite, gospodine Čučanj! – reče Hari. On se besno okrenu ka Krumu. – Pomozi mi već jednom!

Delujući krajnje obazrivo, Krum se pomeri napred i kleknu na zemlju pored gospodina Čučnja.

– Samo ga čuvaj tu – reče Hari, otrgnuvši se iz zagrljaja gospodina Čučnja. – Ja ću se vratiti s Dambldorom.

– Požuri, hođež li? – povika Krum za njim, dok Hari odjuri iz Šume i nastavi uzbrdo preko mračnog imanja. Bilo je potpuno napušteno. Torbar, Sedrik i Fler su nestali. Hari šmugnu uz kamene stepenice, kroz ulazna vrata od hrastovine, a onda uz mermerno stepenište, do drugog sprata.

Pet minuta kasnije hitao je ka kamenom gargojlu, koji je stajao na sredini praznog hodnika.

– Limun-bombonice! – prodakta on.

Ovo je bila lozinka za tajno stepenište koje je vodilo do Dambldorove kancelarije – to jest bila je pre dve godine. Lozinka je očigledno bila promenjena, pošto kameni gargojl nije naprasno oživeo i skočio u stranu, već je stajao ukočen u mestu i zlokobno zurio u Harija.

– Miči se! – povika Hari na njega. – Hajde!

Ali ništa se na Hogvortsu nije pomeralo samo zbog toga što bi neko podviknuo. Znao je da to ne pomaže. On pogleda niz prazan hodnik. Možda je Dambldor u zbornici? On počeo da trči što je brže mogao ka stepeništu...

– POTERU!

Hari prikoči i osvrnu se.

Snejp je upravo iskrsnuo sa skrivenog stepeništa iza kamenog gargojla. Zid iza njega se još zatvarao kad on pokaza glavom Hariju da mu priđe. – Šta radiš ovde, Poteru?

– Moram da vidim profesora Dambldora! – reče Hari, trčeći uz hodnik i prikočivši ispred Snejpa. – U pitanju je gospodin Čučanj... upravo se pojavio... eno ga u Šumi... traži...

– Kakve su to gluposti? – reče Snejp, a crne oči mu zasijaše. – O čemu to pričaš?

– Gospodin Čučanj! – povika Hari. – Iz Ministarstva! Nije mu dobro ili tako nešto... eno ga u Šumi, hoće da vidi Dambldora! Samo mi dajte lozinku za...

– Direktor je zauzet, Poteru – reče Snejp, a tanka usta iskriviše mu se u neprijatan osmeh.

– Moram da kažem Dambldoru! – povika Hari.

– Zar me nisi čuo, Poteru?

Hari uvide da Snejp uživa baš u tome da Hariju uskrati ono što očajnički želi.

– Čujte – reče Hari ljutito – Čučanj nije pri sebi... on je... on je poludeo – kaže da hoće da upozori...

Kameni zid iza Snejpa skliznu i otvori se. Tamo je stajao Dambldor, u dugoj zelenoj odori, s izrazom blage radoznalosti.

– Ima li problema? – reče on, gledajući naizmenično u Harija i Snejpa.

– Professore! – reče Hari, obišavši Snejpa, pre nego što je ovaj stigao da progovori.
– Gospodin Čučanj je ovde... dole je, u Šumi, hoće da popriča s vama!

Hari je očekivao da Dambldor počne da postavlja pitanja, ali, na njegovo olakšanje, Dambldor to ne učini. – Povedi me tamo – reče on odmah, i krenu niz hodnik za Harijem, ostavivši Snejpa da stoji pored gargojla, izgledajući dvaput ružnije od kamene statue.

– Šta je gospodin Čučanj rekao, Hari? – upita Dambldor, dok su žurno išli niz mermerno stepenište.

– Kaže da hoće da vas upozori... kaže da je učinio nešto užasno... spomenuo je svog sina... i Bertu Džorkins... i – i Voldemora... nešto o tome kako Voldemor jača...

– Zbilja – reče Dambldor, i ubrza korak dok su žurili napolje u mrkli mrak.

– Ne ponaša se normalno – reče Hari, držeći korak s Dambldorom. – Kao da ne zna gde je. Razgovara kao da misli da je Persi Vizli tu, a onda se naglo promeni, i kaže da mora da vidi vas... ostavio sam ga s Viktorom Krumom.

– Jesi li? – reče Dambldor oštro, i poče da hoda još krupnijim koracima, tako da je Hari sada trčao da bi održao korak s njim. – Znaš li da li je još neko video gospodina Čučnja?

– Ne – reče Hari. – Krum i ja smo razgovarali, gospodin Torbar je upravo završio s davanjem uputstava za treći podvig, mi smo zaostali iza njih, i onda smo videli gospodina Čučnja kako izlazi iz Šume...

– Gde su oni? – reče Dambldor, dok je iz tame izranjala bobatonska kočija.

– Ovamo – reče Hari, krećući se ispred Dambldora, pokazujući mu put kroz drveće. Više nije mogao da čuje Čučnjeve glas, ali znao je kuda treba da ide: to mesto nije bilo mnogo udaljeno od bobatonske kočije... ovde negde...

– Viktore? – povika Hari.

Niko mu ne odgovori.

– Bili su ovde – reče Hari Dambldoru. – Sigurno su bili ovde negde...

– *Lumos* – reče Dambldor, upalivši svoj štapić i podižući ga.

Uski svetlosni zrak iz štapića putovao je od jednog crnog stabla do drugog, osvetljavajući zemlju. A onda naiđe na par stopala.

Hari i Dambldor pojuriše napred. Krum je ležao ispružen na šumskom tlu. Izgleda da je bio onesvešćen. Nije bilo ni traga ni glasa od gospodina Čučnja. Dambldor se nagnu nad Krumom i nežno mu podiže kapak.

– Ošamućen – reče on blago. Njegove naočare u obliku polumeseca svetlucale su na mesečini, dok je virkao naokolo kroz obližnje drveće.

– Da odem i dovedem nekoga? – reče Hari. – Madam Pomfri?

– Ne – reče Dambldor hitro. – Ostani ovde.

On podiže svoj štapić uvis i usmeri ga ka Hagridovoj kolibi. Hari vide nešto nalik na srebrnu strelu kako izleće iz njega i šiba kroz drveće nalik na duh neke ptice. Onda se Dambldor opet nadnese poviše Kruma, uperi svoj štapić u njega i promrmlja: –

Renervate.

Krum otvori oči. Izgledao je ošamućeno. Kad je ugledao Dambldora, pokušao je da se uspravi, ali mu Dambldor stavi ruku na rame i pokaza mu da ostane da leži.

– Napao me je! – promrmlja Krum, prinoseći ruku glavi. – Onaj matori ludak me napao! Ozvrnuo zam ze da vidim gde ode Poter, a on me je napao odpozadi!

– Lezi načas mirno! – reče Dambldor.

Do njih dopre bat gromoglasnih koraka, i pred njima se odjednom stvori Hagrid, dahćući, s Fengom za petama. Nosio je svoj samostrel.

– Profesore Dambldor! – reče on, razrogačivši oči. – Hari... šta se...?

– Hagride, idi i dovedi profesora Karkarofa – reče Dambldor. – Njegov učenik je napadnut. Kad to učiniš, molim te alarmiraj profesora Čudljivka...

– Nema potrebe za tim, Dambldore – reče promukli režeći glas. – Ovde sam. – Čudljivko je ćopao ka njima oslanjajući se na štap, s upaljenim čarobnim štapićem.

– Prokleta noga – reče on besno. – Inače bih ovde stigao ranije... šta se desilo? Snejp je spomenuo nešto o Čučnju...

– Čučnju? – ponovi Hagrid tupo.

– Zovi Karkarofa, molim te, Hagride! – reče Dambldor oštro.

– Oh, da... u pravu ste, profesore... – reče Hagrid, okrenu se i nestade među mračnim drvećem, a Feng otkaska za njim.

– Ne znam gde je Barti Čučanj – reče Dambldor Čudljivku – ali je od najveće važnosti da ga pronađemo.

– Radim na tome – zareža Čudljivko, isuka svoj štapić i otćopa u Šumu.

Ni Dambldor ni Hari ne progovoriše ni reči dok ne začuše zvuke koji su nepogrešivo oznaćavali povratak Hagrida i Fenga. Za njima je brzao Karkarof. Nosio je svoje elegantno srebrno krzno, i delovao blede i uznemireno.

– Šta je ovo? – povika on, kada vide Kruma na zemlji, i Dambldora i Harija pored njega. – Šta se dešava?

– Napadnut zam! – reče Krum, pridižući se, i trljajući glavu. – Onaj gozpodin Džudžanj ili kako ze veđ zove...

– Čučanj te je napao? Čučanj te je napao? Troćarobnjaćki sudija?

– Igore – poče Dambldor, ali Karkarof se približi grćevito stežući svoje krzno uz sebe, delujući razjareno.

– Izdaja! – zaurla on, upirući prstom u Dambldora. – To je zavera! Vi i vaše Ministarstvo magije namamili ste me ovamo pod lažnim izgovorima, Dambldore! Ovo nije ravnopravno takmićenje! Prvo krišom ušunjate Potera na turnir, iako je maloletan! A sad ćovek iz vašeg Ministarstva i vaš prijatelj pokušava da onesposobi mog šampiona! Sve mi ovo smrdi na dvostruku igru i korupciju, a ti, Dambldore, s tim tvojim pričama o bliskim međunarodnim ćarobnjaćkim vezama i ponovnom uspostavljanju starih veza, o zaboravljanju starih razmirica – evo šta mislim o *tebi!*

Karkarof pljunu na zemlju ispred Dambldorovih nogu. Jednim brzim potezom,

Hagrid zgrabi Karkarofa za krznenu kragnu, podiže ga iznad sebe, i tresnu ga o obližnje drvo.

– Izvin' se! – zarezha Hagrid, dok se Karkarof borio da dođe do daha, s Hagridovom masivnom pesnicom preko grla, i nogama što su landarale po vazduhu.

– Hagride, *ne!* – povika Dambldor, a oči mu sevnuše.

Hagrid skloni ruku kojom je prikovao Karkarofa za drvo, a Karkarof skliznu niz deblo, pade kod njegovog korenja i ostade u čučućem položaju. Nekoliko grančica i lišće sručiše mu se na glavu.

– Budi ljubazan i otprati Harija nazad do zamka, Hagride – reče Dambldor oštro.

Teško dahćući, Hagrid uputi Karkarofu pogled pun mržnje. – Možda j' bolje da ostanem ovdje, direktore...

– Odvešćeš Harija nazad u školu, Hagride – ponovi Dambldor strogo. – Odvedi ga do grifindorskog tornja. A ti, Hari... hoću da ostaneš tamo. Sve što bi možda hteo da uradiš, sve sove koje bi možda hteo da pošalješ, sve može da pričeka do jutra, jesi li me razumeo?

– Ovaj... da – reče Hari, zureći u njega. Kako je Dambldor mogao da zna da on upravo u tom trenutku razmišlja da istog časa pošalje Prasvidžena pravo Sirijusu, da mu javi šta se desilo?

– Ostaviću Fenga sas vama, direktore – reče Hagrid, i dalje preteće zureći u Karkarofa, koji je i dalje ležao opružen u podnožju drveta, upleten u krzno i korenje. – Feng, ostani. Ajmo, Hari.

Oni u tišini prodoše pored bobatonske kočije, a potom krenuše uzbrdo ka zamku.

– Kak' se samo usuđuje – režao je Hagrid, dok su koračali pored jezera. – Kak' se usuđuje da optuži Dambldora. K'o da bi Dambldor učinio tak' nešto. K'o da je Dambldor 'teo da *ti* učestvuješ u turniru. Zabrinut! Ne znam kad' sam vid'o Dambldora više zabrinutog neg' što je u poslednje vreme. A ti! – Hagrid se iznenada besno okrenu ka Hariju, koji pogleda uvis u njega, vidno zatečen. – Šta s' ti radijo, lutajuć' okolo s prokletim Krumom? On ti je sas Durmstranga, Hari! Mog'o je da te prokune na mestu, zar ne? Zar te Čudljivko nije niš' naučio? Zamisli samo, dopustijo da ga namame nasamo...

– Krum je sasvim u redu! – reče Hari, dok su se penjali uz stepenice u Ulaznu dvoranu. – Nije pokušavao da me prokune, samo je hteo da priča o Hermioni...

– Popričaću i sas njom oko toga, ondak – reče Hagrid sumorno, trupkajući nogama uza stepenice. – Što manje posla imate s ovi stranci, biće vam bolje. Njima ne mo'š verovat'.

– Ti si se fino slagao s Madam Maksim – reče Hari ozlojeđeno.

– Nemo' da mi je pominješ! – reče Hagrid, i na trenutak je delovao krajnje zastrašujuće. – Sad sam je prozreo! Pokušava da mi se ulaguje da bi joj rek'o šta će bit' za treći podvig. Ha! Njima ne mo'š verovat'!

Hagrid je bio tako loše raspoložen da je Hari jedva dočekao da se pozdravi s njim

ispred portreta Debele Dame. On se pope kroz rupu iza portreta u dnevni boravak, i pohita pravo do ćoška gde su sedeli Ron i Hermiona, da im ispriča šta se dogodilo.

29. San

– Sve se svodi na sledeće – reče Hermiona, trljajući čelo. – Ili je gospodin Čučanj napao Viktora, ili je neko drugi napao obojicu u trenutku kad Viktor nije gledao.

– Mora da je Čučanj – odmah reče Ron. – Zato ga nije bilo kada su stigli Hari i Damblodor. Pobegao je.

– Ne bih rekao – reče Hari, zavrtevši glavom. – Delovao je stvarno slabašno... ne verujem da je mogao da se Prebaci, ili nešto slično.

– Pa i *ne možeš* da se Prebacuješ na hogvortskom imanju, koliko puta treba da vam kažem? – reče Hermiona.

– Okej... a šta kažete na ovu teoriju – reče Ron uzbuđeno – Krum je napao Čučnja – ne, sačekajte da završim – a onda Ošamutio sam sebe!

– A gospodin Čučanj je prosto ispario, je li? – reče Hermiona ledeno.

– A, da...

Bila je zora. Hari, Ron i Hermiona su se veoma rano iskrali iz svojih spavaonica i zajedno požurili u sovarnik da pošalju pismo Sirijusu. Sada su stajali i gledali u maglovito imanje. Sve troje su imali podočnjake i bili izuzetno bleđi, pošto su do

kasno u noć raspravljali o gospodinu Čučnju.

– Da ponovimo još jednom, Hari – reče Hermiona. – Šta je gospodin Čučanj tačno rekao?

– Rekao sam ti, nije imalo mnogo smisla – reče Hari. – Rekao je da hoće da upozori Dambldora na nešto. Definitivno je spomenuo Bertu Džorkins, i iz nekog razloga je verovao da je mrtva. Neprekidno je ponavljao da je on kriv za sve... spomenuo je i svog sina.

– Pa, to i *jeste* bila njegova krivica – reče Hermiona iznervirano.

– Kao da je skrenuo s uma – reče Hari. – Pola vremena kao da je verovao da su mu žena i sin još uvek živi, a neprekidno je razgovarao s Persijem o poslu i davao mu instrukcije.

– I... podseti me, šta je rekao o Znaš-Već-Kome? – reče Ron nelagodno.

– Rekao sam ti već – ponovi Hari tupo. – Rekao je da je sve jači.

Zavlada tajac.

Onda Ron progovori lažno sigurnim glasom: – Ali on je poludeo, kao što si i rekao, tako da je polovina svega toga ionako samo buncanje...

– Delovao je najnormalnije kada je pokušavao da govori o Voldemoru – reče Hari, ignorišući Ronovo trzanje na pomen tog imena. – Imao je velikih problema da sklopi makar dve reči skupa, ali tada je delovao kao da zna gde je, i šta hoće da uradi. Samo je ponavljao da hoće da vidi Dambldora.

Hari se okrenu od prozora i pogleda uvis ka zidnim pregradama. Polovina mnogobrojnih stalaka za sove bila je prazna. Tu i tamo, pokoja sova bi uletela kroz neki od prozora, vraćajući se iz noćnog lova s mišem u kljunu.

– Da me Snejp nije zadržavao – reče Hari ogorčeno – možda bismo i stigli tamo na vreme. *Direktor je zauzet, Poteru... Kakve su to gluposti? Zašto mi se jednostavno nije sklonio s puta?*

– Možda nije želeo da stigneš tamo! – reče Ron brzo. – Možda... sačekaj... šta misliš, koliko je brzo mogao da stigne do Šume? Misliš li da je mogao da bude brži od tebe i Dambldora?

– Ne, sem ukoliko se nije pretvorio u slepog miša ili nešto slično – reče Hari.

– Ni to nije isključeno – promrmlja Ron.

– Moramo da nađemo profesora Čudljivka – reče Hermiona. – Moramo da saznamo da li je pronašao gospodina Čučnja.

– Ukoliko je kod sebe imao Banditovu mapu, onda mu je bilo lako da ga nađe – reče Hari.

– Ukoliko Čučanj već nije bio izvan školskog imanja – reče Ron – pošto mapa pokazuje samo do granica, a ne i...

– Psst! – reče Hermiona iznenada.

Neko se penjao uza stepenice ka sovarniku. Hari je mogao da čuje dva glasa kako se svađaju, približavajući se sve više i više.

– ...to je ucena, eto šta je, zbog toga bismo mogli da upadnemo u more problema...
– ...pokušali smo da budemo ljubazni, vreme je da igramo prljavo, kao i on. Ne bi voleo da Ministarstvo magije sazna šta je uradio...

– Kažem ti, ukoliko to učiniš napismeno, onda je to ucena!

– Da, ali nećeš se žaliti ukoliko nam stigne lepa velika uplata, je li?

Vrata sovarnika se uz tresak otvoriše. Fred i Džordž predoše preko praga, a potom se ukočiše u mestu, kad spaziše Harija, Rona i Hermionu.

– Šta vi radite ovde? – upitaše Ron i Fred uglas.

– Šaljemo pismo – rekoše istovremeno Hari i Džordž.

– Šta, ovako rano? – rekoše Hermiona i Fred.

Fred se naceri. – U redu: mi nećemo pitati vas šta radite, ukoliko vi ne budete pitali nas – reče on.

U rukama je držao zapečaćen koverat. Hari baci pogled na njega, ali Fred, slučajno ili namerno, okrenu ruku tako da nije moglo da se vidi ime primaoca.

– Pa, ne dozvolite da vas mi zadržavamo – reče on, lažno se naklonivši, i pokaza prema vratima.

Ron se ne pomeri. – Koga to ucenjujete? – upita on.

Kez iščeznu s Fredovog lica. Hari primeti da je Džordž brzo pogledao u Freda, pre nego što se nasmešio Ronu.

– Ne budi glup, samo sam se šalio – reče on bezbrižno.

– Nije mi tako zvučalo – reče Ron.

Fred i Džordž se pogledaše.

Onda Fred naglo progovori: – Rekao sam ti već jednom, Rone, ne guraj nos u ono što te se ne tiče, ukoliko želiš da ostane u sadašnjem obliku. Ne vidim zašto bi to želeo, ali...

– Ovo me se tiče, ukoliko nekog ucenjujete – reče Ron. – Džordž je u pravu, mogli biste da upadnete u ozbiljnu nevolju zbog toga.

– Rekao sam ti, samo sam se šalio – reče Džordž. On priđe Fredu, uze pismo od njega i počeo da ga kači za nogu najbliže smeđe sove. – Zaista počinješ da zvučiš pomalo kao naš dragi stariji brat, Rone. Samo nastavi ovako i postaćeš asistent.

– Ne, neću! – reče Ron besno.

Džordž odnese sovu do prozora i ona odlete.

Potom se okrenu i naceri se Ronu. – Pa, onda prestani da govoriš ljudima šta da rade. Vidimo se kasnije.

On i Fred napustiše sovarnik. Hari, Ron i Hermiona se zглеdaše.

– Šta misliš, da ne znaju oni možda nešto o svemu ovome? – prošaputa Hermiona. – O Čučnju i svemu ostalom?

– Ne – reče Hari. – Da je posredi nešto tako ozbiljno, rekli bi nekome. Rekli bi Dambloru.

Ron je pak delovao kao da mu je neprijatno.

– Nešto nije u redu? – upita ga Hermiona.

– Pa... – reče Ron polako – ne znam da li bi baš rekli. Oni su... oni su u poslednje vreme opsednuti sticanjem novca, primetio sam to družeći se s njima... dok... znate...

– Dok nismo govorili – dovrši Hari rečenicu umesto njega. – Da, ali ucena...

– To je zbog one ideje o prodavnici šala koju su smislili – reče Ron. – Mislio sam da su to pričali samo da bi nervirali mamu, ali oni su zaista ozbiljni, pokušavaju da je osnuju. Preostala im je još samo godina dana na Hogvortsu i stalno pričaju o tome kako je vreme da razmisle o svojoj budućnosti, tata im ne može pomoći, a treba im dosta zlata da bi započeli neki posao.

Sada je Hermioni bilo neprijatno. – Da, ali... oni ne bi učinili ništa protivzakonito da bi se dokopali zlata. Zar ne?

– Ne bi? – reče Ron, skeptično. – Pojma nemam... nije baš da im smeta da krše pravila, je li?

– Da, ali ovo je *zakon* – reče Hermiona, sada već uplašeno. – Ovo nije neko glupo školsko pravilo... za ucenu će dobiti mnogo više od kaznene nastave! Rone... možda bi bilo najbolje da kažeš Persiju...

– Jesi li ti poludela? – reče Ron. – Da kažem Persiju? On bi se verovatno ugledao na Čučnja, i predao ih vlastima. – On se zagleda u prozor kroz koji je odletela Fredova i Džordžova sova, a potom reče: – Hajde, idemo na doručak.

– Šta misliš, je li previše rano da potražimo profesora Čudljivka? – upita Hermiona, kad sidoše niza spiralno stepenište.

– Da – reče Hari. – Verovatno bi nas razneo kroz vrata, kada bismo ga probudili u cik zore, pomislio bi da pokušavamo da ga napadnemo dok spava. Pričekajmo do velikog odmora.

Istorija magije retko kada je proticala tako sporo. Hari je neprekidno gledao na Ronov sat, pošto se konačno odvojio od svog, ali se Ronov pomerao tako polako da je mogao da se zakune da je i on prestao da radi. Sve troje su bili toliko umorni da su mogli da spuste glave na klupe i zaspe. Čak ni Hermiona nije hvatala svoje uobičajene beleške, već je sedela pridrživajući glavu rukama, zureći u profesora Binsa neusredsređenim pogledom.

Kada je konačno zvonilo, oni izjuriše u hodnik ka učionici Odbrane od Mračnih veština, i zatekoše profesora Čudljivka kako izlazi iz nje. Delovao je umorno bar koliko i oni. Kapak njegovog normalnog oka bio je napola sklopljen, zbog čega mu je lice delovalo izobličnije nego obično.

– Profesore Čudljivko? – pozva ga Hari, kad se probiše ka njemu kroz gomilu.

– Zdravo, Poteru – zareža Čudljivko. Njegovo magično oko pratilo je pogledom nekoliko prvaka u prolazu, koji ubrzaše, delujući nervozno. Potom se ponovo okrenu prema unutrašnjosti Čudljivkove glave, i najpre stade da posmatra iza njega, a potom profesor ponovo progovori. – Uđite ovamo.

On se pomeri unazad, propuštajući ih u praznu učionicu, potom doćopa iza njih i

zatvori vrata.

– Jeste li ga pronašli? – upita Hari, bez ikakvog okolišanja. – Gospodina Čučnja?

– Ne – reče Čudljivko. On priđe svom stolu, sede, ispruži drvenu nogu s blagim uzdahom i izvuče čaturicu.

– Da li ste upotrebili mapu? – upita Hari.

– Naravno – reče Čudljivko, gucnuvši iz čuture. – Ugledao sam se na tebe, Poteru. Prizvao sam je iz moje kancelarije u Šumu. Nije ga bilo nigde na njoj.

– *Ipak se Prebacio?* – upita Ron.

– *Nemoguće je Prebacivati se unutar hogvortskog imanja, Rone!* – reče Hermiona. – Ima drugih načina pomoću kojih je mogao da nestane, zar ne, profesore?

Čudljivkovo magično oko zadrhta kada se zaustavilo na Hermioni.

– I ti bi mogla da porazmisliš o karijeri Aurora – reče joj on. – Tvoj mozak radi upravo na taj način, Grejndžerova.

Hermiona pocrvene od zadovoljstva.

– Pa, nije bio nevidljiv – reče Hari. – Ova mapa pokazuje nevidljive ljude. Stoga mora da je napustio imanje.

– Ali nije svojevolumino ispario? – reče Hermiona brzo. – Možda ga je neko naterao?

– Da, neko je mogao... mogao da ga smesti na metlu i da odleti s njim, zar ne? – reče brzo Ron, gledajući u Čudljivka pogledom punim nade, kao da je i on hteo da mu se kaže da bi bio dobar Auror.

– Ne možemo odbaciti otmicu kao mogućnost – zareža Čudljivko.

– Pa – nastavi Ron – mislite li da je negde u Hogsmidu?

– Mogao bi biti bilo gde – reče Čudljivko, vrteći glavom. – Jedno zasigurno znamo: ovde nije.

On glasno zevnu, tako da mu se ožiljci raširiše, a njegova iskrivljena usta otkriše da mu fali nekoliko zuba.

Potom reče: – E pa, Damblodor mi je rekao da vas troje sebe smatrate nekim istraživačima, ali ništa ne možete učiniti za Čučnja. Njega će odsad da traži Ministarstvo, Damblodor ih je obavestio. Poteru, ti se samo koncentriši na treći podvig.

– Šta? – reče Hari. – Oh, da...

Nije ni pomislio na lavirint, otkad ga je prethodne večeri napustio zajedno s Krumom.

– Ovaj će ti baš biti po volji – produži Čudljivko, gledajući u Harija, i češkajući svoju unakaženu i zaraslu bradu. – Po onome što sam čuo od Damblodora, kada si bio u prvom razredu uspeo si da prebrodiš niz prepreka koje su branile pristup Kamenu mudrosti, zar ne?

– Mi smo mu pomogli – brzo upade Ron. – Ja i Hermiona smo pomogli.

Čudljivko se naceri. – Pa, pomozite mu onda da se spremi za ovo, i biću veoma iznenađen ukoliko ne bude pobedio – reče on. – U međuvremenu... stalni oprez, Poteru. Stalni oprez. – On cugnu još jedan veliki gutljaj iz svoje čuture, a njegovo

magično oko okrenu se ka prozoru. Kroz njega se videlo najviše jedro durmstranškog broda.

– Vas dvoje – upravi on svoje normalno oko ka Ronu i Hermioni – budite u Poterovoj blizini, važi? I ja držim stvari na oku, ali svejedno... nikada ne možete biti dovoljno oprezni.

* * *

Sledećeg jutra Sirijus im je vratio sovu s pismom. Ona slete pored Harija u istom trenutku kad i jedna siva sova pored Hermione, držeći primerak *Dnevnog proroka* u kljunu. Ona uze novine, pregleda prvih nekoliko strana, reče: – Ha! Još nije ni nanjušila ovu priču o Čučnju! – a potom se pridruži Ronu i Hariju da zajedno pročitaju Sirijusov odgovor na čudnovate događaje dve večeri ranije.

Hari – šta uopšte izvodiš, lutajući tek tako po šumi s Viktorom Krumom? Hoću da mi se zakuneš, povratnom sovinom poštom, da se nećeš više ni sa kim šetati noću. Na Hogvortsu se nalazi neko ko je krajnje opasan. Jasno mi je da su hteli da spreče Čučnja da se vidi s Dambldorom, a ti si najverovatnije bio na samo par koraka od njih, u mraku. Mogli su da te ubiju.

Tvoje ime nije slučajno dospelo u Vatrene pehar. Ukoliko neko pokušava da te napadne, sad mu je poslednja prilika za to. Budi uvek blizu Rona i Hermione, ne napuštaj grifindorski toranj uveče i pripremi se za treći podvig. Vežbaj Ošamućivanje i Razoružavanje. Ne bi bilo na odmet da osim toga uvežbaš i nekoliko uroka. Povodom Čučnja ne možeš ništa da učiniš. Kloni se nevolja i čuvaj se. Čekam tvoje pismo u kome mi obećavaš da nećeš više noću da izlaziš izvan zamka.

Sirijus

– Ko je on, da mi pridikuje da ne izlazim iz zamka? – reče Hari, blago iznerviran, čim savi Sirijusovo pismo i stavi ga u odoru. – Posle svega što je on radio u školi!

– Zabrinut je za tebe! – reče Hermiona oštro. – Baš kao i Čudljivko i Hagrid! Stoga ih poslušaj!

– Cele godine niko nije pokušao da me napadne – reče Hari. – Niko mi ništa nije uradio...

– Osim što je stavio tvoje ime u Vatrene pehar – reče Hermiona. – A to su sigurno uradili s razlogom, Hari. Njuško je u pravu. Moguće je da su pokušavali da dobiju na vremenu. Možda je ovo podvig na kome će pokušati da te srede.

– Vidi – reče Hari nestrpljivo – recimo da je Njuško u pravu, i da je neko ošamutio Kruma da bi kidnapovao Čučnja. Pa, onda su *bili* u drveću oko nas, zar ne? Ali su sačekali da im se sklonim s puta pre nego što su reagovali, zar ne? Stoga ne izgleda da

sam im ja meta, je li tako?

– Da su te ubili u Šumi, ne bi mogli da udese da izgleda kao da je nesrećan slučaj! – reče Hermiona. – Ali, ako bi poginuo tokom izvođenja podviga...

– Nije ih bilo briga hoće li neko primetiti da je Krum napadnut, zar ne? – reče Hari. – Zašto nisu i mene isto tako sredili? Mogli su da izvedu da sve izgleda kao da smo Krum i ja imali nekakav dvoboj, ili nešto slično.

– Hari, ni ja to ne razumem – reče Hermiona očajnički. – Samo znam da se dešavaju raznorazne čudnovate stvari, i to mi se ne dopada... Čudljivko je u pravu – Njuško je u pravu – moraš da počneš da treniraš za treći podvig, iz ovih stopa. I obavezno napiši pismo Njušku, obećaj mu da se više nećeš sâm šunjati po školi.

* * *

Hogvortsko imanje nikad nije izgledalo primamljivije nego sad, kad je Hari morao da ostane u školi. Sledećih nekoliko dana provodio je sve slobodno vreme ili u biblioteci s Hermionom i Ronom, obrađujući lekcije o urocima, ili u praznim učionicama u koje bi se ušunjali da bi vežbali. Hari je pokušavao da se koncentriše na Ošamućujuću čin, koju nikad dotad nije koristio. Problem je bio u tome što je vežbanje ove čini zahtevalo izvesne žrtve od Rona i Hermione.

– Zar ne možemo jednostavno da kidnapujemo Gospođu Noris? – predloži Ron u ponedeljak, tokom ručka, dok je ležao ispružen na leđima posred učionice u kojoj su slušali Čini, nakon što ga je Hari upravo Ošamutio i ponovo probudio, po peti put zaredom. – Zašto malo ne Ošamutiš nju. Ili bi mogao da iskoristiš Dobija, Hari, kladim se da bi sve učinio da ti pomogne. Nije da se bunim, ili nešto slično – on se oprezno uspravi na noge, trljajući zadnjicu – ali me zaista sve boli...

– Pa, to je zato što neprekidno promašuješ jastuke, zar ne! – reče Hermiona nestrpljivo, nameštajući ponovo gomilu jastuka koje su koristili za Uklanjanjuće čini, a koje je profesor Flitvik ostavio u kabinetu. – Samo probaj da padneš unazad!

– Kad si Ošamućen, ne možeš baš najbolje da ciljaš, Hermiona! – reče Ron ljutito. – Zašto ti ne probaš malo?

– Pa, mislim da se Hari već uhodao – reče Hermiona brže-bolje. – A ne moramo da se brinemo za Razoržavanje, pošto on to već odavno ume da radi ... mislim da bi večeras trebalo da počnemo da radimo neki od ovih uroka.

Ona pogleda listu koju su sastavili u biblioteci.

– Sviđa mi se kako ovaj izgleda – reče ona – ovaj Onesposobljavajući urok. Trebalo bi da uspori sve što bi pokušalo da te napadne, Hari. Počecemo s njim.

Zvono se oglasi. Oni žurno pobacaše jastuke nazad u Flitvikov orman i iskradoše se iz učionice

– Vidimo se na večeri! – reče Hermiona i krenu na čas Aritmantije, dok se Hari i Ron uputiše prema severnom tornju, na čas Predskazivanja. Široke trake zaslepljujuće

zlatne sunčeve svetlosti spuštale su se preko hodnika kroz visoke prozore. Napolju je nebo bilo toliko jarkoplavo, da je delovalo kao da je prelakirano.

– Biće pakleno u sobi profesorke Treloni, ona nikad ne gasi ono svoje ognjište – reče Ron, dok su se uspinjali uz stepenice ka srebrnim merdevinama i vratancima u plafonu.

Bio je sasvim u pravu. U blago osvetljenoj prostoriji bilo je sparno. Mirisi iz neparfemisane vatre bili su teži no ikad. Hariju se malo zamuti u glavi dok se probijao do jednog od prozora sa zavesom. Dok je profesorka Treloni gledala u suprotnom pravcu, pokušavajući da raspetlja šal koji se zapleo u lampu, on odškrinu prozor nekoliko centimetara, i uvali se u fotelju presvučenu cicom, tako da mu je blag vetrić prelazio preko lica. Bilo je izuzetno prijatno.

– Dušice moje – reče profesorka Treloni, sedajući u svoju široku fotelju ispred razreda, sve ih gledajući svojim čudnovato uvećanim očima – skoro smo završili naš rad na Predskazivanju pomoću planeta. Danas ćemo imati sjajnu priliku da ispitamo uticaj Marsa, pošto je njegov položaj trenutno izuzetno zanimljiv. Ukoliko svi pogledate ovamo, prigušiću svetla...

Ona mahnu štapićem, i sva svetla se ugasiše. Vatra je sada bila jedini izvor svetlosti. Profesorka Treloni se sagnu, i ispod svoje fotelje izvuče minijaturni model solarnog sistema, smešten ispod staklene kupole. Bila je to predivna stvar. Oko svake od devet planeta svetlucali su njihovi meseci u svojim putanjama, kao i vatreno sunce, levitirajući u vazduhu iza stakla. Hari je lenjo posmatrao kako profesorka Treloni pokazuje fascinirajuće uglove koje Mars pravi u odnosu na Neptun. Preplaviše ga teška neparfemisana isparenja, a vetrić koji je duvao kroz prozor nežno mu je prelazio preko lica. Čuo je nekog insekta kako nežno zuji iza zavese. Kapci počеше da mu se sklapaju...

Jahao je na leđima orlovske sove, jezdeći kroz bistro plavo nebo ka staroj, rastinjem prekrivenoj kući koja je stajala visoko na brdu. Leteli su sve niže i niže, a vetrić je prijatno ćarlijao po Harijevom licu, dok nisu stigli do mračnog i polomljenog prozora na gornjem spratu kuće i ušli kroz njega. Sada su leteli kroz sumoran hodnik, ka sobi na samom kraju... prošli su kroz vrata, u mračnu sobu čiji su prozori bili zabarikadirani daskama...

Hari siđe sa sovinih leđa... i posmatrao ju je, kako leprša po sobi i sleće u stolicu koja mu je bila okrenuta leđima... na podu pored stolice stajala su dva mračna obličja... oba su se pomerila...

Jedno obličje beše ogromna zmija... drugo je bilo čovek... nizak, proćelav čovek, čovek suznih očiju i šiljatog nosa... on je dahtao i jecao na ćilimu ispred kamina...

– Imaš sreće, Crvorepu – reče hladan, piskav glas iz stolice na koju je sova sletela. – Zbilja imaš mnogo sreće. Tvoja brljotina nije baš sve upropastila. Mrtav je.

– Gospodaru! – zacvile čovek na podu. – Gospodaru moj, ja sam... toliko sam zadovoljan... i toliko mi je žao...

– Nagini – reče hladni glas – ti nemaš sreće. Ipak te neću nahraniti Crvorepom, uprkos svemu... ali nema veze, nema veze... tu je još uvek Hari Potter...

Zmija prosikta. Hari je mogao da vidi njen jezik kako palaca.

– A sada, Crvorepu – reče hladni glas – samo još jedan mali podsetnik da neću više tolerisati nijednu tvoju brljotinu...

– Gospodaru... ne... preklinjem vas...

Iz stolice se pojavi vrh štapića. Bio je uperen u Crvorepa. – *Krucio* – reče hladni glas.

Crvorep vrisnu, vrisnu kao da mu svaki nerv u telu plamti, Harijeve uši ispuniše se kricima, dok mu je ožiljak na čelu buktao od bola: i on je vrištao... Voldemor će ga čuti, znaće da je tu...

– Hari! *Hari!*

Hari otvori oči. Ležao je na podu sobe profesorke Treloni, s rukama na licu. Ožiljak ga je i dalje toliko pekao da su mu suze navirale na oči. Bol je bio stvaran. Ceo razred je stajao oko njega, a Ron je klečao pored njega, užasnut.

– Da li si dobro? – upita ga on.

– Naravno da nije! – reče profesorka Treloni, delujući vrlo uzbuđeno. Njene ogromne oči predoše preko Harija i upiljiše se u njega. – Šta je bilo, Poteru? Predskazanje? Priviđenje? Šta si video?

– Ništa – slaga Hari. On sede na zemlju. Osetio je da se trese. Nije mogao a da se osvrće ka senkama iza sebe. Voldemorov glas zvučao je tako blizu...

– Držao si se za svoj ožiljak! – reče profesorka Treloni. – Valjao si se po podu, stiskajući ožiljak! Hajde, de, Poteru, imam ja iskustva s ovakvim stvarima!

Hari pogleda u nju.

– Mislim da moram da odem do bolničkog krila – reče on. – Imam gadnu glavobolju.

– Dušice moja, nesumnjivo si podlegao stimulacijama čudnovatih vidovitih vibracija moje sobe! – reče profesorka Treloni. – Ukoliko sad odeš, izgubićeš priliku da vidiš dalje nego što si ikad mogao da...

– Trenutno ne želim da vidim ništa osim leka za glavobolju – reče Hari.

On ustade. Ceo razred ustuknu. Svi su delovali uznemireno.

– Vidimo se kasnije – promrmlja Hari Ronu, pokupi svoju torbu, i krenu ka vratima u podu, ignorišući profesorku Treloni, koja je delovala veoma frustrirano, kao da joj je upravo uskraćena prava poslastica.

Ipak, kad je sišao niz njene merdevine, Hari se nije uputio ka bolničkom krilu. Nije ni imao nameru da ide tamo. Sirijus mu je rekao šta da uradi ako ga ponovo bude zboleo ožiljak, i Hari je bio spreman da poslušaj njegov savet: pošao je pravo u Dambldorovu kancelariju. On odmaršira kroz hodnik, razmišljajući o onome što je video u snu... taj san je bio podjednako stvaran, kao i onaj koji ga je probudio u Šimširovoj ulici... on se još jednom priseti svih detalja u sebi, kako bi bio siguran da

će moći da ih se seti kasnije... čuo je Voldemora kako optužuje Crvorepa da je napravio brljotinu... ali je sova donela dobre vesti, brljotina je ispravljena, neko je bio mrtav... tako da Crvorep ipak neće postati hrana za zmiju... umesto njega, biće to on, Hari...

Hari prođe pravo pored kamenog gargojla koji je čuvao ulaz u Dambldorovu kancelariju, ne primetivši... Onda trepnu, osvrnu se oko sebe, shvati šta je učinio i vrati se nazad, zaustavivši se ispred njega. Potom se seti da ne zna lozinku.

– Limun-bombonica? – pokuša on nesigurno. Gargojl se ne pomeri.

– Okej – reče Hari, zureći u njega. – Kolač od kruške? Ovaj – štapić od sladića. Praskava zujalica. *Pljuckove* najbolje naduvavajuće žvake. *Berti Botove* bombonice svih aroma... oh, ne, on ih ne voli, zar ne?... oh, ma samo se otvori, hoćeš li? – reče on ljutito. – Zaista moram da ga vidim, hitno je!

Gargojl je i dalje bio nepomičan.

Hari ga šutnu, ne postigavši ništa osim mučno jakog bola u svom nožnom palcu.

– Čokoladna žabica! – povika on ljutito, stojeći na jednoj nozi. – Šećerno pero! Buba-švabonica!

Gargojl ožive i skoči u stranu. Hari trepnu.

– Buba-švabonica? – reče on, zgranut. – Samo sam se šalio...

On požuri kroz procep u zidu i, kad se vrata za njim zatvoriše, zakorači na spiralno kameno stepenište, koje polako krenu da klizi naviše, noseći ga do lakiranih hrastovih vrata s mesinganim zvekirom.

Čuo je glasove kako dopiru iz kancelarije. On iskorači s pokretnog stepeništa i oklevaše da uđe, prislušujući.

– Dambldore, bojim se da ne vidim nikakvu vezu, uopšte je ne vidim! – bio je to glas ministra magije, Kornelijusa Fadža. – Ludo kaže da je Berta savršeno sposobna da se sama izgubi. Slažem se da smo očekivali da ćemo je dosad već pronaći, ali svejedno, nema nikakvog dokaza ni o kakvoj prljavoj igri, ama baš nikakvog. Baš kao što nema nikakvog dokaza da je njen nestanak povezan s nestankom Bartija Čučnja!

– A šta mislite da se dogodilo Bartiju Čučnju, ministre? – reče Čudljivkov režeći glas.

– Alastore, vidim samo dve mogućnosti – reče Fadž. – Ili je Čučanj konačno pukao – što je i više nego verovatno, siguran sam da ćete se složiti sa mnom, uzevši u obzir ono što mu se privatno dogodilo – i onako lud, odlutao nekud...

– U tom slučaju, odlutao je tamo nekud neverovatno brzo, Kornelijuse – reče Dambldor smireno.

– Ili je... pa... – Fadž je zvučao posramljeno. – Pa, uzdržaću se od davanja svog mišljenja dok ne budem video mesto gde su ga pronašli, ali kažete da je to bilo malo dalje od Bobatonske kočije? Dambldore, ti znaš *šta* je ta žena, zapravo?

– Da, vrlo sposobna direktorka... i fantastična plesačica – reče Dambldor tiho.

– Ma hajde, Dambldore! – reče Fadž besno. – Zar ne misliš da si pristrasan zbog

Hagrida? Ispostavi se, neretko, da nisu svi oni bezazleni – ukoliko, zapravo, i Hagrida možeš nazvati bezazlenim, s tom njegovom obuzetošću čudovištima...

– Ne sumnjam u Madam Maksim ništa više nego u Hagrida – reče Damblodor, podjednako smireno. – Mislim da si možda ti taj koji je pristrasan, Kornelijuse.

– Možemo li da završimo ovu diskusiju? – zareža Čudljivko.

– Da, da, hajdemo onda na imanje – reče Kornelijus nestrpljivo.

– Ne, ne radi se o tome – reče Čudljivko – nego, Poter bi da porazgovara s vama, Damblodore. Eno ga, ispred vrata.

30. Sito-za-misli

Vrata kancelarije se otvoriše.

– Zdravo, Poteru – reče Čudljivko. – Hajde, uđi.

Hari stupi unutra. Već je jednom bio u Dambldorovoj kancelariji. Bila je to predivna, kružna soba, prekrivena portretima prethodnih direktora i direktorki Hogvortsu, koji su čvrsto spavali, a grudi su im se blago dizale i spuštale.

Kornelijus Fadž je stajao pored Dambldorovog stola, u svom uobičajenom kariranom ogrtaču, a u ruci je držao svoj limunzeleni polucilindar.

– Hari! – reče Fadž veselo, krenuvši napred. – Kako si?

– Fino – slaga Hari.

– Baš smo pričali o noći kada se gospodin Čučanj pojavio na školskom imanju – reče Fadž. – Ti si bio taj koji ga je našao, zar ne?

– Da – reče Hari. Onda, osećajući da je beskorisno pretvarati se da nije čuo šta su pričali, dodade – nisam nigde u blizini video Madam Maksim, a ona ne bi baš mogla da se sakrije, zar ne?

Dambldor se nasmeja Hariju iza Fadžovih leđa, a u očima mu blesnu dobro znani

sjaj.

– Da, pa – reče Fadž, naizgled posramljen – upravo smo se spremali da krenemo u kratku šetnju po imanju, Hari, te ćeš morati da nam oprostiš što te napuštamo... možda bi bilo dobro da se vratiš na čas...

– Hteo sam da popričam s vama, profesore – reče Hari brzo, gledajući u Damblдора, koji mu uzvрати brzim, upitnim pogledom.

– Pričekaj me ovde, Hari – reče on. – Naš pregled imanja neće dugo potrajati.

Oni izadoše pored njega u tišini i zatvoriše vrata. Posle manje od minuta, Hari ču kako se bat Čudljivkove drvene noge sve više udaljava u donjem hodniku. On se osvrnu oko sebe.

– Zdravo, Fokse – reče.

Foks, Feniks profesora Damblдора, stajao je na zlatnom stalku pored vrata. Velika kao labud, veličanstvenog skerletnog i zlatnog perja, ptica mahnu dugačkim repom i dobroćudno namignu Hariju.

Hari sede u stolicu ispred Dambldorovog stola. Nekoliko minuta je tako sedeo, posmatrajući stare direktore i direktorke kako hrču u ramovima, razmišljajući o onome što je upravo čuo, i prelazeći prstima preko svog ožiljka. Sada je prestao da ga boli.

Osećao se nekako mnogo smirenije, sad kad je u Dambldorovoj kancelariji, znajući da će mu uskoro ispričati svoj san. Hari pogleda u zid iza stola. Na polici je stajao zakrpljen i ofucan Šešir za razvrstavanje. Staklena vitrina pored njega čuvala je veličanstveni srebrni mač, s velikim rubinima utisnutim u dršku, koji Hari prepozna kao onaj mač koji je lično izvukao iz Šešira za razvrstavanje kad je bio u drugom razredu na Hogvortsu. Mač je nekad pripadao Godriku Grifindoru, osnivaču Harijeve kuće. Zurio je u njega, sećajući se kako mu je mač pritekao u pomoć kada se činilo da je svaka nada izgubljena, i u tom istom trenutku primeti srebrnast odsjaj kako igra i blešti na staklenoj vitrini. Hari se osvrnu oko sebe, tražeći izvor svetlosti, i vide zrak srebrnobeke svetlosti kako sija iz crne vitrine, čija vrata nisu bila zatvorena kako valja. Hari je malo oklevao, pogledao u Foksa, a potom ustao, prešao preko kancelarije i širom otvorio vrata vitrine.

Tamo je ležala plitka kamena zdela, s čudnovatim rezbarijama po ivici. Bile su to rune i simboli koje Hari nije umeo da rastumači. Srebrnasta svetlost dopirala je iz sadržaja zdele, koji je bio nešto što Hari nikad dotad nije video. Nije mogao da proceni je li u pitanju tečnost ili gas. Bilo je to nešto bistro, beličastosrebrno, i neprekidno u pokretu. Sama površina bi se zatalasala kao voda na vetru, a onda se, poput oblaka, razdvojila i nežno zalelujala. Izgledalo je kao tečna svetlost – ili nekakav čvrst vetar – Hari nije mogao da se odluči.

Želeo je da je dodirne, da je oseti, ali bezmalo četiri godine iskustva s magijskim svetom naučile su ga da bi guranje ruku u nepoznatu supstancu bilo veoma glupo. Stoga izvuče svoj štapić iz odore, baci nervozan pogled preko kancelarije, ponovo pogleda u sadržaj zdele i gurnu štapić unutra. Površina srebrnaste tvari u njoj poče da

se kovitla velikom brzinom.

Hari se nagnu bliže, zavukavši glavu pravo u vitrinu. Srebrnasta supstanca upravo je postala providna: ličila je na staklo. On pogleda dole u nju, očekujući da vidi kameno dno zdele – i umesto toga, ispod površine tajanstvene supstance vide veliku sobu, sobu u koju je gledao kroz neku vrstu kružnog prozora na tavanici.

Soba je bila prigušeno osvetljena: čak mu se činilo da bi mogla biti i pod zemljom, pošto nije imala prozore, već samo baklje u njihovim ozidanim ležištima, kao one koje osvetljavaju zidove Hogvortsu. Približivši lice, tako da mu je nos bio na svega nekoliko centimetara od površine staklaste supstance, Hari vide da uza svaki zid sede redovi i redovi čarobnjaka i veštica, na klupicama izdignutim u više nivoa. U samoj sredini sobe nalazila se jedna prazna stolica. Nešto u vezi s tom stolicom izazva zlokobno osećanje u Hariju. Oko njenog naslona bili su obmotani lanci, kao da su oni koji bi sedeli na stolici obično vezivani za nju.

Gde se nalazilo ovo mesto? To sigurno nije Hogvorts. U zamku nikad nije video sobu nalik ovoj. Štaviše, masu ljudi u tajanstvenoj sobi na dnu zdele činili su odrasli, a Hari je znao da na Hogvortsu nema ni izbliza toliko profesora. Izgledaju, pomisli Hari, kao da čekaju na nešto. Iako je mogao da im vidi samo vrhove šiljatih šešira, činilo se da su svi okrenuti u istom pravcu i da ne komuniciraju međusobno.

Pošto je zdela bila kružna, a soba koju je posmatrao četvrtasta, Hari nije mogao da razazna šta se događa u ćoškovima sobe. On se nagnu još više, spustivši glavu, pokušavajući da vidi...

Vrh njegovog nosa dodirnu čudnu supstancu u koju je zurio.

Dambldorova kancelarija iznenada se nagnu – Hari se zanese napred i naglavačke ulete u supstancu u zdeli...

Ali ne udari glavom u kameno dno. Padao je kroz nešto ledeno hladno i crno. Bilo je to kao da ga je usisao neki mračni vrtlog...

I odjednom, obreo se na klupi u ćošku sobe unutar zdele, na klupi izdignutoj više od svih ostalih. On pogleda uvis ka visokoj kamenoj tavanici, očekujući da vidi kružni prozor kroz koji je maločas gledao, ali tamo nije bilo ničeg osim tamnog, čvrstog kamena.

Dišući teško i ubrzano, Hari se osvrnu. Niko od čarobnjaka i veštica u sobi (a bilo ih je najmanje dve stotine) nije gledao u njega. Niko od njih izgleda da nije ni primetio da je četrnaestogodišnji dečak upravo pao s tavanice među njih. Hari se okrenu ka čarobnjaku na klupici pored sebe, i ispusti glasan usklik iznenađenja, koji odjeknu tihom sobom.

Sedeo je tik pored Albusa Damblдора.

– Professore! – reče Hari, prigušenim šapatom. – Žao mi je... nisam hteo da... samo sam pogledao onu zdelu u vašoj vitrini – ja – gde smo to mi?

Ali Dambldor se nije pomerao niti progovarao. Potpuno je ignorisao Harija. Kao i svi drugi čarobnjaci na klupicama, zurio je u udaljeni ugao sobe, gde su se nalazila

vrata.

Hari je piljio, zbunjeno, u Dambldora, potom u tihu gomilu posmatrača, potom nazad u Dambldora. A onda mu sinu...

Hari se već jednom bio našao negde gde ga niko nije mogao ni čuti ni videti. Tada je upao kroz stranicu u začaranom dnevniku, baš u nečije tuđe sećanje... i ukoliko sada nije u velikoj zabludi, ponovo mu se dogodilo nešto slično ...

Hari podiže svoju desnu ruku, na trenutak je oklevao, a onda energično mahnu njome ispred Dambldorovog lica. Dambldor nije ni trepnuo, nije se ni okrenuo ka Hariju, niti se iole pomerio. I to je, po Harijevom mišljenju, zapečatilo stvar. Dambldor ga ne bi tako ignorisao. Bio je unutar sećanja i ovo nije bio Dambldor iz sadašnjice. Ali kakvo je ovo mesto? Šta to iščekuju svi ovi čarobnjaci?

Hari se pažljivije osvrnu oko sebe. Soba je, kao što je ranije i pretpostavio kada ju je posmatrao odozgo, izvesno bila ispod zemlje – više tamnica nego soba, pomisli on. Celo mesto je ostavljalo sumoran i zloslutan utisak. Na zidovima nije bilo slika, niti bilo kakve dekoracije: samo zbijeni redovi klupica, koji su se dizali po nivoima iznad poda, svuda po sobi, postavljeni tako da sve imaju jasan vidik na onu stolicu s okovima na naslonima za ruke.

Pre nego što je Hari mogao da donese još neke zaključke u vezi s tim gde se nalazi, začu korake. Vrata u uglu tamnice se otvoriše, i troje ljudi uđe unutra – ili, zapravo, jedan čovek u pratnji dva dementora.

Hariju se stomak sledi. Dementori, visoka zakukuljena stvorenja čija su lica bila skrivena, polako su klizili ka stolici u centru sobe, svaki držeći po jednu čovekovu ruku svojim mrtvim i trulim šakama. Čovek između njih delovao je kao da će se upravo onesvestiti, a Hari ga je potpuno razumeo... znao je da dementori ne mogu da mu naude unutar sećanja, ali se Hari suviše dobro sećao njihove moći. Posmatračići blago ustuknuše kad dementori postaviše čoveka u stolicu s okovima i otklizaše nazad, izlazeći iz sobe. Vrata se zalupiše za njima.

Hari pogleda čoveka koji je sada sedeo u stolici i vide da je to Karkarof.

Za razliku od Dambldora, Karkarof je delovao mnogo mlađe: kosa i jareća bradica behu mu crne. Nije bio obučen u svoje elegantno krzno, već u tanku i iscepanu odoru. Tresao se. Dok je Hari posmatrao, okovi na naslonu stolice iznenada sinuše zlatnim sjajem, i polako se Karkarofu obmotaše oko ruku, prikovavši ga za stolicu.

– Igore Karkarof – reče osoran glas s Harijeve leve strane. Hari se osvrnu, i vide gospodina Čučnja kako ustaje sa sredine klupe pored njega. Čučnjeva kosa bila je tamna, lice mnogo manje izborano, i izgledao je budno i oprezno. – Doveden si iz Askabana da bi svedočio pred Ministarstvom magije. Koliko shvatamo, imaš neke značajne informacije za nas.

Karkarof se ispravi što je bolje mogao, onako čvrsto vezan za stolicu.

– Imam, gospodine – reče on i, mada mu je glas bio veoma uplašen, Hari je i dalje mogao da oseti njegov prepoznatljiv slatkorečiv prizvuk. – Želeo bih da budem od

koristi Ministarstvu. Želeo bih da pomognem. Ja... ja znam da Ministarstvo pokušava da... da sakupi poslednje sledbenike Mračnog gospodara. Râd sam da pomognem na bilo koji način ako mogu...

U klupama nastade žamor. Neki čarobnjaci i veštice posmatrali su Karkarofa s interesovanjem, drugi s naglašenim nepoverenjem. A onda Hari začu, sasvim razgovetno, s druge Dambldorove strane, poznat, režeći glas kako kaže: – Šljam.

Hari se nagnu napred kako bi video ko je pored Damblдора. Tamo je sedeo Ludooki Ćudljivko – mada je bila primetna razlika u njegovom izgledu. Nije imao magično oko, već dva normalna. Oba su gledala dole u Karkarofa, i oba su se suzila u znak jakog neprijateljstva.

– Ćučanj će ga pustiti – prodakta Ćudljivko tiho Dambldor. – Nagodio se s njim. Trebalo mi je šest meseci da ga pronađem i uhvatim, a sad će ga Ćučanj pustiti ukoliko dobije dovoljno novih imena. Ja predlažem da čujemo nove informacije, a onda da ga ponovo bacimo dementorima.

Dambldor tiho, neodobravajuće frknu kroz svoj dugi, povijeni nos.

– Ah, zaboravio sam... ti ne voliš dementore, zar ne, Albuse? – reče Ćudljivko sa sarkastičnim osmehom.

– Ne – reče Dambldor smireno – bojim se da ih ne volim. Već odavno smatram da je Ministarstvo pogrešilo što se povezalo s tim stvorenjima.

– Ali za ovakav šljam... – reče Ćudljivko nežno.

– Tvrdiš da imaš imena za nas, Karkarofe – nastavi Ćučanj. – Da ih čujemo, moliću lepo.

– Morate da shvatite – reče Karkarof užurbano – da je Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati uvek radio u najvećoj tajnosti... više je voleo da mi – hoću reći, njegovi sledbenici – i sada najdublje žalim što sam se ikad svrstao među njih...

– Požuri već jednom – naruga se Ćudljivko.

– ... nikada nismo znali imena svih naših kompanjona – samo je on znao ko smo svi mi...

– Što je bio mudar potez, zar ne, pošto je sprečavao neke kao što si ti, Karkarofe, da ih sve ocinkariš – promrmlja Ćudljivko.

– Ipak, ti tvrdiš da imaš *neka* imena za nas? – reče gospodin Ćučanj.

– I... imam – reče Karkarof bez daha. – I pazite, to su važni sledbenici. Ljudi koje sam sopstvenim očima video kako ispunjavaju njegove naredbe. Dajem ove informacije kao znak da ga se potpuno i sasvim odričem, i da sam ispunjen kajanjem toliko velikim, da jedva mogu da...

– A ta imena su? – reče gospodin Ćučanj oštro.

Karkarof duboko udahnu.

– Bio je tu Antonin Dolohov – reče on. – Ja... video sam ga kako muči nebrojene Normalce i... i one koji su odbijali da podržavaju Mračnog gospodara.

– I pri tom si mu pomagao – promrmlja Ćudljivko.

– Već smo uhvatili Dolohova – reče Čučanj. – Uhvaćen je nedugo posle tebe.

– Zbilja? – reče Karkarof, razrogačivši oči. – Ja... drago mi je što to čujem!

Ali nije delovao tako. Hari je video da su za njega ove vesti bile pravi udarac. Jedno od njegovih imena bilo je beskorisno.

– Još neko? – reče Čučanj hladno.

– Ovaj, da... bio je tu Rosijer – reče Karkarof užurbano. – Evan Rosijer.

– Rosijer je mrtav – reče Čučanj. – I on je uhvaćen nedugo posle tebe. Bilo mu je draže da se bori, nego da mirno pođe s nama, i nastradao je u toj borbi.

– I sa sobom u smrt poneo i deo mene – prošaputa Čudljivko s Harijeve desne strane. Hari se ponovo osvrnu ka njemu, i vide ga kako Dambldoru pokazuje veliki deo nosa koji mu je nedostajao.

– Ništa... ništa bolje Rosijer nije ni zaslužio! – reče Karkarof, sad već s notom prave panike u glasu. Hari je primećivao da ovaj već strepi da njegove informacije neće biti ni od kakve koristi Ministarstvu. Karkarofove oči su stalno krišom pogledale ka vratima u uglu, iza kojih su, nesumnjivo, i dalje čekali dementori.

– Još neko? – upita Čučanj.

– Da! – povika Karkarof. – Bio je tu Travers... on je pomogao da se pobiju Mek Kinoni! Malsiber... on se specijalizovao za Kontrolišuću kletvu, primorao je nebrojene ljude da čine užasavajuće stvari! Rukvud, koji je bio špijun, i koji je Onome Koji Se Ne Sme Imenovati prenosio korisne informacije iz samog Ministarstva!

Hari je mogao da vidi da je Karkarof ovoga puta naišao na zlatnu žicu. Posmatračni na tribinama svi su uglas nešto mrmljali.

– Rukvud? – reče gospodin Čučanj, klimnuvši glavom veštici koja je sedela ispred njega, a koja odmah poče nešto da piskara na svom listu pergamenta. – Augustus Rukvud iz Odseka za misterije...?

– Baš taj – reče Karkarof željno. – Verujem da je koristio mrežu dobro raspoređenih čarobnjaka, i unutar Ministarstva i spolja, kako bi sakupljao informacije...

– Ali Traversa i Malsibera imamo – reče gospodin Čučanj. – Vrlo dobro, Karkarofe, ukoliko je to sve, bićeš vraćen u Askaban, dok mi ne odlučimo...

– Ne još! – vrisnu Karkarof, delujući krajnje očajno. – Čekajte, imam još!

Hari je video kako se znoji pod svetlošću baklji, a njegova bela koža potpuno je odskakala od njegove crne kose i brade.

– Snejp! – povika on. – Severus Snejp!

– Snejpa je ovaj konzilijum oslobodio – reče Čučanj hladno. – Za njega je garantovao Albus Dambldor.

– Ne! – povika Karkarof, napregnuvši se, okovan lancima koji su ga vezivali za stolicu. – Uveravam vas! Severus Snejp je Smrtožder!

Dambldor se pridiže na noge. – Već sam vam dao dokaze oko ovoga – reče on

smireno. – Severus Snejp je zbilja bio Smrtožder. Ipak, pridružio se našoj strani pre pada Lorda Voldemora, i bio naš špijun, uprkos velikom ličnom riziku. On sada nije Smrtožder ništa više nego ja.

Hari se okrenu da pogleda Ludookog Čudljivka. Iza Dambldorovih leđa, njegovo lice izražavalo je duboku skeptičnost.

– Vrlo dobro, Karkarofe – reče Čučanj hladno – bio si nam od koristi. Razmotriću tvoj slučaj. U međuvremenu, bićeš vraćen u Askaban...

Glas gospodina Čučnja poče da se gubi. Hari se osvrnu oko sebe. Tamnica oko njega se rastvarala, kao da je sastavljena od dima: sve je bledele, mogao je da vidi samo svoje telo, sve ostalo je bilo kovitlajuća tmina...

A onda se tamnica opet pojavi. Hari je ovoga puta sedeo na drugom sedištu. I dalje je bio na najvišoj klupi, ali sada s leve strane gospodina Čučnja. Atmosfera je bila sasvim drugačija – opuštена, čak vesela. Svuda uza zidove čarobnjaci i veštice pričali su međusobno, kao da su na nekoj sportskoj manifestaciji. Hariju zapade za oko veštica u srednjem redu klupica naspram njega. Imala je kratku plavu kosu, nosila je crvenu odoru i grickala vrh otrovnozelenog pera. Bila je to, nije bila posredi nikakva greška, mlađa Rita Skiter. Hari se osvrnu oko sebe. Dambldor je ponovo sedeo pored njega, ovoga puta u drugačijoj odori. Gospodin Čučanj je delovao umornije i nekako strože, ispijenije... Hari shvati. Bilo je to neko drugo sećanje, neki drugi dan... neko drugo suđenje.

Vrata u uglu se otvoriše, i u prostoriju stupi Ludo Torbar.

Ovo pak nije bio propali Ludo Torbar, već Ludo Torbar na vrhuncu svoje kvidičke karijere. Nos mu još nije bio polomljen: bio je visok, vitak i mišićav. Torbar je delovao nervozno dok je sedao u stolicu s okovima, ali ga ona ne veza, kao što je vezala Karkarofa, i Torbar, možda ohrabren time, pogleda naokolo po masi posmatrača, mahnu nekolicini i uspe i da se osmehne.

– Ludo Torbaru, izveden si ovde pred Savet za magijske zakone da odgovoriš na optužbe koje te povezuju sa aktivnostima Smrtoždera – reče gospodin Čučanj. – Čuli smo dokaze koji te optužuju, i treba tek da donesemo presudu. Imaš li nešto da dodaš svedočenjima pre nego što ti izrekemo kaznu?

Hari nije mogao da poveruje svojim ušima. *Ludo Torbar, Smrtožder?*

– Samo – reče Torbar, smeškajući se s nelagodom – pa, znam da sam se poneo pomalo kao idiot...

Jedno ili dvoje čarobnjaka i veštica u okolnim sedištima nasmešiše se povlađujuće. Ali gospodin Čučanj izgleda nije delio njihova osećanja. Zurio je u Luda Torbara s izrazom krajnjeg prezira i strogoće.

– Živa istina, dečače – promrmlja suvim glasom Dambldoru neko iza Harija. On se okrenu iza sebe i vide Čudljivka kako ponovo sedi tamo. – Da nisam znao da je oduvek bio prigrup, pomislio bih da mu je neka od onih Bladžerki pomutila razum...

– Ludoviče Torbaru, uhvaćen si na delu prilikom prenošenja informacija

Voldemorovim sledbenicima – reče gospodin Čučanj. – Za taj zločin, predlažem da odslužiš kaznu u Askabanu koja će trajati ne manje od...

Ali se iz okolnih klupa začuše besni povici. Nekoliko veštica i čarobnjaka koji su sedeli uza zidove ustade vrteći glavama, i čak pesnicama preteći gospodinu Čučnju.

– Ali, rekao sam vam, pojma nisam imao! – povika Torbar iskreno, nadglasavajući žamor mase, raširivši svoje plave okice. – Pojma nisam imao, uopšte! Stari Rukvud je bio prijatelj mog tate... nikada mi ne bi palo na pamet da je bio zajedno sa Znate-Već-Kim! Mislio sam da prikupljam informacije za našu stranu! A Rukvud je neprekidno pričao kako će mi kasnije naći posao u Ministarstvu... kad prođe moja kvidička karijera, znate... hoću reći, ne mogu celog života da primam bubotke od Bladžerki, zar ne?

Začu se kikut iz gomile.

– Stavićemo na glasanje – reče gospodin Čučanj hladno. On se okrenu prema onom delu tamnice sa svoje desne strane. – Porota će podići ruke... oni koji su za kažnjavanje...

Hari pogleda udesno. Nijedna osoba nije podigla ruku. Mnogi čarobnjaci i veštice počеше da aplaudiraju. Jedna od veštica iz porote ustade.

– Da? – obrecnu se Čučanj.

– Samo bismo hteli da čestitamo gospodinu Torbaru na njegovom sjajnom nastupu za reprezentaciju Engleske u kvidičkom meču protiv Turske prošle subote – reče veštica bez daha.

Gospodin Čučanj je delovao besno. Tamnica se orila od aplauza. Torbar se pridiže na noge i pokloni se, ozaren.

– Nedopustivo – prodera se gospodin Čučanj ka Dambldoru, ponovo sedajući, kad Torbar izađe iz tamničke dvorane. – Da mu Rukvud nađe posao, ma nemoj... dan kad nam se Ludo Torbar pridruži biće crn dan za Ministarstvo...

I tamnica se opet rasplinu. Kada se ponovo pojavila, Hari se osvrnu oko sebe. On i Dambldor i dalje su sedeli pored gospodina Čučnja, ali atmosfera je sada bila toliko različita da različitija nije mogla biti. Vladala je potpuna tišina, koju su prekidali samo suvi jecaji krhke, nežno građene veštice koja je sedela pored gospodina Čučnja. Grčevito je držala maramicu preko usta svojim drhtavim rukama. Hari pogleda naviše u Čučnja, koji je stajao, i vide da ovaj deluje ispijenije i sivlje nego ikad dotad. Na slepoočnici mu je pulsirala vena.

– Uvedite ih – reče on, a glas mu odjeknu kroz tihu tamnicu.

Vrata u uglu se ponovo otvoriše. Šest dementora uđe, ovoga puta, opkoljavajući grupicu od četvoro ljudi. Hari vide kako se posmatrači u gomili okreću i gledaju u gospodina Čučnja. Neki od njih počеше da se došaptavaju.

Dementori smestiše svakog od njih četvoro na po jednu od četiri stolice s okovima koje su se nalazile na podu tamnice. Bio je tu zdepast čovek koji je tupo zurio u Čučnja, jedan mršaviji i nervozniji čovek, čije su oči prelazile tamo-amo preko

gomile, žena guste, sjajne crne kose i s velikim podočnjacima, koja je sedela u okovanoj stolici kao da je na tronu, i momak u kasnom pubertetu, koji je delovao prestrašeno. Drhtao je, dok mu je preko lica padala kosa boje slame, a pegava koža bila mu je bela poput mleka. Krhka mala veštica pored Čučnja poče da se klata napred-nazad na svom sedištu, jecajući u maramicu.

Čučanj ustade. Pogleda naniže u četvorku pred sobom, i na licu mu se pojavi čista mržnja.

– Dovedeni ste ovde, pred Savet za magijske zakone – reče on jasno i glasno – kako bismo doneli presudu za zločin toliko gnusan...

– Oče – reče dečak s kosom boje slame. – Oče... molim te...

– ... da smo retko kada čuli za sličan na ovom sudu – reče Čučanj, govoreći sve glasnije, kako bi ugušio glas svoga sina. – Čuli smo dokaze protiv vas. Vas četvoro ste optuženi da ste zarobili Aurora – Frenka Longbotoma – i podvrgli ga Bolnoj kletvi, verujući da on zna za prebivalište vašeg prognanog gospodara, Onoga Koji Se Ne Sme Imenovati...

– Oče, nisam ja! – vrištao je momak u lancima ispod njega. – Nisam, kunem se, oče, ne vraćaj me dementorima...

– Dalje ste optuženi – urlao je gospodin Čučanj – da ste Bolnu kletvu primenili na ženi Frenka Longbotoma, kada je on odbio da vam dâ informacije. Planirali ste da vratite Onoga Koji Se Ne Sme Imenovati na vlast i da nastavite nasilnički život koji ste vodili dok je on bio moćan. Sad ću upitati porotu...

– Majko! – vrisnu momak odozdo, a tanušna veštica pored Čučnja poče da jeca, klateći se sve jače napred-nazad. – Majko, zaustavi ga, Majko, nisam to učinio, nisam to bio ja!

– Sada ću zamoliti porotu – vikao je gospodin Čučanj – da podignu ruke, ukoliko veruju, kao ja, da ovi zločini zaslužuju doživotnu kaznu u Askabanu.

Kao jedan, veštice i čarobnjaci s desne strane tamnice podigoše ruke. Gomila koja je sedela uza zidove poče da aplaudira, kao što su aplaudirali Torbaru, dok im se na licima video divlji trijumf. Momak poče da vrišti.

– Ne! Majko, ne! Nisam to učinio, nisam to učinio, nisam znao! Ne šalžite me tamo, ne dozvoli mu to!

Dementori ponovo udoše u sobu. Tri pratioca onog momka tiho ustadoše sa svojih sedišta. Žena s podočnjacima pogleda u Čučnja, i reče: – Mračni gospodar će se ponovo uzdići, Čučnju! Baci nas slobodno u Askaban, sačekaćemo mi! On će se ponovo uzdići, i doći po nas, i nagraditi nas više nego sve ostale svoje sledbenike! Mi smo mu jedini verni! Jedino smo mi pokušali da ga pronađemo!

Ali momak je pokušavao da se izbori s dementorima, mada je Hari primetio da je njihova hladna, ispijajuća moć počela da deluje na dečaka. Gomila se rugala i dobacivala, neki su već bili na nogama dok su ženu odvlačili iz tamnice, a momak nastavljao da se bori.

– Ja sam tvoj sin! – vrisnu on Čučnju. – Ja sam ti sin!

– Nisi ti moj sin! – urliknu gospodin Čučanj, naglo iskolačivši oči. – Ja nemam sina!

Krhka veštica pored njega duboko uzdahnu, i prući se preko svog sedišta. Onesvestila se. Izgledalo je da Čučanj to nije ni primetio.

– Vodite ih! – zareža Čučanj na dementore, dok mu je pljuvačka letela iz usta. – Vodite ih i neka istrunu tamo!

– Oče! Oče, nisam bio umešan! Ne! Ne! Oče, molim te!

– Mislim, Hari, da je vreme da se vratimo u moju kancelariju – reče tihi glas u Harijevo uvo.

Hari se ukoči. Osvrnu se oko sebe. Potom pogleda nadesno od sebe.

Albus Dambldor je sedeo s njegove desne strane, posmatrajući kako Čučnjegovog sina odvođe dementori – a s njegove leve strane takođe je sedeo Albus Dambldor posmatrajući ga.

– Hajde – reče Dambldor s njegove leve strane i uhvati Harija pod ruku. Hari oseti kako se diže u vazduh. Tamnica oko njega nestade. Na trenutak, sve je bilo tmina, a onda oseti kao da je napravio kolut u vazduhu, usporeno, odjednom se dočekavši na noge u bleštavom svetlu Dambldorove suncem osvetljene kancelarije. Kamena zdela je podrhtavala u vitrini ispred njega, a Albus Dambldor je stajao pred njim.

– Profesore – Hari udahnu – znam da nije trebalo... nisam hteo... vrata vitrine su bila odškrinuta i ja...

– Potpuno razumem – reče Dambldor. On podiže zdelu, odnese je do svog stola, stavi je na njegovu uglačanu površinu, i sede na stolicu iza njega. On pokaza Hariju da sedne ispred njega.

Hari to i učini, zureći u kamenu zdelu. Njen sadržaj se vratio u svoje prvobitno, srebrnastobelo stanje, talasajući se i kovitlajući pod njegovim pogledom.

– Šta je to? – upita Hari nesigurno.

– Ovo? Zove se Sito-za-misli – reče Dambldor. – Ponekad shvatim, a siguran sam da i ti znaš taj osećaj, da jednostavno imam previše misli i sećanja zbijenih u svom umu.

– Ovaj... – reče Hari, koji nije mogao da kaže iskreno da se ikada tako osetio.

– Tada – reče Dambldor, pokazujući ka kamenoj zdeli – koristim Sito-za-misli. Čovek jednostavno izbací misli koje su mu višak iz svog uma, sipa ih u zdelu i kasnije ih pregleda po svojoj volji. Tako je lakše uočiti veze između stvari, razumeš, kada su u ovom obliku.

– Hoćete reći... da su ove stvari zapravo vaše *misli*? – reče Hari, zureći u kovitlajuću belu supstancu u zdeli.

– Naravno – reče Dambldor. – Da ti pokažem.

Dambldor izvuče svoj štapić iz unutrašnjosti odore i prisloni njegov vrh na svoju srebrnu kosu, blizu svoje slepoočnice. Kada je sklonio štapić, činilo se kao da se

njegova kosa zadržala za vrh – ali Hari onda primeti da je to zapravo sjajna nit iste čudnovate srebrnkastobebe materije koja je ispunjavala Sito-za-misli. Damblodor dodade ovu svežu misao u zdelu, i Hari, zabezeknut, vide sopstveno lice kako pluta na površini zdele.

Damblodor stavi svoje duge šake s obe strane Sita-za-misli, i poče da ga tresu, kao što bi ga tresao tragač za zlatom, u potrazi za zlatnom prašinom... a Hari vide kako se njegovo lice pretapa u Snejpovo, koji otvori svoja usta i progovori ka tavanici, dok mu je glas pomalo odjekivao: – Vraća se... i Karkarof... jači i jasniji no ikada...

– Zaključak do kog sam mogao da dođem i sâm, bez ičije pomoći – uzdahnu Damblodor – ali nema veze. – On proviri preko vrha svojih naočari u obliku polumeseca ka Hariju, koji je zurio u Snejpovo lice, koje je nastavilo da se kovitla po zdeli. – Upravo sam koristio Sito-za-misli, kada je gospodin Fadž stigao na naš zakazani sastanak, te sam morao da ga sklonim prilično užurbano. Bez sumnje nisam dobro zatvorio vrata vitrine. Prirodno, privuklo ti je pažnju.

– Žao mi je – promrmlja Hari.

Damblodor zavrte glavom.

– Radoznalost nije greh – reče on. – Ali trebalo bi da ispoljavamo i obazrivost, uporedo s našom radoznalošću... da, svakako...

Blago se namrštivši, on bocnu misli u zdeli vrhom svog štapića. Istog trenutka, iz nje izraste figura, figura bucmaste, namrštene devojčice od nekih šesnaestak godina, koja poče polako da se okreće, dok su joj stopala i dalje bila u zdeli. Nije se uopšte obazirala ni na Harija niti na profesora Damblodora. Kada je progovorila, glas joj je odjekivao, baš kao i Snejpov, kao da dopire iz dubine kamene zdele: – Bacio je urok na mene, profesore Damblodor, a ja sam ga samo začikavala, gospodine, samo sam mu rekla da sam ga videla kako se ljubaka s Florens iza staklene bašte prošlog četvrtka...

– Ali zašto, Berta – reče Damblodor tiho, podigavši pogled prema devojčici koja se tiho okretala – zašto si uopšte morala da ga pratiš?

– Berta? – prošaputa Hari, gledajući gore ka njoj. – Da li je to... Berta Džorkins?

– Da – reče Damblodor, gurnuvši misli nazad u zdelu svojim štapićem. Berta utonu među ostale misli, i one ponovo postadoše srebrnaste i neprozirne. – To je Berta kakvu pantim iz škole.

Srebrna svetlost iz Sita-za-misli osvetli Damblodorovo lice i Hari primeti koliko on najednom izgleda star. Znao je, naravno, da Damblodor postaje sve stariji, ali nikada nije razmišljao o Damblodoru kao o starcu.

– Dakle, Hari – reče Damblodor tiho. – Pre nego što si se izgubio u mojim mislima, hteo si nešto da mi saopštiš.

– Da – reče Hari. – Profesore... bio sam na Predskazivanju maločas, i... ovaj... zaspao sam.

On na trenutak zastade, pitajući se da li da očekuje prekor, ali Damblodor jednostavno reče: – Sasvim razumljivo. Nastavi.

– Pa, usnuo sam san – reče Hari. – San o Lordu Voldemoru. Mučio je Crvorepa... znate ko je Crvorep...

– Naravno da znam – reče Damblodor, podstičući ga da nastavi. – Molim te, pričaj dalje.

– Voldemor je dobio pismo preko sove. Rekao je otprilike nešto kao da je Crvorepova brljotina ispravljena. Rekao je da je neko mrtav. Onda je rekao da ipak neće nahraniti svoju zmiju Crvorepom – bila je to zmija pored njegove stolice. Rekao je – rekao je da će umesto toga zmiju nahraniti mnome. Onda je izveo Bolnu kletvu na Crvorepu – a mene je zboleo moj ožiljak – reče Hari. – To me je probudilo, toliko me je jako zboleo.

Damblodor ga samo pogleda.

– Ovaj... to je sve – reče Hari.

– Vidim – reče Damblodor tiho. – Vidim. Dakle, da li te je ožiljak boleo još neki put tokom ove godine, osim onda kada te je probudio tokom leta?

– Ne, ja... kako ste znali da me je probudio tokom leta? – reče Hari, zaprepašćen.

– Nisi jedini koji se dopisuje sa Sirijusom – reče Damblodor. – I ja sam u kontaktu s njim otkako je napustio Hogvorts prošle godine. Ja sam taj koji mu je predložio planinsku pećinu kao najbezbednije utočište za njega.

Damblodor se pridiže i počne da se šetka levo-desno iza svog stola. Tu i tamo, prislonio bi vrh štapića na slepoočnicu i izvukao još koju svetleću misao, koju bi potom smestio u sito. Misli u njemu počese da kruže tako brzo da Hari nije mogao ništa da razazna. Bila je to samo gomila zamućenih boja.

– Profesore? – reče on tiho, posle nekoliko minuta.

Damblodor prestade da korača i pogleda u Harija.

– Izvinjavam se – reče on tiho. Zatim ponovo sede za svoj sto.

– Da li... da li znate zašto me ožiljak boli?

Damblodor na trenutak napregnuto pogleda u Harija, a onda reče: – Imam jednu teoriju, ništa više od toga... Verujem da te ožiljak boli kad je Lord Voldemor blizu tebe, ili pak kad oseća snažan napad mržnje.

– Ali... zašto?

– Zato što ste ti i on povezani kletvom koja nije uspela – reče Damblodor. – To nije običan ožiljak.

– Dakle, mislite... san... da li se stvarno dogodio?

– Moguće je – reče Damblodor. – Čak bih rekao – verovatno. Hari, da li si video Voldemora?

– Ne – reče Hari. – Samo naslon njegove stolice. Ali – i ne bih imao šta da vidim, zar ne? Hoću reći, on nema telo, zar ne? Ali... ali kako je onda mogao da drži štapić? – reče Hari polako.

– Kako, zbilja? – promrmlja Damblodor. – Zbilja, kako...

Neko vreme ni Hari ni Damblodor nisu progovarali. Damblodor je gledao po sobi, s

vremena na vreme stavljajući svoj štapić na slepoočnicu, i dodavao još poneku svetlucavu, srebrnu misao u kovitlavu masu unutar Sita-za-misli.

– Professore – reče Hari napokon – mislite li da on jača?

– Voldemor? – reče Damblodor, gledajući u Harija preko sita. Bio je to karakterističan, prodoran pogled koji mu je Damblodor upućivao i u drugim prilikama, a koji je Hariju davao osećaj kao da Damblodor gleda kroz njega, na način na koji to nije moglo ni Čudljivkovo magično oko. – Ponavljam, Hari, mogu ti pružiti samo svoje sumnje.

Damblodor ponovo uzdahnu. Delovao je starije i umornije no ikada.

– Godine Voldemorovog uzdizanja – reče on – bile su obeležene brojnim nestancima. Berta Džorkins je nestala bez traga na mestu gde je Voldemor poslednji put viđen. Gospodin Čučanj je takođe nestao... baš unutar ovog školskog imanja. A bio je i treći nestanak, jedan kome Ministarstvo, sa žalošću moram primetiti, ne pridaje nikakvu važnost, pošto se radilo o jednom Normalcu. Njegovo ime je Frenk Brajs, živeo je u selu u kome je odrastao Voldemorov otac, i nije viđen od prošlog avgusta. Vidiš, ja čitam i normalske novine, za razliku od većine mojih prijatelja iz Ministarstva.

Damblodor pogleda Harija mrtav ozbiljan. – Ovi nestanci su, po mom mišljenju, povezani. Ministarstvo se ne slaže sa mnom – kao što si možda i čuo, dok si stajao ispred moje kancelarije.

Hari klimnu glavom. Tišina se ponovo spusti, dok je Damblodor opet povremeno izvlačio svoje misli. Hari je osećao da bi trebalo da ode, ali radoznalost ga je držala u stolici.

– Professore? – reče on ponovo.

– Da, Hari? – reče Damblodor.

– Ovaj... mogu li da vas pitam nešto... o suđenju kome sam prisustvovao u Situ?

– Možeš – reče Damblodor teško. – Prisustvovao sam mnogim, ali neka suđenja mi se vraćaju u misli jasnije nego druga... pogotovo sada...

– Znete... znate ono suđenje u kome ste me zatekli? Ono sa Čučnjevim sinom? Pa... da li su to pričali o Nevilovim roditeljima?

Damblodor oštro pogleda Harija.

– Da li ti je Nevil ikad rekao zašto je odrastao sa svojom bakom? – upita on.

Hari zavrte glavom, pitajući se, dok je to činio, kako je mogao da nikad ne pita Nevila o tome, tokom skoro četiri godine koliko ga već poznaje.

– Da, govorili su o Nevilovim roditeljima – reče Damblodor. – Njegov otac, Frenk, bio je Auror, baš kao profesor Čudljivko. Njega i njegovu ženu su mučili kako bi izvukli informacije o tome gde se nalazio Voldemor nakon što je izgubio svoje moći, kao što si i sâm čuo.

– Znači, mrtvi su? – reče Hari tiho.

– Ne – reče Damblodor, glasom punim gorčine kakvu Hari nikad pre nije čuo –

poludeli su. Oboje se nalaze u Bolnici svetog Munga za magijske bolesti i povrede. Verujem da ih Nevil posećuje preko raspusta, sa svojom bakom. Oni ga ne prepoznaju.

Hari je sedeo tamo, užasnut. Nikada nije mogao ni da pomisli... nikada, za četiri godine, nije se ni potrudio da sazna...

– Longbotomovi su bili veoma popularni – reče Dambldor. – Napadi na njih odigrali su se posle Voldemorovog pada, baš kada su svi pomislili da su bezbedni. Ti napadi su izazvali talas besa kakav nikada nisam video. Ministarstvo je bilo pod velikim pritiskom da uhvati one koji su to počinili. Nažalost, dokazi koje su Longbotomovi mogli da pruže nisu bili – uzevši u obzir njihovo stanje – baš previše pouzdani.

– Onda, sin gospodina Čučnja možda i nije bio umešan? – reče Hari polako.

Dambldor zavrte glavom. – Što se toga tiče, nemam baš nikakvu ideju.

Hari je ponovo sedeo u tišini, posmatrajući kovitlavi sadržaj Sita-za-misli. Bila su još dva pitanja koja je izgarao da postavi... ali su se ticala krivica živih ljudi...

– Ovaj – reče on – gospodin Torbar...

– ... odonda nije bio optužen ni za kakve Mračne aktivnosti – reče Dambldor mirno.

– U redu – reče Hari užurbano, ponovo zureći u sadržaj Sita, koji se sada sporije kovitlao, pošto je Dambldor prestao da ubacuje nove misli. – I... ovaj...

Ali je Sito-za-misli izgleda sâmo postavilo pitanje umesto njega. Snejpovo lice ponovo je plutalo po površini. Dambldor pogleda u njega, a onda u Harija.

– Što važi i za profesora Snejpa – reče on.

Hari se zagleda u Dambldorove svetloplave oči, i ono što je zaista želeo da sazna izlete mu iz usta pre nego što je uspeo da ga zaustavi. – Zbog čega ste tako sigurni da je on zaista prestao da podržava Voldemora, profesore?

Dambldor je gledao Harija nekoliko sekundi, a onda reče: – To je, Hari, nešto između profesora Snejpa i mene.

Hari je znao da je razgovor završen. Dambldor nije delovao ljutito, ali je u njegovom glasu bio prizvuk koji je Hariju govorio da je vreme da ide. On ustade, a za njim i Dambldor.

– Hari – reče on, kad Hari dođe do vrata. – Molim te da ne govoriš nikom o Nevilovim roditeljima. On ima pravo da to sâm obznani, kad bude spreman.

– Da, profesore – reče Hari, okrenuvši se da izađe.

– I još nešto...

Hari se osvrnu.

Dambldor je stajao nad Sitom, lica osvetljenog srebrnim snopovima svetlosti, delujući starije no ikada. Na trenutak je zurio u Harija, a onda reče: – Želim ti sreću u trećem podvigu.

31. Treći podvig

– Dambldor takođe misli da Znaš-Već-Ko postaje sve jači? – prošaputa Ron.

Sve što je Hari video u Situ-za-misli, i bezmalo sve što mu je Dambldor rekao i pokazao potom, u međuvremenu je podelio s Ronom i Hermionom – i, naravno, sa Sirijusom, kome je poslao sovu čim je izašao iz Dambldorove kancelarije. Hari, Ron i Hermiona su te večeri sedeli do kasno u dnevnom boravku, pričajući o tome sve dok Hariju u glavi nije počelo da zuji, i dok nije konačno shvatio šta je Dambldor mislio rekavši da mu je glava bila toliko prepuna misli da mu je bilo pravo olakšanje da ih negde prespe.

Ron je zurio u ognjište dnevnog boravka. Hariju se učinilo da je Ron malčice zadrhtao, iako je veče bilo toplo.

– I on veruje Snejpu? – reče Ron. – Zaista veruje Snejpu, iako zna da je bio Smrtožder?

– Da – reče Hari.

Hermiona nije progovorila već deset minuta. Sedela je s glavom među rukama, zureći u svoja kolena. Hari pomisli da i ona izgleda kao da bi joj dobro došlo jedno

Sito-za-misli.

– Rita Skiter – promrmlja ona najzad.

– Kako možeš sad da brineš o njoj? – reče Ron, s nevericom.

– Ne brinem o njoj – reče Hermiona svojim kolenima. – Samo razmišljam... sećaš se šta mi je rekla u *Tri Metle*? 'Znam neke stvari o Ludu Torbaru, od kojih bi ti se kosa ukovrdžala.' Na ovo je mislila, zar ne? Bila je izveštač s njegovog suđenja. I znala je da je prenosio informacije Smrtožderima. A i Vinki takođe, sećate se?... 'Gospon Torbar je loš čarobnjak.' Čučanj je sigurno bio besan što se ovaj izvukao, pa je o tome verovatno pričao kod kuće.

– Da, ali Torbar nije namerno prenosio informacije, zar ne?

Hermiona slegnu ramenima.

– A Fadž misli da je *Madam Maksim* napala Čučnja? – reče Ron, okrenuvši se Hariju.

– Aha – reče Hari – ali to govori samo zato što je Čučanj nestao blizu bobatonske kočije.

– Nikada nismo ni sumnjali na nju, zar ne? – reče Ron polako. – Mada ona definitivno ima džinovske krvi u sebi, a ne želi to da prizna...

– Naravno da ne želi – reče Hermiona oštro, podižući pogled. – Vidi samo šta se dogodilo Hagridu kada je Rita saznala za njegovu majku. Vidi Fadža, kako odmah preuranjeno donosi zaključke o njoj samo zbog toga što je delom džin. Kome trebaju takve predrasude? I ja bih verovatno tvrdila da imam krupne kosti kada bih znala da će mi se isto to dogoditi ako budem govorila istinu.

Hermiona pogleda na svoj sat.

– Nismo uopšte vežbali! – reče ona, delujući preneraženo. – Trebalo je da vežbamo Onesposobljavajući urok! Moraćemo sutra da se bacimo na to! Hajde, Hari, moraš da se naspavaš.

Hari i Ron se polako popeše do spavaonice. Dok je navlačio pidžamu, Hari pogleda u Nevilov krevet. Održavši reč koju je dao Dambldoru, nije rekao Ronu i Hermioni za Nevilove roditelje. Dok je skidao naočare, i uvlačio se u krevet s baldahinom, Hari je pokušavao da zamisli kako bi se osećao da su mu roditelji i dalje živi ali da ne mogu da ga prepoznaju. Hari je stalno pridobijao simpatije nepoznatih ljudi zato što je bio siroče, ali dok je slušao Nevila kako hrče, mislio je kako Nevil sve to zaslužuje više od njega. Ležeći u tami, Hari je osećao kako u njemu narastaju bes i mržnja prema ljudima koji su mučili gospodina i gospođu Longbotom... prisetio se dobacivanja gomile dok su dementori odvlačili Čučnjevog sina i njegove prijatelje iz sudnice... razumeo je kako su se osećali... a onda se priseti mlečnobelog lica dečaka koji vrišti, i prenuvši se shvati kako je ovaj umro godinu dana kasnije...

Bio je to Voldemor, mislio je Hari, zureći u baldahin na svom krevetu u toj tmuni, sve se na kraju svodilo na Voldemora... on je bio taj koji je rasturio sve te porodice, koji im je svima upropastio živote...

* * *

Trebalo je da Ron i Hermiona spremaju ispite, koje će polagati na dan trećeg podviga, ali oni su sav svoj trud uložili u to da pomognu Hariju da se pripremi.

– Ne brini za to – reče Hermiona kratko, kada im je Hari to predočio i rekao da mu ne bi smetalo ukoliko neko vreme sâm vežba. – Makar ćemo dobiti najviše ocene iz Odbrane od Mračnih veština, na času nikako ne bismo mogli da naučimo sve ove uroke.

– Ukoliko jednom svi budemo Aurori, ovo nam je dobra vežba za to – reče Ron uzbuđeno, isprobavajući Onesposobljavajući urok na osi koja je zujeći uletela u sobu, i učinivši da osa ostane ukočena u vazduhu.

Početak juna, raspoloženje u zamku ponovo je postajalo napeto i uzbuđenje je raslo. Svi su željno iščekivali treći podvig, koji je trebalo da se odigra nedelju dana pre kraja školske godine. Svakog slobodnog trenutka Hari je vežbao uroke. Osećao je veće samopouzdanje kad je reč o ovom podvigu nego u prethodna dva. Iako će taj podvig nesumnjivo biti opasan i težak, Čudljivko je u pravu: Hari je dosad već uspevaao da prođe pored magijskih prepreka i monstuoznih stvorenja, a sad čak ima i izvesno predznanje, neku šansu da se pripremi za ono što ga čeka.

Kad joj je već dosadilo da ih hvata na delu po celoj školi, profesorka Mek Gonagal je dala Hariju dozvolu da koristi praznu učionicu Preobražavanja za vreme ručka. Uskoro je savladao Onesposobljavajući urok, čin koja bi usporila i zaustavila svakog napadača, Rasparčavajuću kletvu, kojom bi mogao da raznese svaki čvrsti predmet koji bi mu preprečio put, i Četvorostranu čin – Hermionino korisno otkriće – koja je mogla da natera njegov štapić da pokazuje ka severu, kako bi mogao da proveri kreće li se pravim smerom unutar lavirinta. Ipak, i dalje je imao problema sa Zaštitnom čini. Trebalo je da ta čin stvori privremeni nevidljivi zid oko njega, koji bi odbijao manje kletve i uroke. Hermiona je ipak uspela da je probije dobro usmerenim Urokom gumenih nogu. Hari se lelujaao po sobi čitavih deset minuta, pre nego što je Hermiona uspela da nađe protivurok.

– Mada ti i dalje ide vrlo dobro – reče Hermiona ohrabrujuće, gledajući svoj spisak, prekriživši čini koje su dotad već naučili. – Neke od ovih će ti sigurno koristiti.

– Dođite da vidite ovo – reče Ron, koji je stajao pored prozora. Zurio je u imanje oko škole. – Šta to Melfoj radi?

Hari i Hermiona priđoše da vide. Tu ispod njih, Melfoj, Kreb i Gojl stajali su u senci drveta. Kreb i Gojl su, izgleda, bili na straži: obojica su se zlobno smeškala. Melfoj je držao ruku na ustima i nešto govorio u nju.

– Izgleda kao da koristi voki-toki – reče Hari radoznalo.

– Nemoguće – reče Hermiona – rekla sam vam, takve stvari ne funkcionišu u blizini

Hogvortsa. Hajde, Hari – dodade ona živahno, okrenu se od prozora i krenu ka sredini sobe – probaj ponovo tu Zaštitnu čin.

* * *

Sirijus je sada slao po jednu sovu dnevno. Kao i Hermiona, i on je hteo da se, više no na išta drugo, usredsrede na to da Hari uspešno prebrodi poslednji podvig. U svakom pismu podsećao je Harija da nije odgovoran nizašta što se zbiva izvan hogvortskih zidina, niti je u Harijevoj moći da na to iole utiče.

Ukoliko Voldemor zaista ponovo postaje sve jači, meni je najpreče da obezbedim tvoju sigurnost. Nema šanse da te se on dočepa dok si pod Damblodorovom zaštitom, ali svejedno, nemoj ništa da rizikuješ: koncentriši se na to da bezbedno proleš kroz lavirint, a onda ćemo moći da usmerimo našu pažnju na druge stvari.

Što se više bližio dvadeset četvrti jun, Hari se sve više živcirao, ali ništa nije bilo ni upola onako strašno kao što je bilo pred prvi i drugi podvig... Prvo, bio je siguran da je ovoga puta učinio sve što je u njegovoj moći da se pripremi za podvig. Drugo, bio je to poslednji deo i, koliko god ga dobro ili loše uradio, turnir će najzad biti gotov, što će predstavljati ogromno olakšanje.

* * *

Ujutro uoči trećeg podviga, za vreme doručka, za grifindorskim stolom bilo je veoma bučno. Doletele su poštanske sove, a s njima i pismo s najboljim željama od Sirijusa. Bilo je to samo parče pergamenta, presavijeno i s blatnjavim otiskom šape, ali Hariju je i to mnogo značilo. Jedna sova kukuvija dolete i do Hermione, noseći, kao i obično, jutarnji primerak *Dnevnog proroka*. Ona otvori novine, pogleda naslovnu stranu i, zagrenuvši se, ispljunu puna usta soka od bundeve po sebi.

– Šta je bilo? – rekoše Hari i Ron uglas, zureći u nju.

– Ništa – reče Hermiona brzo, pokušavajući da gurne novine izvan njihovog vidokruga, ali ih Ron zgrabi.

I on pogleda u naslov, pa reče: – Nemoguće. Ne danas. Ta matora *krava*.

– Šta? – reče Hari. – Opet Rita Skiter?

– Ne – reče Ron, i kao i Hermiona, pokuša da skloni novine pod sto.

– O meni je, zar ne? – reče Hari.

– Ne – reče Ron, potpuno neubedljivim tonom.

Ali pre nego što je Hari stigao da zatraži novine, Drako Melfoj se sa sliterinskog stola razdra preko Velike sale.

– Hej, Poteru! *Poteru!* Kako ti je glava? Da li ti je dobro? Jesi li siguran da nam nećeš ovde podivljati?

Melfoj je takođe držao primerak *Dnevnog proroka*. Sliterinci su se smejali za svojim stolom, okrećući se na stolicama da bi videli Harijevu reakciju.

– Daj da vidim – reče Hari Ronu. – Daj ovamo.

Vrlo nevoljno, Ron mu predade novine. Hari ih okrenu i vide sopstvenu sliku ispod krupnog naslova:

HARI POTER 'POREMEĆEN I OPASAN'

Dečak koji je pobedio Onoga Koji Se Ne Sme Imenovati mentalno je labilan, a moguće i opasan, piše Rita Skiter, specijalni dopisnik. Nedavno su svetlost dana ugledali uznemirujući dokazi koji svedoče o čudnovatom ponašanju Harija Potera, a koji bacaju senku sumnje na njegovu spremnost da se takmiči na zahtevnom takmičenju kakvo je Tročarobnjački turnir, pa čak i da pohađa nastavu u Hogvortsnoj školi.

Poter se redovno onesvešćuje po školi, ekskluzivno otkriva Dnevni prorok, i često se žali na bol u predelu ožiljka na njegovom čelu (suvenir od kletve kojom je Znate-Već-Ko pokušao da ga ubije). Prošlog ponedeljka, nasred časa Predskazivanja, vaša verna reporterka Dnevnog proroka prisustvovala je sceni kada je Poter naprasno izleteo sa časa, tvrdeći da ga ožiljak boli toliko jako da ne može da ostane na času.

Moguće je, tvrde eksperti u Bolnici svetog Munga za magijske bolesti i povrede, da je Poterov mozak na neki način oštećen posle napada Znate-Već-Koga, i da je njegovo insistiranje na bolu u predelu ožiljka zapravo izraz njegove duboko potisnute zbnjenosti.

– Možda se čak i pretvara – rekao je jedan specijalista – mogao bi to biti način da privuče pažnju.

Dnevni prorok je pak otkrio zabrinjavajuće činjenice o Hariju Poteru, koje je Albus Damblodor, direktor Hogvortsa, pažljivo čuvao od čarobnjačke javnosti.

– Poter ume da govori nemuštim jezikom – otkriva Drako Melfoj, učenik četvrte godine na Hogvortsu. – Pre par godina bilo je mnogo napada na učenike, i većina ljudi je mislila da Poter stoji iza njih, pošto su ga videli kako je izgubio strpljenje u Klubu dvoboja i napujdao zmiju na nekog drugog dečaka. Naravno, sve je zataškano. Ali kasnije se, takođe, sprijateljio s vukodlacima i džinovima. Mislimo da bi on uradio bilo šta da stekne makar trunku moći.

Nemušti jezik, mogućnost komuniciranja sa zmijama, odavno se smatra

jednom od Mračnih veština. Zapravo, najpoznatiji poznavalac nemuštog jezika našeg doba bio je niko drugi do Znate-Već-Ko, lično. Član Lige za zaštitu od Mračnih sila, koji nije želeo da bude imenovan, izjavio je da svakog čarobnjaka koji ume da govori nemuštim jezikom smatra 'vrednim istraživanja': 'Lično, bio bih krajnje sumnjičav prema svakome ko ume da razgovara sa zmijama, pošto se zmije često koriste u najgorim vrstama Mračne magije, i tokom istorije su često povezivane sa zlim čarobnjacima. Takođe, Svako ko pronalazi društvo među takvim opakim stvorenjima kao što su vukodlaci i džinovi verovatno je sklon nasilju.'

Albus Dambldor bi obavezno trebalo da razmotri treba li dečaku poput ovoga dozvoliti da se takmiči na Tročarobnjačkom turniru. Neki strahuju da bi Potter mogao da pribegne Mračnim veštinama u očajničkom pokušaju da pobedi na turniru, čiji se treći podvig odigrava večeras.

– Malo me je pustila na miru, je li? – reče Hari nehajno, presavijajući novine.

Za sliterinskim stolom, Melfoj, Kreb i Gojl su mu se smejali, lupkajući se prstima po glavi, praveći groteskno ludačke izraze i palacajući jezicima kao zmije.

– Kako li je samo znala da te je ožiljak boleo na Predskazivanju? – upita Ron. – Nije bilo šanse da se ušunja unutra, nikako nije mogla da čuje...

– Prozor je bio otvoren – reče Hari. – Ja sam ga otvorio da se nadišem vazduha.

– Bio si na vrhu severnog tornja! – reče Hermiona. – Tvoj glas se nije mogao čuti dole na imanju!

– Pa, ti si ta koja bi trebalo da istražuje magijske metode prislušivanja! – reče Hari. – Ti meni reci kako je to uradila!

– Pokušavala sam da saznam! – reče Hermiona. – Ali ja... ali...

Čudnovat, snen izraz pređe preko Hermioninog lica. Ona polako podiže ruku i prstima prođe kroz kosu.

– Da li ti je dobro? – upita Ron, namrštivši se.

– Da – reče Hermiona bez daha. Ponovo prođe prstima kroz kosu, a onda približi ruku svojim ustima, kao da govori u nevidljivi voki-toki. Hari i Ron se pogledaše zbunjeno.

– Upravo mi je pala jedna ideja na pamet – reče Hermiona, zureći u prazno. – Mislim da znam... pošto onda niko ne bi mogao da vidi... čak ni Čudljivko... a ona bi mogla da se popne na sims od prozora... ali nije joj dozvoljeno... *definitivno* joj nije dozvoljeno... Mislim da je imamo! Samo mi dajte dve sekunde da odem u biblioteku... samo da se uverim!

Zatim Hermiona zgrabi torbu i odjuri iz Velike sale.

– Ej! – povika Ron za njom. – Imamo ispit iz Istorije magije kroz deset minuta! Bokca mu – reče on, okrećući se ka Hariju – mora da zaista mrzi onu Skiterovu kad rizikuje da propusti početak ispita. Šta ćeš ti raditi na Binsovom času – ponovo ćeš da

čitaš?

Izuzet sa ispita i testova na kraju godine, pošto je Tročarobnjački šampion, Hari je na svakom ispitnom času do sada sedeo u dnu učionice, tražeći nove čini i magije za treći podvig.

– Verovatno – reče Hari Ronu. Ali upravo tada, profesorka Mek Gonagal priđe grifindorskom stolu, i krenu pravo ka njemu.

– Poteru, šampioni se skupljaju u sobi pored Sale posle doručka – reče ona.

– Ali podvig je tek večeras! – reče Hari, slučajno prosuvši kajganu po svojoj odori, plašeći se da je pogrešno shvatio u koliko sati se podvig održava.

– Znam, Poteru – reče ona. – Porodice šampiona pozvane su da posmatraju poslednji podvig, znaš. Ovo je samo prilika da se pozdravite s njima.

Ona produži dalje. Hari ostade zabezeknut.

– Ne očekuje valjda da se Darslijevi pojave, je li? – upita on Rona tupo.

– Pojma nemam – reče Ron. – Hari, bolje da požurim, zakasniću na Binsov ispit. Vidimo se kasnije.

Hari dovrši doručak u Velikoj sali koja se praznila. On primeti Fler Delaker kako ustaje od rejvenkloovskog stola i pridružuje se Sedriku, koji prođe preko sale u susednu prostoriju i uđe u nju. Nedugo zatim, tromo se gegajući, pridruži im se Krum. Hari ostade gde je bio. Nije mu se baš išlo u tu prostoriju. On nema porodicu – bar ne porodicu koja bi navratila da vidi kako on rizikuje svoj život. Ali baš kad je ustao, pomislivši kako bi mogao da se popne do biblioteke i još malo se pozabavi obnavljanjem gradiva o činima i urocima, vrata susedne sobe se otvoriše, i Sedrik promoli glavu.

– Hari, hajde, čekaju te!

Potpuno zbunjen, Hari ustade. Darslijevi nikako nisu mogli biti ovde, zar ne? On pređe preko Sale i otvori vrata susedne odaje.

Sedrik i njegovi roditelji bili su odmah kod vrata. Viktor Krum je bio u jednom ćošku i pričao sa svojim tamnokosim roditeljima na brzom i nerazumljivom bugarskom. Od oca je nasledio svoj povijeni nos. Na drugoj strani sobe Fler je ćaskala sa svojom majkom na francuskom. Flerina mlađa sestra, Gabrijela, držala je majku za ruku. Ona mahnu Hariju, koji joj uzvрати pozdrav. Onda vide gospođu Vizli i Bila kako stoje ispred kamina, široko mu se osmehujući.

– Iznenadenje! – reče gospođa Vizli uzbuđeno, kad se Hari radosno nasmeši i odšeta do njih. – Mi rešili da dođemo i da te posmatramo, Hari! – Ona se sagnu i poljubi ga u obraz.

– Jesi li dobro? – reče Bil, kežeći se Hariju i rukova se s njim. – Čarli je želeo da dođe, ali nije mogao da odvoji slobodnog vremena. Rekao je da si bio neverovatan u borbi protiv šiljorepog.

Preko ramena svoje majke, Fler Delaker je, primeti Hari, posmatrala Bila s velikim interesovanjem. Hari je uočio da joj nipošto ne smetaju ni duga kosa, niti minđuše s

očnjacima.

– To je zbilja lepo od vas – promrmlja Hari gospođi Vizli. – Na trenutak sam pomislio – Darslijevi...

– Hmm – reče gospođa Vizli, napućivši usne. Uvek se suzdržavala od kritikovanja Darslijevih pred Harijem, ali uvek bi joj oči blesnule na sâm pomen njihovog imena.

– Sjajno je biti ponovo ovde – reče Bil, okrećući se po sobi (Violeta, prijateljica Debele Dame namignu mu iz svog rama). – Nisam bio ovde jedno pet godina. Da li je slika onog ludog viteza još tu? Ser Kadogana?

– O, da – reče Hari, koji je ser Kadogana upoznao još prošle godine.

– A Debela Dama? – upita Bil.

– Ona je bila tu i u moje doba – reče gospođa Vizli. – Jednom me je tako izgrdila, kad sam se vraćala u spavaonicu u četiri ujutru...

– Šta si ti radila van svoje spavaonice u četiri ujutru? – upita Bil, gledajući u gospođu Vizli s čuđenjem.

Gospođa Vizli se nasmeši, a u očima joj se pojavi čudan sjaj.

– Tvoj otac i ja smo išli u noćnu šetnju – reče ona. – Njega je uhvatio Apolion Pringl – on je tada bio domar – tvoj otac još uvek ima ožiljke.

– Da li bi nas proveo malo, Hari? – reče Bil.

– Da, važi – reče Hari i svi izadoše u Veliku salu.

Dok su prolazili pored Amosa Digorija, on se osvrnu. – Tu si, je li? – reče on, odmeravajući Harija uzduž i popreko. – Kladim se da nisi više tako samouveren, sad kad ti se Sedrik približio po broju poena, je li?

– Šta? – reče Hari.

– Ignoriši ga – reče Sedrik tiho Hariju, mršteći se na svog oca. – Ljut je još od kada je Rita Skiter napisala članak o Tročarobnjačkom turniru – znaš, kada je ispalo da si ti jedini hogvortski šampion.

– Nije se mnogo trudio da je ispravi, zar ne? – reče Amos Digori, dovoljno glasno da ga Hari čuje, dok je izlazio kroz vrata s gospođom Vizli i Bilom. – Pa ipak... pokazaćeš mu ti, Sede. Već si ga jednom pobedio, zar ne?

– Rita Skiter je ta koja pravi nevolje, Amose! – reče gospođa Vizli ljutito. – Rekla bih da bi ti to morao znati, pošto radiš za Ministarstvo!

Gospodin Digori je izgledao kao da će nešto ljutito da izusti, ali ga njegova žena uhvati za ruku te on mirno slegnu ramenima i okrenu se.

Hari je proveo prijatno jutro šetajući se preko osunčanog imanja s Bilom i gospođom Vizli, pokazujući im bobatonsku kočiju i durmstranški brod. Gospođu Vizli je zaintrigirala Mlatarajuća vrba, koja je posađena tek pošto je ona završila školu, i nadugo i naširoko se prisećala čuvara imanja pre Hagrida, čoveka po imenu Og.

– Kako je Persi? – upita Hari, dok su se šetali oko staklene bašte.

– Nije dobro – reče Bil.

– Veoma je uznemiren – reče gospođa Vizli, snizivši ton i osvrćući se oko sebe. –

Ministarstvo pokušava da prikrije nestanak gospodina Čučnja, ali su Persija priveli na ispitivanje zbog instrukcija koje mu je Čučanj slao. Misle da postoji šansa da ih nije napisao gospodin Čučanj. Persi je pod velikim pritiskom. Nisu mu dopustili da zamenjuje gospodina Čučnja kao peti sudija večeras. Umesto njega, biće to Kornelijus Fadž.

Oni se vratiše u zamak na ručak.

– Mama, Bile! – reče Ron, zapanjeno, kada se priključio grifindorskom stolu. – Šta vi radite ovde?

– Došli smo da gledamo Harija na poslednjem zadatku! – reče gospođa Vizli veselo. – Moram priznati, prijatno je što, za promenu, ne moram ja da kuvam. Kako je bilo na ispitu?

– Oh... Dobro – reče Ron. – Nisam mogao da se setim imena svih goblinskih pobunjenika, pa sam nekoliko sâm izmislio. U redu je – reče on, posluživši se kornvolskom paštetom, dok ga je gospođa Vizli strogo posmatrala – ionako se svi zovu nešto kao Bodrod Bradati, ili Urg Uprljani, tako da nije bilo teško.

Fred, Džordž i Džini takođe priđoše da sednu pored njih, a Hariju je bilo tako lepo da se osećao kao da je ponovo u *Jazbini*. Zaboravio je da treba da brine o večerašnjem podvigu, i tek kad je Hermiona došla, na polovini ručka, setio se da je ona imala neku ideju o Riti Skiter.

– Hoćeš li nam reći...?

Hermiona odmahnu glavom u znak upozorenja, i pogleda u gospođu Vizli.

– Zdravo, Hermiona – reče gospođa Vizli, mnogo formalnije nego inače.

– Zdravo – reče Hermiona, čiji se smešak rasplinu u susretu s hladnim izrazom lica gospođe Vizli.

Hari pogleda u njih dve, a onda reče: – Gospođo Vizli, nije valjda da ste poverovali u ono đubre koje je Rita Skiter napisala u *Veštičjem nedeljniku*? Pošto Hermiona nije moja devojka.

– Oh! – reče gospođa Vizli. – Ne... naravno da nisam!

Ali od tog trenutka bila je mnogo ljubaznija prema Hermioni.

Hari, Bil i gospođa Vizli proveli su popodne u dugoj šetnji oko zamka, a potom se vratili u Veliku salu na večernju gozbu. Ludo Torbar i Kornelijus Fadž ponovo su se priključili nastavničkom stolu. Torbar je delovao posve veselo, ali Kornelijus Fadž, koji je sedeo pored Madam Maksim, delovao je strogo i ništa nije pričao. Madam Maksim se usredsredila na svoj tanjir, a Hari primeti da su joj oči pomalo crvene. Hagrid je neprekidno gledao preko stola ka njoj.

Bilo je više jela nego inače, ali Hari, koji je već postajao prilično nervozan, nije mnogo pojeo. Kad začarana tavanica iznad njih poče da prelazi iz plave u sumračnoljubičastu, Dambldor ustade, a za nastavničkim stolom nastaje tajac.

– Dame i gospodo, kroz pet minuta zamoliću vas da se uputite ka terenu za kvidič, da prisustvujete trećem i poslednjem podvigu Tročarobnjačkog turnira. Da li bi

šampioni bili ljubazni, moliću lepo, da odmah pođu s gospodinom Torbarom do stadiona?

Hari ustade. Grifindorci duž celog stola su mu aplaudirali. Vizlijevi i Hermiona mu poželeše sreću, i on izađe iz Velike sale zajedno sa Sedrikom, Fler i Krumom.

– Je l' sve u redu, Hari? – upita ga Torbar, dok su silazili niz kamene stepenike na imanje. – Siguran si u sebe?

– Dobro sam – reče Hari. Na neki način, to je bila istina. Bio je nervozan ali se, dok su koračali, neprekidno u glavi preslišavao i podsećao svih uroka i čini koje je vežbao, i bilo mu je lakše čim je uvideo da svih može da se seti.

Oni izađoše na teren za kvidič, koji je sada bio neprepoznatljiv. Svuda duž ivice terena protezala se živica visoka nekoliko metara. Ispred njih se nalazio procep: ulaz u ogroman lavirint. Prolaz iza njega delovao je mračno i jezivo.

Pet minuta kasnije, tribine polako počеше da se pune. Kad stotine učenika nahrupiše ka svojim sedištima, vazduh se ispuni uzbuđenim glasovima i trupkanjem stopala. Nebo je sada bilo tamnoplavo ali vedro, i već su se pojavljivale prve zvezde. Hagrid, profesor Čudljivko, profesorka Mek Gonagal i profesor Flitvik ušetaše na stadion i pridoše Torbaru i šampionima. Nosili su velike crvene svetleće zvezde na šeširima, svi osim Hagrida, koji je svoju stavio na leđa kaputa od krtičjeg krzna.

– Mi ćemo patrolirati oko lavirinta – reče profesorka Mek Gonagal šampionima. – Ukoliko upadnete u nevolju, i želite da vas spasemo, samo pošaljite crvene varnice uvis, i neko od nas će doći da vas pokupi, razumete li?

Šampioni klimnuše.

– Krenite onda! – reče Torbar veselo patrolirajućoj četvorki.

– Srećno, Hari – prošaputa Hagrid i njih četvoro krenuše različitim putevima, kako bi se postavili na različitim stranama lavirinta. Onda Torbar uperi svoj štapić ka svom grlu i promrmlja: – *Sonorus* – i njegov magijski pojačan glas razleže se tribinama.

– Dame i gospodo, treći i finalni podvig Tročarobnjačkog turnira samo što nije počeo! Da vas podsetim kako trenutno izgleda rang lista! Izjednačeni na prvom mestu, svaki sa po osamdeset pet poena... gospoda Sedrik Digori i Hari Potter, obojica s Hogvortske škole! – povici i aplauz naterаше ptice iz Zabranjene šume da odlepršaju u zamračeno nebo. – Na drugom mestu: gospodin Viktor Krum, s Durmstranškog instituta! – ponovo aplauz. – I na trećem mestu – gospođica Fler Delaker, s Bobatonske akademije!

Negde na sredini tribina Hari je mogao da razazna gospođu Vizli, Bila, Rona i Hermionu koji su uljudno aplaudirali Fler. On im mahnu, a oni mu uzvratiše, osmehujući mu se.

– I tako... na moj signal, Hari i Sedriče! – reče Torbar. – Tri... dva... jedan...

On kratko dunu u pištaljku, a Hari i Sedrik pohriše u lavirint.

Visoke živice bacale su crne senke po stazi i, da li zato što su bile visoke i guste, ili zato što su bile začarane, zvuk gomile koja ih je okruživala nestade čim su ušli u

lavrirint. Hari se osećao maltene kao da je ponovo pod vodom. On izvuče štapić, promrmlja: – *Lumos* – i začu Sedrika kako to isto čini tik iza njega.

Posle dvadesetak metara, put se račvao. Pogledaše se međusobno.

– Vidimo se – reče Hari, i krenu levim putem, dok Sedrik krenu desno.

Hari je čuo Torbarev pisak po drugi put. Krum je ušao u lavirint. Hari požuri. Put koji je izabrao izgledao je sasvim pust. On skrenu udesno i požuri, držeći štapić visoko iznad glave, pokušavajući da vidi što dalje ispred sebe. Ipak, na vidiku nije bilo ničega.

Torbareva pištaljka oglasi se po treći put. Sada su svi šampioni bili u lavirintu. Hari se neprekidno osvrtao. Ponovo mu se javi onaj stari osećaj da ga neko posmatra. Svakog minuta lavirint je postajao sve mračniji, dok se nebo iznad njih skroz zatamnelo. On naiđe na drugo račvanje.

– *Usmeri me* – prošaputa on svome štapiću, držeći ga na dlanu.

Štapić se okrenu jedanput, i pokaza na njegovu desnu stranu, ka zidu od živice. Tamo je bio sever, a Hari je znao da mora ići severozapadno kako bi došao do centra lavirinta. Najbolje što je mogao da učini bilo je da krene levim putem, a da skrene desno prvom mogućom prilikom.

Put pred njim takođe je bio prazan, i kad dođe do desnog skretanja, i krenu tim pravcem, Hari vide da opet nema nikakvih prepreka na putu. Nije znao zašto, ali zbog tog nedostatka prepreka osećao je nelagodu. Sigurno je dosad već trebalo da naiđe na nešto? Činilo mu se kao da ga lavirint uljulkuje u lažni osećaj sigurnosti. Onda začu korake iza sebe. On ispruži štapić, spreman da napadne, ali njegov zrak pade na Sedrika, koji je upravo dojurio sa staze zdesna. Sedrik je delovao ozbiljno potresen. Rukav njegove odore se pušio.

– Hagridovi zadnjerasprskavajući skruti! – prosikta on. – Ogromni su... jedva sam im pobegao!

On zavrte glavom, i nestade s vidika, odjurivši nekom drugom stazom. Željan da se što više udalji od skruta, Hari ponovo požuri. A onda, kad skrenu iza ugla, vide...

Ka njemu je nečujno klizio dementor. Četiri metra visok, lica skrivenog ispod kapuljače, ispruženih trulih, krastavih ruku, napredovao je ka njemu, slepo osećajući Harijevo prisustvo. Hari je mogao da čuje njegov hrapav dah. Osetio je kako ga obuzima hladnoća, ali znao je šta mora da uradi...

On prizva najsrećniju misao koje je mogao da se seti, potpuno se usredsredivši na pomisao kako će se iskobeljati iz lavirinta i proslavljati s Ronom i Hermionom, podiže štapić i povika: – *Ekspekto patronum!*

Iz Harijevog štapića izlete srebrni jelen i odgalopira ka dementoru, koji ustuknu i saplete se o rub svoje odore... Hari nikad nije video dementora kako se spotiče.

– Stani malo! – povika on, krenuvši za svojim srebrnim Patronusom – ti si bauk! *Ridikulus!*

Začu se glasan prasak i biće koje menja oblike eksplodira i nestade u pramenu

dima. Srebrni jelen nestade s vidika. Hari je žalio što nije mogao da ostane, dobro bi mu došlo neko društvo... ali nastavi dalje što je brže i tiše mogao, osluškajući pažljivo, ponovo visoko podignutog štapića.

Levo... desno... opet levo... dvaput se nađe u ćorsokaku. Ponovo izvede Četvorostranu čin, i otkri da je dotad išao previše istočno. Okrenu se, skrenu nadesno i vide čudnu zlatnu maglu kako lebdi ispred njega.

Hari joj pažljivo priđe, upirući svetlećim štapićem u nju. Ličila mu je na neku čaroliju. Pitao se da li bi mogao da je raznese i oslobodi sebi prolaz.

– *Redukto!* – reče on.

Čin prolete pravo kroz maglu, ostavivši je nedirnutu. Trebalo je da zna: Rasparčavajuća kletva delovala je na čvrste predmete. Šta bi se dogodilo ako bi prošao kroz maglu? Vredi li rizikovati, ili da požuri nazad?

I dalje je oklevao, kada nečiji vrisak probi tišinu.

– Fler? – povika Hari.

Nasta muk. On krenu da zagleda svuda oko sebe. Šta joj se dogodilo? Njen vrisak je izgleda došao spreda. On duboko udahnu i protrča kroz začaranu izmaglicu.

Svet se okrenu naopačke. Hari je visio sa zemlje, nakostrešene kose, dok su mu naočare landarale s nosa, preteći da padnu u nebo bez dna. On ih pribi na vrh nosa i ostade tu da visi, sav prestravljen. Osećao se kao da su mu stopala zalepljena za travu, koja je sada postala tavanica. Ispod njega su se tamna, zvezdama prošarana nebesa gubila u daljini. Osećao je da bi, ako pokuša da pomeri stopala, pao sa zemlje u nebo.

– *Razmisli* – reče sebi, kad mu sva krv jurnu u glavu – *razmisli...*

Ali nijedna od čini koje je vežbao nije bila podesna za borbu protiv iznenadne zamene mesta zemlje i neba. Sme li da se usudi da pomeri nogu? Osećao je kako mu krv bubnja u ušima. Imao je dva izbora – da proba da se pomeri, ili da baci crvene varnice uvis, i da ga spasu i diskvalifikuju iz podviga.

On sklopi oči, da ne bi gledao u beskrajni svemir ispod sebe, i odvoji desnu nogu što je jače mogao od travnate tavanice.

Istog trenutka svet se ispravi. Hari pade na kolena, dodirujući fantastično čvrstu zemlju. Na trenutak je bio mlitav od šoka. On duboko udahnu, kako bi se pribrao, a potom opet ustade i požuri napred, osvrćući se preko ramena dok je istrčavao iz zlatne izmaglice, koja je nevino svetlucala na mesečini.

On napravi pauzu na raskršću dveju staza i osvrnu se naokolo, tražeći bilo kakav znak Flerinog prisustva. Bio je siguran da je ona vrisnula. S čim li se susrela? Da li je dobro? Nije bilo ni traga od crvenih varnica – znači li to da je uspela sama da se izvuče iz nevolje, ili da je u toliko golemoj nevolji da ne može ni da se dokopa svog štapića? Hari skrenu nadesno, s rastućom nelagodom... ali, u isto vreme, nije mogao da ne pomisli: *jedan šampion manje...*

Pehar je bio negde u blizini, a činilo se da Fler više nije u konkurenciji. Daleko je

dogurao, zar ne? Šta ako uspe da pobedi? Nesigurno, i prvi put otkad je postao šampion, on zamisli sebe kako diže Tročarobnjački pehar ispred ostatka škole...

Narednih deset minuta nije naleteo ni na šta osim na ćorsokake. Dva puta je pogrešno skrenuo na istom mestu. Najzad je našao novi put i sjurio se njime, mašući osvetljenim štapićem, zbog čega mu je senka svetlucala i izobličavala se po zidovima lavirinta. Onda skrenu iza još jednog ugla, i nađe se licem i lice sa zadnjerasprskavajućim skrutom.

Sedrik je bio u pravu – zbilja je *bio* ogroman. Preko tri metra dugačak, ličio je više no išta na džinovskog škorpiona. Dugačka žaoka beše mu savijena na leđima. Njegov debeli oklop svetlucao je pri svetlosti Harijevog štapića, uperenog u njega.

– *Ošamuti!*

Ova čin pogodi skrutov oklop i odbi se. Hari se sagnu u pravi čas, ali oseti miris nagorele dlake. Skrut mu je spalio vrh vlasi na glavi. Zatim skrutov zadnji deo eksplodira i vatra suknu ka njemu.

– *Impedimenta!* – povika Hari. Čin ponovo pogodi skrutov oklop i odbi se. Hari se zatetura nekoliko koraka unazad i pade. – *IMPEDIMENTA!*

Skrut je bio na nekoliko centimetara od njega kada se naglo ukoči – uspeo je da pogodi njegov mesnat, neoklopljen stomak. Dahćući, Hari se otrže od njega i potrča, iz sve snage, u suprotnom pravcu – Onesposobljavajući urok nije bio trajan, te bi skrut svakog trenutka mogao da povрати kontrolu nad sopstvenim udovima.

On skrenu levo i opet naiđe na ćorsokak, potom desno, i naiđe na još jedan: nateravši sebe da stane, dok mu je srce bubnjalo, on ponovo izvede Četvorostranu čin, vrati se istim putem kojim je došao i izabra stazu koja će ga voditi na severozapad.

Već nekoliko minuta je žurio novim putem, kada na stazi koja je išla paralelno s njegovom začu nešto od čega se na mestu ukoči.

– Šta to radiš? – povika Sedrikov glas. – Šta kog vraga misliš da radiš?

A onda Hari začu Krumov glas.

– *Krucio!*

Vazduh se najednom ispuni Sedrikovim povicima. Užasnut, Hari poče da jurca svojom stazom, pokušavajući da nađe put ka Sedrikovoj stazi. Pošto nije uspeo, ponovo pokuša s Rasparčavajućom kletvom. Nije baš najbolje uspela, ali progorela je malu rupu u živici, koju je Hari probio i proširio nogom, šutirajući granje i stabljike dok se nisu slomili i napravili otvor. Zatim se probi kroz rupu, pocepavši odoru i, pogledavši nadesno, vide Sedrika kako se trza i grči na zemlji, dok je Krum stajao iznad njega.

Hari se iskobelja i uperi svoj štapić u Kruma, baš kad je ovaj pogledao u njega. Krum se okrenu i poče da beži.

– *Ošamuti!* – povika Hari.

Čin pogodi Kruma u leđa. On se ukoči na mestu, pade napred i ostade da leži, nepomičan, lica zabijenog u travu. Hari odjuri do Sedrika, koji je prestao da se trza, i

sada je ležao na zemlji, držeći ruke na licu, boreći se za dah.

– Jesi li dobro? – upita Hari pomalo grubo, grabeći Sedrika za ruku.

– Aha – dahtao je Sedrik. – Da... ne mogu da poverujem... prišunjao mi se... čuo sam ga, i kada sam se okrenuo, uperio je svoj štapić u mene...

Sedrik ustade. I dalje se tresao. On i Hari pogledaše dole u Kruma.

– Ne mogu da poverujem... mislio sam da je on momak na mestu – reče Hari, zureći u Kruma.

– I ja sam – reče Sedrik.

– Da li si malopre čuo Fler kako vrišti? – upita Hari.

– Da – reče Sedrik. – Ne misliš valjda da je i nju sredio Krum?

– Pojma nemam – reče Hari polako.

– Hoćemo li da ga ostavimo ovde? – promrmlja Sedrik.

– Ne – reče Hari. – Mislim da bi bilo najbolje da izbacimo crvene varnice u vazduh. Neko će doći da ga pokupi... inače će ga verovatno pojesti skruti.

– To je i zaslužio – promrmlja Sedrik, ali ipak podiže štapić i ispali mlaz crvenih varnica u vazduh, koje ostaše da lebde visoko iznad Kruma, obeležavajući mesto gde je ležao.

Hari i Sedrik ostadoše na trenutak tu u tami, osvrćući se oko sebe. Potom Sedrik reče: – Pa... mislim da je najbolje da ponovo krenemo...

– Šta? – reče Hari. – Oh... da... u pravu si...

Bio je to čudan trenutak. On i Sedrik su nakratko bili ujedinjeni protiv Kruma – ali sada im obojici sinu da su i dalje protivnici. Oni produžiše niz mračnu stazu ne progovarajući, a onda Hari skrenu levo, a Sedrik desno. Sedrikovi koraci ubrzo se izgubiše.

Hari nastavi napred, primenjujući i dalje Četvorostranu čin, kako bi se osigurao da ide u pravom smeru. Sada je sve zavisilo od njega i Sedrika. Želja da prvi dođe do pehara plamtela je sada u njemu jače no ikad, ali bilo mu je teško da poveruje u ono što je upravo video da Krum radi. Korišćenje jedne od Neoprostivih kletvi na drugom ljudskom biću značilo je doživotnu robiju u Askabanu, to im je Čudljivko rekao. Nije valjda da Krum želi da osvoji Tročarobnjački pehar, makar i po tu cenu... Hari ubrza.

Malo, malo, pa bi naleteo na ćorsokak, ali ga je sve veća tmina uveravala da se približava srcu lavirinta. Onda, dok je brzao dugom, pravom stazom, ponovo vide neki pokret, i zrak svetlosti iz njegovog štapića pade na neverovatno stvorenje, koje je dotad video samo na slici u *Monstruoznoj knjizi monstruma*.

Bila je to sfinga. Imala je telo ogromnog lava, velike šape s kandžama i dugačak žućkast rep sa smeđim čuperkom na vrhu. Njena glava je pak bila glava žene. Kad joj se Hari približi, ona okrenu svoje duge, bademaste oči ka njemu. On podiže štapić, oklevajući. Nije se pritajila na zemlji kao da se sprema da skoči na njega, već je špartala levo-desno stazom, blokirajući mu put.

Onda progovori, dubokim, promuklim glasom. – Vrlo si blizu cilja. Najbrži put je

preko mene.

– Dakle... hoćete li se onda pomeriti, molim vas? – reče Hari, znajući unapred koji je odgovor.

– Ne – reče ona, nastavljajući da se šetka. – Ne, ukoliko ne odgovoriš na moju zagonetku. Odgovoriš li iz prvog pokušaja – pustiću te da prođeš. Odgovoriš li pogrešno – napašću te. Ukoliko ne budeš ništa odgovorio – pustiću te da odeš od mene, neozleđen.

Harija nešto preseče u stomaku. Hermiona je bila ta koja je briljirala u ovakvim stvarima, ne on. On odmeri svoje šanse. Ukoliko zagonetka bude preteška, moći će da prećuti i ode od nje neozleđen, kao i da potom pronade drugi put ka središtu.

– Važi – reče on. – Mogu li da čujem zagonetku?

Sfinga sede na zadnje noge, posred srede staze, i odrecitova:

*Sedi i razmisli, ne brzaj k'o metak,
šta je prvo od prvog, čime počinje početak?
Potom mi reci glas koji često kažeš,
Dok komplikovanu reč pokušavaš da nađeš?
I konačno mi kaži, pošto vreme odmiče,
Bez kog slova klupa povećalo postaje?
Potom odgovore spoji u jedno rešenje,
Pa mi reci, koje ne bi hteo da poljubiš stvorenje?*

Hari je blenuo u nju.

– Mogu li da čujem ponovo... malo sporije? – upita on nesigurno.

Ona trepnu, nasmeši se, i ponovi pesmu.

– I svi odgovori zajedno daju stvorenje koje ne bih želeo da poljubim? – upita Hari.

Ona mu se samo nasmeši svojim zagonetnim osmehom. Hari to shvati kao DA. On napregnu mozak. Bilo je mnogo životinja koje ne bi hteo da poljubi. Prva pomisao bili su mu zadnjerasprskavajući skruti, ali nešto mu je govorilo da to nije pravi odgovor. Moraće da pokuša da odgonetne pitalicu...

– Početak početka – ponovi Hari. – Ovaj... pojma nemam... prvo od prvoga... mogu li da čujem sledeći deo pesme, molim?

Ona ponovi sledeće stihove.

– Glas koji često kažem, dok komplikovanu reč pokušavam da nađem – reče Hari. – Au... to bi bilo... au... čekajte malo... AU! AU je zvuk!

Sfinga mu se osmehnu.

– Mogu li ponovo da čujem poslednji deo?

Ona mu odrecitova poslednja četiri stiha.

– Slovo koje klupu pretvara u povećalo – promrmlja Hari, zureći u nju – Da nije možda slovo L? Ne, to nije moj odgovor! Možda – K? Vратиću se na to... sačekajte

samo malo...

– Au... K... au... k... – reče Hari, šetkajući se i sâm levo-desno. – Stvorenje koje ne bih želeo da poljubim... *pauk!*

Sfinga se još šire nasmeši. Ustade, protegnu svoje prednje noge, a onda se pomeri da ga propusti.

– Hvala! – reče Hari i, zapanjen sopstvenom genijalnošću, pojuri napred.

Sad već mora da je blizu, sigurno... štapić mu je govorio da je na pravom putu: ako ne naleti na nešto baš užasno, još ima šanse...

Put ispred njega ponovo se račvao. – Usmeri me! – prošaputa on svom štapiću ponovo, a ovaj se zavrte i pokaza prema desnom prolazu. On pojuri niz taj prolaz i vide svetlo ispred sebe.

Tročarobnjački pehar sijao je na postolju, stotinak metara od njega. Hari počeo da trči ka njemu, kad mu put prepreči neka tamna figura.

Sedrik će stići prvi. Sedrik je jurio ka peharu što je brže mogao, i Hari je znao da ga nikad neće sustići, Sedrik je bio mnogo viši, imao je mnogo duže noge...

Onda Hari spazi nešto ogromno iznad živice s leve strane, kako se kreće duž staze koja se spaja s njegovom. Kretalo se tako brzo da bi Sedrik mogao da naleti pravo na to, a Sedrik, zagledan u pehar, nije ga primećivao...

– Sedriče! – povika Hari. – Pazi se sleva!

Sedrik se osvrnuo taman na vreme da se baci u stranu i izbegne da se sudari s tom ogromnom stvari, ali se, u žurbi, saplete. Hari vide kako je Sedriku štapić izleteo iz ruku, dok je džinovski pauk išao stazom ka njemu.

– *Ošamuti!* – povika Hari ponovo. Čin pogodi paukovo džinovsko, čupavo crno telo, ali Hariju bi verovatno više vredelo da ga je gađao kamenom. Pauk se trgnu, okrenu, i potrča ka Hariju, umesto ka Sedriku.

– *Ošamuti! Impedimenta! Ošamuti!*

Ali bilo je uzaludno – pauk je bio ili prevelik, ili previše magičan, te čini nisu delovale drukčije sem da ga naljute – Hari na trenutak vide osam sjajnih crnih očiju, i kao žilet oštre čeljusti, pre nego što se ovaj sjuri na njega.

Pauk podiže Harija u vazduh svojim prednjim nogama. Besno se otimajući, Hari pokuša da ga šutne: noga mu udari u njegove čeljusti i sledećeg trenutka on oseti zaslepljujuć bol – mogao je da čuje Sedrika kako takođe viče – *Ošamuti!* – ali ni njegove čini nisu imale veće dejstvo od Harijevih – Hari podiže štapić dok je pauk opet otvarao čeljusti, i povika: – *Ekspeliarmus!*

Uspelo je – Razoružavajuća čin naterala je pauka da ga ispusti, ali to je značilo da je Hari pao s visine od tri-četiri metra, na svoju već povređenu nogu, koja popusti pod njegovom težinom. Ne zaustavljajući se da razmisli, on nacilja na donji deo paukovog stomaka, kao što je učinio i sa skrutom, i povika: – *Ošamuti!* – u istom trenutku kad i Sedrik.

Dve sjedinjene čini učiniše ono što jedna nije mogla – pauk se prevrnu u stranu,

sraunivši obližnju živicu i precri stazu isprepletanim dlakavim nogama.

– Hari! – začu on Sedrika kako više. – Da li si dobro? Da li je pao na tebe?

– Ne – odazva se Hari dahćući. On pogleda u svoju nogu. Žestoko je krvarila. Video je i neku gustu, lepljivu sluz s paukovih čeljusti na svojoj pocepanoj odori. Pokušao je da ustane, ali noga mu se strahovito tresla i nije mogla da izdrži njegovu težinu. On se nasloni na živicu, boreći se da dođe do daha, i pogleda oko sebe.

Sedrik je stajao na nekoliko stopa od Tročarobnjačkog pehara, koji se sijao iza njega.

– Uzmi ga, onda – prodahta Hari ka Sedriku. – Hajde, uzmi ga. Stigao si.

Ali Sedrik se nije pomerao. Samo je stajao tamo, gledajući u Harija. Potom se okrenu da pogleda u Pehar. Hari vide izraz žudnje na njegovom licu obasjanom zlatnom svetlošću. Sedrik ponovo pogleda u Harija, koji se sada pridržavao za živicu kako bi se pridigao.

Sedrik duboko udahnu. – Ti ga uzmi. Ti si zaslužio da pobediš. Dosad si mi dvaput spasio život u ovom lavirintu.

– Ne ide to tako – reče Hari. Bio je ljut: noga ga je strašno bolela, sav se tresao otkad je pokušao da se otrese pauka, i posle sveg truda koji je uložio, Sedrik je stigao prvi, baš kao što je stigao prvi da pita Čo da ide s njim na bal. – Ko prvi stigne do pehara dobija poene. To si ti. Kažem ti, nikakvu trku neću dobiti s ovakvom nogom.

Sedrik pođe još nekoliko koraka prema Ošamućenom pauku, udaljavajući se od pehara, vrteći glavom.

– Ne – reče on.

– Prestani da budeš plemenit – reče Hari iznervirano. – Samo ga uzmi, a onda možemo da izađemo odavde.

Sedrik je posmatrao Harija kako se pridiže, čvrsto se držeći za živicu.

– Ti si mi rekao za zmajeve – reče Sedrik. – Ne bih uspeo da prođem prvi podvig da me ti nisi upozorio šta sledi.

– I ja sam imao pomoć oko toga – obrecnu se Hari, pokušavajući odorom da obriše svoju krvavu nogu. – Ti si mi pomogao oko jajeta – izravnao si dug.

– I meni su pomogli oko jajeta – reče Sedrik.

– I dalje ne dugujemo ništa jedan drugom – reče Hari, oprezno pokušavajući da se nasloni na svoju nogu. Ona se naglo zatrese kada Hari stade svom težinom na nju. Uganuo je članak kad ga je pauk ispustio.

– Trebalo je da dobiješ više poena na drugom podvigu – reče Sedrik, i dalje tvrdoglavo ostajući pri svome. – Ostao si poslednji kako bi oslobodio sve taoce. Trebalo je da ja to učinim.

– Jedini sam ja bio dovoljno glup da onu pesmu shvatim ozbiljno! – reče Hari ogorčeno. – Samo uzmi pehar!

– Ne – reče Sedrik.

On prekorači preko paukovih umršenih nogu kako bi se pridružio Hariju, koji je

zurio u njega. Sedrik je bio ozbiljan. Odricao se časti i slave kakvu haflpafska kuća nije imala vekovima.

– Hajde – reče Sedrik. Izgledao je kao da ga ovo košta svakog grama odlučnosti koju je imao, ali lice mu je bilo neumoljivo, ruke prekrštene i delovao je kao da neće promeniti mišljenje.

Hari pogleda u pehar iza Sedrika. Na jedan blistavi trenutak, vide sebe kako izlazi iz lavirinta, držeći ga u rukama. Video je sebe kako drži Tročarobnjački pehar u vazduhu, video je Čoino lice kako sija od divljenja, jasnije nego što ga je ikada video u prirodi... a onda slika nestade, i on sebe zateče kako zuri u Sedrikovo osenčeno, tvrdoglavo lice.

– Obojica – reče Hari.

– Šta?

– Uzećemo ga u isto vreme. Svejedno je hogvortska pobeda. Bićemo izjednačeni.

Sedrik je zurio u Harija. On otkrsti ruke. – Si... siguran si?

– Aha – reče Hari. – Jesam... pomogli smo jedan drugom, zar ne? Obojica smo stigli dovede. Hajdemo i da ga uzmemo zajedno.

Na trenutak, Sedrik je delovao kao da ne veruje svojim ušima: a zatim mu se lice razvuče u širok osmeh.

– Važi se – reče on. – Dođi ovamo.

On ščepa Harija za ruku tik ispod ramena, i pomože mu da otćopa do postolja na kom je stajao pehar. Kad su stigli do njega, obojica ispružiše ruke ka blistavim ručkama pehara.

– Na tri, važi? – reče Hari. – Jedan... dva... tri...

On i Sedrik zgrabiše ručke.

Istog trena, Hari oseti trzaj negde ispod pupka. Noge mu se odlepiše od tla. Nije mogao da ispusti Tročarobnjački pehar: vukao ga je napred, u vihoru vetra i stopljenih boja, zajedno sa Sedrikom.

32. Meso, krv i kost

Hari oseti kako mu stopala udaraju o zemlju. Njegova povređena noga poklecnu i on pade napred. Najzad je uspeo da odlepi ruku od Tročarobnjačkog pehara. On podiže glavu.

– Gde smo? – upita.

Sedrik zavrte glavom. Potom ustade, podiže Harija na noge, i obojica se osvrnuše oko sebe.

Potpuno su napustili hogvortsko imanje. Očigledno su putovali kilometrima – možda čak i stotinama kilometara – pošto su čak i planine koje su okruživale zamak nestale. Umesto toga, stajali su u mračnom i obraslom groblju. Iza velikog tisovog drveta s desne strane videli su se tamni obrisi malene crkve. Iznad njih, s leve strane, izdizalo se neko brdašće. Hari je jedva nazirao obrise lepe stare kuće na vrhu brda.

Sedrik pogleda dole u Tročarobnjački pehar, a zatim u Harija.

– Da li je *tebi* neko spominjao da je pehar zapravo teleportacioni ključ? – upita on.

– Jok – reče Hari. Osvrtao se naokolo po groblju. Ono je bilo potpuno tiho i pomalo jezivo. – Da li bi ovo trebalo da bude deo podviga?

– Pojma nemam – reče Sedrik. Zvučao je pomalo nervozno. – Da izvadimo štapiće, šta misliš?

– Aha – reče Hari, radostan što je Sedrik to prvi predložio, a ne on.

Oni isukaše štapiće. Hari se neprekidno osvrtao. Opet je imao onaj čudan osećaj da ih neko posmatra.

– Neko dolazi – reče on naglo.

Žmireći napeto kroz tminu, posmatrali su siluetu kako im se približava, sigurno koračajući između grobova. Hari nije mogao da razazna lice. Ali po načinu na koji je hodala, i držala ruke, primetio je da figura nešto nosi. Ko god beše, bio je nizak i nosio je ogrtač s kapuljačom navučenom preko glave kako bi prikrio lice. I – kad im priđe nekoliko koraka bliže, dok se rastojanje između njih sve više smanjivalo – vide da stvar u naručju te osobe liči na bebu... ili je to samo presavijena odora?

Hari malčice spusti svoj štapić, i iskosa pogleda u Sedrika. Sedrik mu uzvratil upitnim pogledom. Obojica okrenuše pogled ka figuri koja se približavala.

Ona se zaustavi pored visokog mermernog spomenika, na samo dva metra od njih. Na trenutak su se Hari, Sedrik i niska figura samo međusobno gledali.

A onda, bez ikakvog upozorenja, Harijev ožiljak buknu od silnog bola. Bila je to agonija kakvu nikad dotad nije osetio. Dok je prinosiso šake svom licu, štapić mu kliznu iz prstiju. Kolena mu klecnuše, bio je na zemlji i ništa nije mogao da vidi, a osećao se kao da će glava da mu se raspukne.

Izdaleka, negde iznad svoje glave, čuo je piskav, hladan glas kako kaže: – *Ubij onog drugog.*

Začu se fijuk, i drugi glas vrisnu u noć: – *Avada kedavra!*

Blesak zelene svetlosti projuri kroz Harijeve kapke, i on ču kako nešto teško pada na zemlju pored njega. Bol u ožiljku zapeče ga do usijanja, tako da se on zagrcnu kao da će da povrati, a onda bol nestade. Užasnuto iščekujući šta će da vidi, on otvori oči koje su ga pekle.

Sedrik je ležao ispružen na zemlji pored njega. Bio je mrtav.

U sekundi koja je u sebi sadržala večnost, Hari je zurio u Sedrikovo lice, u njegove otvorene sive oči, prazne i bezizrazne kao prozori napuštene kuće, u njegova napola otvorena usta, koja su delovala pomalo iznenađeno. A onda, pre nego što je Harijev um mogao da prihvati ono što vidi, pre nego što je mogao da oseti bilo šta drugo osim tupe neverice, osetio je kako ga neko diže na noge.

Niski čovek u odori spusti svoj zavežljaj, osvetli vrh svog štapića, i poče da vuče Harija ka nadgrobnom mermernom spomeniku. Pod treperavom svetlošću štapića, Hari vide urezano ime na spomeniku, pre nego što beše svom silinom bačen na njega.

TOM RIDL

Zaogrnuti čovek sada je činima pritezao užad oko Harija, vezujući ga od vrata do

članaka za spomenik. Iz dubina kapuljače, Hari je čuo plitke, brze udisaje. On se otmio i čovek ga udari – udari ga rukom kojoj je nedostajao prst. I Hari shvati ko je ispod kapuljače. Crvorep.

– Ti! – prodahta on.

Ali Crvorep, koji je završio s privezivanjem užadi, ništa ne odgovori. Bio je zauzet proveravanjem da li su dobro zategnuta, dok su mu se prsti nekontrolisano tresli, prelazeći preko čvorova. Kada se uverio da je Hari toliko čvrsto vezan za spomenik da ne može da se pomeri ni pedalj, Crvorep izvuče komad nekog crnog materijala i grubo ga nabi Hariju u usta. Zatim se bez ijedne reči okrenu od Harija i požuri dalje. Hari nije mogao ni da bekne, niti da vidi kuda je Crvorep otišao. Nije mogao da okrene glavu da vidi šta je iza nadgrobnog spomenika. Mogao je da vidi samo ono što je ispred njega.

Sedrikovo telo ležalo je nekoliko metara dalje. Nešto dalje iza njega, svetlucajući pod sjajem zvezda, ležao je Tročarobnjački pehar. Harijev štapić je ležao na zemlji ispod njegovih nogu. Zavežljaj od odore, za koji je Hari bio pomislio da je beba, bio je u blizini, na samom grobu. Činilo se da se žestoko koprcu. Hari ga je posmatrao, i njegov ožiljak ga ponovo bolno zapeče... odjednom je shvatio da ne želi da vidi šta je u tom zavežljaju... ne želi da smotuljak ikad bude otvoren...

Čuo je neke šumove kraj svojih nogu. On pogleda nadole i vide džinovsku zmiju kako klizi kroz travu, opkolivši nadgrobni spomenik za koji je bio vezan. Crvorepovo ubrzano, dahtavo disanje bivalo je sve glasnije. Zvučalo je kao da vuče nešto teško po zemlji. Potom se vrati u Harijev vidokrug i Hari ga vide kako gura kamenu kotao do podnožja groba. Bio je pun vode, ili se makar tako činilo Hariju – mogao je da je čuje kako pljuska unutar kotla – i bio je veći od bilo kog kotla koji je Hari ikada koristio. Bilo je to veliko kameno grotlo, dovoljno prostrano da u sebe primi odraslog čoveka u sedećem položaju.

Stvor unutar zavežljaja od odore, dole na zemlji, sve se upornije koprcu, kao da pokušava da se oslobodi. Sad je Crvorep nešto petljao pri dnu kotla svojim štapićem. Najednom se ispod kotla začu pucketanje plamenova. Ogromna zmija odgmiza u tamu.

Tečnost u kotlu se, izgleda, vrlo brzo zagrevala. Njena površina ne samo da je proključala već je počela i da izbacuje plamteće varnice, kao da sama voda gori. Para se zgusnula, zamaglivši obrise Crvorepa koji raspiruje vatru. Pokreti zavežljaja postadoše još nervozniji. I Hari opet začu hladni, piskavi glas.

– *Požuri!*

Sada je cela površina vode bila ispunjena varnicama. Izgledala je kao da je prekrivena dijamantima.

– Spremno je, gospodaru.

– Sada... – reče hladni glas.

Crvorep otvori zavežljaj na zemlji, otkrivši ono što se nalazilo u njemu, i Hariju se ote krik koji priguši klupko od krpe kojim su mu usta bila začepljena.

Izgledalo je kao da je Crvorep podigao kamen i ispod njega pronašao nešto ružno, ljigavo i slepo – ali još gore, stotinu puta gore. Stvar koju je Crvorep nosio imala je oblik skupljenog ljudskog deteta, osim što Hari u životu nije video ništa što je manje ličilo na dete. Bilo je ćosavo i ljuspičavo, tamno, sirovo, crvenkastocrno. Ruke i noge su mu bile tanke i slabašne, a lice – nijedno živo dete nikad nije imalo takvo lice – beše pljosnato i zmijoliko, sa svetlucavim crvenim očima.

Delovalo je skoro bespomoćno. Podiglo je svoje tanke ručice, stavilo ih oko Crvorepovog vrata, i Crvorep ga podiže. Dok je to činio, kapuljača mu spade s lica, i Hari pri svetlosti vatre primeti izraz gađenja na Crvorepovom iznemoglom, bledunjavom licu, dok je nosio stvorenje ka ivici kotla. Na trenutak, Hari spazi zlo, pljosnato lice osvetljeno varnicama koje su plesale po površini napitka. A onda Crvorep spusti stvorenje u kotao: začu se šištanje, i ono nestade pod površinom. Hari ču kako njegovo krhko telo dodirnu dno tupim udarcem.

Pusti ga da se udavi, pomisli Hari, dok mu je ožiljak goreo bezmalo izvan svih granica izdržljivosti, molim te... pusti da se udavi...

Crvorep je nešto govorio. Glas mu je podrhtavao, delovao je preplašen do izbezumljenosti. On podiže štapić, zatvori oči i progovori u noć. – *Kosti oca, data bez znanja, ti ćeš obnoviti svoga sina!*

Površina groba pod Harijevim stopalima poče da puca. Prestrašen, Hari je posmatrao kako se fini mlaz prašine diže u vazduh na Crvorepovu komandu, i pada nežno u kazan. Dijamantska površina vode poče da pršti i sikće. Iskrila je varnice u svim pravcima, i poprimila jarku, otrovnoplavu boju.

Sada je Crvorep drhtao. On izvuče dugačak, tanak i svetlucav srebrni bodež iz unutrašnjosti odore. Glas mu se rastoči u preplašen jecaj. – *Meso – sluge – dobrovoljno dato – oživećeš – svoga – svoga gospodara.*

On ispruži desnu šaku ispred sebe – šaku bez prsta. Čvrsto stegnu bodež u levoj ruci i podiže ga uvis. Hari shvati šta će Crvorep uraditi sekundu pre nego što će se to desiti – on zatvori oči što je jače mogao, ali nije mogao da blokira vrisak koji je presekao noć i prošao kroz Harija kao da je i on proboden bodežom. On ču kako nešto pada na zemlju, ču Crvorepovo bolno dahtanje, a potom bolestan pljusak nečega ubačenog u kotao. Hari nije mogao da podnese da gleda... ali napitak poprimi plamtećecrvenu boju, čija je svetlost probijala kroz Harijeve sklopljene kapke...

Crvorep je dahtao i jecao u agoniji. Sve dok Hari nije osetio Crvorepov mučni dah na svom licu, nije shvatio da je Crvorep tik ispred njega.

– *K-krvi neprijatelja... nasilno uzeta... ti ćeš... oživeti svog zakletog dušmana.*

Hari nije mogao ništa da učini da ga spreči, bio je i suviše čvrsto vezan... žmirkajući naniže, beznadežno se ritajući ispod konopaca kojima je bio svezan, vide srebrni bodež kako se trese u Crvorepovoj preostaloj šaci. On oseti kako mu oštrica probija lakat desne ruke, i kako mu krv kulja niz rukav pocepane odore. Crvorep je, i dalje dahćući od bola, preturao po džepu tražeći staklenu epruvetu, koju prisloni na

Harijevu rasekotinu, tako da u nju pade mlaz krvi.

On se otetura nazad do kotla zajedno s Harijevom krvlju. Zatim je usu unutra. Tečnost u kotlu trenutno poprimi zaslepljujuće belu boju. Kada je obavio svoj posao, Crvorep pade na kolena pored kotla, a potom se presamiti postrance i ostade da leži na zemlji, držeći krvavi patrljak svoje ruke, jecajući i dahćući.

Kotao je buktao, šaljući dijamantske varnice u svim pravcima, koje su bile tako zaslepljujuće svetle, da su sve ostalo pretvarale u somotsko crnilo. Ništa se ne dogodi...

Samo da se udavilo, mislio je Hari, samo da je nešto krenulo naopako...

A onda, iznenada, varnice koje su iskrile iz kotla nestadoše. Umesto njih, iz kotla izlete oblak bele pare, ispunjavajući prostor ispred Harija, tako da nije mogao da vidi ni Crvorepa, ni Sedrika, niti bilo šta osim pare koja je visila u vazduhu... krenulo je naopako, mislio je on... udavilo se... molim te... molim te, samo da je mrtvo...

Ali onda, kroz maglu ispred njega, on vide, osetivši ledene žmarce užasa, tamne obrise čoveka, visokog i koščato mršavog, kako se polako diže iz kotla.

– Ogrni me – reče visok hladan glas kroz paru, i Crvorep, koji je jecao i jaukao, i dalje pridržavajući svoju osakaćenu ruku, zakoprca se kako bi uzeo crnu odoru sa zemlje, pridiže se na noge i jednom rukom je navuče preko glave svoga gospodara.

Mršavi čovek iskorači iz kotla, zureći u Harija, a Hari se zagleda u lice koje ga je poslednje tri godine pohodilo u košmarima. Belje od lobanje, sa širokim, krvavocrvenim očima, i nosom koji je bio pljosnat kao zmijski, s tankim prorezima kao nozdrvama...

Lord Voldemor se ponovo uzdigao.

33. Smrtožderi

Voldemort odvrati pogled od Harija i poče da ispituje sopstveno telo. Šake su mu bile kao dva velika, bleđa pauka: dugim belim prstima prelazio je preko svojih grudi, ruku, lica, njegove crvene oči, čije su zenice bile tanki procepi, poput mačjih očiju, još jače zasvetleše kroz tminu. On podiže šake i promrda prstima, ushićenog i likujućeg izraza lica. Uopšte nije obraćao pažnju ni na Crvorepa, koji je ležao, trzajući se i uvijajući se na zemlji, niti na veliku zmiju, koja je ponovo ugmizala u vidokrug, i ponovo kružila sikući oko Harija. Voldemort gurnu svoju ruku nenormalno dugih prstiju u dubok džep, i odatle izvadi čarobni štapić. Pogladi i njega nežno, a onda ga podiže, i uperi u Crvorepa, koji odmah zatim bi podignut sa zemlje i odbačen ka spomeniku za koji je Hari bio vezan. On pade u njegovo podnožje, i ostade da leži tamo sklupčan, plaćući. Voldemort okrenu svoje skerletne oči ka Hariju, smejući se piskavim, hladnim, neveselim smehom.

Crvorepova odora sada se sijala od krvi. Njome je obmotao patrljak svoje ruke. – Gospodaru moj... – gušio se on – gospodaru moj... obećali ste... sećate se, obećali ste...

– Ispruži ruku – reče Voldemor lenjo.

– Oh, gospodaru... hvala vam gospodaru...

On ispruži krvareći patrljak, ali se Voldemor ponovo nasmeja. – Drugu ruku, Crvorepe.

– Gospodaru... molim vas... *molim vas...*

Voldemor se sagnu, i povuče Crvorepovu drugu ruku: naglo savi rukav Crvorepove odore do iznad lakta, i Hari tamo vide nešto na koži, nešto nalik na jasnu crvenu tetovažu – lobanju, sa zmijom koja joj izlazi iz usta – istu sliku koja se pojavila na nebu za vreme Svetskog prvenstva u kvidiču: Mračni znak. Voldemor ga pažljivo prouči, ne obazirući se na Crvorepovo nekontrolisano jecanje.

– Vratio se – reče on nežno – mora da su svi приметili... a sad, videćemo... sad ćemo znati... – on pritisnu sliku na Crvorepovoj ruci svojim dugim, belim kažiprstom.

Ožiljak na Harijevom čelu ponovo poče da žeže prodornim bolom, a Crvorep ispusti novi krik: Voldemor ukloni svoje prste s Crvorepovog znaka, i Hari vide da je ovaj postao ziftern.

S izrazom okrutnog zadovoljenja na licu, Voldemor se uspravi, zabaci glavu unazad, i pogleda okolo po mračnom groblju.

– Koliko će ih biti dovoljno hrabro da se vrati čim ga osete? – prošaputa on, fiksirajući zvezde svojim svetlećim crvenim očima. – A koliko će ih biti dovoljno budalasto da se ne pojavi?

On poče da korača levo-desno ispred Harija i Crvorepa, sve vreme očima prelazeći preko groblja. Posle minut-dva, on ponovo pogleda dole u Harija, iskrivivši svoje zmijoliko lice u okrutan osmeh.

– Stojiš nad ostacima mog pokojnog oca, Hari Poteru – prosikta on tiho. – Normalac i budala... veoma nalik na tvoju dragu majku. Ali oboje su poslužili svrsi, zar nije tako? Tvoja majka je umrla kako bi tebe odbranila dok si još bio dete... a ja sam ubio svog oca, i vidi koliko mi se korisnim pokazao mrtav...

Voldemor se ponovo nasmeja. Šetkao se levo-desno, osvrćući se oko sebe dok je hodao, a zmija je nastavila da kruži po travi.

– Vidiš onu kuću na brdu, Poteru? Tamo je živeo moj otac. Moja majka, veštica koja je živela ovde, u ovom selu, zaljubila se u njega. Ali on ju je napustio kada mu je priznala šta je ona zapravo... nije voleo magiju, moj otac...

– Ostavio ju je i vratio se svojim normalskim roditeljima pre nego što sam ja i rođen, Poteru, a ona je umrla dok me je porađala, ostavivši me da rastem u normalskom sirotištu... ali ja sam se zavetovao da ga nađem... osvetio sam mu se, toj budali koja mi je dala svoje ime... *Tom Ridl...*

I dalje je koračao, dok su mu crvene oči lutale od groba do groba.

– Čuj me samo, ponovo proživljavam porodičnu istoriju... – reče on tiho. – Čini se da postajem prilično sentimentaln... Ali vidi, Hari! Moja *prava* porodica se vraća...

Vazduh se iznenada ispuni šumovima lepršanja ogrtača. Čarobnjaci su se

Prebacivali između grobova, iza tisovog drveta, i na svakom senovitom mestu. Svi su bili pod kapuljačama i maskama. I kretali se napred, jedan po jedan... polako, obazrivo, kao da jedva veruju svojim očima. Voldemor je stajao u tišini, očekujući ih. Jedan od Smrtoždera pade na kolena, otpuza do Voldemora, i poljubi skut njegove crne odore.

– Gospodaru... gospodaru... – počeo da mrmlja.

Smrtožderi iza njega učiniše isto. Svaki od njih bi se približio Voldemoru na kolenima, i poljubio mu rub odore, pre nego što bi se povukao i ustao, dok nisu tako formirali tihi krug, koji je okruživao grob Toma Ridla, Harija, Voldemora i jecajuću i trzajuću gomilu, koja je zapravo bila Crvorep. Ipak, ostavili su praznine u krugu, kao da očekuju još ljudi. Voldemor pak, činilo se, nije očekivao nikog više. Osvrtao se i posmatrao zakukuljena lica naokolo i, mada nije bilo ni daška vetra, njihovim krugom pronese se blago šušketanje, kao da oni sami podrhtavaju.

– Dobrodošli, Smrtožderi – reče Voldemor tiho. – Trinaest godina... trinaest je godina prošlo od našeg poslednjeg susreta. Ipak, odazivate se mom zovu kao da to beše juče... Dakle, još uvek smo ujedinjeni pod Mračnim znakom! *To jest, jesmo li?*

On ponovo nabaci užasnu grimasu i počeo da njuška, šireći svoje proreze od nozdrva.

– Kao da njušim krivicu – reče on. – U vazduhu se oseća izvestan zadržak krivice.

Krugom ponovo prostruja drhtaj, kao da je svaki njegov pripadnik želeo, ali se nije usuđivao, da uzmakne od njega.

– Vidim vas sve, zdrave i čitave, s nedernutim moćima – tako ste se brzo pojavili! – i pitam se... zašto ova grupa čarobnjaka nikad nije došla da pomogne svom gospodaru, kome se zaklela na večnu odanost?

Niko ne progovori. Niko se nije pomerao, osim Crvorepa, koji je bio na zemlji i dalje jecajući nad svojom krvavom rukom.

– A onda sâm sebi odgovaram – prošaputa Voldemor – mora da su poverovali da sam slomljen, mislili su da me nema. Uvukli su se među moje neprijatelje, i fingirali nevinost, neznanje, i začaranost...

– A onda se pitam, kako su mogli i da poveruju da se neću ponovo uzdići? Oni što su znali koje sam korake, još odavno, preduzeo da se zaštitim od smrtnosti običnih ljudi? Oni što su videli dokaze o snazi moje moći u vreme kada sam bio silniji od bilo kog živog čarobnjaka?

– A onda sâm sebi odgovaram, možda su verovali da postoji neka još jača sila, ona koja je zbrisala čak i Lorda Voldemora... možda su se sada drugom zakleli na vernost... možda onom heroju običnih ljudi, Blatokrvnih i Normalaca, Albusu Dambldoru?

Na pomen Dambldorovog imena, pripadnici kruga se uskomešale, a neki počeo da mrmljaju i da vrte glavama.

Voldemor nije obraćao pažnju na njih. – To je veliko razočaranje za mene...

priznajem da sam razočaran...

Jedan od ljudi se naglo baci napred, razbivši krug. Drhteći od glave do pete, on se sruči ispred Voldemorovih nogu.

– Gospodaru! – vrisnu on. – Gospodaru, oprosti mi! Oprosti nam svima!

Voldemor poče da se smeje. On podiže svoj štapić. – *Krucio!*

Smrtožder na zemlji poče da se uvija i kriči. Hari je bio siguran da se njegov zvuk proneo i do okolnih kuća... neka dođe policija, mislio je očajnički... bilo ko... bilo šta...

Voldemor podiže štapić. Izmučeni Smrtožder je ležao na zemlji boreći se za dah.

– Diži se, Ejveri – reče Voldemor meko. – Ustani. Tražiš oprostaj? Ja ne opraštam. Ja ne zaboravljam. Trinaest dugih godina... hoću da mi se vrati tih trinaest godina pre nego što ti oprostim. Ovaj ovde Crvorep, već je otplatio deo svog duga, je li tako, Crvorepu?

On spusti pogled na Crvorepa, koji je nastavio da jeca.

– Vratio si se meni ne zbog odanosti, već iz straha od svojih starih prijatelja. Zasluguješ ovaj bol, Crvorepu. Znaš to, zar ne?

– Da, gospodaru – jecao je Crvorep – molim vas, gospodaru... molim vas...

– Ipak, pomogao si mi da povratim svoje telo – reče Voldemor hladno, posmatrajući Crvorepa kako jeca na zemlji. – Ma kolika ništarija i izdajica bio, ipak si mi pomogao... a Lord Voldemor nagrađuje svoje pomagače...

Voldemor ponovo podiže štapić i prođe njime kroz vazduh. Nit nečega nalik na srebro ostade da visi u vazduhu, sijajući gde god bi štapić prošao. Na trenutak bezoblično, malo se komešalo, a onda poprimilo oblik svetlucave imitacije ljudske šake, sjajne kao mesečina, koja polete naniže i spoji se sa Crvorepovim krvarećim zglobom.

Crvorepovo jecanje naglo prestade. Sada je disao grubo i neujednačeno, a onda podiže glavu i s nevericom poče da zuri u srebrnu šaku, koja je sada savršeno prijanjala uz njegovu ruku, kao da je navukao neku zaslepljujuću rukavicu. On promrda sjajnim prstima, a onda, drhteći, pokupi malenu grančicu sa zemlje, i smrska je u fini prah.

– Lorde – prošaputa on. – Gospodaru... predivna je... hvala vam... *hvala vam...*

On se uspravi na kolena i poljubi skut Voldemorove odore.

– I da tvoja odanost nikada više ne posustane, Crvorepu – reče Voldemor.

– Neće, moj Lorde... nikada, Lorde...

Crvorep ustade i zauze mesto u krugu, zureći u svoju novu moćnu šaku, dok mu je lice i dalje sijalo od suza. Tada Voldemor priđe čoveku sa Crvorepove desne strane.

– Lucijuse, moj nepouzdati prijatelju – prošaputa on, zastavši pred njim. – Rečeno mi je da se nisi odrekao starih navika, iako svetu prikazuješ ugledno lice. Čujem da si i dalje spreman da preuzmeš vođstvo na mestu mučitelja Normalaca? Ipak, nikada nisi ni pokušao da me pronađeš, Lucijuse... tvoja priredba na Svetskom prvenstvu u

kvidiču bila je zabavna, priznajem... ali nisu li tvoji naponi mogli biti jače usmereni na pronalaženje i pomaganje svom gospodaru?

– Lorde, bio sam stalno na oprezu – odmah se začu glas Lucijusa Melfoja, ispod kapuljače. – Da je bilo ikakvog znaka od vas, bilo kakve informacije o vašem prebivalištu, ništa me ne bi moglo sprečiti da...

– A ipak, pobjegao si od mog Znaka kad ga je jedan verni Smrtožder poslao na nebo prošlog leta? – reče Voldemor lenjo, a gospodin Melfoj naglo ućuta. – Da, znam sve o tome, Lucijuse... razočarao si me... ubuduće očekujem da mi vernije služiš.

– Naravno, moj Lorde, naravno... milostivi ste, hvala vam...

Voldemor produži dalje i zastade, zureći u prostor dovoljno veliki za dvojicu – koji je odvajao Melfoja od sledećeg čoveka.

– Ovde bi trebalo da stoje Lestrejndžovi – reče Voldemor tiho. – Ali oni su utamničeni u Askabanu. Oni su bili odani. Radije su otišli u Askaban, nego da me se odreknu... kad Askaban jednom bude oslobođen, Lestrejndžovi će biti počastvovani više no što bi mogli i da zamisle. Dementori će nam se priključiti... oni su naši prirodni saveznici... pozvaćemo prognane džinove... sve moje odane sluge će mi se vratiti, i armija stvorenja kojih se svi boje...

On nastavi da korača tamo-amo. Pored nekih Smrtoždera bi prošao ćutke, dok bi pred drugima zastao i progovorio.

– Makneru... Čujem od Crvorepa da uništavaš opasne zveri za Ministarstvo? Uskoro ćeš imati mnogo bolje žrtve od toga, Makneru. Lord Voldemor će ih obezbediti...

– Hvala vam, gospodaru... hvala vam – promrmlja Makner.

– A ovde – Voldemor priđe dvema najkrupnijim zakukuljenim figurama – imamo Kreba... ovaj put ćeš se bolje ponašati, zar ne, Krebe? I ti, Gojle?

Oni se trapavo pokloniše, tupo mrmljajući.

– Da, gospodaru...

– Hoćemo, gospodaru...

– Isto važi i za tebe, Not – reče Voldemor tiho, dok je prolazio pored pognute figure u senci gospodina Gojla.

– Lorde moj, padam ničice pred vama, ja sam vaš najverniji...

– To je dosta – reče Voldemor.

Sad je došao do najveće praznine u krugu i tu zastade, osmatrajući je svojim praznim, crvenim očima, kao da može da vidi ljude koji tu treba da stoje.

– A ovde imamo šest Smrtoždera koji nedostaju... troje je mrtvo jer su služili meni. Jedan je prevelika kukavica da se vrati... platiće on to. Drugi, za koga verujem da me je zauvek napustio... biće ubijen, naravno... i još jedan, koji ostaje moj najverniji sluga, a koji je već ponovo stupio u moju službu.

Smrtožderi se uskomešaše. Hari vide kako šaraju iskosa očima ispod maske jedni u druge.

– On je na Hogvortsu, taj moj verni sluga, i zahvaljujući njegovim naporima naš mladi prijatelj je i dospeo ovde večeras...

– Da – reče Voldemor, a usta bez usana iskriviše mu se u kez kad osobe iz kruga usmeriše poglede ka Hariju. – Hari Potter je bio toliko ljubazan da se pridruži mojoj novorođendanskoj žurci. Čak bih otišao toliko daleko da ga nazovem svojim počasnim gostom.

Nasta tišina. Onda Smrtožder sa Crvorepove desne strane kroči napred, i glas Lucijusa Melfoja progovori ispod maske.

– Gospodaru, izgaramo da saznamo... preklinjemo vas da nam kažete... kako ste postigli ovo... ovo čudo... kako ste uspeali da nam se vratite...

– Ah, to je sjajna priča, Lucijuse – reče Voldemor – koja počinje, i završava se, s mojim mladim prijateljem ovde.

On se lenjo odšeta do Harija, tako da su oči celog kruga sada bile uprte u njih. Zmija nastavi da kruži.

– Znete, naravno, da su ovog dečaka nazvali mojom propašću? – reče Voldemor meko, gledajući crvenim očima u Harija, koga njegov ožiljak zapeče tako jako da je jedva uspeo da obuzda vrisak agonije. – Svi znate da sam one noći kada sam izgubio svoje moći, i svoje telo, pokušao da ga ubijem. Njegova majka je umrla pokušavajući da ga spase – i, ne znajući, dala dečaku zaštitu kakvu, priznajem, nisam mogao predvideti... nisam mogao ni da taknem dečaka.

Voldemor podiže jedan od svojih dugih belih prstiju, i zaustavi ga tik uz Harijev obraz. – Njegova majka ostavila je na njemu tragove svoje žrtve... to je drevna magija, trebalo je da je se setim, bio sam glup što sam je prevideo... ali nema veze. Sada mogu da ga pipnem.

Hari oseti dodir hladnog vrška dugog belog prsta i pomisli da će mu glava pući od bola.

Voldemor se nežno nasmeja Hariju u uvo, a potom ukloni svoj prst i nastavi da se obraća Smrtožderima. – Preračunao sam se, prijatelji, priznajem. Moja kletva se odbila o budalastu žrtvu te žene, i pogodila mene... Aaah... kakav nezamisliv bol, prijatelji moji. Ni na koji način nisam bio spreman za to. Otrgnut sâm od svog tela, bio sam manje od utvare, manje od najopakijeg duha... pa ipak, bio sam živ. Šta sam bio, to čak ni sâm ne znam... Ja, koji sam otišao dalje no iko stazom koja vodi ka besmrtnosti. Vi znate za moj cilj – da pokorim smrt. A sad, stavljen sam na probu, i čini se da je jedan, ako ne i više mojih eksperimenata, uspeo... jer nisam bio ubijen, iako je to trebalo da bude posledica ove kletve. Svejedno, bio sam bespomoćan kao najslabije stvorenje na svetu, lišen bilo kakvog načina da sâm sebi pomognem... zato što nisam imao telo, a svaka čin koja bi mogla da mi pomogne iziskivala bi upotrebu štapića...

– Sećam se samo da sam primoravao sebe da i dalje opstajavam, bez sna, bez kraja, bez predaha, iz časa u čas... smestio sam se u udaljenom kutku šume, i čekao... sigurno

će neko od mojih vernih Smrtoždera pokušati da me nađe... ili će makar neko od njih doći i izvesti magiju koju ja nisam mogao, kako bi me vratio u moje telo... ali, uzalud sam čekao...

Krugom Smrtoždera koji su pažljivo slušali ponovo se pronese drhtanje. Voldemor pusti da tišina jezovito prostruji, pre nego što nastavi. – Preostala mi je jedna jedina moć. Mogao sam da zaposedam tela drugih. Ali nisam se usuđivao da idem tamo gde ima mnogo ljudi, jer sam znao da su Aurori i dalje na oprezu i da me traže. Ponekad bih se nastanio u životinjama – zmijama, naravno, pošto su mi omiljene – ali u njima mi je bilo tek malčice bolje, nego kada sam bio čist duh, pošto njihova tela nisu prilagođena za izvođenje magije... a samim preuzimanjem njihovih tela skraćivao bih im život. Nijedna od njih nije dugo živela...

– A onda... pre četiri godine... činilo se da mi se ukazao način za povratak. Jedan čarobnjak – mlad, budalast i lakoveran – naleteo je na mene u šumi u kojoj sam se udomio. Oh, učinilo mi se da je on šansa na koju sam čekao... pošto je bio nastavnik u Dambldorovoj školi... lako je podlegao mojoj volji... on me je doveo nazad u ovu zemlju i, posle izvesnog vremena, zaposao sam njegovo telo, kako bih ga izbliza nadgledao dok ispunjava moje naredbe. Ali moj plan je propao. Nisam uspeo da ukradem Kamen mudrosti. Nisam sebi mogao da obezbedim večni život. Bio sam osujećen... osujećen, još jedanput, od strane Harija Potera...

Ponovo nastaja tajac. Ništa se nije micalo, čak ni lišće na tisovom drvetu. Smrtožderi su bili potpuno nepomični, dok su njihove svetlucave oči ispod maski bile prikovane za Voldemora i Harija.

– Taj sluga je umro kada sam napustio njegovo telo, a ja sam ostao slab, baš kao što sam bio i dotad – nastavi Voldemor. – Vratio sam se u moje udaljeno skrovište, i neću se pretvarati da se nisam bojao da možda nikad neću povratiti svoje moći... da, možda je to bio moj najmračniji trenutak... nisam smeo da se nadam da će mi naići još neki čarobnjak da ga zaposednem... a potpuno sam bio izgubio nadu da iko od mojih Smrtoždera mari šta se desilo sa mnom...

Jedno ili dvoje čarobnjaka u krugu s nelagodnom se pomeri, ali Voldemor se nije obazirao na to.

– A onda, pre nepunih godinu dana, kada sam skoro napustio svaku nadu, konačno se i to dogodilo... jedan sluga mi se vratio: ovog Crvorepa ovde, koji je lažirao svoju smrt kako bi izbegao pravdi, isterali su iz skrovišta oni koje je nekada smatrao prijateljima, i odlučio je da se vrati svom gospodaru. Potražio me je u zemlji za koju se pričalo da su me u njoj poslednji put videli... pomogli su mu, naravno, pacovi koje je usput srećo. Crvorep ima čudne sklonosti ka pacovima, je li tako, Crvorepu? Njegovi prljavi mali drugari rekli su mu da duboko u albanskim šumama postoji mesto koje izbegavaju, gde male životinje poput njih umiru kad ih zaposedne mračna senka...

– Ali njegovo putešestvije do mene nije išlo glatko, zar ne, Crvorepu? Jer je, jedne noći, gladan, na ivici baš te šume u kojoj se nadao da će me pronaći, budalasto zastao

u jednoj gostionici kako bi uzeo nešto hrane... i zamislite koga je tamo sreo, izvesnu Bertu Džorkins, vešticu iz Ministarstva magije!

– Vidite sada kako sudba voli Lorda Voldemora. To je mogao biti Crvorepov kraj, i kraj moje poslednje nade da se obnovim. Ali Crvorep – pokazavši prisebnost uma kakvu nikada ne bih očekivao od njega – ubedio je Bertu Džorkins da pođe s njim u noćnu šetnju. Savladao ju je... i doveo je k meni. A Berta Džorkins, koja je mogla sve da upropasti, umesto toga je postala blagodet kakvu nisam mogao ni da zamislim... jer je – uz malo ubeđivanja – postala pravi rudnik informacija.

– Ispričala mi je da će se ove godine na Hogvortsu održati Tročarobnjački turnir. Ispričala mi je i da zna za jednog vernog Smrtoždera koji bi bio i više nego voljan da mi pomogne, ukoliko bih samo mogao da ga kontaktiram. Ispričala mi je još štošta... ali sredstva koja sam primenio da bih razbio Memorijsku čin kojom je bila začarana bila su moćna, i kada sam iz nje izvukao sve korisne informacije, njen duh i telo bili su poremećeni, bez ikakve mogućnosti da se oporave. Već je bila poslužila svojoj svrsi. Nisam mogao da je zaposednem. Otarasio sam je se.

Voldemort se nasmeši svojim užasnim osmehom, njegove crvene oči bile su bezizrazne i nemilosrdne.

– Crvorepovo telo, naravno, nije bilo prikladno da ga zaposednem, pošto su ga svi smatrali mrtvim i, ako bi bio viđen, privukao bi preveliku pažnju. Ipak, bio je sluga zdravog tela kakav mi je bio potreban i, mada je bio loš čarobnjak, Crvorep je ipak bio u stanju da sledi moja uputstva, koja bi mogla da me vrata u neko nesavršeno, slabašno telo, telo u kojem bih mogao da stanujem dok čekam na sastojke za moj istinski preporod... na čin ili dve, koje sam sâm izmislio... uz malu pomoć moje drage Nagini – Voldemortove crvene oči padoše na zmiju koja je neprekidno kružila – na napitak sastavljen od jednorogove krvi i zmijskog otrova kojim me je Nagini snabdela... uskoro sam se maltene vratio u ljudsko obličje i bio sam dovoljno jak da putujem.

– Više nije bilo nade da ukradem Kamen mudrosti, pošto sam znao da će se Damblodor potruditi da Kamen bude uništen. Ali, bio sam spreman da ponovo prihvatim smrtni život pre nego što krenem u potragu za besmrtnim. Zadovoljio sam se manjim... zadovoljio sam se svojim starim telom i svojom starom snagom.

– Znao sam da, ukoliko želim to da postignem – u pitanju je neki stari recept Mračne magije, napitak koji me je oživeo večeras – moram imati tri moćna sastojka. Pa, jedan od njih je već bio pri ruci, zar ne, Crvorepu? Meso koje bi mi sluga dobrovoljno dao...

– Kost moga oca je, prirodno, značila da bismo morali da dođemo ovamo, gde je on sahranjen. Ali krv neprijatelja... Crvorep je hteo da iskoristim bilo kog čarobnjaka, zar nije tako, Crvorepu? Bilo kog čarobnjaka koji me je mrzeo... a mnogi me još uvek mrže. Ali ja sam znao koga moram da iskoristim ukoliko hoću ponovo da se uzdignem, moćniji nego što sam bio kada sam propao. Hteo sam krv Harija Potera. Želeo sam

krv onoga koji me je pre trinaest godina lišio moći, pošto bi onda trajna zaštita koju mu je njegova majka nekad dala počivala i u mojim venama...

– Ali, kako bih se uopšte domogao Harija Potera? Jer, on je bio bolje zaštićen nego što je i sâm pretpostavljao, zaštićen merama koje je Dambldor smislio pre mnogo godina, kada je njemu zapalo da odredi dečakovu budućnost. Dambldor je prizvao drevnu magiju kako bi obezbedio da dečak bude zaštićen dok je pod paskom svoje rodbine. Tamo ga čak ni ja ne mogu dotaći. Onda, naravno, tu je bilo Svetsko prvenstvo u kvidiču... mislio sam da bi njegova zaštita mogla biti oslabljena tamo, podalje od rodbine i Damblдора, ali još nisam bio dovoljno jak da pokušam da izvedem otmicu usred horde čarobnjaka iz Ministarstva. A onda bi se dečak vratio na Hogvorts, gde je od jutra do mraka bio pod povijenim nosom one budale što voli Normalce. I kako bih onda mogao da ga otmem?

– Kako... pomoću informacija koje sam izvukao od Berte Džorkins, naravno. Iskoristio sam mog jedinog vernog Smrtoždera, smeštenog na Hogvortsu, kako bih bio siguran da je dečakovo ime ubačeno u Vatrene pehar. Iskoristio sam mog Smrtoždera da bih obezbedio da dečak pobedi na turniru – da prvi dodirne Tročarobnjački pehar – pehar što ga je moj Smrtožder pretvorio u teleportacioni ključ, koji će ga dovesti ovamo, izvan domašaja Dambldorove pomoći i zaštite, pravo u moje šake. I evo ga... dečak za kog ste svi verovali da je zapečatio moju sudbinu...

Voldemor se polako pomeri napred, i okrenu se da pogleda Harija u lice. On podiže svoj čarobni štapić. – *Krucio!*

Bio je to bol kakav Hari nikad dotad nije iskusio. Kao da su mu same kosti gorele, glava mu se, izvesno, cepala duž ožiljka, oči su mu se ludački prevrtale u glavi: želeo je da se sve završi... da se onesvesti... da umre...

A onda ga više nije bilo. Mlitavo je visio u konopcima koji su ga vezivali za nadgrobni spomenik Voldemorovog oca, gledajući uvis u one svetlocrvene oči kroz neku izmaglicu. Smeh Smrtoždera odzvanjao je kroz noć.

– Vidite, mislim, koliko je budalasto bilo i pomisliti da bi ovaj dečak ikako mogao biti jači od mene – reče Voldemor. – Ali ne bih da u bilo čijem umu ostane i trunka sumnje. Hari Potter mi je izmakao srećnom slučajnošću. A sad ću da dokažem svoju moć time što ću ga ubiti, ovde i sada, pred svima vama, sad kad nema Damblдора da mu pomogne, niti majke koja bi umrla zbog njega. Daću mu priliku. Biće mu dozvoljeno da se bori i u vašim umovima neće ostati ni senka sumnje koji je od nas dvojice jači. Još samo malo, Nagini – prošaputa on i zmija otkliza kroz travu, ka Smrtožderima koji su stajali i posmatrali.

– Sada ga odveži, Crvorepu, i vrati mu njegov štapić.

34. Priori inkantatem

Crvorep priđe Hariju, koji se koprcao kako bi se dočekaao na noge, i oslonio se na njih svom težinom pre nego što ga sasvim odvežu. Crvorep podiže svoju novu srebrnu šaku, izvuče komad tkanine kojim je učutkao Harija a onda, jednim zamahom, preseče veze koje su Harija držale prikovanog za spomenik.

Možda je na delić sekunde, dok je stajao na obraslom grobu, Hari pomislio da bi mogao pokušati da pobegne, ali njegova povređena noga podrhtavala je pod njim, i dok su se Smrtožderi pregrupisavali, formirajući užu krug oko njega i Voldemora, tako da popune praznine gde je trebalo da budu Smrtožderi koji nedostaju, Crvorep je iskoračio iz kruga ka mestu gde je ležalo Sedrikovo telo, i vratio se s Harijevim štapićem, koji je grubo tutnuo Hariju u ruku, ne gledajući u njega. Zatim i Crvorep zauze mesto u krugu smrtožderskih posmatrača.

– Naučili su te kako da se boriš u dvoboju, Hari Poteru? – reče Voldemor meko, dok su mu crvene oči sijale kroz mrak.

Na ove reči, Hari se priseti – kao da je reč o nečemu iz njegovog bivšeg života – Kluba dvoboja na Hogvortsu, koji je kratko pohađao pre dve godine... sve što je tamo

naučio bila je Razoružavajuća čin, *Ekspeliarmus*... ali koliko bi mu uopšte koristila, čak i kad bi mogao da oduzme Voldemoru štapić iz ruke, kada je okružen Smrtožderima, koji su u najmanju ruku brojno nadmoćniji, trideset na jednog? Nikad nije učio ništa što bi mu sada iole pomoglo. Znao je da se suočava sa stvarima na koje ih je Čudljivko uvek upozoravao... sa nezaustavljivom Avada kedavra kletvom – a Voldemor je bio u pravu – ovoga puta, njegova majka nije bila tu da umre umesto njega... bio je sasvim nezaštićen...

– Prvo se poklonimo jedan drugome, Hari – reče Voldemor, nagnuvši se malo, ali i dalje zmijolikim licem okrenut Hariju. – Hajde, ovakve sitnice se moraju poštovati... Dambldor bi voleo da pokažeš lepe manire... pokloni se smrti, Hari...

Smrtožderi su se ponovo smejali. Voldemorova usta bez usana su se smešila. Hari se ne pokloni. Nije želeo da dopusti Voldemoru da se poigrava s njim pre nego što ga ubije... nije hteo da mu pruži to zadovoljstvo...

– Rekao sam: *pokloni se* – reče Voldemor, podižući svoj štapić – i Hari oseti kako mu se kičma krivi, kao da ga ogromna nevidljiva ruka okrutno savija napred, a Smrtožderi se grohotom nasmejaše.

– Vrlo dobro – reče Voldemor meko i, kako je podizao štapić nagore, pritisak na Harija počeo da popušta. – Dakle, suoči se sa mnom kao čovek... uspravne kičme i ponosit, onako kako je tvoj otac umro...

– A sad – dvoboj.

Voldemor podiže štapić, i pre nego što je Hari stigao išta da uradi da se odbrani, pre nego što je stigao i da se pomeri, ponovo ga pogodi Bolna kletva. Bol je bio toliko jak, sveobuzimajuć, da više nije znao gde je... kao da su noževi zagrejani do belog usijanja probijali svaki pedalj njegove kože, glava će mu sigurno eksplodirati od bola: urlao je glasnije no ikad u životu...

A onda bol prestade. Hari se prevrnu u stranu i podiže na noge. Nekontrolisano je drhtao, baš kao Crvorep kada je sebi odsekao šaku. On se otetura postrance ka zidu Smrtoždera, koji ga odgurnuše nazad ka Voldemoru.

– Mali predah – reče Voldemor, dok su mu se prorezi-nozdrve širili od uzbuđenja – mala pauza... to te je zbolelo, zar ne, Hari? Ne bi želeo da to ponovo uradim?

Hari mu ne odgovori. Umreće baš kao i Sedrik, one nemilosrdne crvene oči su mu to govorile... umreće, a ne može ništa da učini da to spreči... ali ne mora ni da igra njegovu igru. Neće se pokoriti Voldemoru... neće ga preklinjati...

– Pitao sam te želiš li da ti to ponovo uradim? – reče Voldemor blago. – Odgovori mi! *Imperio!*

I Hari iskusi, po treći put u životu, osećaj da su mu sve misli zbrisane iz uma... ah, kakvo blaženstvo, ne razmišljati, bilo je to kao da pluta, da sanja... *samo reci NE... reci NE... samo odgovori NE...*

Neću, reče mnogo jači glas, u dubini njegove glave, neću odgovoriti...

Samo odgovori NE...

Neću to uraditi, neću to reći...

Samo odgovori NE...

– NEĆU DA ODGOVORIM!

I ove reči izleteše iz Harijevih usta. One odjeknuše preko groblja, i osećanje da sanja nestade tako naglo kao da su ga polili hladnom vodom – ponovo su se vratili bolovi koje je Bolna kletva ostavila svuda po njegovom telu – ponovo se vratila spoznaja o tome gde je i sa čim se suočava...

– Nećeš? – reče Voldemor tiho, a Smrtožderi se sada više nisu smejali. – Nećeš da kažeš NE? Hari, poslušnost je vrlina kojoj moram da te naučim pre nego što umreš... možda uz još jednu dozu bola?

Voldemor podiže štapić, ali ovoga puta Hari je bio spreman. S refleksima koje je stekao trenirajući kvidič, on se baci na zemlju: otkotrlja se iza mermernog spomenika Voldemorovog oca i ču kako mermer puca, nakon što ga je kletva pogodila.

– Hari, ne igramo se žmurke ovde – reče Voldemorov meki, hladni glas dok se približavao, a Smrtožderi se ponovo smejali. – Od mene se ne možeš sakriti. Da li ovo znači da si umoran od našeg dvoboja? Da li ovo znači da bi radije želeo da sve okončam sad, Hari? Hajde, Hari... izađi onda da se igramo... biće brzo... možda će čak biti bezbolno... ne bih ti tačno znao reći... nikad nisam umro...

Hari kleknu iza nadgrobnog spomenika, i znao je da je došao kraj. Nije bilo nade... ničega što bi mu priteklo u pomoć. I dok je slušao kako se Voldemor približava, znao je samo jednu stvar, koja je bila iznad svakog straha ili razuma – neće umreti čučeci ovde kao dete koje se igra žmurke. Neće umreti klečeći pred Voldemorovim nogama... umreće uspravno, kao njegov otac, i umreće pokušavajući da se odbrani, iako nikakva odbrana nije moguća...

Pre nego što je Voldemor uspeo da gurne svoje zmijoliko lice iza nadgrobnog spomenika, Hari ustade... čvrsto stegnu štapić u ruci, izbaci ga pred sebe, i baci se ispred spomenika, suočivši se licem u lice s Voldemorom.

Voldemor je bio spreman. Kad Hari povika: – *Ekspeliarmus!* – Voldemor povika: – *Avada kedavra!*

Mlaz zelene svetlosti izlete iz Voldemorovog štapića, baš kad je mlaz crvene pojurio iz Harijevog – one se sudariše u vazduhu – i odjednom, Harijev štapić poče da vibrira kao da kroz njega prolazi električno pražnjenje. Šaka oko štapića mu se ukoči: nije mogao da ga ispusti ni da je hteo – uski zrak svetlosti sada je spajao dva štapića, ni crven ni zelen, već sjajne zlatne boje – i Hari, prateći zrak zaprepašćenim pogledom, vide da Voldemorovi dugi prsti takođe grčevito drže štapić koji se trese i vibrira.

A onda – Hari ničim nije bio pripremljen za ono što je usledilo – oseti kako mu stopala napuštaju zemlju. On i Voldemor počеше obojica da se dižu u vazduh, njihove štapiće i dalje je spajala nit blistave zlatne svetlosti. Klizili su sve dalje od groba Voldemorovog oca, dok se nisu zaustavili na delu tla na kome nije bilo grobova...

Smrtožderi su vikali, tražili su uputstva od Voldemora. Približili su se, ponovo formirali krug oko Harija i Voldemora, dok im je zmija gmizala za petama, neki od njih su čak isukali štapiće...

Zlatna spona koja je povezivala Harija i Voldemora razdvoji se u mnoštvo sićušnih. Iako su štapići ostali povezani, hiljade drugih zraka se razdvojilo i podiglo visoko iznad Harija i Voldemora, i počelo da se razleće u cikcak oko njih, sve dok se obojica ne nađoše zatvoreni u zlatnoj mrežastoj kupoli, svetlosnom kavezu, iza koga su Smrtožderi kružili poput šakala, dok su njihovi povici sada delovali čudnovato prigušeni...

– Ništa ne preduzimajte! – vrištao je Voldemor Smrtožderima, i Hari primeti kako su se njegove crvene oči raširile od čuđenja kad je video šta se dogodilo, opazi kako se Voldemor bori da prekine svetlosnu nit koja je i dalje povezivala njegov štapić s Harijevim. Hari još čvršće steže svoj štapić, s obe ruke, a zlatna nit ostade neprekinuta. – Ništa ne preduzimajte sem ako ja ne zapovedim! – povika Voldemor Smrtožderima.

A onda se vazduh ispuni nezemaljskim i predivnim zvukom... poticao je iz svake strune svetlošću istkane mreže koja je kroz vazduh vibrirala oko Harija i Voldemora. Bio je to zvuk koji je Hari odmah prepoznao, iako ga je čuo samo jednom u svom životu... Feniksova pesma...

Za Harija je to bio zvuk nade... najlepša i najveličanstvenija stvar koju je ikad u životu čuo... osećao se kao da je ta pesma u njemu, umesto oko njega... bio je to zvuk koji je on povezivao s Dambldorom, i imao je osećaj kao da mu neki prijatelj govori u uvo...

Ne prekidaj vezu.

Znam, reče Hari muzici, znam da ne smem... ali još to nije ni pomislio do kraja, a već mu se učini mnogo teže izvodljivim. Njegov štapić počeo da vibrira jače no ikad... sada je zrak između njega i Voldemora izgledao drugačije... kao da su se ogromne čestice svetla kretale uzduž i popreko po niti koja je spajala štapiće – Hari oseti kako mu štapić podrhtava pod rukom, dok su svetlosne kapi počinjale da klize polako, ali sigurno, ka njemu... smer zračnog kretanja sada je bio upravljen od Voldemora ka njemu, i on oseti kako mu štapić ljutito poskakuje...

Dok se najbliža kapljica svetlosti približavala vrhu Harijevog štapića, drvo pod njegovim prstima postade tako toplo da se on uplaši da će mu se štapić zapaliti. Što se kapljica više približavala, to je jače Harijev štap vibrirao. Bio je siguran da njegov štapić neće preživeti sudar s njom: osećao je kao da će mu se drvo rasprsnuti pod prstima...

Usredsredio je i poslednji atom svog uma pokušavajući da natera kapljicu da krene nazad ka Voldemoru, uši su mu bile pune Feniksove pesme, a oči besne, fiksirane... i polako, veoma polako, kapljice se zaustaviše, a onda, isto tako polako, počеше da se kreću u suprotnom smeru... sada je Voldemorov štapić bio taj koji žestoko vibrira...

Voldemort je delovao zapanjeno, i skoro uplašeno...

Jedna od kapljica svetlosti zadrhta na nekoliko centimetara od vrha Voldemortovog štapića. Hari nije razumeo zašto ovo radi, nije shvatao šta će time postići... ali se sada usredsredio jače no ikad u životu pokušavajući da natera tu kapljicu svetlosti da se vrati u Voldemortov štapić... i polako.. veoma polako... ona krenu duž zlatne niti... na tren ponovo zadrhta... a onda dotače...

Odjednom, Voldemortov štapić poče da ispušta ječeće krike bola... a zatim – Voldemortove crvene oči razrogačiše se od šoka – gusta, maglovita ruka izlete iz vrha štapića i nestade... duh šake koju je napravio Crvorepu... odjeknuše još neki bolni krici... a onda se nešto mnogo veće rascveta iz vrha Voldemortovog štapića, nešto veliko, sivkasto, što je izgledalo kao da je napravljeno od najčvršćeg, najgušćeg dima... bila je to glava... a onda i grudi i ruke... torzo Sedrika Digorija.

Kad bi Hari uopšte mogao da ispusti svoj štapić iz ruku od šoka, bilo bi to sada, ali instinkt mu je nalagao da ga čvrsto stišće, kako bi nit zlatne svetlosti ostala neprekinuta, iako je gusti sivi duh Sedrika Digorija (*da li je to bio duh?*; izgledao je tako čvrsto) potpuno izronio iz vrha Voldemortovog štapića, kao da se izvlači iz vrlo uskog tunela... no, ta sena od Sedrika ustade, pogleda levo i desno duž zlatne niti, i progovori.

– Drži se, Hari – reče.

Glas mu je bio udaljen i ječeći. Hari pogleda u Voldemorta... njegove raširene, crvene oči i dalje su bile preneražene... ni on ovo nije očekivao, ništa više nego Hari... a onda, sasvim prigušeno, Hari začu prestrašene povike Smrtoždera, koji su se šunjali duž ivica zlatne kupole...

Iz štapića ponovo odjeknuše krici bola... a onda nešto drugo izroni iz njegovog vrha... gusta senka druge glave, ubrzo praćena rukama i telom... starac koga je Hari video jednom u snu sada se izvlačio iz vrha štapića, kao što to Sedrik već beše uradio... i njegov duh, ili njegova senka, ili šta god bilo, pade pored Sedrikove, i s blagim iznenađenjem osmotri Harija i Voldemorta, zlatnu mrežu i spojene štapiće, naslonivši se na svoj štap za hodanje...

– Dakle, on je zasta pravi čarobnjak? – reče starac, pogleda prikovanog za Voldemorta. – Taj me je ubio... potuci ga, dečače...

Ali već poče da izranja sledeća glava... a ta glava, siva kao statua od dima, bila je ženska... dok su mu se obe ruke tresle, i dok se borio da drži štapić pravo, Hari vide kako žena pada na zemlju i uspravlja se poput ostalih, zureći...

Senka Berte Džorkins osmotri bitku koja se odvijala pred njenim širom otvorenim očima.

– Ne daj se! – povika ona, i njen glas odjeknu kao i Sedrikov, iz velike daljine. – Ne daj mu da te pobedi, Hari... ne posustaj!

Ona i druge dve senovite figure krenuše duž unutrašnjeg zida zlatne mreže, dok su Smrtožderi uzbuđeno trčkali spolja... a kako su opkoljavale dvojicu protivnika u

dvoboju, Voldemorove mrtve žrtve su šaputale, šaputale reči ohrabrenja Hariju, i siktale Voldemoru reči koje Hari nije mogao da čuje.

A onda još jedna glava izroni iz vrha Voldemorovog štapića... i Hari je znao, čim ju je ugledao, ko će to biti... znao je, kao da ju je očekivao od trenutka kada se Sedrik pojavio iz štapića... znao, pošto je žena koja se pojavljivala bila ona na koju je večeras mislio više nego na ikoga...

Dimna senka mlade žene duge kose pade na zemlju kao Berta maločas, ispravi se i pogleda u njega... i Hari, dok su mu se ruke sada već mahnito tresle, pogleda u lice duha svoje majke.

– Tvoj otac dolazi... – reče ona tiho. – Hoće da te vidi... sve će biti u redu... drži se...

I on dođe... prvo njegova glava, potom njegovo telo... visoko, s neurednom kosom poput Harijeve, dimno, zasenčeno obličje Džejsma Potera procveta iz vrha Voldemorovog štapića, pade na zemlju i ispravi se, baš kao i njegova žena. On priđe Hariju, gledajući ga, i progovori istim udaljenim, ječećim glasom kao i ostali, ali tiho, kako ga Voldemor, čije je lice sada bilo ispunjeno strahom i užasom, dok su njegove žrtve kružile oko njega, ne bi čuo...

– Kada veza bude prekinuta, mi ćemo opstati još samo nekoliko trenutaka... ali ćemo ti pomoći da dobiješ na vremenu... moraš se vratiti do teleportacionog ključa, on će te vratiti na Hogvorts... da li si me razumeo, Hari?

– Da – produha Hari. Borio se da zadrži svoj štapić, koji mu je sada klizio pod prstima.

– Hari... – prošaputa Sedrikova figura – vrati moje telo, hoćeš li? Vrati moje telo mojim roditeljima...

– Hoću – reče Hari, lica izobličjenog od napora da zadrži štapić.

– Učini to sada – prošaputa mu očevo glas. – Budi spreman da trčiš... učini to sada...

– SAD! – povika Hari. Nije verovao da će uspeti da izdrži još koji trenutak duže – jakim trzajem podiže svoj štapić uvis i zlatna nit se prekinu. Kavez svetlosti nestade, Feniksova pesma se prekinu – ali senovite figure Voldemorovih žrtvi ne nestadoše – nadnosile su se nad Voldemorom, krijući Harija od njegovog pogleda...

A Hari potrča kao što nikad u životu nije, oborivši dva ošamućena Smrtoždera dok je prolazio. Projurio je cik-cak između nadgrobničkih spomenika, osećajući kako njihove kletve lete za njim, kako udaraju u kamene ploče nad grobovima – izbegavao je kletve i grobove, jureći ka Sedrikovom telu, sada potpuno nesvestan bola u nozi, svim svojim bićem usredsređen na ono što mora da uradi...

– *Ošamutite ga!* – čuo je Voldemora kako vrišti.

Udaljen još samo desetak stopa od Sedrika, Hari skoči iza mermernog anđela kako bi izbegao zrake crvene svetlosti i vide kako se vrh jednog anđeoskog krila raspade pogođen činima. Čvršće stegnuvši štapić, on izjuri iza anđela...

– *Impedimenta!* – zaurla, uperivši svoj štapić neprecizno preko ramena ka

Smrtožderima koji su trčali za njim.

Po prigušenom vrisku učini mu se da je zaustavio makar jednog, ali nije bilo vremena da se okrene i pogleda. On preskoči pehar i doskoči na zemlju kada začu zvuk novih mlazeva svetlosti kako izleću iz štapića iza njega. Oni preleteše iznad njegove glave čim pade, ispruživši šaku kako bi zgrabio Sedrika za ruku...

– Pomerite se! Ja ću ga ubiti! On je moj! – kriknu Voldemor.

Harijeva šaka sklopi se oko Sedrikovog zgloba. Sada je samo jedan nadgrobni spomenik razdvajao njega i Voldemora, ali Sedrik je bio previše težak da bi mogao da ga ponese, a pehar je bio van domašaja...

Voldemorove crvene oči gorele su u tmuni. Hari vide kako mu se usne krive u osmeh, vide ga kako podiže štapić.

– *Asio!* – povika Hari, uperivši svoj štapić u Tročarobnjački pehar.

On polete kroz vazduh i dojezdi do njega – Hari ga uhvati za ručku...

Začu Voldemorov besan krik u istom trenutku kada oseti i trzaj ispod pupka, koji je značio da je teleportacioni ključ proradio – i vodi ga daleko odatle u kovitlacu vetra i boja, zajedno sa Sedrikom... vraćaju se...

35. Veritaserum

Hari oseti kako s treskom udara u zemlju. Lice mu je bilo u travi: njen miris mu je ispunjavao nozdrve. Dok ga je teleportacioni ključ prenosio, zatvorio je oči i još uvek ih je držao zatvorene. Nije se pomerao. Potpuno je izgubio dah: toliko mu se vrtelo u glavi, da je osećao kako se zemlja pod njim trese kao paluba broda. Da bi se stabilizovao, on čvršće stegnu dve stvari koje je još uvek držao – glatku, hladnu ručku Tročarobnjačkog pehara, i Sedrikovo telo. Osećao je kao da će, ukoliko pusti ijedno od ta dva, odlebdeti u tamu koja mu se skupljala po rubovima mozga. Šok i iscrpljenost držali su ga na zemlji, dok je udisao miris trave, čekajući... čekajući da neko nešto učini... da se nešto dogodi... a sve vreme, ožiljak na čelu ga je tupo pekao...

Zagluši ga i zbuni bujica zvukova, glasovi su bili svuda oko njega, koraci, vriska... on ostade tu gde je bio, licem pritiskajući travu kako bi blokirao buku, kao da je to samo noćna mora koja će proći...

Onda ga par ruku grubo zgrabi i okrenu na drugu stranu.

– Hari! *Hari!*

On otvori oči.

Gledao je u zvezdano nebo, a nad njim je čučao Albus Dambldor. Oko njega su se gurale tamne senke gomile, pokušavajući da se približe. Hari je osećao kako tlo pod njim odzvanja od njihovih koraka.

Ponovo je bio na rubu lavirinta. Mogao je da vidi tribine kako se izdižu nad njim,

obrise ljudi koji se kreću po njima i zvezde iznad njih.

Hari pusti pehar, ali stegnu Sedrika još čvršće ka sebi. Podiže svoju slobodnu ruku i zgrabi Dambldorov zglob, dok mu se Dambldorovo lice mutilo i izoštravalo pred očima.

– Vratio se – prošaputa Hari. – Vratio se. Voldemor.

– Šta se dešava? Šta se dogodilo?

Izvrnuto naopačke, lice Kornelijusa Fadža pojavi se iznad Harija. Izgledalo je belo, zgranuto.

– Gospode bože... Digori! – prošaputa ono. – Dambldore... on je mrtav!

Ove reči ponoviše senovite figure koje su se gurale oko njih... a onda i drugi povikaše – vrisnuše – u noć: – Mrtav je! *Mrtav je!* Sedrik Digori! *Mrtav!*

– Hari, pusti ga! – čuo je Hari Fadžov glas, i on oseti kako nečiji prsti pokušavaju da ga otrgnu od Sedrikovog mlitavog tela, ali Hari nije hteo da ga pusti.

Onda Dambldorovo lice, koje je i dalje bilo zamagljeno i jedva vidljivo, priđe bliže. – Hari, više mu ne možeš pomoći. Gotovo je. Pusti ga.

– Želeo je da ga vratim – promrmlja Hari kome se činilo važnim da to objasni. – Želeo je da ga vratim njegovim roditeljima...

– Tako je, Hari... sada ga samo pusti...

Dambldor se sagnu i, snagom neverovatnom za tako starog i mršavog čoveka, podiže Harija sa zemlje, i postavi ga na noge. Hari poče da se klati. Glava mu je bubnjala. Njegova povređena noga više nije mogla da podrži njegovu težinu. Masa oko njih se gurala, boreći se da priđe bliže... – *Šta se dogodilo?* – ... – *Šta nije u redu s njim?* – ... – *Digori je mrtav!*

– Moraće da ide u bolničko krilo! – govorio je Fadž glasno. – Bolestan je, povređen... Dambldore, Digorijevi roditelji, ovde su, na tribinama...

– Ja ću uzeti Harija, Dambldore, ja ću ga uzeti...

– Ne, više bih voleo da...

– Dambldore, Amos Digori trči... dolazi ovamo... zar ne misliš da bi trebalo da mu kažeš – pre nego što vidi...?

– Hari, ostani ovde...

Devojčice su vrištale, jecajući histerično... cela scena je čudnovato treperila pred Harijevim očima...

– U redu je, sinko, imam te... hajde... u bolničko krilo...

– Dambldor je rekao da ostanem – reče Hari tupo, dok je od pulsiranja u ožiljku osećao kao da će da povрати. Vid mu se mutio gore no ikad.

– Moraš da priligneš... hajde, sada...

Neko veći i jači od Harija napola ga povuče, a napola pronese kroz prestrašenu gomilu. Hari je čuo kako ispuštaju povike iznenađenja, kako vrište i viču dok se čovek koji ga je nosio probijao kroz gomilu, noseći ga nazad u zamak. Preko travnjaka, pored jezera i pored durmstranškog broda, Hari nije čuo ništa osim teškog disanja

čoveka koji mu je pomagao da korača.

– Šta se dogodilo, Hari? – upita ga najzad čovek, koji ga je nosio uz kamene stepenike. *Klank. Klank. Klank.* Bio je to Ludooki Čudljivko.

– Pehar je bio teleportacioni ključ – reče Hari, dok su prolazili kroz ulaznu dvoranu. – Odneo je Sedrika i mene na neko groblje... i Voldemor je bio tamo... Lord Voldemor...

Klank. Klank. Klank. Uz mermerne stepenike...

– Mračni gospodar je bio tamo? Šta se onda dogodilo?

– Ubio Sedrika... ubili su Sedrika...

– A onda?

Klank. Klank. Klank. Duž hodnika...

– Napravio napitak... povratio je svoje telo...

– Mračni gospodar je povratio svoje telo? Vratio se?

– A onda su došli Smrtožderi... i onda smo imali dvoboj...

– Imao si dvoboj s Mračnim gospodarom?

– Pobegao sam mu... moj štapić... uradio nešto čudno... video sam moje mamu i tatu... izašli su iz njegovog štapića...

– Ovamo, Hari... uđi i sedi... biće sve u redu... popij ovo...

Hari začu kako ključ škljoca u bravi i oseti šolju koja mu je gurnuta u ruke.

– Popij to... osećaćeš se bolje... hajde, Hari, moram da znam šta se tačno dogodilo...

Čudljivko pomože Hariju da saspe tečnost niz grlo. Zakašljao se, dok mu je grlo pekao biberast ukus. Čudljivkova kancelarija se izoštri, kao i sâm Čudljivko... bio je bleđ kao i Fadž, a oba oka su mu bila netremice prikovana za Harijevo lice.

– Voldemor se vratio, Hari? Da li si siguran da se vratio? Kako je to izveo?

– Uzeo je nešto iz groba svoga oca, i od Crvorepa, i od mene – reče Hari. Glava mu se pomalo razbistrila. Ožiljak ga više nije tako jako boleo. Mogao je jasno da razazna Čudljivkovo lice, iako je kancelarija bila u mraku. I dalje je čuo vrisku i povike sa udaljenog kvidičkog terena.

– Šta je Mračni gospodar uzeo od tebe? – upita Čudljivko.

– Krv – reče Hari, podigavši ruku. Rukav mu je bio pocepan tamo gde ga je zasekao Crvorepov bodež.

Čudljivko izdahnu, dugo i tiho šišteći. – A Smrtožderi? Vratili su se?

– Da – reče Hari. – Mnogo njih...

– Kako se ophodio prema njima? – upita Čudljivko tiho. – Da li im je oprostio?

Ali Hari se iznenada seti. Treba da kaže Dambldoru, treba odmah da im kaže... – Jedan Smrtožder se nalazi na Hogvortsu! Ovde je jedan Smrtožder – on je ubacio moje ime u Vatrene pehar, i učinio sve da ja istrajem do kraja...

Hari pokuša da ustane, ali Čudljivko ga ponovo odgurnu dole.

– Znam ko je taj Smrtožder – reče on tiho.

– Karkarof? – reče Hari mahnitom. – Gde je? Da li ste ga uhvatili? Da li je zarobljen?

– Karkarof? – reče Čudljivko s čudnovatim smehom. – Karkarof je pobjegao večeras, čim je osetio da ga Mračni znak na njegovoj ruci peče. Izdao je i suviše velik broj vernih sledbenika Mračnog gospodara da bi želeo da ih sretne... ali sumnjam da će daleko odmaći. Mračni gospodar ima način da prati tragove svojih neprijatelja.

– Karkarof je *pobegao*? Otišao je? Ali onda – nije on stavio moje ime u pehar?

– Ne – reče Čudljivko polako. – Ne, nije on. To sam bio ja.

Hari ga je čuo, ali nije mogao da poveruje.

– Ne, niste vi – reče on. – Niste to bili vi... niste to mogli da uradite...

– Uveravam te da jesam – reče Čudljivko, a njegovo magično oko se okrenu i ostade fiksirano na vratima, i Hari shvati da proverava ima li nekog ispred njih. U isto vreme, Čudljivko izvuče svoj štapić, i uperi ga u Harija.

– Oprostio im je, dakle – reče on. – Smrtožderima koji su ostali na slobodi? Onima koji su izbegli da odu u Askaban?

– Šta? – reče Hari.

Gledao je u štapić koji je Čudljivko uperio u njega. Bio je to loš vic, mora da je to samo loš vic.

– Pitao sam te – reče Čudljivko tiho – da li je oprostio ološu koji nikad nije otišao ni da ga potraži. Onim izdajničkim kukavicama koje nisu htele da se zbog njega suoče s Askabanom. Nevernoj, bezvrednoj đubradi koja je bila dovoljno smeona da se šepuri pod maskama na Svetskom prvenstvu u kvidiču, ali je pobjegla na prvi prizor Mračnog znaka, čim sam ga ispalio u nebo.

– *Vi* ste ga ispalili... o čemu to govorite...?

– Rekao sam ti, Hari... rekao sam ti. Ako išta mrzim više od svega, to je Smrtožder koji je ostao na slobodi. Oni su ti koji su okrenuli leđa mom gospodaru kad su mu bili najpotrebniji. Očekivao sam da će ih kazniti. Očekivao sam da će ih mučiti. Kaži mi da ih je povredio, Hari... – Čudljivkovo lice najednom se ozari sumanutim osmehom. – Kaži mi da im je rekao da sam jedini ja ostao veran... bio sam spreman da rizikujem sve kako bih mu izručio ono što je želeo više od svega ostalog... *tebe*.

– Niste... to... to niste mogli biti vi...

– Ko je ubacio tvoje ime u Vatrene pehar, pod imenom druge škole? Ja. Ko je zaplašio svaku osobu za koju sam mislio da može da te povredi ili spreči da pobediš na turniru? Ja. Ko je nagovorio Hagrida da ti pokaže zmajeve? Ja. Ko ti je pomogao da shvatiš jedini način na koji možeš da pobediš zmaja? *Ja*.

Čudljivkovo magično oko sada je skrenulo pogled s vrata. Ponovo se usredsredilo na Harija. Njegova iskrivljena i izobličena usta cerila su se šire no ikad. – Nije bilo lako, Hari, da te provedem kroz sve ove podvige a da ne izazovem sumnju. Morao sam da iskoristim svaki delić lukavosti koji sam posedovao kako moj uticaj ne bi bio primetan u tvom uspehu. Dambldor bi bio veoma sumnjičav da si sve to s lakoćom

izveo. Hteo sam da uspeš da uđeš u lavirint po mogućstvu s veoma pristojnom prednošću – onda bih, znao sam, imao šanse da se otarasim ostalih šampiona, a tebi da utrem put do trofeja. Ali takođe sam morao da se takmičim s tvojom glupošću. Drugi podvig... tada sam se najviše zabrinuo da ćemo propasti. Držao sam te na oku, Poteru. Znao sam da nisi rešio zagonetku jajeta, pa sam morao malčice da ti pomognem...

– Nisi mi ti pomogao – reče Hari promuklo. – Sedrik mi je rekao šta da...

– Ko je rekao Sedriku da ga otvori pod vodom? Ja. Pretpostavljao sam da će ti preneti informaciju. Pristojnim ljudima se tako lako može manipulirati, Poteru. Bio sam siguran da će Sedrik želeti da ti se oduži zbog toga što si mu ispričao za zmajeve, i bio sam u pravu. Ali čak i tada, Poteru, čak i tada je malo falilo da ne uspeš. Posmatrao sam te sve vreme... svih onih sati u biblioteci. Zar nisi shvatio da je knjiga koja ti je trebala sve vreme bila u tvojoj spavaonici? Tamo sam je još ranije podmetnuo, kada sam je dao Longbotomu, zar se ne sećaš? *Magične mediteranske vodene biljke i njihove svojstvenosti*. Ona bi ti kazala sve što je trebalo da znaš o škrgorovu. Očekivao sam da ćeš pitati sve i svakoga za pomoć. Longbotom bi ti rekao istog trenutka. Ali nisi... nisi... ti imaš tu žicu ponosa i nezavisnosti koja je sve mogla da upropasti.

– I šta sam mogao da uradim? Da ti doturim informaciju iz nekog drugog nevinog izvora. Na Božićnom balu si mi pričao o kućnom vilenjaku po imenu Dobi, koji ti je dao poklon za Božić. Pozvao sam tog vilenjaka u nastavničku zbornicu da uzme neke odore i odnese ih na čišćenje. Iscenirao sam glasan razgovor s profesorkom Mek Gonagal o taocima koji su odvedeni, i pitao je šta misli, hoće li Poter iskoristiti škrgorov. A tvoj mali vilenjak je otrčao pravo u Snejpov kabinet i iz njegovog plakara ukrao malo...

Ćudljivkov štapić je i dalje bio uperen u Harijevo srce. Iza njegovog ramena, u dušman-staklu na zidu, kretali su se magloviti oblici. – Bio si toliko dugo u tom jezeru, Poteru, da sam pomislio da si se udavio. Ali, na svu sreću, Damblodor je tvoj idiotizam shvatio kao plemenitost, i dao ti visoke ocene za to. Ponovo sam mogao da odahnem.

– Naravno, večeras si prošao kroz lavirint lakše no što je trebalo – reče Ćudljivko. – To je zato što sam ja patrolirao oko njega, i što sam mogao da vidim kroz živice, i da uklonim mnoge prepreke s tvog puta. Ošamutio sam Fler Delaker dok je prolazila pored mene. Bacio sam Kontrolišuću kletvu na Kruma kako bi on dokusurio Digorija, i utro ti put do pehara.

Hari je zurio u Ćudljivka. Nije mogao da shvati kako je ovo moguće... Damblodorov prijatelj, čuveni Auror... onaj koji je pohvatao toliko Smrtoždera... to nije imalo smisla... nikakvog smisla...

Magloviti oblici u dušman-staklu izoštravali su se i postajali sve jasniji. Hari je preko Ćudljivkovog ramena mogao da vidi obrise troje ljudi, kako se približavaju sve više i više. Ali Ćudljivko ih nije video. Njegovo magično oko bilo je prikovano za Harija.

– Mračni gospodar nije uspeo da te ubije, Poteru, a *toliko* je želeo – prošaputa Ćudljivko. – Zamisli samo koliko će me nagraditi kada bude saznao da sam to učinio umesto njega. Prineo sam te njemu – jedinu stvar koja mu je još trebala da bi se obnovio – a onda sam te ubio zarad njega. Biću počastvovan daleko više od svih ostalih Smrtoždera. Postaću njegov najdraži, najbliži sledbenik... bliži nego sin...

Ćudljivkovo normalno oko se iskolači, a magično je i dalje bilo upereno u Harija. Vrata su bila zabravljena, i Hari je znao da ni u kom slučaju neće stići do svog štapića na vreme...

– Mračni gospodar i ja – reče Ćudljivko, i sada je delovao potpuno suludo, nagnuvši se nad Harijem, cereći mu se podrugljivo – imamo toliko toga zajedničkog. Obojica smo, na primer, imali vrlo razočaravajuće očeve... veoma razočaravajuće. Obojica smo patili zbog sramote što nosimo njihova imena. I obojica smo imali to zadovoljstvo... izuzetno zadovoljstvo... da ubijemo svoje očeve kako bismo osigurali nesmetan uspon Mračnog poretka!

– Ti si lud – reče Hari, koji nije mogao da se obuzda – ti si lud!

– Lud, jesam li? – reče Ćudljivko, nekontrolisano podižući glas. – Videćemo! Videćemo ko je lud, sad kad se Mračni gospodar vratio, sa mnom na svojoj strani! On se vratio, Hari Poteru, nisi ga porazio – a sad – ja ću tebe da porazim!

Ćudljivko podiže svoj štapić, otvori usta, Hari gurnu ruku u svoju odoru...

– *Ošamuti!* – Crvena svetlost zaslepljujuće blesnu, i uz velik prasak i ivericu koja polete kroz vazduh vrata Ćudljivkove kancelarije eksplodiraše...

Ćudljivko je odbačen unazad na pod kancelarije. Hari, koji je i dalje zurio u mesto gde je maločas stajalo Ćudljivkovo lice, vide Albusa Damblдора, profesora Snejpa i profesorku Mek Gonagal kako ga gledaju iz dušman-stakla. On se okrenu, i vide njih troje kako stoje na vratima, Dambldor ispred, sa isukanim štapićem.

U tom trenutku, Hari prvi put shvati zašto ljudi tvrde da je Dambldor jedini čarobnjak koga se Voldemor ikada plašio. Izraz na Dambldorovom licu dok je gledao u onesvešćeno telo Ludookog Ćudljivka na podu bio je užasniji no što je Hari ikad mogao i da zamisli. Na Dambldorovom licu nije više bilo onog bezazlenog osmeha, niti je bilo sjaja u očima iza naočara. Na svakoj crti tog drevnog lica bio je ispisan hladan bes. Iz Damblдора je zračila plamteća moć.

On zakorači u kancelariju, podvuče stopalo ispod Ćudljivkovog onesvešćenog tela i šutnu ga tako da se ovaj iskrenu na leđa, kako bi mu lice bilo vidljivo. Snejp ga je pratio, gledajući u dušman-staklo, na kome se i dalje videlo njegovo lice kako gleda u ovu prostoriju.

Profesorka Mek Gonagal priđe pravo Hariju.

– Hajdemo, Poteru – prošaputa ona. Tanka crta njenih usta zadrhta, kao da će da zaplače. – Hajde... u bolničko krilo...

– Ne – reče Dambldor oštro.

– Dambldore, morao bi – vidi ga samo – prebrodio je toliko toga večeras...

– Ostaće ovde, Minerva, pošto bi bilo dobro da ovo razume – reče Dambldor odsečno. – Razumevanje je prvi korak ka prihvatanju, a jedino uz prihvatanje može doći do oporavka. Mora da zna ko ga je bacio u ovo teško iskušenje kroz koje je prošao večeras, i zašto.

– Čudljivko – reče Hari. I dalje je bio u stanju potpune neverice. – Kako je to mogao da bude Čudljivko?

– Ovo nije Alastor Čudljivko – reče Dambldor tiho. – Ti nikad nisi upoznao pravog Čudljivka. Pravi Čudljivko te nikad ne bi sklonio izvan mog vidokruga posle ovoga što se večeras dogodilo. Čim te je pokupio, znao sam – i pratio ga.

Dambldor se sagnu nad Čudljivkovim mlitavim telom i gurnu ruku ispod njegove odore. Odatle izvuče Čudljivkovu džepnu čaturicu, i niz ključeva na velikom kolutu. Onda se okrenu profesorki Mek Gonagal i Snejpu.

– Severuse, molim te donesi mi najjači napitak istine koji poseduješ, a potom idi u kuhinju, i dovedi ovamo kućnu vilenjakinju po imenu Vinki. Minerva, budi ljubazna i siđi do Hagridove kolibe, gde ćeš zateći velikog crnog psa kako sedi u aleji s bundevama. Odvedi psa do moje kancelarije, reci mu da ću mu se uskoro pridružiti, a onda se vrati ovamo.

Ukoliko su Snejp ili Mek Gonagalova ova uputstva i smatrali čudnovatim, vešto su prikrili zbunjenost. Oboje se odmah okrenuše i napustiše kancelariju. Dambldor priđe kovčegu sa sedam brava, gurnu prvi ključ u bravu i otvori ga. Unutra je bila gomila knjiga čini. Dambldor zatvori kovčeg, gurnu drugi ključ u drugu bravu, i ponovo otvori kovčeg. Knjige čini su nestale. Ovog puta unutra je bio čitav asortiman polomljenih šunjoskopa, nekoliko pergamenata i pera, i nešto što je ličilo na srebrnasti Nevidljivi ogrtač. Hari je posmatrao, zgranut, dok je Dambldor stavljao treći, četvrti, peti i šesti ključ u odgovarajuće brave, i svaki put kada bi ga otvorio, otkrio bi drugačije sadržaje. Onda ubaci sedmi ključ u bravu, odškrinu poklopac i Hari ispusti krik čuđenja.

Gledao je u neku vrstu jame, podzemne sobe, a na podu, nekih desetak stopa dublje, očigledno čvrsto spavajući, mršav i izgledneo, sudeći po izgledu, bio je pravi Ludooki Čudljivko. Njegove drvene noge nije bilo, kapak pod kojim je trebalo da bude njegovo magično oko delovao je prazno, a nedostajali su mu i pramenovi njegove bujne kose. Hari je zurio, kao gromom pogođen, prvo u uspavanog Čudljivka u kovčegu, a onda u onesvešćenog Čudljivka koji je ležao na podu kancelarije.

Dambldor se uvukao u kovčeg, spustio se dole i lagano pao na pod pored uspavanog Čudljivka. Nagnuo se nad njim.

– Ošamućen... pod uticajem Kontrolišuće kletve... veoma slab – reče on. – Naravno, bio im je potreban živ. Hari, baci dole uljezov ogrtač, Alastor se smrzava. Madam Pomfri će morati da ga pregleda, ali ne deluje kao da je u neposrednoj opasnosti.

Hari učini ono što mu je rečeno. Dambldor prekri Čudljivka ogrtačem, ušuška ga

njime i ponovo se iskobelja iz sanduka. Onda pokupi čaturicu sa stola, otvori je, i prevrnu naopako. Gusta i lepljiva tečnost pljusnu na pod kancelarije.

– Višesokovni napitak – reče Damblodor. – Vidiš li jednostavnost celog plana i njegovu briljantnost, jer Čudljivko nikada i *ne pije*, osim iz svoje čaturice, po tome je dobro poznat. Uljez je morao, naravno, da drži pravog Čudljivka u blizini, kako bi ovaj mogao i dalje da mu pravi napitak. Vidiš li njegovu kosu... – Damblodor pogleda dole ka Čudljivku u sanduku. – Uljez ju je sekao cele godine, vidiš kako je neravnomerna? Ali mislim da je, usled večerašnjih uzbuđenja, naš lažni Čudljivko možda zaboravio da ga pije onoliko često koliko treba... na sat... svakog sata... videćemo.

Damblodor privuče stolicu stolu i sede na nju, očima fiksirajući onesvešćenog Čudljivka na podu. Hari je takođe zurio u njega. Minuti su prolazili u tišini...

Onda, pred Harijevim očima, lice čoveka na podu poče da se menja. Ožiljci su nestajali, koža je postajala glatka. Unakaženi nos postade ceo, i poče da se smanjuje. Duga griva razbarušene i neuredne sive kose povlačila se ka temenu i postajala slamnaste boje. Odjednom, uz glasno *klank*, drvena noga pade na zemlju, a na njenom mestu poče da raste zdrava noga. Sledećeg trenutka, magično oko iskoči sa čovekovog lica, a zameni ga pravo oko. Magično oko se otkotrlja po podu i poče da koluta u svim pravcima.

Hari pogleda u čoveka koji leži pred njim, bledunjavog, pomalo pegavog, sa četkastom svetlom kosom. Znao je ko je on. Video ga je u Damblodorovom Situ-zamislji, posmatrao ga je dok su ga dementori izvodili iz sudnice, dok je pokušavao da ubedi gospodina Čučnja da je nevin... ali sad je imao bore oko očiju, i delovao je mnogo starije...

U hodniku ispred vrata začuše se žurni koraci. Snejp se vrati, u stopu praćen vilenjakinjom Vinki. Profesorka Mek Gonagal išla je tik iza njih.

– Čučanj! – reče Snejp, zaustavivši se trenutno na vratima. – Barti Čučanj!

– Nebesa! – reče profesorka Meg Gonagal, zastajući i zureći u čoveka na podu.

Prljava i razbarušena, Vinki proviri iza Snejpove noge. Usta joj se širom otvoriše i ona ispusti prodoran krik. – Gospodaru Barti, gospodaru Barti, šta vi radiš ovde?

Ona se baci napred na grudi mladića. – Vi si ga ubila! Vi si ga ubila! Vi ubila gospodarevog sina!

– Samo je Ošamućen, Vinki – reče Damblodor. – Skloni se u stranu, molim te. Severuse, imaš li napitak?

Snejp dodade Damblodoru malu bočicu s potpuno prozirnom tečnošću. Bio je to *veritaserum* kojim je pretio Hariju na času. Damblodor ustade, nagnu se nad čovekom na podu i postavi ga u sedeći položaj uza zid ispod dušman-stakla, iz kojeg su odrazi Damblodora, Snejpa i Mek Gonagalove i dalje zurili u sve njih. Vinki je ostala na kolenima, drhteći, rukama prekrivši lice. Damblodor silom otvori čovekova usta i usu tri kapi u njih. Onda uperi svoj štapić u čovekove grudi, i reče: – *Renervate*.

Čučnjev sin otvori oči. Lice mu je bilo opušteno, pogled neusredsređen. Dambldor kleknu pored njega, tako da su im lica bila u istoj ravni.

– Da li me čuješ – upita Dambldor tiho.

Čovekovi kapci zatreptaše.

– Da – promrmlja.

– Želeo bih da nam kažeš – reče Dambldor blago – kako si dospao ovamo. Kako si pobjegao iz Askabana?

Čučanj duboko, drhturavo udahnu, a potom poče da priča ravnim, bezizražajnim glasom. – Moja majka me je spasila. Znala je da umire. Ubedila je mog oca da me izbavi, i time joj ispuni poslednju volju. Voleo ju je kao što mene nikada nije. Pristao je. Došli su mi u posetu. Dali su mi gutljaj višesokovnog napitka, koji je u sebi sadržao i jednu vlas moje majke. Ona je popila gutljaj višesokovnog napitka s jednom mojom vlasu. Razmenili smo obličja.

Vinki je vrtela glavom, drhteći. – Ne pričaj više, gospodaru Barti, ne govori više, ti uvalila svoga oca u nevolju!

Ali Čučanj ponovo duboko udahnu i nastavi istim monotonim glasom. – Dementori su slepi. Osetili su jednu zdravu i jednu umiruću osobu kako ulaze u Askaban. Osetili su jednu zdravu i jednu umiruću osobu kako ga napuštaju. Otac me je prokrijumčario napolje, prerusenog u moju majku, za slučaj da su nas neki zatvorenici videli kroz svoja vrata.

– Moja majka je nedugo potom umrla u Askabanu. Vodila je računa i pila višesokovni napitak sve do samog kraja. Sahranjena je pod mojim imenom i s mojim likom. Svi su verovali da sam to bio ja.

Njegovi kapci ponovo zatreperiše.

– A šta je tvoj otac učinio s tobom, kad te je doveo kući? – upita Dambldor tiho.

– Iscenirao je smrt moje majke. Tihu, privatnu sahranu. Taj grob je prazan. Kućni vilenjak me je negovao dok nisam ozdravio. Ali sam i dalje morao da budem skriven. Morao sam da budem pod kontrolom. Moj otac je morao da primeni veliki broj čini kako bi me obuzdao. Čim sam povratio snagu, mislio sam samo na to kako da pronađem svog gospodara... i da se vratim u njegovu službu.

– Kako te je otac obuzdavao? – upita Dambldor.

– Pomoću Kontrolišuće kletve – reče Čučanj. – Bio sam pod kontrolom svog oca. Bio sam primoran da danonoćno nosim Nevidljivi ogrtač. Stalno sam bio s kućnim vilenjakom. Ona je bila moj čuvar i brinula se o meni. Ona me je sažaljevala. Ubeđivala bi oca da me povremeno počasti. Da me nagradi za moje dobro ponašanje.

– Gospodaru Barti, gospodaru Barti – jecala je Vinki kroz svoje ručice. – Vi ne trebala da im kažete, mi upala u nevolju...

– Da li je ikad iko otkrio da si još uvek živ? – reče Dambldor nežno. – Da li je još neko znao, osim tvog oca i kućnog vilenjaka?

– Da – reče Čučanj, dok su mu oči ponovo treperile. – Veštica iz kancelarije moga

oca. Berta Džorkins. Došla je do kuće, s nekim papirima koje je otac trebalo da potpiše. On nije bio kod kuće. Vinki ju je uvela i vratila se u kuhinju, kod mene. Ali Berta Džorkins je čula Vinki kako priča sa mnom. Došla je da ispita šta se dešava. Čula je dovoljno da pogodi ko se krije ispod Nevidljivog ogrtača. Moj otac je došao kući. Ona se suočila s njim. Bacio je na nju vrlo moćnu Memorijsku čin, kako bi zaboravila šta je otkrila. Previše moćnu. Rekao je da joj je trajno oštetila pamćenje.

– Što si je uopšte došla da gura nos u privatni poslovi mog gospodara? – jecala je Vinki. – Što nas ne pustila na miru?

– Pričaj mi o Svetskom prvenstvu u kvidiču – reče Dambldor.

– Vinki je nagovorila mog oca na to – reče Čučanj, i dalje istim monotonim glasom. – Mesecima ga je ubeđivala. Već godinama nisam napuštao kuću. Voleo sam kvidič. Pustite ga da ide, rekla je ona. Biće u svom Nevidljivom ogrtaču. Moći će da posmatra. Pustite ga da se malo nadiše svežeg vazduha. Rekla je da bi moja majka to želela. Rekla je mom ocu da je moja majka umrla kako bi meni dala slobodu. Rekla je da me majka nije spasila da bih živeo u tamnici. Na kraju se i on složio.

– Sve je bilo pažljivo isplanirano. Moj otac je ranije uveo mene i Vinki u gornju ložu. Vinki je trebalo da kaže kako čuva mesto za mog oca. Trebalo je da ja sedim na njemu, Nevidljiv. Kada svi napuste ložu, i mi bismo izašli. Vinki bi delovala kao da je sama. Niko ne bi ništa saznao.

– Ali Vinki nije znala da sam ja ojačao. Počeo sam da se odupirem Kontrolišućoj kletvi moga oca. Bilo je kraćih perioda kad bih maltene opet bio svoj. Bili su to kratki periodi, kada mi se činilo da sam van njegove kontrole. Tako se desilo i tada, u gornjoj loži. Bilo je to kao buđenje iz dubokog sna. Našao sam se u gomili, usred meča, i spazio štapić kako štrči iz džepa dečaka ispred mene. Nisam imao pristup štapiću još pre nego što sam dospao u Askaban. Ukrao sam ga. Vinki nije znala. Vinki se boji visine. Držala je lice pokriveno.

– Gospodaru Barti, nevaljali dečake! – prošaputa Vinki, dok su joj suze tekle niz prste.

– Znači uzeo si taj štapić – reče Dambldor – i šta si onda uradio s njim?

– Vratili smo se nazad u šator – reče Čučanj. – A onda smo ih čuli. Čuli smo Smrtoždere. One koji nikada nisu otišli u Askaban. One koji nikada nisu propatili zbog mog gospodara. One koji su mu okrenuli leđa. Oni nisu bili utamničeni kao ja. Mogli su slobodno da ga potraže, ali nisu to učinili. Samo su se poigravali s Normalcima. Zvuk njihovih glasova me je probudio. Moj um je bio bistriji no što je bio godinama. Bio sam besan. Imao sam štapić. Želeo sam da ih napadnem zbog njihove nelojalnosti mom gospodaru. Moj otac je napustio šator, otišao je da oslobodi Normalce. Vinki se uplašila kada me je videla toliko ljutog. Iskoristila je sopstvenu magiju kako bi me vezala za sebe. Izvukla me je iz šatora, odvela me je u šumu, što dalje od Smrtoždera. Pokušao sam da je se otarasim. Želeo sam da se vratim do kampa. Želeo sam da pokažem tim Smrtožderima šta znači vernost Mračnom gospodaru, i da ih kaznim zbog

njihove nelojalnosti. Iskoristio sam ukradeni štapić kako bih prizvao Mračni znak na nebu.

– Stigli su čarobnjaci iz Ministarstva. Ispalili su Ošamućujuće čini na sve strane. Jedna od čini proletela je do drveća gde smo Vinki i ja stajali. Veza između nas bila je prekinuta. Oboje smo bili Ošamućeni.

– Kad su otkrili Vinki, moj otac je znao da i ja moram biti u blizini. Pretražio je žbunje u kome su je našli i napipao me kako ležim tamo. Sačekao je da ostali članovi Ministarstva napuste šumu. Ponovo je na mene bacio Kontrolišuću čin i odveo me kući. Otpustio je Vinki. Izneverila ga je. Dopustila je da se domognem štapića. I umalo mi nije dopustila da pobegnem.

Vinki ispusti jecaj očajanja.

– Sada smo u kući ostali samo otac i ja. A onda... a onda... – Čučnjeva glava se zaklati na vratu a njegovim licem razli se ludački kez. – Moj gospodar je došao po mene.

– Došao je u našu kuću kasno jedne večeri, u rukama njegovog sluge Crvorepa. Moj gospodar je saznao da sam još živ. Zarobio je Bertu Džorkins u Albaniji. Mučio ju je. Ispričala mu je štošta. Ispričala mu je za Tročarobnjački turnir. Ispričala mu je da će stari Auror, Čudljivko, predavati na Hogvortsu. Mučio ju je dok nije probio Memorijsku čin koju je moj otac bacio na nju. Ispričala mu je da sam pobeo iz Askabana. Ispričala mu je da me moj otac drži utamničenog kako bi me sprečio da potražim svog gospodara. I tako je moj gospodar saznao da sam ja i dalje njegov verni sluga – možda najverniji od svih. Moj gospodar je skovao plan, na osnovu informacija koje mu je Berta dala. Samo sam mu još ja trebao. U našu kuću je došao u ponoć. Moj otac je otvorio vrata.

Čučnjevim licem razli se osmeh kao da se priseća najlepše uspomene u životu. Vinkine uplašene smeđe oči jedva su se videle kroz njene prste. Bila je i suviše zgranuta da bi pričala.

– Sve se desilo vrlo brzo. Moj gospodar je bacio Kontrolišuću kletvu na oca. Sad je moj otac bio taj koji je utamničen, kontrolisan. Moj gospodar ga je naterao da nastavi sa svojim uobičajenim poslom, da se ponaša kao da je sve u redu. A ja sam bio oslobođen. Probudio sam se. Ponovo sam bio pri sebi, življi nego što sam se godinama osećao.

– A šta je Lord Voldemor tražio da uradiš? – upita Dambldor.

– Pitao me je da li sam spreman sve da rizikujem zbog njega. Bio sam spreman, moj san, moja najveća ambicija, bila je da mu služim, da mu se dokažem. Rekao mi je da mora da postavi nekog svog vernog slugu na Hogvorts. Slugu koji bi vodio Harija Potera kroz Tročarobnjački turnir a da se to ne primeti. Slugu koji bi bdio nad Harijem Poterom. Koji bi omogućio da on dospe do Tročarobnjačkog pehara. Koji bi pretvorio pehar u teleportacioni ključ, a ključ bi odveo prvu osobu koja ga dodirne do mog gospodara. Ali najpre...

– Trebao vam je Alastor Čudljivko – reče Dambldor. Njegove plave oči su gorele od gneva, iako mu je glas bio pribran.

– Crvorep i ja smo to zajedno izveli. Unapred smo pripremili višesokovni napitak. Otputovali smo do njegove kuće. Čudljivko se odupirao. Nastala je prava gungula. Uspeli smo da ga obuzdamo taman na vreme. Ugurali smo ga u pregradu njegovog sopstvenog čarobnog kovčega. Uzeli smo malo njegove kose i dodali je u napitak. Ja sam ga popio i postao Čudljivkov dvojnik. Uzeo sam mu nogu i oko. Bio sam spreman da se suočim s Arturom Vizlijem kad je došao da se pobrine za Normalce koji su čuli gužvu. Ja sam naterao kante za đubre da se pomeraju po dvorištu. Rekao sam Arturu Vizliju da sam čuo uljeze u dvorištu, koji su aktivirali kante za đubre. Onda sam spakovao Čudljivkovu odeću i detektore Mračnih veština, strpao ih u kovčeg s Čudljivkom i uputio se u Hogvorts. Držao sam ga živog, pod Kontrolišućom kletvom. Hteo sam da imam mogućnost da ga ispitujem. Da upoznam njegovu prošlost, da naučim njegove navike, kako bih uspeo da prevarim čak i Dambldora. Takođe mi je trebala i njegova kosa kako bih napravio višesokovni napitak. Ostali sastojci su bili jednostavni. Krao sam kožu drekavca iz tamnice. Kad me je majstor Napitaka zatekao u njegovoj kancelariji, rekao sam da imam naređenje da je pretražim.

– A šta se desilo sa Crvorepom, nakon što si napravio Čudljivka? – upita Dambldor.

– Crvorep se vratio kako bi se brinuo o mom gospodaru, u kući mog oca, i da bi pazio na mog oca.

– Ali tvoj otac je pobjegao – reče Dambldor.

– Da. Posle određenog vremena, počeo je da se odupire Kontrolišućoj kletvi, kao što sam i ja učinio. Bilo je trenutaka kada je znao šta se događa. Moj gospodar je zaključio da više nije bezbedno da moj otac napušta kuću. Naterao ga je da umesto toga šalje pisma Ministarstvu. Naterao ga je da im napiše da je bolestan. Ali Crvorep je zanemario svoju dužnost. Nije bio dovoljno oprezan. Moj otac je pobjegao. Gospodar je pretpostavljao da se uputio ka Hogvortsu. Otac je sve hteo da kaže Dambldoru, da prizna. Nameravao je da prizna da me je prokrijumčario iz Askabana.

– Gospodar mi je javio za očevo bekstvo. Rekao mi je da ga zaustavim po svaku cenu. Stoga sam čekao i motrio. Koristio sam mapu koju sam uzeo od Harija Potera. Mapu koja samo što nije sve upropastila.

– Mapu? – reče Dambldor brzo. – Kakva je to mapa?

– Poterova mapa Hogvortsa. Poter me je video na njoj. Jedne noći Poter me je video kako kradem sastojke za višesokovni napitak iz Snejpove kancelarije. Pomislio je da sam ja moj otac, pošto imamo isto ime. Te noći sam oduzeo mapu Poteru. Rekao sam mu da moj otac mrzi Mračne čarobnjake. Poter je poverovao da se moj otac nameračio na Snejpa.

– Nedelju dana sam čekao dok otac nije stigao u Hogvorts. Napokon, jedne večeri, mapa mi je pokazala da moj otac ulazi na imanje. Navukao sam svoj Nevidljivi ogrtač i otišao da ga presretnem. On se kretao ivicom šume. Onda je došao Poter, pa Krum.

Ja sam čekao. Nisam smeo da naudim Poteru, pošto je bio potreban mom gospodaru. Poter je otrčao da dovede Dambldora. Ja sam Ošamutio Kruma. Potom sam ubio svog oca.

– *Neeeeee!* – zacvile Vinki. – Gospodaru Barti, gospodaru Barti, šta to vi govoriš?

– Ubio si svog oca – ponovi Dambldor, istim blagim glasom. – Šta si uradio s telom?

– Odneo sam ga u Šumu. Prekrio ga Nevidljivim ogrtačem. Mapa je bila kod mene. Gledao sam Potera kako hita do zamka. Tamo je sreo Snejpa. Dambldor im se pridružio. Posmatrao sam Potera kako dovodi Dambldora iz zamka. Izašao sam iz Šume, otrčao iza njih, i krenuo da se sretnem s njima. Dambldoru sam ispričao kako me je Snejp uputio gde da dođem.

– Dambldor mi je rekao da idem da potražim svog oca. Otišao sam natrag do očevog tela. Posmatrao sam mapu. Kad su svi otišli, preobrazio sam telo svoga oca. Postao je kost... nju sam sahranio, zaogrnut Nevidljivim ogrtačem, u sveže prekopanu zemlju ispred Hagridove kolibe.

Sada nastade potpuna tišina, osim Vinkinog neprekidnog jecanja.

Onda Dambldor reče: – A večeras...

– Ponudio sam se da odnesem Tročarobnjački pehar u lavirint pre večere – prošaputa Barti Čučanj. – Pretvorio sam ga u teleportacioni ključ. Plan moga gospodara je uspeo. On je povratio svoje moći i on će me nagraditi više no što ijedan čarobnjak može da zamisli.

Sumanuti osmeh ponovo obasja njegove crte lica, a glava mu pade na rame, dok je Vinki jecala i uzdisala pored njega.

36. Razdvajanje puteva

Damblodor ustade. Za trenutak je zurio naniže u Bartija Čučnja, s izrazom gađenja na licu. Zatim još jednom podiže štapić i iz njega izadoše konopci, konopci koji se obmotaše oko Bartija Čučnja, čvrsto ga uvezavši.

Onda se Damblodor okrenu ka profesorki Mek Gonagal. – Minerva, mogu li da te zamolim da ostaneš ovde i čuvaš stražu, dok ja odvedem Harija gore?

– Naravno – reče profesorka Mek Gonagal. Izgledala je pomalo zgađeno, kao da je upravo videla kako se neko ispovraćao. Ipak, kada je izvukla svoj štapić i uperila ga u Bartija Čučnja, ruka joj nije nimalo zadrhtala.

– Severuse – Damblodor se okrenu ka Snejpu – molim te reci Madam Pomfri da siđe ovamo. Moramo da odnesemo Alastora Čudljivka u bolničko krilo. Onda siđi do školskog imanja, pronađi Kornelijusa Fadža i dovedi ga u ovu kancelariju. On će nesumnjivo hteti lično da ispita Čučnja. Reci mu da ću biti u bolničkom krilu kroz pola sata, ukoliko mu budem potreban.

Snejp tiho klimnu glavom i izlete iz sobe.

– Hari? – reče Damblodor nežno.

Hari ustade i ponovo se zaljulja. Bol u nozi, koji uopšte nije primećivao sve dok je slušao Čučnja, povrati mu se svom silinom. Takođe je shvatio da drhti. Damblodor ga zgrabi za ruke i pomože mu da izađe iz prostorije u mračan hodnik.

– Hteo bih najpre da svratimo do moje kancelarije, Hari – reče on tiho, dok su išli hodnikom. – Tamo nas čeka Sirijus.

Hari klimnu glavom. Obuze ga nekakva ošamućenost i osećanje potpune nestvarnosti, ali bilo mu je sasvim svejedno. Čak mu je bilo i drago zbog toga. Voleo bi da ne mora uopšte da razmišlja ni o čemu što se dogodilo otkad je prvi put dotakao Tročarobnjački pehar. Nije želeo da preispituje sećanja, sveža i oštra poput fotografija, koja su mu neprekidno bleskala u umu. O Ludookom Čudljivku, unutra u onom kovčegu. O Crvorepu, ispruženom na zemlji, koji pridržava svoj patrljak od ruke. O Voldemoru, koji se izdiže iz zaparenog kotla. O Sedriku... mrtvom... Sedriku, koji traži da ga vrate njegovim roditeljima...

– Profesore – promrmlja Hari – gde su gospodin i gospođa Digori?

– Oni su s profesorkom Mladicom – reče Damblodor. Njegov glas, koji je bio toliko miran prilikom ispitivanja Bartija Čučnja, prvi put neznatno zadrhta. – Ona je glavešina Sedrikove kuće, i najbolje ga je poznavala.

Došli su do kamenog gargojla. Damblodor reče lozinku, i ovaj se pomeri u stranu, a on i Hari krenuše uz pokretne spiralne stepenice koje su vodile ka hrastovim vratima. Damblodor ih otvori.

Tamo je stajao Sirijus. Lice mu je bilo belo i ispijeno kao kada je pobegao iz Askabana. On u tren oka pređe preko sobe. – Hari, da li si dobro? Znao sam... znao sam da će se nešto ovako... šta se dogodilo?

Ruke su mu se tresle dok je pomagao Hariju da sedne u stolicu ispred stola.

– Šta se dogodilo? – upita on još žurnije.

Damblodor poče da prepričava Sirijusu sve što je Barti Čučanj rekao. Hari ga je samo ovlaš slušao. Bio je toliko umoran da ga je svaka koščica u telu bolela, nije želeo ništa više nego da ostane da sedi tu, bez ikakvog uznemiravanja, satima i satima, sve dok ne zaspi i ne bude više morao da misli ili oseća bilo šta.

Začu se lepršanje krila. Foks, Feniks, napustio je svoje postolje, preleteo preko kancelarije i sleteo na Harijevo koleno.

– Zdravo, Fokse – reče Hari tiho. Mazio je Feniksovo prelepo skerletno i zlatno perje. Foks je miroljubivo treptao ka njemu. Bilo je nečeg utešnog u njegovoj toploj težini.

Damblodor je završio s pričom. Seo je preko puta Harija, za svoj sto. Gledao je u Harija, koji je izbegavao njegov pogled. Damblodor se spremao da ga ispituje. Nateraće Harija da sve to ponovo preživi.

– Moram da znam šta se dogodilo nakon što si dodirnuo teleportacioni ključ u lavirintu, Hari – reče Damblodor.

– To valjda može da sačeka do jutra, zar ne, Damblodore? – reče Sirijus prekorno.

Spustio je šaku na Harijevo rame. – Pusti ga da odspava. Pusti ga da se odmori.

Hari oseti navalu zahvalnosti prema Sirijusu, ali Dambldor se nije obazirao na Sirijusove reči. On se nagnu napred, ka Hariju. Veoma nevoljno, Hari podiže glavu i pogleda u njegove plave oči.

– Kad bih mislio da mogu da ti pomognem – reče Dambldor nežno – time što bih te bacio u začarani san i dopustio ti da odložiš trenutak kada ćeš morati da razmisliš o ovome što se dogodilo večeras, učinio bih to. Ali znam šta bi bilo još bolje. Ako se bol zatupi na neko vreme, to će ga samo pojačati onda kad ga najzad ponovo osetiš. Ispoljio si veću hrabrost no što bih ikad očekivao od tebe. Tražim da svoju hrabrost pokažeš još jednom. Tražim od tebe da nam kažeš šta se dogodilo.

Feniks ispusti jednu meku, podrhtavajuću notu. Ona ostade da treperi u vazduhu, i Hari oseti kao da mu je kap neke tople tečnosti skliznula niz grlo i pala u stomak, zagrevajući ga i dajući mu snagu.

On duboko udahnu, i poče svoju priču. Dok je pričao, ponovo su mu pred očima iskrsavali prizori svega što mu se desilo te noći: video je svetlucavu površinu napitka koji je oživeo Voldemora, video je Smrtoždere kako se Prebacuju između grobova oko njih, video je Sedrikovo telo kako leži na zemlji pored pehara.

Jednom ili dvaput, Sirijus bi ispustio zvuk kao da namerava nešto da kaže, i dalje držeći ruku na Harijevom ramenu, ali bi Dambldor podigao ruku da ga zaustavi, i Hariju je bilo drago zbog toga, pošto mu je bilo lakše da priča onako kako je sâm počeo. Bilo mu je čak i olakšanje. Osećao je kao da se iz njega izvlači nešto otrovno: koštalo ga je svaku trunku odlučnosti da nastavlja da priča, ali ipak je osećao da će mu, kad završi, biti bolje.

Dok je Hari pričao kako mu je Crvorep zasekao ruku bodežom, Sirijus ispusti žustar uzvik, a Dambldor ustade tako brzo da se Hari trže. Dambldor oprčea oko stola i reče Hariju da ispruži ruku. Hari im obojici pokaza mesto gde mu je odora bila pocepana i posekotinu ispod nje.

– Rekao je da će ga moja krv učiniti jačim nego da uzme nečiju tuđu – Hari reče Dambldoru. – Rekao je da će zaštita – zaštita koju mi je moja majka ostavila – preći i na njega. I bio je u pravu – mogao je da me dodirne a da se ne povredi, dodirnuo mi je lice.

U trenu, Hari pomisli da je video zračak trijumfa u Dambldorovim očima. Ali sledećeg trenutka, bio je siguran da mu se to samo učinilo, pošto je Dambldor, kada se vratio na svoje mesto iza stola, izgledao staro i izmoreno kakvog ga Hari nikad dotad nije video.

– Dobro – reče on, ponovo sedajući. – Voldemor je prevazišao tu prepreku. Hari, nastavi, molim te.

Hari nastavi svoju priču. Objasnio je kako je Voldemor izronio iz kotla i ispričao im sve čega je mogao da se seti iz Voldemorovog govora Smrtožderima. Onda im je objasnio kako ga je Voldemor odvezao, vratio mu štapić i spremio se za dvoboj.

Ali kada je došao do dela kada opisuje kako je zrak zlatne svetlosti spojio njegov i Voldemorov štapić, otkrio je da mu je grlo otkazalo. Pokušao je da nastavi da priča, ali sećanja na ono što je izašlo iz Voldemorovog štapića preplaviše mu misli. Mogao je da vidi Sedrika kako izranja, potom starca, Bertu Džorkins... svoju majku... svog oca...

Bilo mu je drago kada je Sirijus prekinuo tišinu.

– Štapići su se povezali? – reče on, gledajući prvo u Harija, pa u Damblдора. – Zašto?

Hari ponovo podiže pogled ka Dambldorom, na čijem licu je bila okamenjena grimasa.

– *Priori inkantatem* – promrmlja on.

Njegove oči se usredsrediše na Harijeve, i činilo se kao da je nevidljiv zrak razumevanja prošao između njih.

– Obrnuto dejstvo čini? – reče Sirijus oštro.

– Tačno tako – reče Dambldor. – Harijev i Voldemorov štapić imaju istu srž. Svaki od njih ima pero iz repa istog Feniksa. *Ovog* Feniksa, zapravo – dodade on i pokaza na crveno-zlatnu pticu koja je mirno sedela na Harijevom kolenu.

– Pero za moj štapić je Foksovo? – reče Hari, u čuđenju.

– Da – reče Dambldor. – Gospodin Olivander mi je, čim si napustio njegovu radnju pre četiri godine, pisao da mi javi kako si ti kupio onaj drugi štapić.

– A šta se dešava kada štapić sretne svog brata? – upita Sirijus.

– Neće dobro delovati jedan protiv drugog – reče Dambldor. – Ukoliko ih pak vlasnici štapića primoraju na bitku... dogodiće se jedan veoma redak fenomen.

– Jedan od štapića primoraće onaj drugi da izbacii čini koje je izveo – unazad. Prvo najskoriju... a onda one koje su mu prethodile...

On ispitivački pogleda u Harija, a Hari klimnu glavom.

– Što znači – reče Dambldor polako, očiju prikovanih na Harijevo lice – da se neko Sedrikovo obličje moralo pojaviti.

Hari ponovo klimnu.

– Digori je oživeo? – reče Sirijus oštro.

– Nijedna čin ne može oživeti mrtve – reče Dambldor teško. – Sve što bi se dogodilo bio bi neki obrnuti eho. Iz štapića bi izašla senka živog Sedrika... da li sam u pravu, Hari?

– Obratio mi se – reče Hari. Najednom se ponovo tresao. – D... duh Sedrika, ili šta je već bio, progovorio je.

– Eho – reče Dambldor – koji je zadržao Sedrikovo obličje i karakter. Pretpostavljam da su se pojavila i druga slična obličja... prethodne žrtve Voldemorovog štapića...

– Jedan starac – reče Hari, i dalje grčem stegnutog grla. – Berta Džorkins. I...

– Tvoji roditelji? – upita Dambldor tiho.

– Da – reče Hari.

Sirijusov stisak na Harijevom ramenu bio je sada toliko čvrst da je bio bolan.

– Poslednja ubistva koja je štapić izveo – reče Dambldor, klimajući glavom. – Obrnutim redosledom. Još bi ih se pojavilo, naravno, da si održao vezu. Vrlo dobro Hari, ti odjeci, te senke... šta su uradile?

Hari mu opisa kako su obličja koja su izašla iz štapića počela da kruže ivicom zlatne mreže, kako ih se Voldemor izgleda plašio, kako mu je sen Harijevog oca rekla šta da radi, kako mu je Sedrik uputio svoju poslednju molbu.

U tom trenutku, Hari otkri da ne može da nastavi. Osvrnuo se ka Sirijusu i video da je ovaj prekrrio lice rukama.

Hari najednom postade svestan da je Foks napustio njegovo koleno. Feniks je sleteo na pod. Naslonio je svoju prelepu glavu na Harijevu povređenu nogu a guste, biserne suze počеше da padaju na ranu koju mu je napravio pauk. Bol nestade. Koža zaraste. Noga mu se zacelila.

– Reći ću ti ponovo – reče Dambldor, kada je Feniks poleteo u vazduh i ponovo se smestio na svom postolju pored vrata. – Večeras si ispoljio veću hrabrost no što sam mogao očekivati, Hari. Ispoljio si hrabrost ravnu srčanosti onih koji su umrli boreći se s Voldemorom na vrhuncu njegove moći. Izdržao si teret koji bi bio pozamašan i za odraslog čarobnjaka, i pokazao da si dorastao izazovu – i pružio nam sve što s pravom očekujemo od tebe. Sad ćeš poći sa mnom u bolničko krilo. Ne želim da se noćas vraćaš u svoju spavaonicu. Potreban ti je Uspavljujući napitak i malo mira... Sirijuse, da li bi želeo da ostaneš s njim?

Sirijus klimnu glavom i ustade. Ponovo se preobrazi u velikog crnog psa, i zaputi se s Harijem i Dambldorom izvan kancelarije, prateći ih niza stepenice prema bolničkom krilu.

Kada je Dambldor otvorio vrata, Hari ugleda gospođu Vizli, Bila, Rona i Hermionu okupljene oko iznervirane Madam Pomfri. Kao da su hteli da saznaju gde je Hari i šta mu se dogodilo.

Kad Hari, Dambldor i crni pas udoše, svi se odmah okrenuše ka njima, a gospođa Vizli ispusti prigušen vrisak. – Hari! Oh, Hari!

Ona pojuri ka njemu, ali Dambldor stade između njih.

– Moli – reče on, podigavši ruku – molim te saslušaj me na trenutak. Hari je večeras prošao kroz strašna iskušenja. Upravo je sve to morao ponovo da preživi preda mnom. Sada su mu potrebni san, mir i tišina. Ukoliko bude želeo da ostanete s njim – dodade on, osvrnuvši se ka Ronu, Hermioni i Bilu – možete. Ali ne želim da ga ispitujete ni o čemu, dok on sâm ne bude spreman da vam odgovori, a svakako ne večeras.

Gospođa Vizli klimnu glavom. Bila je bleđa.

Ona se okrenu ka Ronu, Hermioni i Bilu, kao da su oni ti koji su radoznali, i prosikta: – Da li ste čuli? Treba mu tišina!

– Direktore – reče Madam Pomfri, zureći u velikog crnog psa, koji je zapravo bio Sirijus – mogu li da znam šta...?

– Ovaj pas će neko vreme ostati s Harijem – reče Dambldor jednostavno. – Uveravam vas, izuzetno dobro je obučen. Hari, sačekaću ovde dok ne budeš legao.

Hari oseti neopisivu zahvalnost prema Dambldoru, što nije dopustio da ga ostali ispituju. Nije se radilo o tome da ne želi da budu tu. Ali sama pomisao da ponovo objašnjava sve što je proživeo, sama pomisao da to još jednom proživljava, bila je više no što je mogao da podnese.

– Vraćiću se da te obiđem, nakon što se budem sastao s Fadžom, Hari – reče Dambldor. – Želeo bih da ostaneš ovde do sutra, sve dok se ne obratim školi. On izađe.

Kad Madam Pomfri povede Harija do obližnjeg kreveta, on na trenutak spazi pravog Čudljivka kako leži nepokretan u krevetu na drugom kraju sobe. Njegova drvena noga i magično oko ležali su na noćnom stočiću.

– Da li mu je dobro? – upita Hari

– Biće sve u redu – reče Madam Pomfri, dajući Hariju pidžamu, i navlačeći zastore oko njega. On skinu svoju odoru, navuče pidžamu i uđe u krevet. Ron, Hermiona, Bil, gospođa Vizli i crni pas zaobidoše zavese i smestiše se u stolice s obe strane kreveta. Ron i Hermiona su ga gledali obazrivo, kao da ga se boje.

– Dobro mi je – reče im on. – Samo sam umoran.

Oči gospođe Vizli napuniše se suzama dok mu je bespotrebno ispravljala nabore na čaršavima.

Madam Pomfri, koja beše odjurila do svoje kancelarije, vrati se s peharom i malom bočicom nekog ljubičastog napitka.

– Treba da popiješ ovo, Hari – reče ona. – To je napitak za san bez snova...

Hari uze pehar i otpi par gutljaja. Odjednom oseti kako mu se sve više muti u glavi. Sve oko njega postade maglovito. Činilo mu se da mu lampe po bolničkom krilu prijateljski namiguju kroz zastor oko kreveta, i kao da mu telo sve dublje tone u toplinu perjanog madraca. Pre nego što je ispio svu količinu napitka, pre nego što je stigao da izusti još koju reč, njegova premorenost ga baci u san.

* * *

Hari se probudi, tako topao i tako užasno pospan da nije otvarao oči, želeći da nastavi da spava. Soba je i dalje bila prigušeno osvetljena. Bio je siguran da je i dalje noć, i imao je osećaj da nije dugo spavao.

Onda začu šapat oko sebe.

– Probudiće ga ako ne učute!

– Zbog čega uopšte viču? Ništa se više nije dogodilo, zar ne?

Hari otvori svoje krmeljive oči. Neko mu je bio skinuo naočari. Video je mutne

oblike gospođe Vizli i Bila u blizini. Gospođa Vizli je bila na nogama.

– To je Fadžov glas – prošaputa ona. – A ovo je Minerva Mek Gonagal, zar ne? Ali oko čega se svađaju?

Sada ih je i Hari mogao čuti: ljudi su vikali i trčali ka bolničkom krilu.

– Zbilja mi je žao, ali ipak, Minerva... – govorio je glasno Kornelijus Fadž.

– Nije ni trebalo da ga uvodite u zamak! – povika profesorka Mek Gonagal. – Kad Damblodor otkrije...

Hari začu kako su se vrata bolničkog krila uz tresak otvorila.

Onda se pridiže u sedeći položaj, i stavi svoje naočare a da niko od ljudi koji su stajali oko njegovog kreveta i zurili u vrata kada je Bil raširio zastore to nije primetio.

Fadž je hitao kroz bolničku sobu. Profesori Mek Gonagal i Snejp bili su mu za petama.

– Gde je Damblodor? – hteo je Fadž da zna, gledajući u gospođu Vizli.

– Nije ovde – reče gospođa Vizli ljutito. – Ovo je bolničko krilo, ministre, zar ne mislite da bi bilo bolje da...

Ali vrata se opet otvoriše, i sada Damblodor projuri kroz bolničko odeljenje.

– Šta se dogodilo? – reče Damblodor oštro, gledajući čas u Fadža čas u profesorku Mek Gonagal. – Zašto uznemiravate ove ljude? Minerva, razočarala si me – zamolio sam te da čuvaš Bartija Čučnja...

– Više nema potrebe da ga čuvam, Damblodore! – vrištala je ona. – Ministar se pobrinuo za to!

Hari nikada nije video profesorku Mek Gonagal da tako izgubi kontrolu nad sobom. Obrazi su joj bili crveni od besa, a šake su joj bile stisnute u pesnice. Drhtala je od gneva.

– Kada smo rekli gospodinu Fadžu da smo uhvatili Smrtoždera odgovornog za večerašnje događaje – reče Snejp tiho – on je, izgleda, pomislio da je njegova lična bezbednost ugrožena. Insistirao je da prizove dementora koji bi ga otrpao do zamka. Odveo ga je do kancelarije gde je Barti Čučanj...

– Rekla sam mu da se nećeš složiti s time, Damblodore! – besnela je profesorka Mek Gonagal. – Rekla sam mu da nikada nećeš dopustiti dementoru da kroči u zamak, ali...

– Poštovana gospođo! – urlao je Fadž, koji je takođe delovao bešnje no što ga je Hari ikada video. – Kao ministar magije imam pravo da odlučujem želim li sa sobom da vodim zaštitu kad razgovaram s potencijalno opasnim...

Ali glas profesorke Mek Gonagal zaguši Fadžov.

– Čim je ta... ta stvar ušla u sobu – vrištala je ona, upirući prstom u Fadža, sva drhteći – ustremila se na Čučnja, i... i...

Hari oseti jezu u stomaku dok je profesorka Mek Gonagal pokušavala da pronađe reči da opiše ono što se dogodilo. Nije morala da dovrši rečenicu. Znao je šta je dementor uradio. Primenio je svoj smrtonosni poljubac na Bartiju Čučnju. Isisao mu je dušu kroz usta. To je bilo gore od smrti.

– Po svemu sudeći, to nije nikakav gubitak! – prasnu Fadž. – Izgleda da je bio odgovoran za smrt više osoba!

– Ali sad ne može da svedoči, Kornelijuse – reče Damblodor. Napeto je zurio u Fadžu, kao da ga prvi put u životu vidi. – Sada ne može da svedoči zbog čega je ubio one ljude.

– Zašto ih je ubio? Pa, to nije nikakva misterija, zar ne? – obrecnu se Fadž. – Bio je pomahnitali ludak! Po onome što su mi Minerva i Severus rekli, mislio je da radi po uputstvima Znaš-Već-Koga!

– Lord Voldemor mu je zaista *davao* uputstva, Kornelijuse – reče Damblodor. – Smrt svih onih ljudi samo je sporedni deo plana da se Voldemor uzdigne u svojoj punoj moći. Plan je uspeo. Voldemor je povratio svoje telo.

Fadž je delovao kao da mu je neko upravo bacio težak teret na lice. Ošamućen i žmirkav, zurio je u Damblidora, kao da ne može da poveruje u ono što je upravo čuo.

Počeo je da muca, i dalje zverajući u Damblidora. – Znaš-Već-Ko... se vratio? Nečuveno. Ma daj, Damblodore...

– Kao što su ti Minerva i Severus nesumnjivo rekli – reče Damblodor – čuli smo priznanje Bartija Čučnja. Pod uticajem veritaseruma, rekao nam je kako je prokrijumčaren iz Askabana i kako je Voldemor – saznajući za njegovo postojanje od Berte Džorkins – otišao da ga oslobodi od njegovog oca i iskoristio ga da zarobi Harija. Plan je uspeo, kažem ti. Čučanj je pomogao Voldemoru da se vrati.

– Pazi sada, Damblodore – reče Fadž, a Hari se prenerazi kad na njegovom licu vide mali osmeh – ti... ti ne veruješ ozbiljno u to. Znaš-Već-Ko se vratio? Ma daj... Biće da je sâm Čučanj, izvesno, možda *verovao* da radi po naređenjima Znaš-Već-Koga – ali uzeti reč takvog ludaka zdravo za gotovo, Damblodore...

– Kada je Hari dodirnuo Tročarobnjački pehar večeras, bio je prenesen pravo kod Voldemora – reče Damblodor nepokolebljivo. – Prisustvovao je ponovnom rođenju Lorda Voldemora. Sve ću ti objasniti, ukoliko budeš ljubazan da odeš do moje kancelarije.

Damblodor se osvrnu ka Hariju, i primeti da je budan, ali zavrte glavom i reče: – Bojim se da ne mogu večeras da ti dopustim da ispitaš Harija.

Fadž zadrža na licu svoj upitni osmeh.

I on pogleda u Harija, a onda ponovo u Damblidora, pa reče: – Ti si... ovaj... spreman da poveruješ Hariju, zar ne, Damblodore?

Nastupi trenutak tišine, koji prekinu Sirijusovo režanje. Dlake na leđima mu se nakostrešiše i on iskezi zube ka Fadžu.

– Naravno da verujem Hariju – reče Damblodor. Oči su mu sada plamtele. – Čuo sam Čučnjevo priznanje i čuo sam Harijev opis događaja koji su se odvijali pošto je dodirnuo Tročarobnjački pehar. Obe priče imaju smisao, objašnjavaju sve što se dogodilo otkad je prošlog leta Berta Džorkins nestala.

Fadž je i dalje imao onaj čudni osmeh na svom licu. Ponovo je pogledao u Harija

pre nego što će odgovoriti. – Spreman si da poveruješ da se Lord Voldemor vratio, da poveruješ rečima ludaka-ubice i dečaka koji je... pa...

Fadž ponovo pogleda u Harija, i Hari iznenada shvati.

– Čitali ste članke Rite Skiter, gospodine Fadž – reče on tiho.

Ron, Hermiona, gospođa Vizli i Bil skupa poskočiše. Niko od njih nije znao da je Hari budan.

Fadž neznatno pocrvene, ali licem mu pređe prkosan i tvrdoglav pogled.

– Pa šta i da jesam? – reče on, gledajući u Dambldora. – Šta i da sam otkrio da brižno kriješ neke činjenice o dečaku? Nemušti jezik, je li? I stalno ima čudne ispade svuda po školi...

– Pretpostavljam da govoriš o bolovima koje je Hari osećao u predelu svog ožiljka? – reče Dambldor hladno.

– Dakle, priznaješ da je imao te bolove? – reče Fadž brzo. – Glavobolje? Noćne more? Možda čak i... halucinacije?

– Slušaj me, Kornelijuse – reče Dambldor, kročivši ka Fadžu, i činilo se da ponovo zrači onim neodređenim osećajem moći koji je Hari osetio kada je Dambldor ošamutio mladog Čučnja. – Hari je normalan baš kao ti ili ja. Taj ožiljak na čelu nije mu pomutio mozak. Verujem da ga boli svaki put kada je Lord Voldemor u blizini, ili kada je Voldemor izuzetno ubilački nastrojen.

Fadž ustuknu pola koraka od Dambldora, ali nije delovao ništa manje tvrdoglavo. – Oprostićeš mi, Dambldore, ali nikad ranije nisam čuo da ožiljci od kletve deluju kao neka vrsta upozorenja...

– Čujte, video sam kako se Voldemor vratio! – povika Hari. Pokušao je da izađe iz kreveta, ali ga gospođa Vizli silom ugura natrag. – Video sam Smrtoždere! Mogu vam dati i njihova imena! Lucijus Melfoj...

Snejp se naglo trže, ali kada ga Hari pogleda, Snejp ponovo skrenu pogled na Fadžu.

– Melfoj je oslobođen sumnje! – reče Fadž, vidno uvređen. – Oni su vrlo stara porodica – daju priloge u dobrotvorne svrhe...

– Makner! – nastavi Hari.

– Takođe oslobođen sumnje! Sad radi za Ministarstvo!

– Ejveri... Not... Kreb... Gojl...

– Samo ponavljaš imena onih koji su oslobođeni sumnje da su bili Smrtožderi pre trinaest godina! – reče Fadž besno. – Ta imena si mogao da nađeš u starim izveštajima sa suđenja! Za ime sveta, Dambldore – dečak je bio pun sumanutih priča i na kraju prošle školske godine – njegove laži postaju sve veće, a ti ih i dalje prihvataš – dečak govori sa zmijama, Dambldore, a ti i dalje misliš da mu se može verovati?

– Budalo jedna! – povika profesorka Mek Gonagal. – Sedrik Digori! Gospodin Čučanj! Te smrti nisu bile nasumična dela jednog ludaka!

– Ne vidim nikakve dokaze koji pokazuju suprotno! – povika Fadž, sad već besan

koliko i ona, lica ljubičastog od gneva. – Meni se čini da ste svi vi rešeni da izazovete paniku koja će destabilizovati sve što smo postigli tokom ovih trinaest godina!

Hari nije mogao da veruje svojim ušima. Uvek je mislio o Fadžu kao o blagonaklonoj figuri, pomalo smotanoj, pomalo nadmenoj, ali u suštini dobroćudnoj. Ali sada je pred njim stajao niski, ljutiti čarobnjak koji odbija, bespogovorno, da prihvati makar i samu mogućnost pometnje u svom udobnom i sređenom svetu – da poveruje da je Voldemor vaskrsao.

– Voldemor se vratio – ponovi Damblodor. – Ukoliko odmah prihvatiš tu činjenicu, Fadže, i preduzmeš neophodne mere predostrožnosti, možda ćemo i uspeti da spasemo situaciju. Prvi i najbitniji korak jeste da Askaban oslobodimo kontrole dementora...

– Nečuveno! – ponovo povika Fadž. – Da sklonimo dementore! Bio bih smenjen čim bih to predložio! Više od polovine naših građana oseća se bezbedno noću u svojim krevetima zbog toga što znamo da dementori čuvaju stražu u Askabanu!

– A mi ostali ne spavamo tako bezbedno u našim krevetima, Kornelijuse, zato što znamo da si Voldemorove najopasnije sledbenike poverio brizi stvorenja koja će mu se pridružiti čim ih ovaj bude pitao! – reče Damblodor. – Oni ti neće ostati odani, Fadže! Voldemor može da im ponudi mnogo veću nagradu za njihove moći i veća zadovoljstva nego ti! Kada bude imao dementore uza se, i kada mu se vrate njegovi stari sledbenici, više nećeš moći da sprečiš da se ne domogne iste onolike moći kakvu je imao pre trinaest godina!

Fadž je otvarao i zatvarao usta, kao da ne postoje reči kojima bi hteo da iskaže svoje zaprepašćenje.

– Drugi korak koji moraš da preduzmeš – i to odmah – nastavi Damblodor – jeste da pošalješ izaslanike džinovima.

– Izaslanike džinovima? – vrisnu Fadž, ponovo povrativši moć govora posle šoka. – Kakvo je sad to ludilo?

– Pruži im, odmah, prijateljsku ruku, pre nego što bude prekasno – reče Damblodor – inače će ih Voldemor ubediti, kao što je i ranije činio, da će, od svih čarobnjaka, jedino on moći da im obezbedi sva njihova prava i slobodu!

– Ti... nije valjda da ozbiljno misliš! – prodahta Fadž, vrteći glavom, i povlačeći se dalje od Damblodora. – Ako čarobnjačka zajednica bude saznala da sam kontaktirao džinove – ljudi ih mrze, Damblodore – kraj moje karijere...

– Zaslepljen si – reče Damblodor, sada već povišenim tonom, s maltene opipljivom austom moći oko sebe, dok su mu oči ponovo plamtele – ljubavlju prema položaju koji poseduješ, Kornelijuse! Preveliku važnost pridaješ, kao što si i uvek činio, takozvanoj čistoti krvi! Ne shvataš da nije važno ko je gde rođen, već u šta izraste! Tvoji dementori su upravo uništili poslednjeg preživelog člana čistokrvne porodice koja je bila starija od većine drugih – a vidi šta je taj čovek odlučio da napravi od svog života! Kažem ti sada – preduzmi korake koje sam ti predložio, i bićeš zapamćen, u kancelariji i van nje, kao jedan od najhrabrijih i najvećih ministara magije kog smo

ikada imali. Ukoliko ih ne preduzmeš – istorija će te upamtiti kao čoveka koji je ustuknuo i pružio Voldemoru drugu šansu da uništi svet koji smo pokušali iznova da sazdamo!

– Sumanut! – prošaputa Fadž, ponovo ustuknuvši. – Lud...

A onda nastupi tišina. Madam Pomfri je stajala sleđena pored Harijevog kreveta, s rukama preko usta. Gospođa Vizli se nadnela nad Harijem, šake položene preko njegovog ramena, kako bi ga sprečila da ustane. Bil, Ron i Hermiona zurili su u Fadža.

– Ukoliko istraješ u svojoj rešenosti da zažmuriš pred ovim, Kornelijuse – reče Dambldor – onda je kucnuo čas da nam se putevi razdvoje. Moraš delati onako kako sâm nađeš za shodno. A ja – ja ću delovati kako ja mislim da treba.

Dambldorov glas nije imao nikakav prizvuk pretnje. Zvučao je više kao izjava, ali Fadž se naroguši kao da je Dambldor krenuo na njega sa čarobnim štapićem.

– Gle, sad, Dambldore – reče on, preteći ispruživši kažiprst. – Uvek sam ti davao odrešene ruke, uvek. Mnogo sam te poštovao. Možda se i nisam slagao s nekim tvojim odlukama, ali sam ćutao. Ne bi ti baš svako dopustio da zaposliš vukodlaka, ni da zadržiš Hagrida, niti da sam odlučuješ kako i čemu ćeš da podučavaš svoje učenike a da ne polažeš račune Ministarstvu. Ali ukoliko hoćeš da radiš protiv mene...

– Jedini kome ću da se suprotstavljam – reče Dambldor – jeste Lord Voldemor. Ukoliko si protiv njega, Kornelijuse, onda ćemo i dalje biti na istoj strani.

Fadž izgleda nije mogao da smisli nikakav odgovor na to. Na trenutak se zaljulja napred-nazad na svojim malim stopalima i počeo da vrti svoj polucilindar u rukama.

Najzad reče, s prizvukom molbe u glasu: – Nemoguće je da se vratio, Dambldore, jednostavno nije moguće...

Snejp istupi ka njemu, pored Dambldora, zasukavši levi rukav svoje odore dok je prilazio. On isturi svoju podlakticu i pokaza je Fadžu, koji ustuknu.

– Eto – reče Snejp grubo. – Eto. Mračni znak. Nije jasan kao što je bio pre nekih sat vremena ili više, kada se zacrneo od plama, ali je i dalje vidljiv. Svaki Smrtožder ima ovaj znak koji mu je utisnuo Mračni gospodar. Bio je to znak međusobnog raspoznavanja, kao i sredstvo kojim nas je prizivao. Čim bi Voldemor dodirnuo znak bilo kog Smrtoždera, trebalo je da se svi, istog trena, Prebacimo do njega. Ovaj beleg je tokom cele ove godine bivao sve jasniji. I Karkarofov, takođe. Šta misliš, zašto je Karkarof pobegao večeras? Obojica smo osetili znak kako nas peče. Obojica smo znali da se vratio. Karkarof se boji Mračnog gospodara i njegove osвете. Već je i suviše svojih prijatelja Smrtoždera izdao da bi se iole nadao da će ga ovaj primiti s dobrodošlicom.

Fadž ustuknu i od Snejpa. Odmahivao je glavom. Izgledalo je kao da nije poverovao ni reč od onoga što je Snejp rekao. Zurio je, očigledno zgrožen, u ružan beleg na Snejpovoj ruci, a potom pogleda u Dambldora i prošaputa: – Ne znam kakvu igru igrate ti i tvoje osoblje, Dambldore, ali čuo sam dovoljno. Nemam više šta da dodam. Kontaktiraću te sutra, Dambldore, da popričamo o rukovođenju ovom školom.

Moram da se vratim u Ministarstvo.

Već je stigao do vrata, kad zastade. Okrenu se, sjuri se niz spavaonicu i stade pored Harijevog kreveta.

– Tvoja nagrada – reče on kratko, izvadiвши veliku vreću zlata iz svog džepa, i bacivši je na Harijev noćni stočić. – Hiljadu galeona. Trebalo je da bude ceremonija uručenja, ali pod ovim okolnostima...

On natuče polucilindar na glavu i išeta iz sobe, zalupivši vrata za sobom. Čim je nestao, Damblodor se okrenu ka grupi okupljenoj oko Harijevog kreveta.

– Imamo dosta posla – reče on. – Moli... jesam li u pravu kad mislim da mogu da računam na tebe i Artura?

– Naravno da možeš – reče gospođa Vizli. Sada su joj čak i usne prebledele, ali izgledala je odlučno. – On zna kakav je Fadž. Svih ovih godina, Arturu je njegova ljubav prema Normalcima smetala da bude unapređen. Fadž misli da mu nedostaje pravog čarobnjačkog ponosa.

– Onda moram da mu pošaljem poruku – reče Damblodor. – Svi koje možemo da ubedimo u istinu moraju biti obavešteni iz ovih stopa, a Artur je osoba koja može da kontaktira i one iz Ministarstva koji nisu tako kratkovidni kao Kornelijus.

– Ja ću javiti tati – reče Bil, ustajući. – Idem odmah.

– Odlično – reče Damblodor. – Objasni mu šta se dogodilo. Reci mu da ću ga ubrzo i lično kontaktirati. Ipak, moraće da bude diskretan. Ukoliko Fadž posumnja da se mešam u rad Ministarstva...

– Prepustite to meni – reče Bil.

On potapša Harija po ramenu, poljubi majku u obraz, navuče svoj ogrtač i brzo izjuri iz sobe.

– Minerva – reče Damblodor, okrenuvši se profesorki Mek Gonagal – hoću da vidim Hagrida u mojoj kancelariji što je pre moguće. Takođe – ukoliko pristane da dođe – Madam Maksim.

Profesorka Mek Gonagal klimnu glavom i izađe bez reči.

– Popi – reče Damblodor Madam Pomfri – da li bi bila ljubazna da odeš do kancelarije profesora Čudljivka, gde ćete, verujem, pronaći kućnu vilenjakinju po imenu Vinki u stanju ozbiljnog rastrojstva? Učinite sve što možete za nju, i odvedite je u kuhinju. Mislim da će se Dobi postarati za nju umesto nas.

– U... u redu – reče Madam Pomfri, delujući preneraženo, pa i ona izađe.

Pre nego što će ponovo progovoriti, Damblodor proveri da li su vrata dobro zatvorena, i da li su koraci Madam Pomfri utihnuli.

– A sad – reče on – vreme je da dvoje iz naših redova reše razmirice između sebe. Sirijuse... da li bi mogao da poprimiš svoj uobičajeni oblik.

Veliki crni pas pogleda u Damblodora, a onda se, u trenu, pretvori ponovo u čoveka. Gospođa Vizli vrisnu i odskoči od kreveta.

– Sirijus Blek! – kriknu ona, upirući prstom u njega.

– Mama, učuti! – povika Ron. – U redu je!

Snejp nije ni vrisnuo, niti je ustuknuo, ali mu je na licu titrao izraz besa pomešan s užasom.

– On! – zareža Snejp, zureći u Sirijusa, čije je lice pokazivalo podjednaku netrpeljivost. – Šta on radi ovde?

– Došao je ovamo na moj poziv – reče Damblodor, gledajući između njih dvojice – baš kao i ti, Severuse. Obojici vam verujem. Došlo je vreme da ostavite po strani stare razmirice i počnete da verujete jedan drugome.

Hari pomisli da Damblodor traži da se dogodi čudo. Sirijus i Snejp su se odmeravali s najvećim prezirom.

– Zasad, zadovoljiću se makar – reče Damblodor, s notom nestrpljivosti u glasu – prekidom otvorenog neprijateljstva. Rukovaćete se. Sad ste obojica na istoj strani. Imamo malo vremena i ako mi malobrojni koji znamo istinu ne budemo ujedinjeni i složni, nema nade ni za koga od nas.

Sasvim lagano – gledajući se i dalje kao da ne žele jedan drugom ništa osim onog najgoreg – Sirijus i Snejp krenuše jedan ka drugome i rukovaše se. I što je brže moguće pustiše ruke.

– To će biti dovoljno za početak – reče Damblodor, stajući između njih dvojice još jedanput. – A sad imam zadatke za obojicu. Fadžov stav prema svemu ovome, iako ne baš neočekivan, menja sve. Sirijuse, moraš odmah da kreneš. Treba da uzbuniš Remusa Lupina, Arabelu Fig, Mandangusa Flečera – staru družinu. Neko vreme se pritaji kod Lupina, ja ću te kontaktirati tamo.

– Ali... – reče Hari.

Želeo je da Sirijus ostane. Nije želeo da se tako brzo ponovo oprašta od njega.

– Videćeš me uskoro, Hari – reče Sirijus, okrenuvši se ka njemu. – Obećavam ti. Ali moram da učinim sve što je u mojoj moći, shvataš, zar ne?

– Da – reče Hari. – Da... naravno da shvatam.

Sirijus mu nakratko pridrža ruku, klimnu Damblodoru, ponovo se pretvori u crnog psa i otrča kroz sobu ka vratima, čiju kvaku okrenu šapom. A onda iščeze.

– Severuse – reče Damblodor, okrenuvši se ka Snejpu – znaš šta moram da tražim od tebe. Ukoliko si spreman... ukoliko si se pripremio...

– Jesam – reče Snejp.

Delovao je malo bleđe nego inače, a njegove hladne, crne oči čudnovato su sijale.

– Onda, srećno – reče Damblodor, posmatrajući Snejpa s pomalo zabrinutim izrazom na licu, kako bez reči ide za Sirijusom.

Prošlo je nekoliko minuta pre nego što je Damblodor ponovo progovorio.

– Moram da siđem dole – reče on napokon. – Moram da se vidim s Digorijevima. Hari – popij ostatak napitka. Ponovo ću vas sve posetiti kasnije.

Kad Damblodor iščeze, Hari se ponovo nasloni na jastuk. Hermiona, Ron i gospođa Vizli su ga posmatrali. Dugo vremena niko nije progovarao.

– Moraš da popiješ ostatak napitka, Hari – reče najzad gospođa Vizli. Rukom odgurnu u stranu vrećicu zlata koja je stajala na njegovom noćnom stočiću, da bi dohvatila bočicu i pehar. – Dobro se naspavaj. Pokušaj da neko vreme misliš na nešto drugo... misli na to šta ćeš da kupiš sebi parama od nagrade!

– Ne želim to zlato – reče Hari bezizraznim glasom. – Vi ga uzmite. Neka ga bilo ko uzme. Nije ni trebalo da ga osvojim. Trebalo je da bude Sedrikovo.

Ono protiv čega se neprekidno borio, još otkako je izašao iz lavirinta, pretilo je da ga opet obuzme. Osećao je kako ga nešto pecka i bocka u uglovima očiju. On zatrepta i poče da zuri u plafon.

– Nisi ti kriv, Hari – prošaputa gospođa Vizli.

– Rekao sam mu da uzmemo pehar zajedno – reče Hari.

Sada mu je i grlo izgaralo. Želeo je da Ron prestane da ga gleda.

Gospođa Vizli stavi napitak na noćni stočić, nagnu se, i zagrlila Harija. Hari se nije sećao da ga je iko tako zagrlila, majčinski. Dok ga je gospođa Vizli privijala, sve što je te večeri doživeo sruči se na njega svom silinom. Lice njegove majke, glas njegovog oca, prizor Sedrika kako leži mrtav na zemlji, sve poče da mu se vrti u glavi, sve dok više nije bio u stanju to dalje da trpi, sve dok lice nije počelo da mu se grči u krik u očajanja koje se otimalo da izađe iz njega.

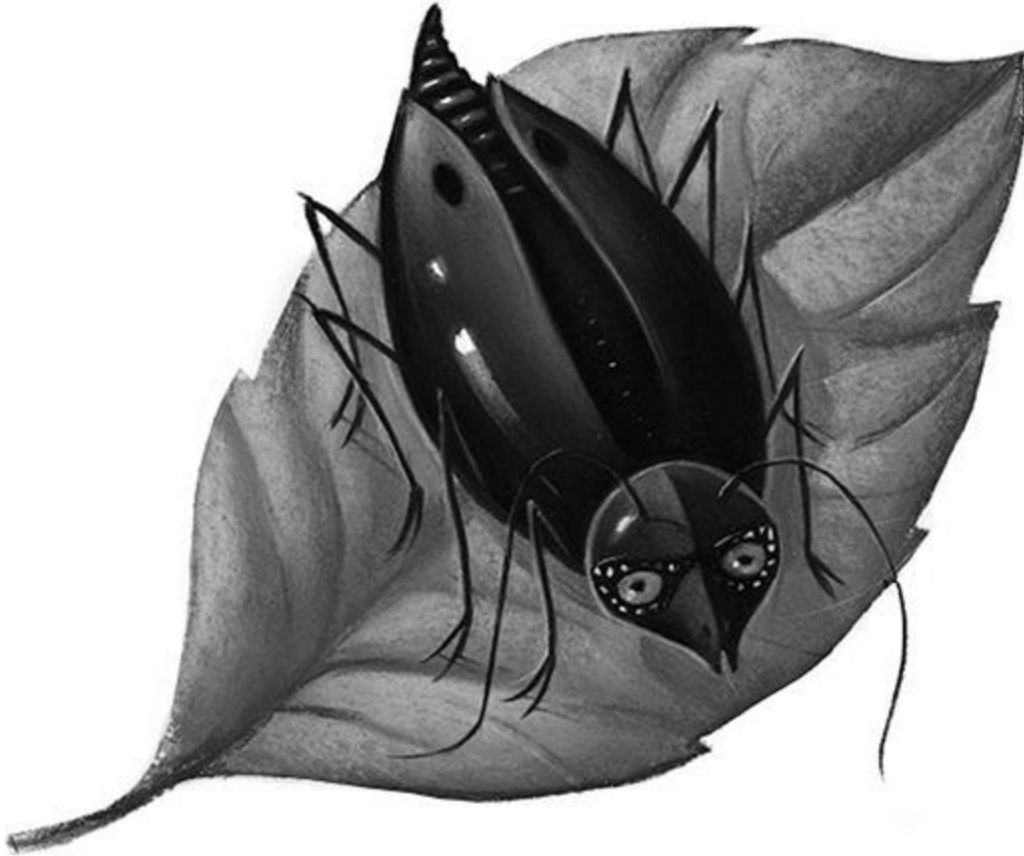
Začu se glasan tresak, i gospođa Vizli i Hari se razdvojiše. Hermiona je stajala pored prozora. Nešto je čvrsto stezala u ruci.

– Izvinite – prošaputa ona.

– Tvoj napitak, Hari – reče gospođa Vizli brzo, brišući suze nadlanicom.

Hari ga popi naskap. Dejstvo je bilo trenutno. Preplaviše ga teški, neodoljivi talasi sna bez snova, i on pade nazad na jastuke, ne misleći više ni na šta.

37. Početak

Čak i kada se posle mesec dana ponovo osvrtao na sve što mu se dogodilo, Hari je otkrio da se maltene uopšte ne seća šta je bilo narednih dana. Kao da je pregrmeo toliko toga da više nije mogao ništa drugo da upamti. Ono malo stvari kojih se prisećao bilo je veoma bolno. Verovatno najbolniji bio je njegov sastanak s Digorijevima, sledećeg jutra nakon poslednjeg podviga.

Nisu ga krivili za ono što se dogodilo. Naprotiv, oboje su mu se zahvalili što im je vratio Sedrikovo telo. Gospodin Digori je jecao tokom većeg dela razgovora. Bol gospođe Digori je, izgleda, bio toliki da čak nije mogla ni da plače.

– Onda, nije mnogo patio, zar ne – reče ona kada im je Hari rekao kako je Sedrik umro. – Ipak, Amose... umro je upravo kada je osvojio turnir. Mora da je bio veoma srećan.

Kada su ustali, ona pogleda u Harija i reče: – Ti se odsada čuvaj.

Hari zgrabi vreću zlata koja je stajala na noćnom stočiću.

– Vi uzmite ovo – promrmlja joj on. – Trebalo je da bude Sedrikovo, on je tamo prvi stigao, vi ga uzmite...

Ali ona ustuknu od njega. – Oh, ne, tvoje je, dušo, mi ne bismo mogli... ti ga zadrži.

* * *

Hari se vratio u grifindorski toranj već sledeće večeri. Prema onome što su mu Hermiona i Ron rekli, Dambldor se tog jutra za doručkom obratio školi. Samo ih je zamolio da ostave Harija na miru, da mu niko ne postavlja pitanja i ne gnjavi ga da priča o onom što se dogodilo u lavirintu. Većina se, primetio je Hari, odmicala od njega u hodnicima dok je prolazio, neki su se i nešto došaptavali, krijući usta rukama. Pretpostavljao je da su mnogi od njih poverovali u članak Rite Skiter, u to da je poremećen i potencijalno opasan. Možda su sklapali sopstvene teorije o tome kako je Sedrik umro. Otkrio je da ga nije mnogo briga za to. Najlepše mu je bilo kada je bio s Ronom i Hermionom, i kada su pričali o drugim stvarima, ili kada su ga puštali da sedi u tišini dok igraju šah. Osećao je da su sve troje došli do one tačke razumevanja kada su im reči suviše, da sve troje čekaju na neki znak, neku reč o tome šta se dešava izvan Hogvortsu – i da je beskorisno spekulirati o tome šta može da se dogodi dok ne budu sigurni u nešto. Jedan jedini put su se dotakli te teme kada je Ron ispričao Hariju o sastanku koji je gospođa Vizli imala s Dambldorom pre nego što je otišla kući.

– Otišla je da ga pita da li bi mogao da dođeš pravo kod nas ovog leta – reče on. – Ali on hoće da ideš pravo kod Darslijevih, makar za početak.

– Zašto? – reče Hari.

– Rekla je da Dambldor ima svoje razloge – reče Ron, mračno vrteći glavom. – Pretpostavljam da treba da mu verujemo, zar ne?

Jedina osoba s kojom je Hari mogao da razgovara, osim Rona i Hermione, bio je Hagrid. Pošto više nisu imali nastavnika Odbrane od Mračnih veština, te časove nisu pohađali. Tako su, umesto njih, četvrtak popodne iskoristili da obiđu Hagrida u njegovoj kolibi. Bio je svetao i sunčan dan. Kad su se približili, Feng je izjurio kroz otvorena vrata lajući i sumanuto mašući repom.

– Ko je to? – povika Hagrid, prilazeći vratima. – *Hari!*

On im izjuri u susret, zgrabi Harija u zagrljaj jednom rukom, počeška ga po kosi, i reče: – Sjajno je š' o te vidim, ortak. Baš sjajno.

Kada su ušli u Hagridovu kolibu, primetiše dve šolje veličine kofa i isto tolike tanjire ispred kamina.

– Baš sam pijuckao čajče sas Olimpom – reče Hagrid – upravo je otišla.

– S kim? – reče Ron radoznalo.

– S Madam Maksim, naravski! – reče Hagrid.

– Znači, vas dvoje ste se pomirili, je li? – reče Ron.

– Pojma nemam o čem' pričaš – reče Hagrid ležerno, izvadiвши još šoljica iz plakara. Kad je skuvao čaj i izneo im okrugli poslužavnik s biskvitima od testa,

zavalio se u stolicu i pažljivo osmotrio Harija svojim očima crnim poput bubica.

– Jesi l' dobro? – upita grubim glasom.

– Aha – reče Hari.

– Ne, nisi – reče Hagrid. – Naravski da nisi. Al' ćeš bit'.

Hari ne reče ništa.

– Znao sam da će se vratit' – reče Hagrid, a Hari, Ron i Hermiona zaprepašćeno pogledaše uvis u njega. – Znao sam to godinama, Hari. Znao sam da j' tamo negdi i da čeka pravi trenutak. Moralo je to da se desi. E pa, sad kad se dogodilo, moraćemo jednostavno da nastavimo s time. Borićemo se. Možda ga i zaustavimo pre nego š'o se dobrono zahukta. To je Dambldorov plan, u svakom slučaju. Velik' čovek, taj Dambldor. Dokle god gi imamo, nisam tol'ko zabrinut.

Hagrid podiže svoje guste obrve, spazivši izraz neverice na njihovim licima.

– Nema svrhe sedeti i brinut' se oko toga – reče on. – Šta bude – biće, i s' tim ćemo se suočit' kad se zbije. Dambldor mi je rek'o š'a si uradijo, Hari.

Dok je gledao u Harija, Hagridu su se grudi nadimale. – Učinijo si ono š'o bi tvoj otac učinijo, i veću slavopojku od te ti ne mogu dati.

Hari mu uzvratil osmeh. Prvi put se nasmejao u poslednjih nekoliko dana.

– Šta je Dambldor tražio da uradiš, Hagride? – upita on. – Poslao je profesorku Mek Gonagal da pozove tebe i Madam Maksim da se sastanete s njim... one noći.

– Naš'o mi je mali poslić preko leta – reče Hagrid. – Ipak, to je tajna. Ne smem da pričam o tom, čak ni vama, društvanice. Olimpa – Madam Maksim za vas – možda će poč' sa mnom. Mislím da 'oće. Mislím da sam je ubedijo.

– Ima li to neke veze s Voldemorom?

Hagrid se trže na pomen ovog imena.

– Mož' bit' – reče on tajnovito. – A sad, ko 'oće da obiđe poslednjeg skruta sa mnom? Šalijo sam se – šalijo! – dodade on užurbano, kad vide izraz na njihovim licima.

* * *

Noć uoči povratka u Šimširovu ulicu, Hari je teška srca spakovao svoj kovčeg u spavaonici. Pribojavao se oproštajne gozbe, koja je obično bila razlog za slavlje, kada su se objavljivala imena pobednika šampionata među kućama u zamku. Još otkad je napustio bolničko krilo izbegavao je da bude u Velikoj sali kad je puna, radije je jeo kada je bila gotovo prazna, ne bi li izbegao poglede svojih školskih drugova.

Kada su on, Ron i Hermiona ušli u Salu, odmah su приметili kako nedostaju ukrasi. Velika sala je obično bila ukrašena u bojama pobedničke kuće za Oproštajnu gozbu. Večeras je pak bila prekrivena crnim zavesama na zidu iza nastavnčkog stola. Hari je odmah znao da su one tu u znak pošte prema Sedriku.

Pravi Ludooki Čudljivko bio je za nastavnčkim stolom, a njegova drvena noga i

magično oko bili su na svom mestu. Bio je izuzetno nervozan, poskakivao svaki put kad bi mu se neko obratio. Hari nije mogao da ga krivi: Čudljivkov strah od napada verovatno se strahovito povećao posle desetomesečnog tamnovanja u sopstvenom kovčegu. Stolica profesora Karkarofa bila je prazna. Dok je sedeo s ostalim grifindorcima, Hari se pitao gde je Karkarof sada, da li ga je Voldemor sustigao.

Madam Maksim je i dalje bila tu. Sedela je pored Hagrida. Nešto su se tiho došaptavali. Dalje niz sto, pored profesorke Mek Gonagal, sedeo je Snejp. Njegov pogled na trenutak pade na Harija dok ga je ovaj posmatrao. Njegov izraz bilo je teško protumačiti. Delovao je ogorčeno i neprijatno kao i uvek. Hari je nastavio da ga posmatra, dugo, i nakon što je Snejp skrenuo pogled.

Šta je to Snejp učinio po Dambldorovim naređenjima one noći kada se Voldemor vratio? I zašto... *zašto*... je Dambldor toliko ubeđen da je Snejp zaista na njihovoj strani? Bio je njihov špijun, Dambldor mu je to rekao u Situ-za-misli. Snejp je špijunirao Voldemora, „uprkos velikom ličnom riziku“. Da li je to taj posao koga se sada ponovo latio? Da li je, možda, kontaktirao Smrtoždere? Pretvarao se da nikada nije zbilja prešao kod Dambldora, da, kao i Voldemor, samo čeka pravi trenutak?

Harijeva razmišljanja prekinuo je profesor Dambldor, koji je ustao za nastavničkim stolom. Velika sala, koja je u svakom slučaju bila manje bučna nego obično prilikom Oproštajne gozbe, postade veoma tiha.

– Kraj – reče Dambldor, gledajući ih sve naokolo – još jedne godine.

On zastade, i pogled mu pade na haflpafovski sto. To je bio najtiši sto još pre nego što je ustao, i za njim su sedela najtužnija i najbleđa lica u sali.

– Mnogo toga bih želeo da vam kažem večeras – reče Dambldor – ali prvo moram da obznanim gubitak veoma dobre osobe, koja bi trebalo da sedi ovde – on pokaza ka haflpafovcima – i da uživa u gozbi s nama. Želeo bih, molim vas, da svi ustanemo i podignemo čaše za Sedrika Digorija.

Učiniše to, bez izuzetka. Klupe zaškripaše kad svi u Sali ustadoše, podigoše pehare, i izgovoriše jednim, žuborećim glasom: – Za Sedrika Digorija.

Hari opazi Čo kroz gomilu. Niz njeno lice tiho su klizile suze. Kad su svi ponovo seli, on se zagleda u sto.

– Sedrik je bio osoba koja je bila uzor za mnoge osobine koje izdvajaju haflpafovsku kuću – nastavi Dambldor. – Bio je dobar i veran prijatelj, marljiv radnik, poštovao je fer-plej. Njegova smrt je uticala na sve vas, bilo da ste ga poznavali, ili ne. Mislim da, stoga, imate pravo da znate kako se to dogodilo.

Hari podiže pogled, i poče da zuri u Dambldora.

– Sedrika Digorija ubio je Lord Voldemor.

Velikom salom prostruja paničan šapat. Ljudi su zurili u Dambldora s nevericom, sa užasom. Delovao je savršeno mirno, posmatrajući ih kako međusobno mrmljaju, sve dok nije nastupila tišina.

– Ministarstvo magije – nastavi Dambldor – ne želi da vam to saopštim. Moguće je

da će roditelji nekih od vas biti užasnuti što sam to učinio – bilo zato što ne veruju da se Lord Voldemor vratio, bilo zato što misle da ne bi trebalo da vam to kažem, pošto ste tako mladi. Moje uverenje je pak da je istina uglavnom bolja od laži, i da bi svaki pokušaj da poverujemo kako je Sedrik umro od posledica neke nesreće, ili vlastite brljotine, bio uvreda uspomeni na njega.

Ošamućena i preplašena lica u sali listom se okrenuše ka Damblodoru... ili gotovo sva. Za sliterinskim stolom, Hari vide Draka Melfoja kako mrmlja nešto Krebu i Gojlu. Hari oseti vreo, bolestan nalet besa u stomaku. Silom pogleda nazad u Damblodora.

– Postoji još neko koga valja spomenuti u vezi sa Sedrikovom smrću – nastavi Damblodor. – Mislim, naravno, na Harija Potera.

Velika sala se blago zatalasa, čak se nekoliko glava okrenulo u Harijevom pravcu, pre nego što se vratiše na Damblodora.

– Hari Potter je uspeo da umakne Lordu Voldemoru – reče Damblodor. – Rizikovao je sopstveni život da bi vratio Sedrikovo telo na Hogvorts. Pokazao je, u svakom pogledu, vrstu hrabrosti kakvu je malo koji čarobnjak pokazao u prisustvu Lorda Voldemora, i zbog toga mu odajem priznanje.

Damblodor se sumorno okrenu ka Hariju i još jednom podiže pehar. Skoro svi u Velikoj sali učiniše isto. Promrmljali su njegovo ime, baš kao što su i Sedrikovo, i ispili u njegovo zdravlje. Ali on opazi prazninu među figurama koje su stajale, i vide da su Melfoj, Kreb i Gojl ostali prkosno na svojim mestima, ne dodirnuvši svoje pehare. Damblodor, koji ipak nije posedovao nikakvo magično oko, nije to primetio.

Kada su svi seli, Damblodor nastavi: – Cilj Tročarobnjačkog turnira bio je da produbi i raširi magijsko razumevanje. U svetlu onoga što se dogodilo – mislim na povratak Lorda Voldemora – te veze su važnije no ikad.

Damblodor pogleda u Madam Maksim i Hagrida, potom u Fler Delaker i njene kolege s Bobatonsa, pa onda u Viktora Kruma i durmstranške učenike za sliterinskim stolom. Krum je, Hari vide, delovao zabrinuto i izmoreno, skoro prestrašeno, kao da očekuje da Damblodor kaže nešto grubo.

– Svaki gost u ovoj Sali – reče Damblodor, a njegov pogled se zadržava na durmstranškim učenicima – biće dobrodošao u bilo koje doba, ukoliko bude želeo ovamo da dođe. Ponovo vam kažem, svima – u svetlu povratka Lorda Voldemora, jaki smo onoliko koliko smo ujedinjeni, a slabi onoliko koliko smo podeljeni.

– Dar Lorda Voldemora za širenje nesloge i mržnje veoma je velik. Možemo mu se suprotstaviti jedino ukoliko pokažemo podjednako jake veze prijateljstva i poverenja. Razlike u navikama, običajima i jeziku su ništavne ukoliko su nam ciljevi isti, a naša srca otvorena.

– Čvrsto verujem – a nikada se u životu nisam ovoliko nadao da možda grešim – da su pred nama mračna i teška vremena. Neki od vas, u ovoj sali, već su propatili od ruke Lorda Voldemora. Porodice mnogih od vas su se raspale. Pre nedelju dana, jedan

učenik je istrgnut iz našeg društva.

– Sećajte se Sedrika. Setite se, ukoliko dođe vreme da morate da birate između onog što je ispravno i onog što je lakše, setite se šta se dogodilo dečaku koji je bio dobar, pažljiv i hrabar pošto je zalutao na put Lordu Voldemoru. Setite se Sedrika Digorija.

* * *

Harijev kovčeg bio je spakovan. Hedviga je bila ponovo u svom kavezu poviše njega. On, Ron i Hermiona čekali su u prepunoj Ulaznoj dvorani, zajedno s ostalim četvrtacima na kočije koje će ih odvesti nazad do Hogsmidske stanice. Bio je još jedan prelep letnji dan. Hari je pretpostavljao da će, kad bude stigao, Šimširova ulica biti topla i olistala, a njeno cveće najrazličitijih boja. Ta pomisao nije mu pričinjavala nikakvo zadovoljstvo.

– 'Ari!

On se osvrnu. Fler Delaker je hitala uz kamene stepenike u zamak. Iza nje, daleko preko travnjaka, Hari je mogao da vidi Hagrida kako pomaže Madam Maksim da upregne dva džinovska konja u kočiju. Bobatonska kočija spremala se da krene.

– Natam se da ćemo se opet fideri – reče Fler kad je stigla do njega. – Natam se da ću uspeti da nažem posao ofde, kako pih poprafila sfoje poznafanje engleskog.

– I sada je dovoljno dobro – reče Ron, davljeničkim glasom. Fler mu se nasmeši. Hermiona se namršti.

– Sbogom, 'Ari – reče Fler, okrenuvši se da pođe. – Pilo je sadofoljstvo uposnati te!

Hari nije mogao a da se bar malo ne oraspoloži posmatrajući Fler kako žuri preko travnjaka ka Madam Maksim, dok joj je srebrnasta kosa lepršala na sunčevom sjaju.

– Pitam se kako će se durmstranški učenici vratiti? – reče Ron. – Misliš li da će moći da upravljaju onim brodom bez Karkarofa?

– Karkarof nije upravljao – reče jedan osoran glas. – On bi ozdao u zvojoj kabini, i pustio naz da radimo zav pozao. – Krum je upravo došao da se oprost od Hermione. – Možemo li da porazgovaramo? – upita je on.

– Oh... da... naravno – reče Hermiona pomalo usplahireno, i pođe za Krumom kroz masu, gubeći im se iz vida.

– Bolje vam je da požurite! – povika Ron glasno za njom. – Kočije će biti ovde za koji minut!

On ipak pusti Harija da čeka kočije, i narednih nekoliko minuta proveo je vireći iznad glava u gomili ne bi li video šta rade Krum i Hermiona. Vratili su se veoma brzo. Ron je zurio u Hermionu, ali njeno lice bilo je nedokučivo.

– Zviđao mi ze Digori – reče Krum najednom Hariju. – Uveg je bio ljubazan prema meni. Uveg. Iako zam bio iz Durmstranga – za Karkarofom – dodade on, namrštivši se.

– Da li ste već dobili novog direktora? – upita Hari.

Krum slegnu ramenima. On ispruži ruku, kao što je i Fler učinila, rukova se s Harijem, a onda i s Ronom.

Ron je izgledao kao da se u njemu razbuktava neka bolna unutrašnja bitka. Krum je već odlazio, kada Ron prasnu: – Mogu li da dobijem tvoj autogram?

Hermiona se okrenu, smešeći se u pravcu kočija bez konja. One su sada kloparale uz put ka njima, dok je Krum, iznenađen, ali prijatno, potpisivao parče pergamenta Ronu.

* * *

Vreme na putu do stanice Kings kros nije bilo mnogo drugačije nego onda kada su putovali do Hogvortsa prošlog septembra. Na nebu nije bilo ni oblačka. Hari, Ron i Hermiona uspeali su da nađu kupe samo za njih. Prasvidžen je opet bio skriven ispod Ronove svečane odore, kako bi ga sprečio da neprekidno hukće. Hedviga je dremala, s glavom ispod krila, a Krukšenks se sklupčao u slobodnom sedištu, kao veliki, krzneni narandžasti jastuk. Hari, Ron i Hermiona pričali su više i slobodnije nego što su mogli tokom cele prošle nedelje, dok je voz ubrzavao ka jugu. Hari je osećao da je Dambldorov govor za vreme Oproštajne gozbe uspeo da ga nekako ponovo pokrene. Sad mu je bilo manje bolno da priča o tome šta se dogodilo. Tek kada stigoše kolica s ručkom, prestadoše da pričaju o akcijama koje je Dambldor preduzeo, ili ih možda trenutno preduzima, u pokušaju da zaustavi Voldemora.

Kada se vratila u kupe, i stavila novac u školsku torbu, Hermiona iz nje izvuče primerak *Dnevnog proroka*.

Hari pogleda u njega, ne znajući da li zaista želi da vidi šta možda piše u njemu, ali Hermiona, videvši ga kako gleda u novine, reče mirno: – Unutra nema ničega. Možeš i sâm da pogledaš, ali nema baš ničega. Proveravala sam svakog dana. Samo mali članak posle trećeg podviga, u kom je pisalo da si pobedio na turniru. Sedrika nisu čak ni spomenuli. Ništa, ama baš ništa. Ako mene pitaš, Fadž ih je naterao da sve zataškaju.

– Nikad neće uspeti da učutka Ritu Skiter – reče Hari. – Ne kada je u pitanju ovakava priča.

– Oh, Rita nije napisala ništa još od trećeg podviga – reče Hermiona, čudnovato suzdržanim glasom. – Zapravo – dodade ona, a glas joj je sada pomalo podrhtavao – Rita Skiter neće ništa pisati neko vreme. Ne, sem ukoliko ne želi da ja ispričam nešto o *njoj*.

– O čemu pričaš? – reče Ron.

– Otkrila sam kako je prisluškivala privatne razgovore, iako nije smela da ulazi na školsko imanje – brzo dodade.

Hari je imao utisak da Hermiona već danima umire od želje da im ovo kaže, ali da

se suzdržavala, posle svega ostalog što se dogodilo.

– Kako je to radila? – upita Hari odmah.

– Kako si je otkrila? – reče Ron, zureći u nju.

– Pa, ti si zapravo taj koji mi je dao ideju, Hari – reče ona.

– Jesam li? – reče Hari zaprepašćeno. – Kako?

– *Postavljanje bubica* – reče Hermiona veselo.

– Ali rekla si da one ne rade...

– Oh, ne *elektronske* bubice – reče Hermiona. – Ne, vidite, Rita Skiter je – Hermionin glas zadrhta tihim trijumfom – neregistrovani animagus. Ona može da se pretvori...

Hermiona izvuče malu zapečaćenu staklenu teglicu iz svoje torbe.

– ... u bubu.

– Šališ se – reče Ron. – Nisi valjda... ona nije...

– Oh, naravno da jeste – reče Hermiona veselo, mašući teglicom pred njima.

Unutra je bilo nekoliko grančica i lišće, i jedna velika, debela buba.

– To nije... šališ se – prošaputa Ron, prinoseći teglicu svojim očima.

– Ne, ne šalim se – reče Hermiona, blistajući od sreće. – Uхватила sam je na prozorskom simsu u bolničkom krilu. Pogledaj izbliza i videćeš da joj šare oko antena liče na one užasne naočare koje nosi.

Hari pogleda, i vide da je sasvim u pravu. Takođe se seti nečega.

– Bila je neka buba na statui one večeri kad smo čuli kako Hagrid priča Madam Maksim o svojoj mami!

– Tačno tako! – reče Hermiona. – A Viktor je izvukao bubu iz moje kose kada smo pričali pored jezera. A ukoliko se grdno ne varam, Rita je bila na prozoru na času Predskazivanja onog dana kada te je zboleo ožiljak. Zujala je od priče do priče, tokom cele godine.

– Kad smo videli Melfoja ispod onog drveta... – reče Ron polako.

– Pričao je s njom, bila mu je u ruci – reče Hermiona. – On je znao, naravno. Tako je dobijala sve one lepe male intervjuje sa sliterincima. Nije ih bilo briga da li ona radi nešto protivzakonito dok god su mogli da joj pričaju užasne stvari o nama i o Hagridu.

Hermiona uze staklenu teglicu od Rona i nasmeši se bubi, koja je ljutito zujala uz staklo.

– Rekla sam joj da ću je pustiti kad se vratimo u London – reče Hermiona. – Bacila sam Neraskidivu čin na teglu, vidite, da ne bi mogla da se preobrazi. I upozorila sam je da drži svoje pero za zubima godinu dana. Da vidimo može li da se reši te užasne navike da priča strašne laži o ljudima.

Mirno se smešeći, Hermiona vrati bubu natrag u svoju školsku torbu.

Vrata kupea se otvoriše.

– Baš pametno, Grejndžerova – reče Drako Melfoj.

Kreb i Gojl su stajali iza njega. Sva trojica su delovali toliko samozadovoljno, arogantno i preteći, da ih Hari nikada dotad takve nije video.

– Dakle – reče Melfoj polako, neznatno se unoseći u kupe, i osvrćući se ka njima, dok mu je na licu titrao opak osmeh. – Uхватила si neku bednu reporterku, i Potter je ponovo Dambldorov omiljeni dečko. Mnogo važno.

On se još više iskezi. Kreb i Gojl se zlobno zakikotaše.

– Pokušavamo da ne razmišljamo o tome, je li? – reče Melfoj nežno, gledajući sve troje. – Pokušavate da se pretvarate da se ništa nije ni dogodilo?

– Izadi – reče Hari.

Nije bio u Melfojevoj blizini još otkad ga je video kako se domundava s Krebom i Gojлом tokom Dambldorovog govora o Sedriku. Osećao je kako mu zvoni u ušima. Ruka mu posegnu za štapićem ispod odore.

– Izabrao si gubitničku stranu, Poteru! Upozorio sam te! Rekao sam ti da moraš pažljivije da biraš sebi društvo, sećaš se? Onda kada smo se sreli u vozu, prvog dana na Hogvortsu? Rekao sam ti da se ne družiš s ovakvim ološem! – On pokaza glavom na Rona i Hermionu. – Sada je prekasno, Poteru! Oni će prvi da poginu sad kad se Mračni gospodar vratio! Blatokrvni i Normalcoljupci! Ovaj – drugi – Digori je bio prv...

Izgledalo je kao da je neko zapalio celu kutiju petardi i vatrometa u kupeu. Zaslepljen sjajem čini koje su poletele iz svih pravaca, zaglušen serijom prasaka, Hari trepnu, i pogleda na pod.

Melfoj, Kreb i Gojl ležali su onesvešćeni na vratima. On, Ron i Hermiona su stajali, i sve troje bacali različite kletve. A nisu bili jedini koji su to učinili.

– Rešili smo da svratimo do vas, da vidimo šta radite – reče Fred ravnodušno, zgazivši Gojla dok je ulazio u kupe. Držao je isukan štapić, kao i Džordž, koji je pazio da ne promaši nogom Melfoja, kad uđe za Fredom.

– Zanimljiv efekat – reče Džordž, gledajući dole u Kreba. – Ko je upotrebio Furnunkulus kletvu?

– Ja – reče Hari.

– Čudno – reče Džordž veselo. – Ja sam upotrebio Gumen-noge. Izgleda da te dve ne valja mešati. Čini se da su mu izrasli mali pipci svuda po licu. Pa, hajde da ih ne ostavljamo ovde, ne doprinose mnogo dekoru kupea.

Ron, Hari i Džordž išutiraše, otkotrljaše i izguraše, onesvešćene Melfoja, Kreba i Gojla – koji su izgledali jedan gore od drugog, zbog gomile kletvi i uroka koji su ih pogodili – u hodnik, a potom uđoše nazad u kupe i zatvoriše vrata.

– Hoće li neko da odigra partiju praskavih puckavaca? – upita Fred, izvukavši špil.

Već su bili usred pete partije, kada je Hari odlučio da ih upita.

– Hoćete li nam već jednom reći? – obrati se on Džordžu. – Koga ste ucenjivali?

– Oh – reče Džordž sumorno. – *To*.

– Nije važno – reče Fred, vrteći glavom nestrpljivo. – Nije bilo ništa važno. Makar

više nije.

– Odustali smo – reče Džordž, slegnuvši ramenima.

Ali Hari, Ron i Hermiona su navaljivali s pitanjima, i napokon Fred reče: – U redu, u redu, ukoliko zaista želite da znate... bio je to Ludo Torbar.

– Torbar? – reče Hari oštro. – Da li tvrdite da je bio umešan u...

– Jok – reče Džordž smrknuvši se. – Ništa slično. Glupavi kreten. Ne bi on imao mozga za to.

– Pa šta je onda? – upita Ron.

Fred je oklevao, a onda reče: – Sećate se one opklade koju smo sklopili s njim, na Svetskom prvenstvu u Kvidiču? Kako će Irska da pobedi, a Krum će da uhvati Skrivalicu?

– Aha – rekoše polako Hari i Ron.

– Pa, mamlaz nam je platio leprikonskim zlatom koje je pokupio od irskih maskota.

– Pa?

– Pa – reče Fred nestrpljivo – Nestalo je, zar ne? Do sutra ujutru, nije ga bilo!

– Ali... mora da je bilo slučajno, zar ne? – reče Hermiona.

Džordž se ogorčeno nasmeja. – Da, to smo i mi isprva pomislili. Smatrali smo da će, ako mu budemo pisali, i objasnili mu da je napravio grešku, on odmah ispljunuti pare. Ali ništa od toga. Ignorisaó je naše pismo. Pokušavali smo da popričamo s njim o tome na Hogvortsu, ali uvek je izmišljao neke izgovore kako bi nas se otarasio.

– Na kraju je postao zbilja gadan – reče Fred. – Rekao nam je da smo previše mladi da bismo se kockali, i da nam neće dati ništa.

– Onda smo tražili da nam vrati naš ulog – reče Džordž, besno.

– Nije valjda odbio! – prenerazi se Hermiona.

– Upravo tako! – reče Fred.

– Ali to je bila cela vaša ušteđevina! – reče Ron.

– Pričaj mi o tome – reče Džordž. – Naravno, na kraju smo saznali o čemu se radi. Otac Lija Džordana takođe je imao probleme da izvuče pare koje mu je Torbar dugovao. Ispostavilo se da se Torbar do guše zadužio kod goblina. Pozajmio je silno zlato od njih. Gomila njih ga je saterala u tesnac u šumi posle svetskog prvenstva, i uzeli su mu sve zlato koje je imao, ali ni to nije bilo dovoljno da pokrije njegov dug. Pratili su ga sve do Hogvortsa, kako bi ga držali na oku. Sve je izgubio na kocki. Nema dva galeona da protrlja jedan o drugi. A znaš li kako je idiot pokušao da plati goblinima?

– Kako? – reče Hari.

– Kladio se na tebe, druškane – reče Fred. – Uložio je veliki ulog u opkladu da ćeš ti pobediti na turniru. Kladio se s goblinima.

– Znači *zato* je stalno pokušavao da mi pomogne da pobedim! – reče Hari. – Pa... pobedio sam, zar ne? Sad može da vam dâ vaše zlato!

– Jok – reče Džordž, vrteći glavom. – Goblini igraju prljavo, baš kao i on. Rekli su

da je ishod bio nerešen, pobedili ste i ti i Digori, a Torbar se kladio samo na tebe. I tako je Torbar morao da pobjegne. Zbrisao je odmah posle trećeg podviga.

Džordž duboko uzdahnu, i poče ponovo da deli karte.

Ostatak putovanja prošao je prilično prijatno. Hari je, zapravo, pozeleo da ovako provede celo leto, i da nikad ne stigne na stanicu Kings kros... Ali, kao što je protekle godine teškom mukom naučio, vreme neće usporiti kada nešto neprijatno vreba u bliskoj budućnosti, i nije prošlo dugo, a *Hogvorts ekspres* je usporavao na peronu devet i tri četvrtine. Uobičajena trka i buka ispuni hodnike čim učenici počеше da se iskrcavaju. Ron i Hermiona se probiše pored Melfoja, Kreba i Gojla, noseći kovčege.

Hari pak ostade u kupeu. – Frede, Džordže... sačekajte trenutak.

Blizanci se okrenuše. Hari otvori kovčeg, i izvuče svoju nagradu s Tročarobnjačkog turnira.

– Uzmite – reče on, i ubaci vreću u Džordžove ruke.

– Šta? – reče Fred, delujući zatečeno.

– Uzmite – ponovi Hari strogo. – Ja ga ne želim.

– Ti si poblesavio – reče Džordž, pokušavajući da je gurne nazad Hariju.

– Ne, nisam – reče Hari. – Uzmite ga vi, i počnite da smišljate te svoje... Ovo je za prodavnicu šala.

– On je *zaista* poblesavio – reče Fred glasom punim divljenja.

– Slušajte – reče Hari strogo. – Ako ga vi ne uzmete, baciću ga u slivnik. Ja ga ne želim, niti mi treba. Ali bi mi dobro došlo malo smeha. Svima bi nam dobro došlo. Imam predosećaj da će nam uskoro svima trebati više nego inače.

– Hari – reče Džordž slabašno, odmeravajući rukama novac u vrećici – unutra mora da ima hiljadu galeona.

– Aha – reče Hari, cereći se. – Samo pomisli koliko je to kanarinac-vanilica.

Blizanci su zurili u njega.

– Samo nemojte reći mami odakle vam... doduše, kad bolje razmislim, ona sada više neće možda toliko želiti da se zaposlite u Ministarstvu...

– Hari – poče Fred, ali Hari izvuče svoj štapić.

– Slušaj – reče on ozbiljno – uzmi ga, ili ću na tebe baciti urok. Sad znam nekoliko baš dobrih. Samo mi učinite uslugu, važi? Kupite Ronu neku drugu svečanu odoru, i recite da je od vas.

On napusti kupe pre nego što su stigli slovo da izuste, gazeći preko Melfoja, Kreba i Gojla, koji su i dalje ležali na podu, prekriveni tragovima kletvi.

Teča Vernon je čekao pored barijere. Gospođa Vizli je stajala blizu njega. Ona čvrsto zagrlila Harija čim ga vide, i prošaputa mu u uvo: – Mislim da će ti Dambldor dopustiti da dođeš kod nas kasnije tokom leta. Budimo u vezi, Hari.

– Vidimo se, Hari – reče Ron, potapšavši ga po leđima.

– Čao, Hari! – reče Hermiona, i uradi nešto što nije uradila nikad dotad: poljubi ga u obraz.

– Hari... hvala – promrmlja Džordž, dok je Fred žustro klimao glavom pored njega. Hari im namignu, okrenu se ka teča-Vernonu i u tišini pođe za njim prema izlazu iz stanice. Nema svrhe da i dalje brine, rekao je sebi dok je ulazio na zadnja vrata u kola Darslijevih.

Što reče Hagrid, šta bude, biće... a kad kucne čas, i on će morati da se suoči s tim.

- KRAJ -

1 Engl.: *riddle* – zagonetka. (Prim. prev.)

Table of Contents

- [1. Kuća Zagonetki](#)
- [2. Ožiljak](#)
- [3. Poziv](#)
- [4. Ponovo u Jazbini](#)
- [5. Vizlijevske čarobnjačke ludorije](#)
- [6. Teleportacioni ključ](#)
- [7. Torbar i Čučanj](#)
- [8. Svetsko prvenstvo u kvidiču](#)
- [9. Mračni znak](#)
- [10. Nevolja u Ministarstvu](#)
- [11. U Hogvorts ekspresu](#)
- [12. Tročarobnjački turnir](#)
- [13. Ludooki Čudljivko](#)
- [14. Neoprostive kletve](#)
- [15. Bobatons i Durmstrang](#)
- [16. Vatrene pehar](#)
- [17. Četiri šampiona](#)
- [18. Odmeravanje štapića](#)
- [19. Mađarski šiljorepi](#)
- [20. Prvi podvig](#)
- [21. Oslobođilačka vojska kućnih vilenjaka](#)
- [22. Neočekivani podvig](#)
- [23. Božićni bal](#)
- [24. Ekskluziva Rite Skiter](#)
- [25. Jaje i oko](#)
- [26. Drugi podvig](#)
- [27. Povratak Šaponje](#)
- [28. Ludilo gospodina Čučnja](#)
- [29. San](#)
- [30. Sito-za-misli](#)
- [31. Treći podvig](#)
- [32. Meso, krv i kost](#)
- [33. Smrtožderi](#)
- [34. Priori inkantatem](#)
- [35. Veritaserum](#)
- [36. Razdvajanje puteva](#)
- [37. Početak](#)

Table of Contents

1. Kuća Zagonetki	5
2. Ožiljak	14
3. Poziv	20
4. Ponovo u Jazbini	28
5. Vizlijevske čarobnjačke ludorije	35
6. Teleportacioni ključ	44
7. Torbar i Čučanj	50
8. Svetsko prvenstvo u kvidiču	62
9. Mračni znak	75
10. Nevolja u Ministarstvu	91
11. U Hogvorts ekspresu	99
12. Tročarobnjački turnir	107
13. Ludooki Čudljivko	120
14. Neoprostive kletve	130
15. Bobatons i Durmstrang	142
16. Vatrene pehar	154
17. Četiri šampiona	168
18. Odmeravanje štapića	178
19. Mađarski šiljorepi	194
20. Prvi podvig	208
21. Oslobodilačka vojska kućnih vilenjaka	223
22. Neočekivani podvig	236
23. Božićni bal	247
24. Ekskluziva Rite Skiter	265
25. Jaje i oko	280
26. Drugi podvig	293

27. Povratak Šaponje	311
28. Ludilo gospodina Čučnja	327
29. San	345
30. Sito-za-misli	356
31. Treći podvig	370
32. Meso, krv i kost	388
33. Smrtožderi	393
34. Priori inkantatem	402
35. Veritaserum	409
36. Razdvajanje puteva	422
37. Početak	436